

Giới thiệu Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần

Edit: Amelia, Lan Phương

Số chương: 117c

Tiến độ edit: 1 tuần 3-4c

Thể loại: Cung đình hậu tước, trọng sinh, nữ phụ, ngọt văn

Nhân vật chính: Kỳ Dao, Dương Thiệu | phối hợp diễn: Kỳ Nguyệt, Kỳ Đình Nguyên, Tống Quân, Tạ Minh Kha, và những nhân vật khác

Kỳ Dao vốn là một nữ phụ cận bá, cho nên cực lực phát huy tính "tra" của mình, một bên thì trêu chọc tình cảm với tướnɡ công Hầu gia, một bên thì cứ mơ mộng đến thái tử trong cung. Sau khi trở thành vật hy sinh, mọi thứ đều bắt đầu trở lại.

Kỳ Dao triệt để thay đổi, giúp đỡ cả nhà yên bình sinh sống.

không ngờ tới, chồng trước trở thành quyền thần lấy thùng úp voi, nhất định làm chỗ dựa vững chắc cho nàng: "Theo bản hầu, vinh hoa phú quý tùy ý người hưởng."

Kỳ Dao:... Nhưng bây giờ ta đâu có cận bá a!

Chồng trước: Ha ha.

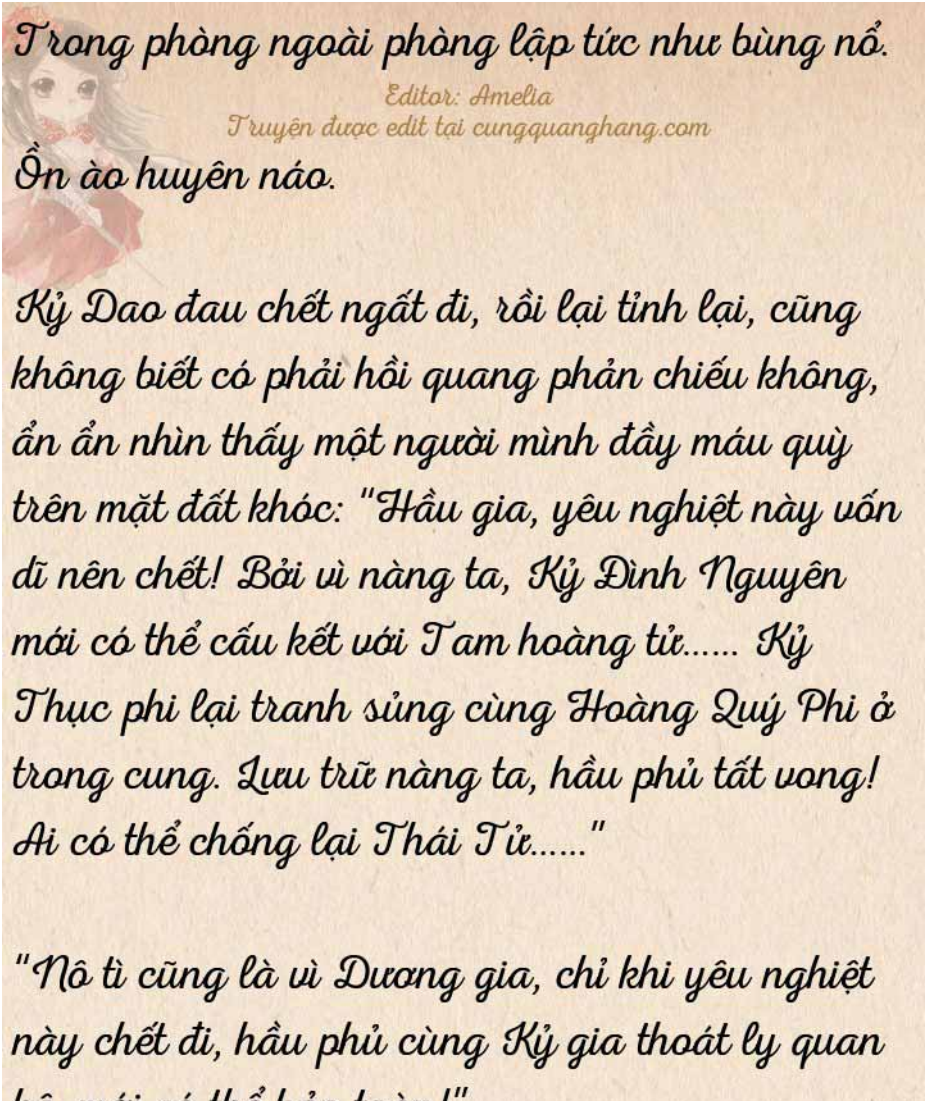
Kỳ Dao: Sợ quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

nẹ, mọi cơ the bao toan!

"Chẳng lẽ không phải người muốn độc chết bản hầu?"

"Không, không, nô tỳ không biết hôm nay hầu gia sẽ đến, nô tỳ cũng có giải được....."

*Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com*

"Đem giải được giao ra đây!"

"Không, nô tỳ thà chết không đưa, nô tỳ nhận đại ân của thái phu nhân, nhận được sự quan tâm của Dương gia, nô tỳ nhất định phải bảo vệ Dương gia!"

Kỳ Dao bị nàng làm tức giận đến mức phun ra một búng máu, muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do, nàng biến thành họa thủy như vậy từ khi nào? Cần nàng ta phải "Trung tâm" tới diệt trừ như vậy? Tiện tì này thật sự là hồ ngôn loạn ngữ!

Sao ca ca, có thể cấu kết cùng Tam hoàng tử?

Tỷ tỷ lại là.....

*Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com*
Không

Đây đều là giả!

Nàng muốn bỏ dây chắt vắn, nhưng tử vong lập tức ập đến, Kỳ Dao không thể động dây được

nữa, nàng vươn tay lần cười, muốn chạm vào bóng lưng kia, muốn gọi hắn cứu nàng, nhưng lại không thể nói ra một chữ.

Nàng không có sức lực.

Cho dù nàng nhìn thấy Dương Thiệu đang bước nhanh về hướng nàng, nàng cũng không thể lại kêu một tiếng Hầu gia.

Đến cuối cùng, hồn phách nàng bay ra, trong mơ hồ, giống như đang nhìn thấy những trang sách đang thi nhau lật trước mắt nàng

.....

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

"A!"

Kỷ Dao đột nhiên mở mắt.

Dưới ánh sáng mờ mờ của buổi hoàng hôn, cái trán nàng ướt đẫm, cả người khô nóng.

Mộc Hương nghe được tiếng động, vội vàng đi vào, đỡ nàng dựa vào gối mềm.

Kỷ Dao nhìn rõ ràng bài trí trong phòng, còn có Mộc Hương rõ ràng còn rất trẻ, sừng sốt sừng sốt, đuôi tay sờ sờ mặt..... Nàng cho rằng sẽ sờ phải lạnh như băng, lại không ngờ là một mảnh nóng bỏng.

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Trái tim nàng cũng đang nhảy dồn dập.

Nàng không chết, nàng thế nhưng không có bị độc chết!

Nhưng thứ vừa lướt qua ở trong đầu lại là cái gì? Trước khi chết, nàng rõ ràng nhìn thấy một quyển sách đang được gió từng trang, Kỳ Dao ngân nga, đột nhiên chợt hiểu.

Thì ra, nàng vốn là nữ phụ trong một quyển sách!

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lòng chỉ có Tống Vân, vì ngăn cản Chu Lương Âm gả cho hắn, không từ thủ đoạn, đến cuối cùng ngược lại thúc đẩy bọn họ lương tình tương duyệt, hữu tình thành thân thuộc, mà cái giá đắt mà nàng phải trả là —— Mạng sống của nàng.

Thậm chí là mạng của cả nhà bọn họ!

A.....

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Kỳ Dao bật cười trào phúng, cười đến run rẩy cả vai.

"Tiểu thư!" Mộc Hương sợ đến dờ người ra, hét lên, "Tiểu thư, người làm sao thế, người đừng dọa nô tỳ."

Kỷ Dao đột nhiên ngừng cười, giọng nói khản đặc: "Mộc Hương, mau lấy gương cho ta."

Mộc Hương vội vàng lấy tới.

Nàng nhìn một cái, nàng của hiện tại, hoàn toàn là bộ dáng lúc mười hai mười ba tuổi, tròn tròn khuôn mặt nhỏ, phấn điêu ngọc trác, một đôi mắt sáng ngời, đôi môi đỏ rục. Nàng chớp mắt, tiểu cô nương trong gương cũng chớp mắt, đáng yêu ghê!

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nàng đã quay về thời niên thiếu.

Đôi môi của Kỷ Dao lại chậm rãi nở nụ cười.

Nghĩ nhiều như thế làm gì, mặc kệ như thế nào, nàng không có chết, nàng vẫn còn đang sống, trên thế gian nàng còn có chuyện gì tốt hơn, quan trọng hơn chuyện vẫn còn sống sao? Không có.

Nàng vuốt ve gương mặt của mình, nhìn ánh chiều tà đang buông xuống bên ngoài, ngửi mùi hoa của mùa xuân thơm ngát, đột nhiên cảm thấy cực kì thỏa mãn.

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Mộc Hương lại sợ hãi, thấp giọng nói: "Tiểu thư, rốt cuộc người làm sao vậy? Hôm qua bị cảm lạnh, chẳng lẽ là nghiêm trọng? Nô tỳ, mặt của tiểu thư đỏ quá."

"Không có việc gì." Kỳ Dao xua xua tay, "Ta vẫn khỏe mà, có thể có cái gì?"

"Nô tỳ thấy vẫn nên thỉnh đại phu đến đi, sợ để đến ngày mai, tiểu thư sẽ chịu đựng không nổi."

Kỳ Dao còn chưa lên tiếng, đã nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân ồn ào, có một nam nhân trẻ tuổi đang đi đến.

Editor: Amelia

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Hắn mặc chiếc áo dài màu xanh mướt, đầu đội ô quan, giọng nói ồn ào: "Có bệnh không để đại phu đến khám, muội lại đang ương bướng gì nữa đó?"

Editor: Amelia

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Đừng nghĩ có nương nuông chiều muội, liền vô pháp vô thiên, có phải sợ uống thuốc hay không? Không biết nghĩ mà!"

Hắn đang răn dạy nàng, Kỳ Dao lại nở nụ cười ngọt ngào với khuôn mặt tuấn tú kia.

Nàng lại gặp được ca ca!

Editor: Amelia

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Kỳ Đình Nguyên cả kinh, bước nhanh đến đặt tay lên trán nàng: "Chẳng lẽ là bệnh đến gốc luôn rồi?"

Bàn tay lành lạnh dán lên trán, Kỳ Dao cảm

thấy thật thoải mái, nghiêng người ôm lấy cánh tay của Kỷ Đình Nguyên: "Ca ca, ca để lên đó lâu lâu chút đi, ở đây chơi với muội đi."

Kỷ Đình Nguyên năm nay vừa mới hai mươi, lớn hơn Kỷ Dao bảy tuổi, tự cảm thấy mình và muội muội nhóc con này có gì đâu để nói nên ngày thường rất ít lại đây. Hiện tại bị làm nũng, mặt Kỷ Đình Nguyên ửng đỏ bừng, cố rút tay ra, trách mắng: "Muội làm gì đó? Buông tay!"

Ca ca vẫn luôn là loại thái độ này, nàng trước nay đều cho rằng ca ca không thương nàng. Nhưng mà không nghĩ tới, ca ca lại vì nàng mà đi đối phó Tống Vân, muốn giúp nàng trút giận.

Ca ca thật ngốc! Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Kỷ Dao ôm chặt hơn nữa: "Muội không bỏ, ta liền không bỏ."

Kỷ Đình Nguyên gỡ từng ngón tay nàng ra.

Kỷ Dao hừ kêu lên: "Dau chết muội rồi."

Kỷ Đình Nguyên không dám lại dùng sức, ngồi ở mép giường tùy ý Kỷ Dao dựa vào, lại nổi giận mắng Mộc Hương: "Đồ vô tích sự, muội muội đều bệnh đến thành ngốc tử, ngươi còn ở đó thất thần? Còn không mau đi tìm đại phu tới!"

Mộc Hương sợ tới mức thiếu chút nữa ngã lộn.

Nhưng không đợi chờ nữa, nàng chạy ra cửa.
ra đất, vọt chạy ra cửa.

"Ca ca, muội không có bệnh."

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Bệnh của muội rất nguy kịch!" Kỷ Đình Nguyên liếc nhìn nàng đầy ghét bỏ, "Ôm ta làm gì, chẳng lẽ tay của ta có thể chữa bệnh cho muội được sao?"

Nhưng Kỷ Dao nhất quyết không buông, còn đem mặt dán vào trên cánh tay hắn.

Nàng nghĩ thầm, đời này nàng sẽ không đi làm việc ngốc gì nữa, cái gì Tống Vân, Chu Lương Âm, đều gặp quỷ đi thôi, nàng muốn cùng người nhà sống chung hạnh phúc.

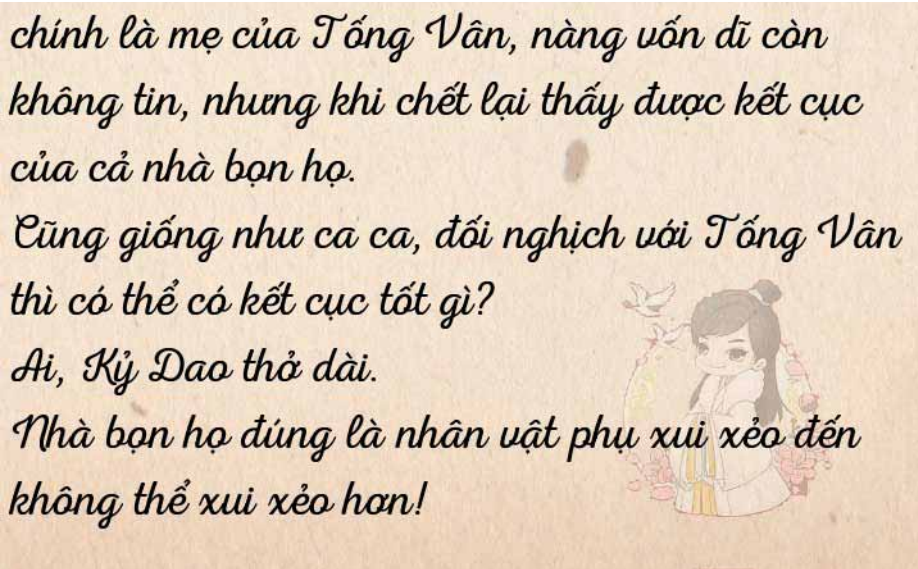
Kỷ Đình Nguyên đương nhiên không biết tâm tư của nàng, chỉ cảm thấy cả người y nhột nhột, nổi gai ốc khắp người, đang muốn co tay cú một cái thì từ phía sau truyền đến thanh âm ôn nhu của

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Kỷ Nguyệt: "Ca ca, ca cũng ở đây à."

Là tỷ tỷ của nàng tới. *Editor: Amelia*
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Kiếp trước tỷ tỷ nàng vào cung, từ tiểu quý nhân dần thăng lên đến đứng đầu quý phi, còn sinh hạ long tử cho hoàng đế, nàng nghe kia tiện tì nói, tỷ tỷ tranh sủng với Hoàng Quý Phi, cũng

chính là mẹ của Tống Vân, nàng vốn dĩ còn không tin, nhưng khi chết lại thấy được kết cục của cả nhà bọn họ.

Cũng giống như ca ca, đối nghịch với Tống Vân thì có thể có kết cục tốt gì?

Ai, Kỷ Dao thờ dài.

Nhà bọn họ đúng là nhân vật phụ xui xẻo đến không thể xui xẻo hơn!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Songanh

Bị Kỷ Nguyệt nhìn đến, Kỷ Đình Nguyên càng không được tự nhiên, đem cánh tay rút ra một chút.

“Muội bệnh đến choáng váng rồi à, sao cứ quần lấy ta, còn tưởng mình mới ba tuổi sao?”

Khi còn nhỏ, Kỷ Dao chính là như vậy, thích quần lấy hấn. hấn đi đến nơi nào, Kỷ Dao liền theo tới nơi đó. Khi đó bị cục thịt nho nhỏ, béo tròn này kêu réo tới ngày, nhưng Kỷ Đình Nguyên đã sớm trưởng thành, cả ngày cùng băng hữu lui tới, làm sao còn có thể cùng chơi đùa với muội muội, để cho bạn bè chê cười sao?

Kỷ Dao bĩu môi: “Ca ca đáng ghét nhất.”

Kỷ Đình Nguyên nhướn mày: “Muội biết thì tốt, không có việc gì đừng tới tìm ta.” rồi phất tay áo bỏ đi, nói “Chờ ta mang đại phu đến xem bệnh cho muội!” nói xong rồi đi xuống phòng.

Kỷ Nguyệt ngồi ở đầu giường, quan tâm hỏi: “Như thế nào, còn khó chịu sao?”

“không có, chỉ là gặp ác mộng thôi.” Kỷ Dao nhào vào trong lòng ngực tỷ tỷ.

Kiếp trước, khi Kỷ Nguyệt còn con gái, nguyên là có thể tuyển một người chồng tốt bên ngoài, ai ngờ lại được tuyển vào trong cung làm phi. Sau đó, bởi vì nàng, Kỷ gia cùng Tống Vân, chu lương âm kết thù. Dù muốn dù không, tỷ tỷ cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị cuốn vào hoàng quyền chi tranh, cuối cùng khi Tống Vân đăng cơ liền bị ban cho ba thước lụa trắng.

Chi vì nàng không phải chu lương âm, nhất định phải trở thành người thua trận, nàng bại cũng không sao, do mệnh không bằng người, chi thương tiếc cho tỷ tỷ.

Kỷ Dao nghĩ càng đau lòng, càng gắt gao ôm lấy tỷ tỷ.

“Ai nha, rốt cuộc làm sao vậy?” Kỷ Nguyệt sốt ruột, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng nàng trấn an, “Dao Dao, đừng sợ, mộng đều là giả. Tỷ tỷ đợi chút cùng muội ngủ, được không?”

“Được”, Kỷ Dao gật đầu.

Kỷ Nguyệt xoa xoa đầu nàng như dỗ dành một đứa bé.

Mộc Hương mời đại phu đến, đã làm kinh động tới Kỷ phu nhân Liễu thị, bà bước nhanh cùng đại phu cùng vào nhà.

“không phải chi bị cảm lạnh sao? Như thế nào còn nghiêm trọng vậy?” Liễu thị từ trước đến nay đau lòng này con gái nhỏ này nhất, thúc giục nói, “Trương đại phu, phiền người mau chút xem cho nàng.”

“Đầu có nghiêm trọng, là Mộc Hương quá lo thôi, ca ca lại tin là thật, thế nào cũng phải muốn thỉnh đại phu.” Kỷ Dao rúc vào trong lòng ngực tỷ tỷ, càng ngày càng an tâm, hiện tại hết thấy đều còn kíp.

“không nghiêm trọng sao mặt đỏ hồng như thế?” Liễu thị la lên, “Ngao, cho đại phu xem một chút.”

Kỷ Dao vươn tay cổ tay.

Trương đại phu cẩn thận bắt mạch sau, vân vân chòm râu nói: “Nhị cô nương không có việc gì, theo lão phu xem, hấn là lo lắng quá nên gặp ác mộng, bị bóng đè, nghỉ ngơi nhiều mấy ngày là được.”

Liễu thị yên tâm, ra lệnh cho Mộc Hương tiễn đại phu ra ngoài lĩnh bạc, ngay sau đó liền hỏi Kỷ Dao: “Con từ trước đến nay, hễ dính vào gối đầu liền ngủ, như thế nào còn sẽ.....

Đứa nhỏ này, có tâm sự gì phải không?”

“Con nào có tâm sự gì, có lẽ là vừa rồi ăn nhiều nên không tiêu.”

Lời này chọc Kỳ Nguyệt cười rộ lên, trấn an mẩu thân: “Nương, ngài đừng lo lắng, đêm nay để con ngủ cùng muội muội”

Con gái lớn tinh tế sẵn sốc, Liễu thị cũng tin nhiệm nang: “Được, vậy con cùng Dao Dao ngủ đi,” rồi phân phó mộc hương, bạch quả, “Hai người các người đi chuẩn bị đệm chăn cho tốt, đừng làm cho Nguyệt Nhi cũng bị cảm lạnh đó.”

“Dạ.” Hai cái nha hoàn linh mệnh.

Buổi tối, Kỳ Nguyệt tắm rửa sạch liền ngủ ở bên cạnh Kỳ Dao. Vốn là mỗi người một cái chăn, nhưng không nói lời nào, Kỳ Dao liền chui tọt vào trong chăn của tỷ tỷ.

Chờ đến lúc Kỳ Nguyệt ngủ rồi, dưới ánh trăng, Kỳ Dao lặng ngắm tỷ tỷ mình: một gương mặt trái xoan thanh tú, chân mày lá liễu, sóng mũi thẳng, đôi cánh môi hồng hồng. Nàng đang nhắm mắt tĩnh lặng, ôn nhu, trông giống như đóa hoa sen trong nước, trắng tinh không tí vết.

Tỷ tỷ như vậy, vào cung làm phi tần thật là đáng tiếc. Đường kim hoàng đế đã bốn mươi tuổi, cho dù bảo dưỡng thích đáng, phong độ nhẹ nhàng, thân thể kia so ra cũng kém người trẻ tuổi. Nghĩ đến tỷ tỷ về sau còn phải hầu hạ hần, phải sinh con cho hần, Kỳ Nguyệt đã cảm thấy cả người khó chịu, nghĩ thầm, kiếp trước nàng ngăn cản không được, lúc này nhất định không thể để việc này phát sinh.

Mang theo quyết tâm như vậy, Kỳ Dao đi vào giấc ngủ.

Buổi sáng thức dậy, tinh thần sáng khoái.

“Quả nhiên tốt hơn.” Kỳ Nguyệt thực vui mừng, “Trương đại phu nói một chút không sai, sau này trước khi ngủ muội cũng không nên ăn đồ bậy bạ nữa, kéo bụng nhỏ không thể tiêu hoá nổi.”

“Dạ.” Kỳ Dao đáp ứng.

Mộc hương cùng bạch quả bụng đồ ăn sáng tới, hai người cùng nhau dùng.

Năm nay, Kỳ Nguyệt đã mười sáu, đã là tuổi đính hôn. Gần đây càng ít ra cửa, thường xuyên ở sương phòng thêu thùa may vá, vẽ tranh. Kỳ Dao cũng không có quần lấy nàng, xoay người đi tìm mẫu thân.

Phụ thân nàng là Hộ Bộ lang trung, phẩm cấp không cao, lại là người chăm chỉ, cần cù, mỗi ngày đi sớm về trễ, một lòng đặt vào công vụ. Sáng hôm nay, Kỳ Dao lại không có nhìn thấy cha, chỉ có mình Liễu thị ở thư phòng đang tính sổ.

Nàng tuy rằng xuất thân từ thương hộ, nhưng khi xuất giá, nhà mẹ đẻ một phần cũng không cho. Liễu gia cảm thấy, dựa vào khuôn mặt, Liễu thị vốn có thể gả cho một hôn phu tốt hơn, kết quả, Liễu thị có tình coi trọng tú tài nghèo Kỳ Chương này (toan hú tú tài). Nhìn Liễu thị có dung mạo xinh đẹp mà làm, nàng hành sự lại rất dứt khoát. Dưới sự tức giận, nàng cùng nhà mẹ chặt đứt lui tới, toàn gia chỉ sống bằng bổng lộc của trượng phu, nên làm cái gì đều phải tính toán kỹ.

May mắn nhĩ từ có tiền đồ, ở việc đọc sách (niệm thư thượng) rất có thiên phú, hiện tại làm Lại Bộ chủ sự, có bổng lộc của hần trợ cấp thêm nên thoải mái hơn một chút (đỉnh đầu còn tính rộng thùng thình). Năm trước chuyển vào kinh, năm sau lại mua được thêm mấy nha hoàn, cô nương trong nhà đi ra ngoài cũng có thể diện hơn một chút.

“Nương,” Kỳ Dao ló đầu nhỏ vào, gọi: “Nương đang bận a?”

Trông nàng giống như một con mèo nhỏ đáng yêu, Liễu thị cười: “Mau vào đây, vừa lúc phòng bếp đưa canh nấm tuyết tới, con ăn đi.”

“Con no rồi, không cần ăn, nương ăn đi.” Kỳ Dao ngồi ở bên người mẩu thân, mắt nhìn sổ sách, “Nương, nhà của chúng ta ngày thường đủ bạc để tiêu không?”

“Đương nhiên đủ rồi, còn có dư một ít.” Liễu thị cười tủm tỉm nói, “Tổ phụ con trước đó không lâu vừa gửi cho năm mươi lượng bạc.”

Kỷ gia tuy rằng không phải nhà cao cửa rộng, nhưng cũng có mấy phần ruộng màu mỡ. Kỷ lão gia từ lo cho con, muốn vài nông dân trồng trọt, lại nuôi heo nuôi gà, mỗi năm cũng thu được số tiền không nhỏ. Liễu thị thực cảm kích vị cha chồng này: “Chờ mùa hè, con cùng Nguyệt Nhi đi nông trang xem lão nhân gia, còn có thể tránh nóng, đáng tiếc phụ thân con bận quá, bằng không nương và hần cùng đi.”

Kỷ Dao chớp chớp mắt: “Có thể đón tổ phụ lại đây a.”

“Ông không chịu, sợ làm phiền chúng ta.”

“Nếu là tỷ tỷ gả chồng, tổ phụ hần phải tới đi? Tỷ tỷ mười sáu tuổi rồi, nương, mau chút tìm nhà chồng tốt cho tỷ tỷ!”

Liễu thị bật cười: “Đứa nhỏ ngốc, chuyện này con khỏi lo. Cha con nói, sẽ giúp Nguyệt Nhi chọn phu quân thật tốt, xem ra con còn sốt ruột hơn cả chúng ta.”

“Cha bận rộn như vậy, nào có rảnh? Chờ cha thật sự nhàn rỗi, lỡ tỷ tỷ bỏ qua nhân duyên tốt nhất thì sao. Kinh thành có không ít cô nương nha, tuổi trẻ tài tuấn đã sớm bị người đoạt hết cho coi!” Nàng sâu kín thờ dài, “ngày mai hoa úa, bướm cũng sầu, đến lúc đó cả nhà chúng ta đều không vui”.

Liễu thị kỳ thật cũng vì việc đó mà lo lắng. Tuy rằng trượng phu đã lên tiếng, nhưng vẫn chưa có động tĩnh gì, nàng đã có hơi bất mãn, hiện tại bị con gái nói động vài câu, nhin không được nóng lòng.

Đúng vậy, nhà bọn họ lại không phải danh môn vọng tộc như người ta, chờ những thanh niên tuổi trẻ tài tuấn đập vỡ ngạch cửa. Muốn tuyển cho nữ nhĩ một mối hôn sự tốt cũng không dễ dàng. Chắc nàng phải để tâm thêm một chút, chứ không chỉ ngồi chờ trượng phu. Người này a, quá mức ngay thẳng đi, trong nhà môn, mọi việc luôn cứ thích ôm đồm vào người.

Liễu thị quyết định mang con gái lớn lộ diện nhiều hơn. Sau mấy ngày, vào buổi sáng lúc đi thính an, Kỳ Dao liền nghe thấy Liễu thị dặn dò Kỳ Nguyệt.

“Tính tình con quá yên tĩnh, nếu có được một nửa hoạt bát của Dao Dao thì tốt rồi.”

Nàng rất không hài lòng Kỳ Nguyệt về phương diện này, các vị phu nhân thường thích các cô nương linh lợi hoạt bát, nhưng Kỳ Nguyệt ở bên ngoài lại không biết nói chuyện, cho nên khó được các phu nhân để ý.

Liêu thị hy vọng Ký Nguyệt có thể hơi chủ động một chút, đương nhiên, quá mức cũng không tốt, còn nung cũng phải nên e thẹn một chút nữa.

Ký Nguyệt nghiêm túc nói: “Nữ nhi nhớ kỹ.”

Liêu thị liếc nhìn nàng một cái, gật đầu.

Bất quá, nếu không so về gia thế, con gái lớn của mình tính tình ôn nhu, dung mạo thanh lệ, vẻ tranh không kém, nàng vẫn rất tin tưởng, nghĩ thầm rồi sẽ có người có ánh mắt nhận ra thôi!

“Nương, hôm nay chúng ta đi làm khách sao?”

“Đúng vậy, đi Thăm gia, Thăm phu nhân đưa thiệp tới, nói mời chúng ta đi thưởng mai.” Liêu thị nhìn đến con gái nhỏ, mười ba tuổi, ngũ quan còn chưa hoàn toàn phát triển, rất non nớt, nhưng vẻ non nớt này lại làm cho nàng có vẻ đáng yêu. Liêu thị cười nói, “đi thôi, Thăm phu nhân nói Thăm cô nương rất nhớ con đó.”

Thăm cô nương đây chính là Thăm Nghiên.

Ký Dao cũng không lộ ra vẻ hưng phấn, chỉ gật đầu.

Ba người ngồi một cỗ kiệu đi Thăm gia.

Thăm lão gia làm quan cùng triều với Ký Chương, là cấp dưới của Ký Chương, Thăm phu nhân chơi thân với Liêu thị nên hai nhà cũng thường lui tới. Bất quá so với Liêu thị, nhà mẹ đẻ Thăm phu nhân rất giàu có, nàng cũng càng thích giao tế, ở nhà hay tổ chức yến hội.

Lúc mẹ con Liêu thị đến, trong viện đã rất náo nhiệt.

Nhìn thấy hai cô nương Ký gia, Thăm phu nhân tươi cười, cùng Liêu thị nói: “Ngươi cũng thật có phúc, Nguyệt Nhi cùng Dao Dao đều ngoan cực kỳ, không giống ta, nhà chỉ có một đứa, còn luôn là không nghe lời.”

“Nương,” Thăm Nghiên chu miệng, “Nào có ai như nương vậy? Cứ chê bai con! Chút con theo Dao Dao đi luôn, không về nữa”

Thăm phu nhân cười to: “Nhìn xem, nàng thích nhất nhà các ngươi, liền ngay cả ta là nương cũng không cần.”

Thăm Nghiên là con gái duy nhất của Thăm gia, lớn lên xinh xắn lanh lợi, một gương mặt tròn tròn, mắt hạnh đen lũng lũng, hiền lành dễ thân cận, miệng nàng nói, lần đầu gặp Ký Dao đã yêu thích.

Lúc này gặp mặt, Thăm Nghiên kéo tay Ký Dao, ngọt ngào nói: “Dao Dao, ta nhớ ngươi muốn chết, ta đi đến nhà ngươi ở được không?”

không được! Ký Dao thiếu chút nữa liền nói thẳng ra.

Trước kia, nàng nguyên ý, là bởi vì Thăm Nghiên làm người quá khéo léo, biết lấy lòng người, người nói cái gì nàng đều có thể xuôi theo, khiến người ta rất thoải mái. Nhưng về sau Ký Dao biết, tất cả chỉ vì Ký Đình Nguyên, Thăm Nghiên muốn được gần cho ca ca cho nên mới tận sức lấy lòng nàng thôi.

Thăm Nghiên dưới sự trợ giúp của nàng, rồi cũng thực hiện được ý đồ, chỉ là sau khi gần cho ca ca, thường xuyên nháo đến gần bay chó sủa, sau lại còn cùng ca ca hòa li, khiến cho đứa cháu của nàng từ nhỏ liền không có mẹ chăm sóc, thật đáng thương.

Ký Dao nhủ mày, một đôi oan gia như thế, cũng không biết trước kia nàng nghĩ như thế nào, lại chỉ vì một chút chỗ tốt, liền bán đứng ca ca.

Hai người kia, căn bản là không thích hợp!

Thăm Nghiên nhìn thấy ánh mắt nàng lãnh đạm, sừng sốt vội nói: “Dao Dao, ngươi không phải thích quạt sao? Ta tìm được một cây thật xinh đẹp nè, ngươi nhìn một chút xem.”

Nàng từ bên hông lấy ra một cây quạt, xòe ra, một cây quạt hai mặt, hoạ mẫu đơn, thanh sơn đen mạ vàng, rực rỡ lung linh.

“Ngươi thích không, ta tặng cho ngươi.” Thăm Nghiên dụ dỗ nàng.

Ký Dao từ trước đến nay thích những gì tinh xảo, xa hoa, cho nên nàng mới chẳng e dè xuất thân, lòng thì ái mộ Tống Văn có thân phận hoàng gia, rồi lại gần cho Hoài Viễn hầu Dương Thiệu, việc này cũng tính tình nàng không phải không có quan hệ, trời sinh nàng chính là tiểu cô nương thích hư vinh.

Thăm Nghiên cũng đã sớm nhìn ra điểm này, còn có biện pháp giải đúng chỗ ngứa.

Ái ngại Ký Dao chỉ thường thức một chút, liền nói: “Ta không cần, ngươi giữ cho chính mình chơi đi.”

Ca ca, hiện tại cây quạt chẳng thể quan trọng bằng ca ca được nha!

Tác giả có lời muốn nói:

Ký Đình Nguyên: Ngươi có ý là trước kia ta không quan trọng bằng cây quạt hả?

Ký Dao bĩu môi: với bánh bao còn hơn một chút.

Ký Đình Nguyên: (vén tay áo.)

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Lan Duy

Thắm Nghiên không nghĩ tới Kỳ Dao lại có thể cự tuyệt!

Nàng có chút hoảng.

Năm trước, nàng mười bốn tuổi, vừa thấy Kỳ Đình Nguyên liền thích. Người thiếu niên cao ráo, ánh mắt sáng ngời, cười lộ lên tựa mặt trời rực rỡ, nàng chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch, thật giống như muốn bay ra ngoài.

Lần đầu tiên nàng có loại cảm giác này.

Hiện tại nàng mười lăm, muốn gả cho Kỳ Đình Nguyên, nhưng tính tình Kỳ Đình Nguyên không tốt, mặc kệ nàng gọi chuyện như thế nào thì hắn vẫn luôn không kiên nhẫn. Nàng chỉ có thể tìm biện pháp khác, tỷ như bắt đầu từ Kỳ Dao.

"Dao Dao, người nói lời khách khí với ta làm gì? Giữa chúng ta còn cần phân rõ của người, của ta sao?" Nàng đem cây quạt cổ dúi vào tay Kỳ Dao.

"Ta nói không cần", Kỳ Dao nhún lông mày, "Thứ này quá quý trọng."

Tay Thắm Nghiên cứng đờ.

Liêu thị có chút kỳ quái. Bà cũng rất thích Thắm Nghiên, sợ nàng xấu hổ nên hoà giải: "Thắm cô nương, Dao Dao luôn nhận đồ của người, nàng ngược ngạo. Hơn nữa cây quạt này đúng là vật hiếm, vậy chắc tốn không ít bạc, Dao Dao bán khoản nàng không thể lấy ra vật tốt như vậy đến đáp lễ."

Chẳng lẽ là vì nguyên nhân này? Thắm Nghiên suy nghĩ một chút: "Vậy thì thôi đi, lần sau ta đưa cái khác cho người. Dao Dao, chúng ta đi ngắm hoa nhé?"

Kỳ Dao cũng không muốn lui tới nhiều cùng nàng, nhưng lãnh đạm như vậy sẽ làm cho người khác hoài nghi, nàng cười cười: "Được."

Liêu thị lại mang theo Kỳ Nguyệt cùng các phu nhân khác nói chuyện.

Kỳ Nguyệt nhớ rõ mẹ nhắc nhở, lần này đã chủ động hơn chút.

Liêu thị thật cao hứng.

Chờ Kỳ Chương trở về, nàng nói: "Có hai vị phu nhân rất thích Nguyệt nhi là Trương phu nhân và Chung phu nhân, muốn kết thông gia (1), nhưng thiếp không hiểu rõ lắm về công tử nhà bọn họ, lão gia thấy thế nào?"

Kỳ Chương bận rộn một ngày, thậm chí muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, hàm hồ nói: "Ta cũng không rõ lắm, chờ ngày mai..." Lời còn chưa dứt, trên đùi đã bị nhéo một cái.

Đau đến tan lòng rát da!

"Ôi!" Kỳ chương ôm chân từ trên giường bật dậy, lập tức thanh tỉnh, nhìn đôi mày liễu đã thật thẳng của thê tử, nghi ngờ hỏi: "Tú nhi, nàng làm cái gì vậy?"

"Làm gì?" Liêu thị liền nói rõ cho hắn biết, "Chuyện của Nguyệt nhi nếu không thể bỏ qua thì chàng luôn miễn cưỡng có lẽ, vậy phải tới khi nào mới có thể chính đáng hợp tình chọn chồng cho Nguyệt nhi? Thiếp sợ chờ đến khi chàng thật sự rảnh rồi, Nguyệt nhi cũng già rồi!"

"Nàng gấp cái gì cơ chứ?" Kỳ Chương trấn an nàng, "Thời gian này ta có chút bận rộn. Đại Yến hai năm liên tục gặp nạn lụt, bạc tại Hộ bộ cũng trống, chờ chuyện này qua đi là tốt rồi."

"Thiếp không biết, chuyện của nữ nhi chàng phải phụ trách." Liêu thị cảm thấy Kỳ Chương là người vô cùng ngốc nghếch lại cố chấp, không đẩy hắn một cái hắn cũng không biết tự đi tiếp về phía trước. Nàng không thể tiếp tục đợi nữa.

"Được được được." Kỳ Chương hiểu thê tử gả cho hắn là uy khuất. Hắn không thể cho nàng quyền thế, cũng không thể cho nàng phú quý, chỉ có thể tận tâm săn sóc. "Ta cam đoan, trong vòng hơn nửa năm nhất định sẽ đem chuyện của Nguyệt nhi định xuống."

Liêu thị lúc này mới vừa lòng.

Kỳ Chương bị nàng nháo một hồi, cũng không buồn ngủ nữa, ôm thê tử thân mật.

Trương phu nguyên ý xuất lực, thái độ Liêu thị cũng càng tích cực hơn, sang ngày thứ hai liền mang Kỳ Nguyệt đến miếu xin quẻ, xem xem nhân duyên của nàng như thế nào.

Kỳ Dao đương nhiên cũng cùng theo đi.

Chùa Bạch Mã ở ngoài thành. Liêu thị mướn một chiếc xe ngựa chỉ ngồi được dưới bốn người, cho nên nô tỳ bên người chỉ dẫn theo Chu ma ma. Bởi vì nàng không thể bỏ ra một khoản nữa để mướn một chiếc chuyên chở nô tỳ được.

Ngồi trên xe, Liêu thị nhìn Kỳ Dao ăn bánh quýt, hỏi: "Dao Dao, con trước kia cùng Thắm cô nương không phải là rất tốt sao? Làm sao lần trước lại không để ý nàng?"

"Sao lại không để ý, con cùng nàng đi ngắm hoa."

Chính là có vẻ có lệ. Nàng muốn cho Thắm Nghiên biết khó mà lui, không cần dây dưa với ca ca nữa.

"Ta chỉ là không muốn nhận đồ của nàng." Kỳ Dao nói, "Nương, nương cũng đã nói làm vậy con sẽ bán khoản, và lại nàng luôn như thế khiến con có chút khó xử."

Liêu thị ngẫm lại cũng phải.

Thắm cô nương về điểm này đúng là quá nhiệt tình.

Có thể là bởi vì Thắm gia có tiền, không coi một thời bạc là gì? Nhưng với của cải nhà bọn họ thì đúng là mua không nổi vật quý trọng gì để tặng lại. Nàng chỉ là chuẩn bị đồ cưới cho Kỳ Nguyệt cũng đã đem tiền tích trữ mấy năm nay tiêu báy, tám phần, còn dư lại chỉ đủ chi phí hằng ngày, hơi có chút dư dả.

"Cũng được, chuyện này con hãy cùng nàng giải thích."

Kỷ Dao lên tiếng.

Xe ngựa chạy trên quan đạo nửa canh giờ đã tới chùa Bạch Mã.

Chùa tọa ở chân núi, không giống nơi khác thích xây ở đỉnh núi, khách hành hương mỗi nhóm khi lên đều đi đến thờ đức. Chùa Bạch Mã rất thuận lợi, bước chừng mười thềm đá là thấy.

Liêu thị dẫn các nàng đi dâng hương, sau đó cho Kỷ Nguyệt rút quẻ.

Kỷ Dao nhìn có chút khẩn trương.

Nếu ở trước tết Trùng Cửu (2) tý tý không xuất giá, rất có khả năng sẽ phải vào cung, bởi khi đó Hoàng Thái Hậu vì áp chế Hoàng Quý phi, cũng chính là mẹ ruột của Tổng Quân đang quá mức được sủng ái nên đột ngột vì Hoàng Thượng tuyển phi. Mà Hoàng Thượng là người hiếu thuận, cũng không tiến hành ngăn cản.

hiện tại, mẫu thân coi trọng việc này hơn so với kiếp trước, chắc là không có chuyện gì đi?

Kỷ Nguyệt rút một quẻ đi ra.

Liêu thị vội vàng lấy xem, chỉ thấy mặt trên viết "Từ nha khí cung", lúc ấy đã cảm thấy không quá may mắn. "Khí" là vút bỏ, "Cung" là hoàng cung, nàng nghĩ thầm chẳng lẽ là một quẻ thấp, liền có chút nôn nóng. Nhưng thấy nữ nhi cũng chưa biểu hiện gì ngoài mặt, cười nói: "Đội lạt nữa ta đi tìm người giải quẻ hỏi một chút. Nguyệt nhi, con cùng Dao Dao đi dạo chung quanh một chút đi, thời điểm này là lúc chùa Bạch Mã đang đẹp nhất đó", lại phân phó Chu ma ma: "Người đi theo các nàng."

Có lẽ là không muốn các cô nương nghe được, Chu ma ma đề nghị: "Các tiểu thư đi phía đông xem hoa lan đi, nghe nói Minh Trí đại sư trồng rất nhiều hoa lan quý báu."

Kỷ Nguyệt lắc đầu: "Chỗ kia nhất định là đông nghịt người, hay là chúng ta tìm một chỗ thanh tịnh, chờ mẫu thân vấn an xong liền trở về."

Nàng luôn luôn không thích náo nhiệt.

Chu ma ma suy nghĩ một chút, mời các nàng đi tới rừng trúc: "Bên cạnh có một cái ao nhỏ, nghe nói bên trong nuôi vài con rùa lớn, cũng rất thú vị."

Ba người đi liền tìm rùa.

Nào ngờ vừa xuyên qua rừng trúc, Kỷ Nguyệt đã nhìn thấy trên mặt đất có vài giọt máu đỏ, nàng dừng bước lại, thấp giọng nói: "Chu ma ma, chúng ta hay là đi thôi."

Chu ma ma kỳ quái, cảm thấy Kỷ Nguyệt hôm nay có chút kén chọn, khuyên giải nói: "Đại cô nương, hoa lan người không nhìn thì thôi, nhưng thế nào ngay cả rùa lớn cũng không muốn xem? Nô tỳ thật sự không tìm thấy chỗ khác, hay là người nhường một chút, không chừng Nhị cô nương thích đấy."

Kỷ Dao tuổi còn nhỏ, đúng là rất hứng thú.

Kỷ Nguyệt đưa tay chỉ trên mặt đất: "Người xem, đây là cái gì? đi nhanh đi."

Chu ma ma cùng Kỷ Dao vừa cúi đầu, chỉ thấy toàn là vết máu. Kỷ Dao lấp bắp kinh hãi, Chu ma ma lại không thêm đề ý: "Đại cô nương đừng kinh ngạc, có lẽ là vị tăng nhân nào không cẩn thận bị thương nhỏ xuống." Thấy đôi mi thanh tú của Kỷ Nguyệt khẽ nhăn, yếu đuối, lại an ủi: "Nếu Đại cô nương thực sợ, ta theo vết máu đi xem..."

Ai ngờ đi lên trước không đến năm bước, đột nhiên có một người đi ra, từ phía sau đem Chu ma ma đánh ngã xiù.

Hai tý muội cái còn chưa kịp kêu to, chúi thủ trong tay người kia đã kề trên Kỷ Nguyệt cổ, trầm giọng nói: "Đừng lên tiếng."

Kỷ Dao ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đó là một người đàn ông trẻ tuổi dáng cao thon, mặc bộ xuân bào xanh nhạt, tay áo bó chặt, trên mặt vết máu loang lổ, bên hông của hắn treo một khối ngọc dương chi cùng hai cái hà bao.

Nàng hướng lên trên nữa, chờ khi chuyển đến gương mặt đó thì ánh mắt đã không nhận được trọn tròn.

Người này mi dài mắt phượng, màu da như ngọc, tuấn tú giống như trong tranh. không có nhận sai mà nói, đây chính là Thủ Phụ tương lai, cũng là vây cánh của Tổng Quân sau này, phụ tá hần lật đổ thái tử, vào ở Đông cung, cho đến khi hần trở thành Hoàng Đế: Tạ Minh Kha.

Kỷ Dao che miệng, ngăn chặn tiếng kinh hô của mình.

Nàng nhớ rõ ràng, Tạ Minh Kha là người tàn phế. Những cô nương kia nhắc tới Tạ Minh Kha luôn là vẻ mặt tiếc hận, nói hần trước kia phong tư động lòng người như thế nào, còn nói cho dù hần phế đi cũng có nhiều người yêu thương nhưng nhớ... Đồi trước gặp, hần đúng là ngồi xe lăn bốn bánh, còn có hai gã sai vặt ở phía sau phụ giúp, sao hôm nay chân hần vẫn rất tốt?

Lại còn không bị phế?

"Công tử", Kỷ Nguyệt lúc này lên tiếng, "Ta cùng với muội muội tuyệt không tiết lộ hành tung của công tử, xin thả chúng ta đi."

Nàng đã nhìn ra đây là tình huống gì.

Người đàn ông trẻ tuổi này khẳng định là gặp đuổi giết nên mới ẩn thân như thế. hần sợ các nàng tiết lộ hành tung, đưa tới sát thủ cho nên mới đem Chu ma ma đánh ngã xiù bởi sợ bà la to. Đáng người Chu ma ma như vậy cũng không dễ khống chế.

Tạ Minh Kha con người vừa động, chúi thủ càng gần sát: "Ta có thể tin tưởng lời các người nói sao?"

"Công tử muốn ta chứng minh như thế nào?" Kỷ Nguyệt lông mi khẽ run, làn môi trắng bệch, "Ta chỉ là một cô nương gia, lại mang theo muội muội, ta thật sự không muốn rước họa vào thân. Chỉ cần công tử thả chúng ta ra, ta có thể thay công tử che lấp vết máu..."

Tạ Minh Kha không nghĩ tới nàng sẽ đưa ra điều kiện trao đổi.

hần nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của nàng.

một cô nương gia gặp phải uy hiếp lại còn có thể trấn định như vậy rất hiếm thấy. hần để cây chúi thủ lên cổ Kỷ Dao, nhìn Kỷ Nguyệt: "Che lấp vết máu dễ dàng nhưng vết thương trên người ta lại khó khép lại, không bằng người thay ta băng bó."

Máu của hắn một mực chảy, chống đỡ không được bao lâu nữa, sợ là không thể chịu đựng đến... hắc cần phải có một người thay hắn cầm máu!

hiện tại hai cô nàng này vô thanh vô tức (3), đúng là thích hợp.

yêu cầu như thế đối với Kỳ Nguyệt có chút khó khăn. Dù sao nàng cũng là cô nương gia, băng bó cho hắn nhất định sẽ tiếp xúc, đương nhiên là có chút băn khoăn.

Kỳ Dao nghe nói như thế, lại cảm tức, nhũn mày nói: "Vị công tử này, ngươi không nên được voi đòi tiên!"

Tạ Minh Kha cũng không để ý đến nàng. Kỳ Dao dưới tay hắn chẳng qua là cá nằm trên thớt.

hắn động đây chủ ý, nhìn Kỳ Nguyệt: "Lại kéo dài thời gian, đối với ngươi cũng không có lợi. Nếu người nhà ngươi tìm đến đây, gây ra tiếng âm thanh lớn, những sát thủ kia cũng sẽ không để ý các ngươi là ai, đến lúc đó liền cùng ta đồng quy vu tận."

không muốn để cho tỷ tỷ làm, Kỳ Dao nói: "Ta thay ngươi băng bó..."

"không, Dao Dao." Kỳ Nguyệt ngăn cản.

Muội muội tính tình như nàng hiểu nhất, chẳng may không cẩn thận làm vị công tử này tức giận, có lẽ sẽ mang đến cho các nàng tai ương lớn.

Kỳ Nguyệt ngón tay hơi xiết chặt: "Công tử, ta nguyện ý giúp ngươi, nhưng..."

Nàng sợ bị người khác biết.

"Ngươi yên tâm, " Tạ Minh Kha cam kết, "Việc này ta tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài. Ngươi làm xong, ta thả lập tức các ngươi đi."

Đến lúc đó, máu hắn không chảy nữa, cũng có thể từ chùa Bạch Mã rời đi.

"Trong hà bao của ta có kim sang được."

Kỳ Nguyệt nghe theo, đưa tay tới lấy.

Máu theo ống tay áo của hắn thấm ra, giống như một dòng suối quanh co, Kỳ Dao nhìn ở trong mắt, giận dữ nhưng không dám động. Tạ Minh Kha ở chỗ Tạ phụ thân sau khi biết tường tận sự việc, đã diệt sạch chi thứ hai của Tạ gia, làm cho Tạ lão phu nhân học máu mà chết. Người này tuyệt tình, hai tỷ muội các nàng nếu như bị hắn ghi hận, tương lai cũng không biết sẽ như thế nào.

Có thể sẽ giống con kiến bị giẫm chết...

Nhưng bị hắn uy hiếp thật sự cảm thấy khó nhin. Nghĩ đến Tạ Minh Kha về sau trở nên tàn phế, trong lòng mới thoải mái một chút. Bất quá nghĩ lại, nếu đúng như lời Tạ Minh Kha nói thì sát thủ đuổi theo kia e rằng chính là người phế đi chân hắn. Tạ Minh Kha kiếp trước cũng là khó khăn lắm mới nhặt được cái mạng nhỏ về, giờ các nàng cùng hắn ở chung một chỗ, có thể có kết quả gì tốt?

Kỳ Dao lập tức không thoải mái đứng dậy, chỉ hy vọng động tác của tỷ tỷ có thể nhanh chút!

Kỳ Nguyệt thay Tạ Minh Kha cúi xuống đai lưng, lại đẩy ống tay áo ra, chỉ thấy tay trái hắn cùng trên vai có ba miệng vết thương, da thịt đã mất, thập phần dữ tợn, máu chính là từ giữa chảy ra, sâu thấy xương.

Ngón tay nàng hơi hơi phát run, do dự một lát, lấy khăn thấm kim sang được hướng lên trên lau đi.

Cảm giác lạnh lẽo lại nhói đau như kim châm. Coi như trúng một kiếm ở ngực, Tạ Minh Kha cũng không gúc chế được sự run run phía dưới, chủ ý thủ đảo qua cổ Kỳ Dao, làm nàng cũng bị đâm đến, suýt nữa kêu một tiếng. Ngẩng đầu nhìn về phía Tạ Minh Kha, muốn để hắn chú ý một chút, đã thấy hai má như ngọc của hắn thế nhưng lại nổi lên một màn màu đỏ.

Mà ánh mắt của hắn đang dừng ở trên người tỷ tỷ.

Kỳ Dao nhìn sang, tỷ tỷ lúc này có điểm rất đẹp, không chỉ vì sắc mặt nàng thanh lệ mà cũng bởi động tác nàng ôn nhu. Quanh thân nàng tỏa ra tia sáng, giữa chân mày cất giấu thương xót, như ánh mặt trời ngày xuân khiến tuyết cao nhất trên đỉnh núi cũng có thể bị hòa tan.

Nhưng mà, Tạ Minh Kha đây là có chuyện gì?

Ngươi đỏ mặt cái gì!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tạ Minh Kha: Ha ha, người suy nghĩ nhiều.

Kỳ Dao: Ha ha ha, người nào đỏ người đó biết.

Kỳ Nguyệt:???

Chú thích:

(1) Nguyên mẫu là **Tân Tân chi hảo**: Xuất xứ từ "Tả truyện - Hi Công năm thứ 23" (theo <http://vietnamese.cri.cn/561/2011/02/28/1s152108.htm>). Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về nghĩa tình hôn nhân.

(2) **Tết Trùng Cửu** (còn gọi là tết Trùng Dương), theo phong tục của người Trung Quốc diễn ra vào ngày 9 tháng 9 âm lịch hàng năm. Tết Trùng Dương uống rượu cúc hoa, đeo cành thù du cũng có tác dụng giống như Tết Đoan Ngọ uống rượu hùng hoàng và treo cành xương bồ, trần ngải. Mục đích là phòng trừ bệnh tật, côn trùng.

(3) **Vô thanh vô tức** [无声无息]: không có âm thanh, không có hơi thở. Cũng có khi chỉ một người không có tiếng tăm, không được người khác biết.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Editor: Lan Duy

Chỉ cần hạ quyết tâm, chuyện gì Kỳ Nguyệt cũng có thể làm tốt, rất nhanh đã băng kỹ miệng vết thương.

Váy hơi bị tổn hại một chút, nàng sửa sang sơ qua.

"Công tử, có thể thả chúng tôi đi chưa?"

Nàng ôn nhu hỏi.

Mặt Tạ Minh Kha đã sẫm không còn đỏ. Chỉ là vì chảy rất nhiều máu, lúc ngồi dậy đầu có chút choáng váng. Thân hình hần lắc lắc, khuỷu tay nín lên vai Kỳ Nguyệt.

Tay chạm phải chỗ ấm áp, hần thoáng phân tâm.

Kỳ Dao hoài nghi hần có ý sàm sỡ tỷ ty, trách mắng: "Người làm gì đó?"

Tạ Minh Kha cúi đầu, thấy mặt Kỳ Nguyệt có chút ửng hồng. Khí chất của nàng vốn dĩ trong trẻo mà lạnh lùng, nhưng lúc này đây lại hiện ra một nét xinh đẹp khác biệt, làm hần nghĩ tới hồng liên (1) mình đã từng nhìn thấy ở cánh đồng tuyết.

(1)Sen hồng

hần nói tay: "Các người đi hay ở tùy ý, nhưng nhớ kỹ, không nên tiết lộ hướng đi của ta."

Kỳ Nguyệt nói: "Nếu lời nói của công tử đáng giá ngàn vàng, ta cũng sẽ không vi phạm."

Tạ Minh Kha liếc nhìn nàng một cái rồi xoay người đi.

Kỳ Nguyệt thở hắt ra, lau mồ hôi trên trán.

Từ đầu đến cuối tỷ ty đều rất bình tĩnh. Kỳ Dao mới nhớ nếu không phải nàng sống lại thì cũng sợ tới mức khóc, cũng bởi chính vì nàng biết Tạ Minh Kha làm người như thế nào, khóc lóc tuyệt đối không làm hần mềm lòng. Nhưng tỷ ty cũng không phải sống lại lại có thể trấn định như vậy, khó trách nàng có thể trở thành một sủng phi, cùng Hoàng Quý phi tranh cao thấp.

Kỳ Dao hỏi: "Tỷ ty, vừa rồi tỷ không sợ sao?"

"Sao lại không sợ chứ? Áo trong của ta đều ướt đầm. May mắn muội không la to, bằng không là gặp rủi rồi. Dao Dao, muội làm rất khá." Nàng khen muội muội một câu rồi ngồi xuống kêu Chu ma ma.

Ai ngờ Chu ma ma bị đánh quá nặng, gọi kiểu gì cũng không tỉnh.

không còn cách nào khác, Kỳ Nguyệt đành phải đi thỉnh tăng nhân. Chu ma ma đáng người cao lớn cường tráng. Sau đó có hai tăng nhân tới đem bà đưa đến phòng khách.

Liêu thị còn đang giải đoán quẻ.

Đây là một quẻ không tốt cũng không xấu, là tiên hạc ly lung chi tượng (2).

(2)Tiên hạc ly lung chi tượng: chim hạc sổ lồng sẽ rơi xuống lưng voi, ý chỉ sau gian khổ sẽ được sung sướng, hạnh phúc

Người giải quẻ nói, "Tựa như tiên hạc vượt ra khỏi lồng, vượt được thì lộ trình thuận lợi, từ Nam chí Bắc, từ Tây sang Đông không bị ngăn trở, lên thẳng chín tầng mây."

Trước hung sau cát.

Liêu thị không quá hài lòng. Nàng vốn hy vọng nữ nhi cầu được quẻ tốt nhất, bây giờ lại trúng quẻ như vậy, ngụ ý này rốt cuộc là tốt hay là không tốt?

Lúc nàng đang thấy phiền lòng thì có tăng nhân tới tìm, báo chuyện của Chu ma ma, nàng vội vàng đi theo đến phòng khách.

Chu ma ma còn chưa tỉnh. Liêu thị đóng cửa lại, dò hỏi: "Sao lại thế này? Các con không phải đi ngắm hoa sao, sao Chu ma ma lại té xỉu? Vừa rồi tăng nhân kia nói nàng bị thương ở sau cổ, nàng làm sao có thể bị thương ở đó?"

"Bị va trúng!" Kỳ Dao chớp mắt, "Chúng con đang đi thông thả, đột nhiên có một vật bay đến đập vào cổ ma ma"

"Cái gì?"

"Hình như là hòn đá."

Liêu thị không quá tin tưởng, cô con gái nhỏ này của bà trước nay tính quái, bà nhìn về phía Kỳ Nguyệt.

Kỳ Nguyệt nói : "Là hòn đá."

Lần này Liêu thị không hoài nghi nữa.

Chu ma ma tỉnh lại, đầu tiên là kêu to một tiếng: "Ôi, thật đau! Cổ của ta!" Tạ Minh Kha tập kích bà ấy từ phía sau nên bà không thấy gì cả, chỉ thấy đau.

"Ma ma, người bị tảng đá đập phải, mấy ngày tới hãy nghỉ ngơi cho tốt." Liêu thị trấn an, kéo nàng đứng lên, "Chúng ta trở về đi thôi."

"Hòn đá?" Chu ma ma kinh ngạc, "Hòn đá ở đâu ra?"

"Có thể là một đứa nhỏ bú sữa bình nào đó ném." Kỳ Dao nói, "Ta nhìn thấy một đứa bé chạy ra ngoài, nhưng không đuổi theo."

Chu ma ma cực tức giận, lập tức ra sức mắng đứa nhỏ kia.

Kỳ Dao nghe xong khước miệng vênh vênh lên. Coi như là mắng Tạ Minh Kha đi, Chu ma ma phải mắng nhiều một chút mới tốt!

Bốn người đi tới chỗ xe ngựa ở ngoài chùa.

Xa phu luôn chờ ở đó, nhìn thấy Chu ma ma bước chân không yên đi ra, hơi hơi ngăn người.

"Hết sức xui xẻo," Chu ma ma nói, "Hôm nay có lẽ không phải ngày hoàng đạo."

Liêu thị nghĩ, cũng có thể không phải lắm, bằng không thì cũng không bốc phải quẻ đó.

Hai người đều không quá cao hứng.

Xe ngựa từ từ đi.

Vì băng bó, Kỳ Nguyệt đã xé đi một mảnh lót váy, sợ mẫu thân nhìn đến nên vẫn liên tục che, đáng ngại vô cùng thận trọng. Kỳ Dao cũng mang tâm sự, đi được một lát, trong gió truyền đến một hồi tiếng vỗ ngựa âm âm, mơ hồ còn có tiếng nam nhân.

Kỳ Dao tò mò, nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài.

Chỉ thấy được ba người lướt qua nhanh như bay, đi trước là một bóng người cao ngất, mặc xuân bào dài màu xanh đậm, cười trên một con tuấn mã đen sẫm. Kỳ Dao ngăn người, lập tức tắc đầu.

Tại sao có thể là hắn? Nhất định là nhìn lầm rồi.

Nàng còn đang hoài nghi, ba kỵ nhân kia đã đi xa.

Về đến nhà, Liêu thị nói chuyện giải quẻ với Kỳ Chương.

Kỳ Chương nói: "Nàng tin những việc này làm chi? Chớ có lo quá" lại nói cho thê từ một tin tốt, "Từ tam lão gia có ý định kết thân, con của hắn làm Thông phán ở Thuận Thiên phủ."

"Hắn?" Liêu thị cau mày một cái, "Thiếp nhớ rõ diện mạo hắn có chút bình thường."

"Nam nhi thì cần gì diện mạo, ngũ quan đoan chính là được. Ta hỏi qua vài vị đồng nghiệp, đều rất tôn sùng Từ gia, Từ gia mấy đời đều làm quan, xem như trâm anh thế tộc. Nhưng đến đời Từ tam lão gia lại không phát triển nhiều, nhưng nhà chúng ta vốn cũng không phải thư hương môn đệ gì, nàng nói đúng không?"

Nhà bọn họ vốn cũng không phải dòng dõi lớn gì.

Nhắc đến lại còn là với cao, Liêu thị nói: "Nhìn một chút cũng được, vậy hai vị công tử lúc trước thiếp nói thì sao?"

"Công tử của Tương gia không tệ, tuấn tú lịch sự như nàng mong muốn, chỉ là gia thế hơi kém một chút."

không quá thấp toàn thấp mỹ nhưng vẫn chọn được hai người. Liêu thị có chút cao hứng, gọi tới nữ nhi cùng nhi tử đến dùng bữa.

Kỳ Đình Nguyên nói: "Có việc vui gì sao?"

"Thế nào, nhất định phải có việc vui sao?" Liêu thị sợ con gái lớn thẹn thùng, không đề cập, "Người một nhà nên như thế. Đình Nguyên, con cũng đừng luôn đi ra ngoài ăn, cùng đám hồ bầy cầu hữu (3) lẫn lộn với nhau làm gì?"

(3) Hồ bầy cầu hữu: bạn bè xấu

"Hồ bầy cầu hữu gì chứ? Bọn họ người nào không phải cử nhân?" Kỳ Đình Nguyên nhìn phụ thân, "Phụ thân đều biết."

"Đúng vậy, nàng đừng lo lắng, trong lòng con đều biết, sẽ không làm bừa, cần quấy đâu." Kỳ Chương là người hiền lành, chưa bao giờ trách cứ con cái.

Liêu thị đối với trượng phu đúng là bó tay.

Kỳ Dao ở dưới cười trộm, gắp một viên thịt viên lớn cho cha: "Phụ thân, sao người có thể gầy như vậy chứ? Ăn nhiều một chút."

"Dao Dao thực ngoan." Kỳ Chương mặt mày hớn hờ, "Phụ thân là vì công vụ bề bộn, gần đây bạc ở Hộ bộ không đủ, đều dùng để đòi lương thực giúp nạn thiên tai hết, cứ từng nhóm một chuyển đi."

Gì mà đòi lương thực giúp nạn thiên tai chứ, tất cả đều bị tham quan nuốt trắng, chuyện này Kỳ Dao đã từng trải qua nên rất rõ ràng. Phụ thân mất ăn mất ngủ, một lòng vì nước vì dân nhưng tới nay đều không được hồi báo, chức quan không thăng nổi, bạc thường cũng không đến tay. Trước kia, chính bởi vậy mà nàng cảm thấy phẫn hận, cảm thấy phụ thân uất ức nên mới nghĩ cách đề gả cho những quyền quý ấy, mong ước được sống ngày lành.

hiện tại nàng tinh táo, đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy, nhưng vẫn rất đáng tiếc cho phụ thân.

Kỳ Dao nói: "Nhiều bạc như vậy nếu thực sự đều dùng để đưa đến nơi thiên tai, chung quy lại làm sao có thể không đủ chứ? Phụ thân, người nên điều tra một chút mới được. Tựa như Chu ma ma đi chợ mua thức ăn, có lần nào quay về không tính rõ ràng? Mỗi một loại đồ ăn mua hết bao nhiêu tiền đều ghi rất chi tiết".

Kỳ Chương sùng sốt.

Liêu thị lại quát lớn: "Dao Dao, đừng nói bừa, chuyện trong nhà môn con sao biết được? Cha con đã quá bận rộn, con còn khiến ông ấy phải đi tra này tra kia!"

Đều là rồi hoi, cũng đâu được lợi ích gì từ mấy chuyện đó.

Nếu cha không nắm được cơ hội lần này thì sẽ thật sự trễ.

Đương kim hoàng đế coi như là một minh quân. Lúc này Đại Yến thể cục ổn định, chính là thuận tay muốn chinh đồn tác phong của quan lại, vừa vận lấy một nhóm tham quan ra khai đao, lại phản công lại các quan thanh liêm, vì dân chúng tạo phúc. Nếu bây giờ phụ thân tham dự buộc tội, có lẽ có thể thắng quan.

Người nghe có lòng, Kỷ Đình Nguyên bỗng nhiên nghĩ tới tin tức hần lấy được ở chỗ hồ bằng cầu hữu, nói với phụ thân: "Dao Dao nói rất có lý. Phụ thân, người nên suy tính một chút, những quan viên kia ngồi không ăn bám, ngay cả lương thực để cứu mạng dân chúng cũng muốn nuốt riêng, thiên lý bất dung! Phụ thân, con có thể giúp người."

Liều thị khòe miệng đều rút.

Mấy đứa nhỏ này!

Đợi cho com nước xong, ba huynh muội cáo từ đi ra, Kỷ Dao giữ chặt tay áo Kỷ Đình Nguyên: "Ca ca, huynh nói chuyện giữ lời chứ, nhất định phải giúp phụ thân!"

So với phụ thân, Kỷ Đình Nguyên hiển nhiên thông minh hơn, hai mươi sáu tuổi đã làm tới Tả thiêm đô Ngự Sử, nếu không phải vì nàng mà nhất thời hồ đồ...

Bàn tay nhỏ bé của Kỷ Dao càng dùng sức.

Kỷ Đình Nguyên cảm giác tay áo mình sắp bị kéo rách, quát: "Buông tay, còn ra thể thống gì nữa?"

"Muội không, huynh hứa với muội thì muội mới buông!"

thật giống với khi còn bé. Kỷ Đình Nguyên đau đầu. rõ ràng sau đó hần cố ý lạnh nhạt với muội muội, nàng cũng lập tức xa lánh hần, không hề quấn quýt lấy hần, làm cho hần không thể ra ngoài gặp bằng hữu như trước. không biết tại sao trong lòng lại xuất hiện vài phần mềm mại, nhớ lại thời ấu thơ.

"Được, ta hứa với muội, được chưa?" Kỷ Đình Nguyên cầm cổ tay nàng, "Lời làm cái gì? Muội buông ra, ta cũng sẽ không chạy!"

Lúc này Kỷ Dao mới nói tay, nhìn huynh trưởng nhe răng cười.

"Ca ca, phụ thân ngốc, huynh phải cẩn thận chút đó."

Có con gái nói cha mình như vậy sao? Kỷ Đình Nguyên trầm nghĩ, tuy rằng sự thật đúng là như thế. hần tự tay chọc nàng một cái: "Muội biết cái gì, còn ở đây nói chuyện nha môn. Được rồi, ta sẽ nhìn mà làm."

Kỷ Nguyệt lúc này mới nói thêm vào: "Ca ca, huynh đừng coi chuyện này là trò đùa. Huynh phải thật chú ý đến phụ thân, đây không phải là chuyện thường đâu". Lại liếc mắt nhìn Kỷ Dao, "Lời của nhị muội là lời nói nhất thời của trẻ nhỏ, huynh nếu nghe lọt tai cũng không cần nóng vội làm gì, nhớ lại gây ra sơ suất!"

Ở nhà, nếu Kỷ Dao đại biểu cho nghịch ngợm bốc đồng thì Kỷ Nguyệt lại rất nghe lời hiểu chuyện. Thái độ Kỷ Đình Nguyên cũng thay đổi, nghiêm túc nói: "Ta biết, không có việc gì."

hần nói xong liền muốn quay về phòng mình.

Kỷ Dao cố tình thân cận với hần để gắn kết thêm tình huynh muội, đuổi theo nói: "Ca ca, chùa Bạch Mã nuôi thật nhiều rùa lớn, huynh cũng tìm cho muội một con đi, nuôi ở trong vại nước!"

"Cái gì, rùa lớn?" Kỷ Đình Nguyên đau đầu, "Ta biết đi nơi nào tìm rùa lớn?"

"không phải huynh có rất nhiều bằng hữu sao?"

"không có nghe nương nói sao, đều là hồ bằng cầu hữu!"

"không không không, bằng hữu của huynh đều là tài tử, là tuổi trẻ tài tử giống như ca ca! Huynh nghĩ biện pháp đi mà, muội chỉ muốn rùa lớn khoảng trăm tuổi".

Kỷ Đình Nguyên muốn đem Kỷ Dao ném ra xa, nhưng đối với ánh mắt trong veo như nước, tràn ngập ý làm nũng cùng ý lại của nàng, hần lại mềm nhũn ra: "Được rồi, được rồi."

Kỷ Dao là người được một tác lại muốn thêm một thước, được ca ca đáp ứng, lại ôm lấy cánh tay hần, quấn quýt lấy muốn đi thư phòng.

Hai người cãi nhau ầm ĩ, dần dần đi xa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Kính hi sao, khả khả, có ai phát hiện ra nam chủ không, giờ tay ~

Kỷ Đình Nguyên: Dao Dao, rùa lớn đến đây.

Kỷ Dao: Muốn một đôi.

Kỷ Đình Nguyên: Lão tử! (vén ống tay áo)...

(4)Lão tử = bố mày: là câu nói khi tức giận hoặc khi vui đùa

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyển Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Editor: Tâm Nhiên

Dưới sự thúc giục của Liễu thị, Kỳ Chương nhanh chóng an bài cho con gái lớn của mình và Lục công tử gặp nhau.

Từ gia bên ấy hình như cũng rất hài lòng về Kỳ Nguyệt.

Trong sân, Từ tam phu nhân vô cùng quan tâm kéo tay Kỳ Nguyệt, hỏi han ân cần. Liễu thị thì ngược lại, sőt sảng trong lòng bà từ từ biến mất.

Kỳ Dao không biết vì sao, nàng thấy Lục công tử cũng không tệ lắm, tính cách khá ôn hòa, hẳn là một người trọng phu biết quan tâm.

"Mẹ, Lục công tử không tốt ạ?" Nàng thử thăm dò.

Liêu thị thấp giọng trả lời: "Tiểu cô nương hỏi chuyện này làm gì?"

"Con cũng lo cho tỷ tỷ mà." Kỳ Dao chớp chớp mắt: "Hôm nay đến không phải vì để xem mắt Lục công tử ư? Mẹ nghĩ con không biết hả?"

"Lục công tử..." Liễu thị kiềm lại không nói tiếp. Bà vừa báo Chu ma ma dùng bạc hối lộ cho ma ma của Từ gia để hỏi thăm. Té ra, Lục công tử có thông phòng, mười bảy tuổi đã bắt đầu ngủ bên ngoài. Liễu thị không thích, trọng phu của bà rất biết tự ràng buộc mình, không có thói quen này, bà muốn cô gia nhà mình cũng không được có.

Chuyện này mà đã bắt đầu, thì ai biết sau này y có nạp thiếp hay không?

Nhà bọn họ không có kiểu "*truyền thống*" này!

Bà không thể để con gái mình chịu uất ức.

Kỳ Chương chẳng hay biết gì, còn tưởng thế từ hài lòng. Sau khi về nhà, ông cười híp mắt nói: "Chỉ thiếu việc chọn ngày lành nữa thôi."

"Chọn ngày lành cái quái gì?" Liễu thị liếc xéo ông: "Quên chuyện này đi, Nguyệt nhi của chúng ta không thể gả đến nhà bọn họ. Lần sau đi xem mắt Tướng công tử lại thử xem không thiếp sẽ cho người thăm dò trước rồi nói tiếp, đỡ phải phí thời gian."

"Sao thế?" Kỳ chương không hiểu thế nào, hỏi.

"Lục công tử có thông phòng!"

"Thông phòng." Kỳ Chương hiểu ý, gãi đầu nói: "Rất nhiều công tử của những đại gia tộc ấy đều có thông phòng, hình như đây là chuyện bình thường..."

Câu nói này chọc phải tổ ong vò vẽ, Liễu thị cất cao giọng: "Giữ chứ, chuyện bình thường? Đây gọi là chuyện bình thường à? không cẩn thận thì con thị thiếp có thể được sinh ra! Chẳng muốn để Nguyệt nhi làm mẹ của người ta đúng không? Đến lúc ấy, một nhà có đến vài thứ tử thứ nữ, đúng là cực kì náo nhiệt..." nói rồi, bà lại nhìn Kỳ Chương chăm chăm, hỏi tiếp: "Có phải trong lòng chàng cũng muốn có một thông phòng không?"

Kỳ Chương vội vàng giải thích: "không có, không có mà. Tú nhi, ta chưa từng có ý nghĩ như thế..."

"Ai biết chàng có nghĩ thế không, thiếp cũng chẳng phải sâu trong bụng chàng." Liễu thị rất thất vọng với thái độ vừa rồi của Kỳ Chương, sao ông có thể dễ dàng khoan nhượng cho việc cô gia có thông phòng thế chứ?

Thấy Liễu thị tức giận, Kỳ Chương rất bối rối, cũng rất uất ức.

Cho đến giờ, trong lòng ông chỉ có mỗi mình Lưu Tú. Những cô gái khác, đến một cái liếc mắt ông cũng không thèm nhìn. Chẳng qua là ông hơi sợ ý, không nghĩ thấu đáo như thế.

Kết quả lại bị Liễu thị quy chụp lung tung.

"Tú Nhi, ta nói những người đó có thông phòng là chuyện bình thường, nhưng không nói sẽ gả Nguyệt nhi cho hấn. Việc này là do ta sơ sót! Ta không thăm hỏi rõ ràng!" Ông kéo tay của Liễu thị: "Nương tử, ta có thể thề với trời, nếu lòng ta có nửa suy nghĩ phản bội nương tử, ta tình nguyện bị..."

Liêu thị vuron tay che miệng ông lại: "hỏi xàm gì đấy? Ai cho chàng thề?"

Giận thì giận, nhưng trọng phu của bà đúng là một người thành thật. Bà thấy ông gấp gáp như thế thì sớm đã tha thứ, sao còn bắt ông thề nữa chứ?

"Nếu chàng đã biết mình sơ sót, thì việc hôn sự này đừng nhắc lại nữa." Liễu thị thở dài: "Vốn nghĩ là đã có thể định được chuyện chung thân đại sự của Nguyệt nhi rồi chứ."

"Ta sẽ chú ý thay Nguyệt nhi." Kỳ Chương trấn an, cam đoan nói với bà: "Lần này nhất định sẽ không có thông phòng."

Có thể thấy, ông vẫn rất để tâm đến ý kiến của bà, Liễu thị nở nụ cười.

Nụ cười này làm cho bà cực kì quyến rũ.

Thực ra, Liễu thị cũng là một nữ nhân hiếm có. Lẽ ra Liễu gia muốn để bà làm thị thiếp của nhà quyền quý hoặc thương nhân giàu có, nhưng Liễu thị cứ khẳng khái chọn ông, cùng nhau vượt qua cuộc sống gian khổ.

Tình nghĩa này, cả đời ông cũng sẽ không quên.

Kỳ Chương ôm bà thật chặt vào lòng.

Mối hôn sự này xong đời rồi.

Thấy thái độ của mẫu thân, Kỳ Dao đã xác định.

Vì rằng, tuy cha nàng là người đứng đầu gia đình, nhưng lại là một người sợ vợ. Tất nhiên, đánh giá này không phải lời si nhục gì cả. Chẳng qua là, rất nhiều lúc sẽ do mẫu thân quyết

định.

Cũng không biết Lục công tử không tốt ở chỗ nào?

Kỷ Dao ngồi trên xích đu đong đưa, ném một quả mận vào miệng.

Kỷ Nguyệt đang cúi đầu vẽ tranh.

Ngón tay nhỏ xinh cầm bút vẽ, động tác tựa nước chảy mây trôi.

Người tỷ tỷ này, trước đây nàng chưa bao giờ quan sát cẩn thận, lúc nào cũng nghĩ tỷ tỷ rất thủy mị, chưa bao giờ tranh chấp với người ta, chưa bao giờ gây rắc rối, cũng chưa bao giờ mắc sai lầm.

Hôm nay nghĩ lại, người như thế này há có thể dùng hai chữ "thủy mị" để miêu tả hết?

thật ra, trước giờ nàng vẫn không biết tỷ tỷ đang nghĩ gì. Tỷ tỷ cứ mãi quan tâm đến người khác, nhưng xưa nay không hề tiết lộ mình cần gì. không giống nàng, Kỷ Dao thầm nghĩ, ham muốn của nàng luôn bày trên mặt bàn, người ta chỉ cần liếc mắt là đã nhìn thấu.

Kỷ Dao thở dài: *thật là khó mà!*

Nàng lại giải quyết tiếp một quả mận.

không biết, lần này tỷ tỷ sẽ gả cho ai. Lục công tử không ổn, vậy mẫu thân phải nghĩ cách khác rồi?

Đúng lúc này, Chu ma ma sai Hồng Hạnh tới truyền lời, bảo hai tỷ muội lên phòng.

Cả nhà Kỷ gia ở chung trong một viện nhỏ, gian phòng bên sườn nhà chính là của Kỷ Chương và Liễu thị, hai phòng cạnh bên cạnh là của Chu ma ma và năm nha hoàn. Kỷ Đình Nguyên ở gian phía đông, Kỷ Nguyệt và Kỷ Dao ở gian phía tây. Sau lưng viện là một dãy nhà, dựng bếp lò, trái phải hai bên là nơi ở của một đầu bếp và ba gã sai vặt.

Trông rất chật chội, nhưng gia tộc không phú quý, hay quan lại bình thường đều có điều kiện như thế.

Lúc đến nơi, Liễu thị đang dọn đồ nha hoàn: "Hôm nay trời đẹp, phơi đệm chăn đi, mấy ngày nữa trời dễ mưa lắm." Thấy hai con gái của mình đến, bà cười cười: "đi, dẫn hai đứa đi mua vài tấm vải, rồi chọn thêm đồ trang sức."

Bà muốn gả Kỷ Nguyệt ra ngoài thuận lợi thì đồ đạc trên người không thể cầu thả. Nghĩ lại cũng đã một năm không mua thêm quần áo mới, sắp không còn gì để mặc nữa rồi.

Kỷ Nguyệt nói: "Chỗ đồ ấy của con đủ mặc rồi. Mẹ, mua cho muội muội là được rồi."

"Mua cho tỷ tỷ đi, con còn nhỏ!"

Thấy tỷ muội tình thâm, Liễu thị mừng trong lòng, mỗi tay kéo một người: "Hai đứa đừng quan tâm đến tiền bạc. Nếu không đủ, mẹ sẽ không đất bọn con đi mua, đi thôi."

Trông bà đầy phấn khởi, hai tỷ muội không tiện làm trái ý bà, bèn đáp ứng đi theo.

Ba người ngồi kiệu đi ra ngoài.

Đến đầu hẻm, một người kéo mũ rom trên đầu xuống, rồi bám theo.

Cửa hàng trang sức lớn nhất kinh thành tên là Ngọc Mãn Đường, chuông quỹ rất có bản lĩnh. Trước giờ, đồ của nhà bọn họ vừa quý vừa tốt, còn có rất nhiều món hiếm lạ. Trước đây, Kỷ Dao rất thích tới đây, thấy món nào vừa ý thì sẽ lưu luyến quên đường về, chỉ tiếc là túi tiền của mình không nhiều, không được như những người giàu có.

Nhưng lúc này gặp lại, nàng lại cảm thấy những món bảo ngọc chói mắt này không thể lọt vào mắt nàng. Liễu thị thì ngược lại, ánh mắt của bà dừng trên chiếc vòng ngọc bích một hồi lâu, rồi mới gắng gượng dời mắt đi.

Kỷ Dao có phản xốt xa.

"Nguyệt Nhi, cây trâm khảm đá màu đỏ này không tệ, con cái lên thử xem." Liễu thị cái lên búi tóc cho nàng ấy.

Bảo thạch lóe lên ánh sáng nhẹ nhàng, làm cho gương mặt của Kỷ Nguyệt càng thêm sáng lạn và nổi bật, rất động lòng người.

"Thế thì mua cái này nhé." (Truyện được chuyển ngữ bởi diễn đàn Cung Quảng Hằng.)

Liêu thị vừa liếc mắt đã chọn xong, đưa tay sờ sờ tìm *hà bao* *.

Hà bao: Túi tiền thời xưa.

"Mẹ, nhìn cái này đi." Kỷ Nguyệt cầm một cây trâm ngọc màu vàng nhạt lên: "Con thấy cái này cũng không tệ."

"Như hàm răng vàng ý, trông ô uế quá, không được." Liễu thị nói: "Mua cái này." Rồi bà lại cầm một cây trâm màu hồng nhạt đưa cho Kỷ Dao xem: "Dao Dao cái cái món dễ thương này lên! Lại đây, thử xem!"

Bà hoàn toàn không chọn cho bản thân mình món nào.

Kỷ Dao nặn ra một nụ cười, nói: "Xinh quá, mẹ mua cho con đi."

Nếu bảo "*không*" sẽ làm mẹ buồn. Chẳng phải tỏ phụ mới chuyển đến năm mươi lượng sao? Nếu bà mua, chắc là nhờ có khoản bạc này.

Kỷ Nguyệt cũng không từ chối, nhưng lúc Liễu thị định đi trả tiền, nàng ấy lấy cho Liễu thị một đôi bông tai làm bằng ngọc trại, không đắt nhưng rất hợp.

Liêu thị khen mắt nhìn của nàng tốt, đang định đeo lên thì nghe thấy âm thanh ông ọ từ ngoài cửa vọng vào: "Biểu ca, nếu không, huynh mua cho *biểu di mẫu* * một bộ vòng tay ngọc bích đi, bà đeo cái này là hợp nhất, muội chẳng cần gì đâu. Nếu không phải biểu di mẫu bảo muội theo biểu ca, muội cũng sẽ không làm phiên biểu ca."

Biểu di mẫu: Dì họ

Cái giọng điệu cổ làm ra vẻ kia, Kỳ Dao vừa nghe đã biết là ai.

Biểu muội của Dương Thiệu, cháu gái họ của thái phu nhân - Du Tổ Hoa. Thái phu nhân có ý định để thị làm thiếp của Dương Thiệu.

thật vậy, hai người từ ngoài bước vào, Du Tổ Hoa vẫn giống trước, thích dùng phấn hồng, mặc một chiếc váy xuân* thêu hoa văn hình cây kim ngân uốn lượn, kết hợp với cái áo sát người, để lộ vòng eo thon thả của thị.

Váy xuân: Ý chỉ váy do người trẻ tuổi mặc.

Người sống vai cùng thị bước vào, là Dương Thiệu.

Đó là Dương Thiệu mười chín tuổi, trước giờ Kỳ Dao chưa từng gặp. Lúc nàng quen biết Dương Thiệu, hắn đã hai mươi mốt tuổi. Sau khi dẹp loạn ở Vân Châu, hắn mới về kinh, là một thanh niên tràn đầy sức sống. Hồi ấy, bọn họ cũng gặp nhau ở Ngọc Mãn Đường. Thái phu nhân rất thích cửa hàng này, Dương Thiệu lại hiểu thuận, nên thường xuyên đi chung với nàng.

Kỳ Dao nhớ lại chuyện xưa, lòng hơi xúc động, nhưng lại nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác.

Gặp lại nhau, nhưng không quen biết, có gì phải nhìn, dù sao kiếp này sẽ chẳng có qua lại gì với nhau. Vì vốn dĩ, nàng không thích Dương Thiệu, cũng không muốn bị hạ độc chết. Kỳ Dao giục mẫu thân: "Mẹ, mẹ đeo chiếc khuyên tai này thử xem."

Giọng nói chứa chút ngọt ngào, nhưng lại không ngấy, bên trong âm thanh trong veo như nước ấy rải thêm chút đường.

Dương Thiệu nghiêng đầu.

Thấy Kỳ Dao chải tóc hình nụ hoa, da dẻ trắng mịn, khuôn mặt tròn như quả táo hồng, dụ người tới cắn. Đôi mắt vẫn như thế, mắt hạnh dài, đuôi mắt xếch lúc nào cũng mê hoặc người ta.

Tựa như một con hồ ly tinh nhỏ.

hắn dời ánh mắt.

Thân hình của chàng trai như ngọc, thắt lưng đeo bảo kiếm, qui khí khắp người, có cả mấy phần uy nghi. Liều thị xuất thân từ nhà thương gia, gặp người phú quý thế này, bà có chút gò bó. Muốn trả lời cũng không biết nói từ đâu, thử khuyên tai, vội vàng trả tiền, rồi dắt hai đứa con gái ra ngoài.

Tới cửa, Kỳ Dao không kiềm được, dừng chân.

Nàng trông thấy Du Tổ Hoa cầm một cặp ly uống rượu bằng ngọc âm đưa cho Dương Thiệu xem: "Biểu ca, sinh thần của biểu cửu phụ*, có thể tặng cái này không? Biểu cửu phụ thích uống rượu, vào đông mà dùng cái này chắc chắn rất vừa ý."

Biểu cửu phụ: Cậu họ

Thị dán người sát vào hắn. Mới mười bốn tuổi, nhưng thân thể rất đầy đặn. Kỳ Dao thu tầm mắt về, nhanh chóng bước đi.

Trước kia, Du Tổ Hoa là bại tướng dưới tay nàng. Thấy nàng gả cho Dương Thiệu, thị hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng. Nhưng giờ, cứ để cho Du Tổ Hoa đắc ý đi, dù sao nàng cũng sẽ không gả cho Dương Thiệu nữa.

cô gái nhỏ nhún rời khỏi cửa hàng, hình bóng xanh nhạt dần đi xa.

"Biểu ca?" Du Tổ Hoa gọi khẽ.

Dương Thiệu ngửi thấy mùi thơm nồng nặc, xoay người bỏ đi, lạnh lùng nói: "Hôm nay không mua nữa."

"Cái gì?" Du Tổ Hoa nhíu mày. rõ ràng, hắn nói muốn tới đây chọn quà sinh thần cho cửu phụ. Biểu di mẫu biết tin, bảo thị đi theo chọn phụ, kết quả lại..

Thị đương nhiên không biết.

Dương Thiệu nhếch mày, hắn đến là để ngắm Kỳ Dao.

Kỳ Dao mười ba tuổi, lần đầu tiên hắn nhìn thấy, trông non nớt và đáng yêu hơn cô gái trưởng thành đầu óc hư hỏng kia nhiều. Nàng còn nhìn lên mình hai lần, Dương Thiệu cong khóe môi, mắt nhìn của Kỳ Dao bản con nít cũng không tệ lắm, không giống sau này...

Nhớ tới Tống Vân, sắc mặt của hắn bỗng trở nên vô cùng đáng sợ.

Kiếp này, hắn sẽ không để Kỳ Dao dẫm lên vết xe đổ lần nữa!

Tác giả phát biểu ý kiến:

Kỳ Dao: "Tự nhiên thấy lạnh quá..."

Mai nam chính sẽ tiếp tục lên sân khấu, xin ít hoa tươi lót đường...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Editor: Tầm Nhiên

Ở cửa hàng vải vóc, Liễu thị tốn thêm kha khá bạc.

Thấy đứa con gái nhỏ hơi lơ đãng, bà hỏi: "Dao Dao, con không thích những loại vải này hả?"

"Dạ thích, con chỉ cảm thấy mẹ tiêu tiền như nước thôi."

Nghe thế, Liễu thị không nhịn được, cười rộ lên, vẹo má nàng: "Con bé này, dám nói vậy với mẹ hả. Nhà mình, có ai tiêu tiền như nước giống con? Lần trước vì một chuỗi hạt châu đen mà lại lấy tiền mừng tuổi của ta và cha con dùng hết. Con nói thử xem, con dư tiền có phải không hả."

Kỷ Dao đỏ mặt, vội vàng xin tha.

Trước đây nàng đúng là một đứa con phá của!

Kỷ Nguyệt cũng cười theo: "Mẹ, muội muội hiểu chuyện rồi đó, biết phải tiết kiệm rồi."

Lần thay đổi này của muội muội, Kỷ Nguyệt trông thấy hết.

"thật à?" Liễu thị hỏi.

"Dạ!" Kỷ Dao gật đầu thật mạnh, sau này con sẽ không tiêu tiền lung tung nữa."

Con cái vâng lời, bậc làm cha mẹ vui mừng. Liễu thị càng thích đứa con gái nhỏ này thêm, bà xoa đầu của nàng, nói: "đi thôi, mẹ cất quần áo mới cho con!"

Các nàng rời khỏi cửa hàng vải vóc.

Rất nhanh đã đến tiết thanh minh.

Vì mộ phần tổ tiên của Kỷ gia không có ở kinh thành, Liễu thị không còn qua lại với nhà mẹ đẻ nữa, nên bọn họ không cần cúng tế ở đâu cả, chỉ cần đốt ít vàng mã vào thau đồng cho tổ tiên.

Vài ngày sau, đến khi trời hết mưa phùn, trời trong mây trắng, nhà nhà đều ra ngoài du xuân.

Liêu gia cũng không ngoại lệ.

Đây là lần đầu tiên kể từ lúc Kỷ Dao sống lại, cả nhà nàng ra ngoài *du ngoạn**.

Du ngoạn: Du lịch, thăm thú.

Nàng rất hưng phấn, đi theo phía sau Kỷ Đình Nguyên nói: "Mang theo vài cái cần câu, chúng ta đi câu cá, mang thêm chút gỗ than để nướng cá ăn! Muội còn muốn chơi điều nữa!"

đã biết mùi vị của cái chết, nên nàng cực kỳ quý trọng cuộc sống.

Kỷ Dao muốn ra ngoài chơi thật vui vẻ.

Trước đến giờ, Kỷ Nguyệt không nghịch ngợm. Nàng ấy lặng lẽ quan sát bên cạnh, nếu có chuyện gì sai, nàng ấy nhất định sẽ nhắc nhở. Ví dụ như phải mang theo dù, áo choàng, vân vân và mây mây...

Những việc khác Liễu thị không quan tâm, chỉ quan tâm chuyện ăn mặc của hai đứa con gái, nhất là con gái lớn. Dù sao, con gái nhỏ vẫn còn bé, những cô gái bình thường cũng phải đến mười lăm, mười sáu tuổi mới đính hôn; mười bảy, mười tám tuổi mới xuất giá.

Nàng nhìn chằm chằm Kỷ Nguyệt mặc quần áo mới, cài bảo trâm mới mua.

"Tỷ tỷ giống tiên nữ ghê!" Kỷ Dao kéo tay Kỷ Nguyệt, ngẩng đầu nhìn.

Thiếu nữ mười sáu tuổi da trắng nõn nà, lông mày như liễu, mắt sáng hẹp dài, dưới màu xanh nhạt non mềm càng làm nổi bật vẻ đẹp trong sáng. Thảo nào khi đó nàng bị hoàng đế nhìn trúng, giữ lại trong cung. Kỷ Dao nghĩ thầm, hôm nay đi du xuân, mẫu thân nhất định sẽ để mất giúp đại tỷ, gả tỷ ấy sớm hơn một tí!

Cả nhà thuê hai chiếc xe ngựa đến núi Ngọc vùng ngoại ô.

Bên ngoài núi Ngọc, cây cối ôm lấy thôn làng; nước chảy đầy bên bờ sườn núi; hoa đào đỏ, hoa lê trắng, hoa cải vàng khoác những chiếc áo sắc xuân rực rỡ; làm cho *khách lữ hành** kéo đến đây đông như trẩy hội.

Khách lữ hành: Khách du lịch

Lúc bọn họ đến, nơi này đã vô cùng náo nhiệt.

Liêu thị lập tức kéo hai đứa con gái của mình đến thỉnh an những vị phu nhân có quen biết.

Dưới lớp trang phục, Kỷ Nguyệt xinh đẹp đến lóa mắt; Kỷ Dao trắng trẻo đáng yêu. Có một cặp nữ nhi thế này, Liễu thị cực kỳ tự hào. Nhưng nghĩ đến tình trạng trong nhà, không khi lại không được sung túc như vậy.

Trông thấy Kỷ Dao, Thẩm Nghiên nhanh chóng bước tới.

"Dao Dao, đã lâu không gặp nhau, ta rất nhớ ngươi, ta ở nhà rất cô đơn."

Hừ, rốt cuộc là nhớ ai đây, còn tới lừa nàng? Sắc mặt Kỷ Dao nhàn nhạt, nàng mở miệng: "Thẩm phu nhân mở nhiều tiệc gặp mặt cho ngươi như thế, ngươi cô đơn gì nào? Kết giao

thêm vài người bằng hữu nữa đi."

Quả nhiên không còn giống ngày xưa nữa, Thẩm Nghiên kéo ống tay áo nàng: "Dao Dao, sao ngươi lại giận ta? Ta thật sự không biết ta đã đắc tội với ngươi ở đâu. Ngươi nói đi, ta có thể thay đổi! Ngươi thể này, ta rất buồn."

Kỷ Dao lên tiếng: "Ngươi đừng lừa ta nữa, ngươi để ý ca ca ta phải không?"

Sắc mặt Thẩm Nghiên đỏ bừng: "Ngươi, ngươi nói cái gì?"

"Chẳng lẽ ngươi không nghe được à?" Kỷ Dao đưa mắt nhìn ca ca ở phía xa xa, thấp giọng nói: "Ngươi thích huynh ấy thì tự đi mà nói với huynh ấy, ta sẽ không giúp ngươi đâu."

Dù gì Thẩm Nghiên cũng chỉ là một cô gái nhỏ, tâm tư bị xuyên thấu hoàn toàn, làm nàng ấy nhất thời không biết trả lời ra sao.

Nhìn những giọt nước mắt đảo quanh hốc mắt của nàng ấy, Kỷ Dao quyết định không thêm quan tâm. Từ nhỏ đến lớn nàng đều bị người ta đánh giá bằng hai chữ "*tùy hứng*". Hôm nay, có cái danh này, nàng ăn hiếp Thẩm Nghiên thì thế nào? Cùng lắm thì bị mẩu thân mắng vài câu, nàng chỉ cần nói mình không thích Thẩm Nghiên nữa, mẩu thân cũng sẽ không phạt nàng. Vậy thì, Thẩm Nghiên và ca ca sẽ không bao giờ ở chung với nhau.

Tùy hứng: làm việc bừa bãi, tùy tiện.

Kỷ Dao phát ống tay áo bỏ đi!

Thẩm Nghiên nhìn bóng lưng của nàng, òa khóc.

Thẩm phu nhân nghe thấy, vội vàng hỏi: "Nghiên nhi, con làm sao thế? Tự dưng khóc gì vậy?" Bà dắt nàng ấy đến chỗ khác. Nhiều vị phu nhân có ở đây, cô gái lớn thế này sẽ mất mặt.

Liêu thị cũng rất lo lắng, đến đây an ủi.

Thẩm Nghiên chỉ chảy nước mắt, không nói lời nào.

Nàng ấy không thể nói với Liêu thị, không thì Liêu thị sẽ trở về trách mắng Kỷ Dao, Kỷ Dao biết được sẽ càng ghét nàng ấy. Nàng ấy nhất định phải gả cho Kỷ Đình Nguyên, Kỷ Dao lại là em chồng tương lai, bây giờ mà đắc tội với nàng, sau này sao ở chung được? Về phần mẩu thân, bà biết nàng ấy thích Kỷ Đình Nguyên, nên lần trước mới có chuyện mời nữ quyền của Kỷ gia đến, định làm bà mối, mang đến một mối hôn sự cho Kỷ Nguyệt.

Kỷ phu nhân cũng nhận tình cảm này.

Thẩm phu nhân đã hiểu được ít nhiều, nói với Liêu thị: "Con bé cái kinh ấy, đừng để ý đến nó! Để nó tự suy nghĩ một lúc là ổn thôi."

Là thế này phải không? Liêu thị nghĩ thầm, rõ ràng bà mới vừa trông thấy Thẩm Nghiên ở chung chỗ với Kỷ Dao.

Chẳng lẽ con bé này lại nói gì à?

Liêu thị không nói nhiều, an ủi Thẩm Nghiên vài câu.

Kỷ Dao đến chỗ Kỷ Đình Nguyên, lấy cần câu để ở chỗ Mộc Hương: "Ca ca, chúng ta ra bờ sông câu cá đi."

Kỷ Đình Nguyên lớn lên bên bờ sông từ tấm bé, vốn chính là một cao thủ câu cá, thấy muối muối thúc giục, y lập tức cầm lấy giỏ câu, bảo người hầu mang theo mỗi câu, theo nàng đến bên hồ Trần Châu cạnh núi Ngọc.

Hồ như tên, giữa trời đất trông giống như một hạt trần châu lớn khảm giữa vùng ngoại ô, ánh mặt trời chiếu rọi, tỏa sáng long lanh.

Phía tây của hồ có một *đồng* lau sậy lớn. Vào mùa thu, cỏ lau nở hoa, cả vùng trắng xóa như hoa tuyết bay lượn. Bây giờ, chỗ ấy nhuộm màu xanh biếc, đọng đưa bông bênh trong gió.

Trông thấy cảnh đẹp, Kỷ Dao thoải mái vui vẻ, nói với Kỷ Đình Nguyên: "Ca ca, lát nữa chúng ta thuê một cái thuyền, ở trên đó nướng cá ăn!"

"Chỉ có muối là lắm trò." Kỷ Đình Nguyên nhếch mi: "không biết bơi, mà còn không sợ rớt xuống sông."

"không phải ca ca biết bơi hả? Tôi đó ca ca cứu muối, nói không chừng huynh còn có thể tiện tay tóm một con cá từ dưới hồ lên."

Kỷ Đình Nguyên không nói gì.

Y gắn mỗi câu vào lưới câu, quăng ra giữa hồ.

"Còn nữa, muối vẫn chưa nhìn thấy con rùa lớn nào cả."

"Cụ rùa trăm tuổi, muối tưởng dễ kiếm lắm hả?"

Vẫn còn tưởng là thật, Kỷ Dao khề cười: "Muối chỉ cần một con rùa nhỏ là được rồi."

Kỷ Đình Nguyên trừng mắt: "Có một cách, lát nữa muối đi chơi với ta. Ta sai người đi tìm cụ rùa."

Hình như y giận thật rồi, Kỷ Dao không dám làm bậy. Nếu không, rùa lớn hay rùa nhỏ gì cũng đừng mong chờ.

Thấy nàng rũ mắt không nhúc nhích, Kỷ Đình Nguyên nghĩ có phải âm thanh ban nãy quá lớn, dọa nàng sợ hay không? Haiz! Ai bảo nàng nhây như thế, mới cho chút màu mà đã muốn mờ phờng nhuộm!

Kỷ Đình Nguyên bình chân như vại câu cá.

Kỷ Dao là một người không có tính kiên trì cao. Tuy muốn ăn cá, nhưng nàng không đợi xem kết quả. Trông thấy Kỷ Đình Nguyên câu được ba con cá, nàng đứng dậy, định đi dạo quanh hồ.

Nàng nhớ, thường có *thủy điều** bay tới hồ này, không chừng nàng sẽ gặp được.

Thủy điều: các loài chim sống dưới nước: cò, vịt trời,...

Ai ngờ đâu, vừa tới gần bụi lau sậy, đột nhiên có người chui ra từ bên trong. Nàng đi rất nhanh, không kịp thối lại, đâm sầm vào lòng người nọ. Nơi ấy vô cùng cứng rắn, làm cho trán nàng đau nhói. Ngay sau đó, nàng nghe thấy tiếng "rắc", giống như tiếng có thứ gì rơi vỡ.

"cô nương, người không sao chứ?" Mộc Hương định tiến lên đỡ nàng. Kết quả, khi đối diện với ánh mắt của người kia, thị sợ đến mức lạnh cả người, không dám động đậy.

Kỷ Dao vuốt trán, ngẩng đầu.

Đầu tiên, nàng trông thấy một bộ áo bào màu xanh đậm, thêu mây, hạc bằng chỉ bạc; phối hợp với kim tuyến dệt thành viền hoa văn, vô cùng tôn quý. Dời mắt lên phía trên, là một cái cổ màu nâu nhạt, hầu kết nhấp nhô, trông hơi quen quen. Lòng nàng đánh trống thùng thùng, thầm nghĩ, không phải là chàng ấy chứ? Đến khi ánh mắt dời lên thêm một chút nữa, Kỷ Dao đơ người.

Là Dương Thiệu thật!

Nam nhân ấy nhú mày: "Nhìn đủ chưa?"

Giọng nói ấy rất lạnh, Kỷ Dao giật mình.

Người hầu bên cạnh - Trần Tổ nhặt một vật lên, bẩm báo: "Ngọc bội nát rồi ạ."

Lẽ nào chính là cái tiếng nàng vừa nghe thấy? Kỷ Dao lén nhìn sang, nàng phát hiện đây là một miếng ngọc bội khắc *tỳ hưu** hình vuông, to bằng bàn tay, đã vỡ thành ba miếng.

Tỳ hưu: Là một loài dã thú được nhắc đến trong sách cổ.

"Đưa cho nàng ấy xem." Dương Thiệu trầm giọng nói: "Nàng định bồi thường thế nào đây?"

Nàng bồi thường? (Truyện được chuyển ngữ tại diễn đàn Cung Quảng Hằng)

Kỷ Dao mở to đôi mắt: "Công tử, ta không có ý, là công tử..."

"Ý của ngươi, đây là lỗi của ta à?" hần nói với giọng thong thả nhưng lại dọa người, từng chữ nói ra bốc lên khí lạnh.

Lòng Kỷ Dao cảm thấy khó chịu.

Kiếp trước ở Ngọc Mãn Đường, lần đầu thấy nàng, Dương Thiệu đã thích, muốn mua cây trâm quý nàng nhìn trúng để tặng nàng, nhưng bị nàng từ chối; nàng nghĩ, không thể để cho Dương Thiệu coi thường mình. Sau đó, Dương Thiệu nhớ thương nàng mãi không quên, nghĩ hết cách để kết thân với nàng. Khi ấy, Chu Lương âm đã gả cho Tông Quân, không còn người nào tốt hơn Dương Thiệu, nên nàng ồm ồm đồng ý.

Thế mà bây giờ, hần lại dữ với nàng như thế!

Chẳng lẽ là vì nàng chưa lớn, trông không đủ xinh ư?

Kỷ Dao cúi đầu nhìn trang phục của mình, đúng là không quá trau chuốt, hơn nữa cũng không có... Nhớ tới dáng người đầy đặn của Du Tổ Hoa, bây giờ đúng là nàng không lọt được vào mắt của Dương Thiệu.

Kỷ Dao cúi đầu nói: "Lúc này công tử bước ra, ta không quan sát kỹ nên mới tông trúng, mong công tử thứ lỗi." (Truyện được chuyển ngữ tại diễn đàn Cung Quảng Hằng)

"Thứ lỗi, nhưng ngọc bội thì lại không trở lại như lúc đầu." Dương Thiệu ngao mạn nói: "Nàng có biết ngọc bội ấy trị giá bao nhiêu bạc không?"

Hoài Viễn Hầu là công danh cha truyền con nối, phú đệ xa hoa thế nào, tất nhiên Kỷ Dao biết. Nàng cũng đã hưởng thụ hết hai năm, trong lòng biết là mình chắc chắn không bồi thường nổi miếng ngọc bội kia. Thấy Dương Thiệu chen ép gắt gao, nàng vội lau nước mắt, nức nở nói: "Công tử, nhà chúng ta rất nghèo, e là không bồi thường nổi, xin công tử đại nhân đại lượng.. Nếu cứ cố chấp bắt ta đền nha môn thì cũng sẽ lãng phí thời gian của công tử thôi."

hần thân nhiên nói: "Chuyện nha môn xử án, chẳng qua cũng chỉ là một câu nói của ta, ta thậm chí còn không cần bước vào nha môn nửa bước."

Trái tim Kỷ Dao rơi xuống đáy cốc.

Nàng thật sự không ngờ, Dương Thiệu tuổi mười chín chẳng thương hoa tiếc ngọc chút nào. Tuy trông tuấn tú không ai sánh bằng, khí phách thiếu niên tung bay, nhưng lại rất lạnh lùng!

Trước đây, hần đối xử với nàng tốt lắm mà.

Thế mà hôm nay vừa mở miệng, hần đã không còn là người nàng quen biết kia, Kỷ Dao thật sự rất sợ! Kiếp trước, nàng ý vào chuyện Dương Thiệu thích nàng, nên mới có thể nũng nịu khoe mẽ. Bây giờ... hần không hề có tình cảm gì với nàng, là một Hầu gia cao cao tại thượng, còn nàng chỉ là con gái của *lang trung**. Nếu âm ý đến nha môn thật, chắc chắn sẽ xử nhà bọn họ phải bồi thường tiền.

Lang trung: Danh từ chỉ thầy thuốc ngày xưa.

Phù Hoài Viễn Hầu, trừ hoàng tộc trong cung, còn ai dám đắc tội? Dù đó cũng không phải lỗi của mình nàng. (Truyện được chuyển ngữ tại diễn đàn Cung Quảng Hằng)

Kỷ Dao không muốn nhà mình bị liên lụy, nàng run giọng nói: "không biết, phải như thế nào thì công tử mới có thể tha lỗi cho ta? Hay là, ta mang miếng ngọc kia đến cửa hàng trang sức khám bạc sửa chữa, sẽ đẹp như ban đầu..."

Hàng mi dày rũ xuống, trong đôi mắt nàng dâng lên ánh nước trong veo, trông rất đầm đìa, đáng yêu.

Dương Thiệu trầm ngâm: "Thấy nàng thành tâm như vậy, cũng không phải là ta không thể tha thứ."

hần thật sự cũng không muốn Kỷ Dao phải làm gì, chẳng qua hần muốn tìm cơ để làm quen với nàng, thực hiện tốt dự định trong tương lai.

Sắc mặt của hần dịu hơn đôi chút: "Nếu hôm nay nàng có thể câu giúp ta hai con cá, chuyện này coi như xong."

Kỷ Dao nghe thế, trong lòng đầy hứng khởi.

Nàng thấy ca ca câu cá từ tấm bé, tuy không phải là cao thủ, nhưng câu mấy con cá thì không thành vấn đề. Có điều, nàng sợ Dương Thiệu nhận ra, nên phải giả vờ đoán: "Ta cũng không biết có thể câu được hay không, nhưng nếu công tử muốn ăn cá, ta sẽ cố hết sức, chỉ mong công tử có thể nhất ngôn cửu đỉnh."

Dương Thiệu chớp mắt.

Trần Tổ mang mồi câu và cần câu tới để trước mặt Kỷ Dao.

Kỷ Dao gọi Mộc Hương, bảo Mộc Hương gắn mồi cho nàng.

Mồi câu toàn là sấu, uốn tới ẹo lui, nàng thấy rất khó chịu, chưa bao giờ dám động vào.

Dương Thiệu không cho phép: "Mượn tay của người khác, con cá được câu lên lần này không được tính."

Cực kỳ xấu tính!

Kỷ Dao đột nhiên nhớ đến lúc nàng sắp chết, Dương Thiệu yêu thương nàng, phần nộ vì nàng trúng độc... không ngờ, kiếp này này chàng ấy đối xử với nàng hoàn toàn khác trước.

Kỷ Dao giận đến mức chẳng thèm xin xỏ, nàng lấy dũng khí, vươn tay cho vào túi đựng mồi bắt cá.

Ai ngờ, lúc vừa mở ra, nàng chỉ thấy những con sấu màu xanh ở bên trong nhúc nháy đầy lên các ngón tay. Sắc mặt nàng trắng bệch, hồn cũng bay mất, liên tục lui về sau. Va vào người của chàng trai ấy, người được hơi thở mát lạnh quen thuộc, làm lòng người yên tâm, nàng nhất thời hồ đồ, tay ôm eo hắn, rúc mặt vào trong ngực.

Dương Thiệu dờ người.

Dựa theo tính toán ban đầu của hắn, Kỷ Dao sẽ phải cầu xin hắn, hắn có thể giả thay nàng, không ngờ nàng lại... Động tác này cực kỳ giống Kỷ Dao kiếp trước, lúc nào cũng nhô nheo làm người ta yêu thương, hắn chỉ nghe trong ngực mình có tiếng đập thình thịch.

Lúc ấy, hắn hi vọng Kỷ Dao có thể sống lại đến nhường nào.

Nhưng nếu nàng sống lại, chỉ sợ trong lòng nàng chỉ có một người là Tống Quân.

Lòng hắn vừa lạnh vừa nóng một lúc, Dương Thiệu đột nhiên ngăn tay này, mắng: "Nàng làm gì vậy?"

Tác giả phát biểu ý kiến:

thật ra lòng Hầu gia nói là: Hôm nay vợ ta ôm ta đó... đó đó đó! A... không được, ta muốn giữ tôn nghiêm của Hầu gia!

Tác giả: Hầu gia, trước sau gì ngài cũng phải uống thuốc.

Hôm nay hai chương một ngày, mua đi mua đi, trợ cấp tiền thưởng đi mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Edit: Song anh

Vừa rồi chỉ là hành động theo bản năng của nàng.

Từ khi được gả cho Dương Thiệu, cứ mỗi lúc sợ hãi, nàng lại bỏ nhào vào trong lòng ngực hắn, mà hắn sẽ ôn nhu an ủi, nói đã có hắn rồi, cái gì cũng không cần sợ.

Nhưng hiện tại.....

Đối diện với nam nhân về mặt đầy mặt phần nộ này, nước mắt Kỷ Dao thiếu chút nữa tràn mi.

Nhưng nàng mau chóng liền tỉnh táo lại, nàng đã chết qua một lần, trở về năm mười ba tuổi, Dương Thiệu cũng không phải là Dương Thiệu kia, không phải là phu quân của nàng, không thể thân cận như vậy được.

Bất quá, nàng thật sự không dám đụng vào con sấu kia a, Kỷ Dao nghẹn khuất, nước mắt lại từng giọt, từng giọt to rơi xuống, đây thật là muốn lấy mạng của nàng mà, nàng không dám bắt con sấu này đâu!

Nhìn tiểu cô nương khóc đến nhũn người, Dương Thiệu liền nói với Trần Tổ: “Người đi xuyên mồi câu đi.”

“Dạ” Trần Tổ động thủ.

Rốt cuộc không cần nàng phải làm, Kỷ Dao trộm ngắm Dương Thiệu, liếc mắt một cái nghĩ thầm, hắn vẫn là mềm lòng với nàng, cuối cùng mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Chờ Trần Tổ chuẩn bị xong, nàng ngồi ở bờ sông, đem dây câu ném ra, đôi mắt nhìn chăm chăm mặt nước. Cứ như thế, nàng cũng không nghĩ cùng Dương Thiệu nói chuyện nhiều. một đoạn nhân duyên kiếp trước kia là nghiệt duyên, đối với ai cũng đều không tốt, cho nên vẫn sớm một chút đem cá câu lên cho xong.

Nàng hết sức chăm chú, lại không biết Dương Thiệu cũng nhìn nàng chăm chăm.

Vừa rồi, trong nháy mắt kia lại khiến kia hần nhớ tới kiếp trước, xem ra, hiện giờ mười ba tuổi, là gan Kỳ Dao càng nhỏ hơn, chỉ bị sâu dọa thôi, cư nhiên có thể nhào vào trong lòng ngực người ta dễ trốn. Chuyện này cũng quá kỳ cục a, đổi thành nam nhân khác, không lẽ nàng cũng như thế? (hình như có mùi giấm đâu đây)

Trong lòng không vui, hần lấy ra túi rượu bên hông, uống một hớp lớn.

Mùi hương bốn phía.

Là ngư tửu trong cung hoàng đế thưởng cho Hoài Viễn hầu phủ, hương vị phi thường mê người. Nàng nhớ mỗi lần uống, Dương Thiệu luôn chỉ cho nàng uống một chút, ngậm ở trong miệng dứt cho nàng.

Mặt Kỳ Dao mặt đột nhiên đỏ lên.

Sao lại nhớ chuyện đó làm chi?

Đều là chuyện quá khứ rồi!

Nàng lắc lắc đầu.

Lúc này, dây câu bỗng động đậy, nàng vội vàng kéo cần câu, có một con cá đang tung tăng nhảy nhót trên đó.

“một con” nàng nói, ý là câu một con nữa, nàng có thể đi rồi.

Trần Tổ đem cá gỡ xuống.

Dương Thiệu im lặng.

Trần Tổ lại giúp Kỳ Dao xuyên mũi câu.

Vẫn rất thuận lợi, không cần đợi lâu, lại câu được một con khác còn lớn hơn con trước không ít.

Dương Thiệu nhướng mày, nhớ tới kiếp trước, bọn họ đi ra ngoài du ngoạn, lần nào Kỳ Dao cũng muốn hần dạy câu cá, kết quả một con đều câu không được, lại liều mạng làm nũng, bắt hần cau cho nàng ăn.

Nguyên lai, nàng biết câu cá.

Cũng là kiếp trước hần ngốc, bị lừa đến xoay vòng vòng.

Dương Thiệu nói: “Xong rồi.”

Rốt cuộc không cần đền tiền, Kỳ Dao buông cần câu, hướng hần thi lễ: “Hôm nay đa tạ công tử khoan thứ, tình này ta khắc trong tâm khảm.” Tóm lại là hầu gia, hần cuối cùng cũng không có truy cứu, xem như tránh được một kiếp.

Dương Thiệu nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ xinh xắn, nhướng mày nói: “Tình này khắc trong tâm khảm? Vậy Bản hầu có ích lợi gì đây?”

Bản hầu?

hần đưa thân phận ra, Kỳ Dao vội làm bộ khiếp sợ: “Hầu gia, tiểu nữ cũng muốn bồi thường, chỉ thật sự lấy không ra nhiều bạc như vậy, ngoài việc vì hầu gia câu mấy con cá, ghi nhớ kỹ ân tình này, tiểu nữ cũng không biết làm gì hơn.”

Có thể làm được nhiều lắm nha, nghĩ vậy nhưng Dương Thiệu không có nói ra, chỉ nhàn nhạt bảo: “Ngươi đi đi.”

hần hoàn toàn không có sự ân cần với nàng như trong kiếp trước, chỉ một bộ dáng kiêu ngạo cao cao tại thượng, Kỳ Dao cần môi nghĩ thầm, Dương Thiệu hiện tại quá đáng ghét, giống như đã thay đổi thành một người khác, bất quá dù sao nàng cũng không nghĩ sẽ gả cho hần nữa, hà tất để ý thái độ của hần làm chi?

Nàng thi lễ, rồi quay đầu rời đi.

Dương Thiệu nhìn theo bóng dáng nàng, sau đó đem hết cá trong sọt ném trở về hồ. Kiếp này, hần tuyệt sẽ không để lập lại giống như trước, mới lần đầu tiên gặp mặt Kỳ Dao đã thân thiện, khiến tiểu nha đầu vĩnh cái đuôi lên tận trời, không đem hần dễ vào mắt, cuối cùng mọi yêu thương của hần chỉ có đổi lấy được lừa gạt của nàng. Lần này, hần muốn Kỳ Dao thích hần trước, dâng ra tâm chân tình của nàng, trong mắt lẫn trong lòng nàng, vĩnh viễn chỉ có một mình hần.

Đương nhiên, hôm nay chỉ là bắt đầu.

Bên cạnh, Trần Tổ hoàn toàn không rõ chủ tử muốn làm gì nữa. Ngay từ đầu nắp ở chỗ này không nói, cố ý cùng tiểu cô nương đụng vào nhau, hủy hoại ngọc bội, bắt cô nương người ta câu cá, kết quả cá câu được lại không cần, đem thả hết xuống hồ.

Đây là chuyện gì a?

không phải coi trọng cô nương này chứ? Nhìn bất quá chỉ mới mười hai mười ba tuổi thôi mà? Lần trước ở ngọc mãn đường, cũng là chủ tử bảo hần nhìn chăm chăm Kỳ gia, không lẽ vì đi xem Kỳ nhị cô nương này sao, Trần Tổ cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Lại nói đến Kỳ Dao, vội vội vàng vàng trở về còn dặn dò Mộc Hương: “Chuyện hôm nay không được nói ra, vừa rồi ta quá mức sợ hãi, đụng chạm thân cận cùng người nọ...quyết không thể lan truyền đi ra ngoài.”

Biết tiểu thư của mình cũng không cố ý, Mộc Hương đương nhiên hiểu được, liền gật đầu.

Trở lại bên người ca ca, Kỳ Dao lau mồ hôi trên trán.

“Nãy giờ đi chơi nơi nào?” Kỳ Đình Nguyên nói, “Ta đã câu được hơn mười con cá rồi!”

Đừng nhìn hần ngày thường thanh cao, không cùng muội muội thân thiết, lúc này còn không phải đang chờ nàng khen sao? Nam nhân a, Kỳ Dao cười tùm tùm nói: “Ca ca thật lợi hại nha, muội ở bên kia xem những người khác câu cá, đều chỉ câu được một hai con, hoàn toàn không phải đối thủ của ca ca đâu.”

Khóe miệng Kỳ Đình Nguyên giương lên, rất đắc ý.

Hai người đang nói chuyện thì Kỳ Nguyệt tới.

“Tỷ tỷ không ở cùng nương bồi tiếp các phu nhân nói chuyện sao?”

“Đến xem các người.” Kỳ Nguyệt cũng ứng phó đủ rồi, những phu nhân đó cũng không phải quý tộc gì, nhưng tầm mắt đều hướng lên trên, hy vọng tìm dòng dõi tốt hơn để kết thân. Mầu thân cho rằng chỉ cần năng tài giỏi, xinh đẹp, các phu nhân sẽ thích, nhưng hoàn toàn ngược lại, các nàng mới không coi trọng mặt này đâu.

Nếu là cùng các công tử gặp gỡ, còn có khả năng nhiều hơn.

Kỳ Nguyệt mang đến ghế con ngồi lên.

“Câu được mấy con rồi?” Nàng hỏi.

"Sắp ba mươi con rồi"

Vì muốn Kỳ Đình Nguyên cao hứng, Kỳ Dao lại nức nở khen thêm một hồi, “Nếu ca ca mỗi ngày ở chỗ này câu, sợ là cá trong hồ sẽ tuyệt chủng luôn.”

“Ai nha, nhiều như vậy rồi, sao không nghỉ ngơi đi?” Kỳ Nguyệt nói, “Nếu không, trước nướng mấy con ăn thử?”

Kỳ Đình Nguyên đã kêu gã sai vặt chuẩn bị lửa than.

Nơi xa lại có người lại đây câu cá, lúc đi ngang qua, Kỳ Dao ngẩng đầu vừa vận nhìn thấy, cứng người lại, nàng có chút muốn vả miệng mình, biết vậy không thèm tới đây câu cá làm gì.

Vừa rồi gặp được Dương Thiệu không nói, hiện tại lại gặp được một người còn đáng sợ hơn - Tạ Minh Kha.

Kỳ Dao gục đầu xuống, làm bộ không thấy hắn.

Nhưng Tạ Minh Kha mất sắc, liền nhanh phát hiện ra hai chị em, bọn họ tựa hồ đang chuẩn bị cá nướng, có gã sai vặt ở trong hồ cầm cá rửa sạch.

Tạ Minh Kha thân nhiên đến bên cạnh đám người Kỳ Dao câu cá.

Kỳ Dao nhìn không được, lên đến bên Kỳ Nguyệt thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, là người kia.”

Kỳ Nguyệt đương nhiên thấy được: “không cần lo, cũng không phải sợ, nên làm cái gì thì làm cái đó.”

“Ừ.” Kỳ Dao gật đầu.

Nhưng cổ tình Kỳ Đình Nguyên lại quen biết Tạ Minh Kha, bởi vì hắn từng là Trạng Nguyên, hiện ở Hàn Lâm Viện dạy học, nhập vào Đông Cung ban, tính ra hai người là quan cùng triều.

“Tạ đại nhân.” Kỳ Đình Nguyên cung kính.

Thi đậu Trạng Nguyên là mộng của mỗi học sinh, bất quá mộng của Kỳ Đình Nguyên không thành, nên hắn rất kính nể những người có tài học.

“Tạ đại nhân cũng có nhã hứng tới câu cá?”

“Khó được lúc rảnh rồi thư giãn một chút,” Tạ Minh Kha nói, “Kỳ đại nhân, người đã câu được đầy sọt rồi à ”

Kỳ Đình Nguyên cười: “không biết Tạ đại nhân chịu cùng vui không”, rồi mời hắn ăn cá nướng.

Đại Yến chịu ảnh hưởng phong tục người Hồ, giữa nam nữ không cần quá nghiêm khắc, nữ tử ra cửa không cần mang mũ, thanh niên nam nữ ra ngoài du ngoạn cũng có thể cùng đi, chỉ là động tác không thể quá thân mật thôi.

Kỳ Dao nghe xong đau đầu.

Tuy rằng hiện tại Tạ Minh Kha còn chưa bị Tống Vân mời chào, nhưng tương lai, hắn là cánh tay trái bờ vai phải, mà ca ca nàng, kiếp trước chính là cùng Tống Vân đối nghịch! Nàng suy nghĩ, mắt nhìn Tạ Minh Kha, chân hắn còn tốt cũng không có phế, chẳng lẽ nói Tạ Minh Kha bởi vì gặp được các nàng, nên tránh được một kiếp? Ngày ấy ai cứu hắn?

thật tiện nghi cho hắn!

đang nghĩ ngợi, Tạ Minh Kha nói: “Kỳ đại nhân không cần khách khí.”

Rồi uyển chuyển từ chối, Kỳ Đình Nguyên đương nhiên không miễn cưỡng.

Mùi hương cá nướng nhanh chóng lan ra tứ phía.

Kỳ Nguyệt lúc này nhẹ giọng hỏi Kỳ Đình Nguyên: “Vị Tạ đại nhân này là ai?”

“Là Hàn Lâm Viện học sĩ, bọn họ là Tạ gia trăm năm vọng tộc, phụ thân hắn là Lại Bộ Tả Thị Lang.....”

Tất cả đều là những từ ngữ khen ngợi, Kỳ Dao nghĩ thầm, loại người xấu này, có cái gì mà khen? Nàng cắt ngang lời hai người, duỗi tay nói: “Ta đói bụng.”

Kỳ Đình Nguyên vội cầm một con cá cho nàng: “Tiểu tâm năng.”

Ca ca cho, Kỳ Dao thối thối liền đưa vào trong miệng cắn: “Thơm quá a! Ca ca, cùng ăn đi.” Lại đưa cho Kỳ Nguyệt, “Tỷ tỷ!”

“Các người ăn trước,” Kỳ Nguyệt thanh âm mềm nhẹ, “Dao Dao, như thế nào, vừa ăn không, nếu lạt, ta lại cho người chút xíu muối.”

“Vừa rồi, trù nghệ của ca ca là nhất.”

Kỷ Nguyệt giật mình, cảm giác Kỷ Dao hiện tại quá thích nịnh nọt Kỷ Đình Nguyên.

Kỷ Đình Nguyên thực hưởng thụ, cười ha ha.

Kỷ Nguyệt đưa nước cho Kỷ Dao: “Ăn từ từ, coi chừng nghẹn.”

Huynh muội ba người cười đùa không ngừng.

Tạ Minh Kha cảm cần câu tay nắm thật chặt, hần có chút hâm mộ, bởi vì hần không có thân huynh đệ, thân tỷ muội, hần hiện tại có được, chỉ có...

hần đứng lên, khi xoay người lại liếc mắt một cái liền thấy được người ngồi ở đối diện là Kỷ Nguyệt.

Mặt nàng dưới ánh lửa than nhiễm hồng, tươi đẹp như hoa, đôi con ngươi càng thêm trong trẻo, Tạ Minh Kha nghĩ đến âm thanh vừa rồi nghe được, nàng vẫn luôn chiếu cố ca ca cùng muội muội, hình như chính mình không có ăn được bao nhiêu.

Người này thực ôn nhu, nhưng cũng rất bình tĩnh.

Ít nhất ở thời điểm nàng gặp được hần, vẫn rất bình tĩnh.

hần chưa từng gặp qua nữ tử như vậy.

Lúc Tạ Minh Kha đang suy tư lại nhìn thấy ánh mắt Kỷ Nguyệt.

Nàng phảng phất không nhớ rõ sự tình ngày đó, ánh mắt trong trẻo, bình thản. Tạ Minh Kha đột nhiên có cảm giác nói không nên lời, hần bước tới:

“Kỷ đại nhân, cá nơi này chỉ sợ đều bị người câu hết, chắc ta phải đổi một chỗ khác vậy.”

“A,” Kỷ Đình Nguyên sững sốt, “Người không câu được gì sao? không bằng dùng câu nữa, trước ngồi xuống đây ăn cá đi.”

Thình thịch lúc này, Tạ Minh Kha lại không tiếp tục từ chối nữa.

hần đến ngồi cạnh Kỷ Nguyệt.

“Kỷ cô nương,” Tạ Minh Kha nói, “Có thể rài cho ta chút xíu muối không, ta thích mặn một chút.”

Kỷ Dao thấy hần tới ăn đã không được tự nhiên, không nghĩ tới da mặt Tạ Minh Kha còn dày như vậy, còn tự nhiên đến ngồi bên cạnh tỷ tỷ mình, hần không nhớ rõ chính mình trải qua sự tình gì sao? hần uy hiếp một thiếu nữ còn trong sạch (hoàng hoa khuê nữ) bằng bó miệng vết thương cho hần, nhìn thân thể hần! Chuyện này nếu như bị người khác biết, thanh danh tỷ tỷ khẳng định sẽ bị huỷ hoại, hần còn không biết xấu hổ mở miệng nữa chứ.

Kỷ Dao đi tới, cầm một nắm muối lên hướng con cá của hần thả xuống.

Tạ Minh Kha giương mắt, cùng ánh mắt Kỷ Dao đối nhau.

Tiểu cô nương nhếch miệng cười: “Tạ công tử, như vậy đủ mặn chưa, nếu không đủ, ta còn có nữa” với một vẻ tự nhiên như không.

Kỷ Nguyệt nói: “Dao Dao, không được vô lễ.”

Lại hướng Tạ Minh Kha xin lỗi, “Tạ công tử, muội muội tuổi còn nhỏ, xin đừng để ý, ta đổi cho người con cá khác.”

Nàng đem con cá mình định ăn đưa cho hần.

Ngón tay thon dài đưa cá tới trước mặt, tuyệt đẹp đến nỗi nói không nên lời, làm hần liên tưởng tới hoa ngọc trâm mùa thu, Tạ Minh Kha nói: “Kỷ cô nương, cảm ơn.”

Lời nói thực bình thường, nhưng cùng ánh mắt hần bất đồng, Kỷ Nguyệt nhìn ra, hần nói cảm tạ vì sự tình lần trước.

“không cần khách khí.” Nàng vẫn an tĩnh như vậy, giống như mặt hồ ngày xuân.

Tạ Minh Kha không nói gì nữa, cúi đầu ăn cá.

Kỷ Dao rất không thích Tạ Minh Kha, bởi vì gia thế hần quá phức tạp, tỷ tỷ cùng hần ở chung không có chỗ nào tốt. Nàng chỉ muốn cả nhà bình an sinh sống qua ngày mà thôi.

Phụ thân thăng quan, không cần làm đến quá lớn, tam hay tứ phẩm được rồi, ca ca cưới một người vợ hiền, tỷ tỷ gả cho một phu quân tốt, như vậy cũng đủ để nàng vui mừng.

Mất thấy Tạ Minh Kha rời đi, Kỷ Dao nói nhỏ: “Tỷ tỷ, không nên để ý đến hần, muội cảm giác cùng người này ở bên nhau sẽ rất nguy hiểm, lần trước khẳng định hần bị người ám sát.”

Xác thật như thế, nhưng Kỷ Nguyệt cảm thấy bằng năng lực Tạ Minh Kha khẳng định vẫn có thể ứng phó nổi, bằng không hần cũng không thể thoải mái tới đây đi câu cá, người bình thường gặp được loại sự tình này sớm đã sợ tới mức hồn phi phách tán.

“Dao Dao, Tạ đại nhân kia thân phận là gì, chúng ta hiện tại đều đã biết, việc trước kia xem như xóa bỏ toàn bộ đi, muội chớ đắc tội với hần, tỷ đương nhiên cũng vậy.”

Nàng nói một cách nhẹ nhàng.

Nhưng trên thực tế, sao có thể không tức giận? Nàng là một cô nương, lại bị Tạ Minh Kha ép buộc chà lau vết máu, rửa sạch miệng vết thương, đụng chạm vào thân thể hần. Chuyện này, nàng vĩnh viễn đều quên không được, nhưng trừ bỏ nhẫn nhịn, không thể khác hơn. Kỷ gia không phải là danh môn thế gia, ở kinh đô có thể nói bước đi từng bước gian nan, cho nên rất nhiều chuyện, chỉ cần không phải quá phận, nàng đều có thể nhịn xuống.

Nhưng hần hôm nay lại tới nói một câu cảm ơn.

Ngược lại làm cho nàng có cảm giác hần khinh người quá đáng, cứ xem như không chuyện gì, thậm chí nói cảm ơn cũng không rõ ràng là có thể bỏ qua chuyện này sao?

Kỷ Nguyệt khẽ phúi phúi tro bụi dính vào váy sam, lại không phúi hết được oán giận đối với Tạ Minh Kha.

Tác giả có lời muốn nói:

Tạ Minh Kha: Vậy như thế nào người mới người giận?

Kỷ Nguyệt: Ta phải nghĩ kỹ lại đã.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Editor: songanh

Kỷ Dao ăn cá xong, nghiêng người qua một bên mơ màng sắp ngủ.

Kỷ Đình Nguyên nói: “Ăn no quá rồi hả?”

“không phải, muối chỉ thấy buồn ngủ.”

"Chính là ăn quá no đó" Kỷ Đình Nguyên kéo nàng lên, “Đứng dậy đi chơi một chút, đừng nằm yên như vậy sẽ khó tiêu.”

Kỷ Dao bị hấn dẫn tới trên bãi cỏ.

Kỷ Đình Nguyên gọi Mộc Hương: “không phải có mạng theo điều tới sao?”

Mộc Hương vội vàng đi lấy điều.

Kỷ Đình Nguyên đem con điều nhét vào trong tay Kỷ Dao: “đi thả điều đi.”

Khó được lúc ca ca chủ động chơi cùng nàng như vậy, trong lòng Kỷ Dao cao hứng, cầm điều chạy lên.

Ai ngờ, phía đó cũng có một cô nương đang thả điều, hai người thiếu chút nữa đâm vào nhau. Kỷ Dao bị đâm lên một góc váy, nàng xoay người nói: “yêu cầu người.”

Chưa nói xong, nàng nghẹn họng

cô nương này lại là Du Tổ Hoa!

Kiếp trước, nàng ta ý được thái phu nhân yêu thích, mỗi ngày ở Hoài Viễn hầu phủ, ở trước mặt Dương Thiệu lác lư, chẳng qua Dương Thiệu không thèm liếc mắt nhìn một cái. Kỷ Dao đối với nàng ta thật sự không có hảo cảm gì, giọng nói cũng trở nên lãnh đạm: “Người đâm lên váy ta.”

“Chẳng lẽ không phải người đụng vào ta?” Du Tổ Hoa nhướn mày, “Nơi này là ta thả điều trước, người không thấy được sao?”

một cổ ngao khí bốc lên.

Du Tổ Hoa này tính là cái gì chứ, Kỷ Dao cắn răng nghĩ thầm, bày đặt điệu võ dương oai, trước kia ở hầu phủ, một chữ cũng không dám nói động tới nàng. Vì muốn nịnh bợ Dương Thiệu, ngoài mặt nàng ta luôn giả bộ ôn nhu, mở miệng ngậm miệng đều kêu “Muội muội, muội muội”, nhưng trong lòng chỉ sợ toàn mắng gọi nàng là tiểu nhân đi.

Kỷ Dao đem góc váy kéo ra, hiện giờ nàng khinh thường không thèm nói cùng Du Tổ Hoa.

Thấy muội muội bị khi dễ, Kỷ Đình Nguyên bước nhanh đến hỏi: “Dao Dao, xảy ra chuyện gì vậy?”

Đừng xem thường phụ thân Kỷ Chương của nàng nha, tuy già thế không được tốt lắm, nhưng con người lớn lên anh tuấn, Liễu thị lại xinh đẹp như hoa, sinh hạ ba người con, dung mạo mỗi người đều xuất sắc. Hai nữ nhi, một thanh lệ, một dịu dàng, nhi tử cũng là anh tuấn vô song, nhất là con trai, giống hệt Kỷ Chương, dáng người thon dài, hiển nhiên là một mỹ nam tử.

Du Tổ Hoa cảm thấy trước mắt sáng ngời, thanh âm liền trở nên nũng nịu: “Công tử, là ta không tốt, ta không phát hiện lệnh muội ở thả điều ở đây, thật xin lỗi.”

Kỷ Dao sớm hiểu được thủ đoạn của ả rồi, Du Tổ Hoa bởi vì lớn lên không được xinh đẹp, cho nên chỉ có thể dùng công phu thanh âm lấy lòng người, chỉ cần vừa thốt ra lời, có thể ngọt chết người, thái phu nhân cũng chính là vì thế mới thích ả.

“Nàng ta đâm váy của muội” Kỷ Dao nói, “Bất quá muội không thèm so đo, ca ca, chúng ta đi nơi khác thả điều đi.”

Kỷ Đình Nguyên đại khái đã hiểu được chuyện gì, cười lạnh: “đi đâu? Cô này cũng không có ghi dấu là của ai, nếu ai còn dám đâm người, ta liền tính sổ với người đó.”

Kỷ Dao thật sự kinh ngạc. Ca ca chắc rất đau lòng nàng, cho nên mới tỏ ra ngốc nghếch như vậy.

Nhưng một đời này, nàng không tham lam nhiều, chỉ cần người nhà bình bình an an, những việc khác, đều không cần tính toán.

Du Tổ Hoa không nghĩ tới lại có vị công tử dám coi thường mình, nhất thời trong lòng nổi giận, chỉ vào nơi xa nói: "Biểu ca ta ở đó, biểu ca ta chính là Hoài Viễn hầu!"

Kỷ Dao giương mắt nhìn lại, quả nhiên thấy Dương Thiệu đứng ở nơi xa, hắn đang cùng thái phu nhân nói chuyện. Thái phu nhân mặc áo thêu chữ vạn mỏng manh (vạn tự văn thu hương sắc mỏng???), vẫn như trước không hề sợ hãi.

Nhớ tới kiếp trước, khi nàng mới gặp thái phu nhân, biểu tình trên mặt thái phu nhân đã lộ ra cho thấy, ngoại trừ Dương Thiệu, cả Dương gia, không có ai thích nàng, mà một đời đó, nàng lại cùng Dương Thiệu dây dưa không dứt.

Kỷ Dao lắc lắc đầu, kéo Kỷ Đình Nguyên đi.

Tiểu cô nương đi nhanh, gót váy cuộn cuộn, nhẹ nhàng giống như một con bướm, Dương Thiệu nhìn bóng dáng nàng, chợt nhớ tới trước kia, hắn muốn dẫn nàng thả diều, nàng luôn nói là không muốn, nói là chạy quá mệt mỏi. Nhưng rồi có một ngày, nàng lại ở lâm uyển thả diều, là bởi vì ngày hôm đó có Thái Tử Tống Văn tới săn thú. Trước kia hắn chưa bao giờ nghĩ nhiều, sau lại nghe nàng gọi tên Tống Văn trong lúc bệnh, từng chuyện từng chuyện nhớ ra, hắn mới hiểu được Kỷ Dao thích người kia nhiều bao nhiêu.

Bất quá đời này, Tống Văn còn có thể tiếp tục phong quang như vậy nữa sao?

Ngón tay Dương Thiệu xoa xoa chuôi kiếm, khoe môi lộ ra một nụ cười nhẹ.

Kỷ Đình Nguyên bị Kỷ Dao kéo đến nơi xa.

Sao hôm nay muội muội hiền vậy, một chút tính tình đều không có, hắn như suy tư, nhìn Kỷ Dao: “Dao Dao, không nghĩ tới lá gan muội thu nhỏ lại rồi ha. Nếu là ngày thường, gặp được loại người này, chắc là muốn nhào một trận mới xong.”

Đúng vậy, như trước kia nhào một trận để rồi cuối cùng đều là chính mình chịu xui xẻo, tựa như ở kiếp trước, nàng đối phó với Chu Lương âm, không có một lần thành công, ngược lại đem Tống Văn dần dần đẩy về phía Chu Lương âm, mà nàng lại càng bị chán ghét, triệt để trở thành kẻ thất bại.

Hiện giờ trọng sinh, đầu óc nàng đã thanh tỉnh nhiều hơn.

Kỷ Dao cầm lấy diều cười, chạy đi thả.

Chơi một lát, mồ hôi đầy đầu.

Nàng đứng ở dưới bóng cây lau mồ hôi.

Kỷ Đình Nguyên hỏi: “Hôm nay sao muội chơi có một mình, cô nương vẫn luôn đi theo muội... Thẩm Nghiên gì đó...đâu rồi?”

Kỷ Dao hoàn toàn không nghĩ tới ca sẽ hỏi nàng, ngăn người nói: “Ca ca, người muốn gặp nàng, nhớ nàng à?”

“Đâu có”

Tiểu cô nương kia thích nhìn chăm chăm hắn, thấy hắn nhìn sẽ ngây ngô cười, mỗi lần như vậy làm hắn cũng ngại ngùng, nhưng thấy muội muội thường xuyên cùng nàng ta ở bên nhau riết cũng thành quen, cho nên khi không thấy thì mới hỏi một chút.

“Ta chỉ cảm thấy lạ thôi.”

Kỷ Dao gật gật đầu, đột nhiên nói: “Ca ca, về sau muội nhất định chọn cho ca một người vợ tốt!”

Kỷ Đình Nguyên nhếch miệng cười: “nói cái gì đâu không? Ai muốn thành thân chứ?”

“Ca còn không muốn thành thân, ca đã hai mươi rồi nha.”

“Gặp cái gì, chờ hai người các người đều già đi rồi lại nói.” Kỷ Đình Nguyên nói. “Mỗi ngày ta còn phải đi ngoài, cùng bằng hữu giao lưu, quá nhiều việc lo không hết.”

hắn là một lãng tử, chỉ thích giao thiệp ở bên ngoài.

Kỷ Dao nín thở tay hắn: “Dù sao chuyện này muội nói cũng phải tính.”

“Trước tiên muội lo cho chính mình đi, với tính tình này của muội, ta thấy muốn tìm tướng công cũng không dễ dàng đâu.”

Tức giận, Kỷ Dao lại cùng hắn gây gổ một hồi.

Lúc huynh muội hai người nói chuyện, Kỷ Nguyệt còn ở Trần châu hồ, thấy Kỷ Đình Nguyên không hề lại đây, nàng bèn kêu gã sai vặt đem đồ đạc thu dọn lại.

Tạ Minh Kha ở đối diện câu cá, người vẫn bất động, yên tĩnh như tượng.

Kỷ Nguyệt nhìn thoáng qua, rồi rời đi.

Ái ngờ phía trước lại có một vị công tử đi tới, đến bên hồ kêu lên: “Đại ca, người câu cá cũng lâu rồi, tổ mẫu sai ta kêu người qua đó.” Khi đang nói chuyện, đột nhiên hắn nhìn thấy Kỷ Nguyệt, hai chân trở nên bất động, chỉ cảm thấy kia cô nương kia phảng phất như từ ánh trăng mà đến, thanh lãnh tựa tiên tử, mặt mày nhàn nhạt, không trang điểm, lại như ngưng tụ toàn bộ linh khí ngày xuân.

Cho đến lúc Kỷ Nguyệt đã đi xa, hồn hắn còn chưa có trở về.

Tạ Minh Kha nhìn thấy vậy, mở miệng hỏi: “Tổ mẫu tìm ta chuyện gì?”

“A!” Kia công tử như ở trong mộng mới tỉnh, xoay người lại trả lời, chỉ là tâm tư đã sớm bị Kỷ Nguyệt hấp dẫn đi.

Lúc này sắc trời đã không còn sớm, Liễu thị cùng các phu nhân cũng đã nói chuyện xong, liền kêu Kỷ Chương cùng ba hài tử ngồi xe về nhà.

trên đường, Liễu thị hỏi Kỷ Dao: “Có phải con cãi nhau với Thẩm cô nương không?”

“Nàng cùng nương nói cái gì hả?” Kỷ Dao trầm nghĩ, Thẩm Nghiên này đúng là xấu mà, mới đó đã dicáo trạng.

Ái ngờ Liễu thị nói: “Nàng cái gì cũng chưa nói, chỉ là khóc thôi, bất quá ta thấy lúc đầu nàng cùng con ở bên nhau. Dao Dao, có phải con bắt nạt nàng không?”

Tính tình con gái mình, nàng biết rất rõ, Kỷ Dao thập phần tùy hứng, nhưng nàng luôn không nỡ trách mắng con dù chỉ một câu.

“Con không có khi dễ nàng.” Kỳ Dao bĩu môi, “là nàng lại muốn đưa đồ cho con, con nói không cần, nàng không chịu, con hiện tại hoài nghi nàng có phải có mục đích gì không, vì sao cứ luôn tặng đồ cho con vậy? Có câu nói "bắt người tay ngắn", còn nói "lễ nhẹ tình ý nặng", nàng luôn đưa cho con những đồ vật quý trọng, nương nói xem nàng rốt cuộc là có ý gì?”

Liêu thị nhất thời đáp không được.

“Tỷ tỷ, người nói đi?”

Kỷ Nguyệt suy nghĩ: “không việc gì mà tự nhiên ân cần, luôn là có ý đồ, nàng làm việc không quang minh lỗi lạc thì chúng ta không cần để ý tới.”

Liêu thị hơi nhú mảy: “Nương cảm thấy Thẩm cô nương không tồi, nhưng nếu các con đều không thích, vậy thì về sau bớt qua lại một chút.”

Cuối cùng đã thoát khỏi Thẩm Nghiên, Kỳ Dao cao hứng cực kỳ, lấy mút hoa quả mang bên người ra ăn.

Hôm nay có rất nhiều gia tộc ra ngoài du xuân, khi trở về, binh sĩ thủ thành binh sĩ phải kiểm tra từng hộ, làm tắc nghẽn cũng giống như khi đi.

Kỳ Dao ăn no, con buồn ngủ ập tới, trong lúc chờ đợi, liền dựa vào người Liêu thị ngủ gà ngủ gật.

“Đưa nhỏ này, ta đã nói, luôn luôn hãy dính gối đầu liền ngủ mà, lần trước đại phu lại nói nàng có tâm sự gì chứ.” Liêu thị buồn cười, đắp cho nàng một kiện áo choàng, lại nhẹ giọng cùng Kỷ Nguyệt nói chuyện, “Hôm nay mấy vị phu nhân đều rất thích người, bất quá ta thấy Tường phu nhân vừa lòng nhất, còn nói bọn họ sẽ đến phủ ta làm khách.”

Tường gia phu nhân này là Liêu thị quen biết ở chỗ Thẩm gia, sau ở Ngọc Sơn lại gặp được, Liêu thị cảm thấy xem như hợp ý.

Kỷ Nguyệt nghĩ đến ánh mắt khác nghiệt của Tường phu nhân, thấp giọng nói: “Nương, con không quá thích Tường phu nhân.”

“Vì sao?”

“Dường như bà quá nghiêm khắc.”

“Mẹ hiền con hư, Tường phu nhân như vậy mới tốt, bằng không Tường công tử làm thế nào có tiền đồ được”, Liêu thị khuyên nhủ, “Nguyệt Nhi, từ trước đến nay con luôn hiểu chuyện, như thế nào lại không hiểu đạo lý này?”

Mẫu thân ở trong nhà làm chủ đã quen, việc này nàng có muốn cãi cũng không được đành “ạ” một tiếng: “Con nghe theo nương.”

Trần an nữ nhi nhưng Liêu thị cũng tính toán sẽ đi tìm hiểu thêm về Tường công tử, tránh cho về sau lại có gì bất trắc.

Nàng để ý trong lòng, sau đó mau chóng liền hỏi thăm cho rõ ràng.

Tường công tử tính tình không tồi, bất kể xét nhân phẩm, tài hoa hay gia thế, đều xứng đôi cùng nhà bọn họ, thậm chí còn hơi cao hơn một chút. Liêu thị liền mời Tường lão gia, Tường phu nhân còn có Tường công tử tới làm khách.

Kỷ Chương nói: “Lúc này là rõ ràng rồi, không có sai lầm nữa, Tường công tử hẳn không có thông phòng đi?”

“Tường công tử giữ mình trong sạch, Tường phu nhân giáo dưỡng thích đáng, bên người hẳn nha hoàn thông phòng đều không có.” Liêu thị cười tủm tỉm, “Nếu thành, chàng cũng không cần lại tốn thời gian chọn lựa phu quân cho Nguyệt Nhi nữa rồi.”

Như vậy đương nhiên tốt nhất, Kỷ Chương cũng rất là chờ mong.

Liêu thị lại hỏi: “Xem chàng gần đây rất bận rộn, chẳng lẽ chuyện hài tử nói là thật? Tường công, chàng cũng không nên quá phận, đừng đắc tội những quan viên đó a? Nhà của chúng ta không hề có chỗ dựa đâu nha!”

Nguyên bản Kỷ Chương là không nghĩ nhiều như vậy, nhưng Kỷ Đình Nguyên đặt ở trong lòng, cùng hắn thương lượng, còn cung cấp chứng cứ. Hai người theo hướng điều tra lên phía trên, càng tra càng kinh ngạc, cũng càng phẫn nộ. Các bá tánh đã khổ, gặp thiên tai, xác chết dúi đầy đất, những người đó lại còn giống như súc sinh, càng không hề có lòng thương hại, áp bức đủ điều. Kỷ Chương đã quyết định muốn thay các bá tánh đòi lại công bằng.

Bất quá sợ thê tử giận, hắn không dám nói thật, chỉ trả lời cho cô lệ: “Ta làm gì có bản lĩnh đó, chỉ là bận việc trong nhà môn”

Liêu thị đang lo chuyện của con gái nên cũng không có hỏi thêm.

Đến ngày tốt nàng mời Tường gia lại làm khách, liền bảo Kỷ Nguyệt trang điểm cho thật đẹp.

Kỳ Dao cũng mong việc hôn sự này có thể thành, từ sớm liền tới chỗ Kỷ Nguyệt, vừa mới vào nhà, đã nghe đến một mùi hương ngọt lịm, nàng ngửi ngửi: “thật thơm, nghe tới trong bụng nôn nao! Tỷ tỷ dùng huân hương gì vậy?”

“Là vài vị trộn lẫn nhau” Kỷ Nguyệt vừa nói, vừa hướng trên búi tóc cầm một cây trầm bộ điều được khảm ngọc thạch năm màu.

Kỳ Dao đứng ở bên nhìn tỷ tỷ, cảm thấy nàng hôm nay hết sức đẹp, so với ngày thường thanh tú thì hình như càng thêm kiều mị hơn nhiều.

Có chút giống nàng ở kiếp trước!

Kiếp trước, Kỳ Dao thích trang điểm kiểu như vậy, nàng biết ưu điểm dung mạo của chính mình, ở đời mắt thường bỏ nhiều công phu, chỉ ánh mắt lưu chuyển đã có thể câu dẫn mắt tâm của nam nhân rồi, (chẳng qua, đối với Tống Văn trước nay đều không thành công, sau đánh bậy đánh bạ, vô tình lại câu tới Dương Thiệu,) có phong tư giống như một tiểu hồ ly tinh.

Đương nhiên, cách gọi này ở trong miệng người khác cũng không phải là cái gì tốt đẹp.

Kỳ Dao còn đang nghĩ ngợi, Kỷ Nguyệt đã trang điểm xong, liền quay đầu mỉm cười: “Thất thần làm gì, đi thôi, đừng để cho khách Tường gia đợi lâu.”

“Ừ” Kỳ Dao cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng lại không thể nói được.

Tường công tử đã gặp qua Kỷ Nguyệt, mười phần hài lòng, đã sớm nhón chân mong chờ, vừa nghe nha hoàn thông báo, hắn vội vàng nhìn về phía cửa, nhìn thấy một bóng người thướt tha đang đi đến.

Còn chưa đến trước người, một mùi hương sực nức đã xông vào mũi.

Tướng phu nhân cũng ngẩng đầu lên.

Nàng ngửi được mùi hương, đầu tiên là nhú nhú mảy, chờ khi Kỷ Nguyệt đến gần, liền kinh ngạc.

Vốn dĩ là một cô nương đoan trang, sao đột nhiên lại có khí chất của hồ ly tinh thể này?

Nhìn qua nhi tử mình, hôn đã bay đầu mất, lại xem tướng phu đang ngồi ở bên tay trái, thế nhưng cũng đang lom lom nhìn Kỷ Nguyệt, Tướng phu nhân đột nhiên liền không thích Kỷ Nguyệt chút nào nữa.

cô nương nhà đảng hoàng thì phải nên mặc mạc, trang điểm nhẹ nhàng, chứ ăn diện rực rỡ như vậy để cho ai xem đây? Về sau nhi tử cưới Kỷ Nguyệt rồi còn có tâm tư nào học hành nữa?

Loại cô nương thích trang điểm kiểu này tuyệt đối không thể cưới!

không bao lâu, Tướng phu nhân liền mượn cớ đi về, thậm chí cũng không ở lại dùng cơm.

Liêu thị không khỏi kỳ quái.

Làm mẫu thân, thường sẽ không nghĩ nữ nhi mình có liên quan đến cái gì hồ ly tinh, Kỷ Nguyệt ở trong lòng nàng lại cực kỳ hiểu chuyện, cho nên Liêu thị cảm thấy Tướng phu nhân hơi kỳ cục, rõ ràng lúc trước nàng ta có ý kết thân, mới dẫn đến chuyện mời đến nhà làm khách để hai nhà thương lượng tính toán chọn ngày tốt thành thân, nhưng bây giờ Tướng gia lại không nói gì lại bỏ về.

Liêu thị bực tức nói cùng Kỷ Chương: “Thôi, vẫn là tướng công giúp Nguyệt Nhi lưu ý tìm phu quân đi.”

Kỷ Chương lại cảm thấy áp lực rồi, nhưng dù sao đây cũng là chuyện hấn cần phải làm.

Chỉ là không thể ngờ được, Kỷ Chương còn chưa chọn được người hợp ý, Tạ gia nơi đó đã đưa tới một phong thiệp mời, mời các cô nương qua nhà làm khách.

Tạ phủ chính là danh môn vọng tộc ở kinh đô, Kỷ gia nhà bọn họ từ năm trước nhập kinh đến nay, chưa bao giờ cùng Tạ phủ lui tới, cũng treo cao không nổi, không nghĩ tới.....

Liêu thị sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyên Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Editor: Tầm Nhiên

Vào ngày nghỉ, Kỷ Chương cũng ở đây.

Liêu thị hỏi: "Chàng và Tạ lão gia có việc công phải gặp nhau hả?"

Kỷ Chương có phần lơ mơ: "Chưa lần nào cả. Tạ lão gia bệnh nặng, sớm đã xin nghỉ, về *Uất huyện** đường bệnh. Nhị lão gia là quan *Tự khanh của Đại Lý Tự***, bình thường bọn ta không được gặp ông ấy."

Uất huyện: Là một huyện thuộc tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc.

Quan Tự khanh của Đại Lý Tự (Đại Lý Tự khanh): Là quan đứng đầu Đại Lý Tự.

Liêu thị càng thêm hồ đồ.

"Thế sao lại mời con gái chúng ta đến đây?" Bà đưa mắt nhìn tấm thiệp in chữ vàng kia: "Phản lạc *khoản** để tên Tạ đại tiểu thư. Thiếp không nhớ chúng ta từng gặp Tạ đại tiểu thư lúc nào."

Lạc khoản: Dòng chữ nhỏ ghi ngày tháng và tên người vẽ tranh, thư, đi câu đối, dựng bia, v.v., thường là ở góc phía dưới.

"Đề Nguyệt nhi và Dao Dao đi là biết, chúng ta ngồi ở nhà suy đoán cũng vô dụng."

Liêu thị thấy cũng phải, nở một nụ cười: "May mà không mời thiếp, không thì thiếp cũng không kịp chuẩn bị."

Trừ lúc chồng bà chỉ là quan tứ phẩm, gia thế không được cao, bà đều có thể ứng phó được với các vị phu nhân tiếp xúc với mình. Nhưng Tạ gia lần này không giống thế, ba đời không ngã, đời nào cũng làm quan có tài. Tạ lão gia là Lại Bộ Tả Thị Lang, nếu không bị bệnh nặng, sợ là ông ấy đã làm đến chức Thủ Phụ.

Nghe ra ý của thế tử, Kỷ Chương bực bội, càng thêm kiên định, quyết tâm lật đổ những tên tham quan ô lại kia. Dù không thể thắng quan thì cũng có được danh tiếng tốt, để thế tử có thể ngẩng cao đầu.

Ông lẳng lẳng bước ra ngoài.

Liêu thị vẫn chưa chú ý, vội vàng gọi Chu ma ma đến báo cho hai đứa con gái của mình biết, chuẩn bị y phục thật tươm tất.

Bạc còn dư trong nhà, bà đã dùng hết trên người con gái rồi, cố gắng mua cho các nàng những món đồ tốt, đắt tiền. Còn phần bà, người đẹp hết thời, có được gì chứ?

Chi cần Kỳ Chương không chê là được.

Nghe thấy tin này, Kỳ Dao hơi kinh ngạc.

Sao Tạ gia lại mời các nàng, người mời lại là Tạ Minh Thủ kia? Chuyện này rất kỳ lạ, nàng mặc đại một bộ đồ, rồi đến nhà trên.

Kỳ Nguyệt đã có mặt ở đấy, ăn mặc rất mộc mạc. Kỳ Dao nhìn sang, không biết nàng ấy có ý định gì.

Nhưng chuyện Tường gia lần trước, nàng vẫn còn nghĩ đến. Tỷ tỷ có ý làm cho Tường phu nhân không thích, quấy tung mối hôn sự này, tỷ ấy chắc chắn không thích Tường gia. Có điều, Tường phu nhân thật sự cũng có hơi nghiêm khắc, đến cả chuyện cô nương nhà nào mặc đồ gì bà ấy cũng quan tâm? Quả quá nhiều chuyện! Hôm nay nghĩ lại, kiếp trước chắc chắn là vì tỷ tỷ không tìm được một vị hôn phu như ý, nên mới có thể kéo dài đến kì tuyển tú.

không biết kiếp này sẽ ra sao, nhưng Tạ gia này...

Kỳ Dao nói: "Me, nếu không thì con và tỷ tỷ không đi. Tạ Minh Thủ gì đấy, con không biết, không biết tại sao lại mời bọn con."

"nói bậy gì đấy?" Tuy Liêu thị thương yêu Kỳ Dao, nhưng không nuông chiều tới độ không có điểm dừng. Tạ gia là ai, làm bộ không đi, sợ sẽ đắc tội họ, làm Kỳ Chương bị liên lụy. Liêu thị không có lá gan đó. Còn nữa, Tạ Minh Thủ là một cô gái thì có thể làm gì?

"Nếu Dao Dao khó chịu, để tỷ đi là được rồi."

Nghe tỷ tỷ nói thế, Kỳ Dao vội trả lời: "không, muội cũng đi!"

một mình tỷ tỷ đi, nàng không yên tâm.

Hai người ngồi kiệu đến Tạ phủ.

Nghe nói muội muội đã gửi thiệp mời, Tạ nhị công tử Tạ Minh Thiều mở cờ trong bụng.

Khi ấy, thấy Kỳ Nguyệt ở hồ Trần Châu, y lập tức để trong lòng, sai người đi tìm hiểu, biết nàng ấy là con gái lớn của Kỳ gia, y lập tức năn nỉ muội muội mời nàng ấy tới đây.

Y đến để cảm ơn.

Tạ Minh Thủ ngồi đối diện với gương trang điểm, nhíu mi nói: "Muội giúp huynh, nhưng huynh phải giữ lời đấy."

"Tất nhiên rồi, lần tới ta sẽ dẫn muội đến..." Tạ Minh Thiều nhích lại gần, ngắm khuôn mặt của muội muội mình, mi dài mắt phượng, vô cùng xinh đẹp. Nếu Tổng Quân thấy, chắc chắn sẽ thích: "Đến Vân Hòa Cư, Sở vương điện hạ thích trà ở đó, tiếc là không thiết đãi khách nữ. Đến lúc từ Linh Châu về, ngài ấy chắc chắn sẽ đến đấy, khi đó, muội cài trang là được."

Tạ Minh Thủ đảo đôi mắt đẹp: "Hóa ra là Vân Hòa Cư." Nàng liếc xéo Tạ Minh Thiều: "Ca ca xấu, đến cả muội muội mà cũng muốn gât. Vì Kỳ đại cô nương kia, hôm nay mới đòi được một ân tình."

Tạ Minh Thiều cười không nói.

"Có điều, ta phải nhắc nhở huynh một câu. Gia thế của Kỳ gia kia không xứng với Tạ phủ chúng ta, nàng ấy muốn làm thì cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp của huynh."

"Được rồi, ta tự có chừng mực."

Tạ Minh Thủ hừ một tiếng, cắm một cây trầm quý lên đầu, cẩn thận quan sát trong gương. Tưởng tượng đến ngày nợ gặp Tổng Quân ở Vân Hòa Cư, thì nàng sẽ có bộ dạng thế nào.

Mặt nàng không tự chủ được mà đỏ lên.

Tuy nói, Đại Yến đã sớm lập thái tử. Nhưng địa vị cao nhất trong lòng hoàng đế là Hoàng quý phi. Trong các hoàng tử, Tổng Quân là người nổi bật, năng lực vượt trội, ngày thường trông y tựa tiên giáng trần. Có thể nói, Tạ Minh Thủ thích y đến tận xương cốt, luôn nghĩ đến việc phải gả cho y.

Nàng ấy càng nghĩ càng xúc động, soi gương mơ mộng.

nói đến hai tỷ muội Kỳ gia, lúc này đã đến nơi.

Tạ gia là vọng tộc trăm năm, tòa phủ đệ này mang phong cách hơi hướng cổ xưa, xinh đẹp, tinh mịch, rõ nét; mỗi một đóa hoa, mỗi một nhánh cây đều được thi công tỉ mỉ, mỗi một bước đều làm nên cảnh. Bước đi trong đó giống như dạo chơi ở hoa viên, nhưng đây không phải là lần đầu Kỳ Dao đến đây, lần này không có chút hứng thú nào, nàng chỉ nghĩ đến mục đích của Tạ Minh Thủ.

nói thế nào thì nàng ấy vẫn không nên mời vào lúc này.

Nàng chưa gặp Tạ Minh Thủ, cũng chưa từng gặp Tạ Minh Thiều.

Ôm suy nghĩ, đi tới phòng khách.

Từ xa xa đã nghe được một tiếng cười khe khẽ: "Đại cô nương, nhị cô nương, có thể coi là được gặp hai người rồi. Ta thường hay nghe nói tài về tranh của cô nương rất tốt, sớm đã muốn gặp."

Theo tiếng cười ấy, Tạ Minh Thủ từ từ bước lại.

Lộ ra một khuôn mặt vui vẻ xinh đẹp của "*người vừa lấy chồng*". Đối với Kỳ Dao, khuôn mặt ấy đã rất quen thuộc. Tạ Minh Thủ này cũng ái mộ Tổng Quân giống mình, gặp ai là độ nhan sắc với người đó. Tiếc là bối cảnh của nàng lại thế nào, so về ăn mặc và diện mạo: quần áo và trang sức còn kém xa. Nên cuối cùng, nàng không còn cách nào, chỉ có thể gả cho Dương Thiệu. Còn Tạ Minh Thủ này tiếp tục phấn đấu, cuối cùng dồn mình đến đường chết.

Chết sớm hơn cả nàng!

Kỳ Dao nhìn Tạ Minh Thủ, Tạ Minh Thủ nhìn Kỳ Nguyệt.

Kỷ đại cô nương này quả thật không giống người thường, so với những cô gái bình thường khác, trên người nàng ấy mang một loại khí thế xuất trần. Chiếc váy màu xanh nhạt mặc trên người càng làm nàng ấy giống một đóa hoa cúc mùa thu. Ngay cả mình cũng không kiềm được mà nhìn thêm mấy lần. Thảo nào ca ca lại nhớ thương và gấp gấp đến thế.

Tạ Minh Thủ thân mật kéo tay của Kỷ Nguyệt: "Nàng bắt đầu học vẽ từ khi nào."

Kỷ Nguyệt vừa đến kinh thành hồi năm ngoái. Tuy tài hội họa không tệ, nhưng vẫn chưa có danh tiếng gì, không biết Tạ Minh Thủ nghe được từ đâu.

"Sáu tuổi đã học rồi."

"Chao ôi, thế thì giống ta rồi, lát nữa chúng ta phải luận bàn mới được."

Tạ Minh Thủ mời các nàng ngồi xuống uống trà, ăn chút điểm tâm. Qua một lát lại mời hai nàng đến rừng hoa ngắm hoa.

"Hai nàng đợi ở đằng này một lát, ta đi bảo hạ nhân chuẩn bị bút vẽ. Lát nữa chúng ta sẽ vẽ những đóa hoa ở đây." Tạ Minh Thủ tạm thời rời khỏi đó.

Kỷ Dao nói: "Lạ thật, không quen biết, hôm nay lại chỉ mời mỗi hai chúng ta. Tỷ tỷ, tỷ nói xem nàng ấy rốt cuộc muốn làm gì?"

Bóng dáng của Tạ Minh Kha lướt qua lòng Kỷ Nguyệt, tự hỏi không biết có phải là y hay không. Lần trước y muốn dùng hai chữ "cảm ơn" để vớt vạt chuyện kia, cắt đứt quan hệ không gặp lại nhau nữa. Quả thật, nàng ấy nghĩ không ra: "Dù sao cũng đã đến đây một chuyến rồi." Nàng ấy bắt chuyện với Kỷ Dao: "Dao Dao, muội nhìn hành đồ đồ quyền này đi, nhiều cánh hoa thế này, có khoảng mười lóp, thật sự rất hiếm thấy."

Hoa, trước kia Kỷ Dao ở Hầu phủ đã từng thấy rất nhiều. Nàng đưa mắt nhìn qua loa lấy lệ, hoàn toàn không có tâm tư ngắm hoa. đang muốn hỏi nha hoàn Tạ phủ khi nào Tạ Minh Thủ trở về thì nghe được âm thanh của một vị công tử: "Hoa đồ quyền này được gọi là đại phú quý, do ta đặc biệt chuyển tới từ Tái thành. Nếu cô nương thích, ta có thể tặng cho nàng một chậu."

Giọng chàng trai dễ nghe, bông bông lướt nhẹ. Kỷ Dao ngẩng đầu nhìn lại, thấy một chàng trai môi hồng răng trắng, mũi cao môi mông, kèm với một đôi mắt đào hoa đầy tình tứ. Y chính là Tạ nhị công tử Tạ Minh Thiệu.

Nàng vô thức lui về sau một bước.

Thoạt nhìn nhút nhát, nhưng ánh mắt đẹp vô cùng, tựa như ẩn dấu một lưỡi câu, làm cho người ta không kiềm được, cứ nhìn nữa, nhìn mãi. Tạ Minh Thiệu ngây người. Y nghĩ, Kỷ đại cô nương đã vô cùng xinh đẹp, không ngờ nhị cô nương cũng có thể làm cho y ngạc nhiên. Tuổi còn nhỏ, nhưng lại xinh đẹp như vậy...

Mắt y nhìn nàng chăm chăm.

Hàng mi thanh tú của Kỷ Dao nhếch lên. Kiếp trước, lúc tỷ tỷ vào cung, nàng đã gặp Tạ Minh Thiệu, nam nhân này cực kì lỗ mãng, không cao quý xuất trần như Tổng Quân, cũng không tuấn tú, dịu dàng như Dương Thiệu, rất đáng ghét. Tạ Minh Thủ luôn muốn diệt trừ đối thủ là nàng, giúp đỡ Tạ Minh Thiệu làm bá.

May mà Dương Thiệu cưới nàng, không để Tạ Minh Thiệu thực hiện được mục đích, không ngờ hôm nay...

không thể nào, trước đây Tạ Minh Thiệu chưa từng gặp nàng, cũng chưa từng gặp tỷ tỷ. Sao y lại xuất hiện, chẳng lẽ là vô tình gặp nhau?

"Tỷ tỷ, chúng ta đi!" Kỷ Dao lập tức lui về sau, để nha hoàn che chắn ở phía trước.

Thấy bộ dạng phòng bị của nàng, Tạ Minh Thiệu nói: "Nhị cô nương, đừng sợ. Tại hạ là Tạ Minh Thiệu, là ca ca ruột của Minh Thủ, ta muốn tặng hoa cho các nàng." Y di chuyển lòng chim trong tay, Bất ca bên trong kêu lên: "cô nương, vạn sự như ý."

Mang cái này đến dụ các nàng à?

Kỷ Dao trầm nghĩ, thật sự xem các nàng là con nít ba tuổi à!

Thấy muội muội không thích người đàn ông này, Kỷ Nguyệt cũng không vui, nàng ấy thân nhiên nói: "Chim của công tử rất có linh tính, nhưng chúng ta muốn tới trước ngắm hoa, xin được linh ý tốt của công tử."

Này ấy vừa mở miệng, xung quanh tựa cảnh xuân, suối ấm lòng người.

Điều này làm cho Tạ Minh Thiệu càng đặt sự chú ý trên người Kỷ Nguyệt. Tuy nhị cô nương cũng không tệ, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ. Đáng đáp không bằng Kỷ Nguyệt, muốn to có to, muốn nhỏ có nhỏ, hợp với khuôn mặt của tiên nữ hạ phàm. Tạ Minh Thiệu khó lòng kiềm nổi, hận không thể lập tức có được nàng.

Nếu đã mời tới, tất nhiên không thể để nàng chạy một cách dễ dàng.

Tạ Minh Thiệu đến gần hai bước, cười tà mị.

Y tự cho là nụ cười như thế có thể dễ dàng làm thiếu nữ rung động. Nhưng trong mắt Kỷ Dao, nó rất bi ối. Nàng tự nghĩ, không biết lấy tự tin ở đâu ra, với khuôn mặt này của y, chưa nói đến Tổng Quân, ngay cả Dương Thiệu vẫn còn thua xa!

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Từ trong rừng hoa, thật sự có một người bước ra, nói với Tạ Minh Thiệu: "Hoa đại phú quý này không tệ, bản Hầu đang muốn tìm vài chậu cho mẫu thân, chỉ bằng người bán cho ta đi."

Kỷ Dao cảm thấy mình chắc chắn đã gặp phải quỷ. Vậy mà lại gặp Dương Thiệu đến lần thứ ba, hơn nữa còn gặp trong Tạ phủ.

Kiếp trước, Dương Thiệu và Tạ phủ không có quan hệ gì.

Chuyện tốt của Tạ Minh Thiệu bị phá, lòng y căm tức, nhưng người nợ lại là Hoài Viễn Hầu, là khách quý của Tạ Minh Kha, không thể đắc tội, y miễn cưỡng cười nói: "Hầu gia, sao lại nói là bán. Nếu ngài thích, ta sẽ tặng cho ngài."

"Vậy thì cảm ơn." Dương Thiệu đưa mắt nhìn các nàng, thân nhiên nói: "Bản Hầu muốn chọn hoa, hai vị công nương tránh mặt một lát đi."

"không quấy rầy Hầu gia và Nhị công tử nữa." Kỷ Nguyệt kéo tay Kỷ Dao rời khỏi rừng hoa.

Tạ Minh Thiệu thấy hai nàng bỏ đi, hận không thể đuổi theo, nhưng Dương Thiệu vẫn còn nhìn hẩnhằm chăm, không thể ra ngoài được.

Kỷ Dao đi được khoảng mười bước, nàng quay lại nhìn. Nghĩ tới hành động của Dương Thiệu, trong đầu nàng xuất hiện một suy nghĩ. Kiếp này hắn không để ý nàng, chẳng lẽ là để ý tỷ tửư? Nàng không tin Hoài Viễn Hầu phủ lại thiếu hai chậu hoa đỗ quyên. Với lại, thái phu nhân cũng không thích đại phú quý. Vậy... hắn thật sự để ý đến tỷ tử, làm một việc giống kiếp trước hắn đã làm với nàng, anh-hùng-cứu-mỹ-nhân?

Tác giả phát biểu cảm nghĩ:

Dương Thiệu:... Nghĩ gì thế? Bản Hầu không muốn làm tỷ phu của nàng.

Kỷ Dao: Hừ, chàng xứng à?

Tạ Minh Kha: Ha ha, cướp đồ chơi của ta.

Kỷ Nguyệt: |||”...’ ∇ ㄣ) ㄱ

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Sắc mặt Kỷ Nguyệt tại trong chớp nhoáng này cũng có chút trắng bệch.

Rất hiển nhiên, nàng không nghĩ tới gã Tạ Minh Thiệu này lại đáng ghét như thế, tặng hoa thì cũng thôi, dù sao cũng không quá nhiều tiền, nhưng trân châu thì lại khác, loại Nam Châu mượt mà như thế này không biết gấp bao nhiêu năm lương bổng của phụ thân!

"Cái này..." Liêu thị cũng nhìn thấy, cầm lấy trân châu, "không phải đã tặng nhầm người chứ? không lý nào, cả một chuỗi trân châu." Chi cảm thấy phỏng tay, ai nha một tiếng. "Có khi nào là tang vật gì, là ai đem nhét vào trong nhà của chúng ta hay không? không được, không được, ta phải tranh thủ thời gian nói với lão gia!"

Bà lập tức kêu gã sai vật đi truyền lời.

Kỷ Chương ngay lập tức liền chạy về nhà.

Liêu thị cũng gọi ba đứa con đến.

"Chàng nhìn thử trân châu này xem! Ta nghĩ tới nghĩ lui, không lẽ là có ai muốn hối lộ chàng? Nha môn gần đây có gặp chuyện gì không?"

Ông đang điều tra vụ án tham ô lương thực dành cho nạn dân gặp thiên tai, nhưng đều là bí mật tiến hành, chắc có lẽ không không ai biết đâu? Đây là chưa nói, một vị quan tếp riu như ông, thì làm gì có ai đến hối lộ chứ, đe dọathì còn nghe tạm được. Kỷ Chương nhìn thoáng qua Kỷ Đình Nguyên, chuyện này chỉ có bọn họ biết rõ, không có nói với Liêu thị.

"Có lẽ là đưa nhầm thôi. " Kỷ Đình Nguyên làm việc sáng khoái, "hiện tại consê đưa đến Thuận Thiên phủ ngay."

Trong lòng Kỷ Dao lộp bộp một tiếng, nếu chẳng may Thuận Thiên phủ cho điều tra, phát hiện trân châu này là do Tạ Minh Thiệu mua, vậy có thể dẫn xuất ra maim tai vạ gì hay không?

Nhưng để ở trong nhà cũng không được.

Chuyện đã phát triển đến bước này, Kỷ Nguyệt cũng biết không thể giấu giếm thêm nữa, liền đem chuyện đã xảy ra mấy ngày trước đây ở Tạ phủ chuyện nói ra.

Liêu thị kinh ngạc nói: "Ý của con là, là Tạ nhị công tử tặng con hay sao?"

"Có lẽ thế." Kỷ Nguyệt gục đầu xuống. "Ngày đó đúng lúc con và muội muộiđang ngắm hoa Đỗ Quyên, lúc ấy hắn có nói muốn tặng một chậu cho chúng con."

Liêu thị cau mày thật chặt, thậm nói Tạ nhị công tử này thật sự quá dở hơi rồi, cho dù có vừa ý Kỷ Nguyệt, cũng không nên không thông báo liền tặng đồ đến tận nhà người ta.

Kỷ Chương nghe xong cũng rất phản cảm đối với gã tên Tạ Minh Thiệu kia: "Tên dê xồm này, hiện tại ta lập tức đem mấy thứ này trả lại cho Tạ gia, quấkhông thể tưởng tượng nổi rồi, nếu hắn còn dám như vậy, ta tuyệt đối sẽkhông bỏ qua!"

"Đừng, phụ thân, " Kỷ Nguyệt ngăn cản, "Nếu chẳng may hắn chối bảokhông biết thì phải làm sao, cha sẽ như thế nào? Nếu bị người cố ý lợi dụng,không chừng còn nói chúng ta cố tình bảm vịu Tạ phủ..."

Nàng có một loại cảm giác, Tạ Minh Thiệu không phải loại người dễ đối phó như thế, phụ thân với tính cách đi thẳng về thẳng, tới cửa nhà người ta ăn thiệt thòi là chắc chắn.

Mọi người nhất thời trầm mặc.

Vẫn là Kỷ Đình Nguyên linh hoạt nhất: "Con có ý này, gã tên Tạ Minh Thiệu kia là đệ đệ của Tạ đại nhân Tạ Minh Kha, hay là con đem trân châu này giao cho Tạ đại nhân, để cho hắn tự xử lý, đến lúc đó cho dù có hiểu lầm, cũng dễ dàng giải quyết. Bọn họ dù sao cũng là huynh đệ, dễ nói chuyện hơn, như vậy cũng không gây náo loạn lớn, cũng có thể nhắc nhở gã Tạ Minh Thiệu kia."

"Tạ Minh Kha?" Kỷ Chương sững sờ, "Các người biết nhau hay sao?"

"Quen nhau ở Trân Châu hồ, còn cùng nhau ăn cá nướng, con cảm thấy tính cách người này cũng không tệ, có lẽ sẽ đồng ý giúp việc này."

Liêu thị không biết việc này, cực kỳ kinh ngạc: "Tạ Minh Kha, là Đại công tử của Tạ phủ sao? Đình Nguyên, sao con không nhắc qua với mẹ!" Bà cũng tán thành, "Nếu như con thực sự quen biết, thì không gì có thể tốt hơn rồi, đại lão gia của Tạ gia là Lại Bộ Tả Thị Lang, vẫn là thanh quan, cách đối nhân xử thế của con ông ấy nhất định sẽ không kém"

Kỷ Dao thật sự muốn thờ dài.

Tạ Minh Kha có thể không phải là người lương thiện gì, nhà của bọn họ càng bừa bãi lộn xộn hơn, nàng nói: "Con thấy là..."

"Thấy cái gì?" Kỷ Đình Nguyên liếc mắt nhìn nàng, "Hôm ấy muội cũng ở đó, " lại hỏi Kỷ Nguyệt, "Muội muội, muội nói xem, Tạ Minh Kha đây cũng không tệ đúng không?"

Kỷ Nguyệt cắn cắn môi, hẳn coi như chưa nói tới không tệ, nhưng nếu như thật sự có thể giúp đỡ giải quyết việc này, giữa bọn họ coi như là huê nhau: "Ca ca, vậy ca ca đi thử xem, cứ nói phần ân tình này, ta sẽ ghi nhớ trong lòng."

Ba người đều nói như vậy, Kỷ Dao cũng không có biện pháp gì tốt hơn, chỉ có thể mặc cho Kỷ Đình Nguyên mang trần châu đến Tạ phủ.

Nghe được gã sai vặt bẩm báo, Tạ Minh Kha bảo cho Kỷ Đình Nguyên vào.

Nam nhân trẻ tuổi không chỉ là Trạng nguyên lang, cũng là thần tử rất được Hoàng Thượng yêu thích, thường xuyên đi theo bên người hoàng thượng, ghi chép lời nói và việc làm, nói một chút kinh sử, ngẫu nhiên có triều đình đại sự gì, Hoàng Thượng cũng bảo hắn nghĩ kế.

Đối mặt quan viên như vậy, Kỷ Đình Nguyên vẫn cung kính giống như gặp nhau lần trước tại trần châu hồ, nhưng liên quan đến muội muội, ngữ khí thủy chung vẫn có chút bất mãn.

"Tạ đại nhân, nếu như tại hạ đoán không nhầm, chuỗi Nam Châu này hẳn là thuộc về Nhị công tử, " Kỷ Đình Nguyên đưa Nam Châu lên, "Cũng không có thông báo, đã để lại tại cửa ra vào của nhà chúng tôi, ngoài chuỗi hạt châu còn có hơn mười chậu Đỗ Quyên... Cũng may chuyện hôm nay không ai biết được, nếu như bị truyền ra bên ngoài thì dù là Tạ gia hay muội muội ta, cũng không có ích lợi gì. Lần này, tại hạ muốn nhờ Tạ đại nhân khuyên nhủ Nhị công tử giúp, đừng tiếp tục làm ra loại chuyện khác người như thế này."

Tạ Minh Kha cầm Nam Châu lên, đưa tay vuốt nhẹ.

"Sao ngươi có thể xác định đây là đồ vật của Nhị đệ."

"Mấy ngày trước đây Tạ đại tiểu thư mời hai vị muội muội của tại hạ đến phủ làm khách, lúc ấy gặp được Nhị công tử, Nhị công tử nói muốn tặng hoa Đỗ Quyên..."

Việc này Tạ Minh Kha đương nhiên biết rõ, nhưng vì sao Kỷ Đình Nguyên lại nghĩ đến tìm hắn?

Là vì ngày đó ăn cá của hắn, nên hắn liền cảm thấy mình thiếu nhân tình gì sao? Tạ Minh Kha tính tình quanh quẽ, cũng không thích loại hành vi này, buông tay ra, hạt châu lăn xuống trên mặt bàn, phát ra thanh âm chói tai.

Kỷ Đình Nguyên thầm giật mình, cho rằng Tạ Minh Kha không muốn.

hắn khẽ ngẩng đầu, chỉ thấy người nam nhân ngồi sau án thư kia vói về mặt khó lường.

Ngon đèn lay động, gương mặt như ngọc của hắn, chiếu đến quang ảnh, biến thành một loại cao ngạo khó có thể thân cận.

Có lẽ mình là liễu lĩnh, lỗ mãng một chút, Kỷ Đình Nguyên nghĩ thầm, dù sao chỉ là gặp mặt một lần, rồi lại tới yêu cầu Tạ Minh Kha đi quân đệ đệ của hắn, có lời đồn đại rằng, tình cảm của hai người bọn họ dường như cũng không được hoà thuận... hắn đột nhiên có ý định lùi bước, có lẽ hôm nay mình không nên tới đây, cứ coi như mình thường thức Tạ Minh Kha, nhưng đối phương cũng chưa hẳn như thế.

đang lúc Kỷ Đình Nguyên muốn cáo từ, lại nghe Tạ Minh Kha nói: "Việc này ta sẽ khuyên bảo Nhị đệ, nhưng lần tới cũng thỉnh lệnh muội chú ý một chút, phạm là nơi có Nhị đệ ta xuất hiện, nên tránh đi, hẳn ta cũng không phải là người lương thiện gì."

hắn đồng ý!

Kỷ Đình Nguyên mừng rỡ: "Vậy làm phiền Tạ đại nhân."

Tạ Minh Kha A... một tiếng, không nói thêm gì.

Vốn Kỷ Đình Nguyên còn muốn nói thêm vài lời, nhưng loại thần thái đó của Tạ Minh Kha, rõ ràng là có ý định tiễn khách, dù sao da mặt hắn còn không có dày như thế nên vội vàng cáo từ rồi đi.

Đợi đến lúc Kỷ Đình Nguyên rồi đi, Tạ Minh Kha ngồi một lát, cảm lấy Nam Châu đi gặp Tạ Minh Thiệu.

Tuy rằng cùng sống tại Tạ gia, nhưng đôi đường huynh đệ này cũng rất ít khi gặp mặt nhau, cho nên nghe nói hắn đến thăm, Tạ Minh Thiệu có chút ngoài ý muốn, đứng dậy nghênh đón tận cửa: "Hôm nay ngon gió nào thôi thế, đại ca?"

"Có chuyện tìm người."

"A, vậy sao? Mời ngồi."

Tạ Minh Kha cũng không khách sáo, ngồi xuống.

"Vật này là của người sao?"

Tạ Minh Thiệu nhìn thấy Nam Châu, ngăn người, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nổi: "Đại ca, từ đâu huynh có được? Đột nhiên tới đây nói như thế?"

"Ta với Kỷ gia có chút quen biết." Tạ Minh Kha thân nhiên nói, "Nếu như người yêu thích Kỷ đại cô nương, có thể đến đó để cầu hôn, hà tất phải dùng loại biện pháp này? Người ta nhận được, cũng không biết xử trí như thế nào, nếu lỡ như họ đi báo quan, sợ điều tra ra thì mặt mũi mọi người đều rất khó coi, không báo quan, nhận, thẹn trong lòng."

Những lời nói kia như lướt qua tai Tạ Minh Thiệu cũng không nghe chăm chú, hắn bỗng nhiên nhớ tới chuyện ở bên Trần Châu hồ ngày đó.

Ngay lúc hắn nhìn thấy Kỷ Nguyệt, Tạ Minh Kha cũng có mặt tại Trần Châu hồ, chẳng lẽ đã sớm phát hiện mỹ nhân này rồi!

Đúng rồi, sao hắn lại không nghĩ đến chuyện này nhỉ? Hắn lạnh lạnh nở nụ cười: "Đây là chuyện giữa ta và Kỷ đại cô nương, huynh cũng đừng nhúng tay vào."

Tạ Minh Kha nhủ thầm: "Người cho rằng ta muốn nhúng tay sao, ta chỉ muốn nhắc nhở người. Kỷ đại nhân tuy rằng xuất thân không cao, nhưng phụ tử hai người đều là quan viên trong triều, nếu như người gây ra họa gì, chưa chắc họ bỏ qua."

Nhưng chuyện này thì mắc mớ gì tới hần?

nói thật, Tạ Minh Thiệu vốn luôn xem thường Tạ Minh Kha, đứa con được một gái lầu xanh sinh ra, hoàn toàn không xứng trở thành trưởng tử của Tạ gia, đều là đại bá cố chấp, cận kề cái chết nhưng vẫn muốn kết hôn, gây ra loại chế cười này!

hiện tại, còn ở trước mặt hần làm ra dáng đại ca.

"Việc này tự ta có chừng mực, bất kể là cưới vợ nạp thiếp, người cũng đừng có quan tâm." Tạ Minh Thiệu khoát tay chặn lại, "Tiễn khách."

Chấp mê bất ngộ.

Tạ Minh Kha nâng chung trà lên uống một ngụm: "Người đừng hối hận."

Tạ Minh Thiệu sững sờ.

Tạ Minh Kha đã đứng dậy tới đi.

Chỉ là ngăn ngừa bốn chữ, nhưng không hiểu sao lại làm trong lòng Tạ Minh Thiệu lạnh lẽo.

Người này, tuy rằng trên người có huyết mạch đề tiện, nhưng cho tới bây giờ hần vẫn luôn là người nói được thì làm được, hần muốn đạt giải Nguyên, lập tức bắt được giải Nguyên, hần muốn trúng Trạng Nguyên, lập tức bắt được giải trạng nguyên, hiện tại lại còn là sư phó giảng bài cho Thái Tử.. không phải hần muốn làm chuyện bất lợi gì với mình đấy chứ?

Tạ Minh Thiệu đột nhiên có chút lo lắng, vội vàng đi gặp Tạ Minh Thủ.

Nàng ta cười to, có chút khinh thường: "Chẳng qua chỉ là một học sĩ thị giảng, người sợ cái gì? Đây là còn chưa kể, Thái Tử hiện nay lại không được thánh tâm, chờ sau này ta gả cho Tổng Quân, Tạ Minh Kha hần chết như thế nào còn không biết."

Trong lòng nàng ta, Thái Tử sớm muộn gì cũng sẽ bị phế, Tổng Quân sau này mới là thái tử.

"Ta cũng không phải là sợ, nhưng Kỳ gia đúng là không biết điều, dám đến cầu Tạ Minh Kha!" Tạ Minh Thiệu nghĩ thầm, hần vừa tặng hoa, lại vừa tặng Nam Châu, cũng là một mảnh tâm ý, Kỳ Nguyệt kia chắc chắn đã đoán được rồi, nhưng cố tình lại từ chối không nhận, "Nàng không nghe lời nhe thế, ta đúng là không thể bỏ qua cho nàng."

hần từ trước đến nay luôn hoành hành ngang ngược, lại tự phụ, ý vào gia thế, cô nương thua trên thân hần cũng không ít.

"Ca ca yên tâm, chỉ cần huynh có thể giúp ta, ta đều có chủ ý." Tạ Minh Thủ hứa hẹn.

Mưu toan xấu xa của muội muội từ trước đến nay nhiều, Tạ Minh Thiệu cầm chặt tay của nàng ta: "Ta nghe nói Tổng Quân qua hai ngày nữa sẽ từ Linh Châu trở về."

Hoàng Thượng năm trước phải hần đến Linh Châu xử lý công việc cỡ noidó, trong mắt người khác đều là đang giúp Tổng Quân tích góp uy vọng, địa vị của Thái Tử tràn đầy nguy cơ.

"Đúng không?" Tạ Minh Thủ cười thẹn thùng, "Ta đây phải trông chờ vào ca ca rồi."

Lại nói Kỳ Đình Nguyên trở lại Kỳ gia, báo cho biết Tạ Minh Kha nguyện ý giúp chuyện này, Liễu thị thở phào nhẹ nhõm: "Vây là tốt rồi, nhưng ta phải đi dặn dò những người gác cổng, lần sau nếu còn có người mang đồ đến tặng, nhất định phải ngăn cản, bằng không thì cứ ném ra đường, nhất quyết không cho bày ở cửa ra vào?"

"Chắc có lẽ không có thêm lần nào nữa đâu." Nếu như Tạ Minh Kha đã đáp ứng, dựa vào năng lực của hần, nhất định có thể giải quyết, Kỳ Đình Nguyên vẫn là rất tin tưởng hần.

Chuyện này Kỳ Dao cũng cực kỳ ngoài ý muốn, vốn cho là ca ca sẽ bị người ta đóng cừ cực tuyệt, không nghĩ tới, Tạ Minh Kha lại có thể đưa tay ra viện trợ, thật sự là quá kì quái.

Chẳng lẽ là bởi vì tỷ tỷ giúp hần băng bó?

Vậy coi như còn có chút lương tâm!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương kế tiếp có cái nhân vật quan trọng xuất hiện, mọi người đoán là ai, đoán đúng có tiền lì xì a, hặc hặc ~

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Chờ đến ngày nghỉ tám gôi tiếp theo, rốt cuộc Kỳ Đình Nguyên cũng được rảnh, Kỳ Dao liền quán lấy hần đi mua lu nước.

đã nhiều ngày, lão rùa trăm năm chưa có chỗ ở, ủy khuất ở một cái trong bồn ngồi xổm, nhìn cũng cực đáng thương, Kỳ Dao kêu Chu ma ma mỗi ngày đi chợ mua thêm một chút tôm cá nhỏ để an ủi lão quy.

Đáp ứng rồi, Kỳ Đình Nguyên tự nhiên sẽ không đòi ý, cùng cha mẹ nói một tiếng, dắt Kỳ Dao đi chợ hoa.

Ở trên đường, Kỳ Dao hỏi chuyện điều tra lương thực cứu tế.

“Ca ca, chuyện này cũng không thể kéo lâu lắm, có chứng cứ, sớm chút buộc tội cho xong!”

Nàng nhớ rõ, tựa hồ sáu bảy tháng sau liền có định luận, lúc ấy này án liên lụy đến trăm tên quan viên, bay mũ cánh chuồn, chỉ riêng quan viên tại kinh thành đã có mấy chục vị, cho nên mới có nhu cầu cấp bách nhân tài bổ sung vào chỗ trống, như vậy phụ thân mới có cơ hội được thăng quan.

Tiểu nha đầu thích đàm luận chính sự từ khi nào vậy? Kỷ Đình Nguyên buồn cười: “Muội thì biết cái gì, nào có dễ dàng như vậy liền buộc tội? nói đến buộc tội, cũng phải có đường lối có cách riêng, chứ không phải nói có chứng cứ là được.” Trừ bỏ thuận theo thời thế, còn phải nghiền ngẫm thánh tâm nữa.

Hắn nói được đạo lý rõ ràng, so với nàng thì hiểu biết triều đình hơn, Kỷ Dao chỉ nhắc nhở: “Dù sao ca cũng không thể kéo chậm quá.”

“Vì sao?”

“Thần tiên báo mộng với muội, ca ca nhớ kỹ vậy được rồi!”

Kỷ Đình Nguyên một trận cười: “Được, ta nhớ kỹ, liền sau là Tết Đoan Ngọ sẽ làm.”

Ca ca vẫn là thực nhảy bén, chỉ cần hắn có tâm, chắc chắn làm thành.

Kỷ Dao yên tâm

Chợ hoa ở kinh đô là một chỗ cực kỳ náo nhiệt, nhưng bình thường bá tánh rất ít đến, ngày ngày đều bốn ba vì kiếm miếng cơm, lấy đầu ra công phu mà hầu hạ hoa cỏ? Cho nên tới đây nhiều đa phần là những người gia đình phú quý, hoặc là giống như Kỷ gia, là loại công tử tiểu thư, ngẫu nhiên rảnh rỗi, lại đây tự mình chọn lựa mấy bồn hoa tươi, một con hoạ mi.

Huynh muội hai người vừa đi vừa nhìn, Kỷ Đình Nguyên tương đối quen thuộc, dẫn nàng đi vào một cửa hàng tương đối yên lặng.

“Nơi này lu sử dụng tốt, không dễ hư hao, bộ dáng còn xinh đẹp, người chắc chắn sẽ thích. Chính là giá cả đắt hơn một chút, bất quá ca ca còn mua nổi.”

Kỷ Dao trong lòng âm ập, lấy túi tiền bên hông mình xuống: “Ta cũng có bạc nè, không cần tiền của ca ca, người giữ đó uống rượu đi.”

“Người là khinh thường ta hả? Đã nói ta mua, ta có bóng lộc.” Kỷ Đình Nguyên kéo nàng đi vào, “Chính người chọn một cái.”

trên giá gỗ, trên mặt đất bày đầy lu sứ, cái đồ án gì cũng đều có.

Kỷ Dao chọn loại lùn để lão quy có thể hít thở không khí nhiều hơn.

Bất quá, có quá nhiều dạng, nàng xem đến hoa cả mắt.

Lựa chọn gần nửa canh giờ, rốt cuộc gặp một cái hợp ý, đó là cái lu nước chừng mười tấc, hơi đẹp, có hai người khoan, bên cạnh họa một cái tiểu oa nhi nằm trên hoa sen. Tiểu oa oa trông giống như tiểu Kim Đồng, nhắm mắt lại, khoe miệng kiêu, nói không nên lời rất đáng yêu.

Hoa sen bộ dáng cũng đẹp, sinh động như thật.

Nàng càng xem càng thích, đang muốn kêu Kỷ Đình Nguyên mua, lại nghe thấy một giọng trẻ con thanh thúy: “Biểu ca, người mua cho ta cái lu nước đi! Ta muốn nuôi cá!”

“Muốn nuôi cá gì?”

“Cá chép lớn, nuôi cho thật béo mập.”

Giọng tiểu hài tử thanh thanh, một giọng khác thanh âm lại réo rất động lòng người, dường như xuyên qua rừng trúc phong. Kỷ Dao cả người cứng đờ, khó có thể tin. Thế nào lại gặp được hắn ở đây?

Nàng theo bản năng nghiêng mình.

“Dao Dao, có phải hay không muốn nó?” Kỷ Đình Nguyên cố tình đi lên hỏi, “Vừa rồi người nhìn chằm chằm hồi lâu, thế nào, quyết định rồi sao?”

hắn chỉ chỉ vào cái lu.

Nói lên đúng là hấp dẫn người ta chú ý, tiểu hài nhi kia nhìn thấy, vài bước nhảy đến, dương trong tay đường hồ lô: “Biểu ca, xem, cái này béo oa oa giống ta, ta muốn, cho ta mua!”

Tiểu tử thúy, cư nhiên muốn tới đoạt, Kỷ Đình Nguyên xem Kỷ Dao không phản ứng, giữ chặt nàng nói: “Dao Dao, người làm sao vậy? Có phải hay không muốn cái lu này? Nếu muốn, ta lập tức liền mua.”

Ca ca thanh âm vang ở bên tai, làm Kỷ Dao lấy lại tinh thần.

Kiếp trước, nàng ở trùng dương đăng cao mới gặp được Tống Vân, nhưng kiếp này trước mấy tháng, nàng không hề có chuẩn bị. Nhưng cũng đúng, đang ở kinh đô, sao có thể không gặp được? Chuyện gặp gỡ là bình thường thôi.

Kỷ Dao xoay người, đối diện là một gương mặt tuấn tú vô song, đã từng chỉ cần liếc mắt một cái, đã khiến nàng đến chết khó quên, đó là Nhị hoàng tử, Sở Vương điện hạ.

hắn ăn mặc áo bào trong màu tím nhạt, vạt áo cùng cổ tay áo thêu hoa sen, bên ngoài phủ một kiện nguyệt bạch sa mỏng, mềm như hoành liễu, mắt tựa thu thủy, tính xảo phảng phất giống cô nương, nhưng cái mũi hắn lại rất thô to, môi mỏng hơi nhếch, liền có một loại uy nghiêm, không thể phủ nhận loại này bộ dạng vẫn là nàng thích.

Khi đó mới gặp, kinh hồng thoáng qua, cả người đều ném hồn bay mất, từ đó bước lên một con đường bế tắc, không còn lối về.

Nhưng hiện tại.....

Kỷ Dao nghĩ thông suốt rồi, Tống Vân có xuất chúng như thế nào, cũng chủ định là Chu Lương âm phụ quân, bọn họ đều là trung tâm, là nhân vật chính, cho mọi người vây quanh. Nếu không chịu vây quanh, cùng bọn họ đối nghịch, vậy thừa nhận sẽ là kết cục bi thảm.

Nàng tránh xa một chút, còn không được sao?

Kỷ Dao thu hồi ánh mắt: “Ca ca, là cái này, chúng ta mua liền đi thôi.”

Thanh âm ngọt, có điểm mát lạnh, Tống Vân nghe vào lỗ tai, nghĩ đến chén băng ngày mùa hè, bên trong bỏ chút đường, tí đậu đỏ, còn có hoa quế.

Nhưng bên cạnh tiểu biểu đệ lại rất không vui: “Biểu ca, ta cũng muốn cái lu này! Người xem, họa chính là ta, kia không phải ta sao?”

Đứa nhỏ này quá chán ghét, Kỳ Đình Nguyên tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, kia chính là cái lu sứ muối muối muốn.

hắn đi trả tiền.

Kia hải tử đem đôi tay vịn vào lu sứ, khóc kêu lên: “Biểu ca, biểu ca, ta muốn! Đây là lu sứ của ta!” chỉ còn thiếu chút lẫn lộn ra đất thôi. Liền kém đẩy đất lẫn lộn.

Tổng Vân thấy hắn kỳ cục như vậy, quát lớn nói: “Thụy Nhi, không được vô lễ!”

Hải tử kia hẳn là Phan Văn Thụy, con trai độc nhất của chị ruột Hoàng Quý Phi, con trai duy nhất của Nghi Xuân hầu, nên được chiều quá đến nỗi tùy hứng, cho dù bị Tổng Vân trách cứ, vẫn không chịu buông tay.

Kỳ Đình Nguyên sắc mặt đen lại, hận không thể đi lên đánh người.

Kỳ Dao vội nói: “Ca ca, cho hắn đi, dù sao nơi này lu sứ cũng có nhiều.”

không đáng vì một cái lu đặc tội Phan gia a!

Phan văn thụy tuy rằng còn nhỏ cũng bá đạo, nhưng lại là hải tử thực thông minh, mắt thấy Kỳ Dao lớn lên tuyết ngọc đáng yêu, còn nguyện ý nhường lu, lập tức liền đi tới, giữ chặt váy nàng: “Tỷ là người nhà ai a? thật tốt, ta mời tỷ ăn đường hồ lô!”

Đồ vật bị hắn nắm hồi lâu, nước đường đã sớm chảy xuống dưới, nhão dính dính, góc váy Kỳ Dao lập tức dính vào một mảnh ám màu vàng vết bẩn.

Váy mới của nàng!!!

Mẫu thân năm nay mới may cho, nàng mặc được có hai lần, Kỳ Dao sắc mặt phát giận, nhìn chằm chằm chỗ bẩn đó.

Nàng hiện tại ngũ quan còn không có nảy nở hết, khuôn mặt tròn tròn, trong trắng lộ hồng, cái mũi nhỏ thanh tú, đôi môi hồng hồng, lúc này xem ra, giống như bói vì váy bị làm dơ mà khó sớ sắp khóc, trông thật đáng thương.

Nàng làm cho Tổng Vân nhớ tới muội muội của mình, trong lòng mềm nhũn, từ trong tay áo móc ra một cái khăn đưa cho Kỳ Dao: “cô nương, người lau đi, nếu không sạch, ta đền cho người, được không?”

Thanh âm ôn nhu cực kỳ!

Nàng có từng nghe qua hắn như vậy cùng nàng nói chuyện?

đã từng nàng hao tổn tâm cơ chi vì làm hắn nhớ rõ nàng, kết quả đổi lấy lại là vô tình thoáng nhìn, thậm chí về sau này nhìn cũng không thèm nhìn tới nàng.

Kỳ Dao khiếp sợ.

Như trước kia hắn muốn đổi, đã sớm bị nàng thu đặt ở bên người, không chừng còn thường xuyên lấy ra ngắm.

Cùng một ý niệm, nhưng giờ chính nàng lại cảm thấy buồn nôn.

Kỳ Dao lắc đầu: “Vạn nhất làm dơ không tốt, ta dùng khăn của mình thôi.”

Nàng rút ra khăn, tỉ mỉ lau váy.

một câu trách móc nặng nề cũng không nói. Phan văn thụy, không giống ca ca hắn, đã trọn mắt nhìn. Tổng Vân cảm thấy tiểu cô nương này thật là ôn nhu lại thiện lương, lớn lên..... Cũng khá xinh đẹp.

Tổng Vân không muốn bày ra thân phận Sở Vương cũng không muốn thiếu nhân tình, liền lấy ra thỏi bạc nói: “Xem ra cũng lau không sạch, vậy đi may một cái váy mới đi.”

một thỏi bạc thật lớn, lấp lánh tỏa sáng, nhìn cũng phải mười lạng.

Sở Vương điện hạ quả nhiên xa hoa, Kỳ Dao nghĩ thầm, mua váy thôi cũng mấy trăm văn đi.

Tiểu hải tử tuy rằng đáng ghét, nhưng công tử kia lại cực kỳ lễ phép, Kỳ Đình Nguyên không muốn nói nữa.

Tổng Vân nói: “Cầm lấy đi, bằng không trong lòng ta hổ thẹn, lu sứ này, các người cũng không cần làm.”

Nghe được lời này, Phan văn thụy oa thanh lại khóc lên.

“Thụy Nhi, người hôm nay thật sự quá nghịch ngợm.” Lúc này, Tổng Vân nhưng không bỏ mặc hắn, nhân nhạ nói, “hiện tại cùng ta trở về, lĩnh hai mươi thước băng.”

“A!” Phan văn thụy khóc đến càng vang lên.

Tổng Vân không để ý tới hắn, kêu tùy tùng kéo theo Phan văn thụy, phiêu nhiên mà đi.

Kỳ Đình Nguyên nhìn hắn bóng dáng, khen không dứt miệng.

“Này công tử ôn tồn lễ độ, xuất trần thoát tục, cũng không biết là nhà ai?” hắn mới đến kinh đô không lâu, Tổng Vân phía trước ở Linh Châu, tự không quen biết.

Đây là Tổng Vân, thật dễ dàng khiến cho người sinh ra hảo cảm, ca ca nàng cũng không ngoại lệ, bất quá đây là chuyện tốt, hơn là chán ghét Tổng Vân, một lòng đối nghịch!

Kỳ Dao rên sất khi còn nóng: “Nếu ca ca cảm thấy hắn không tồi, kia về sau gặp được, nhất định phải hảo hảo ở chung.”

Kỳ Đình Nguyên kỳ quái: “Hôm nay chỉ là ngẫu nhiên gặp được, sau này chưa chắc nhìn thấy.”

“Ta chỉ là nhắc nhở ca ca.”

“Gần đây muối lại gặp thần tiên báo mộng?” Kỳ Đình Nguyên gõ gõ nằng đầu, “Còn luôn dạy ta, takea ăn muối còn nhiều hơn muối ăn cơm đó.”

Đây chính là nói bừa, nằng là có đời trước, còn hiểu được thiên đại bí mật, ca ca thúc ngựa không kịp!

Bất quá nằng cũng không chuẩn bị nói cho ai, cái gì thần tiên, trong sách có người, chính nằng đều cảm thấy vớ vẩn, chỉ là bên người có phụ thân mẫu thân, ca ca tỷ tỷ, chân thật như vậy, âm áp như vậy thật tốt.

So với đã chết thì tốt hơn nhiều, loại cảm giác khó chịu, vắng lặng đó nằng không muốn lại trải qua nữa.

Lu sừ thực mau liền đưa tới Kỳ gia.

Kỳ Dao bảo Mộc hương đem ở lu sừ đặt trên một hòn giả sơn, đổ nước vào, sau đó vô cùng cao hứng thả lão quy vào, lại cân nhắc thả thêm ở bên trong vài cây sen.

Chờ đến mùa hè, nở hoa, khẳng định rất xinh đẹp.

Bất tri bất giác, đã tới tết Đoan Ngọ.

Kiếp trước, tết Đoan Ngọ này, nằng cảm nhiễm phong hàn, tỷ tỷ ở trong nhà chiếu cố nằng, cũng không có đi xem thuyền rồng, sau lại liền gặp gỡ tuyền tú, vào cung. Đời này rốt cuộc không có thể ra tới, chết ở trong cung, chưa bao giờ được xem qua cảnh sắc Bạch Hà.

Kiếp này, nằng đến bảo trọng hảo thân thể, không cần nhiễm bệnh!

Sau lại mấy ngày, Mộc Hương liền phát hiện Kỳ Dao luôn là ăn mặc tương đối nhiều, cũng không quá ra cửa, vẫn luôn ngao đến Đoan Ngọ, mới thờ phào nhẹ nhõm.

Liêu thị cười tủm tỉm nói: “Tới, ăn hai cái mới mẻ nấu tốt bánh chưng, đợi lát nữa đi Bạch Hà xem thuyền rồng.”

thật nhiều nhân, đều là mẫu thân tự tay gói, Kỳ Dao thích nhất là ăn nhân táo đỏ.

Kỳ Nguyệt thích ăn gạo trắng bánh chưng.

Chu ma ma đưa cho các nằng một người lột một cái, lại lấy mật đường tới.

Chờ Kỳ Đình Nguyên lại gần, Kỳ Dao đưa lên một cái túi thơm có thêu tỉ mỉ đồ án tứ quân tử. “Ca ca, hôm qua muối mới làm xong.”

“Nữ hồng như vậy, cũng không biết xấu hổ mà làm tặng người a?” Kỳ Đình Nguyên liếc mắt một cái, miệng đầy ghét bỏ.

Kỳ Dao giận dữ: “không cần thì thôi!”

Kỳ Đình Nguyên lại đoạt lấy tới: “Lấy của ta rửa đen, lu nước, làm túi thơm cũng nên.”

Rồi hần mang lên ở bên hông.

Kỳ Dao hừ hừ, lại cười.

Kỳ Nguyệt nữ hồng rất khéo, làm cho trong nhà mỗi người một cái, lúc này cũng đưa lên, được những tràng khen ngợi, từng người đeo lên. Sau đó, cả nhà vô cùng cao hứng đi hướng Bạch Hà.

trên quan đạo xe ngựa nói liền không dứt, tiếng cười vui không ngừng, tới nơi đó, chỉ thấy hai bên bờ rộn ràng nhộn nhạo, Liêu thị từ trong xe xuống dưới, khắp nơi nhìn xung quanh, đều không biết nên đi nơi nào.

“Mẫu thân, an vị ở chỗ này đi.” Kỳ Đình Nguyên tìm một chỗ, kêu gã sai vặt sắp xếp trải chỗ ngồi (phô phóng cảm lót?)

Bọn họ cũng mang theo không ít thức ăn tới, đều mang ra bày biện ở trên.

Nơi xa đã có người ở hướng hần vẫy tay.

Kỳ Đình Nguyên mặt mày hớn hờ: “Ta đi cùng bọn hần uống rượu, ở trên cái thuyền hoa kia, nếu có việc gì thì lại đó nói một tiếng.” hần bước nhanh đi qua.

“Lại đi gặp đám bạn hồ bằng cầu hữu,” Liêu thị tức giận, “Ngày lễ này cũng không chịu đi chơi cùng muối muối!”

“Nam nhi chí tại tứ phương, nằng vẫn nên để hần đi thôi.” Kỳ Chương vẫn là thực thích đưa con trai này, cũng thực vì hần mà kiêu ngạo. Minh ba mươi mới trúng cử, mà nhi từ mười chín tuổi liền trúng cử, trò giỏi hơn thầy, so sánh càng làm cho hần cao hứng hơn.

Liêu thị chế nhạo: “Vậy người như thế nào cũng không đi, chạy nhanh đi tứ phương đi.”

“Ta là già rồi, đi không nổi, vẫn là bồi nương từ thôi.” Kỳ Chương nhìn nằng cười.

Hai cái nữ nhi cũng cười.

Liêu thị mặt đỏ, trừng hần một cái.

Đúng lúc này, đột nhiên tới hai vị cung nhân.

“Phúc Gia công chúa cho mời kỳ đại cô nương đi thanh âm đình xem thuyền rồng.”

Thanh âm đình ở tiền triều liền đã có rồi, nhân tháng năm thái dương cực nóng, gieo trồng rất nhiều cây to có bóng mát, trải qua trăm năm, lá cây dài rộng, bao trùm tựa như nóc nhà, cực kỳ mát lạnh, tại đây xem thuyền rất thích. Nhưng người thường không được vào, chỉ có hoàng tộc, hoặc quyền quý, hoặc được mời, mới có thể vào.

Những người khác còn không gì phản ứng, Kỳ Dao lại là chấn động. Phúc Gia công chúa kia chính là muội muội của Tống Văn, căn bản không quen biết tỷ tỷ, như thế nào đột nhiên lại mời?

“không biết lý do vì sao công chúa cho gọi?” Nàng hỏi.

Hai vị cung nhân sắc mặt nhàn nhạt, chỉ nói: “Chúng ta không biết, chỉ biết mời đại cô nương đi thôi.”

Kỷ gia không phải nhà quyền quý, nên không dám không nghe theo, Kỷ Dao cắn răng, giữ chặt tỷ tỷ tay: “Ngươi phải cẩn thận.”

Kỷ Nguyệt gật đầu, theo cung nhân đi.

Kia là thanh âm đình nha, người khác nghĩ mọi cách cũng vào không được, nữ nhi được mời vào, vốn là một chuyện tốt, nhưng rốt cuộc là kỳ quái ở đâu, Kỷ Chương cùng Liễu thị nghĩ trăm lần cũng không ra.

Kỷ Dao càng là lo lắng, đứng ngồi không yên, cảm thấy có âm mưu gì.

“Ta đi tìm ca ca hỏi một chút.” Nàng tìm một cái cớ, một mình đi đến thanh âm đình phụ cận.

Kỳ thật, dù cho ca ca nàng, cũng không có khả năng đi vào, cửa có rất nhiều hộ vệ gác, muốn lần vào không dễ dàng. Nhưng là nàng không thể cái gì đều không làm a, dù sao cũng phải tìm cách gì đó mới được.

Khi Kỷ Dao đang loay quanh dạo bước, lại thấy phía trước có một đám người đi tới.

Nhìn kỹ, là vài vị quan viên vây quanh Dương Thiệu, phảng phất chứng tình cùng nguyệt.

Hoài Viễn hầu là thừa kế hầu tước, thái phu nhân xuất từ danh môn vọng tộc, này phụ từng là thủ phụ, ca ca hiện giờ cũng là Công Bộ Thượng Thư, nhất phẩm quan to. Dương Thiệu mười bảy tuổi liền lập hạ chiến công, Dương gia ở kinh đô tất nhiên là có tầm ảnh hưởng lớn, hẳn giờ phút này chậm rãi mà đến, cùng người đàm tiếu, bình tĩnh.

Kỷ Dao muốn chạy, cũng không dễ, hơi hơi nghiêng người.

Nhưng Dương Thiệu lại liếc mắt một cái nhìn đến nàng, nói vài câu, bỏ qua một bên quan viên, đi hướng nàng.

“Ngươi đang làm gì?” hần hỏi.

Trầm thấp thanh âm, hơi mang một chút ách, nghe vào lỗ tai hơi ngứa, Kỷ Dao trốn bắt quá, đành phải cùng hần hành lễ: “Gặp qua hầu gia, ta ở.....”

Chuẩn bị nói dối, nhưng nghĩ lại tương tượng, sự tình liên quan đến việc chung thân của tỷ tỷ, vạn nhất ở bên trong gặp được Hoàng Thượng, hoặc là Thái Tử, lại đem tỷ tỷ tiến cung thì làm sao bây giờ? Nàng khóc cũng không có chỗ khóc đi! Nếu gặp được Dương Thiệu, không ngại thử một lần, hẳn lần trước không phải thay các nàng giải vây sao?

“Vừa rồi Phúc Gia công chúa thỉnh tỷ tỷ tới thanh âm đình, ta có điểm lo lắng, muốn đi xem.” Nàng thấp giọng thỉnh cầu, “không biết hầu gia có biện pháp gì không?”

Xem ra sau chuyện Tạ gia đó, nàng đối với chính mình cũng có hảo cảm đi, đương nhiên, vốn dĩ cũng là Dương Thiệu cố ý làm, trong miệng lại nhàn nhạt nói: “Ta có biện pháp lại như thế nào?”

Đem Kỷ Dao ghen đến nói không nên lời.

Thấy nàng cần mồi, tựa hồ thực đau đầu, hần lại sửa lại lời nói: “Vốn một lời bàn hầu tới nói, chỉ là việc rất nhỏ, nếu lần trước ngươi câu cá bồi thường bản hầu, lần này, giúp ngươi một hồi cũng không sao.”

Kỷ Dao đại hỉ: “Đa tạ hầu gia.”

“Trần Tổ, cho nàng một bộ quần áo gấm sai vật.”

“A?”

“Bản hầu bên người không nha hoàn.”

hần luôn luôn giữ mình trong sạch, bên người chỉ có gấm sai vật, cũng là điều Kỷ Dao đã từng vừa lòng nhất. Nàng gật đầu nghe theo, chờ đến Trần Tổ đem ra quần áo, Dương Thiệu nói: “đi trên xe ngựa đôi, đồ phải bị người thấy.”

Trần Tổ liền đem xe ngừng ở ẩn nấp chỗ, Kỷ Dao chui vào đi thay đổi quần áo, so với người có chút lớn, giày cũng không thích hợp, không quen, vừa bước ra liền té xuống đất.

Nàng kêu lên một tiếng.

“Nơi nào đau?” Dương Thiệu ngồi xổm xuống, kiểm tra.

Kéo ống quần, lộ ra chân nàng đã lâu không thấy ánh nắng, trắng như mỡ dê.

Kỷ Dao vội vã đi tìm tỷ tỷ, chỉ chỉ mắt cá chân: “Nơi này, không quá đau.”

Dương Thiệu ngón tay ấn xuống, xem nàng phản ứng đã biết nặng nhẹ.

“Ngươi đừng cử động, ta xoa hai cái liền tốt.”

Nam nhân từ nhỏ học võ, mặc kệ lòng bàn tay đều thô ráp, xoa bóp nhẹ nhưng hần vận dụng lực đạo thích đáng, lại rất thoải mái.

Kỷ Dao thiếu chút nữa hừ lên.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới trước kia hần cũng như vậy xoa xoa, chẳng qua xoa xoa liền đi xoa nơi khác, Kỷ Dao mặt có điểm hồng, trộm liếc liếc mắt nhìn Dương Thiệu. Kết quả thể nhưng phát hiện mặt hần thật không có biểu tình gì, thần sắc so với ngày thường còn lạnh lùng hơn, giống như đụng chạm không phải da thịt cô nương, mà là một kiện vật chết, không có gì hứng thú.

ở kiếp trước, ngay cả chân nàng hần đều không buông tha!

Kỷ Dao cúi đầu nhìn một cái chính mình, muốn ngực không ngực, muốn chân không chân, khả năng ở trong mắt hắn, chính mình cũng bất quá chỉ là một đứa bé, nơi nào có một chút lực hấp dẫn?

Nàng rút chân về: “không đau.”

Mắt cá chân non mềm tuyết trắng trong tay thoát ly mà đi, Dương Thiệu ngăn ra, ý thức được Kỷ Dao hắn là thẹn thùng, nói không chừng phương tâm thẳng nhảy dù sao cũng là cái cổ nương già, chân ngọc lại ở trong tay nam nhân như vậy.

hắn khước miệng nhếch lên: “không đau, vậy đi thôi.”

hắn cũng sợ chính mình tiếp tục xoa đi xuống, không chừng sẽ làm ra chuyện khác, khắc chế cũng rất mệt a. Kỷ Dao không thích nam nhân tùy tiện, không thể làm nàng sợ, lại muốn nàng một lòng đối với chính mình, thật quá khó khăn đi.

Nam nhân xoay người, hướng phía trước mà đi.

Kỷ Dao nhìn chằm chằm bóng dáng hắn suy tư, hôm nay sao đối đãi nàng tốt như vậy, thỉnh cầu gì đều đáp ứng, lại xoa chân cho nàng, lại quân tử như vậy, nhất định là bởi vì tỷ tỷ rồi.

Kiếp trước Dương Thiệu đối với nàng vừa gặp đã thương, hiện tại duy nhất bất đồng một chút, chính là nàng còn chưa có phát dục!!!

A, đồ nông cạn, chỉ biết xem đáng người!

Tác giả có lời muốn nói: Siêu phi một chương nga ~(chương quá dài thật)

Kỷ Dao: Có phải hay không chê ta ngực nhỏ?

Dương Thiệu:..... Đúng vậy.

Kỷ Dao:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Chờ đến ngày nghỉ tắm gội tiếp theo, rốt cuộc Kỷ Đình Nguyên cũng được rảnh, Kỷ Dao liền quán lấy hắn đi mua lu nước.

đã nhiều ngày, lão rùa trăm năm chưa có chỗ ở, uy khuất ở một cái trong bồn ngồi xổm, nhìn cũng cực đáng thương, Kỷ Dao kêu Chu ma ma mỗi ngày đi chợ mua thêm một chút tôm cá nhỏ để an ủi lão quy.

Đáp ứng rồi, Kỷ Đình Nguyên tự nhiên sẽ không đòi ý, cùng cha mẹ nói một tiếng, dắt Kỷ Dao đi chợ hoa.

Ở trên đường, Kỷ Dao hỏi chuyện điều tra lương thực cứu tế.

“Ca ca, chuyện này cũng không thể kéo lâu lắm, có chứng cứ, sớm chút buộc tội cho xong!”

Nàng nhớ rõ, tựa hồ sáu bảy tháng sau liền có định luận, lúc ấy này án liên lụy đến trăm tên quan viên, bay mũ cánh chuồn, chỉ riêng quan viên tại kinh thành đã có mấy chục vị, cho nên mới có nhu cầu cấp bách nhân tài bổ sung vào chỗ trống, như vậy phụ thân mới có cơ hội được thăng quan.

Tiểu nha đầu thích đàm luận chính sự từ khi nào vậy? Kỷ Đình Nguyên buồn cười: “Muội thì biết cái gì, nào có dễ dàng như vậy liền buộc tội? nói đến buộc tội, cũng phải có đường lối có cách riêng, chứ không phải nói có chứng cứ là được.” Trừ bỏ thuận theo thời thế, còn phải nghiền ngẫm thánh tâm nữa.

Hắn nói được đạo lý rõ ràng, so với nàng thì hiểu biết triều đình hơn, Kỷ Dao chỉ nhắc nhở: “Dù sao ca cũng không thể kéo chậm quá.”

“Vì sao?”

“Thần tiên báo mộng với muội, ca ca nhớ kỹ vậy được rồi!”

Kỷ Đình Nguyên một trận cười: “Được, ta nhớ kỹ, liền sau là Tết Đoan Ngọ sẽ làm.”

Ca ca vẫn là thực nhạy bén, chỉ cần hắn có tâm, chắc chắn làm thành.

Kỷ Dao yên tâm

Chợ hoa ở kinh đô là một chỗ cực kỳ náo nhiệt, nhưng bình thường bá tánh rất ít đến, ngày ngày đều bốn ba vì kiếm miếng cơm, lấy đầu ra công phu mà hầu hạ hoa cỏ? Cho nên tới đây nhiều đa phần là những người gia đình phú quý, hoặc là giống như Kỷ gia, là loại công tử tiểu thư, ngẫu nhiên rảnh rỗi, lại đây tự mình chọn lựa mấy bồn hoa tươi, một con hoạ mi.

Huynh muội hai người vừa đi vừa nhìn, Kỷ Đình Nguyên tương đối quen thuộc, dẫn nàng đi vào một cửa hàng tương đối yên tĩnh.

“Nơi này lu sứ dùng tốt, không dễ hư hao, bộ dáng còn xinh đẹp, người chắc chắn sẽ thích. Chính là giá cả đắt hơn một chút, bất quá ca ca còn mua nổi.”

Kỷ Dao trong lòng ấm áp, lấy túi tiền bên hông mình xuống: “Ta cũng có bạc nè, không cần tiền của ca ca, người giữ đó uống rượu đi.”

“Người là khinh thường ta hả? Đã nói ta mua, ta có bằng lòng.” Kỷ Đình Nguyên kéo nàng đi vào, “Chính người chọn một cái.”

trên giá gỗ, trên mặt đất bày đầy lu sứ, cái đồ án gì cũng đều có.

Kỷ Dao chọn loại lùn để lão quy có thể hít thở không khí nhiều hơn.

Bắt quá, có quá nhiều dạng, nàng xem đến hoa cả mắt.

Lựa chọn gần nửa canh giờ, rốt cuộc gặp một cái hộp ý, đó là cái lu nước chừng mười tác, hơi đẹp, có hai người khoan, bên cạnh họa một cái tiểu oa nhi nằm trên hoa sen. Tiểu oa oa trông giống như tiểu Kim Đồng, nhắm mắt lại, khóe miệng kiêu, nói không nên lời rất đáng yêu.

Hoa sen bộ dáng cũng đẹp, sinh động như thật.

Nàng càng xem càng thích, đang muốn kêu Kỷ Đình Nguyên mua, lại nghe thấy một giọng trẻ con thanh thúy: “Biểu ca, người mua cho ta cái lu nước đi! Ta muốn nuôi cá!”

“Muốn nuôi cá gì?”

“Cá chép lớn, nuôi cho thật béo mập.”

Giọng tiểu hài tử thanh thanh, một giọng khác thanh âm lại réo rắt động lòng người, dường như xuyên qua rừng trúc phong. Kỷ Dao cả người cứng đờ, khó có thể tin. Thế nào lại gặp được hần ở đây?

Nàng theo bản năng nghiêng mình.

“Dao Dao, có phải hay không muốn nó?” Kỷ Đình Nguyên cố tình đi lên hỏi, “Vừa rồi người nhìn chăm chăm hồi lâu, thế nào, quyết định rồi sao?”

Hần chỉ chỉ vào cái lu.

Nói lên đúng là hấp dẫn người ta chú ý, tiểu hài nhi kia nhìn thấy, vài bước nhảy đến, dương trong tay đường hồ lô: “Biểu ca, xem, cái này béo oa oa giống ta, ta muốn, cho ta mua!”

Tiểu tử thúy, cư nhiên muốn tới đoạt, Kỷ Đình Nguyên xem Kỷ Dao không phản ứng, giữ chặt nàng nói: “Dao Dao, người làm sao vậy? Có phải hay không muốn cái lu này? Nếu muốn, ta lập tức liền mua.”

Ca ca thanh âm vang ở bên tai, làm Kỷ Dao lấy lại tinh thần.

Kiếp trước, nàng ở trủng dương đăng cao mới gặp được Tống Vân, nhưng kiếp này trước mấy tháng, nàng không hề có chuẩn bị. Nhưng cũng đúng, đang ở kinh đô, sao có thể không gặp được? Chuyện gặp gỡ là bình thường thôi.

Kỷ Dao xoay người, đối diện là một gương mặt tuấn tú vô song, đã từng chỉ cần liếc mắt một cái, đã khiến nàng đến chết khó quên, đó là Nhị hoàng tử, Sở Vương điện hạ.

Hần ăn mặc áo bào trong màu tím nhạt, vạt áo cùng cổ tay áo thêu hoa sen, bên ngoài phủ một kiện nguyệt bạch sa mỏng, mềm như hoành liễu, mắt tựa thu thủy, tính xảo phảng phất giống cô nương, nhưng cái mũi hần lại rất thô to, môi mỏng hơi nhấp, liền có một loại uy nghiêm, không thể phủ nhận loại này bộ dạng vẫn là nàng thích.

Khi đó mới gặp, kinh hồng thoáng qua, cả người đều ném hồn bay mất, từ đó bước lên một con đường bế tắc, không còn lối về.

Nhưng hiện tại.....

Kỷ Dao nghĩ thông suốt rồi, Tống Vân có xuất chúng như thế nào, cũng chỉ định là Chu Lương âm phụ quân, bọn họ đều là trung tâm, là nhân vật chính, cho mọi người vây quanh. Nếu không chịu vây quanh, cùng bọn họ đối nghịch, vậy thừa nhận sẽ là kết cục bi thảm.

Nàng tránh xa một chút, còn không được sao?

Kỷ Dao thu hồi ánh mắt: “Ca ca, là cái này, chúng ta mua liền đi thôi.”

Thanh âm ngọt, có điểm mát lạnh, Tống Vân nghe vào lỗ tai, nghĩ đến chén băng ngày mùa hè, bên trong bỏ chút đường, tí đậu đỏ, còn có hoa quế.

Nhưng bên cạnh tiểu biểu đệ lại rất không vui: “Biểu ca, ta cũng muốn cái lu này! Người xem, họa chính là ta, kia không phải ta sao?”

Đứa nhỏ này quá chán ghét, Kỷ Đình Nguyên tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, kia chính là cái lu sứ muội muội muốn.

Hần đi tra tiền.

Kia hài tử đem đôi tay vịn vào lu sứ, khóc kêu lên: “Biểu ca, biểu ca, ta muốn! Đây là lu sứ của ta!” chỉ còn thiếu chút lẫn lộn ra đất thôi. Liền kềm đầy đất lẫn lộn.

Tống Vân thấy hần kỳ cục như vậy, quát lớn nói: “Thụy Nhi, không được vô lễ!”

Hài tử kia hẳn là Phan Văn Thụy, con trai độc nhất của chị ruột Hoàng Quý Phi, con trai duy nhất của Nghi Xuân hầu, nên được chiều quá đến nỗi tùy hứng, cho dù bị Tống Vân trách cứ, vẫn không chịu buông tay.

Kỷ Đình Nguyên sắc mặt đen lại, hận không thể đi lên đánh người.

Kỷ Dao vội nói: “Ca ca, cho hần đi, dù sao nơi này lu sứ cũng có nhiều.”

không đáng vì một cái lu đắc tội Phan gia a!

Phan văn thụy tuy rằng còn nhỏ cũng bá đạo, nhưng lại là hài tử thực thông minh, mắt thấy Kỷ Dao lớn lên tuyệt ngọc đáng yêu, còn nguyện ý nhường lu, lập tức liền đi tới, giữ chặt váy nàng: “Tỷ là người nhà ai a? thật tốt, ta mời tỷ ăn đường hồ lô!”

Đồ vật bị hần nắm hồi lâu, nước đường đã sớm chảy xuống dưới, nhão dính dính, góc váy Kỷ Dao lập tức dính vào một mảnh ám màu vàng vết bẩn.

Váy mới của nàng!!!

Mẫu thân năm nay mới may cho, nàng mặc được có hai lần, Kỷ Dao sắc mặt phát giận, nhìn chăm chăm chỗ bẩn đó.

Nàng hiện tại ngũ quan còn không có nẩy nở hết, khuôn mặt tròn tròn, trong trắng lộ hồng, cái mũi nhỏ thanh tú, đôi môi hồng hồng, lúc này xem ra, giống như bởi vì váy bị làm dơ mà khô sờ sấp khóc, trông thật đáng thương.

Nàng làm cho Tống Văn nhớ tới muối muối của mình, trong lòng mềm nhũn, từ trong tay áo móc ra một cái khăn đưa cho Kỳ Dao: “cô nương, ngơoi lau đi, nếu không sạch, ta đền cho ngơoi, được không?”

Thanh âm ôn nhu cực kỳ!

Nàng có từng nghe qua hần như vậy cùng nàng nói chuyện?

đã từng nàng hao tổn tâm cơ chi vì làm hần nhớ rõ nàng, kết quả đổi lấy lại là vô tình thoáng nhìn, thậm chí về sau này nhìn cũng không thèm nhìn tới nàng.

Kỳ Dao khiếp sợ.

Như trước kia hần muốn đổi, đã sớm bị nàng thu đặt ở bên người, không chừng còn thường xuyên lấy ra ngắm.

Cùng một ý niệm, nhưng giờ chính nàng lại cảm thấy buồn nôn.

Kỳ Dao lắc đầu: “Vạn nhất làm dơ không tốt, ta dùng khăn của mình thôi.”

Nàng rút ra khăn, tỉ mỉ lau váy.

một câu trách móc nặng nề cũng không nói. Phan văn thụ, không giống ca ca hần, đã trọn mắt nhìn. Tống Văn cảm thấy tiểu cô nương này thật là ôn nhu lại thiện lương, lớn lên..... Cũng khá xinh đẹp.

Tống Văn không muốn bày ra thân phận Sở Vương cũng không muốn thiếu nhân tình, liền lấy ra thỏi bạc nói: “Xem ra cũng lau không sạch, vậy đi may một cái váy mới đi.”

một thỏi bạc thật lớn, lấp lánh tỏa sáng, nhìn cũng phải mười lạng.

Sở Vương điện hạ quả nhiên xa hoa, Kỳ Dao nghĩ thầm, mua váy thôi cũng mấy trăm văn đi.

Tiểu hài tử tuy rằng đáng ghét, nhưng công tử kia lại cực kỳ lễ phép, Kỳ Đình Nguyên không muốn nói nữa.

Tống Văn nói: “Cầm lấy đi, bằng không trong lòng ta hổ thẹn, lu sứ này, các ngơoi cũng không cần làm.”

Nghe được lời này, Phan văn thụ oa thanh lại khóc lên.

“Thụy Nhi, ngơoi hôm nay thật sự quá nghịch ngợm.” Lúc này, Tống Văn nhưng không bỏ mặc hần, nhân nhạ nói, “hiện tại cùng ta trở về, lãnh hai mươi thước băng.”

“A!” Phan văn thụ khóc đến càng vang lên.

Tống Văn không để ý tới hần, kêu tùy tùng kéo theo Phan văn thụ, phiêu nhiên mà đi.

Kỳ Đình Nguyên nhìn hần bóng dáng, khen không dứt miệng.

“Này công tử ôn tồn lễ độ, xuất trần thoát tục, cũng không biết là nhà ai?” hần mới đến kinh đô không lâu, Tống Văn phía trước ở Linh Châu, tự không quen biết.

Đây là Tống Văn, thật dễ dàng khiến cho người sinh ra hảo cảm, ca ca nàng cũng không ngoại lệ, bất quá đây là chuyện tốt, hơn là chán ghét Tống Văn, một lòng đối nghịch!

Kỳ Dao rên sất khi còn nóng: “Nếu ca ca cảm thấy hần không tồi, kia về sau gặp được, nhất định phải hảo hảo ở chung.”

Kỳ Đình Nguyên kỳ quái: “Hôm nay chỉ là ngẫu nhiên gặp được, sau này chưa chắc nhìn thấy.”

“Ta chỉ là nhắc nhở ca ca.”

“Gần đây muối lại gặp thần tiên báo mộng?” Kỳ Đình Nguyên gõ gõ nàng đầu, “Còn luôn dạy ta, takea ăn muối còn nhiều hơn muối ăn cơm đó.”

Đây chính là nói bừa, nàng là có đời trước, còn hiểu được thiên đại bí mật, ca ca thúc ngựa không kịp!

Bất quá nàng cũng không chuẩn bị nói cho ai, cái gì thần tiên, trong sách có người, chính nàng đều cảm thấy vớ vẩn, chỉ là bên người có phụ thân mẫu thân, ca ca tỷ tỷ, chân thật như vậy, âm áp như vậy thật tốt.

Sao vui đã chết thì tốt hơn nhiều, loại cảm giác khó chịu, vắng lặng đó nàng không muốn lại trải qua nữa.

Lu sứ thực mau liền đưa tới Kỳ gia.

Kỳ Dao bảo Mộc hương đem ở lu sứ đặt trên một hòn giả sơn, đổ nước vào, sau đó vô cùng cao hứng thả lão quy vào, lại cân nhắc thả thêm ở bên trong vài cây sen.

Chờ đến mùa hè, nở hoa, khẳng định rất xinh đẹp.

Bất tri bất giác, đã tới tết Đoan Ngọ.

Kiếp trước, tết Đoan Ngọ này, nàng cảm nhiễm phong hàn, tỷ tỷ ở trong nhà chiếu cố nàng, cũng không có đi xem thuyền rồng, sau lại liền gặp gỡ tuyền tú, vào cung. Đời này rốt cuộc không có thể ra tới, chết ở trong cung, chưa bao giờ được xem qua cảnh sắc Bạch Hà.

Kiếp này, nàng đến bảo trọng hảo thân thể, không cần nhiễm bệnh!

Sau lại mấy ngày, Mộc Hương liền phát hiện Kỳ Dao luôn là ăn mặc tương đối nhiều, cũng không quá ra cửa, vẫn luôn ngao đến Đoan Ngọ, mới thờ phào nhẹ nhõm.

Liều thị cười tùm tùm nói: “Tới, ăn hai cái mới mẻ nấu tốt bánh chưng, đợi lát nữa đi Bạch Hà xem thuyền rồng.”

thật nhiều nhân, đều là mẫu thân tự tay gói, Ký Dao thích nhất là ăn nhân táo đỏ.

Kỷ Nguyệt thích ăn gạo trắng bánh chưng.

Chu ma ma đưa cho các nàng một người lột một cái, lại lấy mật đường tói.

Chờ Kỷ Đình Nguyên lại gần, Ký Dao đưa lên một cái túi thơm có thêu tí mĩ đồ án tứ quân tử. “Ca ca, hôm qua muối mới làm xong.”

“Nữ hồng như vậy, cũng không biết xấu hổ mà làm tặng người a?” Kỷ Đình Nguyên liếc mắt một cái, miệng đầy ghét bỏ.

Kỷ Dao giận dữ: “không cần thì thôi!”

Kỷ Đình Nguyên lại đoạt lấy túi: “Lấy của ta rửa đen, lu nước, làm túi thơm cũng nên.”

Rồi hắn mang lên ở bên hồng.

Kỷ Dao hừ hừ, lại cười.

Kỷ Nguyệt nữ hồng rất khéo, làm cho trong nhà mỗi người một cái, lúc này cũng đưa lên, được những tràng khen ngợi, từng người đeo lên. Sau đó, cả nhà vô cùng cao hứng đi hướng Bạch Hà.

trên quan đạo xe ngựa nối liền không dứt, tiếng cười vui không ngừng, tới nơi đó, chỉ thấy hai bên bờ rộn ràng nhộn nhạo, Liễu thị từ trong xe xuống dưới, khắp nơi nhìn xung quanh, đều không biết nên đi nơi nào.

“Mẫu thân, an vị ở chỗ này đi.” Kỷ Đình Nguyên tìm một chỗ, kêu gã sai vặt sắp xếp trái chỗ ngồi (phô phổng cảm ló?)

Bọn họ cũng mang theo không ít thức ăn tới, đều mang ra bày biện ở trên.

Nơi xa đã có người ở hướng hắn vẫy tay.

Kỷ Đình Nguyên mặt mày hớn hờ: “Ta đi cùng bọn hắn uống rượu, ở trên cái thuyền hoa kia, nếu có việc gì thì lại đó nói một tiếng.” hắn bước nhanh đi qua.

“Lại đi gặp đám bạn hồ bằng cầu hữu,” Liễu thị tức giận, “Ngày lễ này cũng không chịu đi chơi cùng muội muội!”

“Nam nhi chí tại tứ phương, nàng vẫn nên để hắn đi thôi.” Kỷ Chương vẫn là thực thích đứa con trai này, cũng thực vì hắn mà kiêu ngạo. Minh ba mươi mới trúng cử, mà nhi tử mười chín tuổi liền trúng cử, trò giỏi hơn thầy, so sánh càng làm cho hắn cao hứng hơn.

Liêu thị chế nhạo: “Vậy người như thế nào cũng không đi, chạy nhanh đi tứ phương đi.”

“Ta là già rồi, đi không nổi, vẫn là bồi nương tử thôi.” Kỷ Chương nhìn nàng cười.

Hai cái nữ nhi cũng cười.

Liêu thị mặt đỏ, trừng hắn một cái.

Đúng lúc này, đột nhiên tới hai vị cung nhân.

“Phúc Gia công chúa cho mời kỹ đại cô nương đi thanh âm đình xem thuyền rồng.”

Thanh âm đình ở tiền triều liền đã có rồi, nhân tháng năm thái dương cực nóng, gieo trồng rất nhiều cây to có bóng mát, trải qua trăm năm, lá cây dài rộng, bao trùm tựa như nóc nhà, cực kỳ mát lạnh, tại đây xem thuyền rất thích. Nhưng người thường không được vào, chỉ có hoàng tộc, hoặc quyền quý, hoặc được mời, mới có thể vào.

Những người khác còn không gì phản ứng, Ký Dao lại là chấn động, Phúc Gia công chúa kia chính là muội muội của Tống Văn, căn bản không quen biết tí tẹo, như thế nào đột nhiên lại mời?

“không biết lý do vì sao công chúa cho gọi?” Nàng hỏi.

Hai vị cung nhân sắc mặt nhàn nhạt, chỉ nói: “Chúng ta không biết, chỉ biết mời đại cô nương đi thôi.”

Kỷ gia không phải nhà quyền quý, nên không dám không nghe theo, Ký Dao cắn răng, giữ chặt tý tý tay: “Người phải cẩn thận.”

Kỷ Nguyệt gật gật đầu, theo cung nhân đi.

Kia là thanh âm đình nha, người khác nghĩ mọi cách cũng vào không được, nữ nhi được mời vào, vốn là một chuyện tốt, nhưng rốt cuộc là kỳ quái ở đâu, Kỷ Chương cùng Liễu thị nghĩ trăm lần cũng không ra.

Kỷ Dao càng là lo lắng, đứng ngồi không yên, cảm thấy có âm mưu gì.

“Ta đi tìm ca ca hỏi một chút.” Nàng tìm một cái cớ, một mình đi đến thanh âm đình phụ cận.

Kỷ thật, dù cho ca ca nàng, cũng không có khả năng đi vào, cửa có rất nhiều hộ vệ gác, muốn lẫn vào không dễ dàng. Nhưng là nàng không thể cái gì đều không làm a, dù sao cũng phải tìm cách gì đó mới được.

Khi Ký Dao đang loay quanh dạo bước, lại thấy phía trước có một đám người đi tới.

Nhìn kỹ, là vài vị quan viên vây quanh Dương Thiệu, phảng phất chúng tình cùng nguyệt.

Hoài Viễn hầu là thừa kế hầu tước, thái phu nhân xuất từ danh môn vọng tộc, này phụ từng là thủ phụ, ca ca hiện giờ cũng là Công Bộ Thượng Thư, nhất phẩm quan to. Dương Thiệu mười bảy tuổi liền lập hạ chiến công, Dương gia ở kinh đô tất nhiên là có tầm ảnh hưởng lớn, hắn giờ phút này chậm rãi mà đến, cùng người đàm tiếu, bình tĩnh.

Kỷ Dao muốn chạy, cũng không dễ, hơi hơi nghiêng người.

Nhưng Dương Thiệu lại liếc mắt một cái nhìn đến nàng, nói vài câu, bỏ qua một bên quan viên, đi hướng nàng.

“Người đang làm gì?” hần hỏi.

Trầm thấp thanh âm, hơi mang một chút ách, nghe vào lỗ tai hơi ngứa, Kỳ Dao trốn bắt quá, đành phải cùng hần hành lễ: “Gặp qua hầu gia, ta ở.....”

Chuẩn bị nói dối, nhưng nghĩ lại tưởng tượng, sự tình liên quan đến việc chung thân của tỷ tỷ, vạn nhất ở bên trong gặp được Hoàng Thượng, hoặc là Thái Tử, lại đem tỷ tỷ tiến cung thì làm sao bây giờ? Nàng khóc cũng không có chỗ khóc đi! Nếu gặp được Dương Thiệu, không ngại thử một lần, hần lần trước không phải thay các nàng giải vây sao?

“Vừa rồi Phúc Gia công chúa thỉnh tỷ tỷ tới thanh âm đình, ta có điểm lo lắng, muốn đi xem.” Nàng thấp giọng thỉnh cầu, “không biết hầu gia có biện pháp gì không?”

Xem ra sau chuyện Tạ gia đó, nàng đối với chính mình cũng có hảo cảm đi, đương nhiên, vốn dĩ cũng là Dương Thiệu cố ý làm, trong miệng lại nhàn nhạt nói: “Ta có biện pháp lại như thế nào?”

Đem Kỳ Dao ghen đến nói không nên lời.

Thấy nàng cắn môi, tựa hồ thực đau đầu, hần lại sửa lại lời nói: “Vốn một lời bán hầu tới nói, chỉ là việc rất nhỏ, nếu lần trước người câu cá bồi thường bán hầu, lần này, giúp người một hồi cũng không sao.”

Kỳ Dao đại hỉ: “Đa tạ hầu gia.”

“Trần Tổ, cho nàng một bộ quần áo gả sai vật.”

“A?”

“Bán hầu bên người không nha hoàn.”

hần luôn luôn giữ mình trong sạch, bên người chỉ có gã sai vật, cũng là điều Kỳ Dao đã từng vừa lòng nhất. Nàng gật đầu nghe theo, chờ đến Trần Tổ đem ra quần áo, Dương Thiệu nói: “đi trên xe ngựa đôi, đồ phải bị người thấy.”

Trần Tổ liền đem xe ngừng ở ẩn nấp chỗ, Kỳ Dao chui vào đi thay đổi quần áo, so với người có chút lớn, giày cũng không thích hợp, không quen, vừa bước ra liền té xuống đất.

Nàng kêu lên một tiếng.

“Nơi nào đau?” Dương Thiệu ngồi xổm xuống, kiểm tra.

Kéo ống quần, lộ ra chân nàng đã lâu không thấy ánh nắng, trắng như mỡ dê.

Kỳ Dao vội vã đi tìm tỷ tỷ, chỉ chỉ mắt cá chân: “Nơi này, không quá đau.”

Dương Thiệu ngón tay ấn xuống, xem nàng phản ứng đã biết nặng nhẹ.

“Người đừng cử động, ta xoa hai cái liền tốt.”

Nam nhân từ nhỏ học võ, mặc kệ lòng bàn tay đều thô ráp, xoa bóp nhẹ nhưng hần vận dụng lực đạo thích đáng, lại rất thoải mái.

Kỳ Dao thiếu chút nữa hừ lên.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới trước kia hần cũng như vậy xoa xoa, chẳng qua xoa xoa liền đi xoa nơi khác, Kỳ Dao mặt có điểm hồng, trộm liếc liếc mắt nhìn Dương Thiệu. Kết quả thể nhưng phát hiện mặt hần mặt không có biểu tình gì, thần sắc so với ngày thường còn lạnh lùng hơn, giống như đụng chạm không phải da thịt cô nương, mà là một kiện vật chết, không có gì hứng thú.

ở kiếp trước, ngay cả chân nàng hần đều không buông tha!

Kỳ Dao cúi đầu nhìn một cái chính mình, muốn ngực không ngực, muốn chân không chân, khả năng ở trong mắt hần, chính mình cũng bắt quá chỉ là một đứa bé, nơi nào có một chút lực hấp dẫn?

Nàng rút chân về: “không đau.”

Mắt cá chân non mềm tuyết trắng trong tay thoát ly mà đi, Dương Thiệu ngăn ra, ý thức được Kỳ Dao hần là then chốt, nói không chừng phương tâm thẳng nhảy dù sao cũng là cái cô nương gia, chân ngọc lại ở trong tay nam nhân như vậy.

hần khước miệng nhếch lên: “không đau, vậy đi thôi.”

hần cũng sợ chính mình tiếp tục xoa đi xuống, không chừng sẽ làm ra chuyện khác, khác chế cũng rất mệt a. Kỳ Dao không thích nam nhân tùy tiện, không thể làm nàng sợ, lại muốn nàng một lòng đối với chính mình, thật quá khó khăn đi.

Nam nhân xoay người, hướng phía trước mà đi.

Kỳ Dao nhìn chằm chằm bóng dáng hần suy tư, hôm nay sao đối đãi nàng tốt như vậy, thỉnh cầu gì đều đáp ứng, lại xoa chân cho nàng, lại quan tâm như vậy, nhất định là bởi vì tỷ tỷ rồi.

Kiếp trước Dương Thiệu đối với nàng vừa gặp đã thương, hiện tại duy nhất bất đồng một chút, chính là nàng còn chưa có phát dục!!!

A, đồ nông cạn, chỉ biết xem dáng người!

Tác giả có lời muốn nói: Siêu phi một chương nga ~(chương quá dài thật)

Kỳ Dao: Có phải hay không chê ta ngực nhỏ?

Dương Thiệu:..... Đúng vậy.

Kỷ Dao:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyển Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Sắp đến cửa đình Thanh Âm, Dương Thiệu dừng lại, liếc nhìn Kỷ Dao một cái.

Tiểu cô nương đáng người bằng phẳng (là chưa phát dục đó), đầu đội khăn trùm, mặc trang phục của gã sai vặt không hề bắt mắt, chỉ có khuôn mặt có chút trắng mịn quá mức, đặc biệt là đôi mắt không ngừng chuyển động, làm cho người ta cảm thấy vừa kiều diễm vừa mềm mại đáng yêu, nhưng tin rằng sau khi vào đình Thanh Âm, cũng không có ai nhìn chăm chăm một gã sai vặt làm gì.

"Đội kít nữa đi vào, đừng lên tiếng" hần nhắc nhở.

Cái giọng nói ngọt ngào của nàng ấy, nói ra lập tức sẽ bị người khác phát hiện ra là một cô nương ngay.

Kỷ Dao gật gật đầu.

Dương Thiệu dẫn nàng vào đình.

Đối với Kỷ Dao mà nói, nơi này cũng không lạ lắm gì.

Trước đây, sau khi hai người thành thân, nàng cùng Dương Thiệu đã từng đến đây.

Mắt thấy bốn phía không người, nàng nhẹ giọng nói: "Hầu gia, hôm nay Hoàng thượng có đến hay không?"

"không"

Nghe vậy Kỷ Dao yên tâm rồi, nhưng rất nhanh nàng lại nghĩ đến việc Phúc Gia công chúa không nên mời tỷ tỷ nàng mới đúng, sao công chúa lại biết tên của tỷ tỷ nàng cơ chứ? Mới đến kinh thành mấy tháng, cho dù tỷ tỷ tài mạo song toàn, nhưng còn chưa biểu lộ ra mà, làm sao đã truyền đến tai của công chúa rồi?

"Phúc Gia công chúa ở đâu?"

"Người muốn làm gì?"

"Ta muốn đi xem xem, ta sợ tỷ tỷ gặp chuyện không hay, cái Phúc Gia công chúa kia không hiểu tại sao lại mời tỷ tỷ, lại không mời ta, lẽ nào không cảm thấy kỳ lạ sao?"

Kỷ Dao vẫn luôn yêu thích Kỷ Nguyệt, kiếp trước Kỷ Nguyệt nhập cung làm phi tần, nàng thường xuyên lo lắng, sợ tỷ tỷ bị người bắt nạt.

Dương Thiệu trầm ngâm: "Ta có thể cho người đi nhìn giúp người."

Nhắc đến tỷ tỷ liền lập tức đồng ý, nàng biết ngay mình đoán không sai mà, nhưng trong lòng không biết là cảm giác gì, nàng thực sự không muốn gọi tỷ phu đâu!

"Đa tạ Hầu gia" Nàng có chút rầu rĩ.

Dương Thiệu thấp giọng phân phó Trần Tổ.

Kỷ Nguyệt đang ở phía Đông trong đình Thanh Âm.

Được Phúc Gia công chúa mời đến, nàng cũng rất buồn bực, nhưng khi nhìn thấy Tạ Minh Châu nàng liền hiểu rõ, e rằng là á ta đề cử mình trước mặt công chúa.

"Nghe nói người vẽ rất đẹp, có thể vẽ một bức cho ta xem không?" Phúc Gia công chúa ngậy thơ lãng mạn, mới mười hai tuổi, "Ta rất thích xem tranh, nhưng họa sĩ trong cung vẽ quá cứng nhắc, ta không thích, ta thích xem tranh của các cô nương vẽ."

"Công chúa thích xem, đó là vinh hạnh của thần nữ." Kỷ Nguyệt đương nhiên không ngốc đến mức đi cự tuyệt công chúa.

Phúc Gia công chúa ra lệnh cho người mang giấy và bút mực tới.

Kỷ Nguyệt hơi suy nghĩ một chút, liền bắt đầu vẽ. Vẽ một bức tranh Gà con mổ thóc, mặc dù đơn giản, nhưng vô cùng sinh động, một đàn gà con, đáng yêu đáng yêu, hoặc là vội vàng mổ thóc, hoặc là vẫy vẫy đôi cánh cụt ngủn, làm Phúc Gia công chúa xem đến vô cùng yêu thích, liền thanh khen Kỷ Nguyệt vẽ trang đẹp, ban thưởng một chiếc trân thoa.

không ngờ Kỷ Nguyệt được người ta thích như vậy, Tạ Minh Châu cười cười: "Công chúa, xem ta nói không sai chứ, tài năng vẽ tranh của Kỳ cô nương đúng là nhất đẳng, xem xem chỉ là mấy con gà con cũng có thể vẽ tới xuất sắc như vậy."

Các quý nữ có mặt trong đình cũng lên tiếng khen theo.

Phúc Gia công chúa hỏi: "Sao lại nghĩ tới vẽ bức tranh này? Đây là lần đầu tiên ta được xem gà con đấy!"

"Trước đây còn ở trong Huyện, nhà bên cạnh có nuôi một đàn gà con, muội muội của ta rất thích, ngày ngày nói bên tai, ta bèn vẽ lại để tặng cho muội ấy."

"thì ra người còn có muội muội, bộ dáng nhất định là cũng xinh đẹp như người." Phúc Gia công chúa cười, mời mọi người ngồi xuống, vỗ vỗ tay, liền có cung nhân mang từng đĩa điểm tâm đi vào, có đồ ăn, còn có trà.

"Ta đặc biệt mang từ trong cung ra, các người cùng nếm thử xem."

Mọi người đều cảm lên ăn. Chỉ có Kỳ Nguyệt rất cảnh giác.

Bởi vì không biết mục đích của Tạ Minh Châu là gì, đang êm đẹp, tiến cử mình làm gì chứ? Nghĩ đến Tạ Minh Thiệu đưa những đồ vật kia qua, nàng liền có chút đứng ngồi không yên.

Kỳ Nguyệt một miếng cũng không ăn.

"Kỳ đại cô nương, không hợp khẩu vị của người sao?" Có một vị quý nữ cất câu hỏi, "Người cũng dùng câu nệ quá, như vậy công chúa không thích đâu."

Phúc Gia công chúa cũng nhìn qua.

"Sao có thể như vậy, chỉ là nhìn đẹp quá, không nỡ ăn" Kỳ Nguyệt cảm điểm tâm lên cắn một miếng, phát giác ra ánh mắt với ý đồ xấu xa của Tạ Minh Châu, nàng không dám nuốt xuống.

Nhưng có tình, vị quý nữ kia vẫn đang khuyến bảo, lại là tám lòng của Phúc Gia công chúa, Kỳ Nguyệt chỉ có thể nuốt xuống, lại uống một ngụm trà.

không dễ gì mới tìm được cơ hội, Kỳ Nguyệt liền đi tới chỗ yên tĩnh, cầm khăn tay che miệng, vừa mới nôn ra một chút, liền nghe thấy giọng nam vang lên ở phía sau: "Người không nên rời khỏi đình."

Kỳ Nguyệt giật mình, suýt nữa bị sặc, quay đầu lại nhìn thì thấy là một người đàn ông trẻ tuổi, dưới ánh mặt trời, đôi mắt hấn trong veo, cũng vô cùng bình tĩnh, rất giống tuyết trắng tinh trên đỉnh núi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13-2

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Đó là Tạ Minh Kha, Kỳ Nguyệt rất ngạc nhiên.

"Tạ công tử....."

"Người đang làm cái gì?" Lúc này hấn mới chú ý tới chiếc khăn trong tay Kỳ Nguyệt.

Dù sao cũng là hành vi bất nhã, Kỳ Nguyệt thoáng đỏ mặt: "Vừa rồi ta có ăn một chút đồ, cảm thấy có thể không được sạch sẽ lắm."

Xem ra nàng vẫn rất cẩn thận, nhưng có điều thông minh quá bị thông minh hại, hai huynh muội kia chính là muốn nàng đi ra ngoài đình, như vậy Tạ Minh Thiệu mới có cơ hội dễ dàng hạ thủ.

"Lát nữa người đừng tự mình rời khỏi" Tạ Minh Kha nhắc nhở, "Cứ ở bên cạnh công chúa sẽ tốt hơn."

Nghe ra được ý trong lời nói của hấn, Kỳ Nguyệt đáp: "Nhị công tử muốn đối phó ta?" Tạ Minh Châu ở trong đình, còn lại chính là Tạ Minh Thiệu rồi.

"Đúng vậy." Tạ Minh Kha nhàn nhạt đáp, "Nhưng người cũng không cần quá lo lắng, hai người kia cũng không dám động vào đồ ăn, dù sao công chúa cũng có mặt, vạn nhất bị điều tra ra, thì chính là tội rơi đầu."

Vậy không phải là nàng đã làm điều thừa thãi hay sao?

Kỳ Nguyệt nghĩ, nàng còn chưa có nôn hết ra đâu, làm sao bây giờ? không nôn, trong miệng khó chịu, nếu nôn ra, Tạ Minh Kha còn đang giục nàng quay trở lại trong đình đây này.

Ánh mắt màu thuần đỏ có chút đáng yêu, khóe miệng Tạ Minh Kha vênh lên, quay lưng lại: "Người nôn sạch trước đi, dù sao bây giờ cũng không thể nuốt trở lại đi." Nghĩ nghĩ, lại gọi gã sai vặt bưng một chén trà cho nàng, "như vậy có thể nhanh hơn chút."

Xác thực là như vậy, Kỳ Dao uống ngụm nước, từ từ nôn ra, không phát ra một chút âm thanh nào.

"Xong rồi." Nàng lau khóe miệng.

Tạ Minh Kha quay người lại.

"Hôm nay đa tạ Tạ công tử nhắc nhở." Kỳ Dao thành tâm nói lời cảm tạ, nàng cảm thấy lần này nhờ có Tạ Minh Kha cứu nàng, dù sao Tạ Minh Châu dám lợi dụng cả công chúa, khẳng định là đã nắm chắc mười mươi.

"Đừng khách sáo, vốn dĩ là ta thiếu nợ người một ân huệ."

Là nói chuyện lần trước ở chùa Bạch Mã sao? Kỳ Dao cũng không biết nói gì mới tốt, chuyện này vốn dĩ không nên phát sinh, hai con người vốn dĩ không hề có một chút giao thoa nào.....

"Vậy ta trở lại trong đình đây." Kỳ Nguyệt hành lễ với hấn.

"Nếu công chúa có hỏi đến, người có thể nói là gặp ta, ta có việc muốn người chuyển lời cho Kỳ đại nhân nên nói chuyện vài câu. Dù sao người ra ngoài một thời gian, có thể dẫn tới sự hoài nghi của người khác."

hấn suy nghĩ cũng thật chu đáo, chẳng trách tuổi trẻ đã làm Học sĩ rồi, còn có thể giảng bài cho Thái tử, người như vậy, làm sao lại bị ám sát cơ chứ? Ngày đó thương thế rất nghiêm trọng, cũng không biết đã khỏi hẳn hay chưa.

Kỷ Nguyệt đột nhiên phát hiện bản thân quan tâm hẳn, cau mày lại, thăm nghĩ đâu có liên quan gì tới nàng, giữa nàng và Tạ Minh Kha, cũng coi như là huề nhau rồi.

Nàng quay lưng rời đi.

Gió thổi bay tà váy, lộ ra vòng eo mềm mại như dương liễu, Tạ Minh Kha nhìn thấy, trong mắt đầy ám áp, nhưng dần dần lại biến lạnh, nói với Lý Ngọc: "Nếu đã tra ra thuốc mê ở trên người Từ Lộc, người lập tức cho người bắt hẳn lại, ném đến trước mặt Nhị thúc, xem xem con trai của ông ta đang làm chuyện tốt gì!"

"Nếu như cần có chứng cứ thì sao ạ?"

"Chứng cứ? Người cho rằng Nhị thúc không biết bản tính của Tạ Minh Thiệu hay sao, hiện tại hẳn dám tùy ý làm bậy trong đình Thanh Âm, Nhị thúc hẳn là người tức giận nhất đi, ông ta vẫn còn muốn giữ chiếc mũ ô sa trên đầu đấy."

Mặc dù Nhị thúc cũng không thích hẳn (Tạ Minh Kha), nhưng còn biết lấy đại cục làm trọng, không giống Tạ Minh Thiệu, làm việc gì cũng không mang theo não, chỉ có mỗi sắc tâm.

"Vâng." Lý Ngọc lập tức hành động.

Thấy Kỷ Nguyệt xuất hiện trở lại, Tạ Minh Châu vô cùng kinh ngạc, à ta híp mắt lại, trong lòng nghĩ, tên ca ca vô dụng, đã tạo điều kiện tốt như vậy cho hẳn mà cũng không thành công.

"Kỷ cô nương, sao người ra ngoài lâu vậy?" trên mặt à ta lại bày ra vẻ quan tâm, "Còn cho rằng người cảm thấy không thoải mái ở đầu đấy."

Quả nhiên là đang đợi nàng, Tạ Minh Châu này đề cử nàng, vốn dĩ có mưu đồ khác, hiện nay thấy Tạ Minh Thiệu không đắc thủ, khẳng định là à ta lại muốn nói xấu nàng trước mặt công chúa, khó khăn lắm công chúa mới thích nàng được một chút.

Kỷ Nguyệt cười: "Ta gặp Tạ công tử, hẳn có lời muốn nói với ca ca của ta, cho nên có nói vài câu."

Tạ Minh Kha là tài tử nổi tiếng Kinh Thành, được Hoàng thượng vô cùng yêu thích, cho nên mới được chọn làm thầy của Thái tử, mấy vị quý nữ nghe vậy, đều tỏ ra vô cùng để ý.

Xem ra là Tạ Minh Kha cứu nàng ta! Tạ Minh Châu tức tới mức đâm véo lòng bàn tay, không biết việc ca ca bị thất bại có liên lụy tới à ta hay không, đến lúc đó lại không đưa à ta đến Vân Hòa Cư nữa.

Phúc Gia công chúa nói: "Đó không phải là ca ca của người sao? thì ra hai nhà các người có qua lại với nhau, chẳng trách người nói chuyện về Kỷ cô nương với ta." Vừa nói vừa thân thiết nắm lấy tay Kỷ Nguyệt, "Tranh người vẽ ta càng xem càng thích, đợi ta hồi cung, ta có thể thường xuyên mời người vào cung hay không? Người vẽ những cái khác cho ta xem, có được không?"

Vào trong cung?

Kỷ Nguyệt sùng sốt, nhưng vẫn cười nói: "Đương nhiên là được, chỉ cần công chúa thích là được."

"Ngoài gà con ra, người có biết vẽ vịt con không? Ta cũng chưa được xem vịt con thực sự bao giờ, lần tới ta phải bảo Phụ hoàng đưa ta đến nông trang xem xem!"

"Biết vẽ một chút." Kỷ Dao họa vài nét bút, liền vẽ ra một chú vịt con đáng yêu, giống như một quả cầu nhung, chọc cho Phúc Gia công chúa cười liên tục.

Thấy hai người nói chuyện hòa hợp, Tạ Minh Châu tức đến tái cả mặt.

Nếu như Phúc Gia công chúa thực sự thích Kỷ Nguyệt, vậy không phải là Kỷ Nguyệt sẽ có một chỗ dựa vững chắc hay sao, muốn tiếp tục đối phó nàng, cũng không dễ như vậy nữa.

đang nghĩ ngợi liền nghe thấy cung nhân vào bẩm báo: "Công chúa, Sở vương điện hạ tới rồi!"

Ca ca đến rồi, Phúc Gia công chúa vô cùng vui vẻ, vội đi ra ngoài đón, mà Tạ Minh Châu ở phía sau thì mặt đã đỏ ửng lên rồi, chỉ cảm thấy trái tim à ta kích động tới mức muốn nhảy ra ngoài, à ta vội vàng kiểm tra lại dung nhan của mình, thấy bản thân mình hoàn mỹ rồi mới bước ra khỏi đình.

Dương Thiệu cũng biết được tin tức, hẳn cúi đầu nhìn Kỷ Dao một cái.

Cái gì phải đến rồi cục cũng sẽ đến, không có cách nào trốn tránh.

Mặc dù hẳn mong rằng Kỷ Dao vĩnh viễn không bao giờ gặp người kia, nhưng, đây là chuyện không thể ngăn cản được.

Bởi vì rất nhanh thôi, hẳn phải đi bình loạn Vân Châu, đến lúc đó không ở trong Kinh Thành, chuyện gì cũng có thể xảy ra, còn không bằng tận mắt chứng kiến, như vậy càng chắc chắn hơn.

hắn dẫn Kỷ Dao đi tới chỗ Tống Văn.

hắn muốn xem phản ứng của Kỷ Dao như thế nào, có phải vẫn giống như kiếp trước, một lòng một dạ với Tống Văn..... Nếu như không phải, đương nhiên là tốt nhất, nếu như vẫn như vậy, hẳn cũng có biện pháp thu thập nàng.

Đột nhiên, Kỷ Dao cảm thấy có khí lạnh, từ bốn phương tám hướng bủa vây nàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Kỷ Dao: Sợ quá đi

Dương Thiệu: Vậy thì đừng thích hẳn, biết chưa?

Kỷ Dao: Cái này cũng khó nói lắm!

Dương Thiệu:.....hề hề*

*Nghĩa tiếng Việt là ha ha, nhưng mình thích cách đọc hura hura hơn, nghe có cảm giác châm biếm hoặc khinh thường ấy, sau này cứ ai có điệu cười kiểu này mình đều để hề hề nhé)

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Mọi người trong đình Thanh Âm đều lộ diện, tiếp đón Tổng Vân.

Kỷ Dao cảm thấy lạnh, kéo kéo bọc lại trang phục của gã sai vặt, đi theo sau Dương Thiệu.

E sợ có người nhận ra, nên căn bản là nàng không nhìn Tổng Vân.

Thấy nàng nấp phía sau, Dương Thiệu liền túm lấy cánh tay nàng, nhướn mày nói: "Lén lén lút lút, càng làm người khác hoài nghi, ai thèm nhìn người chứ? Người ra đứng cùng bọn họ."

Hôm nay hắn mang theo bốn tùy tùng, Trần Tổ lớn tuổi nhất, tuổi sắp sì hần, đứng thứ hai là Hứa Như Nam, hai đứa còn lại càng nhỏ tuổi, một người tên Trần Liệt, một người tên Chu Dung, chỉ lớn hơn Kỷ Dao hai ba tuổi, chiều cao nhìn hơn nàng một chút.

"Vâng." Kỷ Dao đáp lời, đứng bên cạnh Trần Liệt.

Xem dáng vẻ giống như thiếu niên chưa thành niên, quả nhiên không ai chú ý tới.

Sau khi Dương Thiệu hành lễ với Tổng Vân thì nhìn chăm chăm Kỷ Dao.

Phát hiện nàng liếc Tổng Vân một cái, sau đó rời ánh mắt, cuối cùng không nhìn thêm cái nào nữa, cho dù nàng cách Tổng Vân rất gần.

Kỷ quái.

Dương Thiệu có chút nghi hoặc.

Xem xem các cô nương trong đình Thanh Âm, có ai là không tâm niệm Tổng Vân, trong lòng hận không thể vây quanh hắn ta, chỉ là phải duy trì dáng vẻ dè dặt của một cô nương, cho nên chỉ dám dòm mắt, trộm ngắm hắn ta thôi.

hắn đi qua, thấp giọng nói: "Người quen hắn ta không?"

Kỷ Dao quen quá đi ấy chứ, nhưng khẳng định là nàng sẽ không biểu hiện điều đó ra ngoài, cho nên lắc lắc đầu.

"Đây là Sở vương điện hạ, con trai thứ hai của Hoàng thượng." Dương Thiệu làm như vì an toàn của nàng nên mới nhắc nhở, "người trong hoàng tộc, người nhớ cách xa một chút."

Kiếp này nàng nhất định sẽ tránh xa, Kỷ Dao dùng sức gật đầu: "Vâng ạ."

Ngoan như vậy à.....

Dương Thiệu vô cùng kinh ngạc, hồ nghi nhìn Kỷ Dao một cái: "Coi như người còn biết nghe lời của bổn hầu."

Trong đình Thanh Âm, từ đầu tới cuối nàng đều không tiện hành động, còn phải dựa vào Dương Thiệu tới bảo hộ tỷ tỷ, Kỷ Dao cười với hắn: "Đương nhiên, Hầu gia là người tốt, sẽ không hại ta."

Đôi mắt cong cong, rất là vui vẻ ngọt ngào.

Dương Thiệu cảm thấy nếu hắn còn nhìn nữa, liền hận không thể ôm nàng vào trong lòng, nên hắn nghiêng đầu sang bên cạnh: "Người biết là tốt rồi."

Ngữ khí không lạnh không nóng, nhưng tâm trạng của hắn thì tốt chưa từng có, có lẽ là Kỷ Dao quen biết hắn từ sớm, cho nên mới không thích Tông Vân.

Khóe miệng hắn vênh lên, nỗi lo trong lòng được quét sạch sẽ.

Kỷ Dao không phát hiện ra, nàng chỉ lo lắng cho tỷ tỷ.

"Hầu gia, tỷ tỷ ta hiện tại thế nào?"

Vừa rồi Trần Tổ có đến bẩm báo, Dương Thiệu có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng là một chuyện tốt, hắn nói: "Tỷ tỷ người suýt nữa thì trúng kế, nhưng được Tạ Minh Kha cứu, hiện tại đã không có vấn đề gì."

Cái gì!

Kỷ Dao cả kinh, ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Khi nhìn tới hướng Tây, nàng nhìn thấy tỷ tỷ đang ở cùng Phúc Gia công chúa, bên cạnh còn có Tạ Minh Châu và các quý nữ, đúng là tỷ tỷ vẫn hoàn hảo không có chuyện gì xảy ra, chỉ là đầu hơi cúi, dường như không muốn người khác chú ý tới.

Tạ Minh Kha vậy mà ra tay cứu tỷ tỷ?

Lẽ nào.....

Bên tai đột nhiên nghe thấy giọng nói của Tổng Vân.

"Hầu gia, vào lầu gác uống ly rượu đi."

Tổng Vân cất tiếng mời Dương Thiệu.

Kỷ Dao vội vàng cúi đầu.

Dương Thiệu bước lên trước một bước, ngăn trở nàng ở phía sau, cười nói: "Điện hạ đã có nhã hứng như vậy, vì thần đương nhiên phụng bồi."

Trong đình nhiều người như vậy, Tổng Vân cũng không phát hiện ra Kỷ Dao, sau khi mời Dương Thiệu liền cùng các quan viên khác đi vào lầu gác.

Dương Thiệu quay người dặn dò Kỷ Dao: "Người lưu lại cùng Trần Liệt, đợi ta uống rượu xong, lại mang người ra ngoài."

Kỷ Dao cầu còn không được, dù sao trước đây nàng có gặp qua Tổng Vân, mặc dù chưa chắc đã được hắn ta nhớ tới, nhưng cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Nàng gật gật đầu, đưa mắt tiễn Dương Thiệu lên lầu.

Đình Thanh Âm là nơi cao nhất trên sông Bạch, gồm có ba tầng lầu, đứng ở cửa sổ lầu ba, có thể nhìn bao quát cả con sông Bạch, tự nhiên cũng có thể nhìn được toàn cảnh cuộc đua thuyền rồng.

Cùng đi vào, còn có hai vị Thượng thư đại nhân, Hạc Khánh Hầu, Hưng An Bá, Tạ Minh Kha và những người khác.

Mọi người trò chuyện, yến tiệc linh đình.

một lát sau, Thái tử và Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử cũng tới, trong bốn vị hoàng tử chỉ có Tổng Vân đủ hai mươi tuổi, được phong làm Sở vương, rồi hoàng cung tự xây phủ đệ, Tam hoàng tử Tứ hoàng tử chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, vẫn ở trong cung.

Gặp Thái tử, các quan viên đều phải bái kiến.

Thái tử Tổng Diêm phát phát tay, cho mọi người ngồi, trên mặt cũng không có chút tươi cười nào.

Các quan viên thấy Tổng Vân đặc thế, người người vội vàng nịnh hót, còn Thái tử như hắn ta cũng chỉ có hư danh, nhìn Tổng Vân, trong lòng Thái tử đều là oán hận. May mà Hoàng tử nẫu yêu thương hắn ta, còn có một chút hi vọng, hiện tại liên đề Nhị đệ đặc ý một thời gian, sớm muộn gì hắn ta cũng đề Tổng Vân ném thử một chút mùi vị của thất bại là như thế nào!

Thái tử không được lòng Thánh thượng, lại liên tiếp phạm sai lầm, đợi đến sang năm liền bị phế, Dương Thiệu bụng ly rượu uống một ngụm, trong lòng nghĩ, thực ra Thái tử cũng không phạm sai lầm to lớn gì, cũng chỉ là một đứa trẻ đáng thương mất đi tình thương của phụ thân mà thôi.

Thái tử không thấy rõ tình thế, hắn ta không biết rằng, chỉ cần làm đúng hai việc, đảm bảo vị trí Thái tử không bao giờ bị lật đổ.

hắn kính Tổng Diêm một ly rượu.

Trong lầu gác, Thái tử, Tổng Vân đều là người hoàng tộc, các quan viên lần lượt chúc rượu.

Tổng Diêm không cảm thấy Dương Thiệu kính rượu hắn thì có gì đặc biệt, nhưng Hoài Viễn Hầu cũng không phải là người phe Tổng Vân, hôm nay Tổng Vân mời hắn, nhất định là muốn lôi kéo vị Hầu gia này, thế thì tại sao hắn ta không chủ động một chút cơ chứ?

Thời điểm hiện tại cũng không phải là lúc có thể tự cao tự đại, thù hằn bên cạnh hắn ta đã rời đi rất nhiều người, nếu như Mẫu hậu trên trời có linh, cũng không biết sẽ khổ sở như thế nào.

Tổng Diêm cười cười, uống cạn ly rượu này.

Dương Thiệu nhìn ra tâm tư của hắn ta, thần sắc chột lóc.

hắn không chỉ trợ giúp Thái tử, còn là trợ giúp chính bản thân hắn nữa.

Sau khi Kỷ Dao chết, hắn bị một đạo thánh chỉ điều đi biên cương, nếu như đoán không sai, đó chính là chú ý của Tổng Vân, muốn điều hắn rời khỏi Kinh thành để dễ đối phó Tam hoàng tử. Lúc đó, Tổng Vân trong thế như mặt trời giữa ban trưa, Hoàng Thượng bệnh nặng không khỏi, Hoàng thái hậu muốn nâng đỡ Hoàng tử của Kỷ Thục phi, mà Dương gia lại là thông gia với Kỷ gia, thế cho nên hắn bị điều đến biên cương, lâm vào trận chiến ác liệt, nhưng lại không có viện binh.....

Dương Thiệu cảm ly rượu uống cạn.

Đương nhiên, còn có một biện pháp khác, đó là đầu quân cho Tổng Vân, nhưng đó là điều mà hắn không thể khoan nhượng.

Đôi lời của editor:

Sau này mình edit khi nhắc đến Dương Thiệu sẽ gọi tên hoặc gọi "hắn", Kỷ Dao gọi là "nàng", Tạ Minh Kha gọi là "y", Kỷ Nguyệt gọi là "nàng ấy", còn các nhân vật nam khác thì gọi "hắn ta, ông ta, lão già....", các nhân vật nữ khác gọi "nàng ta, à ta, à, bà, bà ta...." nhé.

Tác giả viết truyện cổ đại nhưng giọng văn cũng khá hiện đại, hoặc là truyện cổ đại nhưng thuộc thời đại mọi người bình đẳng với nhau, đa số dùng danh xưng nữ võ chứ ít khi (rất hiếm) gọi chức danh, gọi ngài, xưng tiểu nữ, thiếp, vì thần, nô tài, nô tì.... các nhân vật nói chuyện với nhau cũng nói trống không. Nên mọi người đừng thắc mắc sao mình edit truyện cổ đại như hiện đại nhé, mà thực tế là mình cũng không edit theo giọng văn cổ đại được

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-2

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Cuộc đua thuyền rồng lúc này bắt đầu.

Tiếng chiêng trống vang vọng trên mặt sông, Kỳ Dao ần ần nghe thấy tiếng hoan hô của bách tính, nhưng không ở trên lầu cao, nàng cũng không thấy được bao nhiêu, chỉ đứng ở trong đình, xa xa liếc nhìn một chút. May mà kiếp trước có thấy vài lần, nên cũng không cảm thấy mất mát.

không bao lâu sau, Dương Thiệu xuống lầu gác.

"đi thôi." hắn nói.

Kỳ Dao còn chưa muốn rời đi: "Ta sợ lát nữa tỷ tỷ lại gặp chuyện không may."

"Bổn Hầu đã cho người giám sát rồi."

"Hầu gia có thể đảm bảo tỷ tỷ được an toàn?"

"Ừ, đảm bảo một sợi tóc của tỷ tỷ người cũng không bị thiếu." không phải là có Tạ Minh Kha hay sao?

Ngẩng đầu chắc chắn, xem ra hắn rất thích tỷ tỷ, luôn luôn bảo hộ tỷ ấy, Kỳ Dao hiểu rõ năng lực của Dương Thiệu, trong lòng nghĩ vậy chắc là không có chuyện gì đâu, liền rời khỏi cùng hắn.

một hồi như vậy, cũng gây vò mắt nhiều sức lực, buổi sáng Kỳ Dao cũng chỉ ăn một chiếc bánh ú, dự định vừa xem đua thuyền vừa đi ăn ở ven sông, mẫu thân cũng mang rất nhiều đồ ăn, nàng đi tới chỗ đậu xe ngựa, bụng đột nhiên vang lên tiếng kêu ồm ồm.

Dương Thiệu liếc nhìn nàng một cái.

Kỳ Dao mặt hơi đỏ lên.

"Đói rồi?"

"Vâng." Kỳ Dao vào trong xe ngựa, "ta thay y phục xong liền trở về."

Dương Thiệu nói với Trần Tổ: "đi kiểm chút đồ ăn về đây."

"không cần." Kỳ Dao vội nói.

"Cho người ăn thì người ăn, không nhiều lời," Dương Thiệu nhướn mày, "vào trong thay y phục đi."

Đợi Kỳ Dao thay xong, Trần Tổ cũng mang đồ ăn tới.

Mùi thơm nức mũi.

Kỳ Dao ngồi trong xe nhìn thấy, chỉ cảm thấy càng đói hơn.

nói thực lòng, tay nghề của đầu bếp Kỳ phủ đúng là không ra gì, cũng không biết phụ thân mời từ đâu đến nữa, so với đầu bếp trước đây trong Hầu phủ đúng là cách biệt một trời một vực, mấy đĩa đồ ăn này, nhìn thôi cũng biết là mỹ vị cực ngon rồi. hiện nay Kỳ Dao cũng không có gì phải dè chừng Dương Thiệu cả, dù sao cũng không chiếm được chỗ tốt gì từ nàng, không ăn quá lãng phí.

"Vậy ta không khách sáo nữa."

Nàng cười tí mắt hạ thủ với đồ ăn.

Dưới ánh mặt trời, con người của tiểu cô nương cực nhạt, giống như khối ngọc màu vàng óng ánh.

Khi ăn rất hưởng thụ, nụ cười của nàng làm hắn lại nghĩ tới Kỳ Dao của kiếp trước.

Còn nàng của hiện tại, mặc dù là nàng, nhưng cũng không phải là nàng.

hắn nói cái gì trừng phạt, cuối cùng cũng không vượt qua cái chết của nàng. Nàng vừa mất, nỗi hận gì cũng tiêu tan rồi, còn lại chỉ có hoài niệm, nhưng nếu nàng còn tại thế, hắn lại không chịu được sự phản bội của nàng.

Kỳ Dao của hiện tại có lẽ là tốt nhất, trắng tinh khôi như tuyết đầu mùa.

hắn ngồi xuống nhìn Kỳ Dao ăn.

Phát hiện ra Trần Tổ vậy mà lại mang món gà ướp rượu tới, hắn cười có chút ranh mãnh. Trong ấn tượng của hắn, Kỳ Dao từ lượng kém, uống một chút rượu cũng có thể say, nhưng khi nàng say lại có chút đáng yêu không nói nên lời, cho nên hắn vẫn dứt cho nàng ăn, để gia tăng thú vui giường chiếu.

Hôm nay, nàng ăn món này.....

Nếu hắn đoán không sai thì Trần Tổ mua món này từ Văn Dương Lầu ở bên cạnh, món gà ướp rượu của tửu lầu này đều dùng rượu mạnh để ướp, có sức ngấm không nhỏ đâu.

Quả nhiên, Kỳ Dao đột nhiên cảm thấy choáng váng đầu óc.

Cảm giác giống như là say rượu.

Nhưng mà không đúng, nàng đâu có uống rượu, chỉ ăn có mấy miếng gà ướp rượu, không đến nỗi chứ?

Ngón tay Kỳ Dao dần dần buông ra, buông tựa trên ghế dựa trong xe.

Dương Thiệu sai Trần Tổ dọn thức ăn đi.

Kỷ Dao đã say hoàn toàn rồi, trên gương mặt xuất hiện hai vầng ửng đỏ, giống như giáng chiếu phía chân trời.

hắn nhẹ nhàng cúi người xuống, ôm nàng vào lòng.

Mặc dù khuôn mặt còn có chút non nớt, nhưng khi ôm nàng vào lòng lại có cảm giác vô cùng quen thuộc, có thể là vì đôi mày ngài cong cong sớm đã có đường nét, có thể là vì chiếc mũi quỳnh duyên dáng, hoặc có thể là vì mùi hương thơm nhàn nhạt trên cơ thể nàng.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng mon trớn gò má nàng.

Vô cùng mềm mại.

Kỷ Dao mười ba tuổi thật là đáng yêu, nếu như kiếp trước hắn gặp nàng sớm hơn hai năm, cũng không biết sẽ có kết quả như thế nào? Có thể tránh khỏi kết cục cuối cùng hay không?

Có lẽ cũng không thể tránh khỏi.

Tất cả đều đã được định trước.

Nhưng hắn không tin là không thể thay đổi vận mệnh của mình, còn có vận mệnh của Kỷ Dao.

Dương Thiệu nhẹ nhàng cúi đầu.

Lúc này hắn thật sự không nhận được muốn hôn nàng.

Hôn một cái là được rồi.

.....

Lúc Kỷ Dao tỉnh rượu, thời gian đã trôi qua nửa canh giờ, cuộc đua thuyền rồng đã sớm kết thúc, bên tai cũng không còn nghe thấy âm thanh ồn ào huyền ảo nữa, nàng giật thót, vội vàng ngồi dậy.

Nàng vẫn ở trong xe ngựa, kéo màn lên thấy bốn phía bên ngoài có chút mờ tối.

Nam nhân ngồi bên cạnh tựa hồ đang nghỉ ngơi.

"Hầu gia." Nàng nhẹ giọng gọi hắn.

Dương Thiệu mở mắt ra.

"Chúng ta hiện tại đang ở đâu?" Nàng rất lo lắng.

"đang trên đường trở về Kinh Thành."

Cái gì!

"Phụ thân và nương ta vẫn còn ở sông Bạch."

"Ta đã phái người đi thông truyền cho họ rồi."

"Ngài nói như thế nào?"

"nói sự thật, nói rằng bản hầu giúp người đưa người tới đình Thanh Âm, sau đó người ăn gà ướp rượu, bị say rượu, nên ta đưa người trở về Kỷ gia."

Lời nói dối hoàn mỹ nhất trên thế giới cũng không thể sánh bằng lời nói thật, Kỷ Dao trầm nghĩ, như vậy cũng được, nếu như mẫu thân hỏi nàng làm sao quen biết Dương Thiệu, liền nói chuyện lần trước ở Tạ phủ, là nhờ có Dương Thiệu giúp đỡ, giải thích như vậy liền trôi chảy.

Nàng gật gật đầu.

Đến cửa lớn Kỷ gia, xe ngựa dừng lại.

Nàng nói: "Hôm nay đa tạ sự giúp đỡ của Hầu gia."

"Người ghi nhớ là được," tình mẫu (con người sáng như sao) hẹp dài của hắn nhìn nàng, "đừng quên đấy."

nói đến cuối câu, dường như có thể nghe ra sự ôn nhu trong giọng nói của hắn, Kỷ Dao ngo ngắc, đột nhiên không hiểu tại sao lại nghĩ tới Dương Thiệu của kiếp trước, nhưng người này rốt cục cũng không hoàn toàn là hắn, nàng quay người bước xuống xe ngựa.

Bước đến đình viện, mới phát hiện ra môi nàng có chút khác thường, giờ tay lên sờ, cảm thấy có chút đau.

Lẽ nào là bị muỗi cắn?

Tháng năm, cũng là thời điểm có muỗi rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả: Có một con muỗi hầu gia.

Kỷ Dao: Là loài muỗi mới sao?

Dương Thiệu:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Nghe nói Kỳ Dao đã về, đám người Liêu thị cũng vội vàng ngồi xe ngựa hồi Kinh Thành, trước đó họ đều đang tìm kiếm Kỳ Dao, lo lắng không biết nàng có xảy ra chuyện gì hay không.

"Nghe nói là Hoài Viễn Hầu đưa con về?" Liêu thị vừa về liền hỏi.

"Vâng." Kỳ Dao nói, "làm nương lo lắng rồi."

"Con đứa trẻ này, sao lại đi đình Thanh Âm?" Liêu thị chọc chọc cái đầu của nàng, "đó là nơi nào, hoàng tộc huân quý mới có thể tới, may mà gặp được Hầu gia, vừa nãy nương có nghe Nguyệt Nhi nói, ngài từng giải vây cho các con. Cũng nhờ vận khí của con tốt, nếu không hành xử lỗ mãng như vậy, không biết sẽ rước họa như thế nào nữa!"

Kỳ Dao nhẹ giọng nói: "Nương, sau này con không thể nữa, con chỉ là lo lắng cho tỷ tỷ."

"Có gì phải lo lắng, Nguyệt Nhi không phải vẫn đang tốt đẹp hay sao?"

Tất nhiên Liêu thị không biết.

Với tính cách của tỷ tỷ, tỷ ấy tuyệt đối không nói với người nhà, cũng giống như lần trước gặp Tạ Minh Kha trong chùa, tỷ ấy cũng không nói một câu nào, rất biết che dấu bí mật.

Nhưng hiện tại Kỳ Dao cũng giống vậy.

Liêu thị dạy bảo nữ nhi một hồi, mới rời đi cùng Kỳ Chương.

Kỷ Nguyên Đình nhìn nhìn Kỳ Dao: "Hoài Viễn Hầu kia thực sự tốt như vậy? hấn không làm gì chứ?"

Chuyện này nói lớn cũng lớn nói nhỏ cũng nhỏ, chỉ là mọi việc diễn ra ở góc khuất, cũng không có ai nhìn thấy, hơn nữa kiếp trước Kỳ Dao là thê tử của hấn, nên không để ý như vậy, ngược lại nàng còn cảm thấy Dương Thiệu quá quân tử đấy.

Nếu đổi thành cô nương khác, giờ khắc này khi nghĩ lại, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng thẹn thùng.

Kỳ Dao lắc đầu: "không có làm gì, ca ca, huynh nghĩ đi đâu vậy!"

"không làm gì thì tốt." Kỷ Nguyên Đình cũng rời khỏi viện của nàng.

Chỉ còn Kỷ Nguyệt ở lại.

"Dao Dao, làm khó muội rồi, lần sau đừng ngốc nghếch như vậy, tỷ lớn hơn muội ba tuổi, cho dù gặp chuyện tỷ cũng có thể ứng phó, muội không cần mạo hiểm như vậy." Nàng ấy vuốt đầu muội muội, "đã biết chưa? Vạn nhất muội xảy ra chuyện gì, cả đời này tỷ cũng không thể tha thứ cho chính mình."

Còn không phải vì chuyện của kiếp trước hay sao, nếu như nàng không đi thay đổi, tỷ tỷ sẽ giống như trong sách viết, lại tiến cung một lần nữa.

Đó là kết cục đã sớm định.

Nhưng Kỳ Dao lại không dám nói ra, nghe Dương Thiệu nói, là Tạ Minh Kha cứu tỷ tỷ, với tính cách lạnh nhạt của y, có thể giúp đỡ tỷ tỷ một lần hai lần, cũng khó nói lắm, không chừng y có tâm tư gì với tỷ tỷ, lại thêm Dương Thiệu.....cũng đủ để thấy sự suất sắc của tỷ tỷ rồi.

Dựa vào điều kiện của tỷ ấy, muốn gả cho phu quân như ý không khó, chính là không biết tỷ ấy nhìn trúng ai.

Hai tỷ muội trò chuyện một lát, Kỷ Nguyệt liền cáo từ.

Gần đây thời tiết có chút nóng, xuất môn một lần, trên người cũng cảm thấy không thoải mái, Kỳ Dao tắm gội xong mặc áo trong trở về buồng ngủ, dọn dò Mộc Hương: "Để ý một chút, đừng để muỗi chui vào măn."

Muỗi rất hung ác đấy.

Mộc Hương đáp vâng, đi đuổi muỗi.

.....

Lúc này ở Tạ phủ.

Tạ Minh Thiệu đang quỳ trước mặt Tạ Tri Kính, bị trượng gỗ đánh cho gào khóc thảm thiết.

Tạ nhị phu nhân khóc lóc bảo vệ nhị tử.

"Lão gia, người đánh nữa, có thể đánh chết nhị tử đó! Chúng ta chỉ có một mình nó, lẽ nào người muốn đoạn tử tuyệt tôn hay sao? Sao lão gia lại tin lời người khác, nhờ đâu nhị tử bị hãm hại thì sao?"

"Hãm hại?" Tạ Tri Kính cầm trượng gỗ đâm đâm xuống nền, vang lên tiếng bang bang, "đã bao nhiêu lần người làm loại chuyện đó rồi? Đừng tưởng rằng nương người và Tạ Minh Châu che dấu cho người thì ta sẽ không biết! Bây giờ đúng là lá gan càng ngày càng lớn, muốn gây sự ở đình Thanh Âm! Hôm nay Thái tử, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, Công chúa đều có mặt, có phải là người muốn hại chết ta hay không?"

"Phụ thân, không phải con, là Tạ Minh Châu....."

"Người cầm miệng cho ta! Từ Lộc đã khai báo rõ ràng, nó chính là gã sai vặt của người, lẽ nào lại hãm hại người hay sao?" Tạ Tri Kính đập nhừ từ ngã xuống đất, " người tự kiểm điểm cho tốt, lần này đừng hòng ra khỏi cửa, ngay cả Cổng Sỷ (Là học vị trong khoa thi Hương, thí sinh xếp thứ nhất trong các Cổng Sỷ khoa thi Hương gọi là Giải Nguyên) cũng không thi nổi, còn có mặt mũi nữa sao?"

Tạ Minh Thiều nằm rạp dưới đất động cũng không dám động.

Sau khi Tạ Tri Kính rời đi, Nhị phu nhân mới đỡ gã dậy, bà ta đau lòng nói: "Hôm nay phụ thân con uống nhiều rượu, chính là say rượu nói liên thiên, con đừng trách ông ấy."

Tạ Minh Thiều cười lạnh.

Phụ thân gã vẫn luôn bị Đại bá kìm kẹp không ngóc đầu lên nổi, từ khi sinh ra cho tới nay chưa thắng Đại bá lần nào, cho nên từ nhỏ đã đối xử vô cùng nghiêm khắc với gã, muốn gã vượt qua Tạ Minh Kha.

Nhưng lại không được như ý nguyện, cho nên đem tức giận trút hết lên đầu gã!

Gã lau vết máu ở khóe miệng: "Nương, chính là Tạ Minh Kha hãm hại con, con căn bản là không mạng theo thuốc mê gì hết. Là y nhìn trúng Kỳ đại cô nương, e sợ bị con cướp đi, mới ra ám chiêu hại con, nương, người phải tin con!"

Tạ Nhị phu nhân là nữ nhi của Văn An Bá, kể từ khi Tạ lão gia đem một nửa gia sản cho Tạ Minh Kha, bà ta đã vô cùng oán giận.

Chỉ là Tạ Minh Kha mệnh lớn, ngày đó lại có thể trốn thoát, nếu không chỉ cần y chết, Tạ Tri Thận lại một thân bệnh tật, nghe được tin giữ, không cần nghĩ cũng biết e rằng không sống thêm được bao lâu, đến lúc đó, tất cả những thứ của Đại phòng đều quy thuộc Nhị phòng bọn họ, tuyệt đối không rơi vào tay đứa con trai của loại phụ nữ bán hoa kia.

Có điều nữ tử cũng ngốc quá, Nhị phu nhân nói: "Lão gia đang tức giận, con đừng gây chuyện nữa, liền ở trong nhà nghiền ngẫm lỗi lầm của mình đi."

"Nương nhất định phải cầu xin phụ thân giúp con, cũng không thể mãi mãi không được ra ngoài chứ, sẽ bị người cười chê."

"Ôi chao, hiện tại con bị thương như thế này, ra ngoài sẽ không bị cười chê hay sao? Nương sẽ nói con bị bệnh, phụ thân con cũng tuyệt đối không tiết lộ tin tức ra bên ngoài. Lớn như vậy rồi còn bị đánh, con cho rằng Lão gia nguyện ý để cho người khác biết hay sao?"

Tạ Minh Thiều tức đến nổi không nói nên lời.

Nhị phu nhân hỏi gã: "Cái Kỳ đại cô nương gì đó, không phải là người được Minh Châu mời tới phủ một lần hay sao? Con nói thật đi, thực sự là bị Tạ Minh Kha nhìn trúng?"

"Đương nhiên, con dám lấy mạng ra bảo đảm, y nhất định là thích."

Gã vốn dĩ muốn hãm hại Kỳ Nguyệt, mượn cơ hội gọi nàng ấy tới đình Thanh Âm, khi nàng ấy tự ý rời đi một mình, câu dẫn các vị Hoàng tử, bị gã phá vỡ kế hoạch. Kỳ Nguyệt sợ hãi mọi chuyện bị lộ, tự thoát ý phục câu dẫn gã, ý đồ muốn gã đến Tạ phủ làm Nhị thiếu phu nhân, kết quả lại bị Tạ Minh Kha nhanh chân đến trước, cảnh báo cho Kỳ Nguyệt biết, thậm chí còn bắt trói Từ Lộc đi.

Tạ Minh Thiều càng nghĩ càng nổi cáu.

"Kỳ gia kia cũng không phải thế gia vọng tộc gì," Nhị phu nhân mỉm cười, "vậy mà y lại....."

Bà ta cho rằng Tạ Minh Kha mãi không thành thân, là vì muốn chọn một người môn đăng hộ đối, để dễ dàng nắm bắt đại cục của Đại phòng, không nghĩ tới, vậy mà lại là một tiểu bích nhân của một gia đình nhỏ.

Này ngược lại là một chuyện tốt, Nhị phu nhân không hỏi thêm nữa, chỉ dặn dò nhừ từ đường thương cho tốt, liền rời đi.

.....

Tổng Diệm nhớ mãi chuyện hần ta uống với Dương Thiệu một ly rượu tại đình Thanh Âm, nên lần này mời hần tới Vân Hòa Cư uống trà.

Vân Hòa Cư này cũng là một địa điểm được các nhân vật quyền quý yêu thích trong Kinh Thành, không chỉ có các loại các hình thức sông bạc, có lá trà hiếm lạ, mỹ nhân xuất sắc, còn có cảnh sắc bên trong, cũng làm người ta vô cùng yêu thích. Cảnh sắc Lâm viên Giang Nam, vừa uyển chuyển hàm xúc vừa thanh tú xinh đẹp, lúc ấy tu sửa nơi này cũng mất thời gian tới năm năm, người phía sau đứng ra trừ hoạch mỗi làm ăn này chính là đại phú thương Hứa Khâm phú khả địch quốc.

Dương Thiệu đúng hẹn mà tới, ngồi ở vườn Tường vi.

Nhà trúc lịch sự tao nhã, trên hàng rào bên ngoài được phủ kín bởi dây Tường Vi, đang nở rộ những bông hoa xinh đẹp điểm lẹ.

Tổng Diệm rót cho Dương Thiệu một ly trà, cười nói: "Dương đại nhân thao luyện binh mã, vất vả rồi."

"không dám," Dương Thiệu nói, "sao có thể phiền Điện hạ đích thân trà được."

"Ta là chủ, người là khách, khách tùy theo chủ." Tổng Diệm kêu Dương Thiệu đừng khách sáo.

Cả người hần ta đều hiện lộ ra vẻ hiền hòa.

Diện mạo của Thái tử so với Tổng Văn càng có nhiều nét giống Hoàng Thượng hơn, mày kiếm mắt sáng, có loại anh khí hào hùng, chỉ là nhiều lần gặp phải dả kích, dần dần mất đi sự tự tin, làm khuôn mặt mất đi thần thái, dáng vẻ của trứ quân kế vị cũng mất đi, trách không được người khác không tin phục hần ta.

Dương Thiệu biết mục đích của hần ta, uống một ngụm trà rồi nói "không biết hôm nay Điện hạ cho mời, là có việc gì?"

"Chỉ là cảm thấy rất hợp ý với người, nghe nói Vân Hòa Cư mới nhập một loại trà mới, nên mời người tới phẩm trà."

"Là trà ngon." Dương Thiệu không thích dài dòng không dứt khoát, hơn nữa việc hần muốn làm cũng rất rõ ràng, nên thẳng thắn nói chuyện triều chính với Tổng Diệm, "Điện hạ có biết trong hai năm gần đây, lương thực cứu trợ thiên tai bị ngầm chiếm đoạt?"

hắn ta vẫn luôn chìm đắm trong ân oán, không thể tự mình thoát khỏi, Tống Diệm từng sờ: "Có chuyện này sao?"

Qua một thời gian nữa, chuyện này sẽ do Lại bộ Thượng thư Cố đại nhân dẫn đầu, xin Hoàng Thượng điều tra.....Đúng lúc vị thần có người quen, chuyện này tuyệt đối thiên chân vạn xác (vô cùng chính xác)." Dương Thiệu nói, "nếu mấy ngày này Điện hạ có thời gian rảnh rỗi, không bằng cũng xuất ra một phần sức lực, chuyện liên quan tới muôn dân bách tính, lúc nào cũng là việc làm phúc đức."

hắn ta còn chưa mở miệng lời kéo Dương Thiệu, hắn đã tự mình ra chủ ý trước rồi.

Tống Diệm có chút lúng túng không biết làm sao.

Dương Thiệu đoán ý qua lời nói và sắc mặt: "Vi thần lẩm lõi, nếu Điện hạ cảm thấy hạ quan....."

"không không không, ta không có ý như vậy." Bên người Tống Diệm rất thiếu nhân tài, khó có được người chủ động như Dương Thiệu, là việc hắn ta cầu còn không được, bởi vì trong ấn tượng của hắn ta, Dương Thiệu là anh hùng hào kiệt tuổi trẻ tài cao, rất được Phụ hoàng tán thưởng, sao hắn ta lại có thể đẩy Dương Thiệu ra cơ chứ? Nhưng mà, đi làm chuyện này, thực sự đúng sao?

"Nếu Điện hạ không nguyên ý, phần công lao này sợ là sẽ rơi vào tay Sở vương điện hạ."

Trong lòng Tống Diệm vang lên một tiếng trống.

Kẻ địch lớn nhất cuộc đời hắn ta chính là Tống Vân!

Nếu là sự thật, vậy thì hắn ta nhất định không để Tống Vân cướp đi cơ hội.

Xem ra, Tống Diệm đã mắc câu rồi.

Cả cuộc đời hắn ta bị Tống Vân dắt mũi dẫn đi, cả đời đều muốn đánh bại người đó, cho nên chỉ nghe thấy cái tên thôi, cũng dễ dàng bị kích động.

Dương Thiệu cười một cái: "Chúc Điện hạ mã đáo thành công."

Quả nhiên, rất nhanh trong triều liền nổi lên sóng gió, đầu tiên là Cố đại nhân tố cáo Tả Thị lang của Hộ bộ, sau đó một hệ thống quan viên của vùng Chiết Giang như Quan huyện, Tuần phủ, Bố Chính Tư và hơn mười vị quan viên khác lần lượt hưởng ứng, trong đó bao gồm cả Ký Chương cũng trình lên chứng cứ, Hoàng Thượng phẫn nộ, ra lệnh điều tra rõ ràng.

Mấy năm trước, giặc ngoại xâm lăng, Đại Yến liền tiếp mất đi thành trì, Hoàng Thượng vì muốn ổn định cục diện nên mất ngủ mất ăn mất ngủ, đến khi quét sạch vùng biên cương, mới dự định chinh đón triều chính.

Hoàng Thượng từ sớm đã có quyết định, Cố đại nhân thân là thần tử đặc lực, hiểu rõ thánh ý, liền đứng ra khỏi xướng văn đề.

Sau buổi lâm triều, Hoàng Thượng trở về Minh Đức Điện phê duyệt tấu chương.

Sau khi phê duyệt mười mấy bản tấu chương, đột nhiên phát hiện ra bút tích của Tống Diệm, ông hơi sửng sốt.

"Trình lên từ khi nào?" Hoàng Thượng hỏi Thái giám chấp bút Lâm Phúc.

Lâm Phúc bẩm báo: "Là tối hôm trước dâng lên, đang lúc Hoàng Thượng nghỉ ngơi, Thái tử điện hạ không muốn quấy rầy ngài, nên ra lệnh cho nô tài đặt ở đây, đợi Hoàng Thượng có thời gian lại xem sau."

Hoàng Thượng không hỏi tiếp nữa, nhưng ông rất tỉ mỉ xem kỹ tấu chương đó.

Tống Diệm là đích trưởng tử của ông, thư pháp của hắn ta là do ông đích thân dạy bảo, trước đây cũng từng ký thác kỳ vọng rất cao vào hắn ta, nhưng đáng tiếc, nhi tử này càng ngày càng không có tướng của trứ quân kế vị, vừa không yêu quý huynh đệ, cũng không thể đảm đương việc lớn, không có chí tiến thủ.

Nhưng không ngờ tới, hắn ta lại quan tâm tới việc lương thực cứu trợ thiên tai, viết rằng nhìn thấy lưu manh trong Kinh Thành mới biết tới sự nghiêm trọng của thiên tai, bách tính phải rời xa quê hương, hắn ta cảm thấy cực kỳ hổ thẹn, chủ động xin chỉ thị được đi điều tra.

Đó chính là một cú khoai lang phóng tay, điều tra việc này nhất định sẽ đắc tội một số vọng tộc quyền quý, cũng chỉ có lão hồ ly Cố Diên Nhiên mới dám làm.

Trong lòng Hoàng Thượng thấy vui mừng, cuối cùng nhi tử này cũng nhớ tới lời dạy bảo của ông, vẫn còn chưa vứt hết đi.

Ông cười cười, đặt tấu chương xuống: "Ngày mai gọi Thái tử tới dùng thiện với Trẫm."

"Vâng." Lâm Phúc đáp lời.

.....

Thời tiết ngày càng nóng.

Ký Dao sợ lão rùa bị sinh bệnh vì ánh mặt trời gay gắt, nên gọi hai gã sai vặt chuyển lão rùa đến nơi râm mát, lại đến chỗ mẫu thân muốn mấy hạt sen về nuôi trong vại gốm sứ.

"Cũng không phải chuyện gì to tát, để Chu ma ma đi mua là được." Liêu thị cười nhìn nữ nhi, "bây giờ còn yêu thích chăm sóc hoa cỏ? Hải đường ở trong viện cũng giao cho con chăm sóc được không?"

Tất nhiên đó là lời nói đùa, Ký Dao nói: "Được ạ, con lập tức đi tưới nước cho nó!"

Hải đường đã nở hoa rồi, cũng là cây hoa duy nhất trong nhà.

Nàng đang định đi thực hiện, không ngờ Chu ma ma vội vàng chạy vào, bộ dáng bị kinh sợ: "Phu nhân, phu nhân, người trong cung tới, nói muốn mời Đại cô nương, Nhị cô nương tiến cung."

"Cái gì? Ma ma nói cái gì?" Ký Dao kinh ngạc, túm lấy ống tay áo của Chu ma ma, "người nói lại một lần nữa."

"Là Phúc Gia công chúa có lời mời." Chu ma ma thấy sắc mặt của Nhị cô nương cũng trắng bệch rồi, vội vàng trấn định lại, trấn an, "Nhị cô nương đừng sợ, khẳng định là công chúa yêu thích hai cô nương đấy."

Nàng còn nhỏ, có gì phải sợ, nàng là sợ tỷ tỷ bị Hoàng Thượng nhìn trúng!

Bài đăng trùng mình đã sửa bằng cách xóa hết chữ trong bài đăng rồi , mình hỏi để biết cách xóa bài nếu sau này có đăng bị trùng hoặc bị sai thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Liêu thị cũng suýt nữa làm đổ chén trà.

Thực ra lúc còn ở trong đình Thanh Âm, Phúc Gia Công chúa có nói sẽ mời Kỳ Nguyệt tiến cung chơi, nhưng Kỳ Nguyệt ngay cả một câu cũng không nói với người nhà, nên đối với Kỳ gia mà nói, đương nhiên họ sẽ cảm thấy rất kinh ngạc.

Liêu thị vội vàng gọi Kỳ Nguyệt tới.

"Nguyệt Nhị, Phúc Gia Công chúa mời con và Dao Dao tới.....ngày đó, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" Nếu không đang êm đẹp, vị Công chúa cao cao tại thượng đó làm sao sẽ mời hai tỷ muội vào cung chứ?

Lúc đó Kỳ Nguyệt cũng chỉ cho rằng đó là lời nói đùa, ai ngờ Công chúa lại làm thật.

"Con về tranh cho Công chúa xem, người rất thích, hứa sẽ mời con vào cung."

Vậy thì chính là được Công chúa thực sự tán thưởng. Liêu nhị thở phào, trong lòng cũng có chút đắc ý, mặc dù trước kia bà không màng tất cả gả cho Kỳ Chương, nhưng sau khi sinh con, không thể tránh khỏi việc phải suy nghĩ cho các con. Trong mắt bà, ba người con đều xuất sắc, cũng chỉ có gia thế là kém một chút thôi.

hiện nay Kỳ Nguyệt có thể vào cung bầu bạn cùng Công chúa, nói ra ngoài, cũng là vinh quang lớn lao.

"Nhanh, các con đều về trang điểm cho tốt, đợi lát nữa liền đi, đừng để cho Công chúa phải đợi."

Bà vui vẻ tươi cười.

Kỳ Dao lại cảm thấy đáng như ăn phải Hoàng liên.

Ngân tính vụn vặt, cũng không tính được sẽ có ngày hôm nay!

Tỷ tỷ vậy mà còn vào cung sớm hơn cả kiếp trước, mặc dù không phải dịp tuyển phi, nhưng cũng rất nguy hiểm đi, sớm biết như vậy, ngày lễ Đoan ngo nàng già bệnh cho rồi.

Kỳ Dao than ngắn thở dài, nào có tâm tư trang điểm, qua loa đổi một bộ y phục, chải búi tóc nụ hoa, cài thêm một viên chân châu là xong việc.

Kỳ Nguyệt nhìn nàng, hỏi: "Sao vậy, Dao Dao?"

"không có gì, chỉ cảm thấy có chút phiền muộn."

Kỳ Nguyệt mỉm cười: "Tuổi còn nhỏ tí, phiền muộn cái gì? Lại có tâm sự gì à?"

"Cung cấm rất đáng sợ." Kỳ Dao kéo tay tỷ tỷ, "Tỷ tỷ, tỷ phải cẩn thận chút." Nàng muốn lấy một chiếc khăn che đi dung mạo thanh lệ của tỷ ấy.

Thông minh như Kỳ Nguyệt, tất nhiên có chút hiểu rõ tâm tư của nàng, khẽ cười nói: "Là muội lo nghĩ nhiều, chỉ là đi bầu bạn với Công chúa thôi, muội nghĩ đi đâu vậy? Chúng ta đến đó liền ở trong tầm điện, về tranh xong liền trở về, sẽ không xảy ra chuyện gì."

Chỉ hy vọng như thế.

Hai tỷ muội ngồi trên kiệu, đi tới Hoàng cung.

Phúc Gia Công chúa là Công chúa duy nhất trong cung, không có tỷ muội, các ca ca đều đã lớn tuổi, trò chuyện với nhau cũng không hợp ý, cho nên nàng ta thường cảm thấy cô đơn. Hoàng thượng lại sủng nàng ta, liền cho nàng ta một đặc quyền, có thể tùy thời mời các cô nương vào cung.

"Chuẩn bị nhiều thức ăn ngon một chút." Phúc Gia Công chúa phân phó cung nữ, ánh mắt trông ngóng chờ mong.

Lần trước Kỳ Nguyệt vẽ tranh, nàng ta càng xem càng thích, nhưng nếu tự mình vẽ, lại không giống chút nào, lệnh cho họa sĩ trong cung vẽ theo, cũng không vẽ ra được bức tranh có linh khí như vậy.

Kỳ Đại cô nương này đúng là nhân tài.

Phúc Gia công chúa rất mến mộ người tài.

Sau thời gian uống cạn một chung trà, hai tỷ muội ruốt cục cũng tới.

Phúc Gia công chúa đích thân đón vào cửa.

"Hai người cuối cùng cũng tới rồi, làm ta phải chờ đợi đấy," nàng ta cười vẫy tay, "mau vào trong đi, trong điện rất mát mẻ."

Công chúa hiền hòa dễ gần, nhưng Kỳ Nguyệt và Kỳ Dao cũng không dám chậm trễ, vội vàng hành lễ.

"không cần cầu thúc (mất tự nhiên) như vậy." Phúc Gia công chúa nhìn Kỳ Dao, "đây chính là muội muội của ngươi?" Nàng ta cười khanh khách, "nhìn không giống người lắm, nhưng lại giống ta, xem xem, lông mày của chúng ta giống nhau như đúc, nhưng đôi mắt của muội ấy xinh đẹp hơn ta."

Phúc Gia Công chúa là người như thế nào, Kỳ Dao biết rất rõ, chính là một cô nương đáng yêu, không có tâm cơ gì, cái kết của nàng ta cũng rất tốt, vài năm sau, liền gả cho Thế tử phủ Quốc Công vẫn vô song toàn.

Dù sao thì người bên cạnh Tống Vân, không ai là không có cái kết viên mãn cả.

Kỳ Dao cười cười, giả bộ thẹn thùng.

Nàng thực sự không muốn cố ý đi lấy lòng khiến Phúc Gia công chúa yêu thích mình, đỡ phải rước lấy phiền phức.

Tiểu cô nương cúi đầu, một lời cũng không nói.

Phúc Gia công chúa không đề ý nữa, nói về chuyện vẽ tranh với Kỳ Nguyệt.

"Ta còn mang tới cho Mẫu phi xem, Mẫu phi cũng rất thích.....Nếu không thì hôm nay, ngươi vẽ con thỏ cho ta, còn có cừu nữa!"

Kỳ Nguyệt cười: "Đương nhiên là được, nhưng phải mất nhiều thời gian công sức."

"không sao, ngươi có thể dùng ngọc thiện ở đây." Phúc Gia công chúa nói, "Ta mời các người ăn Ngự thiện, chuẩn bị một bàn thức ăn thật là lớn, có được không?"

thật là một vị Công chúa đáng yêu, từ nhỏ Kỳ Nguyệt đã chăm sóc muội muội, đối với các cô nương nhỏ tuổi có sự yêu thích hết sức tự nhiên, nàng ấy dịu dàng nói: "Được, đa tạ Công chúa, vậy hiện tại ta liền về tranh."

Phúc Gia công chúa ra lệnh đem giấy và mực đến.

Khi Kỳ Nguyệt vẽ tranh, nàng ta luôn riu rít vây quanh, hỏi ngắn hỏi dài, trong mắt Kỳ Dao, nếu cứ tiếp tục như vậy, Phúc Gia công chúa sẽ bị tỷ tỷ hoàn toàn mê hoặc mất. Vạn nhất muốn tỷ ấy ngày ngày tiến cung thì biết làm sao, hay đi bên sông liền không tránh khỏi bị ướt giày!

Kỳ Dao yên lặng ăn mấy miếng điểm tâm hương vị ngọt ngào, rồi đi qua chỗ tỷ tỷ.

"Tỷ tỷ, hay là lát nữa vẽ cụ rùa trăm tuổi, chính là loại rùa muội nuôi....."

Phúc Gia công chúa cảm thấy rất mới lạ: "Cụ rùa trăm tuổi?"

"Đúng vậy, to bằng này này." Kỳ Dao kho tay múa chân miêu tả, "hoa văn trên mai rùa vô cùng xinh đẹp, bình thường cũng không thích cử động, nhưng khi nhìn thấy có người tới, liền thò đầu ra đòi ăn."

"Vậy sao?" Phúc Gia công chúa nổi lên hứng thú, "nó còn có thể nhận biết con người?"

"Đúng, Công chúa người có thể thử nuôi vài con, nuôi nhiều mới vui, loài vật này cũng không khó nuôi, chính là thả trong vại gốm sứ....."

Nàng phải tiến cử vài trò mới mẻ cho Phúc Gia công chúa, để nàng ta phí hết tâm tư đi quan tâm những chuyện đó đi, đỡ phải suốt ngày nhìn chằm chằm vào cô nương nhà người ta.

Phúc Gia công chúa nghe vậy vô cùng vui vẻ, lại nhìn Kỳ Dao, đột nhiên hỏi: "Ngươi có biết chơi cờ!"

"Biết" chơi cờ ai mà không biết, Kỳ Dao vô thức đáp lời.

"Vậy chúng ta đi chơi cờ đi?" Phúc Gia công chúa kéo tay nàng, "tranh của Kỳ đại cô nương cũng không biết phải về tới khi nào, chúng ta ra ngoài chơi một lát."

A!

Kỳ Dao thấy đau đầu quá.

Nhưng dù sao cũng là Công chúa, muốn cự tuyệt cũng khó.

Kỳ Dao chỉ có thể tới Ngự hoa viên cùng nàng ta.

"Cò ở đây nhiều, chúng ta mỗi người tự ngắt cò, đều không được nhờ cung nhân trợ giúp, như vậy mới công bằng." Phúc Gia công chúa phổ biến quy tắc chơi cò cho nàng, "Sau nữa canh giờ, xem ai có nhiều loại cò nhất." nói xong, nàng ta cười hí hì chạy ra ngoài.

Kỳ Dao nghĩ, rốt cuộc vị Công chúa này phải cô đơn tới mức nào cơ chứ, tóm được một người chơi cùng liền điên cuồng như vậy, còn tự mình bắt cò, cũng không sợ bắt đến nổi đau tay hay sao.

Nàng quyết định lười biếng.

Đến lúc đó chính là thua bởi Phúc Gia công chúa là được, nếu thắng nàng ta, nói không chừng nàng ta càng thích, lại muốn chơi tiếp.

Kỳ Dao ngồi xồm xuồng đất, chăm chăm bắt hai ngọn cò.

Trời nắng to, không lâu sau liền bị phơi tới mức vàng đầu hoa mắt, Kỳ Dao di chuyển tới chỗ râm mát, ngồi trên ghế đá nghỉ ngơi, nhìn một cái đồng hồ trong tay, đếm đếm, mới được mười cộng. Đường như có hơi ít, nàng cũng không muốn thua một cách quá rõ ràng.

Kỷ Dao thấy xa xa có mấy ngọn cỏ màu vàng, từng la hán, nàng đi qua đó, ngồi xổm xuống túm lấy vài cọng. Kết quả từng la hán còn chưa túm được, đã thấy một đôi giày màu đen đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt.

Có người cất giọng hỏi: "Người đang làm gì?"

Kỷ Dao ngẩng đầu xem, Tống Văn đứng ở đó, hán ta không mặc y phục thông thường như ngày đó, lần này mặc triều phục màu đỏ tươi, mặc ngọc treo bên hông, màu sắc tươi sáng, càng làm hiển lộ ngũ quan tinh tế, giống như bạch ngọc điêu khắc nên.

Nàng ngơ ngác: "Ta đang bứt cỏ."

Nhìn rõ mặt của nàng, trong lòng Tống Văn nghĩ quả nhiên không nhận lầm, đúng là tiểu cô nương gặp ở chợ hoa ngày đó, sao nàng lại ở trong cung?

Cái tư thế này cũng thật là.....

Kỷ Dao đang ngồi chồm hổm một chỗ, hình tượng nhất định là bất nhã, nhưng vì lớn lên đáng yêu, nên nhìn như vậy có chút ngây thơ hồn nhiên.

"Bứt cỏ làm gì?" hán ta hỏi.

"Chơi cỏ với Phúc Gia công chúa, là công chúa mời ta tới." Kỷ Dao liếc nhìn hán ta, chẳng hề muốn có một chút dây dưa gì với hán ta hết, "hầu công tử đã ở trong cung, thiết nghĩ là có công vụ trong người, ta không làm lỡ thời gian của công tử nữa."

Hoàn toàn không nhắc tới chuyện vai gấm sứ.

Đuôi mày Tống Văn hơi nhướng lên.

Vậy mà nàng không nhận ra hán ta hay sao?

Ngày đó, hán ta đưa khăn tay cho nàng, còn cùng ở trong một căn phòng, hơn nữa hán ta tự nhận dung mạo của mình cũng không phải loại gặp một lần liền quên.

Nhưng có thể là cô nương này trí nhớ kém, Tống Văn cười khê: "Thực ra ta cũng là khách, vào cung tham gia yến tiệc (nguyên văn là ăn nhậu chơi bời)."

Cái gì?

Kỷ Dao liếc thấy hán cười, nàng có chút mờ mịt.

Tại sao Tống Văn phải lừa nàng? rõ ràng là Sở vương điện hạ, lại mặc triều phục, vậy mà còn che dấu thân phận, đây là tiết tấu xem nàng như kẻ ngốc không có kiến thức hay sao?

À, làm kẻ ngốc cũng được, chỉ cần đừng đến gây phiền phức cho nàng.

"Ừ." Kỷ Dao đáp, "vậy cũng giống ta, nhưng hiện tại ta rất bận, Công chúa còn đang đợi chơi chơi cỏ với ta nữa, công tử xin cứ tự nhiên."

Nàng tiếp tục bứt cỏ.

Tay của tiểu cô nương trắng nõn, móng tay màu hồng phấn, nhìn vô cùng xinh đẹp, đáng tiếc bị dính bùn, đầu ngón tay có chút bẩn.

Muội muội của hán ta áy à, thật là tùy hứng, loại thời tiết này lại để cô nương nhà người ta đi bứt cỏ.

Tống Văn không hề động.

Tùy từng Thường Thanh cảm ỏ cũng nhìn thấy rõ ràng, đương nhiên là không dám rời đi.

Kỷ Dao bứt một lúc, chỉ thấy góc y phục màu đỏ kia vẫn không di chuyển, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái, thầm nghĩ rốt cuộc Tống Văn muốn làm gì?

Lẽ nào xem bứt cỏ vui lắm sao?

Nàng hồ nghi liếc nhìn hán ta một cái, thực sự là không hiểu gì: "Công tử là khách của vị Điện hạ nào?Tại sao vẫn ở đây chưa rời đi? Đừng làm trễ thời gian, để Hoàng tử phải đợi lâu, cẩn thận tội tội huynh đó."

Còn biết nghĩ cho hán ta, Tống Văn cười rộ lên.

Nụ cười này, phẳng phất như hoa nở, trong con ngươi như phát tán ra ánh hào quang đầy màu sắc, làm Kỷ Dao tim đập loạn nhịp, nàng vội cúi đầu xuống, thầm nghĩ lần này quyết tâm không động tâm nữa, nếu không có chết như thế nào cũng không biết. Nàng chỉ là một nữ phụ, ở bên cạnh Tống Văn, sẽ không có kết quả tốt.

Thôi vậy, tẩu vi thượng sách.

Nàng đột nhiên đứng lên: "Ta bứt cũng được tương đối rồi, Công chúa còn đang đợi, xin cáo từ." rồi nhanh chóng rời khỏi Ngự hoa viên.

Nhìn vạt váy tung bay, Tống Văn nói: "Tiểu cô nương cũng thật thú vị."

Thường Thanh thầm nghĩ, nhất định là vô cùng thú vị rồi, nếu không thì tại sao Điện hạ phải che dấu thân phận đi chiêu trọc người ta cơ chứ? Nhưng nhìn cũng có chút quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu đó.....

Kỷ Dao chạy đi xa, không nhìn thấy thân ảnh Tống Văn nữa mới dừng lại bứt thêm mấy cọng cỏ.

Đúng lúc này, nghe thấy giọng nói của Công chúa: "Nhị cô nương, người bứt xong chưa?"

"Xong rồi, xong rồi." Nàng đi về hướng phát ra âm thanh.

Phúc Gia công chúa giờ tay về hướng nàng: "Xem, chỗ ta bứt được một bó to."

"Ồi chao, Công chúa thật lợi hại, ta tìm đi tìm lại, cũng chỉ có bấy nhiêu."

Phúc Gia công chúa liếc nhìn thấy: "Đó là do ta quen thuộc nơi đây, thế này đi, ta lại cho người thêm thời gian một chung trà, người lại đi bút thêm một chút."

Kỷ Dao:.....

Muốn thua một ván đấu phải là dễ dàng!

Tác giả có lời muốn nói:

Tổng Vân: Nữ nhân, năng thành công gây sự chú ý với ta!

Kỷ Dao:.....

Dương Thiệu: Nữ nhân, từ kiếp trước nàng đã thành công gây sự chú ý với ta!

Kỷ Dao: {{{(>_<)}}}

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Trở lại tâm điện.

Kỷ Nguyệt đã về xong mấy con thỏ.

Ba con thỏ, có hai con màu nâu, một con còn lại là màu tuyết trắng, lông mịn như nhung, rúc cạnh nhau phơi nắng, nhìn một cái thôi, trái tim đều tan chảy.

Phúc Gia công chúa nói: "Ta lập tức phải nuôi hai con, đáng yêu quá!"

Kỷ Nguyệt lại đi về cừu con.

Kỷ Dao và Phúc Gia công chúa chơi chơi cò.

Hao tâm tổn trí, vụng trộm tự bút đứt vài cọng cỏ, cuối cùng cũng thua.

không chênh lệch quá nhiều, cũng coi như kỳ phùng địch thủ, cuối cùng cũng không phải đấu thêm một ván nữa.

Đợi đến buổi trưa, quả nhiên có thức ăn Ngự thiện được mang lên.

Mỗi một món đều làm vô cùng tinh tế, bởi vì Công chúa cũng không phải người hay làm cao, cho nên mấy tỷ muội ăn uống rất tự nhiên, nhưng dù sao cũng là ở trong cung, Kỷ Dao không muốn ở lâu thêm một chút nào, quả thực là mong chờ từng phút, may mà đến giờ Thân, Phúc Gia công chúa chơi đủ rồi, cho người đưa hai tỷ muội nàng ra cung.

Phải có đặc quyền mới có thể ngồi kiệu, cưỡi ngựa trong cung, từ đây đến cửa cấm cung còn phải đi bộ một đoạn, Kỷ Dao Kỷ Nguyệt sóng vai bước đi, chỉ cảm thấy cấm cung thực sự vô cùng rộng lớn, đôi mắt về phương xa, căn bản là không nhìn thấy điểm cuối, chỉ nhìn thấy cung điện cao vút trùng trùng điệp điệp, có một loại trang nghiêm đè ép lòng người, các nàng không giám tùy tiện nói chuyện.

Cung nữ cũng sẽ không mở miệng nói lung tung.

một đường bước đi cực kỳ yên tĩnh.

Cho đến khi đi đến một con đường nhỏ lát đá xanh, liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, một vị cung nữ quay người lại nhìn, vội vàng nói: "Nhanh tránh sang một bên, đây là Phượng liễn của Thái hậu."

Hoàng Thái hậu?

Kỷ Dao vội vàng kéo Kỷ Nguyệt lùi lại phía sau, dựa gần vào bức tường của cung cấm, cúi đầu xuống.

Ai ngờ Phượng liễn đi tới gần bọn họ liền dừng lại.

Hoàng Thái hậu nghiêng đầu hỏi: "Đây là cô nương nhà ai? Lại là Yên Yên mới tới?" Tên của Phúc Gia công chúa là Tổng Yên, trưởng bối của nàng ta liền gọi như danh như vậy.

"Hồi bẩm Thái hậu nương nương, là hai vị cô nương Kỷ gia."

Kỷ gia?

Hoàng Thái hậu nghĩ một lát, thực sự là không có ấn tượng gì, chắc không phải là vọng tộc trong Kinh Thành. Ánh mắt của bà dừng trên người Kỷ Nguyệt, thấy nàng ấy có một phong thái đặc biệt, liền sinh ra vài phần hứng thú, bà nói: "Đều ngừng đầu lên cho ta nhìn xem"

Hai người ngừng đầu.

Kỷ Nguyệt có một đôi mày lá liễu, mắt phượng, dung mạo vô cùng thanh lệ, phảng phất như không nhiễm khói lửa nhân gian, Hoàng Thái hậu có chút xúc động, nhìn một lát liền chuyển ánh mắt nhìn Kỷ Dao, cô nương này tuổi vẫn còn nhỏ, dung mạo cũng rất xinh đẹp, bà gật gật đầu: "Chẳng trách Yên Yên lại thích các người, sinh ra cũng không tầm thường."

"Thường." Bà nói.

Cung nữ lập tức lấy ra hai túi hà bao, đưa cho mỗi người một túi.

Hai tỷ muội vội vàng quý xuống tạ ơn.

Hoàng Thái hậu phát tay, Phụng lên lại tiếp tục đi về phía trước.

Trong trí nhớ, Hoàng Thái Hậu chính là người hào phóng, thường xuyên mang theo hà bao bên mình, bên trong đựng vài hạt lạc bằng vàng, mặc dù nhỏ, nhưng cũng đáng giá tới mấy chục lượng bạc, không nghĩ tới, hôm nay vừa mới gặp mặt, hai tỷ muội còn chưa nói một lời nào, đã được thưởng rồi.

Cũng không biết là có ý gì?

Kỷ Dao cau mày.

Trong Phụng lên, Hoàng Thái hậu cũng có ngàn vạn suy nghĩ.

Vừa rồi gặp mặt Kỷ Nguyệt bà liền nghĩ tới một tiểu cô nương, tiểu cô nương đó lúc đầu cũng là thanh lệ thoát tục, mười sáu tuổi tiến cung, đáng tiếc bạc mệnh, ở trong cung hai năm liền buông tay mà ra đi, ngay cả một đứa con cũng không có, không thể so sánh với vận khí của Hoàng Quý phi, sinh cho Hoàng thượng một nam một nữ, phong quang vô hạn.

Hoàng Thái hậu nhắm mắt ngẫm nghĩ một lát: "đi điều tra Kỷ gia."

Thái giám ở bên cạnh vội vàng lĩnh mệnh.

Kỷ Dao và Kỷ Nguyệt về đến nhà, đã là thời điểm buổi chiều tối.

Kể với mẫu thân chuyện trong cung, Liêu thị cười nói: "Công chúa đúng là hợp ý với hai con, chắc hẳn sau này còn mời các con vào cung bầu bạn."

Mẫu thân đừng có miệng quạ đen, Kỷ Dao đau đầu, hôm nay may mà không gặp phải Hoàng thượng, thoát được một kiếp, nhưng mà sau này, cũng khó nói lắm.

Còn có Hoàng Thái hậu.....

Kỷ Dao cảm thấy tình thế cấp bách!

.....

Bởi vì vụ buộc tội lần trước, vụ án về lương thực trợ giúp thiên tai do Hình Bộ, Đô Sát Viện, Đại Lý Tự tam đường hội thẩm, thanh thế cực kỳ lớn.

Quan viên Kinh Thành người người bắt an.

Nước trong quá ít không có cá, con người có lúc nạn lúc kia, ai mà chưa từng phạm qua sai lầm cơ chứ? Mất thấy vụ án liên lụy cực rộng, rất nhiều quan viên đều không dám mở miệng, im lặng tới mức rơi một cái kim cũng có thể nghe thấy.

Hoàng Thượng nghĩ đến mấy năm nay ngài phải nhẫn nhịn, vì đại cục không biết đã nuôi dưỡng ra bao nhiêu sâu mọt béo ngậy, còn mệnh lệnh cho Tống Diệm và Tống Văn cùng tham gia điều tra.

một đạo thánh chỉ này, giống như sấm sét, đánh cho các quan viên choáng váng đầu óc, đoán không ra tâm tư thiên tử, Thái tử sớm đã mất đi sủng ái, sao đột nhiên lại ngóc đầu trở lại rồi? Hay là sự lạnh nhạt trong hai năm qua của Hoàng Thượng, chính là muốn mài giũa Thái tử? Vậy rốt cuộc bọn họ phải đứng về bên nào?

Lúc này, người vui vẻ nhất đương nhiên là Tống Diệm, cảm thấy nở mày nở mặt, nhưng sau khi vui mừng, lại cảm thấy vô cùng lo lắng, hẳn ta không biết phải làm như thế nào, mới có thể khiến Phụ Hoàng vui.

Bởi vì không biết bắt đầu từ khi nào, hẳn ta làm cái gì liền sai cái đó, làm sao cũng không được Phụ Hoàng để mắt tới, trong mắt Phụ Hoàng chỉ có Tống Văn, không có trường tử là hẳn ta. Mỗi lần nhìn thấy hai người kia phụ tử từ hiếu, hẳn ta đều cảm thấy như bị đâm một nhát dao đau đớn, hẳn ta muốn thay đổi, muốn lấy lòng Phụ Hoàng, muốn đối phó Tống Văn.

Nhưng, từ trước tới nay chưa từng thành công.

Tống Diệm đi đi lại lại trong tâm điện, một lát sau, thấp giọng nói với tâm phúc của hẳn ta Khương Xuân: "Người lập tức đi một chuyến tới Hoài Viễn Hầu phủ, hỏi Dương đại nhân, xem hẳn có cao kiến gì."

"Vâng."

Khương Xuân nhận lệnh, rời khỏi hoàng cung, đi đến Hầu phủ.

Dương Thiệu vừa trở về từ doanh trại, cả người đều là mồ hôi, đang muốn đi tắm rửa, nghe tin Khương Xuân tới, liền mời hẳn ta tới thư phòng.

không lập tức đưa ra ý kiến gì, hẳn khuyên bảo trước: "Hi vọng rằng Thái tử điện hạ cẩn thận một chút về mối quan hệ giữa ta với người, sau này, nếu như có chuyện gì, dùng thư qua lại."

hắn nói ra một địa điểm.

Khương Xuân sững sờ: "Tiểu nhân sẽ bẩm báo với Điện hạ."

Lúc này Dương Thiệu mới cầm bút, viết vài chữ trên giấy tuyên thành, đợi nó khô mới nói: "cầm về đưa cho Điện hạ."

Khương Xuân nhận lấy, nhét vào trong tay áo, cáo từ rồi đi.

Đồng Cung.

Tống Diệm vội vàng giờ tờ giấy tuyên thành ra, chỉ thấy trên đó viết bốn chữ: "Tuyệt không lưu tình."

Sắc mặt hần ta thay đổi, thăm nghĩ vậy phải giết rất nhiều quan viên đấy!

Nhờ có sự tương trợ của Dương Thiệu mà hần ta mới có cơ hội đứng trước mặt Phụ Hoàng một lần nữa, đã nếm được ngon ngọt, cho dù có chút lo lắng, cũng muốn chuẩn bị thử một chút.

Nhưng trong đó có Cổ đại nhân, phu nhân của lão ta là biểu muội của Mẫu hậu.

Đây là muốn hần ta đại nghĩa diệt thân mà!

Tổng Diêm và mồ hôi, từ từ ngồi xuống ghế dựa.

.....

Chu ma mà thực sự mua bình sen cho Kỳ Dao, bên trên còn có hai nụ hoa sen, sắp nở ra rồi.

Kỳ Dao rất thích, nhìn rồi lại nhìn, lại cho lão rùa ăn một ít thịt vụn tươi mới.

Lão rùa ăn xong, liền bò lên trên tảng đá lim dim.

Lão thọ tinh này cũng không biết có thể sống được bao lâu, Kỳ Dao nghĩ, sẽ không phải là đợi đến khi nàng quy thiên rồi, lão rùa vẫn còn sống tốt đấy chứ? Vậy thì phải xem như bảo vật gia truyền truyền cho đời sau mới được, đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy giọng nói rụt rè ở ngoài cửa viện:"Dao Dao."

Vừa ngẩng đầu xem, là Thảm Nghiên đến.

Kỳ Dao lập tức đứng lên, muốn vào phòng.

Thảm Nghiên lao đến, kéo tay áo nàng:"Dao Dao, muội còn giận ta sao?"

Kỳ Dao mím môi.

"Tết doan ngo ta đã nhịn không đi tìm muội, chính là sợ muội tức giận, nhưng hiện tại cũng đã trôi qua nhiều ngày, sao muội vẫn còn giận?" Á đồ mắt, nhẹ giọng nói, "ta, ta thực sự thích ca ca của muội, Dao Dao, ta không giấu muội nữa, ta không tặng đồ cho muội nữa, không tính kể để muội giúp ta nữa, có được không? Muội đừng bỏ mặc không để ý tới ta!"

À kêu than cầu xin.

Kỳ Dao thờ dãi.

Hà tất gì phải như vậy?

Cho dù sau này à gả cho ca ca, cũng không có được trái tim của huynh ấy, chỉ biết cả ngày khóc lóc kể khổ với người nhà, nói ca ca không thích à, ca ca cả ngày không ở nhà, ca ca không quan tâm à, ca ca thể này, ca ca thể nọ.....sau đó còn không phải là đau thấu tâm can, hòa ly hay sao, ngay cả nhi tử của à à cũng nhẫn tâm vứt bỏ.

Cần gì phải như vậy chứ?

Ai cũng không giúp được à, còn không bằng quên ca ca đi, tìm một người khác để gả.

Kỳ Dao kéo lại tay áo của mình, lạnh giọng nói:"Ta không ngại nói cho tỷ biết, ca ca ta vĩnh viễn đều không thích tỷ, tỷ liền chết tâm đi!"

Thảm Nghiên sắc mặt trắng bệch:"Dao Dao, muội không giúp ta thì thôi, sao còn nói như vậy? Ta, ta lớn lên cũng không kém, trong nhà ta cũng có tiền, ta có thể mua rượu, mua tranh cho ca ca của muội, chỉ cần huynh ấy muốn, ta đều có thể mua cho huynh ấy.....Như vậy, huynh ấy cũng không thích ta sao?"

Giọng nói của tiểu cô nương nghe có vẻ ngây thơ lại đáng thương.

Kỳ Dao nghĩ, à có lẽ là bị đập mạch nào đó, suy nghĩ không thông, dù sao không phải ai cũng giống nàng, có thể có cơ hội làm lại từ đầu, Kỳ Dao nói:"Vậy tỷ thử đi, xem ca ca có chấp nhận hay không, dù sao ta cũng không quản."

Thảm Nghiên thờ phào một hơi, cười nói:"Vậy có phải muội vẫn giống như trước đây, tiếp tục chơi với ta? Ta đáp ứng muội, sẽ không nhắc tới ca ca của muội trước mặt muội nữa, có được không?"

Cũng đã nói đến như vậy rồi, thực ra Kỳ Dao cũng không có hận thù gì với Thảm Nghiên, nói tới sai lầm kiếp trước, có một nửa trách nhiệm là do nàng, mới làm cho Thảm Nghiên làm đường lạc lối.

"Được rồi, ta xem biểu hiện của tỷ trước đã." Kỳ Dao ngẩng đầu, rất là kiêu căng.

Thảm Nghiên bật cười, trong lòng rất thích.

À gật gật đầu:"Vậy được, muội nhìn cho tốt.....nhưng hôm nay ta phải thẳng thắn nói ra một chuyện, ta mua một vò rượu ngon, đợi một lát đi tặng thử, muội không cần giúp ta."

Thảm Nghiên nắm chặt nắm tay nhỏ:"Ta cũng phải thử xem, ta không tin, ca ca của muội lại ghét ta đến như vậy."

Kỳ Dao không đành lòng nhìn.

Đội Kỳ Nguyên Đình trở về, Thảm Nghiên liền đi tìm huynh ấy.

Vô cùng hiếu kỳ kết quả sẽ như thế nào, Kỳ Dao nhẹ tay nhẹ chân, đi theo sau.

Ca ca mặc áo bào màu xanh nhạt đi tới, nhìn từ xa, vóc dáng thon dài, có chút ngọc thụ lâm phong, chính là lúc này, Thảm Nghiên chạy tới trước mặt huynh ấy, sau khi nói vài câu, liền đưa vò rượu qua.

Kỳ Dao khần trương tới nỗi trái tim nhảy vọt lên cổ họng.

Kiếp trước, nhiều lần thì Thẩm Nghiên chỉ dám nhìn trộm ca ca mà chảy nước miếng, căn bản là không dám bày tỏ cái gì, đều dựa vào sự giúp đỡ của nàng, hiện tại.....

Nàng nhìn chăm chăm vào ca ca, trong chớp mắt, huynh ấy giờ tay, một chưởng hất văng vò rượu xuống đất, khuôn mặt trở nên vô cùng lạnh lẽo, là loại lạnh lẽo từ trước tới nay nàng chưa từng thấy.

Huynh ấy thậm chí còn đập vò rượu một phát, nghênh ngang rời đi.

Kỷ Dao không biết tâm tình của Thẩm Nghiên như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng khóc, nhìn thấy ả ngồi xuống, đập vào mảnh vỡ của vò rượu, chậm rãi rời đi.

Bóng lưng kia có vẻ vô cùng đáng thương.

Kỷ Dao thở dài một tiếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Kỷ Dao: Ca ca, muội cảm thấy huynh có khả năng độc thân cả đời.

Kỷ Nguyên Đình: Ha, huynh có mỹ tửu, huynh có bằng hữu.

Kỷ Dao:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Chuyện này rất nhanh đã truyền tới tai Liễu thị, bà liền gọi Kỷ Nguyên Đình tới.

Nghe hạ nhân nói, Kỷ Nguyên Đình chộc cho Thẩm Nghiên khóc.

"Nàng ta tặng rượu, lẽ nào con phải nhận hay sao, để bị người khác nói là trao nhận tín vật? Con chỉ là cự tuyệt nàng ta." Kỷ Nguyên Đình mặt trầm như nước, mẫu thân không biết mục đích của Thẩm Nghiên, cô nương gia không biết liêm sỉ, xem hấn thành cái gì, muốn uống rượu, hấn không thể tự mua được hay sao? còn phải xin tiền của một nữ nhân?

Nhưng cho dù là như vậy, nói cho rõ ràng là được rồi.

Dù sao cũng không phải sai lầm gì lớn, hai nhà bọn họ thường xuyên qua lại, mối tình đầu của cô nương gia mới vừa chớm nở, đem lòng mến mộ hấn, cũng không phải chuyện gì lạ, có loại cự tuyệt nào như hấn hay sao?

Liêu thị nói: "Vậy con không nhận là được, còn đập một cước làm gì? Truyền đến tai Thẩm phu nhân, chỉ cảm thấy là con khinh thường người ta! Thẩm cô nương dù sao cũng là nữ nhi nhà quan, lần này hành sự có chút lỗ mãng, nhưng con lớn hơn nàng ta sáu tuổi, không thể bao dung một chút hay sao, đây là rượu cũng không phải loại đồ vật khác!"

Kỷ Nguyên Đình cau mày, nhưng không nói gì.

Liêu thị nói: "Con còn không biết sai lầm của mình?"

"Làm sai chỗ nào? Nếu con nói đạo lý, nói không chừng lần sau nàng ta còn muốn dây dưa thêm, vạn nhất bị người khác nhìn thấy, truyền ra tin đồn, liền có hại cho thanh danh." Kỷ Nguyên Đình nói, "chuyện này, mẫu thân không cần nói nữa, con tự biết đúng mực."

Đúng mực cái gì, quả thực là muốn Thẩm phu nhân hận thấu nhà họ mà!

Liêu thị cũng có nữ nhi, nếu như nữ nhi đi tặng rượu, lại bị người ta đối xử như vậy, trong lòng cũng sẽ cảm thấy không dễ chịu.

Bà thở dài.

Kỷ Nguyệt cũng rất quan tâm, hỏi Kỷ Dao: "Hôm qua Thẩm cô nương tới gặp muội, chuyện với ca ca, là thật?"

"Là thật, muội tận mắt chứng kiến, ca ca rất hung dữ, không nhận liền không nhận, vậy mà còn hất đổ vò rượu xuống đất, dùng sức dẫm lên."

Kỷ Nguyệt ngơ ngẩn: "Huynh ấy tuyệt tình như vậy?"

"Vâng."

"Vậy thì sợ rằng Thẩm gia cô nương sau này sẽ không tới nữa."

Kỷ Dao cũng nghĩ như vậy, dù sao thì Kỷ Nguyên Đình quen biết ả, trong lòng Thẩm Nghiên, ả tự cho rằng Kỷ Nguyên Đình sẽ nể mặt hai nhà, kết quả hoàn toàn ngược lại.

Nhưng như vậy cũng tốt, nàng đỡ phải để tâm vào chuyện này nữa.

.....

Thời gian này, Thái tử có chút thay đổi, Tạ Minh Kha phát hiện hấn ta không còn ngăn người như đi vào cõi thần tiên, mặt ủ mày chau nữa, ánh mắt cũng dần lấy lại thần thái, nghĩ đến hấn là vì đạo thánh chi gia của Hoàng thượng, tro tàn lại dần bốc cháy.

Nhưng y cũng không có ý muốn làm thân.

Mặc dù y nhậm chức giảng bài cho Đông cung, nhưng nội tâm lại khinh thường Thái tử, Thái tử người này không màng đại cục, thích dùng kẻ gian nịnh, thủ đoạn vụng về không đáng nhắc tới, ngược lại Tổng Vân có tướng đế vương hơn, học thức uyên bác, suy nghĩ chu toàn quyết định đúng đắn. Nhưng nếu Thái tử thật sự có tiến bộ, cũng không phải là chuyện xấu.

Y giảng bài xong, Tổng Diêm tiến lên nói: "Tạ đại nhân vất vả rồi."

hắn ta vẫn luôn muốn lôi kéo Tạ Minh Kha, nhưng đáng tiếc tính cách của y lạnh nhạt, bất luận hắn ta ra ám hiệu như thế nào, đều bắt vì sở động, dần dần cũng chết tâm.

Tạ Minh Kha đáp: "không dám, đây là bổn phận của vi thần."

Vẫn giống như trước đây, cũng không nhiều lời, Tổng Diêm hết cách, đành để y rời đi.

Thời tiết tháng sáu nóng bức, không mát mẻ như ở trong điện, đi bộ một lát, sau lưng liền đổ mồ hôi, Tạ Minh Kha đi tới nơi râm mát, lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán.

Bên cạnh có một tiểu thái giám cũng tới tránh nắng, nhìn thấy y, liền cúi người vái chào: "Tạ đại nhân."

Tạ Minh Kha biết nhóc: "Tiểu Lâm tử, người không hầu hạ ở Từ Tâm điện, đến đây làm gì?"

"Đến kho phòng tìm tranh," Tiểu Lâm tử hướng miệng vào bức tranh đang vắt trên tay, "chính là bức này, Thái hậu đột nhiên muốn xem, cũng kỳ lạ....."

Tranh được bảo quản rất tốt, bên ngoài còn bọc một lớp vải tơ lụa, Tạ Minh Kha liếc mắt nhìn: "Vậy sao, vậy người nhanh mang về cho Thái hậu đi."

Tiểu Lâm tử nói: "đang định trở về, nhưng thời tiết này, làm cho nô tài mồ hôi đầy đầu, sợ rằng làm bẩn bức tranh, nên phải lau trước đã."

Nhóc đặt bức tranh trên phiến đá.

Trong chớp mắt, Tạ Minh Kha phát hiện ra đây là bức họa chân dung, trong tranh là một cô nương mặc y phục màu đỏ của hoa Hải đường, mơ hồ lộ ra khuôn mặt, lại làm y cảm thấy có chút quen mắt.

Y sững sờ, hỏi: "Người trong tranh là ai?"

Tiểu Lâm tử lắc đầu: "Nô tài cũng không biết."

Nhóc mới gần mười tuổi, nhưng bức họa này chỉ nhìn giây thôi, liền biết đã lưu giữ rất nhiều năm, so với tuổi của Tiểu Lâm tử còn lớn hơn, không biết cũng là bình thường.

Tạ Minh Kha không hỏi thêm nữa, đi về phía cửa cung.

Cho tới khi ngồi lên kiệu hồi phủ, y mới nghĩ ra, cô nương trong tranh vậy mà có chút giống Kỷ Nguyệt.....Hoàng Thái hậu đột nhiên xem tranh, rốt cuộc là vì sao?

Hoàng Thái hậu và Hoàng thượng mẫu tử từ tiểu, được mọi người ca tụng, nhưng sau khi Hoàng hậu qua đời, quan hệ của hai mẫu tử này lại trở nên có chút vi diệu.

Bởi vì Hoàng hậu là biểu chất nữ (cháu gái họ) của Hoàng Thái hậu, lúc trước cũng do bà chỉ định làm thê tử của Hoàng thượng, Thái tử Tổng Diêm không chỉ là cháu trai của bà, còn là tương lai, là gốc rễ quyền lực của toàn gia Triệu gia bọn họ, hiện nay vị thế Thái tử bị lay động, Hoàng Thái hậu sao có thể vừa lòng?

Bà không thích Tổng Vân, cũng không thích Hoàng Quý phi.

Tạ Minh Kha âm thầm cân nhắc, ần ần cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Mà giờ khắc này, tại Kỳ gia, Kỳ Dao đang thúc giục mẫu thân, nhanh chóng gả tỷ tỷ ra ngoài.

Liêu thị mặc dù cũng nóng vội, nhưng không thể chọn bừa một người con rể được.

"Tốt xấu cũng phải đợi lão gia xem người có nhìn trúng ai....." Liêu thị liếc ngang nữ nhi một cái, "con cũng rành rồi không có việc gì, mỗi ngày chơi cùng lão rùa còn không đủ, còn quản đến tận chỗ của nương? Ta xem nên mời một nữ sư phó cho con, dạy con nữ hồng, viết chữ, quản thúc con mới tốt."

"Viết chữ còn cần nữ sư phó dạy hay sao, phụ thân từ nhỏ đã dạy con, hơn nữa, còn có ca ca mà." Kỳ Dao đứng trước mặt Liêu thị, "nương, tỷ tỷ thực sự không còn nhỏ nữa, người phải nói với phụ thân, để ông ấy nhanh lên."

"Nhanh như thế nào? Con không biết chuyện trong triều chính, đừng có càn quấy!" không phải là Liêu thị chưa từng thúc giục, thực sự là vì cô vụ án lớn như vậy, người người đều sợ mất mũ ô sa, ai còn có tâm trạng để tâm những việc khác, "đợi qua một thời gian nữa, à, con trở về đi, vì nương còn phải tính toán sổ sách."

Kỳ Dao gấp đến độ không biết làm sao.

Đúng là xui xẻo, đúng lúc đụng phải vụ án lương thực cứu trợ thiên tai.....

Nhưng nàng vẫn muốn thúc giục tiếp, ăn vạ không đi.

Đợi đến chiều tối, Kỳ Chương trở về.

Kỳ Dao lại nói một lần nữa.

Tâm tình Kỳ Chương tốt, xem tình hình, những tham quan kia ắt sẽ bị trừng trị, ông cười híp mắt nói: "Biết rồi, vì phụ chọn một người tốt cho Nguyệt Nhi, con không cần lo lắng."

Chỉ nói bằng miệng thì có tác dụng gì, đợi nữ nhi phải tiến cung mới biết thế nào là thảm, lẽ nào nàng lại phải lấy lý do có thần tiên báo mộng? Kỳ Dao đang định trở về, lên kế hoạch thật là tốt, lại nghe thấy mẫu thân thương lượng một chuyện với phụ thân, làm cho nàng rất là ngạc nhiên.

Kỳ Dao lại không rời đi nữa, giả bộ sửa sang lại hà bao, đứng ở một bên nghe lén.

"Hoài Viễn Hầu có ân với nữ nhi của chúng ta, Tạ đại nhân cũng vậy, không bằng chúng ta tìm cơ hội mời họ, tướng công thấy thế nào? Mặc dù chúng ta không phải vọng tộc quyền quý như họ, nhưng không thể nọ ân tình người ta một cách đương nhiên như vậy được, hay là đợi đến ngày hưu mệnh, cùng mời hai người tới, tạ ơn một phen."

Kỷ Chương có chút chột dạ: "Chúng ta có thể lấy cái gì tạ ơn?"

"Lễ nhẹ tình nghĩa nặng, hai người đều không thiếu bạc, chúng ta chính là thể hiện một chút tâm ý, bày một bàn tiệc thịnh soạn là được."

Liêu thị cũng có chút tâm tư nho nhỏ, bình thường nghĩ mọi biện pháp cũng không thể thân cận quý nhân, khó có được cơ hội, làm sao có thể không kết giao một chút cơ chứ, đối với trượng phu, đối với nhi tử đều có ích."

Nếu không, không biết với cái tính thật thà của trượng phu, phải trải qua bao nhiêu năm nữa mới được thăng tiến.

Kỷ Chương còn đang do dự không quyết: "Đề nghị của nàng mặc dù tốt, nhưng cũng không biết bọn họ có tới hay không. Quý nhân bận việc, xã giao cũng nhiều, vị Tạ công tử kia thường xuyên đi Đông Cung, Hoài Viễn Hầu cũng phải thao luyện binh mã, ta là sợ mất công đưa thiệp mời, lại bị họ trả về."

Cho nên người nhà mẹ đẻ của bà mới nói Kỷ Chương là một tú tài nghèo kiết hủ lậu, ông không muốn bám vào ai, cũng ưa sĩ diện.

Liêu thị vẫn kiên trì: "Đưa đi rồi nói tiếp, dù sao cũng phải thử xem."

Nghe xong rồi, Kỷ Dao nhẹ nhàng từ cửa rời đi.

Nếu như nàng đoán không sai, mẫu thân đây là muốn mời hai tình địch tới nhà đó, nàng không biết nên nói gì đây!

Nhưng có lẽ là chuyện tốt? mặc dù hai người kia, một người là Thủ phụ tương lai tâm ngoan thủ lạt, giết người giết tộc, một người là phu quân kiếp trước của nàng, nhưng tỷ tỷ gả cho một trong hai người bọn họ cũng tốt hơn là tiền cung làm phi.....

Vài ngày trôi qua, hai thiệp mời đồng thời được đưa tới Hoài Viễn Hầu phủ và Tạ phủ.

Vì tiếp đãi hai vị quý nhân, Liêu thị đích thân đi chợ, mua một đồng đồ vật, từ sáng sớm, trong nhà bếp đã phát ra mùi thơm ngào ngạt.

Đó là canh vịt nấu với ốc loa, cũng là loại canh mà nhà bếp Kỷ gia nấu ngon nhất, miễn cưỡng coi như có chút bản lĩnh. Liêu thị vẫn còn lo lắng, thường xuyên đến nhà bếp, dặn dò nhà bếp nhất định phải nấu thật sạch sẽ, làm ra món ăn ngon nhất, nói hai vị khách ngày hôm nay là người tôn quý nhất mà họ từng tiếp đãi.

Đầu bếp bị dọa tới mức làm rơi hai cái bát.

Kỷ Chương nói: "Nương tử, nhà chúng ta chỉ có điều kiện như vậy, sao lại làm khó bọn họ? đừng để đến lúc đó nấu tới mức cháy khét, làm khách nhân mất hứng."

Liêu thị không thêm đề ý: "Ông đừng có lãng phí thời gian ở đây, đi nghỉ xem lát nữa nên nói cái gì mới tốt."

".....Có thể nói cái gì."

Liêu thị lại chỉ thị: "Thư phòng cũng nên sắp xếp lại một chút."

Hai người như lâm đại địch, Kỷ Nguyên Đình đứng ở cửa, tươi cười thông thả: "Người ta nguyên ý đến, đã sớm có chuẩn bị, phải ăn thức ăn khó nuốt rồi, lại thêm đầu bếp có nấu thể nào cũng không thể so sánh với hầu môn vọng tộc được, vẫn là thuận theo tự nhiên, nếu trang trọng quá mức, Tạ đại nhân và Hầu gia ngược lại lại cảm thấy không thoải mái."

"Vậy sao?" Liêu thị gạt mình, đột nhiên nói, "Chu ma ma, mau gọi Nguyệt Nhi, Dao Nhi tới, hai vị đại nhân là trợ giúp hai đứa nó, nói thể nào cũng phải đích thân chính diện nói lời cảm tạ mới tốt."

Chu ma ma bước nhanh rời đi.

Cửa lớn, một chiếc xe ngựa dừng lại, Lý Ngọc vén màn xe, Tạ Minh Kha hơi khom lưng, bước từ trên xe xuống.

Tường trắng ngói đen, một tòa viện nho nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên, thấy có hai nhánh cây Hải đường vươn ra khỏi tường viện, nở đầy những bông hoa nhỏ màu hồng.

Y đang muốn tiến tới gõ cửa, lại nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên ở phía sau, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một con tuấn mã đen sẫm, người trên ngựa mặc áo bào màu xanh đậm, tư thế oai hùng.

hắn xoay người xuống ngựa, đem dây cương vút cho gã sai vặt, khẽ cười nói: "không ngờ tới, Dục Thiện người cũng ở đây."

Còn cho rằng chỉ mời mỗi mình hắn, vậy mà Kỷ gia còn mời cả Tạ Minh Kha.

"Hầu gia." Dương Thiệu trực tiếp gọi tên tự của y, nhưng Tạ Minh Kha lại không tùy ý như vậy, trong lòng cũng thấy kỳ lạ, Kỷ gia sao lại mời Dương Thiệu, nhưng nghĩ tới chuyện tại vườn hoa trong phủ nhà y, liền có chút hiểu rõ.

Dương Thiệu nhớ nhung tiểu cô nương kia, cười một cái nói: "Vốn dĩ muốn mời người uống rượu, đúng lúc hôm nay gặp mặt, đi vào thôi, đừng để Kỷ đại nhân đợi lâu."

hắn đang định đi gõ cửa, thì người gác cổng đã mở cửa ra rồi: "Hầu gia, Tạ đại nhân, lão gia và phu nhân mong đợi đã lâu, mời vào."

Tác giả có lời muốn nói:

Kỷ Dao: Lau sạch con mắt, chọn một tỷ phu.

Dương Thiệu:.....(Sau này thu thập nàng!)

Tạ Minh Kha: Cái này còn phải chọn.

Kỷ Nguyệt:.....Chỉ có ta là không biết chuyện gì đang xảy ra hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Lời mời của phụ mẫu, Kỳ Nguyệt cho rằng vốn sẽ thất bại, không nghĩ tới Tạ Minh Kha vậy mà lại nguyện ý tới, làm nàng ấy cảm thấy rất bất ngờ.

rõ ràng giữa hai người bọn họ cũng chưa tới mức ai thiếu nợ ai.

Kỳ Nguyệt cài một chiếc trâm bạch ngọc, đi ra ngoài.

trên đường gặp được Kỳ Dao.

Hai tỷ muội cùng sóng vai mà đi.

Kỳ Dao lắc đầu: "Vi bữa cơm này, mẫu thân tự giày vò đến khổ, nghe nói trong phòng bếp tình cảnh hỗn loạn, chính là cũng chỉ có trình độ như vậy, không biết có hợp khẩu vị của bọn họ hay không nữa."

Kỳ Nguyệt nói: "Khó nói lắm, đã ăn quen sơn hào hải vị, khó có được bữa cơm canh đạm bạc, có khi cũng không tệ đâu."

"Nhưng mà, lần này mẫu thân cũng không chuẩn bị cơm canh đạm bạc mà!" Nghe nói là phải mất không ít ngân lượng, gà vịt bò dê đều có cả.

Kỳ Nguyệt mỉm cười.

Khi tới cửa phòng tiếp khách, thì thấy Tạ Minh Kha và Dương Thiệu cũng vừa mới tới.

Hai nam nhân trẻ tuổi, một người trầm tĩnh tuấn tú, như tùng như trúc, một người uy phong tuấn mỹ, long chưởng phượng tư (phong thái của rồng phượng), Liêu thị nhìn thấy, liền cảm thấy bản thân mình nằm mơ, trong lòng không khỏi vụt qua một ý nghĩ, đây nếu là con rể của bà thì tốt biết bao! Vậy thì hai nữ nhi của bà, nửa đời còn lại không cần phải lo âu nữa.

Nhưng nghĩ xong, lắc lắc đầu, thực sự là cảm thấy hoang đường vớ vẩn, với loại gia thế như người ta, dựa vào đâu mà cưới nữ nhi của bà, có thể kết giao với nhi tử, đã là niềm vui bất ngờ rồi.

"Nguyệt Nhi, Dao Dao, mau tới gặp Hẫu gia, Tạ đại nhân." Bà vội vàng vẫy tay.

Hai tỷ muội tiến vào hành lễ.

"Chuyện của tiểu nữ, may nhờ có Hẫu gia, Tạ đại nhân mới thoát khỏi tai họa." Liêu thị nói, kéo kéo tay áo của Kỳ Chương.

"Hôm nay mời hai vị tới là muốn đáp tạ đại ân." Kỳ Chương cứng nhắc nói câu tiếp theo.

Đây vốn là nhạc phụ nhạc mẫu của hắn, Dương Thiệu đã quá quen thuộc rồi, hắn khẽ cười nói: "Chỉ là chuyện nhấc tay chỉ lao, sao lại là đại ân được, ngược lại hôm nay đến quấy rầy, gây thêm phiền toái cho mọi người rồi."

Ánh mắt hắn nhìn tới Kỳ Chương, làm cho Kỳ Chương có loại quẫn bách như nghèo đói gặp phú quý.

Liêu thị là phụ nữ, nhiều tâm tư, đánh giá Dương Thiệu một chút, cứ cảm thấy như đã từng nhìn thấy ở đâu, nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới Ngọc Mãn Đường.

Lúc đó liền cảm thấy quý khí bức người, không dám bắt chuyện, không ngờ tới hôm nay bà còn có thể mời người ta tới nhà.

Lúc này Kỳ Nguyên Đình nói: "Mẫu thân, cứ đứng nói chuyện mãi, ngay cả một chén trà nóng cũng không có."

"Ôi chào!" Liêu thị hồi thần, vội vàng mời hai người ngồi xuống, "nhất thời quên mất, xin đừng trách tội." Lại gọi Chu ma ma mang trà lên.

Là trà là loại Bích Loa Xuân tốt nhất, chỉ mua được có một lạng trà, muốn mua nhiều hơn nữa không có tiền.

Mùi thơm ngát xông vào cánh mũi, Tạ Minh Kha uống một ngụm nói: "Tây Sơn nhất tuyết, phu nhân có tâm."

Quả nhiên là công tử thế gia, nếm thử đồ tốt, liền biết xuất sứ từ đâu, Liêu thị cười lộ lên: "Hai vị là khách quý, nên như vậy."

Bọn họ vừa tới, căn nhà nhỏ này cũng trở nên rục rịch.

Đợi đến lúc dùng cơm, nam nhân ngồi ở chính đường, hai tỷ muội và Liêu thị ngồi ở gian kế bên ăn cơm.

Sao với ngày thường, bữa cơm hôm nay ngon hơn rất nhiều, Kỳ Dao liếc nhìn bộ ngực vừa mới bắt đầu nảy nở của mình, quyết định ăn thêm nửa bát cơm nữa.

Cơm no rượu say.

Liêu thị để Kỳ Nguyên Đình bồi tiếp hai vị đại nhân.

Tuy nhiên Kỳ gia thực sự nhỏ, có thể đi đến đâu, cũng chỉ có một cái đình viện, đi một lát, ba người liền tới nơi Kỳ Dao đặt vại gốm sứ, trên tảng đá có một lão rùa, đang lìm đim ngủ.

"Đây là rùa Nhị muội nuôi," Kỳ Nguyên Đình giới thiệu, "cụ rùa trăm tuổi, là ta nhờ người mới mua được."

Dương Thiệu kinh ngạc, từ khi nào Kỳ Dao có cái sở thích này? Lúc nàng ở Hẫu phủ, nhiều lần cũng chỉ nhìn cá, cũng không thích nuôi dưỡng động vật nhỏ.

hắn nhắc lão rùa lên quan sát: "Là một con rùa đực."

Vừa rồi nghe thấy tiếng nói, Kỳ Dao đã chú ý tình hình bên ngoài rồi, nghe Dương Thiệu nói là đực, nhin không được bước ra: "Sao ngài biết nó là con đực? Ta hỏi ca ca nó là đực hay

cái, huynh ấy sống chết đều không nói với ta."

Tiểu cô nương mặc váy sam màu hồng, ngẩng đầu lên, khuôn mặt hiếu kỳ đầy thắc mắc.

Dương Thiệu nói: "Người xem mai rùa của nó, đường vân ở giữa dài và mảnh, chính là con đực, nếu là con cái, đường vân đó sẽ to hơn, hơn nữa đuôi của chúng cũng khác nhau, đuôi rùa đực hơi thô ráp."

hắn chỉ cho nàng xem

Bởi vì chênh lệch chiều cao, nên hắn cúi người xuống

Kỷ Dao xem tỉ mỉ, bưng bình đại ngộ: "thì ra là như vậy, con rùa này của ta là con đực."

Dương Thiệu vậy mà hiểu biết cái này!

"Người có thể mua thêm một con cái," hắn nghiêng đầu nhìn nàng, "hai con ở cùng nhau sẽ không cô đơn nữa, dù sao tuổi thọ của chúng rất dài."

Cách gần như vậy, hơi thở mát lạnh trên người nam nhân như gió nhẹ phát tới, Kỷ Dao và hắn mắt đối mắt, nghe thấy câu này, trái tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn. Nàng thu lại ánh mắt, kết quả lại phát hiện, Tạ Minh Kha không ở bên cạnh, nhìn về phía trước, hình như y đang nói chuyện với tỷ tỷ ở phía xa xa.

Kỷ Nguyên Đình cũng chú ý tới, Nhị muội còn nhỏ, nói với Dương Thiệu vài câu thì không sao, nhưng phía Đại muội muội, lại là chuyện gì đây? Tạ Minh Kha vô thanh vô tức rời đi, là có việc gì quan trọng cần thương lượng với Đại muội muội hay sao?

Kỷ Nguyên Đình quay người đi tới hướng đó.

Nhưng Dương Thiệu lại không đi theo, hắn đem lão rùa đặt vào trong vại gốm sứ, thông thả ung dung, lấy khăn tay ra lau tay.

Kỷ Dao càng cảm thấy kỳ lạ.

Lẽ nào hai người này không phải tình địch hay sao? Tạ Minh Kha đều đi tiếp cận tỷ tỷ rồi, sao hắn còn dâm rở ở đây? Trừ khi muốn nàng nói lời hay ý đẹp thay cho hắn, cũng giống như tâm tư của Thẩm Nghiên? Nhưng dường như không giống với tác phong của hắn, kiếp trước hắn thích nàng, đều biểu đạt rất trực tiếp, thích liền trực tiếp đến cầu hôn.....

Chuyện này quá nhiều nàng khá lâu, Kỷ Dao đảo con mắt, thờ nói: "Nhìn mà xem, tỷ tỷ và Tạ đại nhân có chút xứng đôi đấy chứ."

Dương Thiệu đáp: "Tài tử tài nữ, duyên trời tác hợp."

Cái gì!

Kỷ Dao có chút không theo kịp suy nghĩ của hắn.

"Ngài," nàng nhìn chằm chằm Dương Thiệu, "ngài không phải là....."

Dương Thiệu nhìn xuống nàng: "Bản Hầu làm sao?"

Kỷ Dao lấy lại bình tĩnh: "Lời nói vừa rồi của ngài là thật lòng? nói bọn họ duyên trời tác hợp?"

"Tạ đại nhân là bằng hữu của bản Hầu, bản Hầu đương nhiên là thành tâm chúc phúc," Dương Thiệu liếc thấy mặt nhỏ của nàng có chút hồng, "chủ đề này không phải do người gọi ra hay sao? Có gì không đúng?"

Hoàn toàn không đúng!

Đánh chết nàng cũng không nghĩ tới, Dương Thiệu cư nhiên vì tình bạn với Tạ Minh Kha mới giúp đỡ hai tỷ muội nàng! Vậy mà nàng còn nghĩ đi tận đâu, còn vì chuyện phải gọi hắn là tỷ phu mà phát sầu.

thật là một câu chuyện cười.

Kỷ Dao có chút dờ khóc dờ cười.

Bên tai đột nhiên nghe thấy Dương Thiệu hỏi: "Muốn một con rùa cái không? Bản Hầu tặng người."

"Hả?" Kỷ Dao sững sốt, lập tức lắc đầu, "không cần, loại rùa trăm tuổi này cũng không dễ tìm, không muốn làm phiền Hầu gia."

thật là một cô nương ngoan ngoãn, không giống Kỷ Dao của kiếp trước, miệng thì nói không cần, nhưng trong lòng lại ham muốn phú quý của Hầu phu, cho dù là không thích hắn, cũng muốn gả cho hắn.

Dương Thiệu nói: "Xem như là tạ lễ.....nếu như người có thể tác hợp cho Dục Thiện với tỷ tỷ của người, ta còn có phần thù lao khác cho người nữa." Vừa vặn Kỷ Dao nhắc tới, đúng là một lí do sẵn có.

hắn cũng có nghĩa khí quá đi, vì Tạ Minh Kha, giúp đỡ đến mức này, nếu nói như vậy, Tạ Minh Kha thực sự thích tỷ tỷ? Bởi vì lo sợ nguy hiểm đến từ trong cung, Kỷ Dao rất muốn tỷ tỷ sớm gả cho người, nhưng cũng không thể đáp ứng như này được.

"Ai biết tỷ tỷ gả cho y sẽ như thế nào, hơn nữa ta cũng không biết tâm ý của tỷ tỷ....."

"Nếu tỷ tỷ người gả vào Tạ gia, tuyệt đối sẽ không hối hận, nhưng người có thể suy nghĩ thêm một chút," kiếp trước Kỷ Nguyệt tiến cung, Kỷ Dao rất đau lòng, hiện nay có thể tránh khỏi chuyện đó, Dương Thiệu nói, "hai ngày nữa ta đưa lão rùa tới."

Kỷ Dao vội đáp: "Ta còn chưa đáp ứng đâu."

Giọng nói mềm ngọt mềm ngọt, gọi tức mức Dương Thiệu muốn tiến lên đè ép nàng, lúc nàng muốn, nữ nhân này thường xuyên khơi dậy ham muốn nói, "Hầu gia, ta còn chưa đáp ứng đâu."

Toàn thân nhện không được có chút khô nóng.

"Cho dù không đáp ứng, cũng chỉ là một lão rùa, tặng cho người có là gì?" Ánh mắt hắn rũ xuống, nóng bỏng giống như ánh nắng gay gắt mùa hè, khóe miệng mang theo ý cười, mỉa mai hoặc lòng người.

Kỷ Dao bị hắn nhìn tới mức khuôn mặt nóng bừng, trái tim nhỏ bùm bùm loạn nhịp, đang muốn nghĩ ngợi lung tung, thì nam nhân lại quay người bước đi.

Cũng đúng, cũng chỉ là một con rùa, đối với Dương Thiệu mà nói, còn không bằng một cái móng tay của hắn! Cho thì nhận, còn về chuyện của Tạ Minh Kha, chủ yếu vẫn là phải xem tỷ tỷ.

Dương Thiệu đi thẳng ra khỏi tiểu viện mới dừng lại.

Hồi ức trong đầu về Kỷ Dao quá nhiều, nhìn thấy nàng mà nghĩ tới, có chút không kiềm chế được, nhưng hiện tại Kỷ Dao còn nhỏ, hắn còn phải bảo trì một mặt quân tử.....may mà sắp phải tới Vân Châu rồi, lần này, hắn sẽ thuận buồn xuôi gió đi xa vạn dặm.

Đợi đến khi trở về, Kỷ Dao cũng lớn hơn một chút.

.....

Ở bên cạnh Đông sương phòng.

Kỷ Nguyệt bị Tạ Minh Kha gọi lại.

Vốn dĩ nàng ấy đi Đông sương phòng để lấy vài quyển sách, kết quả Tạ Minh Kha nói muốn đơn độc nói chuyện với nàng ấy, Kỷ Nguyệt liền cho nha hoàn lui.

"không biết Tạ đại nhân có gì chỉ bảo?"

"Người đã từng vào cung chưa?"

Thần sắc Tạ Minh Kha nghiêm túc, Kỷ Nguyệt cảm thấy có lẽ xảy ra chuyện gì đó, nghiêm mặt nói: "đã từng đến."

"Là chuyện gì?"

"Cùng muội muội vào cung bầu bạn với Công chúa, ta vẽ tranh cho Công chúa, muội muội chơi chơi gà cùng Công chúa, cũng không có gì đặc biệt.....nhưng lúc sắp rời cung, có gặp Thái Hậu nương nương." Kỷ Nguyệt lấy hủ bao ở bên hông ra, "là nương nương ban thưởng, bên trong có vài hạt lạc bằng vàng, những chuyện khác thì không có."

nói rất tường tận tỉ mỉ.

Mỉ tâm của Tạ Minh Kha nhú lại.

Kỷ Nguyệt hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Có một hôm ta nhìn thấy một bức họa, là Thái Hậu nương nương ra lệnh cho người đi lấy về, ta vô ý nhìn thấy, phát hiện người trong bức họa giống người," Tạ Minh Kha nói, "ta cảm thấy nên nhắc nhở người một chút."

Kỷ Nguyệt vô cùng kinh ngạc.

Nàng ấy nghĩ tới ban thưởng lần trước của Hoàng Thái hậu.

thì ra không phải là vô duyên vô cớ!

Nhưng là vì sao? Người có dung mạo giống nàng ấy là ai?

Trong lòng Kỷ Nguyệt rối loạn, cắn môi nói: "Tạ đại nhân, cho dù ngài nhắc nhở ta, nhưng ta cũng không hiểu rõ, cũng không biết làm sao để hóa giải, đó dù sao cũng là Hoàng Thái hậu, nếu như bà lại muốn mời ta tiến cung, ta cũng không thể kháng chỉ." Nàng ấy cảm thấy áp lực cực lớn khó mà chống cự lại được.

Sắc mặt cô nương hơi trắng bệch, làm người ta sinh lòng thương tiếc.

Mặc dù Tạ Minh Kha cảm thấy là y xen vào việc của người khác, nhưng cũng đã xen vào rồi, làm người tốt thì làm đến cùng, y nói: "Nếu lại có việc như vậy xảy ra nữa, người cho người đến báo cho ta biết."

Kỷ Nguyệt đang muốn nói được, thì Kỷ Nguyên Đình tới.

Tạ Minh Kha cũng không muốn che giấu, lần trước Kỷ Nguyên Đình tới Tạ phủ, y có thể nhìn ra, Kỷ Nguyên Đình là người yêu thương muội muội, có huynh ấy truyền lời, hành sự càng thuận tiện.

"Hoặc là nói với Kỷ đại nhân, để huynh ấy nói lại với ta, như vậy cũng được."

Kỷ Nguyên Đình mờ mắt: "đã xảy ra chuyện gì?"

Hai huynh muội cần nói chuyện, Tạ Minh Kha liền quay người rời đi.

Kỷ Nguyệt đem đầu đuôi câu chuyện kể lại cho huynh trưởng nghe, Kỷ Nguyên Đình nhức đầu, vẫn cảm thấy như lọt vào trong sương mù, nhưng có thể xác định đây là một chuyện phiền phức: "Huynh biết rồi, đến lúc đó nhất định đến tìm Tạ đại nhân." Huynh ấy nhìn Tạ Minh Kha ở phía xa, "Tạ đại nhân làm người không tệ, nếu là người khác, e rằng sẽ không chú ý tới những việc này, cũng sẽ không nhúng tay xen vào chuyện trong cung, tránh cho rước họa vào thân."

Kỷ Nguyệt giật mình.

Nàng ấy nhìn bóng đánh thon dài đã đi xa, nghĩ tới lần đầu gặp mặt, y cầm dao đặt trên cổ nàng ấy, ép buộc nàng ấy bằng bó cho y.....

Nhưng hiện tại.

hiện tại gặp phải chuyện như vậy, đến cuối cùng, e rằng sẽ ngược lại, chính nàng ấy lại thiếu nợ người ta.

Nàng ấy làm sao đáp tạ đây?

Tác giả có lời muốn nói:

Tạ Minh Kha: Nàng thông minh như vậy, nhất định có thể nghĩ ra.

Kỷ Nguyệt:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Vụ án lương thực cứu trợ thiên tai, bởi vì có sự tham gia của Tổng Diệm và Tổng Vân, các quan viên đều vô cùng nghiêm cẩn, ai cũng không dám đắc tội. Nhưng hai vị Hoàng tử lại dốc hết sức lực, thúc đẩy tiến trình vụ án, đối với ai cũng không hề thủ lưu tình, những quan viên bị tra ra, tội đáng chém liền chém, đáng cách chức liền cách chức, phứt chốc bầu không khí trong Kinh Thành mây đen phủ kín, lòng người hoảng sợ.

Trong Minh Đức Điện, Hoàng thượng xem xong một bản tấu chương, ánh mắt nặng nề.

Đây cũng là việc mà ông không ngờ tới.

một vụ án, vậy mà lại kéo ra nhiều người như vậy, có thể thấy triều đình là nơi ẩn dấu nhiều tội ác dơ bẩn như thế nào, ông vẫn luôn bị che mắt không hay biết gì, không ngờ đã hù bại tới mức như thế này!

Dù sao cũng cách chức quá nhiều, Hoàng thượng nghĩ, tuyền Lại bộ Thượng thư Cố Diên Nhiên tới.

"Người nhanh chóng đề bạt quan viên, đừng làm chậm trễ chuyện quốc sự, tránh cho không thể vận hành."

"Tuân chỉ." Cố Diên Nhiên trình lên một danh sách, "thực ra trước khi vi thần điều tra vụ án này, đã sớm có dự tính, mời Hoàng thượng xem qua."

Đúng là một lão hồ ly, suy nghĩ chu toàn hơn bất cứ ai.

Cố Diên Nhiên là thư đồng từ nhỏ của ông, mặc dù làm người quá mức thông minh nhanh trí, nhưng Hoàng thượng chưa từng hoài nghi, ngược lại cảm thấy có lão hồ ly bên cạnh, càng thoải mái hơn.

Ông xem lướt qua một lượt: "Người xem mà làm." Lại hỏi, "Lần này Diệm nhi, Vân nhi biểu hiện thế nào?"

"Sở vương điện hạ từ trước tới nay đều nhìn rõ mọi việc, chú ý đến mọi mặt, vi thần là không ngờ tới Thái tử điện hạ....." Cố Diên Nhiên cười cười, "vô cùng công chính nghiêm minh, tra đến Cổ đại nhân, mặc dù bị làm khó, nhưng vẫn giải quyết mọi việc theo việc công, khiến người ta bội phục."

Thế ư, xem ra nhi tử này thật sự thay đổi rồi.

Hoàng thượng ừ một tiếng: "Rất tốt."

Cố Diên Nhiên cáo lui.

Bước ra khỏi điện, khẽ lắc đầu, loại thay đổi này lão chưa từng nghĩ tới, vốn dĩ cho rằng Tổng Vân khẳng định sẽ đoạt được vị trí Thái tử, nhưng hiện nay, xem ra Thái tử đang gãy dựa lúc sắp chết, mà lần gãy dựa này còn có tác dụng không nhỏ đâu, dù sao cũng là đích trưởng tử, Hoàng thượng đích thân gây bảo tới lớn, cảm tình cũng không phải là bình thường.

E rằng Sở vương điện hạ còn phải cố gắng thêm một thời gian nữa.

.....

Lúc này ở Tạ phủ, Tạ Minh Châu vô cùng tức giận, vốn dĩ cho rằng Thái tử không đáng nhắc tới, kết quả vậy mà lại cướp được cơ hội, cân sức ngang tài với Tổng Vân, nghe phụ thân nói, lỗi gì cũng không mắc phải, nếu không tùy tiện bầm bả với Hoàng thượng lỗi sai của hắn ta, cũng đủ để Thái tử ăn hành.

Tạ nhị lão gia là Đại Lý Tự Khanh, lần này cũng tham gia vào vụ án điều tra.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, khi nào Tổng Vân mới có thể tiến nhập Đông cung đây!

Tạ Minh Châu muốn làm thái tử phi.

À ta trong lòng đầy áp tâm sự, đi thăm Tạ Minh Thiều.

Vết thương của Tạ Minh Thiều vừa mới khỏi, nhưng vẫn bị Tạ Tri Kính cấm túc không cho ra ngoài.

"Làm muối tức chết đi được," Tạ Minh Châu nói, "không biết Thái tử có chuyện gì, vậy mà lại có thể hòa với Tổng Vân một lần."

"Dù sao cũng chỉ là cơn trùng mùa thu đông, nhảy nhót không được bao lâu nữa." Tạ Minh Thiều dựa vào đầu giường, trong lòng nghĩ tới Kỷ Nguyệt, "lần trước thất thủ, đúng là tiện nghi cho Tạ Minh Kha, e rằng y muốn cưới Kỷ đại cô nương kia."

"Cười về không phải càng tốt hay sao?" Tạ Minh Châu nhướn mày, "Loại cô nương xuất thân từ môn hộ nhỏ, đúng là hợp với ý, chung quy còn tốt hơn khi chọn nữ nhi của danh môn vọng tộc. Huynh cứ xem đi, mẫu thân cũng sẽ thành toàn cho ý." Tạ Minh Kha như vậy là chủ động từ bỏ trợ lực từ việc liên hôn, nói cho cùng còn có thể mong Kỳ gia giúp đỡ thế nào, tự nhiên là có lợi cho Nhị phòng bọn họ, à ta an ủi ca ca, "đợi khi già tới, nàng ta chỉ là một nữ nhân yếu đuối, ca ca còn sợ không chiếm được nàng ta hay sao? Đến lúc đó nàng ta cũng không dám nói ra, nếu thực sự để cho người khác biết, truyền đến tai Tạ Minh Kha, còn có thể tiếp tục làm thiếu phu nhân của Đại phòng hay sao? không thể nào."

Cuối cùng Kỳ Nguyệt cũng chỉ có thể nén giận nhẫn nhịn!

Cũng đúng, cho dù Tạ Minh Kha cướp được, ánh mắt Tạ Minh Thiệu âm lãnh, nhưng sẽ có một ngày gã ta hủy hoại Tạ Minh Kha.

"Đợi khi ta được ra ngoài, sẽ dẫn muội đi gặp Tống Văn."

Bám vào Sở vương điện hạ, tương lai lại phụ tá Sở vương làm Thái tử, đẳng vị, Nhị phòng bọn họ tự nhiên là thăng quan tiến chức như điều gặp gió, muốn đối phó một Tạ Minh Kha còn không phải làm chuyện dễ dàng hay sao? Chẳng qua chỉ là đâm chết một con kiến mà thôi!

Tạ Minh Châu cười: "Chính là đang đợi huynh, ca ca."

.....

Quả nhiên, Dương Thiệu nói được làm được, rất nhanh đã cho người mang lão rùa tới.

nhỏ hơn so với con đực một chút, nhưng lại đẹp hơn, đường vân trên lưng rất sâu, giống như một đồng tiền mai rùa, ngay cả cái đầu nho nhỏ, cũng có vẻ tương đối xinh xắn.

Liêu thị nghĩ là Dao Dao đòi hỏi, cau mày nói: "Dao Dao, sao lại đòi Hầu gia tặng rùa?"

"Con không có!" Kỳ Dao oan uổng, "là ngài tự tặng cho con."

"Vậy sao?" Liêu thị kinh ngạc, xoay chuyển suy nghĩ, có thể là vì ngày đó nhìn thấy vại gốm sứ trong đình, lại thấy tiểu nữ nhi đáng yêu, nên mới mang tới tặng, liền không hỏi thêm nữa.

Kỳ Dao cầm lão rùa trở về, đặt trong vại gốm sứ.

Rùa đực thấy có một con rùa cái tới, vốn dĩ lơ đãng, liền ngay lập tức trở nên hưng phấn, thò đầu ra, mãi đến mãi đi vào mai rùa cái, giống như đang chào hỏi.

Rùa cái nhỏ cũng búng búng khí thế từ từ bò tới, hai con rùa dựa vào nhau, không biết có phải là đang tâm sự với nhau hay không nữa.

Kỳ Dao nhìn thấy rất thích, giờ tay ra sờ mai rùa một cái, nghĩ Dương Thiệu tặng nhanh như vậy, có thể thấy hẳn rất muốn tác hợp cho hai người kia.

Nhưng kiếp trước nàng thực sự không biết Dương Thiệu có người bạn là Tạ Minh Kha, cũng cảm thấy kỳ lạ, lẽ nào bởi vì nàng trùng sinh, cho nên rất nhiều chuyện cũng thay đổi? Ví dụ như Dương Thiệu gặp nàng sớm hơn, ví dụ như tỷ tỷ gặp Tạ Minh Kha ở chùa Bạch Mã, hơn nữa hai tỷ muội nàng còn nhận được sự triệu kiến của Công chúa, còn có Tống Văn, vậy mà nàng lại gặp hẳn ta ở chợ hoa.....hết thảy đều trở nên không thể đoán trước được.

Điều này làm nàng càng thêm lo lắng cho Kỳ Nguyệt, nàng dự định đi gặp tỷ tỷ, ai ngờ đúng lúc này, Bạch Quả chạy tới: "cô nương, nô tỳ đi múc nước, có gặp người gác cổng, hẳn ta nói có hai thái giám, thỉnh Đại cô nương vào trong cung."

Kỳ Dao cả người cứng nhắc: "thật hay giả, thái giám?"

"Là thật, cô nương, nô tỳ đúng lúc gặp được người gác cổng vội vã chạy đi bẩm báo."

Kỳ Dao vừa nghe, liền nhanh chân chạy tới nhà chính.

Liêu thị đang ngạc nhiên, nhìn thấy nữ nhi, liền nói: "Lần này là do Hoàng Thái hậu mời, Dao Dao.....đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Quý nhân trong cung thích Nguyệt Nhi như vậy?"

Cho dù là vinh dự, nhưng tần suất cho mời nhiều như vậy, Liêu thị cũng có chút nghi hoặc.

Hoàng Thái hậu!

Kỳ Dao mím môi, xem ra ngày đó Hoàng Thái hậu thực sự có ý đồ gì đó, vốn dĩ nàng luôn kiêng kỵ Hoàng thượng, kết quả một kiếp này, Hoàng Thái hậu lại chen một chân vào.

đang nghỉ ngơi, Kỳ Nguyệt tới.

Nhìn thấy mẫu thân và muội muội, nàng ấy thu lại thần sắc lo lắng: "Lần trước Hoàng Thái hậu ban thưởng hà bao cho chúng con, nhìn người cũng rất hòa ái, có lẽ là Công chúa nhắc tới chuyện con vẽ tranh, nên Hoàng Thái hậu cũng muốn xem tranh."

Liêu thị thở phào một hơi: "Vậy con đi đi, quý quý trong cung con còn biết nhiều hơn nương, vì nương ở nhà đợi con."

Kỳ Nguyệt gật gù đầu, nhỏ giọng nói với Kỳ Dao: "Tỷ đã cho người đi nói với ca ca, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ca ca sẽ mời Tạ đại nhân giúp đỡ."

So với mẫu thân, muội muội này còn suy nghĩ nhiều hơn.

Nhất thời Kỳ Dao cũng không có biện pháp gì, bởi vì sự việc đến quá nhanh, ánh mắt của nàng hơi chua xót: "Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải bảo trọng!"

nói giống như đi vào đầm rồng hang hổ vậy, Kỳ Nguyệt vỗ vỗ tay nàng, đi ra ngoài ngồi lên kiệu.

Lần này, nhất định là lãnh ít dừ nhiều!

Kỳ Dao nghĩ thế nào cũng thấy bất an, nàng đi đi lại lại trong phòng, đột nhiên linh cơ nghĩ tới, không phải Dương Thiệu muốn tác hợp cho tỷ tỷ và Tạ Minh Kha hay sao? Nếu bị Hoàng thượng nhìn trúng, vậy mối hôn sự này liền không thành rồi, mặc dù tỷ tỷ nói sẽ nhờ Tạ Minh Kha giúp đỡ, nhưng dù sao đi nữa thêm một người thêm một sự trợ giúp.

Kỳ Dao nắm chặt nắm đấm, nhân lúc người trong cung tới, trong nhà có chút hỗn loạn, liền chuồn ra ngoài từ cửa sau.

Cổ kiệu chờ Kỳ Nguyệt đi trên đường.

Bên ngoài rất ồn ào náo nhiệt, nhưng nàng ấy lại không nghe thấy gì.

Sơ với lần vào cung trước, tâm trạng lần này của Kỳ Nguyệt đương nhiên trầm trọng hơn, bởi vì không biết Hoàng Thái hậu sẽ làm gì, hai vị thái giám vừa rồi lại rất nghiêm túc, nàng ấy nghĩ, cho dù có hỏi, e rằng họ cũng không nói cho nàng ấy biết.

Ngón tay trong tay áo bị Kỳ Nguyệt siết chặt, lo lắng không yên.

Nếu như đến lúc đó thực sự xảy ra chuyện gì, nàng ấy phải giải quyết như thế nào? Dù sao nàng ấy cũng chỉ là một nữ tử, cho dù có là nam nhân đi chăng nữa, trong Kinh Thành này, liền có thể tùy tâm sở dục hay sao? không, ai cũng không thể, ngoại trừ một người tôn quý nhất trong thiên hạ, Hoàng thượng, những người khác cũng chỉ có thể vâng mệnh.

Sau lưng Kỳ Nguyệt đã đổ mồ hôi lạnh.

Chính là lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, từ xa tới gần, giống như đang chạy như bay.

trên đường, rất ít khi có người cưỡi ngựa mà đi, Kỳ Nguyệt cảm thấy có lẽ nàng ấy nghe sai rồi, ai ngờ tới cái kiệu đột nhiên bị lắc mạnh, thái giám ở bên ngoài cũng phát ra tiếng thét chói tai.

"Tránh ra, tránh ra!" cũng không biết là ai kêu lên.

Kỳ Nguyệt kinh hoàng bám chắc vào kiệu, đầu ngón tay cũng trắng bệch. Sau đó nghe thấy "đùng" một tiếng, cả cỗ kiệu rơi bịch xuống đất, chắc là kiệu phu bị va chạm, căn bản là không thể giữ vững cỗ kiệu.

trên đùi cảm thấy đau đớn, Kỳ Nguyệt cau mày, giờ tay ra sờ, cảm giác đau đớn liền đi qua.

Dù sao cũng không phải rơi từ trên tầng lầu xuống, chỉ là rơi kiệu, cách mặt đất rất gần.

Nàng ấy từ từ đứng lên, vén màn kiệu, chỉ thấy hai tên thái giám nằm ngang nằm dọc trên đất, nàng ấy hỏi thăm: "Hai vị công công không sao chứ?"

"Kỳ cô nương, đây đúng là tai bay vạ gió mà." một thái giám trong đó xoa chân, "không biết ngựa điên từ đâu tới, lúc này cũng không thấy đâu nữa, nếu không ta nhất định phải bắt lấy giết không tha.....cô nương chắc là cũng bị thương, cô nương cứ đi khám đại phu trước, hiện nay cũng không thể lập tức tiến cung, ta phải nghỉ ngơi một lát đã, ời chào!"

Thái giám còn lại cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Vốn Kỳ Nguyệt muốn nói bản thân nàng ấy không bị thương, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt xuống, đây là một cơ hội tốt, nếu như bản thân bị thương, có khi lại tránh được một kiếp. Nàng ấy khập khiễng bước ra khỏi kiệu, đi tới bên cạnh hai vị thái giám, mắt nhìn xung quanh, thấy có một y quán gần đây, liền đi tới đó.

Đại lý nữ nói tình trạng vết thương của mình cho đại phu, để đại phu phán định nàng ấy phải mất mấy tháng mới khôi phục, nàng ấy nhấc vạt váy lên, dường như có chút khó khăn khi bước qua bậc cửa.

Chính là lúc này, có người đỡ nàng.

Chuyện xảy ra bất ngờ, Kỳ Nguyệt thật sự bị dọa chết khiếp, đứng không vững, cái trán đụng phải ngực y.

Chóp mũi người thấy mùi huân hương nhàn nhạt, bên tai nghe thấy giọng nói quan tâm của nam nhân: "Thương thế có nghiêm trọng không?"

Nàng ấy ngẩng đầu lên xem, phát hiện ra là Tạ Minh Kha.

Y nắm lấy cánh tay nàng ấy, khoảng cách vô cùng gần gũi, lại hơi hơi cúi đầu, hai người chỉ cách nhau gang tấc.

Kỳ Nguyệt mặt đỏ bừng

Nhưng rất nhanh đã đoán được là chuyện gì xảy ra, nhẹ giọng đáp: "Là ngài?"

"Mặc dù là hạ sách, nhưng có tác dụng, nếu không một khi vào trong cung, ai cũng không thể ngăn cản." Dám bày trò trong cung, có thể phải trả giá bằng tính mạng của cả nhà, Tạ Minh Kha tạ lỗi, "nhưng làm người bị thương rồi, có nặng không?"

"không nặng." đúng là một biện pháp tốt, Kỳ Nguyệt cười, nhẹ giọng đáp, "ta già rồi đó."

Bình thường nhìn nàng ấy lúc nào cũng là đoan trang dịu dàng, nhưng lúc này trong mắt lại có chút giảo hoạt, giống như gợn sóng trên mặt hồ yên ả, đẩy ra bên ngoài, lay động tới tận đáy lòng của y.

Y cười khẽ.

Kỳ Nguyệt nói: "Tạ đại nhân, ngài không cần đỡ ta."

Nếu đã không bị thương thì cũng không cần phải đỡ, nhưng không biết vì sao, liếc nhìn khuôn mặt thanh lệ của nàng ấy, nghĩ tới cảm giác bị đâm vào ngực lúc nãy, giờ khác này y vô cùng không muốn buông ra.

Tác giả có lời muốn nói:

Đoán xem Tạ công tử có buông tay hay không? Ha ha~

Dương Thiệu: Đồ ngốc mới buông tay.

Tạ Minh Kha:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Loại cảm giác này từ trước tới nay chưa từng có, giống như pháo hoa nổ ra rồi vụt tắt, trong lòng cảm thấy có chút nóng nực.

Nhìn cô nương gần ngay trước mắt, y không buông tay ra, mặc dù mặt của y có chút nóng.

"Liên đỡ đến chỗ đại phu đi, tránh cho bị nhìn ra sơ hở." Ngữ khí của Tạ Minh Kha rất thân nhiên.

Thực ra nàng ấy cảm thấy nam nữ thụ thụ bất thân, đỡ như vậy có chút không thỏa đáng, nhưng ý của Tạ Minh Kha, hình như là cảm thấy nàng ấy già bộ không giống, sợ bị lộ tẩy. Kỳ Nguyệt liền không cự tuyệt nữa, dù sao thì hôm nay cũng là y cứu nàng ấy.

Y đến kịp thời như vậy, chỉ cần muộn một chút thôi, nàng ấy liền phải vào cung rồi.

Kỳ Nguyệt nói: "Vậy thì đa tạ."

Tạ Minh Kha đỡ nàng ấy tiến vào trong.

Y quán này nhìn rất vắng vẻ, trong y quán chỉ có ba bệnh nhân, Kỳ Nguyệt đợi ở chỗ xa một chút, thấp giọng nói: "Ta nhân cơ hội này bị thương, liệu có ảnh hưởng gì tới ngài?"

Nàng ấy không muốn liên lụy tới y.

Tạ Minh Kha nghe ra sự quan tâm trong lời nói của nàng ấy, khẽ miệng giương lên: "không sao, cho dù có tra ra, cũng không thể tra đến ta được, hơn nữa, bên đó sẽ không nghĩ tới có người cố ý phá hoại."

Chuyện của Kỳ Nguyệt chỉ có Hoàng Thái hậu mới biết rõ là chuyện gì, bọn họ cũng chỉ suy đoán, chứ hoàn toàn không biết dự định của Thái hậu, vậy thì Thái hậu đương nhiên sẽ không hoài nghi người khác. Dù sao Kỳ Nguyệt chỉ là một cô nương gia, sao có thể to gan như vậy được, cũng sẽ không vô duyên vô cớ cự tuyệt lời mời của Thái hậu, đó là điều các quý nữ mong còn không được cơ mà.

Mặc dù như vậy, cũng là vô cùng nguy hiểm, Kỳ Nguyệt cảm thấy nàng ấy thực sự nợ ân tình của Tạ Minh Kha.

"Tạ đại nhân, đa tạ ngài." Nàng ấy ngừng đầu, nghiêm túc nói, "Ân tình này, ta nhất định ghi nhớ."

"Ta đã hứa với người, nhất định sẽ làm được, hơn nữa, nếu như không có người, ta còn có thể đứng ở đây hay sao, việc này cũng khó nói lắm." Lần đó may mà có Kỳ Nguyệt băng bó giúp, mới có thể làm cho máu ngừng chảy.

Khuôn mặt nam nhân rõ nét, tuấn tú vô song, lần đầu gặp mặt thấy vô cùng đáng sợ, nhưng hôm nay, ánh mắt y nhìn vào nàng ấy, giống như ánh trăng dịu dàng, nhẹ nhàng hạ xuống.

cô nương gia vốn đã miễn cảm, trong lòng Kỳ Nguyệt vừa động, liền cúi đầu xuống.

Đại phu khám cho hai bệnh nhân xong, Tạ Minh Kha liền đỡ Kỳ Nguyệt đi tới ngồi xuống trước mặt đại phu.

Kỳ Nguyệt nói rằng mình bị thương ở cẳng chân, đại phu bảo nàng kéo y phục lên để kiểm tra xem.

Nàng ấy cúi người, kéo lộ ra một chút, có lẽ là chưa từng lộ ra dưới ánh mặt trời, trắng như tuyết, Tạ Minh Kha nhìn thấy, vội quay người lại, trên khuôn mặt tuấn tú không thể che dấu nổi có chút đỏ lên. Nghi tới chuyện ở chùa Bạch Mã, y từng bắt Kỳ Nguyệt động vào vết thương của y, hôm nay chỉ cảm thấy việc đó vô cùng quá đáng. Y chỉ nhìn thấy có một chút, liền cảm thấy mất tự nhiên, huống chi là cô nương gia như nàng ấy phải đối mặt với một nam tử xa lạ.

Nếu như có thể trở về ngày đó, y nhất định sẽ không đối xử với nàng ấy như vậy.

trên chân của Kỳ Nguyệt cũng không có vết thương, nhưng động vào chút, liền cảm thấy vô cùng đau đớn, đại phu cảm thấy là bị trật khớp, kê đơn thuốc dặn dò: "Nhất định phải nghỉ ngơi nhiều, mỗi ngày đổi thuốc, một đến hai tháng sẽ khỏi hoàn toàn."

Kỳ Nguyệt cảm tạ, lấy tiền từ trong hà bao ra trả.

Lúc này Tạ Minh Kha vẫn chưa quay người lại, y nhìn đường phố bên ngoài, phát hiện hai thái giám kia đã đứng dậy được, đang đi tới bên này, liền nói với Kỳ Nguyệt: "Ta phải đi trước rồi, chuyện này có lẽ sẽ dừng lại ở đây."

Kỳ Nguyệt hiểu rằng y không nên đụng mặt hai thái giám kia, liền gật gật đầu: "Đa tạ."

Tạ Minh Kha nhìn khuôn mặt nàng ấy một lát, liền quay người rời đi.

Lúc thái giám tới, y đã rời đi rồi.

"Kỳ cô nương sao rồi?" Thái giám vừa cất tiếng hỏi, vừa nhìn đại phu, "Người chữa trị cho nàng ấy, người nói."

"Thương gân động cốt, sợ rằng phải nghỉ ngơi một thời gian mới khỏi."

Thế này làm sao có thể tiến cung? Thái giám vội sai kiện phu đi bẩm báo chuyện này, quả nhiên Thái hậu nương nương truyền lời, nói Kỳ Nguyệt không cần tiến cung nữa, trở về nhà dưỡng thương cho tốt.

"Đa tạ nương nương." Kỳ Nguyệt tạ ân.

Kiến phu lại nâng kiện, đưa nàng ấy trở về Kỳ gia.

.....

Trong khi đó, Kỳ Dao trốn ra khỏi nhà nên hoàn toàn không biết gì, nàng đến Hoài Viễn Hầu phủ, để cho người gác cổng vào bẩm báo, kết quả người gác cổng nói Dương Thiệu không ở trong phủ.

Kỳ Dao sốt ruột lo lắng: "Vậy Hầu gia đang ở đâu? Có thể nói cho ta biết hay không, ta có chuyện rất quan trọng."

"Chuyện này....."

Người gác cổng còn chưa trả lời, đã thấy một cỗ kiệu nâng ra từ bên trong, hai bên đứng hai nha hoàn, không nhìn kỹ, còn tưởng rằng là khách nhân của Hầu phủ, Kỳ Dao tránh sang một bên.

Ai biết được người trong kiệu đã sớm phát hiện ra nàng, chính là lúc Kỳ Dao hỏi người gác cổng, à ta cách một tấm màn đã chú tới tiểu cô nương này.

Ngày đó thả điều ở núi Ngọc Sơn, khi cô nương này biết được à ta là ai, liền chạy trốn chết, nhưng ca ca của nàng lại không thức thời, ác ngôn ác ngữ, sắc mặt thối hoắc, còn nói cái gì mà "ai dẫm chân muội muội của hần, liền đánh người đó", Du Tổ Hoa nhớ rất rõ ràng, khiến trách người gác cổng: "Làm cái gì? Người linh tinh, cũng không đuổi ra ngoài, để người này đứng đây làm gì, cản trở đường đi."

Vậy mà lại là Du Tổ Hoa.

Kỳ Dao tức tới mức cắn chặt răng, trong lòng nghĩ đúng là chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng!

Nhưng hiện nay nàng không rảnh mà đi tính toán với à ta, nàng còn phải đi cứu tỷ tỷ, Kỳ Dao liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của nàng, Du Tổ Hoa hỏi người gác cổng: "Nàng ta đến có việc gì?"

"hỏi muốn gặp Hầu gia, có chuyện quan trọng."

Nàng ta quen biết Hầu gia?

Du Tổ Hoa kinh ngạc, sao à ta lại không biết chuyện này?

Trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ, Du Tổ Hoa bảo kiệu phu đuổi theo, giả vờ rất bất ngờ: "Ý, người không phải là cô nương ở núi Ngọc Sơn lần trước hay sao? Đến đây làm cái gì? Sớm biết là người, ta sẽ không đuổi người đi, nghe nói người muốn tìm biểu ca?"

Tìm ai cũng chẳng liên quan tới à ta, Kỳ Dao cũng không muốn nói chuyện, bước nhanh rời đi.

Du Tổ Hoa rất tức giận, nàng biết rõ thân phận của à ta, còn dám chậm chễ như vậy, đúng là cho người thể diện người còn không thèm nhận! Cho rằng quen biết Dương Thiệu, liền không để à ta vào mắt hay sao? Cũng không nghĩ xem, cô nương trong thiên hạ, có ai có quan hệ thân thiết với Dương Thiệu hơn à ta cơ chứ, bọn họ là cùng nhau lớn lên trong một phủ đệ.

Du Tổ Hoa quyết định phải giáo huấn Kỳ Dao một chút, ra hiệu một ánh mắt, nha hoàn bên cạnh kiệu đột nhiên đụng vào Kỳ Dao một cái, Kỳ Dao đứng không vững, cả người đổ về phía trước, ngã trên đất.

Xem nàng chật vật, Du Tổ Hoa vô cùng đắc ý, lạnh giọng nói: "Ta sớm đã nói người cản trở lối đi, nghe không hiểu lời nói của người khác hay sao?" Phất phất tay, cỗ kiệu tiếp tục đi về phía trước.

Kỳ Dao không nghĩ tới à ta lại ác như vậy, bởi vì trong trí nhớ, mặc dù Du Tổ Hoa hận nàng, nhưng vì cố kỵ Dương Thiệu, ở trước mặt hần còn kìm chế vài phần, thì ra sau lưng à ta lại là người như vậy, nhìn nàng không có gia thế tốt, cũng không có chỗ dựa, liền xuất ra loại thủ đoạn như thế này.

Đúng là làm người ta chán ghét!

Nàng mà gặp được Dương Thiệu, nhất định sẽ cáo trạng, để hần giấy đồ Du Tổ Hoa cho cẩn thận, nhưng Dương Thiệu liệu có nghe nàng....hiện tại hần cũng không thích nàng a.

Kỳ Dao có chút ảo não, đang định đứng dậy, bên cạnh liền có một đôi tay đỡ nàng: "Người không sao chứ?"

"không sao, tạ....." Kỳ Dao đang định cảm tạ, nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt của người đó, trong lòng nàng nhảy dựng, nàng cư nhiên lại gặp được Tống Vân, nhưng vẫn giả bộ không quen biết, "tạ công trừ trợ giúp."

Dựa vào tay hần ta để đứng dậy, khom lưng vỗ vỗ bụi bần trên váy.

Cũng không nói thêm một lời thừa thãi nào, trong lòng Tống Vân nghĩ, tiểu cô nương này nhất định là người có trí nhớ kém nhất mà hần ta từng gặp, nếu không gặp mặt ba lần rồi, tại sao vẫn không nhận ra? Nàng cũng không bị hần ta ảnh hưởng một chút nào, thậm chí một ánh mắt cũng không nhìn tới, chỉ chăm chú phui bụi đất trên cơ thể.

Tống Vân thấy nàng đã phui xong: "Hình như vừa rồi ta thấy người bị người ta đẩy, xảy ra chuyện gì?"

"không có chuyện gì," Kỳ Dao không muốn nói nhiều, nếu không lại phải kể tới Hoài Viễn Hầu phủ, kể đến bao giờ mới xong, "là ta không cẩn thận bị ngã."

rõ ràng là hần ta tận mắt nhìn thấy, nhưng.....

Tiểu cô nương đúng là độ lượng, đều bị người ta ức hiếp thành ra như vậy, còn nói không có việc gì, ngược lại không biết cô nương nhà ai kiêu căng như vậy, mi tâm Tống Vân khê cau lại, hoặc là cô nương này sợ hãi, không dám nói ra? đang lúc suy nghĩ, bên tai liền nghe thấy giọng nói của Kỳ Dao: "Vừa rồi đa tạ công từ, nhưng ta đang có việc gấp, xin cáo từ."

không đợi Tống Vân kịp phản ứng, đã chạy nhanh như chớp.

Mỗi lần đều rời đi nhanh như vậy, tránh hần ta như tránh tà vậy.

Việc này làm Tống Vân nghĩ tới con thỏ có lá gan nhỏ, nhưng, sao có thể, ngay cả hần ta là ai nàng cũng không biết, cũng không nhận ra hần ta, vậy đó khẳng định là ảo giác. Khóe miệng hần ta giương lên, đúng là rất thú vị, không biết lần sau gặp mặt, nàng có nhận ra hần ta?

hần ta nghi chân chốc lát liền đi tới nha môn Hộ bộ.

Kỳ Dao thoát khỏi Tống Vân, đứng trong một con hẻm nhỏ, lại nghĩ ngợi, cảm thấy khẳng định là Dương Thiệu đang ở trong quân doanh, hần am hiểu thao luyện binh mã, am hiểu đánh

trận, trong trí nhớ, hỗn loạn ở Vân Châu phát sinh vào tháng bảy, chính là do hán lãnh binh.....Kỷ Dao lập tức nướn một cỗ xe, đi tới quân doanh bên ngoài thành.

Cách cũng không xa, rất nhanh liền tới, Kỷ Dao đi tới cửa quân doanh, cầu khẩn binh sĩ bẩm báo giúp.

"Làm ơn giúp đỡ, ta có việc rất quan trọng." nàng chấp tay thi lễ, "vị đại ca này, cầu xin huynh, nhất định phải nói với Hầu gia!"

Nàng vốn dĩ đáng yêu, động tác này làm binh sĩ không khỏi mềm lòng: "Hầu gia thực sự quen biết người?"

"Thiên chân vạn xác, ngài từng tới nhà ta dùng cơm, đối xử rất tốt với ca ca của ta."

Nhìn tiểu cô nương cũng không giống nói dối, hơn nữa, lời nói dối kiểu này, vừa đi hỏi liền lộ tẩy, binh sĩ căn dặn người bên cạnh vài câu, liền đi vào quân doanh.

Trần Tố nghe thấy Kỷ Nhị cô nương tới, lấp bắp kinh hãi: "Ồ bên ngoài quân doanh?"

"Vâng."

Trần Tố lập tức đi gặp.

Xem ra tiểu cô nương này đúng là người quan trọng, Trần Tố ở bên cạnh Dương Thiệu, mỗi ngày đều tiếp xúc với quan lại quyền quý, còn chưa thấy ai được Hầu gia xem trọng như vậy, binh sĩ cảm thấy có chút kỳ lạ, tiểu cô nương kia, lẽ nào là thiên kim nhà quyền quý?

Thấy binh sĩ có chút nghi hoặc, trong lòng Trần Tố nghĩ, giả thì biết cái gì, cô nương kia tám phần chính là Hầu phu nhân tương lai, Hầu gia vì nàng, làm những chuyện hết sức kỳ quái!

"Nhị cô nương, Trần Tố mời nàng vào, sắp xếp nàng đợi ở một nơi yên tĩnh, Hầu gia còn đang bận, xin hỏi cô nương có việc gì mà phải tới đây?"

Kỷ Dao không nói, chỉ muốn nói với Dương Thiệu.

Thấy nàng ngậm chặt miệng, Trần Tố thức thời không hỏi nữa, rót cho nàng một chén trà: "cô nương đợi một lát."

không đợi cũng không được, chỉ là hi vọng hán tới nhanh một chút, nếu không tỷ tỷ sẽ rất nguy hiểm.

May mà, rất nhanh liền nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, Kỷ Dao đứng lên ra ngoài cửa đón, nhưng lại nhìn thấy Dương Thiệu cư nhiên không mặc áo trên, lộ ra bả vai rộng lớn, lồng ngực rắn chắc, còn có làn da bị gió thổi bị phơi nắng, gần giống màu lúa mạch, bên trên còn lưu lại từng giọt từng giọt mồ hôi, thuận chiều chảy xuống dưới thắt lưng eo hẹp.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, mặc dù kiếp trước đã nhìn thấy nhiều lần, nhưng lúc này, lại không dám nhìn thẳng, nghiêng người lấp bắp nói: "Ngài, ngài, ngài sao lại.....như vậy."

Có chút ý tứ trách cứ, Dương Thiệu nghĩ, ai bảo nàng đến đây, còn trách hán sao? Nhưng nhìn thấy khuôn mặt tiểu cô nương đỏ bừng, loại thẹn thùng đó làm hán cảm thấy vui vẻ.

Cả hai kiếp, hán cũng chỉ bị tiểu cô nương này nhìn thấy.

Dương Thiệu lấy nước ở trong thùng nước đặt cạnh cửa tạt vào người, lau khô, nhận ý bảo sạch sẽ từ tay Trần Tố, khoác lên người, đi vào trong.

"Sao người lại tìm tới đây?"

"Hầu gia không phải là tướng quân hay sao, vậy thì quá nửa là ở trong quân doanh," Kỷ Dao nói, "ta cũng là thứ vận may."

không nghĩ tới Kỷ Dao sẽ tới tìm hán, xem ra sau này phải căn dặn người gác cổng trước rồi, tránh cho nàng phải chạy tới quân doanh. Ở đây toàn là nam nhân, khắp nơi đều có thể nhìn thấy nam nhân sau khi thao luyện xong liền thoát y tắm rửa.

Dương Thiệu buộc chặt đai lưng: "Nếu đã có chuyện gấp, liền nói trên dọc đường đi." Cũng đúng lúc hán muốn trở về nhà.

Nàng nghiêng đầu, phát hiện hán đã mặc xong, cảm bảo có họa văn mây màu xanh (lá cây) thắm che đi sự anh tuấn bên trong, một chút hình dáng cũng không nhìn thấy, chỉ nhìn thấy thân hình phả lệ thon dài, phối hợp với khuôn mặt tuấn mỹ, giống như châu ngọc.

không biết tại sao, nàng đột nhiên nuốt một ngụm nước miếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Dương Thiệu: Thêm muốn sao, lớn lên cho nàng xem đủ.

Kỷ Dao: Hừ, sớm đã xem đến chán rồi!

Dương Thiệu: Ha.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

âm thanh rất nhỏ, chỉ có nàng nghe thấy.

Dương Thiệu dẫn nàng rời đi.

đi tới bên ngoài, đặt tay lên giữa môi thổi một tiếng, chỉ thấy một con tuần mã màu đen sẫm phi nhanh mà tới, trong chốc lát đã tới trước mặt.

Đó là ngựa yêu của hần, toàn thân không có một cọng tạp lông (lông khác màu), nghe nói là mua từ Tây Tạng, giá trị ngàn vàng, kiếp trước Kỳ Dao cũng nhìn thấy, khen ngợi nói: "ngựa tốt."

Nàng cũng biết xem ngựa? Có lẽ là thấy con ngựa này có bộ lông xinh đẹp đi? Dương Thiệu nhảy lên lưng ngựa, tư thế tiêu sái, đồng thời phản phó Trần Tổ: "Đưa nàng đi ngồi xe ngựa."

Trần Tổ đáp một tiếng, lập tức đi chuẩn bị.

So với chiếc xe ngựa nàng tự thuê, xe ngựa của Dương Thiệu ngồi thoải mái hơn nhiều, bên trong không chỉ trải thảm họa lệ, còn có một chiếc bàn vuông, đặt điểm tâm, trái cây, rượu ngon ở trên đó.

hần đúng là rượu không rời thân, Kỳ Dao nghĩ, chắc là vì tông quân sớm nên học được, nàng ngửi bầu rượu một chút, chỉ cảm thấy mùi thơm nức mũi, suýt nữa muốn uống trộm một ngụm, nhưng nghĩ tới tửu lượng của mình, vẫn là nhịn xuống, đừng đề đến lúc vào thành rồi, bị say đến mức cái gì cũng không biết, vậy mới là mất hết mặt mũi.

Tiểu cô nương xem trộm hình dáng của bầu rượu, lại liếc nhìn Dương Thiệu ở bên ngoài đi song song với xe ngựa, khóe miệng nhếch lên vui vẻ.

hần cho ngựa đi chậm lại, gõ gõ cửa sổ xe ngựa: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Kỳ Dao nhìn thấy hần, vội vàng tiến sát lại: "Hầu gia, vừa rồi Hoàng Thái hậu phái hai thái giám tới, đem tỷ tỷ ta vào trong cung rồi."

"Chính là chuyện này?" Dương Thiệu nhướng mày, có chút kỳ quái.

Phúc Gia công chúa hay mời các cô nương tiến cung bầu bạn, Hoàng Thái hậu thỉnh thoảng cũng như vậy, theo lý mà nói, đối với Kỳ gia, đây là chuyện tốt.

Nàng vì sao lại cảm thấy sợ hãi?

Ánh mắt nam nhân đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén.

Kỳ Dao hoảng loạn, vội giải thích: "Lần trước ở đình Thanh Âm, không phải là Công chúa cho mời tỷ tỷ hay sao, sau đó rất thường thức tỷ tỷ, có lần mời ta và tỷ tỷ tiến cung bầu bạn, không ngờ tới trên đường trở về gặp phải Hoàng Thái hậu.....Thái hậu nương nương nhìn chăm chăm tỷ tỷ, lại ban thưởng một chút đồ vật, cách có vài ngày, lại cho mời, Hầu gia ngài nói xem, chuyện này bình thường sao?"

thì ra có chuyện như vậy xảy ra.

Dương Thiệu hí hóp.

Kiếp trước, cả hoàng cung chỉ có Kỳ Nguyệt có thể đối kháng với Hoàng Quý phi, về phần nguyên nhân, hần từng nghe nói là Kỳ Nguyệt giống với một thiếp thị trước đây của Hoàng thượng, Hoàng thượng vô cùng yêu thích, nhưng thiếp thị kia bạc mệnh, đã sớm quy tiên rồi. Sau khi Kỳ Nguyệt tiến cung, Hoàng Thái hậu vẫn luôn xuất lực trợ giúp, lúc Kỳ Nguyệt sinh ra Ngủ hoàng tử, Thái tử vì bị cấm túc mà phát điên cuối cùng tự sát, Hoàng Thái hậu liền muốn nâng nhi tử của Kỳ Nguyệt lên làm Thái tử, bọn họ với Tổng Văn như nước với lửa.

Có lẽ kiếp này cũng giống vậy, nhưng Hoàng Thái hậu gặp Kỳ Nguyệt sớm hơn, liền muốn lợi dụng nàng ấy để đối phó với Hoàng Quý phi, từ đó trợ giúp Thái tử.

Vậy thì đúng là nguy hiểm, nếu như muốn một chút, dựa vào tốc độ sấm rền gió cuốn của Hoàng Thái hậu, có lẽ sẽ lập tức để Kỳ Nguyệt tiến cung làm phi. Dù sao lúc đầu cũng nhờ có Hoàng Thái hậu mà Hoàng thượng mới có thể đăng cơ, ông vẫn luôn rất hiếu thuận, cho nên dù ông có sủng ái Hoàng Quý phi, nhưng cũng không lập tức phế bỏ Thái tử, cho đến khi Thái tử làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn!

Dương Thiệu nói: "Người đừng gấp, chúng ta lập tức về thành."

hần kẹp chặt bụng ngựa, tuấn mã chạy như bay, xe ngựa cũng gia tăng tốc độ, giống như một trận gió thổi tới cổng thành.

Đợi đến khi đến cửa Hầu phủ, Dương Thiệu sai Trần Tổ đi thăm dò tin tức, dù sao chuyện có liên quan tới Hoàng Thái hậu chứ không phải người bình thường, không phải lộ cái mặt là có thể giải quyết.

Kỳ Dao rất lo lắng: "Hầu gia, ngài nói tỷ tỷ có xảy ra chuyện gì hay không?"

Dương Thiệu cũng không dám bảo đảm, bởi vì hần trở về quá muộn, nếu như hần về sớm một chút, ra tay trước khi Kỳ Nguyệt tiến cung, có lẽ tương đối dễ dàng: "Xem tình hình trước xem sao đã."

Đáp án này có chút cẩn thận, Kỳ Dao nói: " Trước khi tỷ tỷ rời đi, có bảo ca ca đi tìm Tà đại nhân, có phải thương lượng với Tà đại nhân một chút sẽ có phần nắm chắc hơn không?"

Tạ Minh Kha? Dương Thiệu nhếch mép, vậy thì không có chuyện gì rồi.

Sau khi trùng sinh, hần quyết định phò tá Thái tử, lúc đó người đầu tiên nghĩ tới chính là Tạ Minh Kha, còn vì chuyện đó mà cố ý tới Lạc Nguyệt Đàm cứu y, chính là muốn lôi kéo vị mưu sỹ này của Tổng Văn, người như vậy thích Kỳ Nguyệt, nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho nàng ấy.

Nếu như hần đoán không sai, nàng ấy đã sớm bình an vô sự rồi.

Hai người đang nói chuyện, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nữ: "Biểu ca, không phải huynh ở trong quân doanh hay sao, sao lại về sớm như vậy?"

Vừa rồi Du Tổ Hoa ra ngoài đặt mua vài thứ đồ trang sức, không nghĩ tới mới về đến cửa phủ mà lại gặp được Dương Thiệu, hơn nữa hần còn cười ngựa, xe ngựa thì để cho người khác ngồi.

À ta vô cùng hiếu kỳ, bước từ trên kiệu xuống.

"Biểu ca, ai ở trong xe ngựa vậy?"

Dương Thiệu nói: "không có chuyện của người, đi vào đi."

Giọng nói vô cùng lạnh nhạt, sắc mặt Du Tổ Hoa thay đổi.

À ta cảm thấy biểu ca này không phải là biểu ca trước đây nữa, không biết bắt đầu từ khi nào, tính cách của huynh ấy trở nên vô cùng lạnh lẽo, ngoại trừ Thái phu nhân, không thêm để ý tới bất kỳ nữ nhân nào khác. Nhưng vừa rồi rõ ràng à ta nhìn thấy biểu tình của Dương Thiệu khi nói chuyện với người trong xe vô cùng ôn hòa, đã lâu rồi à chưa thấy thái độ của hắn tốt như vậy.....bên trong, lẽ nào là một cô nương?

Trong đầu có suy nghĩ này, Du Tổ Hoa hải hùng khiếp vía, vội bước tới cửa sổ xe ngựa, nhìn vào trong.

Màn xe cũng không bị kéo lên, tiểu cô nương ngồi trước cửa sổ xe ngựa, da trắng môi đỏ, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng chỉ cần người khác nhìn thấy ngũ quan của nàng một lần, liền ghi nhớ mãi!

Du Tổ Hoa kinh hô: "Là người, vậy mà lại là người!"

Giọng nói của à ta dẫn tới sự chú ý của Dương Thiệu, nhưng mày nói: "Người quen biết nàng?"

"Muội," trên mặt Du Tổ Hoa vụt qua chút hoảng loạn, phủ định nói, "không phải, muội không quen, muội chỉ cảm thấy hình như đã gặp qua ở đâu đó."

Đúng là tự chui đầu vào rọ!

Kỷ Dao nghĩ tới chuyện xấu à ta vừa làm, liền cáo trạng với Dương Thiệu: "Nàng ta lại có thể là biểu muội của Hầu gia ư? Vừa rồi, nàng ta cho người....."

"Vị cô nương này," Du Tổ Hoa cắt ngang lời nàng, "chỉ là hiểu lầm, sao phải nhắc lại, sớm biết người quen với biểu ca của ta, ta liền mời người vào trong phủ ngồi, nhiệt tình tiếp đón rồi."

Đúng là nói dối không chớp mắt, nhưng giờ này khắc này, với quan hệ của nàng và Dương Thiệu, không thích hợp để châm ngòi ngay trước mặt, vạn nhất Dương Thiệu bảo vệ biểu muội của hắn, vậy nàng liền lúng túng rồi, Kỷ Dao có chút do dự, vô tội nhìn Dương Thiệu một cái.

Tuy nhiên Dương Thiệu không tin lời nói của Du Tổ Hoa, chất vấn: "Rốt cuộc người đã làm gì?"

"Muội, muội không có làm gì, biểu ca," Du Tổ Hoa vô cùng ủy khuất, thấp giọng nói: "một cô nương gia như muội còn có thể làm gì?"

Kiếp trước, à ta luôn dùng bộ mặt này lừa gạt mẫu thân, ở lì trong Hầu phủ không đi, trong lòng Dương Thiệu đã vô cùng chán ghét rồi, nhân cơ hội này, đương nhiên không thể bỏ qua.

"Tốt, người không nói phải không?" hắn nhìn vào một nha hoàn của Du Tổ Hoa, lấy roi da quất vào à, "thật thà khai báo, bản Hầu tha cho người một mạng."

Nha hoàn kia đau tới mức run rẩy, sắc mặt trắng bệch, quỳ xuống đáp: "Hầu gia, nô tỳ không biết, xin Hầu gia tha mạng!"

Dương Thiệu lại giờ roi lên.

"Biểu ca" Giọng nói của Du Tổ Hoa run rẩy, lệ nóng doanh trùng, "Sao huynh lại làm khó bọn họ, là lỗi của muội, đã được chưa? Muội liền đi vào nhận lỗi với dì, đều là muội không tốt! Muội không nên chậm trễ không tiếp đón vị cô nương này....." À ta lấy khăn tay ra che mặt, nghẹn ngào chạy vào trong phủ.

Muốn chạy trốn sao? Dương Thiệu đảo qua khuôn mặt của bốn nha hoàn kia: "Cho dù chủ nhân của các người có như thế nào thì vẫn có Du gia bảo hộ, còn các người thì sao? Nghĩ cho kỹ, trong đầu rốt cuộc có nào hay không!"

hắn thường xuyên thao luyện binh mã, giọng nói cũng như sấm đánh bên tai, những nha hoàn còn ở lại đều nhũn cả chân, tất cả đều ngồi phịch xuống đất.

Mắt thấy roi da chạm đất như một con rắn độc, một trong bốn nha hoàn run run rẩy rẩy nói: "Bẩm, bẩm Hầu gia, vừa rồi cô nương ra lệnh cho Quế Chi đẩy ngã vị cô nương này xuống đất."

Người tên Quế Chi vội vàng xin tha mạng: "Hầu gia, nô tỳ cũng không có cách nào, là cô nương ra lệnh, nô tỳ không dám không vâng theo."

Dương Thiệu trầm mặt, phân phó Hứa Như Nam: "Đem tới chỗ mẫu thân."

Hứa Như Nam lúi cúi mấy nha hoàn đi.

"Bị đẩy ngã, sao không sớm nói?" Dương Thiệu thu lại roi da, nhìn Kỷ Dao, "Người lại độ lượng như vậy hay sao?"

Kỷ Dao của kiếp trước xấu xa như thế nào, hắn đã được lĩnh giáo qua, Kỷ Dao hiện tại lại đơn thuần như vậy, còn để cho người khác ức hiếp, hắn có chút không quen.

Kỷ Dao cũng giật mình, nàng không ngờ Dương Thiệu sẽ coi trọng chuyện này như vậy, đương trường liền điều tra rõ ràng, nhất thời giật mình, dường như Dương Thiệu này vẫn là Dương Thiệu nàng biết, sẽ che mưa chắn gió cho nàng, không màng tất cả.

Nhìn đôi mắt thâm thúy của hắn, nàng dường như bị hấp sâu vào trong đó, cho đến khi nghe thấy giọng nói của người đó: "Ngốc rồi à? đang hỏi người đó."

"À," Nàng hồi thần, "dù sao cũng là biểu muội của ngài, ta cảm thấy cũng nên cho nàng ta một cơ hội, có lẽ còn có thể thay đổi."

Cư nhiên có suy nghĩ như vậy, Dương Thiệu cười: "Nếu sau này nàng ta còn như vậy nữa, người nói lại cho ta biết."

Kỷ Dao gật đầu.

Trần Tổ lúc này lên tiếng: "Hầu gia, hôm nay Kỳ Đại cô nương không tiến cung."

"Cái gì?" Kỷ Dao nghe thấy, kinh ngạc hô lên, "rõ ràng ta nhìn thấy tỷ ấy ra ngoài, sao có thể không tiến cung được, đã điều tra kỹ chưa?"

"trên đường bị ngựa làm cho kinh sợ, bị thương, Thái Hậu nương nương liền lệnh cho Kỳ Đại cô nương về nhà dưỡng thương cho tốt."

Quả nhiên là như vậy, Dương Thiệu nghĩ nhất định là kẻ sách của Tạ Minh Kha.

"đã nghe thấy chưa,"hắn nói với Kỷ Dao, "người không cần lo lắng nữa."

"Vâng," Kỷ Dao thờ phào một hơi, "chỉ là không biết tỷ tỳ bị thương có nghiêm trọng hay không."

Khăng định là nàng rất lo lắng, Dương Thiệu phân phó xa phu "Đưa nàng về Kỳ gia."

Xa phu lĩnh mệnh, lập tức lái xe ngựa đi.

Kỳ Dao vốn muốn nói một tiếng xin lỗi, làm Dương Thiệu mất công chạy về một chuyến, kết quả nhanh như vậy hắn đã cho người đưa nàng về nhà rồi, nàng khờ thờ dài, hẳn quả nhiên không phải Dương Thiệu kia.

Trong lòng cảm thấy có chút phiền muộn.

Khuôn mặt của tiểu cô nương bên cạnh cửa sổ xe cứ nhìn hắn mãi, rất lâu cũng không rời ánh mắt, xem ra nàng đối với hắn đã có chút lưu luyến không rời, trong lòng Dương Thiệu vui mừng.

"Hầu gia, Thái phu nhân mời ngài vào trong."

Màu sắc con người trở về lạnh nhạt, Dương Thiệu lập tức đi vào.

Du Tô Hoa còn đang khóc lóc kể lể.

"Mẫu thân, người đã nghe thấy lời nói của Quế Chi hay chưa?" Dương Thiệu nhướn mày, "cô nương gia ức hiếp người khác ngay trên đường phố, truyền ra ngoài, chỉ e rằng sẽ gây tổn hại cho danh tiếng của Du gia. Con xem, nương vẫn là đưa biểu muội trở về đi, tránh cho nàng ta ở lại đây, tương lai gã cho phu gia lại gây họa cho phu gia, Du gia còn đem hết mọi tội lỗi đẩy lên người mẫu thân đấy."

Thái phu nhân không ngờ nhi tử nói lời độc ác như vậy: "Con nói linh tinh cái gì, vừa rồi Tô Hoa nói, là do cô nương kia nói lời ác ý, biểu muội con không nhịn được, nhất thời xúc động."

"Người tin đó là sự thật?" Dương Thiệu nhìn Du Tô Hoa, "Nàng nói lời ác ý gì với người?"

Du Tô Hoa cắn môi, ấp a ấp úng: "Muội sợ nói ra, làm cho dì tức giận, tổn thương thân thể."

"Sợ rằng là người không bịa được đi!" Dương Thiệu nghiêm giọng nói, "cô nương kia là Kỳ gia nhị cô nương, nếu mẫu thân không tin, có thể đi điều tra, Kỳ gia gia thế trong sạch, môn phong thuần phác, con cũng có quen biết Kỳ công tử, Kỳ nhị cô nương nhất định không nói những lời vô lễ, ngược lại biểu muội đã từng dẫm phải váy của Nhị cô nương khi thả điều ở núi Ngọc Sơn, còn đuổi nàng ra khỏi bãi cỏ..."

Ngày đó hắn nhìn Kỳ Dao thả điều, sao có thể không nhớ cho được?

Du Tô Hoa hết lần này tới lần khác ức hiếp Kỳ Dao.

"thật có chuyện này?" Thái phu nhân nhìn Du Tô Hoa, bởi vì Dương Thiệu nói năng lý lẽ có chứng cứ, không có một chút do dự nào, bà hiểu rõ tính cách của nhi tử, không đến mức phải hăm hại một cô nương. "Tô Hoa, con mau nói cho ta, lời Thiệu Nhi nói là thật sao?"

Sắc mặt Du Tô Hoa càng trắng, không ngờ tới chuyện ngày đó lại bị Dương Thiệu nhìn thấy.

"Dì, con, con không phải có ý..." À ta nắm lấy tay áo của Thái phu nhân, "là con thả điều trước, cô nương đó tới sau, lại muốn cướp nơi đó để thả điều, con chỉ nói phải có thứ tự trước sau, kết quả cô nương đó liền rời đi, không phải là con đuổi người đi, đi à!"

Lần thứ nhất, à ta nói là người khác buông lời ác ý, vậy lần thứ hai vẫn nói như vậy, Thái phu nhân đều có chút không thể tin tưởng, hơn nữa còn có Dương Thiệu làm chứng, bà thờ dài một tiếng: "Tô Hoa, ngày thường ta dạy dỗ con như thế nào? Phải có lòng trắc ẩn, nhân ái đoan trang, trái tim lương thiện, có tình có nghĩa. Bất kể là Du gia, hay là Hầu phủ chúng ta, đều không được ý thể hiếp người."

"Dì," Du Tô Hoa khóc lóc kịch liệt, "xin đi tha thứ cho con một lần, Tô Hoa biết sai rồi, sẽ không làm đi thất vọng nữa."

"Lời nói không không có bằng chứng, sao mẫu thân phải tin người? Lẽ nào còn để người phạm sai lầm một lần nữa, đuổi người về hay sao?" Dương Thiệu trào phúng.

Xem ra nhi tử rất không thích Du Tô Hoa, nếu không cũng sẽ không vì chuyện này, có ý muốn đưa người ta rời đi, Thái phu nhân nói: "Tô Hoa, con tạm thời trở về, nếu cứ ở đây mãi, nương con cũng sẽ nhớ con lắm đấy," không đợi Du Tô Hoa cầu xin thêm nữa, bà phân phó, "thu dọn hành lý cho biểu cô nương."

Thấy đi kiên quyết như vậy, Du Tô Hoa biết dù có cầu xin thêm nữa, cũng chỉ làm đi càng thêm chán ghét, không bằng nhẫn nhịn một chút, đợi bà hết giận lại nói.

Du Tô Hoa quý xuống, đoan đoan chính chính vái lạy Thái phu nhân, liền rời khỏi Hầu phủ.

Cuối cùng cũng rời đi, phủ đệ này cũng có thể thanh tịnh một chút, Dương Thiệu nói: "Mẫu thân, nhi tử còn có chuyện..."

"Đem Du Tô Hoa đuổi đi rồi, con cũng vội rời đi đúng không?" Thái phu nhân còn không nhìn ra ý muốn của hắn hay sao, lạnh giọng hừ một tiếng, "đời này ta không sinh nổi một nữ nhi, Du Tô Hoa được ôm đến để bầu bạn với ta, không xem mặt tăng cũng phải nể mặt phật, con lại vô tình như vậy."

"Như thế này mà gọi là vô tình? Nếu không phải là do nàng ta làm xằng làm bậy, nhi tử sẽ không thêm đề ý, cũng chỉ là thêm một đôi đũa mà thôi, không phải là mẫu thân cũng không chịu được loại ngôn từ hành vi của nàng ta hay sao?"

Thái phu nhân xoa bóp mi tâm "Tô Hoa từ trước tới nay đều có chừng mực, sao lại như vậy!" nghĩ nghĩ lại liếc nhìn Dương Thiệu, "Kỳ Nhị cô nương gì đó, con quen lúc nào? có phải là vì nàng, con mới đối xử với Tô Hoa như vậy?"

"Cũng không hoàn toàn là vì nàng, nếu biểu muội ức hiếp người khác, nhi tử cũng sẽ đứng ra ngăn cản."

"Vậy sao?" Thái phu nhân đánh giá nhi tử từ trên xuống dưới.

Nhi tử cũng sắp hai mươi rồi, gia tộc muốn kết thân cũng không ít, nhưng hắn chọn đến chọn đi, lấy hết lý do này tới lý do khác để thoái thác, không phải là vì có người trong lòng rồi đấy chứ? Là Kỳ Nhị cô nương kia? Thái phu nhân nghĩ, đó là nhà nào, bà chưa từng nghe tới, lẽ nào là tiểu bích nhân gia đình nhỏ?

"Nếu con đã nói Kỳ gia gia môn trong sạch, môn phong thuần phác, không bằng ngày nào đó mời Kỳ Nhị cô nương tới làm khách, ta muốn nhìn xem xem."

Mẫu thân là muốn chia rẽ, không, cũng không phải là chia rẽ, chỉ là...Kỷ Dao còn nhỏ quá, hẳn cũng ngại không dám thừa nhận, nhưng cũng nên để mẫu thân biết trước có một người như vậy tồn tại, sau này có sự chuẩn bị, Dương Thiệu cười: "Mẫu thân, Kỷ Nhị cô nương mới mười ba tuổi, con là vì ca ca của nàng, có tới Kỷ gia ăn cơm một lần, cho nên quen biết."

Mười ba tuổi?

Thái phu nhân chau mày, vậy nhi tử không phải bởi vì yêu thích, Thái phu nhân tương đối yên tâm, dù sao bà cảm thấy dòng dõi Kỷ gia không cao, nhưng nếu như vậy, nhi tử vẫn chưa có người trong lòng, vậy phải làm sao mới tốt.

Bà con đang đợi ôm cháu đấy!

nói nhảm: Ngày càng không thích nữ chính...

Hai nhân vật chính suốt ngày kiếp trước thế này, kiếp trước thế nọ, nghe mà mệt, biết là hai người trùng sinh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Lại nói Kỷ Dao vừa xuống xe ngựa, liền chạy thẳng vào trong nhà.

Liêu thị đang ở chỗ Kỷ Nguyệt, nhìn thấy nhị nữ nhi, nhìn không được quờ trách: "Dao Dao, rốt cuộc là con đi đâu? Nguyệt Nhi bị thương, con thì không thấy bóng dáng đâu, làm ta sợ chết khiếp, suýt chút nữa thì cho người ra ngoài đi tìm con."

Kỷ Dao thành thật nói: "Con sợ xảy ra chuyện, đi tìm Hưu gia giúp đỡ."

"Hả?" Liêu thị cảm thấy nữ nhi rất kỳ lạ, "có thể có chuyện gì xảy ra, còn đi tìm Hưu gia. Con sao có thể đi làm phiền người ta như vậy? Vậy có tìm được không?"

"Tìm được rồi, Hưu gia nói tỷ tỷ không tiến cung, con liền trở về."

Liêu thị lắc lắc đầu: "Cũng may mà Hưu gia độ lượng, không có so đo, còn nghe ngóng giúp con, con phải cảm ơn người ta cho tốt."

"Nữ nhi biết rồi ạ."

Liêu thị nói: "Con ở cùng với Nguyệt Nhi, nương còn có chút chuyện."

"Vâng."

Đợi mẫu thân rời khỏi, Kỷ Dao liền hỏi tỷ tỷ.

Kỷ Nguyệt cũng không che giấu: "Là kế sách của Tà đại nhân, sau đó Hoàng Thái hậu biết tỷ bị thương, miễn cho tỷ không phải tiến cung nữa, nếu không sợ rằng đến bây giờ còn chưa trở về..."

không hổ là Thủ phụ đại nhân tương lai, nghĩ ra kế này.

Tỷ tỷ vừa không phải tiến cung ngay, cũng có thể kéo dài một thời gian, đúng là nhất cử lưỡng tiện. Xem ra y đúng là rất thích tỷ tỷ, mới có thể hao tâm tổn sức như vậy, nếu không sao phải mạo hiểm đối đầu với Hoàng Thái hậu, xen vào việc này?

Nhưng mà, tỷ tỷ có thích Tà Minh Kha không?

Nếu như lưỡng tình tương duyệt còn tốt, mặc dù Tà gia có Nhị phòng đáng lo ngại, tương lai nhất định là người sống ta chết, nhưng cuối cùng vẫn là Tà Minh Kha đại thắng, phát lên như điều gặp gió, nếu như tỷ tỷ gả cho y, so với tiến cung thì tốt hơn nhiều.

Kỷ Dao thăm dò: "Tà đại nhân ba lần bốn lượt trợ giúp, có phải là bởi vì thích tỷ tỷ hay không."

"Cái gì..." Kỷ Nguyệt không ngờ nàng đột nhiên nói như vậy, vội đáp, "Y vì chuyện ở chùa Bạch Mã mới tương trợ, muội nghĩ đi đâu vậy?"

Nàng mới không nghĩ linh tinh đâu, Kỷ Dao cười híp mắt: "Tỷ tỷ, tỷ cảm thấy Tà đại nhân là người thế nào?"

Lúc đầu nàng ấy có chút oán giận Tà Minh Kha, nhưng y cứu nàng ấy hết lần này tới lần khác, đã sớm hòa nhau rồi, nghĩ tới ánh mắt ôn hòa của nam nhân ngày hôm nay, Kỷ Nguyệt đỏ mặt, trách mắng: "cô nương gia sao có thể hồ ngôn loạn ngữ, còn nói linh tinh nữa, tỷ không tha cho muội."

Tỷ tỷ tức giận rồi.

Tỷ tỷ là một người tính tình nội liêm, sợ rằng không muốn nói ra suy nghĩ trong lòng, Kỷ Dao kéo tay áo nàng ấy lắc lắc: "Được rồi, tỷ tỷ, muội không nói nữa, tỷ nghỉ ngơi đi." Buông mần giúp Kỷ Nguyệt, lại nhìn một lượt xung quanh xem có muỗi không, "một con cũng không có, tỷ tỷ sẽ không bị muỗi đốt."

Lời nói khéo léo, làm Kỷ Nguyệt vui vẻ nhếch khóe miệng.

Muội muội này ấy à, đúng là hết cách với nàng!

Kỷ Dao dỗ tỷ tỷ xong, liền lui ra ngoài.

Gặp Kỷ Nguyên Đình ở cửa.

"Đại muội muội sao rồi?"

"Ngủ rồi," Kỳ Dao nói, "không bị thương, là giả vờ đó, vì sợ vẫn còn phải tiến cung."

Biện pháp của Tạ Minh Kha đúng là hữu dụng, nhưng vết thương này cũng không thể cứ giả vờ mãi được, cũng phải có lúc khỏi hẳn chứ, đến lúc đó Hoàng Thái hậu triệu kiến, phải làm sao? Kỳ Nguyên Đình cau mày: "thật không biết Hoàng Thái hậu nghĩ như thế nào, đang yên lành, sao phải làm khó Nguyệt Nhi?"

Phải nhắc nhở ca ca một chút, Kỳ Dao đảo mắt: "Thái hậu có lẽ là nhìn trúng tỷ tỷ, muốn tỷ ấy ở mãi trong cung."

"Sao muội ấy có thể ở mãi trong cung được..." Kỳ Nguyên Đình đang nói thì ngừng lại, một cô nương ở trong cung không ra ngoài, chỉ có ba con đường, một là làm phi tần của Hoàng thượng, một là làm Thái tử phi, còn một con đường nữa là làm cung nữ, hầu hạ chủ tử! Nhưng phụ thân và mình đều làm quan, Kỳ Nguyệt không thể nào và cung làm cung nữ được, vậy chỉ còn hai con đường.

trên trán Kỳ Nguyên Đình đỏ mồ hôi lạnh.

"Ca ca, huynh đang nghĩ cái gì?" Kỳ Dao giả bộ không biết, nhìn chằm chằm Kỳ Nguyên Đình đặt câu hỏi.

Kỳ Nguyên Đình phát phát tay: "không có gì."

Muội muội còn quá nhỏ, không muốn thương lượng với muội ấy về chuyện này, hẳn ta phải đi nói cho phụ thân, mẫu thân biết.

Kỳ Nguyên Đình lập tức đi tới chính phòng.

Đội Kỳ Chương trở về, ba người ngồi xuống cùng nhau thương lượng.

Liêu thị nói: "Tuyệt đối không để Nguyệt Nhi tiến cung, ta mặc kệ cái gì mà Hoàng thượng, Thái tử, bất kể là con đường nào, Nguyệt Nhi mà tiến cung, chúng ta liền không thể gặp nữa! Lão gia, ông nhanh chóng tìm cách để Nguyệt Nhi gả đi."

Kỳ Chương cũng phát sầu, đi lại trong phòng: "Ta nghĩ, có thể tùy tiện chọn được hay sao? Tường công tử lần trước đã không thành, Từ lục công tử cũng không thành, đến nay chuyện tình cấp bách, càng không thể chớ cùng..." suýt nữa thì nói thành chó cùng dứt giậu, ông vuốt mồ hôi ở hai bên tóc, "vạn nhất chọn sai người, cũng làm lỡ dở chuyện chung thân đại sự của Nguyệt Nhi!"

Cái này không được, cái kia không được, Liêu thị lau nước mắt: "Vậy phải làm sao mới tốt?"

"Có lẽ không được chọn lựa quá khắt khe," Kỳ Chương thở dài, "ví dụ như gia thế, có thể thấp một chút, gia cảnh cũng không cần phải giàu có..."

Liêu thị nghe thấy trong lòng chua xót, cắn răng nói: "cũng không thể không xứng đôi với Nguyệt Nhi được, đáng tiếc không thể lại tìm Thẩm phu nhân, bà ấy giao tiếp rộng, quen biết nhiều người," nói rồi lại như lảng trí mà liếc nhìn nhi tử, "đều là do con không tốt!"

Kỳ Nguyên Đình nhướng mày: "Thẩm phu nhân có thể tìm được con rể tốt hay sao? Còn không bằng dựa vào con, nương người yên tâm, con nhất định sẽ chọn thay cho muội muội một người thập toàn thập mỹ."

"Con thực sự có thể tìm được?"

"Nương xem con là kết bạn như không hay sao? Người đợi tin tức là được." Kỳ Nguyên Đình vỗ ngực bảo đảm.

Liêu thị nhìn hẳn ta không giống nói dối, liền tạm thời tin tưởng.

Nhưng nói đến Thẩm gia, sáng sớm ngày thứ hai Liêu thị liền bảo Chu ma ma đi mua chút hoa quả, còn có lá trà, điểm tâm, đích thân mang đến Thẩm gia, dự định bồi tội.

Vốn dĩ ngày đó nên đi, nhưng sợ Thẩm phu nhân quá mức tức giận, nên đội bà ấy tiêu giận đi một chút.

Nhưng ai ngờ, Thẩm phu nhân nhìn thấy bà vẫn giống như trước đây, tươi cười tiếp đón: "Ồi chao, sao lại khách sáo như vậy? Còn mua đồ, đúng là tốn kém."

Có chút không đúng, Liêu thị hồ nghi: "Còn không phải Kỳ Nguyên Đình nhà ta..."

"Kỳ công tử làm sao?" Thẩm phu nhân kỳ quái, "có quan hệ gì tới hẳn sao?"

Vậy mà bà ấy lại không biết?

Liêu thị ghen lời, nếu chuyện này bà phải đích thân nói ra, có chút khó khăn, chính là lúc này, Thẩm Nghiên xuất hiện: "Kỳ phu nhân, người tới rồi! Đều là con không tốt, lần trước con không nên làm đồ rượu của Kỳ công tử, đồ ra đầy đất, làm bẩn đình viện, người sẽ không trách con chứ?"

Đúng là đổi trắng thay đen, rõ ràng là nhi tử của bà làm đồ rượu của Thẩm Nghiên, lại bị à ta nói ngược lại, nhưng Liêu thị cũng hiểu rõ tâm tư của Thẩm Nghiên, à ta giấu điểm Thẩm phu nhân, không có nói ra.

Tiểu cô nương này tốt biết bao, trong lòng Liêu thị nghĩ, nếu như đổi thành người khác, đã sớm hận nhi tử đến chết rồi.

Bà lập tức trả lời: "Nào có, là nhất thời không cẩn thận, Nguyên Đình tính khí cũng không tốt, còn vì chuyện đó mà nói con, con đừng để trong lòng."

Sao có thể không để trong lòng?

Thẩm Nghiên than thở, ngày đó ngay cả cái chết à ta cũng đã nghĩ tới, bởi vì sự tuyệt tình của Kỳ Nguyên Đình, nhưng sau đó à ta hiểu ra, là à ta tự mình thích Kỳ Nguyên Đình, Kỳ Nguyên Đình lại không thích à ta, sao có thể ép buộc? nói đi nói lại cũng là do à ta sai, cho nên mới giấu mẫu thân, không có nói ra, sợ phá hỏng mối quan hệ của hai nhà.

Thẩm phu nhân nghe thấy Liêu thị nhắc tới Kỳ Nguyên Đình, biết được nữ nhi thích hẳn ta, liền liếc nhìn nữ nhi một cái, cười nói: "Nghiên Nhi từ trước tới nay đều ngang bướng, sao bà còn nói giúp nó được cơ chứ? Đến đến đến, vào trong ngồi, bên ngoài quá nóng."

Thẩm gia bọn họ có tiền dùng băng, trời ngày hè, trong phòng vẫn mát như ngày xuân.

Thẩm phu nhân vì nữ nhi mà dò hỏi Liêu thị: "Nhắc tới Kỳ công tử, hình như vẫn mãi mà chưa định thân?"

"Đừng nhắc nữa," Liêu thị nói, "mỗi lần ta nhắc tới chuyện đó, nó liền chạy mất tăm mất tích, ta cũng không dám gây họa cho cô nương nhà nào."

Thẩm phu nhân nghe vậy cảm thấy buồn cười, tính cách Kỳ Nguyên Đình không đủ trầm ổn, thường ở bên ngoài gọi bạn gọi bè, nhưng được cái thông minh, biết cách thay đổi theo tình thế, ngược lại nữ nhi còn nhỏ, còn có thể đợi thêm vài năm nữa, nói không chừng đến lúc đó Kỳ công tử cũng muốn thành thân.

"Sao lại không mang hai cô nương tới?"

Liêu thị thở dài: "Nguyệt Nhi bị thương ở chân, trên đường gặp phải ngựa điên, Dao Dao đang ở cùng tỷ ty."

"Chuyện xảy ra khi nào?" Thẩm phu nhân vô cùng kinh ngạc, "ta đều không biết."

"Chính là ngày hôm qua, bà không biết là bình thường, vốn là một chuyện ngoài ý muốn."

"Có nghiêm trọng không?"

"không nghiêm trọng, đại phu có xem qua, nói nằm một hai tháng là khỏi."

Thẩm phu nhân thở phào: "Vậy thì tốt."

Vì hồ thẹn với Thẩm Nghiên, lại thêm, chuyện lần trước với Tường gia không thành, sau đó Liêu thị vẫn là ngại không dám nhắc chuyện với Thẩm phu nhân muốn bà lưu ý tìm giúp một chàng rể cho Kỳ Nguyệt.

Ngược lại Thẩm Nghiên biết tin Kỳ Nguyệt bị thương, ngày hôm sau lại tới thăm hỏi.

Hai tỷ muội đều rất kinh ngạc.

Thẩm Nghiên biết hai tỷ muội nghĩ gì, liền nói với Kỳ Dao: "Đó là chuyện của ta với ca ca muội, ta không muốn mất đi một người bạn như muội." Á ta đặt hộp thức ăn lên bàn, "ta mua ở Thiên Vị Trai, có bánh đậu xanh, bánh xốp hoa sen, bánh mứt gừng, cũng không đáng giá, cái này muội và Nguyệt Nhi tỷ có thể nhận đi?"

không đợi Kỳ Dao nói chuyện, Kỳ Nguyệt đã cười nói: "Đa tạ muội, Thẩm cô nương, ta và Dao Dao đều thích ăn."

Vừa rồi Thẩm Nghiên nói chuyện rất thấu tình đạt lý, mặc dù Kỳ Dao không muốn á ta có liên quan gì tới ca ca nữa, nhưng Thẩm Nghiên hành xử như vậy, thực sự không thể cự tuyệt được.

Cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên, nên làm, nên nói, nàng đều tận sức rồi, cũng không có biện pháp nào tốt hơn cả.

Sau khi Thẩm Nghiên thăm hai tỷ muội xong, liền rời khỏi Kỳ gia.

Từ đại môn đi ra, trực diện nhìn thấy Kỳ Nguyên Đình.

Nam nhân trẻ tuổi hiển nhiên là trở về từ nhà môn, mặc quan phục màu xanh lá cây, trước ngực có thêu cò trắng, thần thái phàn phàn, nhưng vừa nhìn thấy á ta, cả khuôn mặt liền trầm xuống, lạnh giọng nói: "Ngươi tới đây làm gì?"

Biểu tình giống với lúc đánh đổ vò rượu của á ta, vô cùng đáng sợ, Thẩm Nghiên rút người lại, muốn chạy đi, nhưng trong lòng lại yêu thích nam nhân này, làm á ta nhẫn nhịn chịu đựng loại hàn khí đập thẳng vào mặt này, cười khê: "Ta nghe nói Nguyệt Nhi tỷ bị thương, cho nên tới thăm tỷ ấy."

Da mặt đúng là dày hơn cả tường thành, Kỳ Nguyên Đình nói: "Sau này ngươi không cần tới nữa."

Thẩm Nghiên nói: "Vì sao? Kỳ phu nhân không cấm ta tới đây, còn có Nguyệt Nhi tỷ ty, Dao Dao cũng không nói là ta không được tới." Á ta cười càng sáng lạn, "Kỳ công tử, sau này còn gặp."

nói xong, liền rời đi, đi sát qua người hắn ta.

Cánh mũi người thấy một mùi thơm nhàn nhạt, Kỳ Nguyên Đình cau mày, thầm nghĩ, đúng là chưa từng gặp qua cô nương nào không biết xấu hổ như vậy, đã cự tuyệt rồi, còn dám nhảy nhót ở trước mặt hắn ta!

Chính là người như vậy, còn muốn gả cho người ta?

hắn ta nhắc chân đi vào nhà.

đang lúc cả nhà Kỳ gia phát sầu vì chuyện chung thân đại sự của Kỳ Nguyệt, ở chỗ Hoàng Thái hậu cũng động chút tâm tư.

Kế hoạch ngày đó bị hủy, mặc dù đã bắt được chủ nhân của con ngựa, nhưng tra đi tra lại chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng đành thôi, Hoàng Thái hậu lại có dự định muốn tuyển phi cho Hoàng thượng.

Gần đây tâm ý của Hoàng thượng có chút chuyển biến, Thái Hậu nhìn ra manh mối, bà vẫn luôn cảm thấy Hoàng Quý phi là giả bộ ngây thơ, kỳ thực là kẻ tâm cơ thâm trầm, mà nay Thái tử không bị phế, trong lòng Hoàng Quý phi nhất định rất sốt ruột, nếu lại xuất hiện một người có thể tranh sủng với á, đến lúc đó nhất định sẽ lộ rõ bộ mặt thật, làm cho Hoàng thượng chán ghét.

Mẫu thân không được sủng ái, đương nhiên nhi tử cũng thất sủng theo, liền không có năng lực cạnh tranh với Thái tử nữa!

Hoàng Thái hậu nhẹ giọng phàn pho Thái giám bên người.

"Đội Kỳ cô nương dưỡng thương xong, liền chọn nàng ta, những cô nương khác, ngươi phải nhìn cho rõ, nhất định phải kiểu kiêu kiêu xuất sắc, vạn dặm mới có một. Nhớ kỹ, không được lộ ra tin tức, trước tiên để họa sĩ vẽ xong đưa ta xem qua rồi nói."

Bà muốn đánh cho Hoàng Quý phi trở tay không kịp.

Thái giám lĩnh mệnh.

Vì chuyện của Kỳ Nguyệt, Tạ Minh Kha rất chú ý đến chuyện ở trong cung, mấy ngày nay ở Đông cung giảng bài cho Thái tử, sau khi giảng xong cũng không rời đi ngay, Tổng Diêm âm thầm vui mừng, cho rằng Tạ Minh Kha nguyện ý đầu quân cho hắn ta, liền thường xuyên uống trà cùng y. Thực ra Tạ Minh Kha chỉ muốn lợi dụng khoảng thời gian đó, phân phó Lý Ngọc đi thăm dò tin tức.

Hôm nay quả nhiên là có thu hoạch.

Cách màn kịch, Lý Ngọc nói: "Nghe nói Thái hậu nương nương thích xem tranh, mấy ngày nay có rất nhiều họa sĩ vẽ tranh mang tới Tử Tâm Điện."

"Tranh gì?"

"Điểm kỳ quái chính là, tranh này người khác chưa từng được xem, cũng không nghe thấy Thái hậu nương nương bình phẩm xấu đẹp, nếu là trước đây, nếu là danh họa hoặc chữ đẹp, đều nhận không được mà ban thưởng."

Vậy thì không phải danh họa, Tạ Minh Kha nghĩ, có thể giống với bức tranh lần trước y thấy ở trong đình, là tranh vẽ các cô nương.

Nếu đoán không sai, thì Hoàng Thái hậu muốn tuyển phi cho Hoàng thượng.

Mà những phi tử đó, nhất định sẽ có Kỳ Nguyệt ở bên trong.

Lần trước nàng ấy tránh được một kiếp, lần này, y phải làm sao để giúp nàng ấy đây? Tạ Minh Kha nhắm mắt suy nghĩ.

Khi kiệu đi đến ngõ nhỏ Bách Phúc, y phân phó Lý Ngọc: "Người tới Kỳ gia xem xem, Kỳ công tử có ở nhà không?" Dù sao Kỳ Nguyệt cũng là một cô nương, không tiện gặp mặt, liền muốn gặp Kỳ Nguyên Đình nói một chút.

Lý Ngọc lĩnh mệnh.

Kỳ gia chính là ở bên trong ngõ nhỏ này, Lý Ngọc trở về rất nhanh, bẩm báo: "Kỳ công tử không có ở trong nhà, nghe nói là đang ở Xuân Phong Lâu."

Cách cũng không xa, Tạ Minh Kha cho kiệu phu nâng kiệu tới Xuân Phong Lâu.

Từ Lâu này nổi tiếng trong Kinh thành vì rượu ngon, là địa điểm mà nhiều công tử yêu thích tụ tập, Kỳ Nguyên Đình thường xuyên tới đó, lúc này đang mời vài vị công tử cùng nhau uống rượu, còn mời nhạc công kéo một bài trợ hứng. Ở dưới lầu, cũng có thể nghe thấy tiếng cười sang sảng của hắn ta, Tạ Minh Kha ngẩng đầu lên nhìn, mi tâm hơi nhàu lại.

Chữ tử rất ít khi tới những nơi như thế này, trừ những trường hợp không thể thoái thác, Lý Ngọc nghĩ, rốt cuộc là đại sự gì, mà hôm nay nhất định phải đến đây?

đang nghĩ ngợi, Tạ Minh Kha đã bước lên cầu thang.

Lý Ngọc vội vàng theo sau.

Đợi khi đến lầu hai, Tạ Minh Kha còn chưa mở miệng, đã thấy có vị công tử ngồi cùng bàn với Kỳ Nguyên Đình kêu lên: "Đó không phải là Tạ đại nhân hay sao?"

Tài danh của Tạ Minh Kha nổi tiếng khắp Kinh thành, rất được các quan viên trẻ tuổi và học sĩ ngưỡng mộ, đều xem y là tấm gương sáng, nhìn thấy tất nhiên là nhận ra. Công tử kia vừa kêu lên, dẫn tới những người khác đều nhìn tới, trong đó gồm có cả Kỳ Nguyên Đình, đầu tiên Kỳ Nguyên Đình có chút kinh ngạc, sau đó nhanh chóng đứng lên, đi về phía y.

"Tạ đại nhân, ngài có hẹn tới Xuân Phong Lâu sao?"

"không phải," Tạ Minh Kha đáp, "Ta nghe nói người đang ở đây, cho nên tới xem."

Lời này làm cho một đám công tử hăm mộ ước ao.

Có một vị Tô công tử nói: "Tán Minh, người cư nhiên quen biết Tạ đại nhân, sao không nói với chúng ta? Sớm biết như vậy, hôm nay liền mời Tạ đại nhân cùng nhau uống cho thống khoái."

Kỳ Nguyên Đình lại nghĩ, hắn ta mới gặp qua Tạ Minh Kha mấy lần, cũng không tính là có giao tình, bị Tô công tử kia nói như vậy, ngược lại giống như hắn ta có ý giấu diếm vậy, liền giải thích: "Chỉ là có duyên gặp mặt vài lần, ta không dám mời ngài tới."

"Vậy sao?" Mọi người không tin, Tô công tử nói: "Bất kể như thế nào, nếu Tạ đại nhân đã tới, liền mời ngài ngồi cùng bàn với chúng ta, ta kính ngài một ly trước."

Gã rót rượu cho Tạ Minh Kha.

Tạ Minh Nha nhấp thử một chút: "Rượu lượng của ta không tốt, xin hãy thông cảm."

Ai dám nói gì thêm nữa, có vị Lý công tử trên ghẹo: "không bằng mời Tán Minh uống thay, hắn chính là ngàn chén không say đấy."

Kỳ Nguyên Đình đáp: "Cũng không phải là không được," liền rót một ly rượu, "ai muốn kính rượu Tạ đại nhân, đều tới đây đi."

Mọi người đều cười ầm lên.

không khí vô cùng náo nhiệt, mọi người nâng ly cạ chén, vung quyền chơi tửu lệnh, trong lầu đầy ắp tiếng cười của những người đàn ông trẻ tuổi, Tạ Minh Kha nhìn Kỳ Nguyên Đình một ly lại một ly uống cạn, khuôn mặt cũng không đỏ lên tý nào, không khỏi nghĩ tới Dương Thiệu, hắn uống rượu cũng rất hào sảng, không biết hai người này ai uống lợi hại hơn?

đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Tô công tử kia bịch một tiếng làm rơi ly rượu, ánh mắt nhắm nghiền, đổ rạp xuống bàn.

Đó là vị công tử cuối cùng rồi.

Những người khác đã sớm bị Kỳ Nguyên Đình hạ gục, có người được gã sai vặt nâng về nhà, có người say tới mơ mơ hồ hồ, tự mình nói lời say.

Khó có khi Tạ Minh Kha nhìn thấy cảnh tượng như thế này, cũng có chút hứng thú.

"Người nào rồi?" Y hỏi Kỳ Nguyên Đình.

Kỷ Nguyên Đình đáp: "không sao."

Gương mặt của Kỷ Nguyên Đình vẫn rất trắng.

Tạ Minh Kha đánh giá hần ta một chút: "thật sự không say?"

"không say, chính là uống no quá, trường bụng khó chịu." Kỷ Nguyên Đình đứng lên, nhìn ra bên ngoài cửa sổ một cái, chỉ thấy bầu trời đã tối om rồi, đã sắp giờ rồi, khẽ cười nói: "Tạ đại nhân là có lời muốn nói với ta sao?" không uống rượu lại đến Xuân Phong Lâu, không tin là y chỉ tới xem hần.

"Xuống lầu rồi nói."

Hai người rời khỏi Xuân Phong Lâu, đến một nơi yên tĩnh.

Tạ Minh Kha nói: "Hôm nay ta đến gặp ngươi, là muốn nhắc nhở ngươi một chuyện, e rằng Thái Hậu nương nương muốn tuyển phi cho Hoàng thượng, Kỳ cô nương cũng nằm trong đó."

Nếu là trước đây, Kỷ Nguyên Đình sẽ rất kinh ngạc, nhưng vì đã đoán ra nên hần ta tỏ ra rất bình tĩnh: "Đa tạ đại nhân, lần trước sau khi muội muội vào cung, chúng ta liền có chút đoán ra. Hôm nay ngài cũng thấy rồi, ta mời vài vị công tử, chính là muốn chọn vị hôn phu cho muội muội." nói xong lại có chút sáng kiến, "Tạ đại nhân ngài không uống rượu, ắt sẽ nhìn thấy tình hình rõ ràng hơn, theo như ngài thấy, vị công tử nào xứng đôi với muội muội nhà ta?"

Tạ Minh Kha sững sờ.

"Tô công tử gia thế tốt, lại có công danh trên người, nhưng làm người lại quá khéo đưa đẩy. Lý công tử xuất thân hàn môn đương nhiên chức viên ngoại lang Lễ bộ, lại là con một, có tài có mạo, Chu công tử..." hần kể ra lần lượt từng người, lại nhìn Tạ Minh Kha, "Tạ đại nhân, ngài nói xem?"

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Đại khái đây là câu trả lời khó nhất trong cuộc đời của y.

Thần sắc Tạ Minh Kha lãnh đạm: "Ta cũng chỉ gặp mấy người đó lần đầu tiên, thực sự khó mà nhìn ra ưu khuyết điểm của họ, ngươi vẫn là tự mình định đoạt đi."

Y gật đầu: "không còn sớm nữa, cáo từ."

Kỷ Nguyên Đình vốn dĩ còn muốn hỏi thêm hai câu, kết quả Tạ Minh Kha cứ như vậy rời đi, liền chỉ có thể đổi mắt nhìn y rời đi.

Bóng đêm vắng lặng, không có ồn ào huyền ảo như ban ngày, chỉ nghe thấy tiếng của một vài loài côn trùng, vô cùng yên tĩnh.

Tạ Minh Kha ngồi trong kiệu, lại cảm thấy có chút phiền muộn không nói nên lời, loại cảm giác này y rất ít có, y một đời sống sè, ngoài việc mẫu thân mất sớm ra, gần như không có tiếc nuối gì, có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng giờ khắc này, trong lòng lại có cảm giác giống như bị mèo cào.

Là bởi vì nghe thấy Kỷ Nguyên Đình nói muốn tuyển phu cho Kỷ Nguyệt hay sao?

Mấy vị công tử vừa rồi trên bàn rượu, thực ra y có chú ý tới, có hai người nổi trội hơn cả, rượu phẩm (cách uống rượu và hành xử sau khi say rượu) tốt, lời nói văn nhã, xem trang phục của bọn họ, có thể nhìn ra gia thế không tệ, nhưng khi Kỷ Nguyên Đình hỏi ý kiến của y, y lại không thể nói ra lời.

Đây là vì sao?

Tại sao y lại không biết?

Tạ Minh Kha hạ mi mắt, nhưng mà, Kỷ Nguyệt, nàng ấy nghĩ như thế nào...

Vậy mà y lại có cảm giác khó mà có thể này sinh trên người y, cảm giác không nắm chắc.

.....

Chiều tối ngày hôm sau.

Kỷ Nguyên Đình từ nha môn trở về liền trực tiếp đi tới chỗ Kỷ Nguyệt.

Tối hôm qua, nghĩ đi nghĩ lại, khó mà chọn lựa, hần ta nghĩ vẫn là hỏi ý kiến của muội muội xem sao, xem muội ấy thích ai.

Kỷ Dao cũng ở đó, nàng ngắt hoa Hải đường mang tới, đang cắm hoa, bởi vì tỷ tỷ "bị thương" không thể xuống giường, nên nàng hái hoa để cho tỷ tỷ đỡ buồn.

đang lúc cười nói, Kỷ Nguyên Đình tiến vào.

"Ca ca," Kỷ Nguyệt hơi ngồi dậy, "sao lại tới vào giờ này?"

"Đến xem muội," Kỷ Nguyên Đình ngồi ở mép giường, nhìn muội muội một cái, nhìn gần thì thấy làn da của muội muội trắng mịn, như tuyết như ngọc, một đôi đồng tử sáng như nước mùa thu, càng xem càng thấy mấy công tử tối hôm qua chẳng ra làm sao, nhưng thời gian cấp bách, không tiện kéo dài thêm nữa, "Nguyệt Nhi, ca ca có lời muốn hỏi muội, đừng trách ca ca lỗ mãng."

Kỷ Nguyệt sùng sốt, chậm rãi nói: "Ca ca muốn hỏi điều gì?"

"Muội thích nam tử như thế nào?"

Kỷ Nguyệt đỏ mặt: "Ca ca!"

Cái kéo trong tay Kỷ Dao cũng suýt bị rơi, thầm nghĩ có thể hỏi trực tiếp như vậy sao? Ca ca đúng là muốn ăn đòn, tỷ tỷ còn không chịu nói cho nàng xem tỷ ấy có thích Tạ Minh Kha hay không, sao có thể trả lời loại câu hỏi như thế này.

Quả nhiên Kỷ Nguyệt cau mày: "Ca ca, huynh như vậy là không đứng đắn."

"Ta là vì tốt cho muội." Kỷ Nguyên Đình cũng rất bất đắc dĩ, mặc kệ Kỷ Dao còn ở bên cạnh, phải nhanh chóng đem chuyện này quyết định cho xong, "nói thật cho muội biết, muội còn không gả cho người khác, sớm muộn gì cũng sẽ phải vào cung làm phi..."

Mặc dù Kỷ Nguyệt tự có suy đoán, nhưng không nghĩ tới chuyện này lại rõ ràng tới như vậy: "Ca ca sao lại nói như vậy? Hoàng Thái hậu có hành động gì hay sao?"

"Đúng vậy, hôm qua Tạ đại nhân nói cho huynh biết, tin tức vô cùng xác thực, Hoàng Thái hậu đang bắt tay chuẩn bị rồi."

Tạ Minh Kha đã gặp ca ca hay sao? Ngón tay Kỷ Nguyệt nắm chặt lại.

Kỷ Dao đứng ở bên cạnh nghe, cũng không có động tác gì, cho tới khi Kỷ Nguyên Đình nói, "cho nên tối hôm qua huynh có mời và vị công tử tới Xuân Phong Lầu uống rượu, chính là muốn chọn một người trong đó, nếu muội nói ra muội yêu thích loại người như thế nào, ca ca có thể chọn thay muội một người hợp ý, đợi thời cơ thích hợp, mời hẳn ta tới nhà, Nguyệt Nhi, muội xuất sắc như vậy, bất luận là nam tử nào cũng đều yêu mến muội, chuyện này liền thành công rồi."

hắn ta nói tiếp: "Tạ đại nhân cũng ở đó, huynh cũng hỏi thử ý kiến của ngài."

Rốt cuộc Kỷ Dao không nhận được nữa: "Tạ đại nhân trả lời như thế nào?"

Nhìn thấy nhị muội muội nhìn chăm chăm vào mình, Kỷ Nguyên Đình nói: "Muội còn nhỏ, tham gia vào làm gì? Đợi muội lớn lên rồi, ca ca bảo đảm tìm người như ý nguyện của muội."

Ý nguyện cái gì?

Đúng là mất mù, rề hiên gần ngay trước mắt, thế mà lại phóng mắt tìm kiếm trong đám hồ cầu bằng hữu của huynh ấy, còn hỏi thăm ý kiến của Tạ Minh Kha, Kỷ Dao đặt kéo xuống, nhanh chóng bước tới trước giường: "Rốt cuộc Tạ đại nhân nói gì?"

Kỷ lạ, hỏi cái này làm gì? Kỷ Nguyên Đình cau mày, khi ánh mắt rơi xuống khuôn mặt của Kỷ Nguyệt, lại phát hiện ra ánh mắt của muội ấy giường như rất chăm chú. Hắn ta nói: "Tạ đại nhân nói ngài nhìn không ra ưu khuyết điểm của bọn họ, để huynh tự ra quyết định."

Tạ Minh Kha này!

không phải là y thích tỷ tỷ hay sao, sao không nhân cơ hội đó nói rõ với ca ca? Nếu như vậy, không phải tất cả đều như ý rồi hay sao.

Kỷ Nguyệt buồn mi mắt xuống, thần sắc khó dò.

"Nguyệt Nhi, muội mau nói cho huynh biết đi." Kỷ Nguyên Đình nói, "chuyện này rất gấp, bắt buộc phải có một kết quả."

"Toàn bộ do ca ca làm chủ," Nàng ấy nói, "muội cũng không biết mình thích loại nam tử như thế nào."

Kỷ Nguyên Đình nghe xong, một hơi nghẹn ở trong cổ họng, muốn trách cứ, nhưng lại không nỡ: "Muội nghĩ cho kỹ, ngày mai huynh lại tới, nếu vẫn không biết, huynh liền tự mình làm chủ." nói xong liền đứng dậy rồi đi.

Kỷ Dao đuổi theo ra ngoài kéo người lại: "Ca ca, huynh đừng gấp, lại đợi thêm một chút, có lẽ sẽ có bước ngoặt, dù sao tỷ tỷ đang bị thương, Thái Hậu nương nương cũng biết, sẽ không nhanh như vậy." Nàng cảm thấy người như Tạ Minh Kha nếu đã động tâm, nhất định sẽ không ngồi yên thờ ơ mà nhìn!

Kỷ Nguyên Đình liếc xéo nàng: "Lại là thần tiên báo mộng cho sao?"

"Đúng đó!" Kỷ Dao chớp chớp mắt, "ca ca, huynh tin muội một lần đi."

"thật không?" Kỷ Nguyên Đình nói, "vậy cho muội ba ngày, xem xem có bước ngoặt gì không, sau đó huynh sẽ thương lượng chuyện này với phụ thân mẫu thân, nhanh chóng để Nguyệt Nhi thành thân."

Ba ngày...

Cũng được, dù sao nàng cũng có biện pháp để ca ca thay đổi chủ ý.

Kỷ Dao gật gật đầu.

Mà trên thực tế, không cần đợi tới ba ngày.

Ngày thứ hai, Kỷ gia liền có khách tới.

Liêu thị kích động chạy tới phòng của Kỷ Nguyệt: "Nguyệt Nhi, Tạ đại nhân tới...vậy mà ngài lại thỉnh cầu nương, nói muốn xin được gặp con một lần, đúng là kỳ quái, nương hỏi ngài lý do tại sao, ngài nói có chuyện muốn thương lượng với con."

"Nguyệt Nhi, con có muốn gặp hay không?"

Kỷ Nguyệt sùng sốt, trong đầu hiện ra lời nói ngày hôm qua của ca ca.

Tạ Minh Kha đến nhất định là có chuyện gì đó? Nhưng mà, y hoàn toàn có thể nói với ca ca, sao nhất thiết phải gặp mặt nàng ấy? Nhưng Kỷ Nguyệt vẫn nói: "Mẫu thân, xin hãy cho con và ngài ấy gặp mặt."

Phẩm hạnh của Tạ Minh Kha ra sao, Liêu thị tự nhiên là tin tưởng, chỉ là trong lòng đầy nghi vấn: "một nam nhân như ngài ấy, rốt cuộc có chuyện gì mà phải thương lượng với con?"

Kỷ Nguyệt nói: "Gặp mặt mới biết được."

"Cũng đúng, nương sẽ sai hạ nhân rồi đi." Liêu thị nhìn khuôn mặt thanh lệ của nữ nhi, nghĩ tới lần trước Tạ Minh Kha tới phủ làm khách, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm, có chút mong đợi khó nói thành lời, loại mong đợi đó làm bà cảm thấy có chút kích động, vỗ vỗ bà vai nữ nhi, "đến lúc đó con và Tạ đại nhân hảo hảo thương lượng."

"Đa tạ mẫu thân." Kỷ Nguyệt gật đầu.

Đợi đến khi Liêu thị rời đi, Kỷ Nguyệt ngồi từ trên giường dậy, liếc nhìn bản thân mình trong gương, tâm tình có chút phức tạp.

Nàng ấy nghĩ tới câu hỏi lần trước của muội muội, vậy "Tạ đại nhân thì thế nào", lúc đó nàng ấy ngại không đáp lời, bởi vì ngay lúc đó, nàng ấy cũng không hiểu rõ, cho đến ngày hôm qua, ca ca lại nhắc tới ngài, nàng ấy mới phát hiện ra mình rất muốn biết ý kiến của Tạ Minh Kha...

Hôm nay y muốn gặp nàng, không biết sẽ nói gì.

Liêu thị nhanh chóng điều hết những hạ nhân ở quanh sương phòng của Kỷ Nguyệt rồi đi, Kỷ Nguyệt đổi một bộ váy sam, chải lại tóc một chút, đi tới cửa phòng đợi.

Quả nhiên nhìn thấy Tạ Minh Kha đi đến.

Dưới mái hiên, cô nương mặc váy sam màu xanh nhạt, bay bay như tiên, giống như muốn đạp gió rồi đi, mấy ngày không gặp, nàng ấy lại gầy hơn một chút, có lẽ là vì lo lắng sợ hãi.

"Kỷ cô nương." Y tiến tới, "hôm nay mạo muội bái kiến, xin đừng trách tội."

Loại chuyện này, là lần đầu tiên y làm, hoang đường đến mức chính bản thân y cũng không tin. Y vậy mà có thể ở trong nhà người khác, nói với trưởng bối trong nhà muốn đơn độc gặp mặt cô nương nhà họ.

Nhưng mà, cô nương này lại đồng ý.

Trong lòng y cảm thấy vui mừng.

"Tạ đại nhân không cần như vậy, nếu không có ngài, sợ rằng hiện nay ta vẫn hăm sâu trong đầm lầy." Kỷ Nguyệt chân thành nói, "cho nên mẫu thân mới đồng ý." Nàng ấy dừng lại một chút, "Tạ đại nhân, ta nghe ca ca nói, ngài vì chuyện tuyển phi trong cung mà tới?"

"Đúng vậy, Kỷ đại nhân đã biết, ta liền không nói nhiều lời nữa, chỉ là...Hoàng Thái hậu trời sinh ngang ngược kiêu ngạo, nếu là chuyện mà bà đã quyết định, sợ rằng sẽ không từ thủ đoạn, cho dù người có định thân, cũng khó mà tránh được."

Kỷ Nguyệt chán động.

"Hơn nữa chuyện định thân rồi cũng sẽ truyền ra ngoài, bất kể là gia đình nào cũng sẽ không định thân và thành thân ngay trong vòng một tháng. Nếu như trong khoảng thời gian đó có gì bất trắc, nên làm thế nào? Gia đình người cũng không thể thúc giục, nếu như nhà trai biết được ý đồ của Kỷ gia các người, có mạo hiểm mà cưới người hay không? Những thứ này, đã từng nghĩ qua hay chưa?"

Đúng là nàng ấy chưa từng nghĩ tới, cho dù là ca ca cũng vậy, cho rằng chỉ cần chọn một vị hôn phu cho nàng ấy là xong.

Đúng thế, người kia là Hoàng Thái hậu, chỉ cần bà hạ lệnh, hoặc là tùy tiện nói một câu ra ngoài, có gia đình nào nguyện ý kết thân sao? Chỉ sợ rằng dù có định thân rồi cũng sẽ bị từ hôn!

Sắc mặt nàng ấy có chút trắng bệch.

thì ra Tạ Minh Kha tới nhắc nhở nàng ấy.

"Đa tạ đại nhân, chuyện này ta nhất định sẽ thương lượng với người nhà." Trong lòng Kỷ Nguyệt đã cảm thấy tuyệt vọng rồi, nếu như thực sự không có biện pháp, nàng ấy liền vào cung, như ý nguyện của Thái hậu.

nói thế nào cũng là một phi tần, chỉ trừ không được gặp mặt người nhà, cũng không phải là quá thể thảm, dù sao nàng ấy ở đâu cũng có thể trôi qua, chỉ cần nhẫn nhịn một chút.

Thấy lòng mi của nàng ấy nhẹ nhàng lay động, Tạ Minh Kha nói: "Kỷ cô nương..."

Giọng nói đó giương như có chút khác lạ, Kỷ Nguyệt ngẩng đầu nhìn y.

"Nàng đã có người trong lòng chưa?" Y hỏi.

Kỷ Nguyệt sững sờ, không biết tại sao y lại hỏi như vậy, có phải y cảm thấy nếu không có người trong lòng, vậy thì vào cung cũng không có gì vương bận, hay là y có biện pháp nào khác?

Nàng ấy lắc đầu.

Gánh nặng trong lòng Tạ Minh Kha như được giải thoát, nàng ấy không có người trong lòng, vậy thì dễ giải quyết.

"Nếu như nàng nguyện ý, gả cho ta," Y nói, "bất kể Hoàng Thái hậu có giữ thủ đoạn như thế nào, ta đều có thể bảo đảm bình an cho nàng."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Từng lời nói của nam nhân rơi và tai nàng ấy, Kỷ Nguyệt khiếp sợ nhìn y, nhất thời không thể phát ra âm thanh gì.

Nàng ấy hoàn toàn không nghĩ tới Tạ Minh Kha sẽ nói ra những lời như vậy.

Mặc dù gần đây y tỏ ra rất quan tâm nàng ấy, nhưng đột nhiên trực tiếp nói tới chuyện cưới gả...Nàng ấy nói: "Lời nói vừa rồi của ngài, là thật sao?"

"Thiên chân vạn xác," Tạ Minh Kha hỏi nghiêm túc, "Nàng có đồng ý không?"

Bị nam nhân nhìn như vậy, Kỷ Nguyệt không khỏi đỏ mặt.

Nếu như Hoàng Thái hậu thực sự đáng sợ như vậy, vậy đây đúng là một biện pháp tốt, nàng ấy biết năng lực của Tạ Minh Kha, cũng biết đến danh vọng của Tạ gia, nhưng nàng ấy làm sao có thể nói ra được, hơn nữa, ân tình này, ân tình mà nàng ấy nợ cũng quá lớn, Kỷ Nguyệt cắn môi, một lát sau nhẹ giọng nói: "Nếu ngài chỉ vì ân tình..."

"Ân tình của ta không phải đã sớm trả hết rồi hay sao?"

Vậy là vì y thích nàng ấy? Giống như muỗi muỗi nói? Kỷ Nguyệt cảm thấy trái tim mình đột nhiên nhảy lên bùm bùm, tai cũng có chút nóng.

Ánh mắt của nam nhân đứng đối diện vô cùng ôn nhu, hàm chứa ý cười nhìn nàng ấy.

Nàng ấy càng không biết phải nói gì.

rõ ràng là lúc y cầm dao uy hiếp, nàng ấy còn có thể đàm phán với y, nhưng hiện tại...

Tiểu cô nương xấu hổ rồi, dù sao cũng là chuyện chung thân đại sự, lệnh của cha mẹ lời của mai mối, để cho nàng ấy mờ mắt, giống như là tự định chung thân, Tạ Minh Kha nghĩ, nhưng trong lòng nàng ấy khẳng định là đồng ý, nàng ấy thông minh như vậy, còn không biết cách cự tuyệt như thế nào hay sao?

Tạ Minh Kha như mở cờ trong bụng: "Qua vài ngày nữa ta liền tới cầu hôn."

"Tạ đại nhân..." cuối cùng Kỷ Nguyệt cũng mở miệng, "chuyện lớn như vậy, đâu phải là chuyện ta với ngài có thể quyết định?"

"Ta đương nhiên sẽ hỏi Kỷ đại nhân, Kỷ phu nhân," Tạ Minh Kha cười nói, "Nàng không cần lo lắng, đợi tin tức tốt đi."

Về mặt nam nhân bùm bùm phấn chấn, vậy mà y lại vui mừng như vậy sao, Kỷ Nguyệt nhìn bóng lưng rời đi của y, khuôn mặt lại đỏ bừng, nhưng mà, hình như y quá tự tin rồi, nói như đơn giản lắm. Khoảng cách giữa hai gia đình rất xa, Tạ lão phu nhân, Tạ lão gia sẽ đồng ý sao?

Nàng ấy đột nhiên cảm thấy chuyện này chưa chắc đã thành công.

Kỷ Nguyệt bình tĩnh lại, suy nghĩ xa hơn, nhưng Liễu thị nghe thấy ý của Tạ Minh Kha lại vui đến mức quên đi hết thảy, đợi đến khi hai cha con Kỷ Chương từ nha môn trở về, liền nói: "Chuyện hôn sự của Nguyệt Nhi xem như ổn rồi!"

Kỷ Nguyên Đình mờ mịt, ngày hôm qua hẳn ta đi hỏi ý muỗi muỗi, còn chưa nhận được đáp án, sao mọi chuyện đã ổn rồi? Lễ nào là phụ thân chọn được vị công tử nào? Hẳn ta nhìn Kỷ Chương, nhưng Kỷ Chương cũng là một khuôn mặt mờ mịt: "Nuông tử, lời này có ý gì?"

"Tạ đại nhân sẽ ngay lập tức tới cầu hôn."

"Tạ đại nhân nào?" Hai phụ tử đồng thời hỏi.

"Tạ Minh Kha Tạ đại nhân!" Liễu thị vui vẻ không thể tự kìm chế, tay khoát lên tay áo của trượng phu, "hôm nay ngài đến thăm Nguyệt Nhi, đích thân nói với ta, ngài muốn cưới Nguyệt Nhi làm thê."

Kỷ Chương tròn mắt há hốc mồm.

Đầu tiên Kỷ Nguyên Đình cũng rất ngạc nhiên, nhưng nghĩ tới chuyện lần trước, Tạ Minh Kha không chỉ ra tay ngăn cản Hoàng Thái hậu, còn đích thân tới Xuân Phong Lâu nhắc nhở, liền bừng tỉnh đại ngộ, thì ra Tạ Minh Kha nhìn trúng muỗi muỗi của hắn ta, khó trách!

"Nếu là Tạ đại nhân đích thân nói, vậy phụ thân, mẫu thân chuẩn bị đồ cưới đi thôi." Tạ Minh Kha tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Nhắc đến đồ cưới, Liễu thị cứng người, tay nắm chặt khăn tay, khuôn mặt có chút khó xử: "Vốn dĩ đã chuẩn bị tốt rồi, nhưng ai ngờ được Nguyệt Nhi sẽ gả vào vọng tộc, sợ rằng... trời ơi, ta phải chuẩn bị thêm, không thể để người khác chê cười." Bà vội vội vàng vàng đi vào sương phòng tìm ngân lượng.

Lúc này Kỷ Chương mới hồi thần, nhìn thê tử động tác rối loạn, nhẹ giọng hỏi nhai từ: "Đình Nhi, con cảm thấy Tạ gia sẽ đồng ý sao? Gia đình chúng ta địa vị như thế này, thực sự không dám trèo cao."

Kỷ Nguyên Đình lại không chút hoài nghi, đây là xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Tạ Minh Kha, nhưng lại không có bằng chứng xác thực: "Phụ thân, sao phải đoán già đoán non, qua vài ngày nữa liền biết thôi."

.....

một ngày trước khi lưu mộ, Tạ Minh Kha không trở về nhà.

Nghe nói y tới Uất huyện (ở tỉnh Hà Bắc, TQ), Tạ lão phu nhân nói với Nhị phu nhân: "Nó đi thăm phụ thân, vậy mà cũng không thèm nói với ta một tiếng, đúng là không thèm để tổ mẫu như ta vào trong mắt."

Đột nhiên đi gặp Tạ Tri Thận, nhất định là chuyện quan trọng!

Nhị phu nhân đào mắt, nghĩ tới Kỷ Nguyệt, cười khê nói: "Mẫu thân, có lẽ Minh Kha vì chuyện hôn sự của hắn, nên đi cầu Đại bá đồng ý."

"Cái gì?" Lão phu nhân kinh ngạc, "Con là nói, nó có người trong lòng rồi? Sao ta không biết?"

"Con cũng chỉ là nghe nói, hình như là cô nương của Ký gia." Nhị phu nhân nghiêng người, "Mẫu thân, không phải người đang phiền não về chuyện này hay sao, đến nay Minh Kha nguyện ý thành thân, cũng xem như giải tỏa được nỗi lòng."

Nhưng lão phu nhân rất là buồn bực, trước đây Lão phu nhân giới thiệu không ít cô nương cho Tạ Minh Kha, nhưng y làm như không nhìn thấy, hiện nay vô thanh vô tức, tự mình định ra chuyện hôn nhân, Lão phu nhân cảm thấy trả lên uống một ngụm, giống như muốn dập tắt ngọn lửa tức giận: "Ký gia nào?"

"Là từ huyện nhỏ chuyển đến, tổ tiên làm nghề nông, nhưng hai phụ tử nhà đó đều làm quan trong triều, Ký cô nương đó nghe nói là người dịu dàng thanh lệ, nhan sắc tuyệt đỉnh." Nhị phu nhân khuyên giải, "Người cũng đừng tức giận, dù sao Minh Kha cũng muốn thành thân rồi, Ký gia đón hậu thuẫn phác, quả thực là không tệ."

Xuất thân này đúng là cực thấp, chỉ hơn nữ tử bán hoa (gái thanh lâu) một chút.

Lão phu nhân nhìn nhìn Nhị phu nhân, nói cái gì mà nghe nói, lời nói vừa rồi của Nhị phu nhân, hiển nhiên là đã cho người điều tra Ký gia.... Cũng được, Tạ Minh Kha không nhìn trúng người mà bà ta chọn, vậy liền để nó cưới nữ nhi Ký gia đi, dù sao cũng không phải là một chuyện xấu.

Tiểu cô nương xuất thân từ gia đình nhỏ, dù sao cũng dễ nắm bóp.

Lúc này, Tạ Minh Kha đã tới Uất huyện.

"Phụ thân," y hành đại lễ, "thân thể phụ thân gần đây thế nào?"

"Vẫn tốt." Tạ Tri Thận dựa vào ghế mềm, đánh giá nhi tử, "sao con có thời gian tới đây? Trong thư không phải ta đã nói rồi hay sao, không cần nhớ nhưng, nếu có chuyện gì, ta sẽ cho người tới Kinh Thành truyền tin." Dứt lời, chỉ chỉ bàn cờ ở đối diện, "nhưng nếu đã đến rồi, thì đánh cờ cùng ta."

"Vâng." Tạ Minh Kha ngồi xuống đối diện.

Hai phụ tử im lặng đánh cờ, người đến ta đi.

Mất thấy quân cờ của nhi tử càng ngày càng ít, Tạ Tri Thận nói: "Còn không nói đến đây có chuyện gì hay sao?"

Tạ Minh Kha dừng tay một chút: "Nhi tử muốn cưới thế tử."

"Ừ?" Tạ Tri Thận sững sốt, sau đó liền lập tức nở nụ cười, "tuổi của con cũng nên cưới thế tử rồi, là cô nương nhà nào? Ta có quen không?"

"Người không quen biết, là Đại cô nương của Ký gia, Ký đại nhân nhậm chức tại Hộ bộ."

Tạ Tri Thận à một tiếng: "Là cô nương mà con thích?"

Mặt Tạ Minh Kha có chút nóng: "Vâng."

"Vậy thì được, lập tức tới cầu hôn." Tạ Tri Thận đi thêm vài quân cờ đen, "nhớ để Minh quân sự chuẩn bị sinh lễ... người mai mối đã có chưa? Nếu con đã nhậm chức ở Hàn Lâm Viện, không bằng đến lúc đó mời con dấu trưởng của Từ đại học sĩ trong Hàn Lâm Viện tới Ký gia một chuyến."

Trượng phu của Từ đại thiếu phu nhân tên Từ Lân, là môn sinh đặc ý của Tạ Tri Thận, nếu như nhờ giúp đỡ, nhất định họ sẽ đồng ý, vị Thiếu phu nhân kia cũng xuất thân từ dòng dõi thư hương thế gia, hai người đã có một nam một nữ, phúc khí tràn đầy.

Tạ Minh Kha nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy cực tốt, cười nói: "Đa tạ phụ thân nhắc nhở." đang định hạ cờ, lại không biết bắt đầu từ khi nào, thế cờ phía y đã thất bại thảm hại rồi.

"Con thua rồi." Y nói.

trên mặt Tạ Tri Thận lộ ra chút ranh mãnh: "phân tâm trong khi đánh cờ là tối kị, sau này đừng phạm phải nữa."

Nhưng rõ ràng là phụ thân hỏi y giữa chừng, khoe miệng Tạ Minh Kha nhếch lên: "Lời dạy bảo của phụ thân, nhi tử ghi nhớ trong lòng."

"Ừ." Tạ Tri Thận phát phát tay, "được rồi, con trở về đi, chuyện thành thân là đại sự, cần chuẩn bị rất nhiều, nếu đã muốn cưới cô nương nhà người ta, không thể qua loa đại khái."

"Phụ thân..." Tạ Minh Kha nhẹ giọng nói, "ngày đó, phụ thân có về Kinh Thành không?"

"Đương nhiên, con thành thân, lẽ nào ta lại không tham dự?"

Tạ Minh Kha yên tâm: "Vậy nhi tử xin phép rời đi, phụ thân bảo trọng." lại nói, "nếu ở đây không thoải mái, vẫn là trở về Kinh Thành ở lâu dài thôi."

Tạ Tri Thận ừ một tiếng, đợi đến khi nhi tử rời khỏi viện, mới cúi đầu ho mạnh một cái. Mặc dù thân thể ngày một yếu đi, nhưng nghĩ đến đáng về thanh lãnh của nhi tử, vậy mà lại có người trong lòng, nhất thời cảm thấy vô cùng vui mừng.

Nhận được sự đồng ý của phụ thân, Tạ Minh Kha trở về Tạ phủ, lập tức ra lệnh cho Minh quân sự chuẩn bị sinh lễ, sau đó đi tới chỗ Lão phu nhân.

Quả nhiên tôn tử này muốn thành thân rồi, trước đó Lão phu nhân đã thảo luận qua chuyện này với con dâu, lúc này cũng không ngăn cản, lập tức đồng ý ngay.

Cho dù Lão phu nhân không đồng ý, nhưng có Tạ Tri Thận, bà ta có thể làm chủ được sao?

Rất nhanh Tạ Minh Kha liền tới cầu thân, Liêu thị mở cờ trong bụng, Ký Chương ngay ra như phỗng, vậy xem ra Tạ gia đã đồng ý, giống như đang nằm mơ vậy!

Ký Chương nói chuyện có chút lắp bắp, Liêu thị lại nhìn chăm chăm con rể tương lai, càng nhìn càng thích.

Chuyện của tỷ tỷ cuối cùng cũng được giải quyết, Ký Dao cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái, trêu ghẹo Ký Nguyệt trong khuê phòng: "Còn nói muội nói linh tinh, tỷ tỷ, lần này liền tin muội chưa? Tạ đại nhân đang ở chính phòng đó."

Ký Nguyệt không thèm để ý đến nàng: "Ồ thì ờ chứ sao."

"Tỷ tỷ, tỷ phải làm nữ hồng cho tốt."

"Nữ hồng cái gì?"

"Làm gầy cho tỷ phu a! Nếu không Tạ đại nhân tới đưa sính lễ, tỷ lấy cái gì ra trao đồ?"

Khuôn mặt Kỳ Nguyệt rớt cuộc không chịu nổi mà đỏ lên, cắn môi nói: "Muội vậy mà hiểu biết nhiều nha, nhưng còn nhắc tới những chuyện này với ta nữa, thì đừng trách ta đuổi muội đi."

"Tỷ tỷ xấu hổ rồi à?" Kỳ Dao nâng hai tay bưng lấy mặt, nháy mắt, "có phải tỷ tỷ thích Tạ đại nhân không?"

Lần này Kỳ Nguyệt không nói nữa, trực tiếp giơ tay ra cù lét nàng.

Kỳ Dao lẩn lộn trên giường thành một cục, trực tiếp kêu tha mạng.

Lúc hai tỷ muội náo động, loạn Vân Châu đã bùng phát.

Nguyên nhân là do Hoàng thượng muốn đoạt binh quyền từ tay Tần vương, Tần vương này trời sinh dũng mãnh thiện chiến, binh mã hùng mạnh, trước đây Hoàng thượng suy nghĩ về đại cục nên nhân nhượng, mà nay giặc ngoại xâm đã dẹp yên, bốn biển yên bình, ông liền muốn động thủ với Tần vương. Ai ngờ Tần vương lại lãnh binh tạo phản trước, đợi đến khi tin tức truyền tới Kinh Thành, Tần vương đã đoạt được hai thành trì rồi.

Hoàng thượng nổi giận lôi đình, ra lệnh cho Tổng đốc Vân Xuyên điều binh tới ngăn cản Tần vương đánh lên hướng Bắc.

Chuyện này rất nhanh đã truyền khắp Kinh thành.

Buổi tối, Kỳ Chương lo lắng không yên: "Đúng là sóng gió từng đợt từng đợt kéo tới, khó khăn lắm mới ngừng chiến tranh, Tần vương này lại nổi lên tà tâm."

"Cũng không thể trách Tần vương, tho không có thể tránh thoát vuốt chó săn, Tần vương đã từng lập nên chiến công hiển hách, bảo vệ biên cương, Hoàng thượng có chút đề phòng..."

Ca ca đúng là to gan, chẳng trách kiếp trước dám cấu kết với Tam hoàng tử đầu lại Tổng Vân, lời như vậy cũng dám nói ra, Kỳ Dao trầm lắng đầu, nhưng đúng là Hoàng thượng có ý như vậy, chỉ là bị Tần vương chớp thời cơ hành động trước, bố trí cạm bẫy, làm cho Tổng đốc Vân Xuyên liên tiếp bại trận, thế cho nên khi Hoàng thượng phái Dương Thiệu đi trợ giúp, cũng phải mất đến một năm, mới bình định được.

đang nghỉ ngơi liền nghe thấy một tiếng "cộp", ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là ca ca bị phụ thân gõ cho một cái.

Kỳ Chương nói: "Lời này không thể nói ở bên ngoài!"

"Phụ thân, con cũng không phải kẻ ngốc." Kỳ Nguyên Đình nói, "chỉ nói ở trong nhà thôi."

"Cũng ít nói trước mặt Nguyệt Nhi, Dao Dao đi" Liễu thị trừng mắt nhìn hai phụ tử, "Nguyệt Nhi sắp phải gả đi rồi, chuyện đại hi, các người nói đánh trận cái gì mà đánh trận? đúng rồi," Bà cười tít mắt, "mọi người cảm thấy ngày lành nên định vào tháng tám hay tháng chín thì tốt hơn?"

"Đương nhiên là tháng tám" Kỳ Dao nói, "càng nhanh càng tốt!"

Như vậy mới có thể chân chính thoát khỏi nguy hiểm, Tạ Minh Kha chắc chắn cũng nghĩ như vậy, cứ xem đi, nhất định là tháng tám.

Nghe thấy lời đó, Kỳ Nguyệt lại đỏ mặt.

"Vậy đến lúc đó liền đề nghị tháng tám" trên mặt Liễu thị nở nụ cười tươi như hoa, nữ nhi của bà vậy mà lại có thể gả tới danh môn vọng tộc, đúng là giống như nằm mơ vậy.

Chỉ là bà không nghĩ tới, chuyện vui không chỉ có một, ngày hôm sau, trong cung hạ một đạo thánh chỉ, đề bạt một số quan viên, mà Kỳ Chương cũng nằm trong số đó, được thăng chức thành Tri phủ Thuận Thiên Phủ.

Lúc đầu Kỳ Chương tham gia buộc tội đã dẫn tới sự chú ý của Cố Diên Nhiên, lão ta lật xem hồ sơ quan viên, phát hiện người này tính cách cương trực, cần cù chịu khó, đoan chính nghiêm minh, đúng là một thanh quan, liền đề bạt ông làm tri phủ. Tri phủ của Kinh Thành so với phủ doãn của nơi khác, phẩm cấp cao hơn một bậc, là chính tam phẩm.

Liêu thị biết tin, chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngất.

Đương nhiên là vì quá vui mừng.

Bởi vì bà vốn dĩ đã kiên định chắc chắn sẽ trôi qua cuộc sống khổ cực với Kỳ Chương, ai nghĩ tới có một ngày bà có thể làm phu nhân tam phẩm, trước mặt hai nữ nhi, bà nhận không được vui mừng tới phát khóc.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 26

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Chuyện vui trong nhà luân phiên tới, nữ nhi trở thành thiếu phu nhân Tạ phủ, tướng công lại thăng quan, Liễu thị vô cùng vui mừng lại có chút sợ hãi, vì có câu "Họa hề phúc sở ỷ, phúc hề họa sở phục" (chuyện vui có thể dẫn tới kết quả xấu, chuyện xấu có thể dẫn tới kết quả vui), trắng tròn rồi sẽ khuyết, nước đầy rồi sẽ tràn, bà nghĩ đi nghĩ lại, quyết định đến chùa thắp một nén hương, bẩm báo đã nhận được phúc lộc trời ban.

Bởi vì Kỳ Nguyệt vẫn phải giả vờ bị thương, không tiện xuất môn, liền chỉ có Kỳ Dao và Liễu thị đi tới chùa Bạch Mã.

Trong xe ngựa, trong lòng Liễu thị tính toán.

Bởi vì Kỷ Chương thăng quan, chuyện thêm của hồi môn không sợ nữa, chính là chuyện tổ chức tiệc mừng có chút....Liêu thị phiền não, đến lúc đó phải chuẩn bị cái gì mới tốt, nhân khẩu Kỷ gia ít người, lão gia từ lại là độc đinh, cho nên chuyện Kỷ Chương thăng quan, cũng không có họ hàng thân thích gì tới chúc mừng hay gửi quà mừng, chỉ có một vài vị đồng liêu và bạn bè của Kỷ Nguyên Đình, nhưng trong số những người tặng quà, nổi bật nhất chính là lễ vật của Tạ phủ và Hoài Viễn Hầu phủ.

Quà tặng như vậy, cho dù nhà bọn họ có lấy tất cả đồ vật tích góp trong phủ cũng không trả nổi, miễn bàn tới chuyện mời com hồi báo, Liễu thị đau đầu, nhìn nữ nhi đang ăn bánh mứt táo: "Dao Dao, con có hiểu rõ Hoài Viễn Hầu không?"

Quá hiểu rõ ấy chứ, Kỷ Dao gật gật đầu.

Nhìn nữ nhi nghĩ cũng không thêm nghĩ liền gật đầu, giống như không để ý lời bà hỏi vậy, Liễu thị sắc giọng: "Sao còn ăn đồ ăn, nhanh nhanh nói sự thật cho nương biết."

Sao nàng lại không ăn cho được, đang thời kỳ phát dục, khẳng định là phải tắm bổ cho tốt, Kỷ Dao liếc một cái bộ ngực của mình, lại nhét một khối điểm tâm vào miệng, mới nói: "Nương, con nói thật mà."

"Vậy con nói, đồ vật Hầu phủ mang tới tặng, làm sao để đáp lại? Hầu gia có tức giận hay không?"

Tạ phủ thì thôi không nói đến, dù sao sau này cũng là con rể tương lai, nhưng Hoài Viễn Hầu lại khác, cho dù Dương Thiệu nguyện ý kết giao cùng nhĩ tử, Liễu thị vẫn cảm thấy không thể nhận nổi lễ nặng như vậy.

thì ra là vì cái này, Kỷ Dao nói: "Nương không cần quan tâm, lần trước con tới tìm Hầu gia, nghe nói quan hệ của ngài và Tạ đại nhân vô cùng tốt, cho nên phần lễ vật này mặc dù tặng cho nhà chúng ta, nhưng thực tế là vì nể mặt Tạ đại nhân."

Đối với hai gia tộc đó thì chút quà này không đáng là bao, cũng chỉ có nhà bọn họ mới sợ này sợ nọ.

Liêu thị sững sờ: "Hai người họ là bạn tốt?"

"Đúng vậy." Nếu không tại sao Dương Thiệu phải quan tâm tỷ tỷ như vậy, đương nhiên là vì Tạ Minh Kha.

Liêu thị hiểu rồi, gật gật đầu: "Vậy thì thôi, nói với Tạ đại nhân một chút, để ngài biết có phần quà tặng này. Nhưng có điều, nói tới Hầu gia, con làm phiền ngài ấy nhiều lần như vậy, lần sau nương mời tới nhà, con nhớ phải cảm tạ cho tốt."

Nàng có thể lấy cái gì ra để tạ ơn cơ chứ? Cũng chỉ nói một câu cảm ơn bằng miệng, hơn nữa, sau này cũng không làm phiền được nữa, Dương Thiệu ngay lập tức phải đi đánh giấc rồi, rất lâu sẽ không gặp lại.

Kỷ Dao dựa vào vách xe, thở dài một hơi.

Xe ngựa dừng trước núi, hai mẹ con xuống xe vào chùa thấp hương.

Liêu thị rất hào phóng quỳn tặng mười lạng bạc, nếu là ngày thường, nhiều nhất cũng chỉ hai ba lạng.

Kỷ Dao đứng ở bên cạnh nhìn, nhìn thấy có người cầu bùa bình an, nghĩ nghĩ, nhân lúc mẩu thân không để ý, đi cầu một cái, giấu trong tay áo.

Liêu thị thành kính lễ bái Bồ tát xong, dẫn Kỷ Dao trở về.

.....

Trong cung.

Mấy ngày gần đây Hoàng Thái hậu xem rất nhiều bức họa, trong đó không thiếu người có sắc đẹp tuyệt trần, nhưng vẫn luôn cảm thấy thiếu cái gì đó, không được hợp ý như Kỷ Nguyệt. Dù trong cung này có bao nhiêu cung phi, nếu nói là thiếu mỹ nữ, đó là chuyện không thể nào, nhưng nhĩ tử Hoàng thượng của bà lại chỉ sủng ái một mình Hoàng Quý phi.

Bà đặt bức họa sang một bên, đang định hỏi chuyện của Kỷ Nguyệt, lại nhìn thấy thái giám bước vào bẩm báo: "Thái hậu nương nương, Kỷ đại cô nương kia đã đính hôn vào mấy ngày trước rồi."

"Sao?" Thái hậu kinh ngạc, "Đính hôn với nhà nào?"

không phải nàng ấy bị thương hay sao, sao lại đính hôn rồi? Lễ nào trước đây đã có người thích hợp rồi? Nhưng chuyện này cũng không làm khó được bà, Hoàng Thái hậu hí hóp đôi mắt.

Ai ngờ thái giám bẩm báo rằng: "Là Tạ gia, Tạ Minh Kha Tạ đại nhân."

Tạ Minh Kha?

Hoàng Thái hậu hoàn toàn không ngờ tới sẽ là y.

Bà nhủ vậy.

Thời gian cũng có chút trùng hợp, Kỷ Nguyệt vừa bị thương, không tới mấy ngày liền đính hôn với Tạ phủ, sẽ không phải là.... Bà nghĩ tới chuyện ngựa nòi điên, Tạ Minh Kha từ trước đến nay nổi tiếng vì tài trí hơn người, nếu như kế hoạch đó do y nghĩ ra, cũng không phải là không có khả năng, nhưng, y to gan như vậy sao?

Y lại biết rõ suy nghĩ của bà hay sao?

không, đó là chuyện cũ từ hai mươi năm trước.

Hoàng Thái hậu nói: "Tạ đại nhân có ở trong Đông cung không? đi xem xem, nếu ở đó, mời y tới đây."

Thái giám lĩnh mệnh.

một lát sau, Tạ Minh Kha liền tới Từ Tâm Điện, nhưng không phải chỉ có một mình y tới, Tổng Diệm vậy mà lại đi cùng với y.

Hoàng Thái hậu nhìn thấy cháu yêu của mình, ngăn người ra: "Diệm Nhi, sao con lại tới?"

"Hoàng Tổ mẫu, lúc ngài cho người đến mời Tà đại nhân, y đang phẩm trà cùng con, đang nói tới lá trà của núi Vân Khê, Tà đại nhân nói nó có một mùi vị đặc biệt." Gần đây khí sắc của Tống Diệm cực tốt, bởi vì hẳn ta cảm thấy phụ thân lại dần dần coi hẳn ta là con trai của ông rồi, giọng nói dường như cũng vang dội hơn trước.

Tà Minh Kha này lại hợp ý với tôn tử nhà bà như vậy, Hoàng Thái hậu cảm thấy bất ngờ.

"Hoàng Tổ mẫu, người đột nhiên mời Tà đại nhân tới, là có chuyện gì sao?"

Hoàng Thái hậu dùng nụ cười che đậy đi mục đích thật sự của bà: "Có lần Yên Yên mời Kỳ cô nương tiến cung làm khách, ta nhìn thấy cũng rất thích nàng, đến hôm nay mới biết, thì ra Tà đại nhân đã đính hôn với Kỳ cô nương đó rồi." Bà nhìn về phía Tà Minh Kha, "trai tài gái sắc, ta cũng vui thay cho các người, nhưng ta rất hiếu kỳ, người quen biết Kỳ cô nương từ lúc nào?"

Ngồi vững chắc trên Phượng ý hơn mười năm, lại được Thiên tử hiếu thuận như vậy, há có thể là người bình thường?

Tà Minh Kha đáp: "Hồi nương nương, hai chúng thần quen nhau từ đầu mùa xuân năm nay, lúc đó vì thần bị kẻ cướp đâm trọng thương, là Kỳ cô nương cứu vì thần..."

"A, thì ra tháng ba người xin nghỉ, là bởi vì kẻ cướp đâm trọng thương? Sao không nói sớm," Tống Diệm ở bên cạnh nhìn không được chen lời: "Kỳ cô nương đó vậy mà lại là ân nhân của người, thú vị thú vị! Có phải là, vì thế mà người đối với cô nương đó nhớ mãi không quên? Nếu truyền ra ngoài, đúng là một giai thoại," vỗ vỗ bả vai Tà Minh Kha, "ngày người thành thân, ta nhất định sẽ tặng hậu lễ."

"Đa tạ Điện hạ." Tà Minh Kha vội vàng tạ ơn.

Hỏi rồi, còn không bằng không hỏi, tôn tử đã đem câu chuyện lấp kín đến mức không có cách nào nói tiếp được nữa, Hoàng Thái hậu nghĩ, xem ra tôn tử rất thích Tà Minh Kha, muốn lôi kéo y. Cũng được, nếu như có thể nhận được sự ủng hộ của Tà gia, vậy Kỳ Nguyệt, liền từ bỏ thôi, lại thấy hai người đã sớm đâm sâu rễ tình, thiết nghĩ dù có tiến cung cũng sẽ không hầu hạ tốt cho Hoàng thượng.

Hoàng Thái hậu không nói thêm nữa.

Sau lần đính hôn, Tà phủ có đưa cỗ giày tới, mấy ngày hôm nay Kỳ Nguyệt đều ở trong nhà làm giày, Kỳ Dao thường xuyên tới chỗ tỷ tỷ, đợi đến khi giày làm xong, Tà Minh Kha sẽ cho người đến nhận.

Bên ngoài khu chiêng gõ trống, tiếng pháo nổ liên hồi, Kỳ Dao chạy vào trong viện xem, chỉ thấy từng hòm từng gò gỗ lim nối đuôi nhau tiến vào, giống như một con rồng dài, nàng vui rạo rức chạy tới khuê phòng của tỷ tỷ.

"Đừng nói tới sinh lễ, tỷ có biết Tà đại nhân mời ai tới? Trừ bà mối quan gia, có Công bộ thị lang Thường đại nhân, Quang Lộc Tự thiếu khanh Hứa đại nhân, còn có Đại thiếu phu nhân Từ gia!" Đều là người không phú thì quý, hơn nữa người bình thường muốn mời cũng không mời được, Kỳ Dao cảm thấy vui thay cho tỷ tỷ, xem ra Tà Minh Kha đối với tỷ tỷ đúng là một tấm chân tình.

Kỳ Nguyệt cười khẽ, lấy giày ra: "Muội mang tới đưa cho mẫu thân."

Bên phía nhà trai đưa sinh lễ, nhà gái cũng phải hồi lễ, ví như như văn phòng tứ bảo, lá trà, long nhãn... còn có đồ vật làm cho phu quân tương lai, thông thường đều là giày, để thể hiện trình độ nữ hồng.

Kỳ Nguyệt tất nhiên là rất khéo tay, làm giày còn đẹp hơn giày mua ở ngoài tiệm, Kỳ Dao nhìn thấy, có chút đố kỵ: "Những đôi trước kia tặng muội đều không đẹp như vậy, tỷ tỷ bất công."

Kỳ Nguyệt cau mày: "Dao Dao, muội lại nói linh tinh..."

Miệng cũng thật là chặt, Kỳ Dao nghĩ, rõ ràng hai người đã sắp thành thân, tỷ tỷ lại một câu cũng không tiết lộ, cũng không biết rốt cuộc tỷ ấy có thích hay không, nhưng nếu như không thích, tỷ tỷ cũng sẽ không làm đôi giày tình tẻ như vậy, nàng chính mắt nhìn thấy Kỳ Nguyệt mỗi một mũi kim mỗi một sợi chỉ, từ từ thêu nên.

Kỳ Dao ôm giày đi tới chính phòng.

Hai bên đang thương nghị ngày lành để thành thân, nghe ý của Từ đại thiếu phu nhân, quả nhiên Tà Minh Kha muốn thành thân vào tháng tám, cũng chính là một tháng sau, tháng đó có hai ngày đại cát, hai phu thê Kỳ Chương chọn ngày hai mươi sáu tháng tám, như vậy thời gian dần ra, những gì cần chuẩn bị cũng có thể chuẩn bị tốt.

Kỳ Dao đem giày mang tới.

Từ đại thiếu phu nhân nhìn thấy, kinh ngạc nói: "Nữ hồng của Đại cô nương thật là tốt, ta đến bao nhiêu nhà làm mối, nữ hồng này đúng là tiêu chuẩn."

Liêu thị tất nhiên là nói vài câu khiêm tốn, nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ, bởi vì các mặt của nữ nhi đều xuất sắc, cho nên Tà Minh Kha mới nguyện ý cưới, hôm nay con rể trông thấy đôi giày này, có lẽ cũng sẽ thích đi?

Bàn xong chuyện tốt, hai phu thê đích thân tiễn vài vị khách ra cổng, lúc trở về nhìn thấy sinh lễ đầy ắp trong viện, hai người có chút phát sầu, nhà bọn họ thực sự là rất nhỏ, Liêu thị nghĩ tới nghĩ lui, đặt hết vào Đông sương phòng: "Xem ra phải đổi một chỗ ở."

Kiếp trước sau khi nàng gả cho Dương Thiệu, trong nhà rất nhanh chuyển tới một trạch viện khác, nhưng hiện nay chuyển sớm hơn hai năm, Kỳ Dao gio hai tay tán thành: "Tốt tốt tốt, con muốn ở đại viện!"

Đứa trẻ này, Liêu thị cười, lại thương lượng với Kỳ Chương: "Nguyệt Nhi lập tức phải gả cho người ta, ông lại thăng quan, có phải nên mời Lão gia từ tới ở một thời gian không?"

Phụ thân nhất định rất thích, Kỳ Chương nói: "Ta lập tức cho gả sai vật đi đón ông ấy."

Có thể gặp Tổ phụ rồi, Tổ phụ nhất định sẽ mang rất nhiều đồ vật tới, Kỳ Dao vội nói: "Phải nhiều gả sai vật một chút, tránh cho Tổ phụ tự làm mình mệt mỏi, nào là gà vịt cá thịt, hoa quả khoai lang."

Kỳ Chương, Liêu thị đều cười ra tiếng, nhất trí đồng ý ý kiến của Kỳ Dao: "Đúng đúng đúng!"

Lúc này Tổng đốc Văn Xuyên đã đánh bại trận, tổn thất cực lớn, sau khi Hoàng thượng suy nghĩ cẩn kẽ, lệnh cho Dương Thiệu kiểm duyệt binh mã, mưu định sách lược, năm ngày sau

lãnh binh tới Văn Châu.

Nghe được tin tức này, người lo lắng nhất trong Kinh Thành không phải là Thái phu nhân, mà là Thái tử Tống Diệm.

Trong lòng hắn ta, Dương Thiệu chính là nhân vật như thần, nếu Dương Thiệu rời đi rồi, hắn ta phải làm sao đây!

Tống Diệm gấp đến độ hận không thể ngay lập tức tới Minh Đức Điện, quỳ xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh, nhưng hắn ta không dám để lộ ra quan hệ của hắn ta với Dương Thiệu, chỉ có thể lén lút lút chuẩn ra khỏi cung, vô cùng lo lắng tới Hoài Viễn Hầu phủ một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Phụ Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Trước đây, Dương Thiệu đã từng báo cho hắn ta biết một địa điểm, nói có chuyện thì qua lại bằng thư từ, kết quả Tống Diệm lại đích thân tới Hầu phủ, mặc dù đã đổi trang phục, nhưng cũng khó có thể bảo đảm sẽ không bị người khác nhận ra.

Dương Thiệu cảm thấy không vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài, ngược lại là Tống Diệm sợ hắn tức giận, liền giải thích: "Ta thực sự không đợi được, cũng sợ lắm lỡ dờ chuyện trong quân của người, cho nên tới đây một chuyến."

"Điện hạ mời ngồi," Dương Thiệu trầm trà cho hắn ta, "rót rượu Điện hạ đợi không kịp cái gì?"

"Dương đại nhân," Tống Diệm không có tâm tư uống trà, "nếu như người không muốn đi đánh trận, ta có thể thỉnh cầu Phụ hoàng, để người ở lại. Đây dù sao cũng không phải một chuyện tốt, người nghĩ xem, Tổng đốc Văn Xuyên là ai, ông ta là lão tướng quân thân kinh bách chiến, đến nay còn ngã quỵ, nếu như người tới đó...."

"Thần nhất định phải đi," Dương Thiệu cắt ngang lời hắn ta, "Dương gia tuyệt đối không phải loại tham sống sợ chết."

Đối diện với ánh mắt kiên nghị của nam nhân, Tống Diệm ngưng ngừng: "Ta không phải là coi thường người."

Đương nhiên không phải, Dương Thiệu còn không biết ý đồ của hắn ta hay sao? Hắn ta là sợ hắn rời đi rồi, khó mà đối phó được Hoàng thượng và Tống Văn, lại trở về tình cảnh trước đây.

Dương Thiệu nói: "Thời gian vì thần không ở đây, Điện hạ chỉ cần nhớ rằng, mọi chuyện đều lấy bất biến ứng vạn biến là được."

Vậy nghĩa là hắn ta chuyện gì cũng không phải làm, Tống Diệm dự định: "Thời gian trước Phụ hoàng cất cử Nhị đệ giám thị Hộ bộ, đến lượt ta, lại chỉ phân phó cho ta ôn luyện sách vở." Mặc dù Phụ hoàng đối tốt với hắn ta hơn trước đây, nhưng từ đầu tới cuối đều không giống Tống Văn, hắn ta nhìn thấy, vẫn là nhẫn nhịn.

Bằng đây ba thước há có thể tan trong một ngày, trong thời gian ngắn làm sao có thể khiến Hoàng thượng triệt để thay đổi cách nhìn? Nhưng Dương Thiệu vẫn phải cố vũ Tống Diệm, hắn ta thiếu nhiều nhất chính là tự tin: "Những gì Điện hạ học tập đều là thuật Đế vương, sao có thể so sánh với Sở vương Điện hạ, mặc dù Sở vương rèn luyện ở nhà môn, tương lai cũng chỉ có thể cung phụng Điện hạ, sao phải đề ý?"

Phụ hoàng cũng có dụng ý như vậy sao, Tống Diệm không nhịn được nở nụ cười.

Dương Thiệu nhìn thấy, thầm nghĩ Thái tử điện hạ đúng là rất ngây thơ, càng ngây thơ càng dễ làm những chuyện xúc động, nhưng bản tính của hắn ta không xấu, nếu như biết nghe lời hay lẽ phải, trọng dụng thần tử có năng lực, Đại Yên này vẫn có thể phồn thịnh như cũ.

Nhưng mà...

Vẫn phải chuẩn bị vạn toàn, Dương Thiệu trầm ngâm: "Điện hạ có lẽ nên thành thân rồi."

Tống Diệm sùng sốt.

Hắn ta lớn hơn Tống Văn hai tuổi, vẫn luôn tìm kiếm nhân tuyển thích hợp, theo như yêu cầu của Thái hậu, vậy gia tộc phía sau nhất định phải là gia tộc quyền quý cha truyền con nối tay nắm binh quyền, hoặc lại thể gia vọng tộc hô phong hoán vũ trong triều.

Suy đi nghĩ lại, Tống Diệm cũng rất phiền não.

Kiếp trước, cuối cùng hắn ta cưới nữ nhi của Diên An Hầu, dã tâm của Diên An Hầu không nhỏ, Thái tử vốn muốn mượn lực của Diên An Hầu, nhưng cuối cùng lại bị liên lụy, Dương Thiệu nói: "Điện hạ có nhớ Thái tử Tề Tức? Lúc đầu ngài cưới nữ nhi của Ngụy Quốc Công, ý đồ mưu toan lợi dụng Ngụy Quốc Công, củng cố địa vị của mình, kết quả lại làm cho Quang Tông Đế nghi ngờ, bị Tư Đồ Trung châm ngòi li dấn, biếm thành thứ dân."

Ngữ khí nhàn nhạt, giống như chỉ nói một câu chuyện cũ của triều đại trước, nhưng Tống Diệm lại đứng ngồi không yên, thậm chí sau lưng còn toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì trong chớp mắt, hắn ta cảm thấy mình chính là Thái tử Tề Tức đó.

Hắn ta lau mồ hôi trên trán: "Dương đại nhân... vậy theo người thấy, ta nên lấy cô nương của nhà nào?"

Dương Thiệu nói: "Vi thần làm sao có thể làm chủ thay cho Điện hạ? Nhưng, vi thần cảm thấy, Điện hạ cưới một người mình thích là được, sớm ngày sinh hạ quý tử, cũng để Hoàng thượng sớm có thể hưởng thiên lộc nhi nhạc (phúc con cháu)."

Thiên lộc chi nhạc?

Tống Diệm sáng mắt, có một loại cảm giác hiểu rõ.

"Đương đại nhân, người nói rất đúng, ta nên thành thân rồi," hần ta cười, "ta lập tức chọn một cô nương để thành thân!"

"Lập tức?" Dương Thiệu khẽ nhướng mày: "Lẽ nào trong lòng Điện hạ đã có sẵn nhân tuyển?"

"Nếu người nói là người mình thích, vậy thì có một người..." trên mặt Tống Diễm lộ ra một chút sắc đỏ, chỉ là dòng dõi hơi thấp, vốn dĩ hần ta muốn nạp thành tiểu thiếp, nhưng hiện tại bưng bình đại ngộ, theo lời Dương Thiệu, lúc này hần ta nghĩ mình tỏ ra không tranh giành cạnh an toàn, cũng có thể nhận được sự tín nhiệm của Phụ hoàng.

Nhìn thần sắc của hần ta, Dương Thiệu nghĩ tới một người - Kiều An.

Kiếp trước khi Thái tử bị giam lỏng, đó là thiếp thị duy nhất còn ở bên cạnh hần ta, sau đó Thái tử tự vẫn, nàng ta cũng tự tử mà chết, Thái tử từng viết một bài thơ tặng nàng ta, năm đó lưu truyền ra ngoài, người người thôn thức.

Nếu thực sự là nàng ta, vậy cũng không tệ.

Hai người nói chuyện trong nửa canh giờ, Tống Diễm đứng dậy cáo lui, lúc sắp rời đi lại quay người nhìn Dương Thiệu một cái: "Đương đại nhân, người nhất định phải bình an trở về."

Người mà hiện tại hần ta tín nhiệm nhất chính là Dương Thiệu, bởi vì hần ta cảm thấy, Dương Thiệu thật lòng muốn tốt cho hần ta, sẽ phụ tá hần ta đi tới cuối cùng, kiên định không rời, hần ta đương nhiên không muốn mất đi một người như vậy, nếu như có thể, hần ta hận không thể cùng tới Vân Châu với Dương Thiệu.

Dương Thiệu ngó người, khẽ cười nói: "Vâng, điện hạ."

Trong nụ cười đó có hứa hẹn, Tống Diễm yên tâm, quay người rời khỏi.

Đến khi ngồi trên kiệu trở về, trong lòng lại lo lắng, không biết mình ra quyết định như vậy, Hoàng Tổ mẫu sẽ thấy thế nào, bà khẳng định sẽ cực lực phản đối đi?

Nàng ấy chỉ là tiểu bích nhân gia tộc nhỏ, không thể đem tới trợ giúp gì cho hần ta, nhưng lúc nàng ấy cười, thật xinh đẹp, ngọt ngào như vậy, ấm áp như vậy, Tống Diễm nghĩ, hoặc là hần ta nên trực tiếp đi cầu Phụ hoàng ban hôn, như vậy dù Hoàng Tổ mẫu có biết, cũng không thể ngăn cản.

hần ta nắm chặt tay.

.....

Khi Kỷ lão gia từ tới Kỷ gia, quả nhiên mang tới rất nhiều thứ, trái cây rau dưa trồng trong thôn trang cũng phải một xe, lại thêm gà sống vịt sống, nhốt trong viện kêu các các cạc cạc.

Nghe nói Tô phụ tới rồi, Kỷ Dao nhanh chóng chạy tới, nhào vào lòng Tô phụ: "Tô phụ, con rất nhớ người, người nên sớm đến Kinh Thành ở mới đúng!"

Lão gia từ bộp bộp khuôn mặt nàng: "Kinh Thành có gì tốt, lúc nào con về thôn trang, không phải đều đòi ở thêm vài ngày hay sao? Nếu không phải cha con thăng quan, Nguyệt Nhi gả chồng, ta mới không đến đâu."

Tô phụ này ấy à, chính là yêu thích phong cảnh đồng ruộng, nhưng đúng là thú vị, thỉnh thoảng ở một chút, đúng là không nỡ rời đi, nhưng nếu ở lâu vẫn là cảm thấy có chút vắng vẻ, Kỷ Dao kéo tay áo của Lão gia từ: "Chân của tỷ tỷ còn chưa khỏi, Tô phụ, chúng ta đi thăm tỷ tỷ thôi."

"Được được được." Lão gia từ cười.

Hai ông cháu liền đi tới Tây sương phòng.

Liêu thị nhìn thấy một xe đồ vật, ngược lại rất vui vẻ: "Sáng mai liền dùng để làm tiệc, tươi ngon biết bao, còn có những con gà con vịt, nuôi rất tốt, làm ra món ăn nhất định rất ngon, đồ phải đi chợ mua đồ ăn." Giờ tay ra gọi mấy gã sai vặt tới, "mang tới nhà bếp, bảo bọn họ sắp xếp cho tốt, nên ướp thì ướp, nên rửa thì rửa, đừng để đến ngày mai bận không làm kịp."

"Vâng." Gã sai vặt lĩnh mệnh.

Kỷ Chương nói: "Ngày mai liền mở tiệc đãi khách?"

"Muộn nữa, Hầu gia liền phải xuất chinh rồi," Liêu thị vẫn là rất thích vị Hầu gia trẻ tuổi này, "đương nhiên phải nhanh chóng mời ngài ấy tới nhà ăn một bữa cơm, nếu không còn phải đợi tới ngày tháng năm nào? Ông nói có đúng không?"

"Vẫn là nàng suy nghĩ chu đáo." Kỷ Chương nắn bóp tay của thê tử, "ta hiện tại liền đi viết thiệp mời, lập tức gửi đi."

Thư pháp của ông đúng là rất đẹp.

Liêu thị dịu dàng nói: "Vâng, Tri phủ đại nhân."

Trượng phu của nàng là quan chính tam phẩm rồi, Liêu thị gọi một tiếng, trong lòng liền cảm thấy thoải mái.

Thê tử tươi cười như hoa, Kỷ Chương yếu lòng, suýt chút nữa thì hôn một cái trước mặt hạ nhân, nhưng da mặt của ông từ trước tới nay không dày như vậy, cười cười, đi tới thư phòng.

Ngày hôm sau, từ sáng sớm phòng bếp đã truyền ra mùi thơm, bay tới mũi Kỷ Dao, nàng ở trên giường trở mình, lầu bầu nói: "Cái gì mà thơm vậy..."

"Canh gà nhân sâm," Mộc Hương nhỏ giọng nói, "hình được nửa canh giờ rồi."

Kỷ Dao mở mắt ra, chỉ thấy sắc trời đã sáng tỏ.

Nàng thức dậy rửa mặt.

Bên tai nghe thấy thanh âm âm âm bên ngoài truyền tới.

"Sao vậy?" Nàng hỏi.

"Nghe nói hôm nay có mấy chục vị khách tới, phu nhân đang kêu gã sai vặt di chuyển đồ đạc, để lấy không gian đặt bàn ghế."

Khách nhân? Vậy Dương Thiệu cũng ở trong đó rồi.

Kỷ Dao đột nhiên nhớ tới lá bùa bình an mà nàng cầu được, tìm một vòng nhưng không thấy: "Trời ơi, ta để ở đâu nhỉ? Sao lại không thấy!"

Mộc Hương hỏi: " Là đồ gì vậy ạ?"

"Bùa bình an, to như thế này, màu vàng" Kỷ Dao khoa tay múa chân miêu tả, "tối hôm qua ta vẫn còn thấy, sao lại không thấy rồi."

Mộc Hương mỉm môi cười, đi tới bên giường, lật gối giường lên: "cô nương, là cái này đi, tối hôm qua rơi từ trên giường xuống, nó tì liền nhặt lên để ở đây."

"A." Kỷ Dao thở phào một hơi, gật gật đầu để vào trong tay áo.

Mộc Hương lấy cho nàng một bộ váy sam: "Hôm nay có khách nhân tới, phu nhân nói không thể ăn mặc tùy tiện được."

Bởi vì còn chưa tới một tháng, tỷ tỷ vẫn phải "dưỡng thương", hơn nữa, Tạ Minh Kha cũng tới làm khách, trước khi thành thân không được gặp mặt, cho nên chỉ có Kỷ Dao lộ mặt.

Liếc nhìn chiếc váy vô cùng tươi sáng, nàng nghĩ, lẽ nào chuyện hôn sự của tỷ tỷ đã định rồi, mẫu thân bắt đầu lo lắng chuyện hôn sự của nàng? không đến nỗi đi, nàng mới bao nhiêu tuổi chứ? Ít nhất cũng phải đợi đến sang năm.

Năm sau, nàng cũng không phải bộ dáng này nữa, Kỷ Dao sờ sờ cằm, chỗ này sẽ nhọn hơn, mà không phải tròn tròn nữa, nghĩ tới bộ dáng tươi đẹp trong tương lai, bản thân nàng cũng có chút mong đợi. Còn hiện tại ấy à, mặc cái gì cũng như nhau, dù sao người khác nhìn vào đều thấy nàng chính là một tiểu cô nương.

Nàng thay váy sam, cài hai đoá châu hoa, đi ra bên ngoài.

Liều thị nhìn thấy nàng, vội vàng dặn dò: "Đợi các cô nương đến, con tiếp đón cho tốt, mang các nàng tới sương phòng chơi, đồ ở phòng bếp đã chuẩn bị xong hết rồi, muốn ăn cái gì liền gọi đem tới."

"Vâng." Kỷ Dao gật gật đầu.

Đợi đến giờ Tỵ (9 giờ sáng), khách nhân lần lượt tới, trong các cô nương, ngoài Thẩm Nghiên ra, còn có cô nương gia của bảy nhà Lư gia, Chương gia, Khúc gia..., phụ thân của bọn họ đều là dòng dõi của Kỷ Chương, đều quen biết tỷ muội Kỷ gia.

Bởi vì Kỷ gia nhỏ, không có chỗ để dạo chơi, Kỷ Dao liền làm theo lời mẫu thân dặn dò, mời bọn họ tới sương phòng của mình ngồi chơi, còn các phu nhân thì do Liều thị tiếp đón.

Hoài Viễn Hầu phủ.

Dương Thiệu vừa trở về từ quân doanh, còn hai ngày nữa hần phải xuất chinh rồi, hần tẩy rửa một chút, tiếp nhận y bào mà Trần Tổ đưa qua, phát hiện ra là bộ màu xanh cỏ, lại vút trở về.

Trần Tổ một mặt ngơ ngác không hiểu: "Hầu gia..."

"Cầm một kiện màu lam đậm tới." hần đi tới gian nhà bên cạnh, mở một chiếc hộp đen nhánh có sơn thiếp vàng, lấy ra một khối dương chi bạch ngọc, và một dây đai ngọc khóa vàng.

Đợi mặc xong cẩm bào liền đeo ngọc bội lên, thắt đai lưng ngọc, ngọc quan trên đầu đổi thành màu tử kim, chân đi đôi giày màu đen, còn cạo râu sạch sẽ. Trần Tổ ở bên cạnh nhìn, cảm thấy Hầu gia nhà hần ta giống như đi nghênh đón nương tử vậy, chỉ thiếu mỗi bắn pháo hoa ở bên ngoài thôi.

Sau khi mặc đồ xong, Dương Thiệu nhìn thời gian cũng không còn sớm, liền lập tức đi tới Kỷ gia.

Lúc này Kỷ Dao cũng đang kêu gọi các cô nương đi nhập tiệc.

Vừa mới đi đến Đình, liền thấy Dương Thiệu từ đường nhỏ đi tới, hần bước đi như gió, dáng người thẳng tắp, bước đi dưới ánh mặt trời, còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời chói chang.

Cẩm bào màu lam sẫm như làm nền cho ngũ quan thâm thúy tuấn mỹ, màu da dường như cũng không tối như vậy, một đôi mắt giống như sao trời, kim quan trên đầu lóe sáng, ngọc bội bên hông tròn bóng mượt mà, Kỷ Dao nhìn tới mức tròn mắt há hốc mồm, các cô nương ở bên cạnh cũng đỏ mặt, tâm hồn thiếu nữ nháy loạn.

Mất thấy hần thu hút tất cả ánh nhìn của mọi người, Kỷ Dao nghĩ, Dương Thiệu rốt cuộc muốn làm gì, trên hoa ghẹo nguyệt như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Lẽ nào trước khi đi đánh trận, hần muốn tìm một cô nương để thành thân?

không thể đi, còn có hai ngày nữa thôi mà!

Về kinh ngạc đến ngây người của tiểu cô nương rơi vào trong mắt hần, Dương Thiệu nhếch khóe miệng, mặc dù sẽ không phải cách xa quá lâu, nhưng hần hi vọng Kỷ Dao nhớ kỹ hần của ngày hôm nay.

Kiếp trước, nàng đã từng nói, hần mặc y bào màu lam đậm là đẹp nhất.

Nam nhân trực tiếp đi qua ngay trước mặt Kỷ Dao, đi tới chỗ đám người Kỷ Chương, Kỷ Nguyên Đình đang hàn huyên, rất nhanh đã bị người vây quanh đi vào chính phòng.

Bởi vì sự xuất hiện của Dương Thiệu, các cô nương đều có chút tâm tư nhỏ, khách nhân hôm nay của Kỷ gia chỉ có Tạ Minh Kha và Dương Thiệu là tôn quý nhất, nhưng Tạ Minh

Kha đã định thân với Kỷ Nguyệt, còn lại, đương nhiên chỉ có Dương Thiệu.

Sau khi nhập tiệc, Khúc cô nương là người đầu tiên không nhận được, hỏi Kỷ Dao: "Người vừa rồi là Hoài Viễn Hầu phải không?"

không đợi Kỷ Dao trả lời, Lưu cô nương đã nói: "Đương nhiên là phải, có một lần ta thấy ngài ở thọ yến của Du đại nhân." Người được nhắc đến chính là cậu của Dương Thiệu, ca ca của Thái phu nhân Công bộ Thượng thư đại nhân, trước đây Lưu gia có thể đi dự, Lưu cô nương cảm thấy vô cùng kiêu hãnh.

Đúng là Hoài Viễn Hầu, chẳng trách tư thế oai hùng như vậy, khí vũ hiên ngang. Khúc cô nương hơi đỏ mặt hỏi: "Kỷ cô nương, từ khi nào nhà muội đi lại gần với Hầu gia như vậy?"

Các cô nương cũng dừng tai lên nghe ngóng.

Ai ai cũng cảm thấy hứng thú với phu quân trước đây của nàng, Kỷ Dao nghĩ, không phát hiện ra Dương Thiệu được mọi người yêu thích ngưỡng mộ như vậy, kiếp trước, nàng chỉ biết Du Tô Hoa ngấp nghé Dương Thiệu, những người khác đúng là không chú ý tới, có lẽ là vì toàn bộ tâm tư đều đặt trên người Tổng Vân.

Nàng đáp: "Hầu gia là bạn tri kỷ của Tạ đại nhân." không thân với nhà nàng, cho nên, thật sự không nên thăm dò tin tức từ nàng.

Lưu cô nương bật cười khúc khích: "Còn gọi Tạ đại nhân, không phải đã trở thành tỷ phu của người rồi hay sao? giao hảo với tỷ phu của người, đương nhiên đối với nhà người cũng không xa lạ gì." Nàng ta nâng má, "Hầu gia lập tức phải xuất chinh tới Vân Châu rồi, nếu có thể đánh bại Tần Vương, nhất định sẽ được trọng thưởng, thăng quan phát tài."

Kiếp trước, Dương Thiệu đúng là thắng quan, kiêm thêm chức chính nhị phẩm Đô đốc, còn về phần phát tài, Hoài Viễn Hầu phủ cũng không thiếu chút bạc mà Hoàng thượng ban thưởng, đang nghĩ lại nghe thấy tiếng Lưu cô nương nói tiếp: "Nhưng nếu như bại trận, Hoài Viễn Hầu phủ cũng sẽ rớt xuống ngàn trượng, ta nghe nói, Tổng đốc Vân Xuyên đã bị áp giải đang trên đường hồi kinh, sớm muộn gì cũng sẽ bị roi mỗ ô sa. Tần Vương khí thế to lớn, Hoài Viễn Hầu cũng không nhất định..."

"Ngài mới không bị bại trận đâu," Kỷ Dao cắt ngang lời nói của nàng ta, "tam quân kinh thành bình hùng tướng mạnh, Tổng đốc Vân Xuyên chỉ là nhất thời thất thủ, Hầu gia tuyệt đối sẽ không như vậy."

Bị bác bỏ ý kiến trước mặt mọi người, Lưu cô nương trong lòng có chút không vui.

Vốn dĩ Kỷ Chương là thù hạ dưới trướng của phụ thân nàng ta, kết quả không tới một tháng nữa, liền thăng lên làm quan chính tam phẩm, phẩm cấp còn cao hơn cả phụ thân của nàng ta. Nàng ta liếc nhìn Kỷ Dao, không có ý tốt mà nói: "Kỷ cô nương bảo vệ như vậy, chẳng lẽ là âm thầm thích Hầu gia rồi? Chẳng trách không nói với chúng ta nguồn gốc sâu xa về mối quan hệ giữa gia đình người và Hoài Viễn Hầu phủ."

Kỷ Dao cười.

Nàng thích Dương Thiệu?

Kiếp trước Dương Thiệu yêu thích nàng tới tận cùng, kiếp này, cũng chỉ vì nàng chưa lớn lên thôi, cho nên hắn mới không động tâm.

hiện nay Lưu cô nương muốn lợi dụng Dương Thiệu, lại để các cô nương khác cho rằng nàng có tư tâm giấu giếm điểm điểm, Kỷ Dao nhướn mày: "Hoài Viễn Hầu còn chưa xuất chinh, người đã giương cao uy phong của nghịch tặc, phỏng đoán tương lai của Hầu phủ, lời này, người có dám nói cho phụ thân của người là Lưu đại nhân nghe hay không?"

Thẩm Nghiên cũng hát đệm: "Lưu cô nương, người đúng là nên cẩn thận về lời nói, chúng ta đều là nữ nhi nhà quan, từ nhỏ đã được học chữ nghĩa, sao lại học được cách nói chuyện không che đậy của kẻ ba hoa vậy?"

hiện nay không giống lúc trước, Kỷ Chương làm Tri phủ phủ Thuận Thiên, lại có mối hôn sự với Tạ gia, các cô nương chẳng có ai bảo hộ nàng ta, ngược lại còn bị chỉ trích.

Lưu cô nương sắc mặt tái xanh, mắt thấy bản thân một thân một mình, tìm một cái cớ liền rời đi.

Kỷ Dao nhếch nhếch khóe miệng.

Thẩm Nghiên kéo kéo tay nhỏ của nàng: "Lưu cô nương này đúng là tự rước lấy nhục, làm khách cũng không có quy củ của khách nhân." Làm gì có khách nhân nào tới nhà người ta, khắp nơi nói lời thị phi như vậy?

"Đúng vậy, đợi lát nữa mẩu thân có hỏi, muội sẽ nói đúng tình hình thực tế." Kỷ Dao cười nhìn Thẩm Nghiên, "tỷ gấp thức ăn đi, đừng khách sáo, những đồ ăn này đều do Tô phụ của muội mang từ thôn trang tới."

"Ừ." Thẩm Nghiên gật đầu, nhìn các cô nương ở đối diện đang thầm có những suy nghĩ xấu, thấp giọng nói, "bọn họ đều nhìn trúng Hoài Viễn Hầu, nhưng mà Hầu gia đúng là rất anh tuấn."

Kỷ Dao nói: "Tỷ cũng..."

"không, ta đương nhiên chỉ thích ca ca của muội." Thẩm Nghiên nháy mắt.

Được rồi, Kỷ Dao càng không biết nên nói cái gì.

Đợi đến khi yến tiệc kết thúc, bởi vì Kỷ gia cũng không có chỗ nào để đi dạo, các cô nương liền lần lượt rời đi cùng các phu nhân, sau đó Liêu thị kéo Kỷ Dao tới một chỗ rồi hỏi: "Có chuyện gì vậy, sao Lưu gia cô nương rời đi giữa chừng? không phải bảo con tiếp đón cho tốt hay sao?"

"Nàng ta ăn nói linh tinh," Kỷ Dao bĩu môi, "nói con thích Hầu gia, còn nói nhờ đâu Hầu gia đánh bại trận, Hầu phủ sẽ như thế nào như thế nào."

Liêu thị sùng sốt: "Cái gì?" Chuyện này đúng là có chút quá đáng, nhưng người tới là khách, Lưu đại nhân và Kỷ Chương ở nhà môn ngưỡng đầu không thấy cúi đầu thấy, "sao con phải so đo, không đề ý là được, sao lại đề người ta tức giận bỏ đi?"

"Là nàng ta tự rời đi, sao lại là con làm cho nàng ta tức giận rời đi rồi?" Kỷ Dao sờ hà bao ở bên hông, khuôn mặt vô tội.

Nha đầu này vẫn luôn miệng lưỡi bén nhọn không buông tha người, không phải nó còn có thể là ai? Liêu thị chọc đầu nàng: "Con áy à!" Nhưng cuối cùng cũng không nói lời chỉ trích, ngược lại đánh giá nữ nhi một chút, "vậy rốt cuộc con..." bà muốn hỏi có thích Dương Thiệu hay không, bởi vì Kỷ Dao không phải là có mấy lần đơn độc gặp mặt hắn hay sao, so với quan hệ bình thường thì tốt hơn một chút.

Nhưng chưa hỏi ra miệng, bà đã cảm thấy mình được vui đùa tiên lòng tham không đáy.

Có Tạ Minh Kha làm con rể đã đủ hài lòng, còn hi vọng tiểu nữ nhi làm Hầu phủ phu nhân? Cũng không xem xem, đại nữ nhi tốt xấu cũng là người tài mạo song toàn, Kỳ Dao mới bao lớn, còn tùy hứng ngang bướng, Dương Thiệu nhìn trúng nàng mới là lạ, cũng chỉ có bản thân mình là coi con cái của mình như bảo bối.

Liều thị lắc lắc đầu.

Kỳ Dao không hiểu tại sao đột nhiên có một loại cảm giác bị ghét bỏ nồng đậm.

"Nương, người nhìn cái gì vậy?"Nàng cúi đầu, "con có chỗ nào mặc không thỏa đáng?"

"không có gì." Liều thị chỉnh lại châu hoa của nàng, dặn dò, "Hầu gia lập tức phải tới Vân Châu rồi, nhớ đi cảm ơn một tiếng, nói vài lời may mắn."

Kỳ Dao đáp: "Vâng."

Nàng đứng ở xa quan sát chính phòng, chỉ thấy các nam nhân uống rượu xong cũng bắt đầu cáo từ rồi, nhưng Tạ Minh Kha và Dương Thiệu là người đi ra cuối cùng, hai người họ vẫn luôn nói chuyện với phụ thân và ca ca. Sau đó Tạ Minh Kha đứng lại ở cửa, nhìn về hướng sương phòng của tỷ tỷ, ngừng chân bất động.

Nhất thời còn cho rằng tỷ tỷ ra ngoài nhìn y, Kỳ Dao quay đầu nhìn mới phát hiện tỷ tỷ cũng không xuất hiện, chỉ thấy một cái bóng của góc váy lộ ra bên ngoài dưới mái hiên nhà, dường như có một người ở đó.

Nàng ấy hẳn là đứng ở cửa hồng.

Tạ Minh Kha nghĩ tới đôi giày đi vô cùng thoải mái ấy, tươi cười trên mặt tràn ra.

Lúc này Dương Thiệu nói lời cáo từ, đi tới bên cạnh y, Tạ Minh Kha hỏi: "Hầu gia là đi tới quân doanh, hay là hồi phủ?"

"Đều không phải." Dương Thiệu nhìn thấy Kỳ Dao, khẳng định nàng thò đầu ra nhìn hắn, "Dục Thiện, người rời đi trước, ta ở đây còn có chuyện."

Có chuyện ở Kỳ gia?

Tạ Minh Kha thuận theo ánh mắt của hắn, phát hiện ra tiểu cô nương, cảm thấy có chút kỳ quái nhưng không hỏi nhiều, cáo từ rồi đi.

Dương Thiệu đi tới chỗ Kỳ Dao.

một thân trang phục đẹp đẽ quý giá, sáng rực lấp lánh, sáng chói lóa mắt.

Nghĩ tới lời nói vừa rồi của Lưu cô nương, nói nàng thầm thích Dương Thiệu, trong lòng Kỳ Dao liền cảm thấy không vui, nếu như nàng lớn hơn hai tuổi, Lưu cô nương còn có thể nói ra lời như vậy hay sao? Dương Thiệu đã sớm theo đuôi không bỏ nàng rồi, đâu có giống hiện tại... Kỳ Dao cắn cắn môi, tiến lên hành lễ: "gặp qua Hầu gia."

Tiểu cô nương mặc một bộ váy sam mùa hè màu vàng nhạt thêu cỏ huyền, trên đầu mang hai đóa châu hoa màu vàng nhạt, giống như nhụy hoa hải đường đã từng nở rộ trong đình viện, có chút tươi mát của ngày xuân.

Dương Thiệu cảm thấy nàng có chút thay đổi, bên hông buộc đai thêu hoa lan bằng chỉ bạc, nhìn thấy được vòng eo tinh tế, lại nhìn xuống, đã thấy có chút đường cong.

Có lẽ gần đây ăn không ít đâu?

hắn nói: "Trong nhà liên tục có chuyện vui, chắc là rất vui mừng?"

"Đương nhiên, nhờ phúc của Hầu gia." Kỳ Dao cười một cái, "nếu như không có ngài, tỷ tỷ chưa chắc có thể gả cho Tạ đại nhân, nhưng vẫn mong Hầu gia nhớ kỹ những lời đã nói lúc đầu, tỷ tỷ sẽ không hối hận."

Ngược lại cũng rất thông minh, còn muốn hấn đảm bảo cho tương lai của Kỳ Nguyệt, Dương Thiệu hơi nhướn mày:"Người đợi bản Hầu, chỉ vì muốn nói chuyện này?"

"không phải." Kỳ Dao lấy bùa bình an ở trong tay áo ra ngoài, "biết Hầu gia phải đi đánh trận, ta đặc biệt cầu được, mang cái này theo có thể bảo vệ bình an."

Tắm bùa giấy màu vàng trên tay nàng như được mạ thêm một lớp màu vàng, Dương Thiệu nhìn chăm chăm lên đó, liếc nhìn ngón tay tuyết trắng bên dưới, hận không thể bắt lấy đưa lên môi hôn một cái.

Từ trước đến nay khi trọng phụ xuất chinh, thê tử đều tặng bùa bình an, hôm nay Kỳ Dao trông mong tặng cho hấn, có thể thấy được trong lòng nàng rất lo lắng.

"Đa tạ." hấn nhìn Kỳ Dao, giờ tay ra nhận.

Nàng đưa về phía trước, ai ngờ tay của nam nhân nắm lại, nắm cả đầu ngón tay nàng vào lòng bàn tay.

Kỳ Dao bị dọa giật mình, bật thốt lên: "Hầu gia..."

Cảm giác đó rất quen thuộc, khô ráo ấm áp, nhưng hấn đột nhiên đối xử với mình như vậy, Kỳ Dao bị mê hoặc, đang định nghĩ linh tinh, liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của nam nhân: "sao lại nghĩ tới việc đi cầu bùa bình an?"

"Vì muốn đáp tạ Hầu gia," Kỳ Dao thành thật đáp, "Hầu gia giúp đỡ ta nhiều lần, ta không có gì báo đáp, cho nên..."

Chỉ vì như vậy sao? hấn có chút không tin, nếu là quan hệ bình thường, cô nương gia sẽ không tặng loại đồ vật như thế này, Dương Thiệu mở tay ra, hấn sẽ đợi được đến ngày Kỳ Dao nói thích hấn.

Nắm rồi lập tức buông ra, Kỳ Dao càng thêm mơ hồ không hiểu rõ, lẽ nào vừa rồi chỉ là hấn gấp gáp muốn cầm bùa bình an nên lỡ tay? Nhất định là như thế, bấy giờ hấn cũng không thích mình, nắm ngón tay của mình làm cái gì cơ chứ?

Dương Thiệu cất bùa bình an vào hũ bao mang bên hông: "Ta sẽ mang theo bên người."

Nghe có vẻ trịnh trọng, Kỳ Dao ngừng đầu đánh giá, ngũ quan của nam nhân như được điêu khắc, nếu như mặc lên áo giáp, nhất định vô cùng uy phong. Nhưng chiến trường hung hiểm, có khi lại thêm mấy vết sẹo, nàng thật tâm nói: "Mong rằng Hầu gia đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, khai hoàn trở về."

Dương Thiệu buông mắt xuống nhìn tiểu cô nương: "sẽ có ngày đó."

Lần này hẳn sẽ nhanh chóng bắt được Tần Vương, không tốn nhiều thời gian như kiếp trước, nhưng mà, thời gian đi đi về về cũng phải mấy tháng.

Kỷ Dao sẽ nhớ hẳn sao? hẳn nhìn thấy ánh mắt phức tạp của tiểu cô nương, giống như cát giấu rất nhiều lời muốn nói, khóe miệng giương lên: "Kỷ cô nương, tạm biệt."

Đợi khi trở về, bọn họ từ từ nói chuyện.

Nam nhân cáo từ rồi đi.

Kỷ Dao chậm rãi thở ra một hơi, kiếp trước Dương Thiệu phải mất một năm rưỡi mới đánh bại Tần Vương dừng mãnh thiện chiến, kiếp này có rất nhiều chuyện thay đổi, nói không chừng thời gian càng dài, đợi hẳn hồi kinh, e rằng nàng đã sớm gả cho người khác rồi. Dù sao nàng cũng không ngốc như kiếp trước, một lòng tâm niệm Tống Văn, hiện nay phụ thân là Tri phủ phủ Thuận Thiên, tỷ phụ lại là Tạ Minh Kha, đợi nàng lớn lên một chút, nhất định sẽ có rất nhiều bà mối tới cửa đề thân...

Nhìn bóng lưng đã đi xa của nam nhân, nàng nghĩ, lúc gặp lại, bản thân có lẽ đã trở thành phụ nữ có chồng rồi, trong đầu đột nhiên nghĩ tới một câu nói, "Hoàn quân minh châu song lệ thủy, hận bất tương phùng vị giá thời." (Đại ý: Thấy người hai hàng lệ rơi, hận không thể gặp người khi chưa gả)

Nghĩ nghĩ liền ngầy ngẩn, nàng nhất định là bị ngốc rồi, cho dù nàng gả cho người khác, Dương Thiệu sao phải để ý?

Tên trùng thối đó đã không còn là nam nhân thích nàng đến chết nữa rồi.

Cho nên, nàng cũng sẽ không tâm niệm hẳn, kiếp này, không gả cho Dương Thiệu, nàng phải chọn một phu quân thích nàng, nàng cũng thích người đó, có thể sống bạch đầu giai lão!

Bạn đang đọc truyện *Phụ Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Sau khi chuyện mở tiệc đãi khách qua đi, lập tức đến chuyện Kỷ Nguyệt phải gả cho người khác rồi, cho nên Kỷ lão gia từ vẫn ở Kỷ gia.

Bởi vì bận rộn chuẩn bị chuyện hôn sự của nữ nhi, chuyện mua trạch viện chỉ có thể gác lại, nhưng cho dù như vậy, Liễu thị vẫn bận đến tối tăm mặt mũi.

Hôm nay, Kỷ Chương từ nha môn trở về, thấy thê từ lại cầm cúi tính toán, ông lén lút đi tới chỗ Kỷ Dao.

"Dao Dao" ông vẫy tay, "tới đây."

Phụ thân lại lén lút vụng trộm như vậy, Kỷ Dao hồ nghi, đi tới chỗ ông.

"Hôm nay vì phụ nhận được bổng lộc rồi, Dao Dao, con có biết..." Kỷ Chương có chút đỏ mặt, ho nhẹ một cái, "Nương con thích trang sức gì không?" một nam nhân như ông thực sự là không hiểu biết, nhìn đồ trang điểm gương lược liền đau đầu.

thì ra là muốn tặng quà cho mẫu thân!

Kỷ Dao liếc nhìn phụ thân, cười lộ răng: "Phụ thân, con dẫn người đi mua."

"Được được được." Kỷ Chương vội vàng theo chân nữ nhi rồi phủ.

Hai người đi tới Ngọc Mãn Đường, Kỷ Dao nhìn một vòng, bất ngờ phát hiện ra vòng tay ngọc bích lần trước mẫu thân nhìn trúng, mẫu thân rất thích, nhưng tiếc không dám mua.

"Phụ thân, cái này." Kỷ Dao chỉ chỉ.

Người làm trong tiệm muốn mời chào hàng, vội vàng cầm tới cho bọn họ xem: "Lão gia, không phải tiểu nhân khoác lác, vòng tay này ngài đi nhà khác sẽ không mua được đâu, ngài nhìn màu sắc bích ngọc xanh biếc này."

Giống như chiếc lá xanh ngần hè trên cây, có cảm giác thấm vào lòng người, nhưng rất đắt, Kỷ Chương có chút do dự, cắn răng một cái, vẫn quyết định mua. Thê từ ở cùng với ông chịu bao nhiêu vất vả, hôm nay khó khăn lắm mới khiến thê từ nở mày nở mặt, cái này thì tính là gì.

Người làm trong tiệm gói đồ lại, giao cho Kỷ Chương.

"Dao Dao, con thích gì, phụ thân mua cho con."

Kỷ Dao lắc đầu: "Đợi con lớn lên một chút hãy mua."

hiện nay nàng vẫn còn nhỏ, đeo cái gì cũng giống nhau, hơn nữa, đợi đến sang năm, những trang sức này cũng đổi kiểu đáng mới.

Kỷ Chương không miễn cưỡng, kéo nữ nhi trở về nhà.

không ngờ vừa mới đến cửa, đã thấy người gác cổng đem một đồng đồ vật ném ra ngoài, rơi xuống trước mặt hai người.

Ông ngo ngắc một chút, tiến lên hỏi: "Xây ra chuyện gì?"

Người gác cổng còn chưa đáp lời, một người phụ nữ đã nhìn chằm chằm ông nói: "cô gia, người không nhận ra ta hay sao? Ta là nương của Tú nhi đây, cô gia*."

*Cách gọi con rể

Ngoại tử mẫu của nàng!

Kỷ Dao tròn mắt nhìn bà ta.

Đứng rồi, thiên chân vạn xác, đứng là bà ta, kiếp trước sau khi nàng gả cho Dương Thiệu, Liêu gia mới xuất hiện, hiện tại vậy mà xuất hiện trước! Có phải bọn họ biết tin phụ thân thăng quan, tỷ tỷ lại gả tới Tạ gia, nghe tin mà đến muốn chiếm chỗ tốt?

Lẽ nào lại như vậy.

Kỷ Dao kéo Kỷ Chương đi vào bên trong.

Phụ nhân trước mặt mặc một bộ váy có vạt áo bằng nhau, tay áo hẹp, màu vàng cam mùa thu thêu bảo bình, mái tóc hoa râm chải gọn gàng kỷ lưỡng, ánh mắt vẫn tĩnh lặng như trong trí nhớ. Kỷ Chương nghĩ tới ngày trước mình tới Liêu gia cầu thân, Liêu thái thái này chỉ vào mũi ông nói: "Dựa vào người mà cũng xứng sao, quả thực là làm nhục Tử Nhi nhà chúng ta!"

Ông xấu hổ không còn mặt mũi.

Nhưng Liêu thị lại không màng tất cả, có một hôm bà đem hành lý tới tìm ông, ở nhà ông rồi không rời đi nữa.

Liêu thái thái tức tới mức đánh nữ nhi, nhưng cũng không thể xoay chuyển.

Cuối cùng hai người họ cũng thành thân, chỉ là Liêu Tú không phải gả từ Liêu gia được kiệu khiêng đi, mà tìm một gian nhà khác làm nơi xuất giá.

Chẳng trách thế tử không gặp Liêu thái thái và ca ca của nàng.

"Văn Chiêu." Liêu Thái nhiệt tình gọi tên tự của Kỷ Chương, "bao nhiêu năm trôi qua rồi, dù sao cũng là người một nhà, sao phải đối xử với nhau như vậy, có đúng hay không? Thực ra chúng ta vẫn luôn nhớ Tử Nhi, chỉ sợ muội ấy tức giận chưa tan, cho nên mới kéo dài tới ngày hôm nay, Văn Chiêu, chúng ta cũng mở cửa tiệm ở Kinh Thành, sau này..."

"rõ ràng các người bởi vì phụ thân thăng quan nên mới đến nhận thân, nếu không sao trước đây không thấy các người tới?" Kỷ Dao thực sự không nghe nổi nữa, quát mắng, "da mặt dày như vậy, đúng là hiếm có trên đời!"

Bị một tiểu cô nương mắng mỏ như vậy, sắc mặt Liêu Thái có chút đỏ, nhìn Kỷ Chương: "Đây là Dao Dao à? Tính khí lớn như vậy, Văn Chiêu, người phải dạy dỗ cho tốt mới đúng."

Nghe thấy lời này, sắc mặt Kỷ Chương lạnh tanh, mặc dù ông thành thật, nhưng sao lại không biết tâm tư của hai người này? Sớm không đến, muộn không đến, lại đến đúng vào tháng này, hiện tại còn chỉ trích Dao Nhi. Ông không biết cãi nhau mắng người, nhưng không phải là không biết cự tuyệt, Kỷ Chương lạnh giọng nói: "nhiều năm không qua lại, đã sớm thành thói quen rồi, sao phải thay đổi? Mời các người về cho."

Ông không nói thêm lời nào nữa, đi vào cùng Kỷ Dao, sai người gác cổng đóng cổng vào.

Liêu Thái tức đến mức đấm một phát vào tường.

không ngờ người thành thật như Kỷ Chương cũng thay đổi rồi, Liêu thái thái nghĩ tới trước đây, bộ dạng cúi thấp đầu cầu xin trong nhà bà ta, không khỏi cau mày, bà ta ngồi xuống nhặt đồ đạc lên: "Thôi, chúng ta trở về."

"Nương, cứ như vậy liền rời đi rồi hay sao? nói thế nào đi chẳng nữa, Tử Nhi cũng là người Liêu gia chúng ta, chúng ta nuôi dưỡng nó mười mấy năm, trước đây để mặc nó gả cho Kỷ Chương, cũng không có ngăn trở, đáng nhẽ nó phải cảm động nhớ rõ phần ân tình đó mới đúng! Nếu không muốn bắt nó trở về nhà còn không phải là chuyện dễ dàng hay sao? Mệnh lệnh của cha mẹ, ai dám ngỗ ngược không nghe theo?"

Liêu thái thái thờ dài một hơi: "Còn có thể làm sao? đi thôi, hiện nay nó đã là phu nhân tam phẩm rồi."

Mẫu tử hai người rời khỏi Kỷ gia.

Kỷ Chương vào trong nhà liền gặp Kỷ lão gia từ.

Kỷ lão gia từ nói: "Oan gia nên hóa giải chứ không nên kết thù, tốt xấu cũng là thông gia, nếu như bọn họ thật lòng, con khuyên Tử Nhi xem sao, dù sao cũng là mẹ đẻ của nó."

Kỷ Dao không vui, thầm nghĩ Tổ phụ quá thiên lương rồi, Liêu gia có thể thật lòng sao? Khi nhà bọn họ nghèo khó, Liêu gia làm ăn phát đạt, nhưng chưa từng nghĩ tới việc trợ giúp nhà bọn họ, đến nay có gì tốt mà qua lại? Nhưng lời trưởng bối nói, nàng không có chen mồm vào, nên đi gặp tỷ tỷ.

Liêu thị ở bên trong lau nước mắt, phát hiện Kỷ Chương đi vào thì vội vàng che mặt.

"Tử Nhi, vừa rồi ta gặp..."

"Tướng công, không cần nhắc tới bọn họ nữa," Liêu thị nói, "kiếp này ta không muốn gặp bọn họ nữa."

Khi còn nhỏ bà vẫn luôn cho rằng mẫu thân thương yêu bà, nhưng sau khi gặp được Kỷ Chương bà mới biết, mẫu thân chỉ xem bà như một quân cờ mà thôi, chỉ vì muốn Liêu gia tiến xa hơn, vì ca ca, vì muốn mở rộng kinh doanh.

Bà không có một mẫu thân như vậy.

Kỷ Chương biết bà khó chịu, đã sớm quên đi lời dặn của phụ thân, tiến lên ôm thế tử: "Nàng không muốn gặp, vậy thì không gặp nữa, đợi lát nữa ta ra ngoài nói với người gác cổng, nếu như bọn họ lại tới nữa, liền trực tiếp cự tuyệt."

Liêu thị tựa vào vai ông, ừ một tiếng.

Kỷ Chương đợi bà bình ổn, liền cầm ra một tráp vuông: "Tử Nhi, ta vừa mới mua, nàng xem có thích hay không?"

Bà ngẩn người, nhìn trượng phu, đón lấy chiếc hộp mở ra xem, chỉ thấy bên trong đựng một đôi vòng tay ngọc bích, xanh biếc óng ánh, thông thấu trong veo.

Đó là đôi vòng tay bà từng nhìn thấy ở Ngọc Mãn Đường!

Liêu thị vỗ cùng yêu thích, ngón tay chạm nhẹ vào vòng tay: "Chàng mua cho ta? Chàng lấy ngân lượng ở đâu ra?" Tất cả ngân lượng trong nhà đều ở trong tay bà, từ trước đến nay Kỳ Chương chưa bao giờ hỏi tới, chỉ mang một chút bên người thỉnh thoảng đi uống trà.

"Nhận được bổng lộc," Kỳ Chương nắm bà vai của bà, trong mắt đầy hồ thẹn, "những năm này chưa mua gì cho nàng, ủy khuất nàng rồi, Tú Nhi..."

Lời còn chưa nói xong, nữ nhân đã ngẩng đầu ngăn chặn miệng ông.

Cả đời này, bà có một trượng phu như Kỳ Chương là đủ rồi!

Chớp mắt đã tới tháng tám, bởi vì Kỳ Nguyệt ngay lập tức phải thành thân rồi, không thể ra khỏi nhà, tết Trung thu Kỳ Dao cũng không đi thả đèn lồng, ở trong nhà với tỷ tỷ, đúng lúc Kỳ lão gia từ ở đây, một nhà đoàn viên trải qua tết Trung thu.

Đợi đến ngày 26 tháng 8, cuối cùng Kỳ Nguyệt cũng xuất giá.

Nghĩ tới nữ nhi lập tức phải gả đi làm vợ người khác, mấy hôm trước khi xuất giá Liêu thị lên lút khóc mấy lần, mặc dù là chuyện tốt, nhưng dù sao sau này cũng ít gặp mặt, bà sao có thể nở lòng? Buổi tối trước khi xuất giá chải đầu cho Kỳ Nguyệt, dặn dò mọi việc, lại nhìn không được mà bật khóc, ngược lại Kỳ Dao không buồn khổ như vậy.

Trải qua kiếp trước, nàng cảm thấy tỷ tỷ thay đổi vận mệnh, nhất định sẽ có cuộc sống viên mãn.

Đợi đến buổi chiều ngày xuất giá, rất nhiều phu nhân và các cô nương đều tới, thêm đồ cưới cho Kỳ Nguyệt, toàn phúc phu nhân (phu nữ có nhiều phúc) vẫn là Từ đại thiếu phu nhân, được Tạ Minh Kha mời tới đón Kỳ Nguyệt.

Chu ma mà xe lông mặt cho Kỳ Nguyệt, khiến cho khuôn mặt sạch sẽ, giống như trứng gà bóc, Kỳ Dao ngồi cùng Thẩm Nghiên, đồng thời nhìn chăm chú.

Kỳ Nguyệt bị bọn họ nhìn tới mức đỏ mặt, sảng giọng:" Cũng không đi nói chuyện với các cô nương khác, nhìn cái gì?"

"Nếu không nhìn nhiều thêm một chút, sau này sẽ phiền phức lắm, muốn nhìn còn phải hỏi ý kiến tỷ phu." Kỳ Dao hài hước nói.

Muội muội này đúng thật là... Kỳ Nguyệt càng đỏ mặt.

Sau đó Bạch Quả cầm giá y tới, Từ đại thiếu phu nhân chỉ điểm mặc vào, Thẩm phu nhân để cho Chu ma mà chải tóc đơn giản cho Kỳ Nguyệt, để dễ đội mũ phượng.

Trang điểm xong rồi, đúng là điểm quang chiếu rọi từ phía, màu đỏ nổi bật làm nàng ấy trông như một đóa hoa mẫu đơn phú quý xinh đẹp.

Trong nháy mắt, Kỳ Dao nghĩ tới kiếp trước tỷ tỷ tiến cung căn bản không được mặc giá y, thì ra mặc lên sẽ thành bộ dáng như thế này.

Nàng lau lau mắt.

Kỳ Nguyệt nhìn thấy, trong lòng cũng có chút buồn.

"Dao Dao, sau này muội phải chăm sóc tốt cho bản thân..." Nàng ấy nắm tay Kỳ Dao, "Tỷ không ở nhà nữa, nếu muội cảm thấy cô đơn, có thể kết giao nhiều bạn bè."

không nói còn tốt, vừa nói xong, Kỳ Dao liền không nhịn nổi nữa.

Hai tỷ muội khóc thành đoàn, Thẩm Nghiên cũng chảy nước mắt theo.

Bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ, Từ đại thiếu phu nhân vội khuyên: "Ngày đại hỉ, đừng khóc, Tạ đại nhân thông tình đạt lý, các người muốn gặp mặt còn không phải là chuyện dễ dàng hay sao? đi thôi, đừng làm lỡ giờ lành."

Từ đại thiếu phu nhân đỡ Kỳ Nguyệt đi ra ngoài để ngồi lên kiệu hoa.

Ngoài cửa, Kỳ Đình Nguyên đang đợi, nhìn thấy nẩy cô nương đi ra, Thẩm Nghiên bất ngờ cũng ở trong đó, mặt lem như mèo con, hắn ta quay đầu đi không nhìn, đi tới trước mặt Kỳ Nguyệt khom lưng: "Nguyệt Nhi, huynh công muội ra."

Kỳ Nguyệt ghé lên lưng hắn ta.

Kỳ Đình Nguyên cao to, công nàng ấy không tổn một chút sức lực nào: "Tạ gia mỗi ngày đều ăn sơn hào hải vị, tốt nhất muội ăn vào để mình béo thêm một chút."

"Ca ca" lúc này còn nói giỡn, Kỳ Nguyệt không biết nên nói gì nữa, nhẹ giọng nói, "ca ca, sau này huynh ở nhà nhiều một chút, không nên ở bên ngoài mãi, nương sẽ không vui. Còn có Dao Dao, muội ấy còn nhỏ, huynh phải chăm sóc cho muội ấy...."

Trước đây Kỳ Đình Nguyên nghe lời này sẽ không để trong lòng, nhưng hôm nay lại nghiêm túc lắng nghe.

Muội muội sớm chiều chung sống với mình phải gả cho người khác rồi, tương lai một muội muội khác cũng như vậy, đều là hắn ta công ra ngoài, giao vào tay một nam nhân khác, trong nhà sẽ ngày càng vắng vẻ đi? Kỳ Đình Nguyên trong lòng buồn bã, liền nói: "Nếu Tạ đại nhân ức hiếp muội, hoặc Tạ phủ có vấn đề gì, muội nhất định phải nói với huynh."

"Vâng" Kỳ Nguyệt đáp ứng.

Bóng lưng hai người càng ngày càng xa, Kỳ Dao đứng bên cạnh phụ thân mẫu thân cũng dõi mắt nhìn theo, trong lòng vạn phần cảm khái, quay đầu nhìn thì thấy mẫu thân khóc nức nò, phụ thân mặc dù là nam nhân, không dễ rơi nước mắt, nhưng ánh mắt cũng là vạn phần không nỡ.

"Qua ba ngày tỷ tỷ sẽ về nhà, lại có thể gặp mặt!" Nàng an ủi.

Kỳ Chương xoa xoa đầu nữ nhi: "Đúng vậy, chúng ta không cần lo lắng, Nguyệt Nhi thông minh như vậy, ở đâu mà chẳng sống tốt?" Nắm lấy bà vai của thê tử, "Tú Nhi, đừng khóc nữa."

.....

Khăn voan che kín mắt, cái gì cũng không nhìn thấy, Kỳ Nguyệt ngồi lên kiệu hoa, chỉ nghe thấy tiếng pháo chấn động bên ngoài, tiếng chiêng trống, còn có sự náo nhiệt phía trước, là vì bách tính xung quanh nhận được tiền mừng, ai ai cũng nói lời chúc mừng.

Đợi đến khi kiệu hoa dừng ở cửa thùy hoa của Tạ phủ, tay nàng ấy bị nhét vào một dải lụa đỏ, Kỷ Nguyệt nắm chắc, liền cảm thấy một lực kéo, nhẹ nhàng kéo nàng ấy tiến về phía trước.

Đầu bên kia là Tạ Minh Kha đi? Trong lòng nàng ấy như có nai con nhảy loạn.

Tạ Minh Kha nhìn nữ tử đáng người yếu điệu trước mặt, khuôn mặt như ngọc cũng có chút đỏ bừng, y vẫn luôn mong chờ ngày này, chính là giống như giờ phút này, dẫn Kỷ Nguyệt tiến vào Tạ gia, đi bên cạnh y, từ nay về sau ở đây mãi mãi không rời đi.

Bên tai ầm ầm nóng, không biết có bao nhiêu khách nhân, mặc dù ngày thường Kỷ Nguyệt thông minh, nhưng giờ khắc này cũng giống như con ruồi không đầu, không biết nên làm cái gì, chỉ biết nghe theo chỉ lệnh, hành đại lễ với Tạ Minh Kha. Nhưng lúc bái cao đường, nàng ấy chú ý có nghe thấy thanh âm tương đối trầm thấp, có lẽ là Tạ lão gia.

Nghe nói ông bị bệnh nặng, cũng không biết lần này vội tới Kinh Thành, có làm thân thể bị tổn thương? đang nghĩ ngợi, bên tai liền nghe thấy Từ đại thiếu phu nhân ra lệnh cho nha hoàn đưa nàng ấy vào động phòng.

Động phòng có nghĩa là gì, hôm qua Kỷ Nguyệt đã nghe Chu ma ma dạy bảo, chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng bừng như bị thiêu đốt.

Đợi đến khi vào phòng, lại nghe thấy tiếng của nữ quyến, dưới sự chú ý của bọn họ, Kỷ Nguyệt tiến vào ngồi trên giường hi, chớp mắt nhìn thấy một mùi hương hơi lạ, tinh tế cảm nhận một chút, dường như là mùi long nhãn, đậu phộng.

Thấy Kỷ Nguyệt ngồi đoan đoan chính chính, Tạ Minh Châu nghĩ tới không lâu trước đây Kỷ Chương được thăng quan thành quan tam phẩm, thầm nghĩ chắc vì vậy mà thẳng lưng rồi, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, Kỷ gia cũng chẳng là cái thà gì, nguồn gốc xuất thân vẫn còn đó, à ta cười tủm tỉm thúc giục Tạ Minh Kha: "Đại ca, nhanh cho bọn muội xem đại tẩu, rốt cuộc là mỹ nhân như thế nào, có thể làm cho Đại ca gấp gáp cưới về."

Bình thường bọn họ rất ít khi qua lại, hôm nay là ngày đại hỉ, giả bộ cho có mặt mũi.

Tạ Minh Kha nhận cân bạc từ Từ đại thiếu phu nhân, đi tới trước mặt Kỷ Nguyệt, đem khăn voan đỏ vén lên.

Trong ấn tượng, khuôn mặt Kỷ Nguyệt vô cùng thanh lệ, người đậm như cúc, nhưng giờ khắc lại có một loại phong vị khác, là loại xinh đẹp duyên dáng bức người, Tạ Minh Kha ngẩn ngơ một chút, rất nhanh liền nở nụ cười, Kỷ Nguyệt đứng là trang điểm như thế nào đều xinh đẹp.

Nam nhân vừa cười, Kỷ Nguyệt cũng ngại không dám nhìn y, hơi cúi thấp đầu, ngón tay nắm vào nhau, ngồi càng đoan chính.

Nữ quyến xung quanh thi nhau khen ngợi.

Từ đại thiếu phu nhân bưng rượu hợp cẩn tới đưa cho hai người uống, sau đó lại ăn canh hạt sen.

Bởi vì tính cách của Tạ Minh Kha lãnh đạm, các nữ quyến cũng hiểu rõ, nóng một lát, liền lần lượt cáo từ rời đi.

Trong phòng chỉ còn hai người mặt đối mặt, Kỷ Nguyệt đột nhiên cảm thấy nàng ấy ngồi cũng không được, đứng cũng không được, mặc dù Tạ Minh Kha cứu nàng ấy vài lần, nhưng nói cho cùng, hai người vẫn rất xa lạ, nàng ấy hoàn toàn không biết gì về y cả.

"Tạ đại nhân," Kỷ Nguyệt nghĩ một chút rồi nói, "có phải ngài vẫn phải ra ngoài hay không..."

"Còn gọi đại nhân à?" Tạ Minh Kha ngồi xuống bên cạnh nàng ấy.

Rất gần, Kỷ Nguyệt nhìn thấy mùi huân hương nhàn nhạt trên người y, nàng ấy thấp giọng nói: "Phu quân."

Hai chữ đó đúng là ngọt tới tận tim, khóe miệng Tạ Minh Kha vẽ lên, nhìn khuôn mặt diễm lệ của Kỷ Nguyệt, muốn hôn lên đó, nhưng từ trước tới nay y chưa từng đụng tới nữ nhân, có chút không biết phải làm như thế nào, cho nên vẫn không động, chỉ nói: "Ta phải đi xã giao một lát, nếu nàng đói, để cho nha hoàn đi nói với phòng bếp một câu."

"Vâng."

Giọng nói êm dịu, Tạ Minh Kha cúi đầu nhìn tay nàng ấy đang đặt trên đầu gối, liền phủ bàn tay lên.

Có chút lạnh, nhưng ngón tay rất nhỏ rất dài, y nắm trong lòng bàn tay.

Lông mi Kỷ Nguyệt khẽ run, muốn rút tay lại nhưng không rút, đây là trượng phu của nàng ấy, nàng ấy không cảm thấy chán ghét, chỉ là có chút không quen...

Trái tim Tạ Minh Kha đập nhanh dồn dập, cảm thấy lòng bàn tay phát sốt, rất nhanh liền thả tay ra, đứng lên đi ra bên ngoài, lúc sắp ra khỏi cửa y quay đầu lại: "Ta sẽ cố gắng trở về sớm nhất có thể."

Kỷ Nguyệt đáp lại một tiếng: "vâng."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyển Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Tạ Minh Kha ra ngoài rồi, Kỷ Nguyệt mới gọi nha hoàn Trầm Hương ở bên ngoài vào.

Vừa rồi Trầm Hương xem nóng, vui rạo rức nói: "Phu nhân, nghe nói Thái tử điện hạ còn tặng quà đến đó, một cái hòm lớn đựng đầy đồ!"

Tạ Minh Kha thường xuyên giảng bài cho Thái tử, có lẽ vì vậy mà qua lại gần gũi nhau.

"Còn có Phúc Gia công chúa."

Kỷ Nguyệt sững sốt, trong đầu hiện ra bộ dáng của vị tiểu công chúa đó, nhẹ nhàng cong môi cười, đúng là có tâm, nếu lần sau công chúa lại mời nàng ấy tiến cung, phải vẽ thêm một bức tranh mới được.

Nàng ấy tháo mũ phượng xuống: "đi chuẩn bị chút nước, ta muốn tắm rửa."

"Vâng, nô tì đi ngay đây ạ." Trước khi rời đi, Trầm Hương để Từ Bình tiến vào trong hầu hạ.

Kỷ Nguyệt ngồi trước gương chải tóc.

Bóng hình xinh đẹp chiếu lên cửa sổ, chỉ nhìn thấy mỗi đường nét hình dáng thôi đã đủ động lòng người, nhưng Tạ Minh Thiều không nhìn thấy, hắn ta quanh quẩn ở bên ngoài tường.

Tạ Minh Kha ở Xuân Lâm Các, không có sự cho phép không ai được tiến vào, y còn đề phòng sâm nghiêm hơn trước đây, không biết đào đâu ra nhiều hộ vệ như vậy nữa, ai ai nhìn cũng có vẻ là người võ công cao cường. Tạ Minh Thiều híp mắt, đột nhiên nghĩ tới Dương Thiệu, hiện nay hắn đi đánh giấc rồi, nhưng trước đây thường xuyên tới đây, không phải là Tạ Minh Kha mượn người từ Hầu phủ đây chứ?

hắn ta gần giữ phẩy tay áo bỏ đi.

sự ưu ái của Thái tử điện hạ làm Tạ Minh Kha có chút khó xử, nhưng thời gian trước vì lo chuyện của Kỷ Nguyệt, y ít nhiều có lợi dụng Tổng Diêm...

Tạ Minh Kha nâng ly rượu uống cạn.

Từ lượng của y rất thấp, các đồng僚 cũng biết việc này, mới uống được mấy ly đã có người tới uống giúp, cho nên lúc trở về, y cũng không bị say rượu.

Kỷ Nguyệt không ngờ y về sớm như vậy, nghe thấy âm thanh ở bên ngoài, trong lòng liền hỗn loạn.

"Phu nhân đâu?" Tạ Minh Kha hỏi.

"Ở gian nhà bên tắm rửa." Từ Bình đáp lời.

Quả nhiên có nghe thấy một chút âm thanh của tiếng nước truyền tới, Tạ Minh Kha nghĩ tới cái gì đó, hai má hơi hồng, nghiêng đầu hỏi Từ Bình: "Sao người không vào trong hầu hạ?"

"Trầm Hương tỷ tỷ ở trong đó rồi."

Tạ Minh Kha lại hỏi: "Phu nhân đã ăn gì hay chưa?"

"Chưa ạ."

Tạ Minh Kha gật gật đầu: "Được rồi, người không cần ở đây nữa, ra ngoài đi."

Từ Bình hành lễ rồi lui ra ngoài.

Trầm Hương đỡ Kỷ Nguyệt xuất hiện.

Giá y đã cởi ra, chỉ mặc một bộ trung y màu đỏ tươi, trên mặt cũng sạch sẽ trắng mịn như những lần trước đây gặp y, nhưng hoàn toàn lộ ra dáng người, hình dáng lung linh. Khuôn mặt Tạ Minh Kha càng đỏ, may mà vừa mới uống rượu, nên nhìn không ra, y ho nhẹ một cái: "hiện tại toàn thân là mùi rượu, ta cũng phải đi tắm rửa một lát, nàng đợi ta." nói xong thì kêu gã sai vặt đi chuẩn bị nước, đi vào gian nhà bên.

Bên trong ngửi thấy mùi hương của nữ tử, y ngồi yên tĩnh một lát, đợi nước mang đến mới tắm rửa.

Kỷ Nguyệt ngồi trên giường, tâm thần không yên.

Đợi đến khi Tạ Minh Kha xuất hiện, nàng ấy đứng lên.

rõ ràng là rất khấn trương, y cũng vậy, mặc dù đạo lý đều hiểu, nhưng trước đây hai người tiếp xúc quá ít, hiện tại đột nhiên phải động phòng, nên có chút không được tự nhiên.

"Ngồi đi."Tạ Minh Kha nói, "ta nghe nha hoàn nói nàng chưa ăn gì?"

"Vâng, ở nhà có ăn một chút, không đói." Nàng ấy nhìn nam nhân.

Y cũng chỉ mặc một bộ trung y, chiếu lên khuôn mặt tuấn tú như ráng chiều, không phải loại trắng bóc như ngày thường, Kỷ Nguyệt nói: ".....Sức khỏe của phụ thân sao rồi? Thiếp nghe nói trước đây ông ấy dưỡng bệnh ở Uất huyện."

"Đúng vậy." Tạ Minh Kha cảm thấy ấm lòng. "Kinh Thành khô ráo, bệnh của phụ thân thích hợp dưỡng ở nơi ẩm ướt, như vậy có thể thoải mái hơn chút. Có điều dường như cũng không có tiến triển gì, nhưng cũng không bị nghiêm trọng thêm, phụ thân nói đã miễn nguyện rồi."

Kỷ Nguyệt từng nghe danh tiếng của Tạ Tri Thận, rất là ngưỡng mộ: "Ngày mai thiếp có thể gặp rồi, không biết ông ấy...."

"sẽ thích nàng." Tạ Minh Kha kéo tay nàng ấy, dịu dàng nói: "Phụ thân nói, chỉ cần ta thích là được."

Kỷ Nguyệt nghe vậy khuôn mặt liền đỏ bừng, nhìn không được cúi đầu xuống, bởi vì câu nói vừa rồi của y rất trực tiếp.

Ngón tay Tạ Minh Kha vuốt ve mu bàn tay nàng ấy, đột nhiên kéo nhẹ.

Kỷ Nguyệt thuận thế liền ngã vào lòng y.

Y cúi đầu, hôn lên khóe miệng nàng.

Nam nhân vừa mới tắm rửa, trên người có mùi vị sạch sẽ, Kỷ Nguyệt chỉ cảm thấy trái tim muốn nhảy ra ngoài, không dám nhìn y mà nhắm mắt lại.

Y dịch chuyển lên môi nàng, nhẹ nhàng hôn.

Cả người nàng ấy run lên.

"Nguyệt Nhi..." Y nói, "có phải nàng sợ không?"

Kỷ Nguyệt lắc đầu, đều là những việc bắt buộc phải trải qua, sợ cái gì chứ, chỉ là có chút căng thẳng.

"Thực ra ta cũng không biết." Tạ Minh Kha trấn an nói, "vạn nhất có chỗ nào không tốt, nàng nói cho ta biết."

Y rất dịu dàng, Kỷ Nguyệt mở mắt ra, đỏ mặt nói: "Thiếp chỉ là không quen."

"Sớm muộn rồi cũng sẽ quen." Y nắm tay nàng ấy đặt trước ngực mình, "nàng đụng nhiều một chút là được, sau này chúng ta là phu thê, ngày ngày đều ngủ chung một chỗ."

Kỷ Nguyệt nghĩ cũng phải, ngón tay nàng ấy động một chút, đột nhiên nghĩ tới vết thương của y, liền hỏi: "đã khỏi hẳn hay chưa?"

"đã sớm khỏi rồi." Y cúi bỏ đai lưng, để lộ ra cho nàng ấy nhìn.

Bên trên chỉ còn một vài vết sẹo hồng nhạt, Kỷ Nguyệt giơ tay sờ lên, nghĩ tới tình hình ngày đó, khóe miệng không khỏi nhếch lên. Đúng là không nghĩ tới, cuộc gặp gỡ ngày hôm đó sẽ tạo nên nhân duyên của bọn họ, nàng ấy cảm khái: "Nếu ngày hôm đó không đi tới chùa Bạch Mã, cũng không biết sẽ như thế nào."

"Vậy thì ta nhất định sẽ hối hận." Tạ Minh Kha nói, "ta nguyện mình bị thương, cũng muốn gặp được nàng."

Lời nói của nam nhân làm Kỷ Nguyệt đỏ mặt.

Y lại đem nàng ôm vào lòng một lần nữa, cúi xuống hôn nàng.

Kỷ Nguyệt không còn cứng ngắc như trước nữa, nàng ấy cũng dần dần hồi đáp, cánh tay vòng lên cổ y. Cho tới khi thân thể cảm nhận được ý lạnh, khi nụ hôn của y rời xuống dưới lại trở nên nóng bỏng, nàng ấy lại tiếp tục cảm thấy căng thẳng.

May mà nam nhân đủ ôn nhu, khi phủ lên cũng không quá khó chịu, ngược lại nhìn y cứ phải dừng lại suốt, trên khuôn mặt anh tuấn hình như có chút khó nhịn, nàng ấy giả vờ không cảm thấy đau đớn chút nào mới thuận lợi vượt qua.

Tạ Minh Kha ngồi dậy, nhìn thấy trên trán nàng ấy có chút mồ hôi, nhẹ giọng nói: "Nàng vất vả rồi."

Kỷ Nguyệt không biết nên nói cái gì.

"Muốn tắm rửa hay không? Ta giúp nàng..."

"không cần," Kỷ Nguyệt xấu hổ, "thiếp tự đi là được."

Khi đứng dậy, phát hiện trên ngực có vài đóa mai, nghĩ tới dáng vẻ vui đùa vừa rồi của y, Kỷ Nguyệt đỏ mặt mặc lên áo yếm, để Trầm Hương hầu hạ nàng ấy tới gian nhà bên cạnh.

Tạ Minh Kha cầm khăn nghiệm trình, đưa cho ma ma ở bên ngoài.

Bởi vì có chút mệt, sau đó hai người đều không nói nhiều lời, cùng ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau, Kỷ Nguyệt bị Tạ Minh Kha gọi tỉnh.

"Trầm Hương đâu, nàng ta cư nhiên..." Nàng ấy vội thức dậy, "có phải đã rất muộn rồi hay không?"

"không, còn sớm, đợi nàng mặc đồ xong vừa đúng lúc đi sang bên kia, sẽ không bị muộn."

"Vâng." Kỷ Nguyệt xuống giường, vừa mới bước ra mới phát hiện lạnh lẽo, đứng rồi, nàng ấy không mặc gì, vội vàng rút người về.

Tạ Minh Kha cười khê, gọi Trầm Hương mang váy vào, y liền đi ra bên ngoài đợi.

Hai người đi tới chính phòng.

Đám người Tạ lão phu nhân, Tạ Tri Thận... đều ở đó.

Tạ Minh Kha dắt tay Kỷ Nguyệt, cùng nhau quỳ xuống kính trà.

Liếc nhìn tư thái của cháu dâu, đều không giống như xuất thân từ gia đình nhỏ, vậy mà không kém so với nữ nhi thế gia vọng tộc chút nào, Lão phu nhân cảm thấy có chút ngoài ý muốn, Tạ Tri Thận đương nhiên là càng vui mừng, con dâu này, nhìn liền thấy vô cùng xứng đôi với nhi tử.

Ông tặng một phong bao đỏ thật dày: "Chẳng trách Minh Kha phải chạy tới Uất huyện, xem ra ta đã hiểu rồi, sau này Minh Kha do con quản lý, ta cũng yên lòng."

Xem ra ông rất vừa lòng đối với nàng ấy, liếc nhìn khuôn mặt gầy gò của ông, Kỷ Nguyệt nhận lấy hồng bao, cung kính nói: "Đa tạ phụ thân, mong phụ thân thân thể an khang."

Con dâu này đúng là một người ôn nhu, thanh âm như gió xuân, Tạ Tri Thận cười: "Hi vọng như vậy," ông đưa tay ra nàng, "đứng lên đi."

Tạ Minh Kha đỡ Kỷ Nguyệt, cùng đứng lên với nàng ấy.

Trước đó, Lão phu nhân có tặng hai chiếc trâm dài, khi hai người họ hành lễ với cặp vợ chồng Tạ Tri Kính, Nhị phu nhân tặng một đôi ngọc bội thượng phẩm.

Cuối cùng là Tạ Minh Châu và Tạ Minh Thiệu, đồng bố phận nên không tặng lễ, chỉ là chào hỏi bằng miệng, đợi đến khi nói chuyện với Tạ Minh Thiệu, Tạ Minh Kha căn bản không để cho Kỷ Nguyệt mở miệng, nắm lấy tay nàng ấy dẫn đi, đồng thời nhắc nhở: "Sau này nếu như Nhị phòng có mời, không cần đi, nếu thực sự phải đi thì mang theo mấy hộ vệ."

Tạ Minh Thiệu kia xác thực không phải người tốt lành gì, Kỷ Nguyệt gật đầu.

Nhìn bóng dáng thân mật của hai người, Tạ Minh Thiều suýt nữa thì đập đổ cái ghế bên cạnh, vừa rồi ngay cả mặt của Kỳ Nguyệt hẳn ta còn chưa kịp nhìn kỹ!

"Ca ca an tâm chờ vội nóng này, Đại bá còn ở đây đấy, nhẫn nại một chút, sau này còn nhiều thời gian." Tạ Minh Châu nhắc nhở, "khi nào thì đưa muội đi gặp Sở vương điện hạ?"

"Ta có tai mắt ở Vân Hòa Cư, nếu Điện hạ tới, ta tất sẽ nói với muội."

Thực sự là Tống Văn rất ít lộ mặt, cũng không thích đến nhà ai dự tiệc, ngoài Vân Hòa Cư ra hẳn ta khó mà tìm được cơ hội nào khác, cũng không dám cho người theo dõi Tống Văn.

Trong lòng Tạ Minh Châu có chút sốt ruột, qua năm mới ả ta liền mười bảy rồi.

.....

Dương Thiệu tới Vân Châu không bao lâu liền truyền tới tin chiến thắng, đoạt được quan khẩu quan trọng bị Tần Vương chiếm đóng, là quan khẩu Thiên Lan, Hoàng Thượng quét bỏ u sầu trước đây, long tâm vui mừng, Tống Diễm thấy vậy liền xin Hoàng Thượng ban hôn.

Nghe thấy cái tên Kiều An, Hoàng Thượng vô cùng kinh ngạc: "Là nữ nhi của Lễ bộ ngoại lang Kiều đại nhân?"

"Vâng, Nhi thần đối với nàng nhân kiến chung tình, Kiều cô nương cũng chưa từng định thân, xin Phụ hoàng thành toàn."

Trước đây nghe nói hẳn ta liền tiếp xúc qua lại với các nhà quyền quý trong Kinh Thành, nghĩ rằng vì muốn liên hôn, không nghĩ tới cuối cùng lại cưới một nữ nhi gia đình nhỏ, Hoàng Thượng hơi nhíu mày, trừ phi trước đây có người truyền sai tin? Đứa trẻ này thực sự đã hân toàn sửa đổi một cách triệt để? Hoặc là muốn thăm dò ông?

Hừ, nó không có gan lớn như vậy!

Hoàng Thượng nói: "Chuyện này đã nói với Hoàng Tổ mẫu của con chưa?"

Tống Diễm úp úp mở mở: "Chưa từng, đợi Phụ hoàng ban hôn, Nhi thần sẽ tự mình nói với Hoàng Tổ mẫu... Nhi thần thực sự rất thích Kiều cô nương."

Hoàng Thượng hí mắt, vậy chuyện liên hôn với quyền thần quá nửa là chủ ý của Thái Hậu, nhi tử này bị bức không biết phải làm sao, cho nên cầu xin tới trước mặt mình.

Mẫu Hậu ấy à, thò tay quá dài, những năm này trường tử thường xuyên tới Từ Tâm Điện, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, mới làm nhiều chuyện làm cho người khác lạnh tâm như vậy. Đến nay khó có khi trường tử muốn cầu cưới một cô nương, ngược lại là một tấm lòng son, Hoàng Thượng nói: "Trẫm lệnh cho Lễ bộ bắt tay vào làm, nếu đức hạnh Kiều cô nương tốt đẹp, Trẫm sẽ ban hôn."

"Tạ Phụ Hoàng!" Tống Diễm mừng rỡ.

Hoàng Thượng nhìn hẳn ta, bỗng nhiên cười: "Diễm Nhi, nghe vài vị đại nhân nói, mấy ngày này con nghe giảng rất nghiêm túc, Trẫm cảm thấy rất vui mừng."

"Nhi thần càng lớn càng cảm thấy mình nông cạn ít trải nghiệm, đến nay thành ra mắt bò mới lo làm chuông."

"Con hiểu rõ được như vậy là tốt," Hoàng Thượng phát tay, "lui xuống đi."

Lại được Phụ Hoàng khen, Tống Diễm tâm hoa nở phóng, một đường tươi cười ra ngoài, ai ngờ gặp Tống Văn ở ngay cửa, sắc mặt hẳn ta cương cứng. Nếu là trước đây, nhất định sẽ lạnh mặt lướt qua, tuyệt đối không chào hỏi gì hết, nhưng hiện tại, hẳn ta cảm thấy bản thân mình phải thay đổi một chút.

"Nhị đệ!" hẳn ta chủ động nói, "đệ đến bẩm báo chuyện ngân khố Hộ bộ sao?"

Tống Văn sững sốt, sau đó liền cười: "Vâng."

"Vất vả cho đệ rồi." Tống Diễm vỗ vỗ bả vai Tống Văn, "làm cho tốt, nếu cảm thấy chỗ nào khó khăn, nhất định phải nói với vi huynh, vi huynh nhất định sẽ giúp đệ."

"Vâng, đa tạ Đại ca."

Tống Diễm cười cười, đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng đó, Tống Văn đột nhiên hoảng hốt, dường như lại nhìn thấy bộ dáng đường đường tự tin của Tống Diễm khi Hoàng Hậu chưa mất.

Thường Thanh nói: "Điện hạ, dường như Thái tử điện hạ biến thành một người khác, có phải Thái tử gặp được cao nhân chi điểm?"

E rằng là vậy, gần đây hẳn ta làm chuyện gì cũng được lòng Phụ hoàng, thực sự vô cùng quý dị, Tống Văn nhướn mày: "Người đi điều tra xem sao."

Bạn đang đọc truyện *Phụ Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Ba ngày sau, phu thê lại mặt.

Tạ Minh Kha chuẩn bị rất nhiều đồ, Kỳ Nguyệt nhìn thấy vội nói: "Ngàn vạn lần đừng mang đi."

"Vì sao?" Tạ Minh Kha cảm thấy kỳ quái, "phu thân còn chê ít."

Bao nhiêu năm tích lũy của Tạ phủ, Đại phòng chiếm quá nửa, mấy đời dùng cũng không hết, cho nên Tạ Tri Thận vừa ý con dâu này, xuất ra rất hào phóng.

Kỷ Nguyệt nói: "Mang tới rồi, mẩu thân lại phát sầu, lần trước đồ cưới đã chiếm cả một căn phòng, mà hiện nay vẫn chưa đổi chỗ ở, sợ rằng không có chỗ để đồ, cũng không thể chất đống trong khuê phòng của thiệp được."

thì ra là như vậy.

Tạ Minh Kha cười nói: "Vậy không bằng tặng một trạch viện?"

"không cần, quà tặng đã quá nhiều rồi." Tùy tiện lấy những thứ này để dùng, dùng dùng không hết, Kỷ Nguyệt nói, "chi cần đem chút đồ ăn là được."

Đúng là không tham, Tạ Minh Kha nói: "Nghe nàng."

Hai người ngồi xe ngựa tới Kỷ gia.

Tạ Minh Kha nhìn thấy Kỷ Nguyệt ngồi cách xa mình, liền kéo nàng ấy ngồi gần một chút, nắm lấy tay thê tử.

Kỷ Nguyệt hơi đỏ mặt, nhưng không rút tay lại.

"Phụ thân có phải trở về Uất huyện nữa hay không? Nếu có thể, thật không muốn để ông ấy rời đi." Nàng ấy cảm thấy Tạ Tri Thận là người rất tốt.

"Để phụ thân rời đi thôi, đừng miễn cưỡng." Tạ Minh Kha thở dài, kể từ khi mẩu thân qua đời, phụ thân vẫn luôn không vui, Nhị phòng lại có bộ dáng kia. Phụ thân do Tổ mẫu nuôi lớn, có phần tình nghĩa này liền không dễ đoạn tuyệt với Nhị phòng, thực sự là ở bên ngoài mới có thể thanh tịnh một chút.

Kỷ Nguyệt nhìn ra chút manh mối, đột nhiên hỏi: "Lần trước rốt cuộc chàng bị ai truy sát?"

Tạ Minh Kha thần sắc lạnh lùng.

Xem ra khó mà mở miệng nói ra lời, nàng ấy nói: "Nếu như không muốn...."

"nói cho nàng cũng được," ngón tay Tạ Minh Kha nắm chặt, "nếu như đoán không sai, có lẽ là Nhị thẩm, bà ta xuất thân nhà tướng, ghi hận ta, là người có khả năng làm việc đuổi tận giết tuyệt nhất. Ngược lại Nhị thúc sẽ không như vậy, dù sao thì phụ thân đã rút khỏi triều đình, nếu như ta cũng rời đi, thì sức ảnh hưởng của Tạ gia sẽ sụt giảm, đối với ông ta không có lợi."

"Vậy mà Nhị thẩm lại độc ác như vậy?" Đôi mi thanh tú của Kỷ Nguyệt dương lên, "chàng là chất nhi của bà ta cơ mà, bà ta một chút cũng không bận tâm đến hay sao?"

Tạ Minh Kha nhướng mày: "Văn An Bá phủ nhà bà ta suy thoái, e rằng nợ nhiều ngân lượng, ta chết rồi, phần tài sản kia tự nhiên là thuộc về Nhị phòng."

Kỷ Nguyệt lắc đầu, không ngờ một người nhìn rất hòa ái thân thiện như Nhị phu nhân lại đáng sợ như vậy.

"Cho nên ta mới bảo nàng cẩn thận, không nên thân cận bọn họ."

"Nhưng dù sao cũng chung sống trong một phủ đệ," Kỷ Nguyệt nói, "chàng chưa từng nghĩ tới chuyện chuyển nhà?"

"Đó là nhà ta, cũng là nơi thuộc về phụ thân, muốn chuyển đi cũng là bọn họ chuyển đi," Tạ Minh Kha có sự kiêu ngạo của riêng y, cũng có những việc bất đắc dĩ, "Chi là phụ thân do Tổ mẫu một tay nuôi lớn, thiếu nợ ân tình không thể xé rách mặt, dấn dò ta chung sống hòa bình với Nhị phòng."

Kỷ Nguyệt hiểu rõ, trầm ngâm không nói.

Đợi đến khi tới Kỷ gia, liền thấy phụ thân và những người khác đã đứng đón ở cửa.

Liều thị liền nắm lấy tay của nữ nhi, không ngừng đánh giá, chỉ thấy nữ nhi cũng không khác gì so với lúc ở nhà, lúc này mới yên tâm, nhưng liếc nhìn bộ dáng tuần tú của con rể, bà lại nghĩ bản thân mình nghĩ nhiều rồi.

Người ta là người phú quý nhường nào, con rể đích thân tới cầu thân, còn có thể đối xử tệ bạc hay sao?

Kỷ Đình Nguyên nói: "Muội phu, hôm nay nhất định phải uống cùng ta vài ly, đừng giống như lần trước ở trong tù lâu, đều do ta chặn rượu."

Tạ Minh Kha cười: "được."

Ai ngờ Kỷ Nguyệt cau mày nói: "Tướng công không giống huynh, đừng chuốc say chàng."

Kỷ Đình Nguyên cười ha ha: "Ái chà, nhanh như vậy đã bảo vệ trượng phu của muội rồi!"

Kỷ Dao thấy hân ta trêu ghẹo tỷ tỷ, hừ một tiếng nói: "không bảo vệ trượng phu, chẳng lẽ lại bảo vệ huynh? Ca ca đừng mất hứng, sớm ngày cưới thê tử, tự nhiên sẽ có thê tử bảo vệ huynh rồi."

Mọi người đều cười.

Chỉ có Kỷ Đình Nguyên bị ghen tới mức trợn mắt, liếc xéo Kỷ Dao: "Ca ca thương muội vô ích rồi, cứ nhiên dám đối phó huynh như vậy?"

"Ngày tỷ tỷ, tỷ phu lại mặt là ngày vui, ai bảo huynh muốn chuốc rượu, ca ca, nếu là ngày thường muội nhất định sẽ giúp huynh!"

Tiểu trướng thổi, Kỷ Đình Nguyên nheo nàng một cái.

Cả gia đình đi ăn cơm, vui vẻ ấm áp hòa thuận.

Vài hôm sau, Kỷ lão gia từ thương nhớ thôn trang ở dưới quê, rốt cuộc cáo từ trở về.

Liều thị thì bắt đầu tìm kiếm trạch viện.

Dù sao thì nữ tử cũng phải cưới thê tử, sau này còn phải sinh con dưỡng cái, khẳng định không thể ở lại đây, bà dự định mua một trạch viện ba tiến (chắc là có ba cửa ra vào), nhờ phúc của Tạ Minh Kha, mới có ngân lượng, tìm đến tìm đi, tìm được một chỗ trong ngõ nhỏ Hoàng Dương, sau khi thương lượng với Kỷ Chương, rất nhanh liền quyết định chuyển đến

đó.

Thời gian này sửa chữa nhà mới, sắp xếp đồ đạc, bận đến tối tăm mặt mũi, mặc dù đồ đạc không nhiều, Kỳ Dao vẫn tỉ mỉ thu dọn, nghĩ tới việc có thể ở trong viện rộng lớn, sau này trước phòng sau phòng đều có thể bày vài chục bồn hoa, nàng vô cùng mong đợi.

Đợi đến tết Trùng cửu (ngày 9 tháng 9), Thẩm Nghiên hẹn nàng leo núi.

"Ta mang bánh hoa cúc, đợi đến lúc đó chúng ta ngồi trong đình trên đỉnh núi rồi ăn, còn có rượu hoa cúc, nhưng muội không được uống." Nàng ta hỏi, "khi nào chuyển nhà vậy?"

"Tháng sau, trạch viện đó có chút cũ kỹ, vẫn chưa sửa xong." Kỳ Dao cầm một cây trâm ngọc lên tóc, lại treo thêm ngọc trụ trên eo.

Thẩm Nghiên nhìn nàng: "Hình như muội cao lên một chút."

Đương nhiên, gần đây nàng ăn nhiều, Kỳ Dao nói: "Đâu chỉ có mỗi việc tăng chiều cao."

"A, nơi khác cũng lớn hơn chút," Thẩm Nghiên thẳng ngực, "nhưng vẫn không bằng ta...."

Kỳ Dao không phục: "Tỷ lớn hơn ta một tuổi có thừa đó!"

"Đứng đứng đứng, muội lớn dần dần," Thẩm Nghiên khoác tay nàng đi ra ngoài, "ta đã thuê xe ngựa, đang đợi ở bên ngoài rồi."

Hai tỷ muội hi hi ha ha xuất hiện.

Gặp Kỳ Đình Nguyên ở bên ngoài cổng, Thẩm Nghiên cười với hắn ta: "Kỳ đại ca, huynh cũng muốn đi leo núi sao?"

Kỳ Đình Nguyên cảm thấy đau đầu.

Thẩm Nghiên này đúng là không phải người thường, sau khi bị hắn ta nói vào mặt, không những không thấy khó mà lui, ngược lại còn ân cần hơn so với trước đây, hắn ta lạnh mặt nói: "Người coi đây là nhà người hay sao, suốt ngày đến?"

"Muội đến gặp Dao Dao," Thẩm Nghiên nói, "chỉ cần muội chưa gả cho người khác, liền có thể ngày ngày tới."

"Người!" Kỳ Đình Nguyên giận dữ mắng mỏ, "Người không cần thanh danh, cũng đừng làm hư Dao Dao."

"Sao muội lại không cần thanh danh rồi?" Thẩm Nghiên thấy hắn ta nói chuyện cay nghiệt, xiết chặt ngón tay, "Kỳ Đình Nguyên, muội cũng chưa từng nói muội thích huynh...."

"Câm miệng!" không ngờ trước mặt Kỳ Dao, nàng ta còn dám nói, Kỳ Đình Nguyên cũng không biết là do tức giận hay vì lý do gì, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, nhìn chằm chằm Thẩm Nghiên, có chút muốn tóm chặt nàng ta trừng phạt thật nặng, kêu nàng ta đừng tới đây nữa, nhưng dù sao nàng ta cũng là một cô nương gia, hắn ta không tiện ra tay.

Sau một lúc đối mặt, Kỳ Đình Nguyên phát tay rồi đi.

Trong nháy mắt, Kỳ Dao như chứng kiến bộ dáng bất hòa của hai người họ trong kiếp trước, đều là mới nói mấy câu, ca ca liền không muốn nói nữa, quay đầu rồi đi, Thẩm Nghiên lại bụm mặt khóc lóc.

Nàng cau mày: "A Nghiên, sao tỷ phải cứng đối cứng với ca ca? Thực ra huynh ấy chỉ là cứng miệng nhưng mềm lòng, tỷ càng như vậy, huynh ấy càng không vui."

Thẩm Nghiên lau lau mắt, thực ra nàng ta muốn khóc, chỉ là cố gắng nhẫn nhịn: "Tỷ cũng không bám chặt huynh ấy nữa, chỉ là muốn nhìn huynh ấy, huynh ấy đối với tỷ vẫn ác ngôn ác ngữ như vậy."

Kỳ Dao thở dài: "Cho nên muốn tỷ mềm xuống một chút."

"Vậy tỷ lại tặng đồ cho huynh ấy?"

"Đừng!"

"Vậy tỷ...." Thẩm Nghiên không có kinh nghiệm, "vậy tỷ phải làm sao?"

Kỳ Dao cũng khó xử, bởi vì nàng chưa từng thấy ca ca thích một người nào, cũng không biết huynh ấy thích người như thế nào.

Cuối cùng cũng không có được đáp án, hai người im lặng ngồi lên xe ngựa.

Dù sao Kỳ Đình Nguyên cũng là ca ca nàng, vì lo sợ Kỳ Dao trên đường gặp chuyện nguy hiểm, nên vẫn đi bên cạnh hộ tống.

U sầu của tiểu cô nương đến nhanh đi cũng nhanh, rất nhanh lại nói chuyện vui cười.

Giọng nói của muội muội ngọt mà mềm, giọng nói của Thẩm Nghiên có chút cao, rất trong sáng, không ngừng chui vào lỗ tai hắn ta.

Nghĩ tới câu "muội thích huynh", Kỳ Đình Nguyên cảm thấy phiền, không phải hắn ta không muốn cười thê tử, chỉ là thể từ lý tưởng của hắn ta phải là người yên tĩnh, ôn nhu, lúc hắn ta uống rượu thì ở bên cạnh bồi hắn ta, rót rượu cho hắn ta, cũng có thể phá giải nỗi sầu của hắn ta, mà không phải loại hình như Thẩm Nghiên, xông lên phía trước nói lời yêu thích với nam nhân.

Sao lại có loại gia giáo như vậy?

Kỳ Nguyên Đình cau mày.

Núi Ngọc Sơn ngày thu rất đẹp, lá phong đỏ khắp nơi, nhưng vẫn còn có nhiều lá màu vàng, màu sắc giao thoa.

Kỳ Dao bước lên thềm đá, xem phong cảnh lá phong ở hai bên, mắt thấy mấy đứa trẻ cầm cành trúc rượt đuổi nhau, nàng nghĩ tới có một lần mình đến đây chơi với Dương Thiệu, nàng muốn ngắt lá phong, hắn không nói lời nào liền ôm nàng, nâng lên cao, dọa nàng một trận, nhưng thực sự vẫn chưa hái được lá phong.

Khóe miệng dương liên, trong lòng lại không biết là mùi vị gì, cũng không biết hắn ở Vân Châu sao rồi? Kiếp này gặp nhau quá sớm, kết quả hoàn toàn tương phản.

Thẩm Nghiên đầy đầy nằng: "Dao Dao, muội phát ngốc cái gì vậy?"

"không có gì." Kỳ Dao nhìn đỉnh núi, còn cách rất xa, "chúng ta liền ngồi một chút ở lưng núi đi, ở đó cũng có một cái đình."

Kiếp trước nàng quen biết Tống Văn vào ngày hôm nay, chính là ở trên đỉnh núi, cho nên hôm nay không muốn lên đó, người trên đỉnh núi cũng nhiều, đều là quyền quý vọng tộc, kiếp trước nàng cũng mang tâm tư nhỏ nhỏ, mới xán lại góp vui.

Thẩm Nghiên không phản đối:" Vậy liền dừng ở lưng núi thôi, ở đây gió cũng nhỏ."

Thấy hai người đi vào trong đình, Kỳ Đình Nguyên không muốn canh giữ ở bên cạnh nữa, khỏi phải bị Thẩm Nghiên kia nhìn chăm chăm, hắn ta dặn dò hai nha hoàn: "Có chuyện gì thì tiến về phía trước tìm ta."

Nha hoàn đáp vâng.

Thẩm Nghiên nhìn bóng lưng của Kỳ Đình Nguyên, tức tới mức hừ một tiếng, nói: "hắn không có lộc ăn, Dao Dao, nhà tỷ đổi đầu bếp mới, lần này làm bánh hoa cúc rất ngon, vừa ngọt vừa thơm"

"Tốt quá, đợi lát nữa muội phải nếm thử." Kỳ Dao nhìn vào trong đình, chuẩn bị tìm một chỗ để ngồi, kết quả phát hiện ra trong đình đã có vài cô nương, nổi bật ở giữa chính là Phúc Gia công chúa, nhất thời cảm thấy đầu óc tê dại.

Nàng thực sự rất sợ vị tiểu công chúa này!

không muốn bồi nàng ta thì sợ đắc tội, bồi nàng ta thì lảm chuyện.

"Chúng ta đổi một chỗ khác." Kỳ Dao vội vàng quay người, đi theo một phía khác.

Thẩm Nghiên mờ mịt không hiểu, đi phía sau gọi: "Dao Dao, muội đợi một chút, đi nhanh như vậy làm gì? không thích đình nghỉ chân, chúng ta có thể tìm một chỗ khác."

"Tỷ đi theo muội, muội nhớ ở lưng núi phía Tây có một chỗ có cọc gỗ lớn, có thể xem như cái bàn, bên cạnh còn có nước suối có thể ngắm cảnh...." Nàng quay đầu nói với Thẩm Nghiên, kết quả chưa nói xong liền cảm giác mình đụng vào lồng ngực của ai đó.

Tay nàng còn đặt lên trang phục của hắn ta, cảm thấy một loại mềm mại lạnh lẽo.

Kỳ Dao cứng người, vội vàng quay lại xin lỗi.

"Xin lỗi, ta không phải cố ý!"

"Cũng do ta đi nhanh," giọng nói đó rất ôn hòa, giống như tiếng suối róc rách trong rừng rậm, "ngươi không sao chứ?"

Kỳ Dao đối diện với ánh mắt của hắn ta, phải dùng sức nhéo lòng bàn tay của chính mình mới khiến mình không hét lên: "...Ta không sao, công tử."

Nàng lại gặp Tống Văn!

Tống Văn thấy môi nàng run run: "Ngươi thực sự không sao?"

"Vâng," Kỳ Dao hỏi, "Công tử thì sao? Ta không dám làm ngài bị thương đấy chứ?" Lễ phép hỏi một câu, nàng muốn chuẩn đi cho nhanh.

"không hề," trực giác của Tống Văn nói cho hắn ta biết nàng lại muốn chạy đi như lần trước, liền nhịn không được tâm tư bốn cột, cười khẽ một tiếng, "có điều vị cô nương này, ngươi vừa mới nói đến cọc gỗ lớn ở đâu, có thể dẫn ta đi xem được không? Ta đến Núi Ngọc Sơn nhiều lần, chưa từng nhìn thấy."

Kỳ Dao:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Mỗi lần gặp Tống Văn, phản ứng của hắn ta đều nằm ngoài dự đoán của nàng, lần này cũng vậy.

Vậy mà hắn ta lại muốn cùng đến chỗ có cọc gỗ với nàng!

một lần lại một lần, Kỳ Dao nhịn không được mà hoài nghi, không phải là Tống Văn nhìn trúng nàng đấy chứ? Nhưng nghĩ nghĩ lại không có khả năng, với số tuổi của nàng, dáng người của nàng, Dương Thiệu còn không có hứng thú, huống chi là Tống Văn? Vậy thì, rốt cuộc hắn ta muốn làm gì? Kỳ Dao đảo mắt: "được thôi, ta dẫn công tử đi, chính là ở bên đó."

Nàng phải làm rõ ý đồ của Tống Văn.

Lúc này Thẩm Nghiên cũng đuổi kịp tới, chỉ thấy vị công tử trước mặt tuấn tú cao ngất, giống như lan chi ngọc thụ, không khỏi ngẩn ngơ, nhẹ giọng nói: "Dao Dao, đây là ai vậy?"

"Muội không biết," Tống Văn vẫn luôn dấu giếm thân phận, muốn đùa nàng, Kỳ Dao nảy sinh ý xấu, quay đầu nhìn Tống Văn, "nói ra cũng không biết quý tính đại danh của công tử, là nhân sĩ trong Kinh Thành hay sao?"

Tống Văn nhếch khóe miệng, rốt cuộc nàng cũng có hứng thú hỏi tới những việc này rồi, không giống trước đây cứ nói một hai câu là bay mất dạng.

"Ta họ Tống, là nhân sĩ trong Kinh Thành."

không có nói dối, Kỳ Dao đi về hướng Tây: "Cọc gỗ này nguyên bản là một cây đại thụ trăm tuổi, đáng tiếc là ba năm trước bị cuồng phong bẽ gãy, bị gãy một đoạn dài hơn hai thước. Nhưng cũng rất kỳ lạ, bên cạnh lại có con suối xem rất vui mắt." Đó là do Dương Thiệu dẫn nàng tới, trước đây nàng cũng không biết.

(Cũng chắc biết tác giả chém cái gì nữa)

Tiểu cô nương nói chuyện chậm rãi, Tống Văn đi bên cạnh nàng, phát hiện nàng cao hơn một chút, đã cao đến bả vai của hắn ta rồi, khuôn mặt trắng hồng, dưới ánh mặt trời nhìn tinh tế nhắn nhủ như ngọc.

Tống Văn nói: "Ta xem cô nương hình như rất quen mắt."

Kỳ Dao kinh ngạc: "Vậy sao? Công tử gặp qua ta ở đâu?" Nếu đã gặp thì gặp ở đâu chứ?

Quả nhiên không có một chút ấn tượng nào? Trí nhớ của tiểu cô nương này cũng quá kém đi, Tống Văn nói: "Có thể là ta nhớ nhầm." Lần này hắn ta ở bên cạnh nàng một thời gian dài, xem nàng có nhớ hay không.

hắn ta mang theo tâm tư như vậy, đi theo nàng tới chỗ cọc gỗ, quả nhiên nhìn thấy cách không xa có một dòng suối trong veo chảy từ trên cao xuống, va vào vách núi, hạt nước như hạt châu bắn ra tứ phía.

"Dao thước cắt ra lụa giao trắng như tuyết" (Trích thơ "Bạch Thủy nam bộc bố" của Nghiêm Toại Thành) Tống Văn đứng thẳng trong gió, khen ngợi một câu, "cảnh đẹp."

hắn ta nghiêng người nhìn nàng, để lộ ra đường cong uyển chuyển của khuôn mặt, khuôn mặt đó, mắt mũi đó không hề có một chút tí vết nào, Kỳ Dao nghĩ, chẳng trách trước đây nàng bị mê muội, Tống Văn thực sự lớn lên xuất sắc, ngoài khuôn mặt ra, thân hình của hắn ta cũng rất thon dài, giống như cây trúc.

Nhưng cũng chỉ nhìn vậy thôi, nàng sẽ không có suy nghĩ gì khác.

Lúc này Thẩm Nghiên sai nha hoàn bày bánh hoa cúc lên trên cọc gỗ, nhỏ giọng nói: "Vị công tử này xem ra gia thế bất phàm, cứ cảm thấy dường như có chút quen mắt."

"Quần hắn ta làm gì, dù sao hắn ta sẽ rời đi ngay lập tức." Phúc Gia công chúa cũng có mặt, còn có một đám người trên đỉnh núi đều muốn kết giao với Tống Văn, đều đang đợi hắn ta đi, hắn ta có thể không rời đi hay sao? Kỳ Dao nói, "chúng ta chơi của chúng ta."

Cánh mũi đột nhiên ngửi thấy mùi thơm, Tống Văn quay đầu, chỉ thấy không biết Kỳ Dao tìm chỗ cọc gỗ để ngồi từ lúc nào, tư thái nhàn nhã, miệng ăn bánh hoa cúc, có thể vô cùng ngây thơ.

hắn ta đi tới: "Hôm nay đa tạ cô nương dẫn đường, xin cô nương cho biết phương danh, nếu ngày sau gặp lại, Tống mỗ cũng có thể đáp tạ."

Tay Kỳ Dao cứng ngắc, suýt nữa làm rơi bánh hoa cúc.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Tống Văn.

Đôi mắt nàng vốn dĩ đã câu nhân, giống như nước xuân nhẹ nhàng, vô cùng linh động, nhưng giờ khắc này, giống như cát chứa sóng lớn kinh hãi có chút bẽn lẽn, Tống Văn hơi giật mình, lúc nhìn lại, nàng đã hạ mắt xuống, đôi lông mi dài mà cong, màu sắc đen nhánh.

"Ta gọi là Kỳ Dao, là nữ nhi của Tri phủ phủ Thuận Thiên trong Kinh Thành."

Tống Văn muốn biết, nàng liền nói cho hắn ta biết, dù sao cũng là Hoàng đế tương lai, sao có thể giấu được hắn ta? Chỉ là, sao hắn ta muốn biết?

Kiếp trước, một ánh mắt của hắn ta cũng khó cầu, muốn để hắn ta nhìn nàng nhiều hơn một chút cũng không được, nhưng hiện nay lại rất kỳ lạ, trừ khi bộ dáng không lớn không nhỏ của nàng hấp dẫn Tống Văn? Vậy thì hắn ta đúng là đặc biệt đây....Nhưng, cũng không đúng, nếu như thích nàng, lẽ nào không nên bộc lộ thân phận Sở vương điện hạ hay sao? Thân phận cao quý biết nhường nào?

Càng nghĩ càng thấy hồ đồ, Kỳ Dao dứt khoát không nghĩ tới nữa.

Vậy mà nàng lại là muội muội của Thiếu phu nhân Tạ gia, Tống Văn nghĩ tới điều tra trước đây của thù hằn, nói Thái tử và Tạ Minh Kha qua lại gần gũi, hắn ta cũng không quá tin tưởng, dù sao thì Tạ Minh Kha đã giảng bài cho Thái tử từ lâu, không đến nỗi phải đợi đến khi Thái tử thất thế mới ra tay trợ giúp.

Tống Văn suy tư trong chốc lát: "Ký cô nương, Tống mỗ xin cáo từ trước, ngày khác lại gặp." Vốn dĩ muốn lưu lại thêm một lúc, nhưng muội muội còn đang đợi hắn ta, sợ nàng ta hồ nháo, còn có mấy vị quan viên muốn gặp mặt hắn ta nữa.

"Được." Kỳ Dao gật đầu, chiếu theo tình hình quỹ dị của kiếp này, nàng dám khẳng định, bọn họ nhất định sẽ còn gặp mặt.

không ngờ trước khi rời đi, Tống Văn quay người lại nói: "Người có nhớ họ của ta không?"

Kỳ Dao: "....Họ Tống?"

Nhớ rồi.

Khóe miệng Tống Văn dương lên, nụ cười dần lan tỏa, nhất thời giống như hoa lê nở rộ trên ngàn vạn cành cây.

Đợi đến khi nam nhân đi xa, Kỳ Dao mới phát hiện bánh trong tay bị rơi xuống vấy.

Là bị Tống Văn dọa!

"Dao Dao," bên tai truyền tới tiếng nói của Thẩm Nghiên, "sao tỷ lại cảm thấy hắn ta quen biết muội vậy?"

"không biết nữa," Kỳ Dao nói, "có lẽ vậy."

Nàng nhìn bánh hoa cúc trên vấy.

Thẩm Nghiên đưa khăn tay qua, cười nói: "Muội cũng không phải đưa trẻ ba tuổi, sao ăn đồ ăn còn làm rớt nữa chứ?"

Hết cách, ai bảo Tổng Vân kỳ quái như vậy.

Kỷ Dao cầm khăn tay lau.

Nhưng đồ ăn này đặc quánh, cả khăn tay và tay đều bị bẩn rồi.

"đi đến dòng suối dưới chân núi rửa cho sạch." Thẩm Nghiên đề nghị.

Hai người liền rời khỏi đây, kết quả vừa mới tới chân núi, liền nhìn thấy một cỗ xe ngựa chạy như bay tới, bởi vì chạy nhanh, bụi đất dưới chân ngựa bay lên cuộn cuộn.

Khi xe ngừng lại, nha hoàn vén màn lên, một cô nương từ bên trong đi ra, nàng ta mặc một bộ váy sam mùa thu thắt eo màu hoa anh đào thêu chỉ vàng, bên dưới mặc một chân váy thập phúc nguyệt hoa, khi di chuyển để lộ đôi giày thêu màu xanh ngọc bích, có điểm chân châu, một thân trang phục vô cùng tinh mỹ.

Kỷ Dao hiểu kỳ, ánh mắt chuyển tới khuôn mặt ả ta, cười lạnh một tiếng.

Còn tưởng là ai, thì ra là Tạ Minh Châu!

Xem ra là nghe được tin tức Tổng Vân ở núi Ngọc Sơn, mới vội vàng vàng tới.

Chỉ là, có tác dụng gì sao, Tổng Vân căn bản là không thèm nhìn ả ta, kiếp trước Tạ Minh Châu còn điên hơn cả nàng, tốt xấu gì nàng cũng lùi một bước gả cho Dương Thiệu, Tạ Minh Châu này thì là đi theo con đường hắc ám tới cùng, vì muốn gả cho Tổng Vân, cư nhiên muốn đốt chết Chu Lương âm, sau đó Chu Lương âm được Tổng Vân cứu, Tạ Minh Châu vì chuyện đó mà bị hủy mặt, bị thương trong biển lửa, sau đó cho dù có được cứu ra ngoài, không lâu sau cũng là đi đời nhà ma.

Kỷ Dao nhìn ả ta bước lên thêm đá, quay đầu rời đi.

Hai huynh muội Tạ Minh Châu còn sống một ngày, thì tỷ tỷ liền nguy hiểm một ngày, nàng mới không thèm quản ả ta đâu.

Tạ Minh Châu cũng không chú ý tới Kỷ Dao, vội vàng đi lên đỉnh núi.

Tạ Minh Thiệu đã đợi từ trước, nhìn thấy ả ta thì nhỏ giọng nói: "Chính là ở đây, còn có vài vị đại nhân cũng ở, những thứ khác phải dựa vào chính muội rồi."

"Huynh cứ nhìn mà xem." Tạ Minh Châu sửa sang lại váy áo, ngồi trước gốc cây tùng thấp bé.

Đội tâm trạng bình ổn một chút, lệnh cho nha hoàn mang cỗ cầm tới, ả ta đương nhiên không ngu ngốc tới mức đi tới trước mặt Tổng Vân ngã một cái để Điện hạ đỡ mình đứng dậy, ả ta phải làm cho Tổng Vân kinh diễm.

Tạ Minh Châu bắt đầu đánh đàn.

Xuất thân vọng tộc, từ nhỏ ả ta đã học cầm kỳ thi họa, kĩ thuật tự nhiên là thành thục, nhưng cũng chỉ khiến Tổng Vân nhìn qua một cái, những cái khác thì không có.

Đàn xong một khúc, nhận được sự khen ngợi nhiệt liệt từ các công tử.

cô nương duy nhất của Tạ phủ, người muốn liên hôn đếm không hết, nhưng Tạ Minh Châu chẳng nhìn trúng một ai, ả ta cảm thấy chỉ có Tổng Vân mới có thể làm phu quân của ả ta, mà điều ả ta hướng tới, cũng là ngồi lên phượng ý trở thành mẫu nghi thiên hạ, những thứ khác, ả ta chẳng thèm ngó tới.

Nhưng Tổng Vân lại thờ ơ không chút động lòng, chỉ nói chuyện phiếm một lát với mọi người, liền xuống lưng núi, lúc rời đi có đi qua ả ta, nhưng cũng không nhìn ả ta một chút nào.

Tạ Minh Châu chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh buốt.

Trong chớp mắt, không biết nghĩ đến cái gì liền vội vàng đứng lên, đi theo đường nhỏ đầy bùn đất trên núi, tìm được Phúc Gia công chúa, bên người công chúa đã có mấy cô nương vây quanh rồi.

"Tạ cô nương?" Phúc Gia công chúa nâng mắt, "ngươi cũng đến rồi?"

"Vâng, sớm biết công chúa cũng ở núi Ngọc Sơn, ta nên sớm qua đây mới phải."

"Cũng là ý nghĩ nhất thời, vốn dĩ ta cũng không định đến," Phúc Gia công chúa cười vui vẻ, "mẫu phi đột nhiên nhắc tới lá phong, ta liền muốn đến đây ngắt một ít mang về cho người xem."

Giỏ trúc ở bên cạnh chân cung nữ, quả nhiên đựng đầy lá phong.

"Nếu nói xinh đẹp, vẫn là màu sắc lá phong của tháng 10 càng đậm hơn." Tạ Minh Châu đỡ trăm cái đầu bị lệch một chút vì vừa rồi vội vàng đi tới, "nếu tháng sau công chúa lại tới, ta nhất định sẽ phụng bồi."

Ả ta vừa tiến lên, mấy vị cô nương liền nhường vị trí cho ả ta.

Phúc Gia công chúa đáp: "được."

Lúc này Tổng Vân cũng dừng ở trước đình, chỉ thấy một đám cô nương vây quanh muội muội cười nói, nhưng hần ta vừa lộ mặt, những cô nương kia liền chỉ chú ý tới hần ta, trong tối ngoài sáng, giống như trận gió ngày đông thổi tới làm người ta không thể thích nổi. hần ta không đi tới gần, chỉ nhàn nhạt nói: "Yên Yên, nên rời đi rồi, qua đây."

"Mới tới bao lâu chứ, đã rời đi rồi sao?" Phúc Gia công chúa chu môi, "muội còn chưa chơi xong đâu."

"Trở về muộn rồi, lần sau lại muốn tới, ta sẽ không nói chuyện giúp muội nữa."

Phúc Gia công chúa lập tức đứng lên: "Vâng, vậy chúng ta về thôi."

"Công chúa cẩn thận." Tạ Minh Châu giả vờ như sợ công chúa bị ngã, hơi diu công chúa đi tới chỗ Tổng Vân.

Như vậy dễ khiến cho Tổng Vân nhìn thấy khuôn mặt trang điểm tinh tế kĩ lưỡng của ả ta.

Phúc Gia công chúa nói: "Đa tạ nương, Tạ cô nương."

"Ta là sợ công chúa bị thương...." Tạ Minh Châu cười ôn nhu, "trong nhà ta không có muối muối, vẫn luôn muốn có một muối muối như công chúa liền tốt rồi."

Nghe thấy lời này, rốt cuộc Tống Văn cũng nhìn à ta, chỉ có điều ánh mắt của hắn ta lạnh lẽo như băng.

Trong lòng Tạ Minh Châu đột nhiên nhảy dựng, hơi hơi cúi thấp đầu.

"đi thôi." Tống Văn kéo Phúc Gia công chúa.

Hai người đi xuống núi.

Kỷ Dao rửa sạch tay, đang nghịch nước bên suối với Thẩm Nghiên, nói: "Chúng ta đi tìm ca ca, đợi lát nữa liền trở về."

"Được." Thẩm Nghiên gật đầu.

Bọn họ đi lên núi.

Mới đi lên không đến mười bậc đá, chỉ thấy trước trước mặt xuất hiện hơn hai mươi hộ vệ, nhìn dáng vẻ chính là người trong cung, phía sau hộ vệ chính là sáu vị cung nữ, có người xách giỏ trúc, có người xách hộp đồ ăn, nhìn đội hình chính là Phúc Gia công chúa, Kỷ Dao thăm nghĩ không tốt, vội vàng lùi lại.

Ái ngờ Phúc Gia công chúa ở trên cao, liếc nhìn liền nhận ra thân ảnh màu xanh nhạt ở dưới, giờ tay lên gọi: "Kỷ nhị cô nương!"

Kỷ Dao cả người cứng ngắc.

Phúc Gia công chúa dặng dặng dặng chạy xuống dưới: "Đúng là nương à, nương cũng đến leo núi? Đúng rồi, đại cô nương có tốt không? Nàng thành thân ta có tặng quà tới đó! Vốn dĩ muốn mời tiến cung, nhưng sợ làm phiền tỷ tỷ nương, dù sao cũng vừa mới gả vào nhà phụ gia, nương nói có đúng hay không, Kỷ nhị cô nương?"

Nhảy nhót như hạt đậu.

Kỷ Dao chỉ cảm thấy trán mình nhăn lại, cố nặn ra nụ cười: "Công chúa điện hạ đúng là quan tâm chu đáo, ta thay tỷ tỷ cảm tạ Công chúa."

"không cần khách khí," Phúc Gia công chúa kéo tay nàng, "hôm nay có chút muộn rồi, nếu ta nói thêm nhiều lời với nương, ca ca nhất định sẽ...." nói xong liền nhìn ra sau một cái, đột nhiên phát hiện không thấy Tống Văn đâu, rõ ràng hắn ta ở đây mà, "ý, ca ca đâu rồi!"

Vừa rồi nhìn thấy muối muối chạy tới chỗ Kỷ Dao, Tống Văn liền cảm thấy bản thân mình có khả năng bị bại lộ. Nhưng hắn ta không hề muốn chuyện đó xảy ra, khó có người thú vị như Kỷ Dao, khó có người vẫn luôn không nhớ được Sở vương điện hạ, nếu đâm thủng thì chẳng có ý nghĩa gì?

hắn ta lựa chọn tránh đi.

Nhìn thấy cử động của chủ tử, Thường Thanh suất nữa thì rút con mắt.

Đây là chuyện gì vậy?

Đường đường là Sở vương điện hạ cư nhiên phải trốn tránh một tiểu cô nương!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

không tìm thấy ca ca, Phúc Gia công chúa cũng có chút ngơ ngác, nói với Kỷ Dao vài câu liền lệnh cho hộ vệ đi tìm, Kỷ Dao nhân cơ hội liền rời đi cùng Thẩm Nghiên.

Mất thấy bọn họ rời đi rồi, Tống Văn lại xuất hiện.

"Ca ca, huynh đi đâu vậy?" Phúc Gia công chúa nói, "giục muối trở về, bản thân huynh lại chạy mất dạng."

"không có gì." Tống Văn đương nhiên sẽ không nói ra, ngồi xe ngựa cùng trở về với Phúc Gia công chúa.

Đợi đến khi vào trong cung, có thái giám tiến tới nói mấy câu vào tai Tống Văn, hắn ta có chút kinh ngạc: "Chuyện này là thật?"

"Thiên chân vạn xác, Thái tử điện hạ đang quỳ ở Từ Tâm Điện, Thái hậu nương nương đại nộ, hình như làm rơi một bình ngọc."

không giống chuyện bình thường, Tống Văn nghi hoặc lại cảm thấy kinh ngạc, nhưng hắn ta cũng không tiện tới Từ Tâm Điện thăm dò, hắn ta đã mờ phủ đệ ở bên ngoài, không thể di chuyển tự do trong cung như lúc còn là Hoàng tử, hơn nữa, với quan hệ của Tống Diễm và Thái hậu, hắn ta cũng không tiện xen vào, chỉ dặn dò thái giám đó mấy câu, đưa Phúc Gia công chúa trở về cung điện xong liền rời đi.

Ngược lại Tam hoàng tử Tống Thụy lại vội vàng chạy tới Minh Đức Điện cầu xin Hoàng Thượng đi giúp đỡ, Tống Thụy này là một người khéo đưa đẩy, thấy Thái tử có xu thế phát lên, nên có ý muốn qua lại gần với Thái tử để áp chế Tống Văn.

Bởi vì Tống Thụy cảm thấy nếu Thái tử bị phế, Tống Văn tiến nhập Đông cung, hắn ta liền khó sống, còn Tống Diễm ấy à, sau này cũng khó nói lắm.

Hoàng thượng đi tới Từ Tâm Điện.

Quả nhiên nhìn thấy Tống Diệm quỳ trên đất, mà Hoàng Thái hậu lại có vẻ mặt giận dữ.

"Chuyện của Diệm nhi là do Trẫm đồng ý," Hoàng thượng tiến lên đỡ Thái hậu, "Trẫm đã cho người điều tra qua Kiều cô nương kia, xuất thân thanh bạch, thiện lương đoan trang, lại là người trong lòng của Diệm nhi, tại sao người phải tức giận? Diệm nhi không nói cho người biết, chính là sợ người giống như hôm nay vậy."

"Tốt, người và nó cùng nhau giấu diếm ta, nói chuyện đúng là văn đạm phong khinh, lẽ nào ta không nên tức giận!"

"Tức giận là đương nhiên, Diệm nhi không phải đã bị người mắng cho một trận rồi hay sao, cũng phạt quỳ rồi," Hoàng thượng cười một cái, "nếu không, người lại cho người đánh nó một trận? Người đâu, mang trượng..."

"Thôi!" Mặc dù Hoàng Thái hậu tức giận việc Tống Diệm cưới Kiều An, nhưng cũng không nỡ thực sự đánh hấn ta, bà chỉ không quen Tống Diệm tự ý làm chủ thôi, "Diệm nhi, con có Phụ hoàng nói giúp nên hôm nay ta tha cho con, ngày sau nếu còn như vậy, con cũng đừng gọi ta là Tổ mẫu nữa!"

Thái hậu vốn là chỗ dựa duy nhất của hấn ta, nhưng dần dần Tống Diệm cảm thấy cách hành sự của Thái hậu cũng không chính xác, nếu không thì tại sao hấn ta lại rơi vào kết cục như ngày hôm nay? Con đường này ngay từ đầu đã đi sai, may mà gặp được Dương Thiệu, mới có thể dùng cương trước bở vực thẳm

Tống Diệm nói: "Ân tình của Hoàng Tổ mẫu, tôn nhi ghi nhớ trong lòng."

Hoàng Thái hậu thấy vậy liền không muốn nhìn thấy hấn ta nữa, phát phát tay: "Lui xuống đi."

"Vâng, Hoàng Tổ mẫu." Tống Diệm đứng dậy, lui ra bên ngoài.

Hoàng thượng phân phó ma ma trong cung: "Nhanh cho Thái hậu dùng một viên định tâm đan."

"Ăn cái gì cũng vô dụng." Thái Hậu quá mức tức giận, bà vốn hi vọng Tống Diệm có thể cưới một thiên kim quyền quý, có thể giúp hấn ta ổn định địa vị, kết quả lại là nữ nhi vô dụng của Kiều gia! Bà có thể không tức hay sao, hơn nữa Hoàng thượng đã đồng ý ban hôn, bà nường mảy, "Diệm nhi là dòng dõi hoàng tộc, đường đường là Thái tử lại cưới nữ nhi thương gia, tổ tiên của Kiều gia không phải là người làm kinh thương hay sao? Sau này các vương phi khác cũng phải như vậy, không được cao hơn Thái tử phi."

Đúng là có tình gây sự, Hoàng Thượng nghĩ, cho dù bà muốn bảo đảm vị trí của Thái tử cũng không được nói như vậy, nhưng Hoàng thượng vẫn hiểu thuận, cũng không phản bác ngay trước mặt, cười nói: "Chuyện này về sau lại nói."

Nhìn là biết muốn lo đi cho qua, Hoàng Thái hậu lại nảy sinh ra một kế: "Vậy thì để nói sau, nhưng hiện tại có một chuyện không thể kéo dài nữa, Hoàng thượng nhìn xem hiện tại trong cung có mấy phi tần, lại có bao nhiêu con nối dõi? Ta gần đây hay nằm mơ thấy liệt tổ liệt tông trách móc ta, nói ta không chăm sóc tốt cho Hoàng thượng, hoàng gia chúng ta nhiều con nhiều cháu mới gọi là phúc khí!"

Hoàng thượng bóp mí mắt: "Vậy theo ý Mẫu hậu phải làm sao?"

"Đương nhiên là tuyển phi, Hoàng thượng yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ làm tốt!" Hoàng Thái hậu vỗ vỗ tay của nhi tử, "Vi nương vì muốn tốt cho Hoàng thượng, cũng muốn có thêm vài công chúa bầu bạn với ta, hưởng nhiều phúc con cháu..."

"Vâng vâng vâng, làm cho mẫu thân phải lo lắng." Chuyện này đã nói mấy năm, lần này vì Thái tử đối nghịch bà, nếu lại cự tuyệt, cũng không biết sẽ bị nói cảm rằm tới bao giờ nữa.

Thấy nhi tử đồng ý, Hoàng Thái hậu rất cuộc nờ nữ cười.

Cuối tháng 9, có hai chuyện trọng đại, một là Hoàng thượng ban hôn cho Thái tử và Kiều An nữ nhi Kiều gia, hai là trong cung bắt đầu tuyển tú.

Tuyển tú thì Kỳ Dao biết, kiếp trước cũng giống vậy, Thái hậu chuẩn bị mấy vị nữ tử tư thái xuất chúng tiến cung, chính là muốn họ tranh sủng với Hoàng Quý phi, nhưng Thái tử... sao hấn ta lại thành thân với Kiều cô nương? Kỳ Dao có đánh vỡ đầu cũng không nghĩ ra, chỉ cảm thấy bản thân càng ngày càng mơ hồ.

Đợi đến tháng 10, rốt cuộc phòng ở cũng sửa sửa xong, bởi vì Kỳ gia đã sớm thu dọn đồ đạc, cho nên việc chuyển tới nhà mới diễn ra nhanh chóng.

Nhạc phụ thăng quan lại dời nhà đến chỗ khác, lẽ nào không tặng lễ vật? Tạ Minh Kha đã sớm chuẩn bị xong lễ vật, trước khi đi nói với Kỳ Nguyệt: "Đợi hạ triều ta liền qua, nàng qua trước đi."

Kỳ Nguyệt gật gật đầu.

Tạ Minh Kha cúi đầu hôn nàng ấy: "Nhớ mang theo mấy hộ vệ."

"Chàng suốt ngày dặn dò không mệt sao?" Kỳ Nguyệt cười, giờ tay phủ thêm áo khoác cho y, "hiện nay trời lạnh, đừng để mình bị lạnh."

Tạ Minh Kha nắm tay nàng ấy: "Nàng cũng vậy." Đem lò sưởi trên bàn cho nàng ấy xong, mới ra ngoài.

Kỳ Nguyệt cầm lò sưởi đi gặp Tạ lão phu nhân.

"Hôm nay nhà mẹ đẻ chuyển nhà, cháu dâu muốn trở về một chuyến."

Mấy ngày này, Kỳ Nguyệt đúng là một lỗi nhỏ cũng không phạm phải, làm cho người ta không thể bới móc, lão phu nhân nhân nhật nói: "Nên như vậy, ở đây ta cũng có một phần lễ vật, người cùng đem đi đi."

"Đa tạ Tổ mẫu."

Thấy nàng ấy muốn rời đi, lão phu nhân nói: "Minh Kha để người chủ trì việc bếp núc, một gia nghiệp lớn như vậy, có quen không? Nếu có chỗ nào không hiểu, liền hỏi Nhị thẩm của người nhiều một chút. Dù sao trước đây cũng chưa từng tiếp xúc, nếu có một chút sai lầm, tổn thất trong tương lai e rằng sẽ không gánh chịu nổi."

Ý trong lời nói này Kỳ Nguyệt nghe hiểu, nàng ấy cười khẽ nói: "Tổ mẫu nhắc nhở, cháu dâu xin ghi nhớ, nhưng xin Tổ mẫu đừng lo lắng, trong nhà mẫu thân có dạy cháu dâu tính toán sổ sách, mặc dù Kỳ gia không thể so sánh với nhà ta, nhưng về cơ bản những thứ đó vẫn giống nhau, chỉ cần nắm được cốt lõi liền không có vấn đề gì, hơn nữa, còn có Minh quân sự nữa."

một giọt nước cũng không lọt, lão phu nhân càng ngày càng hoài nghi Kỳ Nguyệt là một người độc ác tàn nhẫn, liền không nói nữa.

trên đường, các hộ vệ vây xung quanh, Tạ Minh Thiệu đứng ở xa nhìn thấy, trong lòng biết không thể tiến lại gần, nhất thời cũng chỉ có thể nhìn chờ đợi nguyền, chỉ tiếc muội muội vẫn chưa có biện pháp, cũng không biết tới lúc nào Tổng Vân mới nhìn trúng muội muội? Muội muội không thể trở thành Sở vương phi, thì hẳn ta không đối phó được Tạ Minh Kha!

Hoặc là, phải nghĩ ra một cách khác.

.....

Trạch viện mới của Kỳ gia vô cùng rộng lớn, sau khi tiến vào trong ở, Kỳ Dao vạn phần yêu thích.

Mặc dù kiếp trước cũng đôi trạch viện mới, nhưng bởi vì nàng đã gả ra ngoài, cho dù có trở về nhà mẹ đẻ cũng không có loại tâm tình như hiện tại, nàng ngay lập tức bảo Chu ma ma đi chợ hoa mua vài bồn hoa, lại trồng cây trong viện, nhưng hiện nay đang lúc mùa đông, ở đâu ra hoa tươi với cây non chứ?cũng chỉ có thể ngồi xõm trong viện nhìn đôi rùa.

Nhưng không ngờ, Dương Thiệu người tặng rùa cái cho nàng, truyền tới tin chiến thắng từ Vân Châu, Tần Vương liên tiếp lui bại, những thành trì đã chiếm được phải nộp ra toàn bộ.

Kỷ Đình Nguyên nói tới mức mặt mày hớn hờ: "Gần như không hề tổn hại một chút binh mã nào, Hoàng thượng nghĩ tới chiến bại của Tổng đốc Vân Xuyên, vậy mà lại triệu ông ta tiến cung mừng cho một trận."

Kỷ Chương nói: "Con lại nghe ngóng chuyện này từ đâu?"

Niệm công lao trước đây của Tổng đốc Vân Xuyên, Hoàng thượng không tước mũ ô sa mà chỉ giáng chức ông ta, lưu lại trong Kinh Thành làm một viên ngoại lang.

Kỷ Đình Nguyên nói: "Con quen biết một vị cấm quân."

Ca ca đứng là bạn bè khắp thiên hạ, Kỳ Dao nói: "Ca ca, huynh nói thật sao?"

Nàng thực sự không dám tin Dương Thiệu lợi hại như vậy, Tần Vương kia thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú không nói, còn chiếm được địa thế thuận lợi, Dương Thiệu dẫn quân tới Vân Châu, binh mã mệt mỏi, sao có thể đoạt được thành nhanh chóng như vậy? hẳn nghĩ ra được diệu kế hay sao?

"Đương nhiên là thật," Kỷ Đình Nguyên nghe được tin tức này, vô cùng sùng bái Dương Thiệu, "vừa mới bắt đầu liền chặt đứt lương thảo, lại dùng kế phản gián, trận pháp mỗi một chỗ đều khác chế kẻ địch...đến nay Tần Vương đã bị bắt, Hầu gia lập tức sẽ trở về Kinh Thành."

không phải chứ?

Lẽ nào không phải mất hơn một năm hay sao? rõ ràng nàng đã tính qua, Dương Thiệu trở về thì nàng đã mười lăm mười sáu tuổi rồi, mà không phải là nửa năm ngắn ngủi! Kỳ Dao hoàn toàn không tin lời nói ma quỷ của ca ca.

Nhưng sau khi qua năm mới chưa tới ba ngày, bên ngoài liền truyền tới từng trận âm thanh ầm ầm, còn có tiếng pháo nổ rung trời, nàng nghiêng tai lắng nghe một lát, hình như truyền tới rất nhiều lời nói giao nhau, vô cùng huyền ảo.

"Mộc Hương, đi xem xem là chuyện gì?"

không phải là nhà nào thành thân đấy chứ, bây giờ đúng là thời điểm chiều tối.

Mộc Hương nhanh chân chạy đi, qua một lát liền chạy về: "cô nương, người đoán xem là chuyện gì?"

"Ta làm sao có thể đoán ra?" Kỳ Dao cau mày.

"cô nương, rất dễ đoán đó!"

Kỷ Dao nói: "...nhanh nói."

"Là Hầu gia hồi Kinh rồi!" Mộc Hương nhường mày nói, "pháo hoa bên ngoài do binh mã tư đốt theo lệnh của Hoàng thượng chào đón Hầu gia khải hoàn trở về. cô nương, người mau đi nhìn xem, bên ngoài vô cùng náo nhiệt."

Kỷ Dao ngây ra như phỗng

Ca ca cư nhiên nói đúng? Nhưng trong lòng nàng vẫn có chút không dám tin, vội vàng lấy một chiếc áo khoác lông cáo, theo Mộc Hương chạy tới đầu đường xem.

Đến muộn quá, các tướng sĩ đã vào thành rồi, đương nhiên không phải tất cả binh lính đều vào, các binh sĩ đi đánh trận gần như đều trở về doanh trường ngoài thành, người có thể tiến cung yết kiến, được Hoàng thượng ban thưởng chỉ có Đại tướng quân và vài vị phó tướng tham tướng.

Dẫn đầu đương nhiên là Dương Thiệu.

hắn vẫn cười bảo mã đen sẫm đỏ, điều khác biệt duy nhất là trang phục, lúc trước hắn mặc một bộ y bào màu lam đậm, tuần mỵ vô song, nhưng lúc này lại mặc khôi giáp màu bạc, bên ngoài khoác một kiện áo choàng dài màu đỏ tươi, ngồi trên lưng ngựa, giống như kiếm sắc rút ra khỏi vỏ, có một loại ngạo khí phá tan trời đất.

Từ trước tới nay Kỳ Dao chưa từng nhìn thấy Dương Thiệu như vậy.

Trong trí nhớ dài đằng đằng của nàng, ấn tượng của hắn lưu lại cho nàng, vẫn là bộ dáng khi ở Ngọc Mãn Đường, là nam nhân khi nhìn thấy nàng liền mỉm cười đến vô cùng ôn nhu.

Nàng cảm thấy trái tim mình đập nhanh hai nhịp, muốn giơ tay lên làm cho hắn chú ý tới, nhưng không cử động, lại buông tay trở về. Vạn nhất hắn phát hiện ra nàng, lại có thể nói gì đây, làm sao cũng cảm thấy kì kì quái quái! Nàng chỉ là không tin lời ca ca nói, đến đây xác nhận thôi.

Thực tế chứng minh, kiếp này Dương Thiệu phát huy ngoài ý muốn, cư nhiên đánh thắng trận nhanh như vậy, như có thần trợ giúp... đang lúc suy nghĩ linh tinh, nàng nhìn thấy ngựa của Dương Thiệu chậm chậm đi tới, đi tới trước mặt nàng, dừng lại trước một đám người.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt đen kịt của hắn.

Lúc này ánh nắng chiều rơi vào ánh mắt hắn, càng làm cho con ngươi óng ánh, đoạt tâm hồn người khác, trong sự quan sát im lặng, đột nhiên hắn cười.

Ôn nhu như gợn sóng lăn tăn dập dờn, lan tỏa trong không trung.

Kỷ Dao ngẩn ngơ, đột nhiên cảm thấy mặt hơi nóng, nhưng rất nhanh đã nhìn trái nhìn phải, hoài nghi Dương Thiệu cười với người khác.

Dù sao nhiều người như vậy, hẳn làm sao có thể phát hiện ra nàng? Nàng cũng không cao, phía trước có nhiều người đang đứng, nhưng đợi đến khi nàng quay đầu nhìn lại, lại thấy Dương Thiệu đã đi xa rồi, dường như nụ cười vừa rồi chỉ là ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Buổi tối, Kỷ Dao nằm mơ.

Trời ngày hè, ve sầu trên cây kêu râm ran, nàng ngồi trước gương trang điểm, vẽ mày tô môi, mặc bộ váy sam màu vàng tơ, dưới sự thúc giục của Mộc Hương, nàng nhanh chóng chạy ra ngoài.

một nam nhân cười tuấn mã đứng đợi ở đó, vừa nhìn thấy nàng liền cúi người ôm nàng lên lưng ngựa.

Tuấn mã chạy như bay trong gió, váy nàng bay bay, nam nhân dùng cương ngựa, nói bên tai nàng: "Dao Dao, muốn học không? Học xong chúng ta cùng nhau cưỡi ngựa."

Nàng ôm chặt eo hắn, lắc đầu liên tục: "Ta không học, chàng biết cưỡi ngựa là được rồi, ta muốn ngồi thoải mái mái như thế này thôi!"

hắn cười với nàng, cúi đầu xuống.

Bên môi nóng lên, là do nam nhân cúi xuống hôn nàng.

Sau khi buông dây cương, ngựa lại tiếp tục chạy, hắn hôn nàng thật sâu, ôm nàng thật chặt, lồng ngực rộng lớn mà rắn chắc, hai cánh tay hữu lực mạnh mẽ, nàng chỉ cảm thấy cả người nóng bừng, chẳng có hơi thở mà hít thở, liền giờ tay ra liều mạng đẩy hắn...

"cô nương..." bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Mộc Hương, "cô nương làm sao vậy, thời tiết như vậy, cứ nhiên đem chăn đắp rơi hết rồi, như thế lạnh lắm."

Kỷ Dao bừng tỉnh mở chòàng mắt.

thì ra là nằm mơ!

Sao lại mơ một giấc mơ như vậy cơ chứ? Nàng vội vàng kéo chăn lại: "có chút nóng, người đi rót cho ta chút nước."

"Vâng." Mộc Hương đáp lời.

Nhìn bóng lưng Mộc Hương, Kỷ Dao cảm thấy mặt nóng bừng, có lẽ vì hôm nay gặp mặt Dương Thiệu nên mới nằm mơ, nàng sờ sờ mặt mình, nụ cười của nam nhân khi ở cổng thành rất giống kiếp trước, khơi dậy hồi ức của nàng.

Chỉ là, những hồi ức đó đến nay chỉ thuộc sở hữu của một mình nàng, Dương Thiệu không hề biết một chút nào, nếu hắn cũng là kiếp trước....

Nghĩ vậy liền ngẩn người, sao có thể như vậy? Nếu như đúng, hẳn nhất định sẽ đối với nàng ôn nhu trầm nghe ngàn thuận ngay từ lần đầu gặp mặt, mặc dù lần đánh trận này có chút kỳ quái, trở về trước một năm, nhưng có thể vì vận khí của hắn tốt, dù sao thì có rất nhiều chuyện đã thay đổi, nói không chừng là do Tần Vương trở nên ngu xuẩn cũng nên.

nói chung, hắn không phải Dương Thiệu kia.

Mộc Hương rót nước đến, nàng uống xong lại tiếp tục giấc ngủ.

Dương Thiệu lập được đại công, bắt sống Tần Vương, nhanh chóng ngăn chặn sự mở rộng của chiến tranh, tránh cho dân chúng Đại Yến rơi vào cảnh sinh linh đồ thán, Hoàng thượng long tâm vui mừng, trực tiếp thăng quan cho hắn trở thành Tổng đô đốc của Đô đốc phủ ngũ quân, trưởng quân binh mã trong Kinh Thành, lại ban thưởng hoàng kim châu bảo, nhất thời vị Hầu gia trẻ tuổi trở thành nhân vật nóng bỏng tay.

Phù đệ lúc nào cũng đông như trẩy hội, xe đến xe đi, nhưng đa số đều bị Dương Thiệu cự tuyệt.

Thái phu nhân lại khuyên bảo: "Càng được Hoàng thượng xem trọng, càng phải cẩn thận hành sự."

"Nhi tử đã biết."

Thái phu nhân lại nói: "Có điều nhân lúc này con thành thân, ngược lại là thời điểm tốt." Dựa vào điều kiện hiện nay của hắn, muốn chọn cưới các cô nương càng dễ dàng, bà đã có một số nhân tuyển rồi.

Nếu như chọn liên hôn, tương lại địa vị của Hầu phu ở trong Kinh Thành càng vững chắc.

Dương Thiệu bóp bóp mi tâm: "Nhi tử đánh trận trở về, vô cùng mệt nhọc, chuyện này để sau hãy nói."

"Được rồi, vậy 'sau này nói'," lời nói của Thái phu nhân có chút chế nhạo, "sau này không có chiến sự, con ngày ngày ở trong Kinh, ta xem con có thể kéo dài tới khi nào." một người nam nhân, bà không tin, hẳn thực sự không muốn cưới cô nương bầu bạn, hồng tỵ thêm hương.

Dương Thiệu có khổ mà không thể nói.

Đáng tiếc Kỷ Dao còn nhỏ, nếu không sớm đã cưới nàng về phủ rồi.

Nhưng nghĩ tới ngày đó nàng đứng ở cổng thành, trong lòng lại cảm thấy vui mừng, nếu như không phải vì lo lắng, Kỳ Dao khẳng định sẽ không đi ra đón hấn, nàng nhất định là rất nhớ hấn.

Phải tìm một cơ hội đi gặp nàng!

.....

Mùng năm tết.

Kỳ Nguyệt ngồi trước cửa sổ xem sổ sách, giống như Lão phu nhân nói, Tạ phủ gia nghiệp to lớn, nội tình thực sự là rắc rối phức tạp, không chỉ có lương thực trồng ở các thôn trang, thuê mướn nông dân, chính là những chương mục sổ sách trong các cửa hàng, cũng phải mất rất nhiều sức lực để xem.

Thấy nữ nhân hơi hơi cau mày, Tạ Minh Kha bỏ cuốn sách trong tay xuống, đi tới hỏi: "Có phải xem đâu đâu hay không?"

"Ừm, cũng không biết Minh quân sự trước đây quản lý như thế nào, thực sự là quá mệt mỏi." Kỳ Nguyệt ngẩng đầu, "Chàng thành thân, người vui mừng nhất không phải là Minh quân sự đấy chứ?"

Tạ Minh Kha không nhịn được cười: "Nếu như đúng, Minh quân sự thực sự phải tặng một phong bao đỏ thật dày, đợi lát nữa ta đi hỏi ông ấy."

Y ngồi xuống, ôm Kỳ Nguyệt ngồi lên đùi: "Chỗ nào xem mệt mỏi."

"không biết trên đồng ruộng nên trồng những gì, họ hỏi ý kiến của thiếp." Kỳ Nguyệt lắc đầu, "mặc dù lúc nhỏ thiếp sống ở trong huyện, Tổ phụ cũng là nông dân, nhưng cũng không hiểu rõ."

"Vậy thì hỏi Minh quân sự," Tạ Minh Kha ôm eo nhỏ của nàng ấy, "không cần đề ý nhiều như vậy, khi nàng chưa gả vào Tạ phủ, ông ấy cũng quản lý ngay ngắn rõ ràng, hiện tại muốn trộm lười biếng. Hơn nữa, qua loa một chút cũng không sao, cũng không phải chuyện gì to tát, nàng không phải chuyện gì cũng tự mình làm."

"Tổ mẫu nói một chút sai lầm có thể dẫn tới tổn thất to lớn, cái này còn không tính là chuyện lớn hay sao?" Kỳ Nguyệt cười, "vậy cái gì mới tính là chuyện lớn, Tạ đại nhân?"

"Chuyện lớn ấy à," Tạ Minh Kha cúi đầu hôn lên môi nàng ấy, "cái này là chuyện lớn, còn có," nụ hôn lại rơi xuống thùy tai, "cái này cũng là chuyện lớn...."

Khi nhẹ khi nặng, làm Kỳ Nguyệt cảm thấy ngứa, dựa vào trong lòng y, dùng tay để đỡ.

đang lúc hai người thân mật, Trầm Hương ở bên ngoài bấm báo, nói là Trần lão phu nhân tới, còn mang con dâu theo đang nói chuyện ở chỗ Lão phu nhân.

Đều là các gia tộc thường xuyên qua lại với Tạ gia, Tạ Minh Kha dừng tay, giúp Kỳ Nguyệt kéo lại vạt áo.

Khuôn mặt Kỳ Nguyệt vẫn còn đỏ, đứng dậy từ trên người Tạ Minh Kha, có chút kì quái nói: "không biết là chuyện gì."

"Có lẽ gọi nàng tới đánh bài diệp tử, Trần lão phu nhân thích nhất trò đó...." Tạ Minh Kha nhìn nàng một cái, "Nàng có biết không? Sau này xã giao với các phu nhân, phải sử dụng tới."

Kỳ Nguyệt lắc lắc đầu.

Tạ Minh Kha liền dạy nàng ấy một chút.

Đợi đến khi tới chính phòng, quả nhiên có vài người ngồi trong đó, Kỳ Nguyệt cũng không câu thúc, thành thạo chào hỏi mọi người.

Quả nhiên Trần lão phu nhân thích đánh bài Diệp tử, Lão phu nhân liền gọi Kỳ Nguyệt ngồi xuống, còn để Tạ Nhị phu nhân ngồi bên cạnh nàng ấy chỉ điểm, sợ Kỳ Nguyệt không biết chơi.

Kết quả nàng ấy học rất nhanh, không những khiến Trần lão phu nhân thắng đến vui vẻ, bản thân nàng ấy cũng không thua tiền, ngược lại là Tạ Nhị phu nhân không nói được mấy câu, Kỳ Nguyệt liền đánh bài ra rồi, không đánh sai con nào hết. Sắc mặt Nhị phu nhân khó coi, bà ta vốn muốn nhân cơ hội này đề thân cận Kỳ Nguyệt, nhưng hiện nay xem tình hình, cần bản là không cần bà ta trợ giúp.

Lúc này Tạ Minh Thiệu đi tới, hành lễ với mọi người.

Ánh mắt rơi trên người Kỳ Nguyệt, liền giống như dính vào đó không dứt ra được, làm nàng ấy cảm thấy rợn người, như bị độc xà nhìn trúng.

Kỳ Nguyệt hơi ngồi thẳng người, sắc mặt trở nên lạnh lẽo.

Tạ Minh Thiệu một chút cũng không phát hiện ra, còn xán lại gần hỏi: "Mẫu thân, người chỉ điểm Đại tẩu như thế nào rồi? Liếc xem hình như cũng không thắng, con đến xem xem."

Kỳ Nguyệt cau mày: "không cần, vốn dĩ cũng chỉ là muốn bồi Trần lão phu nhân và Tổ mẫu chơi một chút thôi, vui vẻ là được."

"Vậy Đại tẩu càng phải để cho Trần lão phu nhân và Tổ mẫu vui vẻ hơn nữa."

Lão phu nhân từ trước đến nay vẫn yêu quý cháu trai này, cười mắng hấn ta: "Người xán lại xem nào nhiệt cái gì? Người đánh bài lợi hại như vậy, là muốn dạy Nguyệt Nhi đánh thắng hết ngân lượng của chúng ta hay sao?"

Trần lão phu nhân cũng cười: "Cũng đúng, đi đi đi."

"Ta cũng chỉ tùy tiện nói hai câu, lập tức liền đi." Tạ Minh Thiệu đã đi đến bên cạnh Kỳ Nguyệt, ngửi thấy mùi thơm trên người nàng ấy, hấn ta cảm thấy Kỳ Nguyệt dường như càng động lòng người hơn so với trước đây, nhất định là vì mùi vị quả chín sau khi gả cho người khác, nhưng thứ quả đó đã bị Tạ Minh Kha chạm qua....nghĩ tới kẻ vẫn luôn đề đầu cười cồ hấn ta, Tạ Minh Thiệu càng muốn chiếm được Kỳ Nguyệt, hung hăng trả thù Tạ Minh Kha.

hấn ta tiến tới càng gần.

Kỳ Nguyệt trong lòng chán ghét, đang muốn mượn cớ đứng dậy, liền nghe thấy giọng nói lạnh lẽo từ phía sau truyền tới: "Nhị đệ, ta có lời muốn nói với đệ, đệ ra đây."

Là Tạ Minh Kha tới, cả người nàng ấy thả lỏng.

Tạ Minh Thiều lại cứng ngắc, quay đầu cười: "Đại ca có gì muốn nói, nói ở chỗ nào mà chẳng được?"

"Ra ngoài." Tạ Minh Kha nói.

Những người trong phòng có chút kinh ngạc, nhìn về bọn họ.

Tạ Minh Thiều chỉ có thể đi ra ngoài.

Kết quả vừa mới ra đến cửa, liền bị Tạ Minh Kha nắm lấy cổ áo, đẩy hẳn ta lên tường: "Sau này ngươi còn dám tới gần nàng, cần thận mạng của ngươi!"

Tạ Minh Thiều ngoài cười trong không cười: "Người một nhà, cái gì mà gần với không gần? Ta chỉ là," lời còn chưa nói xong, trên mặt đã bị đánh một quyền, hẳn ta khiến trách nói , "Ngươi đánh ta...."

Hai hộ vệ tiến lên bịt mồm hẳn ta lại, lôi đi ra xa.

Còn về phần gã sai vặt của Tạ Minh Thiều, tự nhiên không phải là đối thủ.

"Đây là lần cuối cùng ta cảnh cáo ngươi," Tạ Minh Kha lạnh giọng nói, "nếu còn có lần sau, bất kể là ai ra mặt, đều không thể cứu ngươi đâu."

Tạ Minh Thiều cảm thấy giờ khắc này, nam nhân trước mặt đáng sợ vô tình, hẳn ta bỏ dậy nhanh chóng chạy trốn.

Nhìn bóng lưng hốt hoảng của hẳn ta, sắc mặt của Tạ Minh Kha lạnh như băng sương.

Trước đây Kỷ Nguyệt chưa gả cho y, Tạ Minh Thiều động tâm mà không được đáp lại, đến nay đều đã trở thành Đại tẩu của hẳn ta rồi, cư nhiên còn dám nhân cơ hội đâm chọt, cắt gấu loại tâm tư bản thù!

Y tuyệt đối không bỏ qua cho Tạ Minh Thiều.

"Nhìn chăm chăm cho ta, bất kể có hành động nào đều phải bẩm báo." Tạ Minh Kha phân phó hộ vệ, y cảm thấy dựa theo tính cách của Tạ Minh Thiều, hôm nay ăn đòn hẳn ta nhất định sẽ kích động, nghĩ hết mọi biện pháp đề đối phó y, vậy thì nhất định sẽ gây nên tai họa.

Hộ vệ lĩnh mệnh.

.....

Tết Nguyên Tiêu đến rồi.

Vốn Kỷ Dao hẹn Thẩm Nghiên cùng nhau đi ngắm đèn hoa đăng, ai ngờ đến chiều tối nhận được lời mời của Phúc Gia công chúa, muốn nàng buổi tối tới Minh Nguyệt Lâu, nghe nói còn có các cô nương của gia đình khác.

Kỷ Dao cảm thấy đau đầu.

Mặc dù Minh Nguyệt Lâu là nơi thường thức đèn lồng bạc nhất, nhưng đối mặt với tiêu rắc rối là Phúc Gia công chúa, nàng thực sự không dậy nổi hứng thú, nhưng mệnh lệnh của công chúa không thể cãi lại, cũng chỉ có thể đi tới đó. Lúc sắp đi, Liễu thị đi tới phòng nàng, sai Chu ma ma trang điểm cho nàng, còn ý vị thâm trường nói: "Con cũng không còn nhỏ nữa!"

Kỷ Dao năm nay mười bốn, nàng không phản đối.

Ý của mẫu thân, có lẽ là nên triển lộ ưu thế của cô nương, vậy thì biểu hiện trực tiếp nhất chính là dung mạo rồi, làm cho người khác ấn tượng với mình.

"Con ở bên ngoài phải thu liễm tính tình, đừng có tùy hứng, học hỏi Nguyệt Nhi một chút, ngoan một chút, đến nay nương cũng chỉ lo lắng chuyện của con thôi." Tính cách của hai nữ nhi nếu như có thể lấy thừa bù thiếu cho nhau, vậy thì tốt rồi, Liễu thị vuốt đầu nàng, than thở một câu, "Ca ca con, ta không dám mong đợi!"

Kề lưng tựa như ca ca, trước đây là do nàng trợ giúp Thẩm Nghiên, ở trước mặt ca ca nói lời tốt đẹp, Thẩm Nghiên vĩnh viễn xấu hổ trốn ở sau lưng nàng, lại thêm mẫu thân cũng thích Thẩm Nghiên, ca ca mới cưới nàng ta. Lần này nàng không nhiều chuyện, ca ca có ý định cả đời bầu bạn với rượu, thịt, băng hủ.

Kỷ Dao gật gật đầu: "Nương, con biết rồi."

Minh Nguyệt Lâu này là nơi tụ tập của các thế gia công tử, những người có năng lực mà nàng biết cũng không ít, dù sao cũng phải gả cho người, sớm một chút lưu ý cũng không có gì, cũng không phải thành thân ngay lập tức.

Kỷ Dao khoác áo khoác đi ra ngoài.

Minh Nguyệt Lâu nằm ở trung tâm của Kinh Thành, đi lên tầng cao nhất, có thể thu hết cảnh tượng đèn đuốc vào trong mắt, cho nên nơi này bình thường cũng không được coi là hiếm lạ, nhưng vừa đến Tết Nguyên Tiêu liền bị các nhân vật quyền quý đặt hết chỗ, bách tính bình thường khó mà kiếm được chỗ ngồi. Kỷ Dao đứng ở trước lầu, ngẩng đầu nhìn lên, hỏi Mộc Hương: "Ồ lâu mấy ấy nhỉ?"

"Lâu ba."

Kỷ Dao gật gật đầu, nhắc chân đi vào, đứng vào lúc này, phía sau truyền tới giọng nói trầm thấp của nam nhân: "Kỷ cô nương."

Nàng quay đầu lại nhìn, đúng là nam nhân nàng từng mơ đến vào mấy ngày trước, hẳn mặc cẩm bào ngũ sắc màu lam, khoác áo lông chồn màu đen, bên eo đeo ngọc bội, mang một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa, dáng vẻ ung dung.

"Gặp qua Hầu gia." Kỷ Dao hành lễ, "ngài cũng tới Minh Nguyệt Lâu sao?"

Ngày đó cách khá xa nên nhìn không rõ, hôm nay nhìn thấy phát hiện ra nàng cao lên không ít, giống như búp hoa sen nở lên trong ngày hè, duyên dáng yêu kiều.

Thấy hẳn đánh giá mình, nghĩ tới trước đây mình muốn cái gì cũng đều không có (chỉ đáng người), Kỷ Dao tự tin ưỡn thẳng ngực.

Nàng hiện nay cũng không phải trẻ con nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Dáng người tiểu cô nương thẳng đứng, khăn choàng lông cáo màu trắng vòng quanh cổ nàng, càng làm tôn lên màu da tuyết trắng, cánh môi hồng nhuận, giống như một chiếc đèn hoa đăng trong đêm tối, phát tán ra ánh sáng ấm áp nhu hòa.

thật đúng là cao hơn một chút, nhưng so với Kỳ Dao mười sáu tuổi, vẫn còn kém xa, Dương Thiệu đã từng nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp nhất của Kỳ Dao, đi tới gần nàng thêm hai bước, trong lòng nghĩ nàng vẫn còn có thể cao hơn một chút nữa, có thể cao tới bà vai hắn.

"Sao người lại tới đây?" Dương Thiệu hỏi.

Về mặt của hắn cũng không có gì thay đổi, Kỳ Dao cau mày, thầm nghĩ quả nhiên hắn không nhìn trúng nàng, nàng đã thay đổi rồi, không phát hiện ra sao?

Thôi bỏ đi, Kỳ Dao cảm thấy khó mà đoán được tâm tư của Dương Thiệu, nhàn nhạt nói: "Là Phúc Gia công chúa mời ta tới."

Cư nhiên là nàng ta.

Vậy không phải là Kỳ Dao lại gặp mặt Tống Vân hay sao? Dương Thiệu nói: "Đúng lúc, ta cũng tới Minh Nguyệt Lâu, cùng nhau đi lên thôi."

Kỳ Dao không cự tuyệt.

Hai người sóng vai mà đi, tiểu cô nương an an tĩnh tĩnh không nói một câu, Dương Thiệu cảm thấy có chút kì quái, trong lòng nghĩ không phải là nàng đang xấu hổ đấy chứ? Lần trước ra công thành đón hắn, đến nay lại đi cùng nhau, nàng ngược lại không hề hỏi về chuyện đánh giặc.

"Con rùa ta tặng người vẫn tốt chứ?" hắn hỏi.

"Ừ, phải trải qua mùa đông, ca ca chuẩn bị cát rồi, bọn chúng đều chui vào cát để ngủ, ta ngày ngày đều xem chúng."

Hình như rất thích, Dương Thiệu nhếch khóe miệng: "Ta nghe nói nhà người chuyển nhà rồi? Chuyển đến đâu vậy?"

"Ngõ Hoàng Dương." Kỳ Dao nghĩ, kiếp trước nhà mình chuyển tới đường Thanh Ngọc, kiếp này bởi vì chuyển nhà trước thời gian, trạch viện ở đường Thanh Ngọc kia vẫn chưa được giao bán, nếu không có lẽ mẫu thân cũng nhìn trúng căn nhà đó.

Dương Thiệu cũng nghĩ giống nàng.

"Ngõ Hoàng Dương đó rất thanh tịnh và đẹp đẽ, ta nhớ có một khu rừng cây bạch quả...." đi vào Minh Nguyệt Lâu, chỉ thấy mọi người đi lại trong lầu, hắn hơi nắm lấy cánh tay Kỳ Dao, kéo nàng đi sát bên người, "nhà người ở bên hướng đông hay hướng tây?"

Dựa gần y bảo của nam nhân, nàng cảm thấy một luồng ấm áp: "Hướng đông," nhưng nàng cố ý cách xa, không nhìn trúng nàng thì lôi kéo nàng làm gì?

Nam nhân lại dùng sức.

Kỳ Dao nghiêng đầu nhìn hắn, lông mày nhếch lên vô cùng câu hồn.

hắn nắm chặt tay: "không được chạy loạn."

Giọng nói ra lệnh, con người thâm trầm, loại cường thế này làm cho Kỳ Dao ngẩn ra.

Hai người đối mắt, phía trước lại truyền tới giọng nói sang sảng của nam tử: "Dương Đô đốc, người cũng ở đây, thật trùng hợp."

Kỳ Dao nghiêng đầu nhìn, phát hiện người tới mày dài mắt tuấn tú, mũi cao thẳng, môi đầy đặn, trong lòng giật mình, cư nhiên là Thái tử điện hạ Tống Diễm! Nhưng nàng không thể biểu hiện ra vẻ quan biết hắn ta được, cho nên lộ ra thần sắc hiểu kì.

"Gặp qua Thái tử điện hạ." Dương Thiệu thả tay, hơi hơi khom lưng.

Già và rất kinh ngạc, Kỳ Dao vội vàng hành lễ theo.

"Vị cô nương này..." Tống Diễm hỏi.

"Hồi Thái tử điện hạ, tiểu nữ họ Kỳ, là nữ nhi của Tri phủ phủ Thuận Thiên."

"Ồ, người là tiểu nữ nhi của Kỳ đại nhân!" Tống Diễm kinh ngạc, Tạ Minh Kha cưới vợ là đại nữ nhi của Kỳ Chương, hắn ta còn tặng lễ vật tới. Đánh giá trên dưới một lượt, nghĩ tới bộ dáng vô cùng thân cận của nàng và Dương Thiệu lúc vừa rồi, hoài nghi đây có lẽ là người trong lòng của Dương Thiệu.

Ngược lại lớn lên không tệ, nhưng nhìn dáng vẻ có chút nhỏ tuổi.

Tống Diễm nhìn Dương Thiệu: "Dương Đô đốc, cho mời không bằng ngẫu nhiên gặp mặt, đi uống một ly không?"

Kỳ Dao chớp mắt.

Thái tử vậy mà cũng tới Minh Nguyệt Lâu, còn mời Dương Thiệu, trừ phi nhìn trúng Dương Thiệu đang thể như mặt trời giữa ban trưa nên muốn lôi kéo hắn? Có điều Dương Thiệu có

lẽ không đồng ý, kiếp trước hẳn chẳng chọn ai, bắt kẻ là Thái tử điện hạ hay là Tổng Văn, chỉ an an ổn ổn làm Hoài Viễn Hầu của hân, Kỳ Dao nghĩ vậy không khỏi cau mày, nàng dường như không biết kết cục của Dương Thiệu ra sao.

Có điều sau khi nàng bị độc chết, Dương Thiệu không còn quan hệ gì với Kỳ gia, nghĩ ít hân là bình yên vô sự.

"Nếu Điện hạ đã quen biết Hầu gia, tiểu nữ liền không là phiền nữa, cáo từ." Kỳ Dao hành lễ, đi lên trên lầu.

Theo cử động của nàng, áo choàng hơi lay động.

Dương Thiệu thu hồi ánh mắt, hỏi Tổng Diêm: "Hôm nay chỉ có Điện hạ tới sao?"

"không, ba vị Hoàng đệ cũng tới, còn có Yên Yên, đứng rồi..." Tổng Diêm cười cười, "vị Kỳ cô nương kia có phải là người mà Yên Yên mời tới?" Đó mặc dù là muội muội của Tổng Văn, nhưng bởi vì trong cung chỉ có một mình nàng ta là công chúa, hoạt bát đáng yêu, Tổng Diêm cũng không ghét nàng ta.

"Đúng, Điện hạ đoán không sai." Dương Thiệu đã sớm nói với Tổng Diêm không được làm lộ quan hệ của hai người, nhưng ngày lễ tết như hôm nay, bắt kẻ là Hoàng tộc hay quyền quý, đều có thể đụng mặt nhau, ngược lại không cần cố ý tránh mặt, nếu không càng làm người khác hoài nghi, "nếu các Điện hạ đều tới, tự nhiên phải đi bái kiến mới phải."

Hai người đi tới nhà gian.

Kỳ Dao một đường đi lên, đã nhìn thấy mấy vị công tử, trong đó không thiếu những người anh tuấn xuất sắc, dựa vào địa vị của Kỳ gia, muốn gả cho những người có tiền đồ này cũng không khó, có điều, nếu muốn hai người lưỡng tình tương duyệt... dường như cũng không dễ dàng như vậy.

Nàng từ từ đi lên lầu ba.

không ngờ vừa nhìn liền thấy tỷ tỷ.

"Tỷ tỷ!" Nàng lập tức nhào tới, nàng cư nhiên quên mất, Phúc Gia công chúa thích tỷ tỷ như vậy, sao có thể không cho mời?

Phúc Gia công chúa cười: "Ai nha, hai người các ngươi đúng là tỷ muội tình thâm, ta nhìn thấy cũng thấy ngưỡng mộ, Mẫu phi của ta lại không sinh thêm cho ta một muội muội nữa." nói xong thân sắc nàng ta có chút âm đạm, có phải vì như vậy nên Hoàng Tổ mẫu mới tuyển nhiều phi tử tiến cung, muốn bọn họ sinh con cho Phụ hoàng.

Phúc Gia công chúa thờ dãi một hơi.

"Công chúa, sao phải đau buồn, có chúng ta bầu bạn với người." không đợi tỷ muội Kỳ gia mở miệng, Tạ Minh Châu đã cướp lời trước, "ta có thể thường xuyên bầu bạn cùng công chúa."

Tạ Minh Châu này đúng là càng ngày càng mặt dày, Kỳ Dao nghĩ, tại sao Chu Lương âm còn chưa xuất hiện vậy? Cũng là kì quái, trong trí nhớ của nàng, Tổng Văn đã quen nàng ta rồi mới đứng.

Nàng đôi mắt nhìn bốn phía, nhưng không nhìn thấy Chu Lương âm.

Kiếp này sẽ không phải vì thế sự biến đổi, làm cho Chu Lương âm biến mất rồi đấy chứ?

Kỳ Dao ngẩn ngơ.

Dường như Phúc Gia công chúa được Tạ Minh Châu dỗ vui, cười nói: "Ngươi nói cũng đúng, nhưng thường xuyên bầu bạn thì không được, cho dù ta nguyện ý, Tạ đại nhân Tạ phu nhân cũng sẽ không đồng ý, ngươi cũng phải ở bên người bọn họ tận hiếu."

Lời này nói ra, các cô nương không nhịn được cười.

Sắc mặt Tạ Minh Châu hơi thay đổi, cảm thấy bản thân ả ta hơi gấp gáp rồi, ả ta là cô nương xuất thân từ vọng tộc, tuyệt đối không được quên thân phận của mình làm trò cười cho người khác. ả ta nhanh chóng nở nụ cười: "Công chúa nói rất đúng, là ta nhất thời nói lỡ lời."

Kỳ Dao nhỏ giọng nói với Kỳ Nguyệt: "Tỷ tỷ, Tạ Minh Châu kia có từng ức hiếp tỷ không?"

"không có." Kỳ Nguyệt kéo tay muội muội, "ta thường không qua lại với Nhị phòng, dù có đi, cũng là mang theo hộ vệ."

Nghe có vẻ như không phải chịu một chút ủy khuất nào, Kỳ Dao nhìn tỷ tỷ, so với lúc ở nhà, khuôn mặt của tỷ tỷ hơi đầy đặn hơn một chút, ánh mặt ôn nhu như nước, nghĩ tới chắc là rất ân ái với Tạ Minh Kha, nàng vô cùng vui mừng.

Phúc Gia công chúa nói chuyện một lát với mọi người, liền mời mọi người tới bên cửa sổ xem hoa đăng.

Bên ngoài lại bày rất nhiều đồ ăn, điểm tâm, hoa quả, muốn gì có nấy, thậm chí còn có rượu ngon, mọi người vừa ăn đồ ăn vừa ngắm hoa đăng, nói cười vui vẻ, không khí hòa hợp.

Chỉ có điều đó chỉ là bề ngoài thôi, hôm nay các Hoàng tử tôn quý, các công tử xuất sắc nhất trong Kinh Thành đều tụ tập ở Minh Nguyệt Lâu, trong lòng các cô nương đều có suy nghĩ riêng, mắt thấy trên đường phố có sư tử nhảy múa, Phúc Gia công chúa nổi tình trẻ con "thùng thùng thùng" chạy xuống dưới lầu, bọn họ cũng nhân cơ hội này lấy cớ để chạy xuống theo. Đương nhiên, các cô nương xinh đẹp rất được hoan nghênh, các công tử cũng giống vậy, đều không an phận.

Ví như Tạ Minh Kha, rất nhanh liền tìm tới Kỳ Nguyệt.

Y muốn dẫn kiều thê đi đoán câu đố đèn.

Nhìn Tạ Minh Kha ở phía xa, Kỳ Nguyệt đỏ mặt, nhẹ giọng nói: "Dao Dao, muội cũng đi cùng đi."

Nàng mới không đi theo đâu, đợi lát nữa nói không chừng trong lòng tỷ phu ghét bỏ nàng, Kỳ Dao nói: "Muội ở đây xem hoa đăng, rất tốt, " nàng đẩy Kỳ Nguyệt, "tỷ nhanh đi đi."

Kỳ Nguyệt do dự một lát, mới đứng dậy đi tới chỗ Tạ Minh Kha, lập tức liền bị nam nhân nắm lấy tay.

Hai người nhìn nhau cười một cái, đi xuống dưới lầu.

Kỳ Dao nhìn thấy vậy, trong lòng không khỏi chua chua.

Đột nhiên cảm thấy thật hâm mộ tỳ tỳ!

Nàng kiếp này phải làm sao đây?

Kiếp trước thích Tổng Vân cầu mà không được, Dương Thiệu sùng ái nàng, nàng lại cô phụ tình ý của hắn, đến kiếp này.... cũng không biết nàng sẽ thích ai.

Nhìn ánh đèn sáng óng ánh bên dưới, trong lòng cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đột nhiên trước mặt có một chiếc đèn hoa đăng, Kỳ Dao ngơ ngác, nhìn thấy hoa đăng này là hoa đăng hoa sen, hình bát giác, mỗi một mặt đều vẽ hoa sen, nhưng dáng vẻ khác nhau, màu sắc của hoa cũng khác nhau, màu trắng, màu đỏ, màu tím, màu vàng....nàng đếm một chút, nghiêng đầu nhìn, liền thấy một đôi mắt phượng hẹp dài, sáng lấp lánh giữa ánh đèn.

"Người, " Kỳ Dao kinh ngạc, "là người?"

Tổng Vân!

Vừa rồi rất nhiều cô nương đi trước, duy chỉ không thấy Kỳ Dao, hắn ta nhớ rằng muội muội nói chuyện với mẫu phi về việc mời khách vào ngày tết Nguyên Tiêu, có nhắc qua tên của Kỳ Dao. Kết quả đến đây, thấy Kỳ Dao ngồi một mình trước cửa sổ không biết đang nghĩ cái gì, về mặt vô cùng cô đơn.

hắn ta liền cầm hoa đăng đến dụ dỗ nàng.

Tiểu cô nương quay đầu lại, so với hoa đăng còn xinh đẹp hơn, khuôn mặt nàng trở nên nhợt nhạt hơn, nhỏ nhắn bằng lòng bàn tay, lông mày nhỏ dài, dưới lông mi cong cong, là đôi mắt trong suốt đầy nước, như chảy thẳng vào trong tim hắn ta.

"Người quen ta?"

"Tổng công tử?" Kỳ Dao nghĩ, gặp nhau quá nhiều lần, cũng nên dừng lại, cũng không thể cứ mãi bày ra bộ dáng không nhớ ra được, chỉ có người ngốc mới như vậy.

Cuối cùng cũng nhớ ra hắn ta, Tổng Vân vô cùng vui vẻ: "Đúng, Kỳ cô nương "

"Tổng công tử cư nhiên cũng ở trong Minh Nguyệt Lâu, " Kỳ Dao nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện xung quanh vắng vẻ, "sao chẳng có một ai vậy."

Toàn là những kẻ tâm nghĩ mưu mô, chỉ có nàng là ngây thơ, Tổng Vân nói: "Ất hẳn là có chuyện khác." nói xong liền đưa hoa đăng cho nàng, "sắc trời đã tối, người không nên đơn độc ở đây, đèn hoa đăng này cầm lấy, kêu nha hoàn đưa người hồi phủ đi."

Kỳ Dao ngẩn ngơ.

Tổng Vân cư nhiên tặng nàng hoa đăng!

"Người nói thật?" Con người của nàng hơi hơi trùng to.

"không thích sao?" Tổng Vân cười, vừa rồi để trước mặt nàng, ánh mắt nàng không hề di chuyển, "hể thích, đương nhiên có thể tặng cho người."

hắn ta cười rất ôn hòa, dường như có chút thích nàng, đó là điều Kỳ Dao từng mơ ước, nàng hơi do dự, rốt cuộc có nên nhận hay không...

Chính vào lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ xa tới gần, nàng nâng mắt lên nhìn, cư nhiên là Dương Thiệu, hắn đi rất nhanh, áo khoác lông chồn màu đen bay bay trong gió, giống như một đám mây đen.

Kỳ Dao đột nhiên cảm nhận được một luồng hàn khí.

"thì ra Điện hạ ở đây." Dương Thiệu thấy Tổng Vân rời đi, lặng lẽ theo đuôi, không nghĩ tới hắn ta vậy mà lại đến gặp Kỳ Dao, xem bộ dáng hình như còn muốn tặng hoa đăng cho nàng, trong lòng hắn đáng lên cơn giận khó mà áp chế được.

Dương Thiệu vừa đến, liền vạch trần thân phận của hắn ta!

Ánh mắt Tổng Vân hơi ngưng lại, hắn ta giấu diếm rất lâu, vốn muốn tiếp tục dùng thân phận "Tổng công tử" để gặp Kỳ Dao, đến nay không thể giấu tiếp được nữa rồi.

"Kỳ cô nương, " nhưng hắn ta không muốn Kỳ Dao hiểu lầm, đang muốn giải thích, lại bị Dương Thiệu cắt ngang, "còn không đi, ngơ ngẩn ra đó làm gì? Phúc Gia công chúa đã sớm xuống dưới lầu ngắm hoa đăng, người không phải nên bầu bạn bên cạnh hay sao? Lại dám ở đây làm phiền Điện hạ xem hoa đăng."

Ngữ khí lạnh như băng, Kỳ Dao cắn môi, trong lòng nghĩ ai làm phiền Tổng Vân, là Tổng Vân đến làm phiền nàng có được không? Nhưng nàng không dám đấu khẩu với Dương Thiệu, chỉ có thể nói: "Điện hạ, tiểu nữ cáo từ."

Xem ra tâm tình rất tệ, có thể là vì nàng hiểu lầm hắn ta cố ý lừa gạt, Tổng Vân muốn giải thích, nhưng trước mặt Dương Thiệu, thực sự là khó mà mở miệng ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Kỳ Dao rời đi.

Váy áo của tiểu cô nương bay bay, giống như một con bướm.

Hai người nam nhân đồng thời nhìn bóng lưng nàng, trong lòng suy nghĩ khác nhau, Tổng Vân đột nhiên đi về phía trước, Dương Thiệu nói: "Điện hạ, vì thân có chuyện không hiểu, vừa rồi Điện hạ nói, ngân lượng Hộ bộ...." hắn cố ý kéo chân Tổng Vân, Tổng Vân dừng một chút, chỉ có thể quay đầu lại.

Có thể là bản thân mình nghĩ nhiều, trước đây Kỳ Dao căn bản không nhớ rõ hắn ta, vậy thì lần mạo danh là khách ở trong cung, chưa chắc nàng đã nhớ tới, mà lúc ở núi Ngọc Sơn, hắn ta nói mình họ Tổng, nghiêm túc mà nói thì cũng không tính là lừa gạt, nàng có lẽ cũng chỉ có chút kinh ngạc thôi.

Tổng Vân nói chuyện chính sự với Dương Thiệu.

Kỳ Dao trong lòng không vui, tự nhiên bị Dương Thiệu mắng cho một trận, làm sao có thể vui được? Nàng vừa thăm mắng Dương Thiệu, vừa đi xuống lầu, kết quả vừa định ngồi vào trong kiệu, trước mặt liền lóe lên một bóng người, bên eo bị buộc chặt, cảm giác sau lưng chạm vào tường, bên tai nghe thấy giọng nói trầm thấp của nam nhân: "Ta đã sớm nói với người cách xa người Hoàng tộc ra một chút, đều quên rồi sao?"

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi con người, cho dù được ánh đèn chiếu rọi, nhưng lại đen tối như ban đêm, dường như có thể hút nàng vào trong đó

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Kỷ Dao bị dọa đến ngáy người.

Nàng chưa từng nhìn thấy một Dương Thiệu âm u lạnh lẽo như vậy, trừ một lần ở kiếp trước, sau khi nàng sinh bệnh, lúc thanh tỉnh đối mặt với Dương Thiệu, thần sắc của hắn chính là như thế này. Nàng vẫn luôn không biết bản thân mình làm sai cái gì để Dương Thiệu phải đối xử lạnh lùng như vậy, nhưng sau đó hắn lại mang bánh tорт đồ nàng, nên hồi phục lại như lúc ban đầu.

Con mắt tiểu cô nương trừng to, như một dòng suối trong xanh, bên trong hàm chứa kinh hoàng sợ hãi.

Dương Thiệu lúc này mới phát hiện mình thất thố.

Nàng không phải Kỷ Dao của kiếp trước, nàng không sai, nếu có sai là Tống Văn sai, rõ ràng hắn ta không hề để ý tới Kỷ Dao, sao đột nhiên lại nảy sinh hứng thú với nàng cơ chứ.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Sợ dọa hồng Kỷ Dao, Dương Thiệu buông tay ra: "Ta là sợ người không biết lợi hại trong đó, đặc tội hoàng tộc, nhẹ thì đầu thân một nơi, nặng thì liên lụy cứu tộc, Sở vương điện hạ này từ trước tới nay không thích nữ nhân bám lấy làm phiền, người hôm nay...."

"Ai bám lấy hắn ta?" Kỷ Dao nghe thấy lời này như bị đâm phải chân, suýt nữa thì nhảy dựng lên, "ta đang xem hoa đăng, là hắn ta tự tìm tới, nói muốn tặng đèn hoa đăng cho ta!"

Lòng tự trọng còn rất cao, Dương Thiệu nhếch khóe miệng, xem ra nàng không thích Tống Văn, vậy Tống Văn tại sao... ánh mắt hắn híp lại: "Người rốt cuộc đã gặp hắn ta mấy lần?"

Giọng điệu có chút chất vấn.

Kỷ Dao nghĩ, nàng vì sao phải nói cho Dương Thiệu biết? Miệng thì muốn nói "người quân làm gì", nhưng đó là Đô đốc, một tiểu nữ nhi như nàng đặc tội không nổi.

"Hai ba lần," Kỷ Dao buồn bực trả lời, nàng quay người muốn đi, "nếu Hẫu gia không còn chuyện gì nữa, ta nên trở về rồi."

hắn vì muốn đuổi kịp nàng, vội vàng nói với Tống Văn vài câu, nhảy từ trên lầu hai xuống nóc nhà mà xuống, không thể để nàng rời đi dễ dàng được. Dương Thiệu gờ tay ra ngăn cản: "Vừa rồi dọa đến người, ta là sợ người gây họa nguy hiểm cho Kỷ gia, đến nay mới biết là do hiểu lầm, xin Kỷ cô nương đừng trách."

Thái độ lại trở nên tốt rồi, Kỷ Dao cảm thấy thoải mái một chút.

"Muốn ta bồi thường thế nào cho người?" Nam nhân nói, "một năm có mỗi một cái tết Nguyên Tiêu, nếu không ta tặng người một chiếc đèn hoa đăng?"

Hẫu gia chính là Hẫu gia, đánh một gậy xong liền cho một quả táo, nhưng nếu đã cho không ăn thì lãng phí, hôm nay bị hắn nói vô cớ, dựa vào cái gì mà không cần bồi thường?

Thấy tiểu cô nương không mở miệng, Dương Thiệu dụ dỗ nói: "một tiệm đèn hoa đăng mới mở, có rất nhiều hoa đăng, chế tác tinh xảo có thể so sánh với đèn hoa đăng trong cung đình."

Kỷ Dao đảo mắt: "Được!"

Hai người đi tới tiệm hoa đăng gần đó.

Bên cạnh cửa sổ của Minh Nguyệt Lâu, Tam hoàng tử Tống Thụy nhìn thấy bóng lưng dần đi xa của hai người, nghĩ tới tình cảnh nhìn lên ở lầu ba vừa rồi, thầm nghĩ cô nương này không đơn giản, cư nhiên đồng thời có thể câu dẫn Tống Văn và Dương Thiệu, một người buồn bã thất vọng, một người thì vội vàng đuổi theo.

Đúng là cực kỳ thú vị.

hắn ta rót một ly rượu, chậm rãi thưởng thức.

Tiệm hoa đăng liền ở gần đó, đi vào trong, chỉ thấy hoa đăng ở bên trong mỗi chiếc một kiểu, so sánh với những hoa đăng bình thường treo ở bên ngoài, bất kể là chất liệu giấy hay màu sắc, đều thể hiện rõ sự cao nhã quý phái.

Kỷ Dao nhìn khắp bốn phía, chỉ vào một chiếc hoa đăng vô cùng bắt mắt: "Ta muốn chiếc này."

Chiếc hoa đăng đó gồm có bốn mặt, trong đó có hai mặt giấy vàng, hai mặt còn lại vẽ Hằng nga bay lên cung trăng, phải biết rằng hoa đăng cũng chỉ cao hơn một thước, muốn vẽ lên đó vô cùng khó khăn, mà Hằng nga lại được vẽ sinh động như thật, mái tóc lông mi từng đường nét đều nhìn thấy rõ, dường như thật sự sắp bay lên vậy.

Đương nhiên, cũng rất đắt đỏ.

Dương Thiệu chẳng thèm chớp mắt lấy một cái liền mua, tặng cho Kỷ Dao.

Quả nhiên xa xỉ.

Kỷ Dao đảo mắt, thăm dò: "Ta còn muốn cái kia."

Nàng lại chỉ chiếc đèn treo trên cao, so với chiếc đèn Hằng nga bay lên cung trăng, càng thêm tinh xảo, ngoại trừ màu sắc đa dạng phức tạp, trên đỉnh đèn còn treo bảo ngọc.

Dương Thiệu lại mua, không hề có một chút do dự nào.

Kỷ Dao có chút ngỡ ngác, bởi thường này của hắn đúng là đủ thành ý.

"Còn muốn cái khác không?" hắn đi phía sau nàng.

Kỷ Dao ngoái đầu liếc Dương Thiệu một cái, thanh thanh giọng nói: "Có phải là ta thích cái gì, Hầu gia liền mua cái đó?"

"Đúng, hôm nay mạo phạm người, đương nhiên phải bồi thường cho tốt." Ngay từ khi bắt đầu Dương Thiệu đã trăm phương ngàn kế hi vọng khiến Kỷ Dao thích hắn, đương nhiên không thể thất bại trong gang tấc được.

Thực sự quá tốt đi, Kỷ Dao đánh giá hắn, dưới ánh đèn ban đêm, ngũ quan của nam nhân càng thêm thâm thúy, so với ban ngày còn anh tuấn hơn, nàng hơi hoảng thần.

Dương Thiệu buông mí mắt: "Nhìn cái gì?"

Kỷ Dao nói: "không nhìn cái gì, chỉ cảm thấy Hầu gia hào phóng, làm ta có chút được sủng mà sợ."

Cái này liền sợ rồi, nếu như hắn nói hắn thích nàng, còn không phải dọa nàng phát ngất hay sao? Dương Thiệu hơi cười cười: "Vậy người tha thứ cho ta chưa?"

"Ừm..." Kỷ Dao kéo dài âm, "có thể tha thứ cho ngài, nhưng nếu sao này Hầu gia còn dọa người như vậy, vậy thì khó nói lắm."

Vậy còn phải xem biểu hiện trong tương lai của nàng, nếu như vẫn qua lại không rõ với Tống Văn, hắn không biết mình có thể làm ra chuyện gì đâu. Nhưng Kỷ Dao của hiện tại xem ra rất ngoan, gương mặt ngẩng lên trắng nõn như tuyết, có loại cảm giác muốn đụng vào nhưng sợ đụng hỏng, Dương Thiệu nhìn chăm chăm nàng, nhãn nhện có chút khổ cực.

hắn nghiêng đầu đi, hiện nay chuyện gì cũng không thể làm.

Đúng vào lúc này, giọng nói của Kỷ Nguyệt từ phía sau truyền tới: "Dao Dao, sao muội lại ở đây? không bầu bạn bên người Phúc Gia công chúa sao?"

"Công chúa đi xem múa sư tử, muội mới đi từ Minh Nguyệt Lâu xuống." Kỷ Dao đột nhiên nghĩ tới trong tay còn cầm hoa đăng, "sau khi xuống lầu thì gặp Hầu gia, Hầu gia thật tốt, tặng hoa đăng cho muội!"

Nhìn hoa đăng liền biết rất đắt, Kỷ Nguyệt vội nói: "Hầu gia, sao có thể không biết ngại mà nhận được?"

"không sao, đúng lúc gặp phải, xem như lễ vật của ngày hôm nay đi."

Tạ Minh Kha nghe vậy, nhìn Dương Thiệu một cái.

Hoài Viễn Hầu đang lúc tiếng tăm lừng lẫy, hôm nay có bao nhiêu người muốn mời hắn uống rượu, hắn cứ nhiên lại đi xem đèn hoa đăng với một tiểu cô nương. Y là bởi vì thích Kỷ Nguyệt, còn Dương Thiệu thì sao? Bất kỳ nam nhân nào, đều không nguyện ý bỏ thời gian vào một người phụ nữ không quan trọng, hơn nữa Dương Thiệu còn bỏ ra không hề ít, y nhớ năm ngoái, trước khi Dương Thiệu xuất chinh, còn đơn độc gặp mặt tiểu cô nương ở Kỷ gia.

Ánh mắt của Tạ Minh Kha trở nên có chút cổ quái.

Kỷ Dao hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ và tỷ phu sao lại tới chỗ này?"

"Đến ăn đồ ăn..." Kỷ Nguyệt cười, "muội luôn luôn tham ăn, có đói hay không?"

Vừa nói như vậy, Kỷ Dao thực sự ngửi thấy mùi thơm.

Hôm nay là ngày Tết Nguyên Tiêu, ngoại trừ việc khắp nơi đều treo đèn hoa đăng, bốn phía cùng bày đủ sạp hàng. Từ cổ dân dĩ thực vi thiên, càng là ngày tết, càng nhiều đồ ăn ngon, bên đường bán cá viên, bán bánh tiêu, súp gừng, bánh bách quả, muốn gì có nấy, trong ngày tháng chạp mùa đông lạnh lẽo khắc nghiệt, món ăn bốc hơi nóng nghi ngút, làm người ta bịn rịn không muốn bỏ qua.

"Bị tỷ tỷ nói tới mức đói bụng luôn rồi," Kỷ Dao đi tới trước sạp bán bánh tiêu, "muội muốn ăn cái này."

Kỷ Nguyệt nhìn muội muội giống như một đứa trẻ, vuốt vuốt tóc nàng: "vậy thì mua cái này," nàng ấy lấy ra ngân lượng, "bán cho ta bốn chiếc."

Tạ Minh Kha sợ Kỷ Nguyệt bị bỏng, chiếc của y y cũng không ăn, mà cầm giúp nàng ấy, hận không thể bốn từng miếng cho Kỷ Nguyệt ăn, thân mật như vậy làm cho Kỷ Dao vô cùng giật mình. Nàng thật sự không ngờ sau khi cưới thì từ Tạ Minh Kha sẽ có bộ dáng như thế này, Tạ đại ngân nguyên bản ngồi xe lăn có bao nhiêu đáng sợ, ngay cả cười cũng chưa từng nhìn thấy y cười.

Còn hiện tại, thật sự biến thành một tướng công tốt.

Kỷ Dao hơi quay lưng, sợ tỷ tỷ cảm thấy ngại ngùng, làm phiền đến hai người bọn họ, tự mình từng miếng nhỏ ăn bánh tiêu.

Vừa rồi ở Minh Nguyệt Lâu, mọi người liên tiếp mời rượu, Dương Thiệu cũng không đói, cho nên cũng không ăn mà giao cho Lý Ngọc. Quay đầu nhìn Kỷ Dao, nàng giống như con mèo nhỏ hơi cúi đầu, bởi vì sợ bóng, thỉnh thoảng chu môi thối một cái, lại há miệng ra, chậm chậm cắn hai miếng bánh, đầu lưỡi màu hồng phấn như ẩn như hiện.

hắn đột nhiên nghĩ tới ngày đó hắn hôn trộm nàng, nàng một chút cũng không phát hiện ra, có khi còn hỏi đáp lại một chút theo bản năng...

Loại tư vị tuyệt vời đó, cứ dấy vô hạn.

Dương Thiệu nghiêng người không nhìn Kỷ Dao nữa.

Nhưng tiểu cô nương ăn được một nửa, lại không vừa ý, lắc đầu nói: "Bánh tiêu này khô tới mức cho chút ghen, nếu như có thêm một bát súp gừng làm ấm bụng thì tốt rồi!"

không ngờ lúc nhỏ nàng có thể ăn nhiều như vậy, chẳng trách sau này cao vút, Dương Thiệu thầm cười một cái: "Muốn ăn súp gừng. Mai gia trang là chính tông nhất, sợi mảnh mềm mại, hương vị nứt táo thơm ngọt, dưới đáy bát canh là nước gà hầm, bảo ngư, sườn heo, hầm trong ba canh giờ, lại rắc thêm sợi gừng, mơ, quất vàng..."

Giọng nói của nam nhân chậm rãi, trầm như tiếng cổ cầm, Kỷ Dao bị hắn nói tới mức có chút thèm, súp gừng của Mai gia trang thực sự là nhất tuyệt, trước đây Dương Thiệu cũng có

đưa nàng tới đó.

Nhưng, muốn như thế này rồi, còn có sao?

Nàng nhìn Dương Thiệu, hồi hấn bằng ánh mắt.

Khóe miệng tiểu cô nương có chút vụn bánh, bàn thân nàng còn chưa phát hiện, nhìn có chút ngốc, nhưng là ngốc kiểu đáng yêu, Dương Thiệu lấy ra chiếc khăn tay trắng xoa lên, nhẹ nhàng lau đi.

Kỷ Dao cứng đờ người.

Đầu ngón tay nam nhân ấm áp, gò má nàng có chút lạnh, loại ấm áp đó giống như lửa nóng, đột nhiên đốt cháy lên.

"Ngài...." Nàng cảm thấy cổ họng có chút khàn khàn mất hơi.

Dương Thiệu thu tay lại, giống như chuyện bình thường, cup mắt nhìn nàng: "hiện tại sạch sẽ rồi."

Mặt nàng đột nhiên rất nóng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Bởi vì trong ánh mắt hấn phảng phất như chứa đựng sự cung chiêu, giống y như kiếp trước, chỉ là lúc đó nàng làm ngơ, chưa từng để ý tới, Kỷ Dao sờ mặt mình, nghiêng đầu nhìn hấn.

Tiểu cô nương xấu hổ rồi, Dương Thiệu cong khóe miệng.

Động tác vừa rồi bị thân hình cao to của hấn che đi, phu thê Tạ Minh Kha lại đang bận ân ái, cho nên không ai phát hiện ra, chỉ nghe thấy muối muối muốn ăn súp gừng, Kỷ Nguyệt ngăn cản nói: "Ăn bánh tiêu là được rồi, cẩn thận ăn nhiều quá tới lại không ngủ được." Trước đây muối muối cũng từng bị như vậy, Kỷ Nguyệt sợ nàng không thoải mái.

Kỷ Dao nghe lời tỷ tỷ, không đi ăn nữa.

Sắc trời ngày càng tối, Kỷ Nguyệt nói: "Dao Dao, tỷ đưa muối về, tránh cho cha nương lo lắng."

"không cần, cũng không xa, muối ngồi kiệu một lát là về đến nơi rồi." Kỷ Dao khoát tay, "tỷ tỷ và tỷ phu trở về nhà thôi, cẩn thận trời lạnh."

Kỷ Nguyệt vẫn còn muốn nói tiếp, Dương Thiệu đã mở lời: "Ta thuận đường, để ta đưa Kỷ cô nương trở về."

Nghe thấy lời này, ánh mắt Kỷ Dao lập tức nhìn mặt Dương Thiệu, thực sự rất hoài nghi có phải hấn có ý đồ gì với nàng hay không, nếu không sao lại kì lạ như vậy, tự nhiên hung dữ với nàng, lại mua hoa đăng bồi thường, còn lau miệng cho nàng, hiện tại muốn đưa nàng về....

Bởi vì Dương Thiệu đã tới nhà mình hai lần, là bạn tốt của Tạ Minh Kha, Kỷ Nguyệt liền nói: "Làm phiền Hầu gia."

Dương Thiệu gật đầu.

Kỷ Nguyệt và Tạ Minh Kha cũng không ngồi xe, hai người tay nắm tay từ từ mà trở về.

Kỷ Dao ngồi trên kiệu, lại nhìn Dương Thiệu một cái.

Từ sau khi hấn chạm vào môi nàng, tiểu cô nương liền cứ trộm đánh giá hấn mãi, Dương Thiệu tự nhiên cũng có chú ý tới điểm này, hấn nghiêng mắt nhìn Kỷ Dao: "Kỷ cô nương có lời muốn nói sao?"

Cho dù nàng nghi hoặc, nhưng không dám hỏi, vạn nhất là sai thì mất mặt biết bao? Kỷ Dao không để ý tới hấn, trốn ở sau màn kiệu.

đi tới trước cửa Kỷ gia, giọng nói nhàn nhạt của tiểu cô nương truyền ra: "Đa tạ Hầu gia đưa tiễn."

Dương Thiệu đáp: "đừng khách sáo."

Kiệu liền được nâng vào trong.

Vừa rồi trên đường trở về, Kỷ Dao vẫn luôn không nói chuyện, có lẽ là cảm thấy ngại ngùng, hấn cảm giác được nàng ở trong kiệu vẫn luôn quan sát hấn, khóe miệng Dương Thiệu nhếch lên, theo tình hình tiếp diễn sớm muộn gì hấn cũng chiếm được trái tim của Kỷ Dao, đợi khi nàng vừa cập kê, liền tới Kỷ gia cầu thân.

hấn quay người rồi đi.

Liêu thị thấy nha hoàn xách hai chiếc hoa đăng vô cùng đẹp đẽ, ôi chao một tiếng: "Cái này mua ở đâu vậy, chắc là tốn không ít ngân lượng phải không?" Tiểu quý tộc nghịch này, lại phá sản rồi.

Mộc Hương nói: "Là Hầu gia tặng cho cô nương ạ."

"Hoài Viễn Hầu sao?" Liêu thị kinh ngạc, "sao ngài phải tặng hoa đăng?"

Mộc Hương ngơ ngác, nghĩ tới bộ dáng cô nương bị Dương Thiệu áp lên trên tường, nhất thời không biết trả lời như thế nào, ấp a ấp úng, bởi vì Nhị cô nương tùy hứng nên nàng

ta không dám đắc tội.

Kỷ Dao thấy thế vội vàng bước từ trên kiệu xuống: "trên đường gặp được Hầu gia, ngài nói tặng cho con chơi." không thể để mẫu thân biết chuyện đó được.

không có lý do gì mà tặng hoa đăng đắt như vậy, Liễu thị nhin không được có chút suy nghĩ lệch lạc, nhìn nữ nhi một cái.

So với năm ngoái, dáng người của nữ nhi hình như uyển chuyển cao hơn một chút, khuôn mặt cũng càng ngày càng xinh đẹp, trừ phi Dương Thiệu có ý với nó? Con người đều tham lam, có một con rể tốt, liền muốn có người thứ hai, bà cười híp mắt nói: "Hầu gia và con thực sự có duyên, hôm nay có bao nhiêu người trên đường, đều có thể gặp được nhau."

Nghe liền biết bà đang nghĩ tới cái gì.

Kiếp trước khi Dương Thiệu tới cầu hôn, không biết mẫu thân vui mừng đến nhường nào, bà rất vừa lòng đối với Dương Thiệu, đương nhiên, đến nay người không vừa lòng với Dương Thiệu đã ít lại càng ít.

Chỉ là, có phải mẫu thân nghĩ hơi xa rồi hay không, chỉ là hai chiếc hoa đăng mà thôi, đối với Dương Thiệu cũng chẳng là gì, có thể hẳn xem nàng như tiểu hài tử, hoặc là tiểu muội muội... Kỷ Dao cắn cắn môi, nàng thực sự không muốn tự mình đa tình, dù sao Dương Thiệu cũng rất khác so với kiếp trước, nàng đã không còn hiểu rõ con người ấy nữa.

Kỷ Dao chuyển chủ đề nói: "Nương, ca ca đã về chưa?"

"Chưa, cả cái bóng cũng không thấy đâu, không biết lại đi uống rượu với ai rồi, con cứ xem đi, nhất định là nửa đêm mới về." Liễu thị thở dài, "ta không quản được nữa rồi, phụ thân con lại dung túng cho nó, liền truyền ra danh tiếng tham rượu ham chơi, có cô nương nhà nào nguyện ý gả tới chứ?"

"Cái này ngược lại khó nói lắm, ca ca sinh ra đã thông minh, còn viết chữ rất đẹp."

"Được rồi, con không phải an ủi ta, ta chính là muốn xem nó có thể trải qua như vậy tới khi nào, đợi đến khi mấy đứa bạn thịt rượu của nó đều thành thân, xem nó có thể đi uống rượu với ai!"

Kỷ Dao trầm nghĩ, vậy nương thực sự nghĩ sai rồi, đợi thêm ba năm năm nữa, ca ca vẫn tiêu dao trong thiên địa như vậy, huynh ấy muốn kết bạn, thì bạn bè đều đếm không hết, nếu không sao kiếp trước còn có thể mắc nối với Tam hoàng tử được?

Nàng lắc lắc đầu.

Sau Tết Nguyên Tiêu, thời tiết vẫn cực lạnh, mãi đến tháng hai mới có chút ấm áp, Kỷ Dao ở trong nhà bận tới mức bắt diệc nhạc hồ, sai gã sai vặt trồng cây trồng hoa ở trong viện, lại sai Chu ma ma đi mua rất nhiều bồn hoa đã nở hoa về, bày ở dưới mái hiên nhà.

Sợ bên muội muội còn chưa đủ náo nhiệt, Kỷ Đình Nguyên còn mang tới cho nàng hai chú chim hoàng oanh, cả ngày đều kêu hót véo von dễ nghe.

Đầy vẻ vui sướng phồn thịnh.

Đợi đến đầu tháng ba Thái tử thành thân, Kinh Thành lại được dịp náo nhiệt, Kiêu gia vì sinh ra một vị Thái tử phi nên được mọi người cực kỳ hâm mộ, chỉ có Kỷ Dao là trầm mĩ không có cách giải. Tổng Diệm này vốn cưới nữ nhi Hầu phủ, từ đó một đường đi xuống, đợi đến giữa năm liền bị phế, kết quả kiếp này hẳn ta cưới Kiêu An vốn dĩ chỉ là một thiếp thất, nàng đều có chút hoài nghi Tổng Diệm cũng giống nàng, đều là trùng sinh!

Nếu không sao lại thay đổi lớn tới như vậy? Nhưng cũng không có liên quan gì tới nàng, dù sao Kỷ gia tuyệt đối không bị cuốn vào vòng tranh đấu này.

.....

Kiêu An nữ nhi gia đình nhỏ, bởi vì gặp mặt Thái tử mấy lần, chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể được ban hôn trở thành Thái tử phi, nàng ta cũng có chút lơ ngơ không hiểu, nhưng Thái tử vô cùng anh tuấn, lần đầu tiên gặp mặt nàng ta liền thâm động tâm, chỉ là lúc đó không dám nghĩ tới trèo cao, đến nay vẫn có cảm giác như đang nằm mơ.

Thấy nàng ta cúi đầu, dịu ngoan như một con nai nhỏ, Tổng Diệm nắm lấy tay nàng ta nói: "Đừng sợ, cứ giống như trong nhà là được."

Giọng nói của Thái tử ôn hòa, khuôn mặt Kiêu An hơi đỏ: "Thiếp sợ Thái Hậu nương nương không thích...."

"Nên gọi là Hoàng Tổ mẫu rồi."

"Vâng, Hoàng Tổ mẫu."

Nàng ta vô cùng ngoan ngoãn, làm người ta sinh ra dục vọng muốn bảo vệ, nghĩ tới vẻ nhu thuận yếu điệu vào buổi tối của tiểu cô nương, Tổng Diệm nói: "Nàng rất tốt, không nên tự coi nhẹ mình, Hoàng Tổ mẫu nhìn thấy nàng nhất định sẽ thích."

Trước khi tới, phụ mẫu đã dặn nàng ta phải đề phòng Hoàng Thái hậu, bởi vì nghe nói Hoàng Thái hậu không vui đối với việc Thái tử cưới mình làm thê, trong lòng Kiêu An thấp thòm bất an, nhưng lời của Thái tử làm nàng ta cảm thấy rất an tâm, nàng ta tiếp thêm dũng khí gật gật đầu: "Thiếp thân đã rõ."

Hai người nắm tay nhau đi gặp Thái Hậu.

Tiểu cô nương nhỏ nhắn yếu ớt đơn thuần, bề ngoài cũng không làm người khác chán ghét, nhưng nghĩ tới xuất thân Thái Hậu liền không thích, cho nên sắc mặt cũng không ôn hòa, chỉ lệnh cung nữ đưa một chiếc hộp coi như là quà gặp mặt.

Kiêu An quỳ xuống tạ ơn.

Tổng Diệm nắm lấy cánh tay nàng ta, cổ vũ nàng ta không cần sợ hãi.

Kiêu An hơi hơi gật đầu, lại tiếp tục tươi cười.

Ngày tân hôn đầu tiên của Thái tử, đám người Tổng Vân đều vào cùng chúc mừng, ăn một bữa cơm đoàn viên, thấy Tổng Diệm quan tâm chăm sóc cho tiểu thê tử, Tổng Thụy cười cười, nhìn về Tổng Vân: "Đại hoàng huynh đã thành thân rồi, tiếp đến, là đến lượt Nhị hoàng huynh rồi?"

Tổng Vân đáp: "Ta và đệ tuổi tác không hơn kém nhau bao nhiêu, Tam đệ đã hỏi, trừ khi Tam đệ cũng có ý này?"

Tổng Thụy cười ha ha: "Đệ phải đợi huynh thành thân xong, từ lượng của đệ tốt, đang đợi căn rọu cho huynh đấy. Đại Hoàng huynh thành thân, cũng không có đất dụng võ của đệ, đệ

phải cúc cung tận tụy với huynh."

Mọi người nghe thấy như vậy liền cười to một trận.

Hoàng thượng nói: "một tâu quý cũng dám mở miệng tự khoe khoang? Người ấy à, phải học tập Đại ca, Nhị ca người nhiều vào, đừng có suốt ngày ăn không ngồi rồi."

"Vậy Phụ hoàng giao việc cho Nhị thần mới được!"

Hoàng thượng nhìn Tam hoàng tử, trầm ngâm: "Năm nay Khánh Châu lại có nạn hạn hán, phải trợ cứu lương thực, Người và Diêm nhi giám sát thật tốt cho Trẫm, nếu như có kẻ to gan dám nuốt vào bụng, giết không cần hỏi!"

Hai vị Hoàng tử lĩnh mệnh.

Xem Hoàng thượng khó có khi phân việc cho Thái tử, trong lòng Hoàng Thái hậu không khỏi vui mừng, liếc xéo Tống Văn một cái, nhưng thấy hần ta mặt mày hàm chứa ý cười, dường như vui thay cho hai vị Hoàng tử, sắc mặt của bà ta lại trở nên lạnh lùng. Trong lòng nghĩ đứa trẻ này thực đáng sợ, chẳng trách Hoàng thượng sẽ yêu thương hần ta, thực sự là tìm không ra một khuyết điểm nào của Tống Văn, nếu như có, vậy có lẽ là hần ta đối xử với người khác quá mức ôn hòa.

Mà trên thực tế, ai biết được trong lòng hần ta nghĩ như thế nào!

Ăn sáng xong, mọi người rời đi.

Tống Văn và Phúc Gia công chúa đi gặp Hoàng Quý phi.

trên đường, Phúc Gia công chúa nói: "Hoàng tâu thật đáng yêu, động một chút liền đỏ mặt, chẳng trách Đại ca thích như vậy, cuối cùng cũng xem như có người chơi với muội!"

Muội muội ngây thơ đơn thuần, từ trước đến nay không hề biết lòng người hiểm ác, nhưng Kiều An thực sự không tệ, Tống Văn khuyên bảo: "Muội cũng đừng cả ngày từ sáng đến tối đi quấy rầy, chọc cho Đại ca không vui."

"Đại ca sao lại không vui?" Phúc Gia công chúa cảm thấy kì quái, "ba người cùng nhau không phải càng náo nhiệt hay sao?"

Ba người cùng nhau?

Tống Văn ho nhẹ một cái, hần ta có chú ý tới ánh mắt Tống Diêm nhìn Kiều An, hai người ở trong cung điện nhất định là keo sơn gắn bó, nếu muội muội thường đi tới đó, sợ là sẽ khiến Tống Diêm tức giận, hần ta vượt vượt đầu của Phúc Gia công chúa: "Chín quá hóa nẫu, cũng giống như việc đối nhân xử thế vậy, nếu như có người thường xuyên tới làm phiền muội, muội cũng sẽ tức giận, không phải sao?"

"Muội sẽ không," Phúc Gia công chúa lắc đầu, "tốt nhất là có người ngày ngày bầu bạn với muội, đáng tiếc ca ca xuất cung rồi, chỗ Mẫu phi, Phụ hoàng lại thường xuyên tới, suốt ngày đuổi muội ra ngoài."

Tống Văn câm nín.

"Ca ca, nếu không huynh cũng sớm lấy thê tử, như vậy muội có thể đón tâu tử vào cung rồi." So với Thái tử phi, quan hệ giữa nàng ta và Sở vương phi đương nhiên là càng thân mật hơn.

Cái này....

Tống Văn đau đầu.

Phúc Gia công chúa lôi kéo tay áo hần ta: "Vừa rồi không phải Tam ca đã nói rồi sao, đại ca ca thành thân đó, ca ca, huynh đã có cô nương mà mình thích chưa? Dù sao chúng ta cũng đi gặp Mẫu phi, ca ca có thể nói với Mẫu phi, Mẫu phi sẽ cầu Phụ hoàng ban hôn."

cô nương mà mình thích?

Trong đầu Tống Văn xẹt qua một bóng người, khuôn mặt trắng nõn, mắt mũi lông mày.... hần ta không biết mình thích cô nương nào, nhưng làm hần ta cứ luôn nhớ đến thì có một người, lần trước sau khi thân phận hần ta bị bại lộ, vẫn luôn muốn gặp Kỳ Dao, nhưng mãi chưa có cơ hội.

Loại ý nghĩ này càng ngày càng mãnh liệt.

.....

Lại tới thời tiết đẹp thanh.

Tâm tình hiện tại của Liễu thị hoàn toàn khác so với năm ngoái.

Trượng phu thăng quan, nữ nhi lại gả vào vọng tộc, gần đây đến dự tiệc ở các nhà không còn lo lắng thấp thòm như trước nữa, đến nay chỉ có hai chuyện làm bà lo âu, một là nhi tử không nghe lời, chuyện khác chính là tiểu nữ nhi. Kỳ Đình Nguyên kiệt ngạo bất tuân, bà không có biện pháp quản thúc, cho nên tất cả tinh lực đều đặt lên người Kỳ Dao.

Sáng sớm, Liễu thị sai Chu ma ma trang điểm từ đầu tới chân cho Kỳ Dao, cho dù là Kỳ Dao yêu thích cái đẹp, trong lòng lại có chút mâu thuẫn, dưới sự cực lực phản đối của nàng, rút đi những trang sức phức tạp.

Kỳ Đình Nguyên liếc nhìn muội muội: "Mười bốn tuổi, làm thành một con bướm hoa hoét, nương làm cái gì vậy?"

Liêu thị liếc xéo hần ta: "Ta không ôm được cháu nội, có thể có biện pháp gì, chỉ có thể nghĩ tới chuyện khác."

Kỳ Chương nói: "Đứng đây, Đình Nguyên, hôm nay trên núi Ngọc Sơn có nhiều cô nương như vậy, con nhìn nhiều một chút, nếu có người vừa ý sớm cưới về nhà, cũng tránh cho nương con suốt ngày than ngán thờ dài."

Kỳ Đình Nguyên không để ý, chỉ coi như gió thoảng bên tai.

Liêu thị tức giận, hất tay mà đi, Kỳ Chương vội đi theo an ủi.

Kỷ Đình Nguyên cúi đầu, nhìn muội muội không nói gì, liền hỏi: "Muội ngược lại không giúp ta?"

Thức giấc có tác dụng gì đâu, hơn nữa, vạn nhất giấc gấp, miễn cưỡng cưới một thê tử về cãi nhau tới nghiêng trời lệch đất, còn không bằng để ca ca sống một mình, nàng không tin huynh ấy có thể cả đời không lấy thê tử, sớm muộn gì ngày đó cũng tới.

"Muội không giúp huynh," Kỷ Dao nháy mắt, "ca ca, xem muội thương huynh chưa này?"

Kỷ Đình Nguyên nhu nhu mặt nàng: "thật ngoan, hôm nay ca ca cầu thêm mấy con cá cho muội ăn!"

"Được."

Hai huynh muội vui vẻ về về ngồi lên xe ngựa.

Liêu thị thấy hai huynh muội hòa thuận vui vẻ, vừa tức vừa buồn cười, lúc ngồi lên xe thì nói với Kỷ Dao: "Con với Đình Nguyên quan hệ tốt như vậy, nên giúp vi nương khuyên nó mới phải!"

"Nương, thuận theo tự nhiên thôi." Kỷ Dao nói, "tính tình của ca ca ra sao người còn không biết hay sao? Đợi qua hai năm liền đôi ý thôi, không phải nương tự mình nói, đợi bạn bè của ca ca đều thành thân rồi ca ca liền không có chỗ nào để đi hay sao."

Cũng chỉ có thể như vậy, Liêu thị thở dài một hơi, may mà có hai đứa con gái tốt.

Đợi đến núi Ngọc Sơn, bà hãnh diện mang theo Kỷ Dao đi gặp mặt các vị phu nhân, hôm nay không giống trước đây, các phu nhân nhìn thấy Kỷ Dao, đều khen ngợi, cho dù không nể mặt mũi Liêu thị, cũng phải nể mặt mũi Tạ phủ.

Cho nên mới nói, trước mặt các phu nhân, lớn lên xinh đẹp thì có ích gì? Còn phải xem xuất thân phía sau, trong lòng Kỷ Dao vô cùng rõ ràng, nếu như tỷ tỷ không gả cho Tạ Minh Kha, tình hình sẽ không thay đổi nhiều như vậy. Dù sao thiên tư của phụ thân còn bày ra đó, làm đến chức Tri phủ Thuận Thiên phủ e rằng là điểm cuối rồi, ca ca còn trẻ, hiện nay cũng không phải lúc thể hiện.

Kỷ Dao xã giao với mọi người một lát, đột nhiên Mộc Hương ở sau lưng nàng nói khẽ: "cô nương, vừa rồi có một nha hoàn tới, chuyển lời cho cô nương."

Chuyển lời? Kỷ Dao tìm có cáo từ các phu nhân, đi xa vài bước liền hỏi: "Lời gì?"

Mộc Hương lại gần nói một câu.

Kỷ Dao ngăn người, ngừng đầu lên xem

Chỉ thấy cách đó không xa, dưới gốc cây bạch quả, Tống Văn đang đứng ở đó, hắn ta mặc cẩm bào màu nguyệt bạch thêu hoa lan bằng chỉ bạc, đầu đội ngọc quan, nhẹ nhàng như tiên.

Nghĩ tới lúc hắn ta đưa đèn hoa đăng tới trước mặt mình nói: "Nếu thích, đương nhiên có thể tặng cho người."

Hôm nay, Sở vương điện hạ cư nhiên tự hen gặp mặt nàng, trong lòng Kỷ Dao hỗn loạn phức tạp

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Cũng không biết nàng có tới hay không?

Tống Văn đối với mọi chuyện đều nắm chắc, khó có khi sinh ra sự dao động không chắc chắn như thế này, hắn ta đi qua đi lại vài bước.

Mộc Hương nhìn chủ tử ngưng định bất động, nhỏ giọng nói: "cô nương, có đi không?"

Kỷ Dao trầm ngâm: "đi, nhưng người phải nhớ, chuyện này không được nói cho ai biết."

Mộc Hương gật đầu.

Nàng ta là một nha hoàn tốt, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, khó có người trung thành với nàng như vậy, Kỷ Dao quay đầu nhìn mẫu thân đang nói cười với các phu nhân, lên lút đi theo ven, dọc theo rừng cây đi tới chỗ cây bạch quả kia.

Nếu Tống Văn đã muốn gặp, tránh được lần này không tránh được lần sau, hơn nữa nàng cũng rất nghi hoặc không biết Tống Văn sẽ nói chuyện gì.

Tiểu cô nương đi tới, mặc một chiếc áo xuân màu đỏ của quả vải, quần tó trắng tinh như tuyết, tươi mát như sáng sớm đầu xuân.

Tống Văn trong lòng vui mừng: "Kỷ cô nương."

"Gặp qua Điện hạ." Kỷ Dao đương nhiên sẽ không giả bộ nữa, bất kể là ai nếu gặp phải chuyện hôm đó đều không thể quên, đó là Hoàng tử tôn quý, năng cong lưng hành lễ, nhìn vào Tống Văn: "không biết Điện hạ gặp ta, là có chuyện gì muốn hỏi?"

Biểu tình của nàng không hoảng hốt, cũng không có một chút kinh hi nào, thực ra vẫn giống như trước đây, có thể thấy thân phận của hắn ta, đối với nàng chẳng quan trọng chút nào. Thời khắc này, Tống Văn không biết mình nên vui vẻ, hay là thất lạc nữa, tình tế suy ngẫm một chút, hình như vui vẻ chiếm phần nhiều hơn.

Nếu thái độ hôm nay của Kỷ Dao hoàn toàn thay đổi, hắn ta có thể sẽ thất vọng.

"Chuyện lần trước, không kịp nói lời xin lỗi, cho nên muốn gặp mặt người." Tống Văn nhìn chăm chăm Kỳ Dao, "còn mong Kỳ cô nương lượng thứ."

Xin lỗi? Kỳ Dao có chút kinh ngạc: "không biết Điện hạ xin lỗi về chuyện gì?"

"Tết Trùng cửu năm ngoái, khi người hỏi ta nên nói rõ thân phận, như vậy cô nương cũng không đến nỗi không biết gì."

Là vì chuyện hấn ta đùa bỡn nàng.

Thực ra Kỳ Dao không quá hiểu tại sao Tống Văn lại như vậy, đúng là có chút nghịch ngợm của tiểu hài tử, nhưng đùa cũng đã đùa rồi, một cô nương gia như nàng có thể làm sao, còn dám tức giận đối với Hoàng đế tương lai hay sao?

Kết quả đường đường là Sở vương điện hạ lại tự mình xin lỗi.

hắn ta sẽ không thực sự đối với nàng....

Kỳ Dao không dám nghĩ.

Nàng cũng nghĩ không thông, kiếp trước thì thôi không nói đến nữa, là do nàng mặt dày vô si, nhưng kiếp này nàng chẳng làm chuyện gì mà!

Kỳ Dao thực sự là cảm thấy kì quái đến tận cùng.

Thấy nàng đột nhiên trầm mặc, Tống Văn nói: "Kỳ cô nương...."

Kỳ Dao hồi thần, vội nói: "Thực ra là do tiểu nữ ánh mắt vụng về, căn bản không thể trách Điện hạ được, ngài cũng không thể gặp người nào, liền bộc lộ rõ thân phận của mình được? Chuyện này sao có thể xảy ra được? Cho nên Điện hạ không cần để ý, còn đặc biệt làm sáng tỏ thực sự là lãng phí thời gian của Điện hạ."

"Người không trách ta?"

"Đúng!" Nàng cũng không có lá gan đi trách cứ, Kỳ Dao nói: "nếu Điện hạ không còn chuyện gì khác, xin cho tiểu nữ được cáo lui."

Tống Văn thấy nàng vội vàng muốn rời đi, hoàn toàn không lưu luyến, nghĩ tới lần nào nàng cũng giống như thỏ, gặp hắn ta liền trốn rất nhanh, bỗng nhiên hắn ta có một suy nghĩ, nhướn mày nói: "Kỳ cô nương, mấy lần trước đây, người thực sự không nhớ ra ta?"

Kỳ Dao trong lòng lộp bộp một tiếng, thân hình hơi cương cứng, miễn cưỡng cười nói: "Tiểu nữ không biết ý của Điện hạ là gì."

Lẽ nào thực sự không nhớ?

Ánh mắt Tống Văn lướt qua người nàng, có chút sắc bén.

Quả nhiên là người thông minh, cư nhiên hoài nghi bản thân nàng có ý giả vờ, trán Kỳ Dao chảy mồ hôi, muốn lập tức rời khỏi đây.

Nhưng cố tình vào lúc này có mấy người cùng đi tới đây, dẫn đầu là hai người, nữ là Phúc Gia công chúa, nam vậy mà lại là Tam hoàng tử Tống Thụy, hắn ta cười một tiếng: "Nhị ca, đệ còn cho rằng đệ nhìn nhầm rồi, không ngờ tới huynh thực sự đang nói chuyện với một cô nương."

"Đây là Kỳ cô nương," Tống Văn không hề bối rối, "nàng quen biết với Yên Yên, gặp được liền nói mấy câu."

Phúc Gia công chúa đã đi tới bên cạnh Kỳ Dao: "Kỳ cô nương, người vậy mà cũng tới đây, cùng ta đi xem cò trắng đi! Chính là ở chỗ hồ Chân Châu, ta cho người mai phục ở đó rồi, chuẩn bị bắt vài con mang về cung nuôi dưỡng."

Phiền toái nhỏ lại tới rồi, Kỳ Dao nói: "Công chúa, gia mẫu ở bên kia, e rằng...."

"không sao, ta cho người đi nói một câu." Phúc Gia công chúa kéo tay nàng, "đi thôi, đi thôi, đi mau," lại gọi mấy cô nương ở phía sau, "các người cũng nhanh lên!"

Kỳ Dao:....

Nhìn thấy Kỳ Dao có chút đau đầu, Tống Văn nhìn không được cong khóe miệng, ngược lại là chuyện tốt, ít nhất Kỳ Dao không thể lập tức rời đi.

Tươi cười của nam nhân rất nhạt, nhưng lại động lòng người, Tạ Minh Châu nhìn thấy, vô cùng chấn kinh. Vừa rồi ả ta phát hiện Tống Văn đang nói chuyện với Kỳ Dao, đã có chút không dám tin rồi, không nghĩ tới-----tỷ muội Kỳ gia này đúng là hồ ly tinh, một kẻ cầu mắt hôn ca ca, một kẻ khác cư nhiên câu được Tống Văn, số tuổi còn nhỏ như vậy!

Tạ Minh Châu ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Kỳ Dao, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay.

Kỳ Dao vẫn không hề biết gì, bị Phúc Gia công chúa kéo tay, một đường đi tới hồ Chân Châu.

Quả nhiên nhìn thấy công chúa đã ra lệnh cho người mai phục ở đó.

Sợ làm kinh động tới cò trắng, Phúc Gia công chúa nhỏ giọng nói: "Chúng ta trốn ở đây, đừng để bị phát hiện."

Tiểu cô nương này ngoại trừ việc có chút phiền ra, thì cũng rất đáng yêu, Kỳ Dao gật gật đầu.

Các cô nương khác cũng như vậy, ai ai cũng nín thở tập trung, nhưng vì có Sở vương điện hạ và Tam hoàng tử ở phía sau, cho nên tất cả các cô nương đều rất chú ý đến tư thái, sợ mình lộ ra cái xấu, cho nên tư thái đều rất ưu mỹ, Tạ Minh Châu đương nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ là nhìn thấy Kỳ Dao, khó tránh khỏi có chút nóng nảy phập phồng.

Tiểu cô nương đứng sau người Phúc Gia công chúa, đáng người đã cao hơn nhiều so với năm ngoái, nàng nghiêng đầu, có thể nhìn thấy lông mày đen nhánh, sống mũi, còn có đôi môi hơi đầy đặn, có loại cảm giác mềm mại của cánh hoa đào, Tạ Minh Châu trầm nghĩ, nếu như Tống Văn nhìn trúng nàng, có thể là vì nhìn trúng một khuôn mặt mịn màng kia, ngoài cái này ra, Kỳ Dao còn có cái gì khác sao?

Muốn gia thế không có gia thế, tài hoa cũng không thấy đâu, cũng chỉ có dựa vào danh vọng của tỷ phu nàng Tạ Minh Kha! Nhưng nếu như nàng không có khuôn mặt này, Tống Văn còn có thể bị nàng câu dẫn hay sao? Cũng quá kì lạ, ả ta rõ ràng vô cùng xinh đẹp, so với Kỳ Dao chưa thành niên không biết xuất sắc hơn bao nhiêu lần, tại sao Tống Văn không nhìn ả ta một chút nào?

Tạ Minh Châu thực sự cảm thấy vô cùng khó hiểu.

trên trời đột nhiên xà xuống vài bóng dáng, mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy một hàng cò trắng bay tới, Phúc Gia công chúa làm một thủ thế, muốn mọi người im lặng.

Người đã mai phục sẵn từ trước cũng vận sức chờ phát động.

Lúc này Dương Thiệu vừa mới tới núi Ngọc Sơn, khi bước từ trên xe ngựa xuống, dặn dò Trần Tổ: "Xách cho tốt, đừng làm đổ."

Theo tính cách yêu thích chơi đùa của Kỳ Dao ở kiếp này, biết được cả nhà bọn họ tới đây đạp thanh, tới hôm qua Dương Thiệu đã phận phó Trần Tổ hôm nay tới Mai gia trang mua súp gừng, đợi nấu xong liền mang tới, lúc ở trên xe thì dùng vài bông bọc lại, vẫn còn tản ra khí nóng.

Ái ngờ xung quanh đều không nhìn thấy Kỳ Dao đâu, người lại phu thê Liễu thị lại có mặt, hẳn tiến lên hỏi thăm.

Liêu thị nhìn thấy Dương Thiệu, mặt mày hớn hờ, quả nhiên Hầu gia đối xử đặc biệt với nữ nhi, nếu không sao lại quan tâm như vậy? Bà nói: "Dao Dao được Phúc Gia công chúa mời tới hồ Chân Châu rồi, nói muốn xem thủy điều. Công chúa rất thích Dao Dao, rất hay mời nó."

Tổng Yên sao?

Kiếp trước Công chúa này căn bản không thèm để ý tới Kỳ Dao, sao kiếp này lại nhìn nàng với cặp mắt khác rồi? Nhưng Kỳ Dao của hiện tại thực sự rất tốt, vừa không tham mộ hù vinh, vừa khiến người khác thích, cho dù có chút tính tình cũng rất đáng yêu, Dương Thiệu nói: "Đa tạ phu nhân cho biết."

không nói thêm những lời khác nữa, chỉ hàn huyên vài câu liền rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của vị Hầu gia trẻ tuổi, Liễu thị đẩy đẩy Kỳ Chương: "Tướng công, ông nói xem có phải ngài thích Dao Dao nhà chúng ta hay không?"

Kỳ Chương ngơ ngẩn, lập tức nói: "Nàng ấy à, thấy Nguyệt Nhi gà tốt, liền hồ đồ rồi? Đó là Đô đốc đại nhân, còn là Hầu gia, làm sao có thể nhìn trúng Dao Dao? Nó mới bao lớn!"

"Mười bốn tuổi thì làm sao?" Liễu thị liếc xéo ông một cái, "khi ông nhìn trúng ta, ta cũng mười bốn tuổi, ta xem ông đến đi đường cũng không cất nổi bước."

Kỳ Chương mặt già đỏ lên, bị chặn tới mức không có cách nào phản bác.

Bên hồ, cò trắng xà xuống, đậu ở chỗ nước nông, tìm kiếm cá nhỏ tôm nhỏ để ăn.

Vì muốn làm Công chúa vui vẻ, các hộ vệ chuẩn bị tùy thời tập kích.

Mắt thấy cò trắng dần dần buông lỏng cảnh giác, hộ vệ dần dần phát tay, bọn họ lập tức khởi động bầy rập đã chuẩn bị từ trước, hoặc là dùng ám khí công kích cò trắng, nhưng phải không chế sức lực thật tốt, tuyệt không thể ra tay quá nặng, khiến cò trắng không thể bay lên là được.

Bầy cò trắng bị kinh sợ, lần lượt bay lên.

Chỉ nghe thấy âm thanh "phần phật phần phật" vang lên ở bên hồ, còn có các loại thủy điều khác cũng bị ảnh hưởng bay lên theo, phát ra tiếng kêu sắc nhọn, thậm chí chúng còn đầu đá lưng tung.

Chính vào lúc này, một mùi thơm tập kích cánh mũi Kỳ Dao, mùi hương sâu kín, hơi chứa sự thanh lịch, kiếp trước nàng từng ngửi qua, gia tộc trên đỉnh như Tạ gia, các vật phẩm sử dụng đều rất xa xỉ, huân hương cũng không phải loại thường, Kỳ Dao vẫn nhớ mùi hương này, là Tạ Minh Châu sử dụng. Nàng lập tức đề phòng, trong lúc mọi người đều bị thủy điều thu hút sự chú ý, cánh tay kia đã đẩy tay rời.

Bên cạnh chính là hồ Chân Châu, nếu như ngã về phía bên trái, nói không chừng liền rơi xuống hồ, xung quanh đều là hộ vệ, ngày xuân trang phục mỏng manh, sợ rằng sẽ tổn hại thanh danh, nói không chừng người khác còn đoán rằng nàng vì muốn câu dẫn Tổng Vân hoặc Tổng Thụy, cho nên cố ý làm vậy.

Kỳ Dao trong lòng lạnh lẽo, xuất phát từ bản năng mà đẩy cánh tay kia đi, kẻ xấu vốn dĩ muốn đẩy ngã về phía bên trái, tất cả sức lực đều dùng vào đó, nhưng người kia bị nàng kéo một cái, đột nhiên nghiêng về phía trước, mà Kỳ Dao không thể khống chế nổi ngồi bệt trên đất.

Chính vào giờ phút này, Tạ Minh Châu đã kêu lên, trùng mắt nhìn Kỳ Dao: "Ký cô nương, ta với ngươi không thù không oán, sao ngươi lại hại ta?"

rõ ràng là ả ta đánh lén, Kỳ Dao nhướng mày: "Trong lòng ngươi hiểu rõ, nếu không phải ngươi đẩy ta...."

"Ngâm máu phun người," Tạ Minh Châu lời nói chính nghĩa, "ai đẩy ngươi cơ chứ? Là ngươi muốn nhân dịp hỗn loạn muốn làm ta xấu mặt, kết quả bản thân ngươi không cẩn thận ngã một cái, đến nay còn dám thay đổi trắng đen, thực đúng là ác độc," ả ta nhìn vào một vị cô nương trong đám người, "Văn Huệ, ngươi khẳng định là nhìn thấy, là nàng đẩy ta đúng không?"

Người tên Văn Huệ kia sắc mặt đỏ bừng, lúng ta lúng túng nói: "Hình như, hình như là vậy."

Dựa vào xuất thân của Tạ Minh Châu, rất nhiều cô nương ở đây đều không dám đắc tội, Kỳ Dao cũng biết rõ điểm này, nhưng nàng có điều không rõ, sao Tạ Minh Châu đột nhiên làm khó, nàng cũng không tranh Tổng Vân với ả ta mà!

"Ngươi còn muốn giáo biện?" Tạ Minh Châu nhìn Kỳ Dao một cái, trên mặt lộ ra vẻ thương tiếc, "khó có khi Công chúa yêu thích ngươi như vậy, ngươi cứ nhiên làm ra loại chuyện như thế này...."

"Câm miệng," lúc này Tổng Vân đi lên, "Ký cô nương không làm gì sai, bốn vương nhìn thấy rõ ràng."

"Điện hạ," Tạ Minh Châu sắc mặt trắng bệch, không ngờ hẳn ta sẽ nói giúp trước mặt bao nhiêu người như vậy, "Điện hạ, rõ ràng là nàng hại ta...." ả ta để lộ ra ống tay áo bị rách, "mời Điện hạ xem, ta bị oan uổng."

Cánh tay trắng nõn nà lộ ra, giống như mỡ đặc.

Vậy mà dám nhân cơ hội này để câu dẫn, Tổng Vân lạnh giọng: "Ngươi đừng ép bản vương phải nói ra sự thật, đi nhanh đi, giữ lại chút mặt mũi cho Tạ phủ của ngươi!"

Lời này nói ra, cả người Tạ Minh Châu run rẩy, cái này còn không phải trực tiếp nói đây là lỗi sai của ả ta hay sao, ả ta rơi lệ: "Xin Điện hạ minh giám...."

Tổng Vân không vui, chỉ nhìn ả ta.

Tạ Minh Châu không dám nói tiếp nữa, quay người lui xuống, ai ngờ vẫn chưa đi được mấy bước, liền bị một bóng dáng cao lớn chặn đường, ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện ra là Hoài Viễn Hầu Dương Thiệu, vẻ mặt như sắt thép.

không hiểu sao tự nhiên cảm thấy rung mình, Tạ Minh Châu lùi về sau một bước, tránh hấn mà rời đi.

Phúc Gia công chúa đã cho người đỡ Kỷ Dao đứng dậy, cau mày nói: "Đều giải tán đi...Kỷ cô nương, người xem có bị thương ở đâu hay không."

Các cô nương đều lần lượt rời đi.

Vừa rồi Kỷ Dao mượn lực của Tạ Minh Châu, không bị thương ở đâu cả, chỉ là lúc lòng bàn tay chống lên mặt đất, bị đá vụn đâm rách da.

Lòng bàn tay có chút bị rách da.

Phúc Gia công chúa thờ phào: "Còn tốt!" lại khiển trách một câu, "không nghĩ tới Tạ Minh Châu lại xấu xa như vậy, đều là ta hại người."

"Công chúa người tin tưởng ta sao?"

"Đương nhiên, ta đã sớm biết Tạ Minh Châu có vấn đề, chỉ là muốn xem xem năng ta rốt cuộc xấu xa tới mức nào, kết quả...." Phúc Gia công chúa lấy ra khăn tay đưa cho Kỷ Dao lau lòng bàn tay, lại thổi thổi, "đau không?"

Bàn tay của tiểu cô nương mờ ra, trắng nõn như ngọc, chỉ có lòng bàn tay lộ ra vết máu lớn bằng hạt đậu, giống như chu sao vậy, hiển nhiên có chút đau, mày liễu cau lại, môi đỏ mím chặt, thoạt nhìn chộc cho người ta thương tiếc.

Dương Thiệu đứng ở bên cạnh nhìn thấy, nghe thấy nàng rên rỉ một tiếng, hận không thể biến mình thành Phúc Gia công chúa kia, nâng niu bàn tay nàng, cẩn thận bôi thuốc cho nàng.

Đương nhiên trong tình huống như thế này chỉ có thể nghĩ mà thôi, quay đầu nhìn, lại thấy Tổng Vân đang nhìn chăm chăm không chuyển mắt, nam nhân đối với nam nhân là hiểu rõ nhất....

Dương Thiệu híp mắt lại.

Trần Tổ ở bên cạnh trầm nghĩ, ai nha, bát súp gừng này đều người hết rồi, rốt cuộc tặng hay không tặng đây?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Đại nam nhân không tiện nhìn chăm chăm cô nương.

Tổng Vân thu hồi ánh mắt, hỏi thăm Dương Thiệu: "Đương đô đốc cũng có nhã hứng tới xem thủy điều?"

"Đúng vậy, vì thần ngẫu nhiên sẽ tới, chỉ không ngờ năm nay lại náo nhiệt như vậy, Công chúa đã bắt được cò trắng chưa?" Lúc thu lưới hấn ở gần đây, đại khái đoán được chuyện gì xảy ra.

Tổng Thụy vẫn luôn xem kịch hay, trong lòng trầm nghĩ nhất định là Dương Thiệu tới đây vì Kỷ Dao, trong lòng hấn ta đương nhiên sẽ có tính toán.

Mấy năm gần đây, Tổng Vân ngoại trừ được Hoàng thượng yêu thích, còn nhận được sự ủng hộ trong triều, hiển nhiên là một đối thủ vô cùng mạnh. Mà Dương Thiệu là người trẻ tuổi nổi bật xuất sắc trong đám đại thần, giả sử hai người này kết oán, nhất định là một phen tranh đấu, bản thân mình lại có thể ngư ông đắc lợi.

hấn ta cười chỉ vào hộ vệ trước mặt: "Bọn họ dùng lưới bắt được hai con, lần này Yên Yên có đồ chơi thú vị rồi."

"Vậy sao? Có hai con à!" Phúc Gia công chúa vô cùng vui vẻ, nhảy cẫng lên, "ta phải đi xem xem", lại dận dò Kỷ Dao, "Kỷ cô nương, người bị thương rồi phải nghỉ ngơi cho tốt, không cần phải bởi ta, lần sau ta mời người tiến cung xem cò trắng."

Loại cò trắng này bay trên trời, làm sao để nuôi dưỡng, trừ khi buộc nó lại? Kỷ Dao cảm thấy căn bản không thể nuôi được, đương nhiên nàng cũng không nhiều lời, chỉ đáp ứng một tiếng.

Phúc Gia công chúa nhanh bước đi về phía trước.

Lúc này bên hồ chỉ còn lại Kỷ Dao, Tổng Thụy đánh giá một chút, phát hiện tiểu cô nương này có vài phần tư sắc, đứng gần bờ hồ, gió thổi váy áo bay bay, ả ả có thể nhìn thấy eo thon, hai chân thon dài, nếu như qua hai năm nữa, nhất định là kiểu điểm động lòng người.

hấn ta tiến lên hai bước: "Kỷ cô nương, thương thế của người thế nào?"

Cử động này liền hấp dẫn sự chú ý của hai người khác.

Dương Thiệu sắc mặt âm trầm, trầm nghĩ một Tổng Vân còn chưa đủ, lẽ nào Tổng Thụy cũng muốn đạp một chân hay sao? Sao trước đây hấn không hề phát hiện ra Kỷ Dao có thể trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy!

"không sao." Kỷ Dao đương nhiên không thêm đề ý tới Tổng Thụy, kiếp trước ca ca bắt tay với Tổng Thụy đối phó Tổng Vân, kết quả thất bại thảm hại, kiếp này đương nhiên phải cách càng xa càng tốt.

"Ta thấy vẫn nên chú ý một chút, hơi chút sợ ý...." Tổng Thụy cố ý làm ra bộ dáng của kẻ ăn chơi đàn đúm mà tiến lên, cách gần như vậy, mùi thơm trên người tiểu cô nương lập tức truyền tới, hình như là mùi hoa quế, có chút ngọt.

Các Hoàng tử đều chảy dòng máu Tổng gia, tổ tiên chính là nữ nam tử nhẹ nhàng, Tổng Thụy này cũng lớn lên vô cùng anh tuấn, nhưng cứ chỉ như vậy đúng là dọa Kỳ Dao sợ chết khiếp, vội vàng lùi ra phía sau.

Bên hồ nguy hiểm, rất có khả năng bị trượt ngã, Tổng Thụy vốn dĩ chỉ muốn kích thích mẫu thuẫn giữa Tổng Vân và Dương Thiệu trở nên gay gắt mà thôi, nhưng thấy Kỳ Dao tránh né, hình như rất không thích hắn ta, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần tức giận, thầm nghĩ Kỳ Dao này cũng giống như các cô nương khác, đều chỉ ái mộ Tổng Vân?

hắn ta kém Tổng Vân ở điểm nào? Tổng Vân chỉ là chiếm trước tiên cơ, lại có mẫu thân Hoàng Quý phi trợ giúp, hắn ta thì sao, mẫu phi của hắn ta đã sớm tạ thế, không giống Thái tử điện hạ còn có Thái hậu yêu thương.

hắn ta giờ tay giữ chặt Kỳ Dao: "Kỳ cô nương cẩn thận, đừng để rớt xuống hồ, nếu không thành lỗi của ta rồi."

Trong mắt nam nhân như có ánh lửa vụt qua, giống như độc xà ẩn nấp, trước đây Kỳ Dao chưa từng tiếp xúc với Tổng Thụy, lúc này lại cảm thấy cả người lạnh buốt, bật thốt ra: "Ngài buông tay..." lại sợ làm hắn ta tức giận, nhỏ giọng nói, "Điện hạ, ta đứng rất vững, sẽ không rơi xuống nước, xin hãy buông tay."

Cánh tay trong tay hắn ta tinh tế tới mức dường như chỉ cần bề liền gãy, cách lớp áo có thể cảm nhận được làn da mượt mà ở bên dưới, hắn ta vẫn không buông tay ra, mà đợi cả căn cầu.

Dương Thiệu và Tổng Vân gần như là tiến tới cùng lúc.

Tổng Vân nói: "Tam đệ, ngươi làm gì vậy? Còn không buông Kỳ cô nương ra!"

Tiếng gào thét đó, mười phần uy nghiêm, hiển nhiên là vô cùng tức giận, Dương Thiệu thầm nghĩ, rốt cuộc là vì hành động hoang đường của Tổng Thụy, hay là vì Kỳ Dao bị nam nhân khác đụng vào? Nhưng hắn không có thời gian suy nghĩ, bước lớn tiến lên, một phát tách tay của Tổng Thụy ra: "Tam điện hạ ức hiếp kẻ yếu như vậy, truyền tới tai Hoàng thượng, không biết ngài sẽ giải thích thế nào?"

Hay cho một Đô đốc, ngông cuồng hơn cả những gì hắn ta nghĩ, nhưng Tổng Thụy nhẫn nhịn, nhướng mày nói: "ngạc nhiên như vậy làm chi, ta chỉ là lo lắng cho Kỳ cô nương, còn có thể làm gì nàng sao?" Nhìn Tổng Vân một cái, "Nhị ca, nếu phía trước có cô nương ngã ra đất, huynh đều mắt nhắm tai nghe, sao hôm nay lại khác thường như vậy?"

Vì muốn trở thành Sở vương phi, một vài cô nương chính là giờ trăm loại thủ đoạn, Tổng Thụy nhìn thấy cũng được đại khai nhãn giới.

Sắc mặt Tổng Vân hơi đỏ: "Ta là sợ đệ hành vi không đoan chính, rước lấy chê trách, bình thường Phụ hoàng dạy bảo đệ như thế nào, đệ đều quên rồi hay sao?"

Che dấu cũng không có tác dụng gì, Tổng Thụy cười cười, xin lỗi Kỳ Dao: "Kỳ cô nương, xin thứ lỗi ta đã mạo phạm."

Chẳng có một chút chân thành nào, Kỳ Dao nghĩ tới thần sắc vừa rồi của hắn ta, ả ả có chút bất an, không biết Tam hoàng tử có chú ý gì, đang định đáp lại vài lời khách sáo, lại nghe thấy Dương Thiệu nói: "Ất hẳn hai vị Điện hạ có chuyện nhà muốn nói, vì thần xin cáo lui trước."

Kỳ Dao ngờ ngác, lại thấy Dương Thiệu nhìn về phía nàng: "trước khi tới đây có gặp Kỳ phu nhân, đang đợi Kỳ cô nương qua đó, hãy rời đi cùng ta thôi."

"Vâng." Kỳ Dao đương nhiên là câu còn không được, vội vàng cáo từ hai vị Điện hạ.

Hai bóng dáng dần dần đi xa, Tổng Thụy tầm tắc hai tiếng: "Dương đô đốc dường như đối xử rất khác biệt với Kỳ cô nương này."

Lẽ nào bản thân Tổng Vân còn không nhìn ra sao?

Tổng Vân trầm mặc không nói.

Dương Thiệu chân dài bước đi rộng, rất nhanh Kỳ Dao đã bị hắn bỏ lại phía sau, nam nhân đứng đợi một lát, đột nhiên quay người nắm lấy cánh tay nàng.

Kỳ Dao kinh ngạc: "Hầu gia...."

Giọng nói ấy mềm mại lại ngọt ngào, nghe được liền cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng Dương Thiệu lại không có tâm trạng thưởng thức, chỉ muốn hung hăng trừng phạt Kỳ Dao một trận.

Sắc mặt của nam nhân khó coi, trong lòng Kỳ Dao thùng thình như trống đánh, nghĩ tới bộ dáng đáng sợ lần trước của hắn, nàng hoàn toàn không dám đi về phía trước.

"Sao vậy? Luyến tiếc?" hắn nhướng mày.

"Cái gì?" Kỳ Dao cảm thấy ù ụ cạc cạc, nàng luyến tiếc cái gì, "là ngài, ngài làm đau ta rồi." Nàng giả vờ như không thoải mái, "Hầu gia, không bằng ngài đi trước đi."

Tiểu cô nương vừa kêu đau, hỏa khí của Dương Thiệu liền bị áp chế xuống, hắn cũng không thể thực sự trừng phạt Kỳ Dao được, như vậy thì sau này Kỳ Dao nhìn thấy hắn chỉ có nước chạy xa thôi, còn thích hắn, gả cho hắn được nữa sao? Ngoài nhẫn nhịn, hắn cũng không có biện pháp nào khác.

hắn kéo Kỳ Dao vào chỗ yên tĩnh, mở bàn tay nàng ra xem.

một vết thương nhỏ như vậy, đối với hắn thì không được coi là vết thương, nhưng nàng lại yếu điệu nũng nịu như vậy, một chút cũng không chịu nổi, Dương Thiệu nói: "Ngươi nhìn một chút."

hắn lấy từ trong tay áo ra một bình ngọc.

Nam nhân trẻ tuổi đã chinh chiến bốn phương, lại thường xuyên thao luyện binh mã, loại thuốc này là không thể thiếu, lúc nào cũng tùy thân mang theo.

Kỳ Dao ngửi thấy một mùi hương gay mũi, trong lòng nghĩ nàng vốn dĩ không cảm thấy quá đau, nếu như bôi cái này ngược lại lại cảm thấy đau thì làm sao? Vậy còn không phải là tự mình chịu khổ hay sao?

Nàng rút tay: "Ta cảm thấy không đau."

Dương Thiệu nhướng mày, có loại cảm giác như Kỳ Dao đang đùa bỡn hắn.

Bị nam nhân nhìn chăm chăm, Kỳ Dao buông mi mắt xuống: "Có lẽ là vừa rồi Hầu gia niết chặt, cho nên mới cảm thấy đau."

Dương Thiệu hơi buông tay ra.

Loại hùng hoàng bạch ngọc cao này bôi lên vết thương sẽ có cảm giác đau nhói như kim đâm, đánh giá Kỳ Dao một chút, hần cất thuốc trở về.

Kỳ Dao thu tay lại: "Mẫu thân thực sự đang đợi ta sao?"

"không có, ta nói vậy đương nhiên vì giúp ngươi thoát thân."

"Đa tạ Hầu gia." Kỳ Dao cong khỏe miệng, nếu như tình hình vừa rồi mà không có Dương Thiệu, nàng thực sự có chút không biết phải làm sao, cũng không biết Tổng Thụ bị làm sao, cư nhiên động tay động chân với nàng, giả sử vì chuyện đó, Tổng Vân và hần cùng xông lên, nàng bị kẹp ở giữa xấu hổ biết nhường nào.

Nhưng có lẽ Dương Thiệu vì nàng, đã đắc tội Tổng Thụ.

"Về sau Hầu gia nên cẩn thận Tam điện hạ." May mà không phải là đắc tội Tổng Vân, nếu không sau này hần ta làm Hoàng đế, Dương Thiệu ắt sẽ gặp tai ương, bởi vì kiếp trước những người đối đầu với Tổng Vân đều đầu là khối cổ, càng thâm hơn chính là chu di cửu tộc, Tổng Vân cũng chỉ đối xử ôn nhu với một mình Chu Lương âm mà thôi.

Cho dù là Hoàng Thái hậu, có thể có kết quả tốt đẹp hay sao?

Thấy nàng quan tâm mình, Dương Thiệu nói: "Ta sẽ không có chuyện gì, ngược lại là ngươi," ánh mắt hần nặng nề, "ngươi tốt nhất nên cách xa bọn họ một chút, bất kể là Sở vương điện hạ hay là Tam hoàng tử."

Tổng Vân kiếp này cũng không biết là bị làm sao, vậy mà lại nhìn trúng Kỳ Dao, nếu cứ như vậy, hần càng không thể để Tổng Vân đăng vị được!

Kỳ Dao ngoan ngoãn gật đầu, bản thân nàng cũng cảm thấy nên như vậy.

Lúc này Dương Thiệu ra hiệu cho Trần Tổ, Trần Tổ vội vàng bụng hộp đồ ăn tới.

"Đây là cái gì?" Kỳ Dao hiếu kỳ.

Dương Thiệu mở nắp hộp ra, một mùi hương nồng đậm phiêu tán ra, trộn lẫn một chút mùi vị chua ngọt.

Kỳ Dao kinh ngạc: "Là súp gừng sợi vàng kim à."

"Lần trước không phải là chưa được ăn sao? Ngày đó bản Hầu hứa với ngươi, muốn cái gì có cái đó, nếu đã thiếu ngươi một lần, đương nhiên phải bồi thường rồi." hần đưa một đôi đũa bạc cho nàng, "hêm thử xem, nếu như bị ngội, có thể đun nóng lên một chút."

Đây được xem như quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy hay sao?

một bát súp gừng, đến bây giờ vẫn nhớ?

Kỳ Dao dù cảm thấy tâm tư Dương Thiệu khó đoán tới mức nào, cũng không quá tin lời nói này của hần.

Nếu như không phải bởi vì yêu thích, sẽ có nam nhân tốt như vậy hay sao, đặc biệt ngồi xe ngựa tới chỉ vì đưa đồ ăn? Còn là một nam nhân quyền cao chức trọng như vậy!

Cho nên, hần thực sự yêu thích nàng?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Từ lúc nào mà hần thích nàng?

rõ ràng vừa mới bắt đầu đối xử với nàng rất lạnh lùng, đâm hòng ngọc bội còn bắt nàng đền, sau đó thái độ cũng không nóng không lạnh, cho dù có trợ giúp nàng, cũng là vì nể mặt Tạ Minh Kha.

Nhưng ngày đó nàng đi tới quân doanh tìm hần, trước cửa Hầu phủ hần trừng phạt Du Tổ Hoa.

Là từ lúc đó hay sao? Lúc đó nàng vẫn còn rất nhỏ đấy, Kỳ Dao nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết Dương Thiệu bắt đầu sinh ra tâm tư từ lúc nào.

Tiểu cô nương lại phát ngốc rồi, Dương Thiệu thấy đũa bạc trong tay nàng dần dần trượt xuống, trong lòng thầm nghĩ có lẽ ăn thế này bất tiện, liền lệnh cho Trần Tổ đi xung quanh tìm một chiếc bàn lùn tới, lại trải lên một tấm đệm bằng gấm.

"Ngồi xuống đi."

"Đa tạ Hầu gia." Thế này thoải mái hơn nhiều, Kỳ Dao thưởng thức vài miếng, nở ra nụ cười, loại đồ ăn này có thể làm tới mức không có chút tanh nào thực sự rất khó, hơn nữa lại có thể tươi ngon thơm ngọt như vậy, liền tiếp khen ngợi, "Chẳng trách Mai gia trang sinh ý tốt như vậy."

"Nếu ngươi thích, lần sau ta mang ngươi đi ăn cái khác, thịt chưng ướp rượu, cua hoàng đế, canh cá chấy thường....nhà bọn họ đều làm không tệ."

Kỳ Dao ngơ ngẩn: "Sao ngài lại biết?"

"Lời này có ý gì?" Dương Thiệu biết rõ nhưng cố ý hỏi.

"Những món này, ta đều rất thích ăn."

"Vậy chỉ có thể nói ta và Kỳ cô nương có chung sở thích," nam nhân nhìn nàng, "lần sau có muốn đi cùng ta không?"

Ý cười trong mắt sáng như sao, lấp lánh lấp lánh.

So với hẳn ở kiếp trước thân thiện trực tiếp, lại có thêm một loại phong vị đặc biệt khác, Kỳ Dao cảm thấy mặt mình rất nóng, cúi đầu xuống: "Sợ rằng không thỏa đáng, nương cũng sẽ không đồng ý, ta hôm nay...ăn cái này, đã là không nên rồi."

Nàng chống không được sự tham lam, hẳn lại nói đường đường chính chính như vậy, cái gì mà bồi thường vân vân và mây mây.

Kỳ Dao buông đĩa bạc xuống: "Ta phải đi rồi, Hầu gia."

cô nương gia rút rề là điều đương nhiên, Dương Thiệu nói: "Ta đưa ngươi đi." Như vậy tương đối an toàn, vạn nhất trên đường lại gặp phải Tổng Vân và Tổng Thụy thì sao, nàng phải đối phó như thế nào?

Kỳ Dao cũng nghĩ như vậy, nên không cự tuyệt.

Hai người sóng vai mà đi.

Nam nhân không nói nhiều lời, nhưng rõ ràng đã thả chậm bước chân hơn so với ngày thường, vì vốn dĩ nàng không đi theo kịp.

Nếu như ở kiếp trước, hẳn nhất định sẽ nắm tay nàng mà đi, lòng bàn tay hẳn dày rộng mà khô ráo, nàng có thể hồi tưởng được loại cảm giác ấm áp đó một cách rõ ràng, trong lòng nhất thời không biết là tư vị gì. Hai người bọn họ, kết cục đều không tốt, kiếp này, có nên ở bên nhau không?

Nghĩ tới các chuyện trước đây, Kỳ Dao đột nhiên có chút mê mang.

một đôi bóng người thu vào đáy mắt, Du Tổ Hoa hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Vì muốn làm Thái phu nhân vui vẻ, à từ nhỏ đã bị người ôm tới Hoài Viễn Hầu phủ, bởi vì Du gia không phú quý bằng Hầu phủ, các trưởng bối đều hi vọng à có thể gả cho Dương Thiệu. Nhưng những năm này trôi qua, người nam nhân kia chưa từng nhìn à, vì một nữ nhi Kỳ gia, nhục nhã à trước mặt Thái phu nhân.

Thái phu nhân vậy mà lại giúp đỡ nhi tử, đem à đuổi ra khỏi nhà.

Mẫu thân quờ mắt à, nói à quá ngu xuẩn.

Phụ thân cũng ghét bỏ à, nói à vô dụng.

Du Tổ Hoa nắm chặt ngón tay, chỉ cảm thấy một trận đau nhức, gờ lên nhìn, cư nhiên phát hiện có máu chảy ra.

Mấy ngày trước, vì muốn thêu "Diệu pháp liên hoa kinh" lên trên tơ lụa mà cảm thấy mệt mỏi, à không cẩn thận đâm rách da vài chỗ, nhưng nhất định là đáng giá, biểu di mẫu nhìn thấy nhất định sẽ thích, cũng sẽ vì tâm huyết của à mà tha thứ.

Du Tổ Hoa lại cười.

Thấy Kỳ Dao đi tới, Liêu thị tiến lên đón: "Dao Dao, không phải con bầu bạn bên người Công chúa hay sao, có chuyện gì vậy?"

"Công chúa bắt được cò trắng đang vội chơi với chúng, cho nên con trở về." Kỳ Dao cũng không nói ra chuyện vừa rồi, nhìn Dương Thiệu một cái, "giữa đường gặp được Hầu gia, Hầu gia đưa con một đoạn."

"Làm phiền Hầu gia." Liêu thị có chút hiểu rõ ý đồ của Dương Thiệu, nhưng cũng không chọc thủng, dù sao cũng chưa tới bước đó, lại đợi thêm một thời gian xem sao. Nhưng bà đã rất vừa lòng rồi, thử hỏi trong Kinh Thành này có ai xứng làm rể hiền hơn so với Dương Thiệu hay sao? Dù sao với gia thế nhà mình, không thể trào cao.

Dương Thiệu cười nhẹ nhàng: "Chỉ là thuận đường."

"Nhanh tạ ơn Hầu gia." Liêu thị thúc giục nữ nhi.

"Đa tạ Hầu gia," Kỳ Dao liếc Dương Thiệu một cái, "Hầu gia đi thông thả."

Ăn đồ ăn của hắn, vậy mà lại thúc dục hắn rời đi? Dương Thiệu nhướng mày, thật sự có loại xúc động muốn bắt Kỳ Dao yêu thương cho thật tốt.

Ánh mắt nam nhân u tối, hiển nhiên là có bất mãn.

Kỳ Dao giả bộ không phát hiện ra, nàng còn chưa nghĩ xong đâu.

Dương Thiệu đương nhiên chỉ có thể rời đi, chẳng lẽ trước mặt Liêu thị còn dám quần quýt si mê hay sao?

Đợi đến khi hắn rời đi, Kỳ Dao mới nâng mắt nhìn theo.

Bóng lưng nam nhân cao ngất thẳng tắp, đi lại như gió, một thân cảm bào mặc trên người hẳn cực kỳ dễ nhìn.

Từ xa Kỳ Đình Nguyên đi tới, cao giọng nói: "Ngươi cuối cùng cũng trở lại rồi, đi, ca ca câu cá cho ngươi ăn!"

đã nói từ trước rồi, kết quả Kỳ Dao phải đi bồi Công chúa gì đó, Kỳ Đình Nguyên suýt nữa không đợi nổi.

"Vâng, ca ca!" Kỳ Dao đáp ứng một tiếng, lại nghĩ nghĩ, Tổng Vân và Tổng Thụy có lẽ vẫn còn ở bên hồ Chân Châu, vội nói: "Chúng ta tới hồ bên cạnh câu cá, có được hay không? Hồ Chân Châu đều xem đến ngán rồi."

Kỷ Đình Nguyên cảm thấy kì quái, nhưng cũng không phản đối: "đi chỗ nào ta cũng có thể câu được cá."

Liều thị thấy vậy thì dặn dò: "Đừng câu muộn quá."

Kỷ Đình Nguyên đáp ứng, kéo muối muối, kêu gã sai vặt chuẩn bị dụng cụ đi tới bên hồ.

Cần núi Ngọc Sơn, hồ Chân Châu là đẹp nhất, nhưng bên cạnh cũng có vài hồ nhỏ rải rác, có một số hồ không thích hợp câu cá, mọc đầy cỏ và bèo, một số hồ lại có thể câu.

Kỷ Đình Nguyên vừa mới tìm được một chỗ ngồi xuống, liền nghe thấy một trận tiếng cười thanh thúy: "Dao Dao, muối đến rồi, hôm nay ta vẫn luôn đợi muối, kết quả muối trở thành người bận rộn rồi."

Là Thẩm Nghiên, Kỷ Dao nhìn về phía ca ca, cười nói: "Ta cũng không muốn mình bận như vậy, thực sự là mệt chết, hiện tại rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một chút rồi." Đánh giá Thẩm Nghiên một chút, phát hiện nàng ta ăn mặc vô cùng giản dị, không giống như trước đây trang điểm lộng lẫy, trang sức, váy áo đều điểm xuyết chân châu bảo ngọc.

Hôm nay thực sự ăn mặc quá đơn giản.

Kỷ Dao kì quái: "Tỷ làm gì mà ăn mặc trang điểm như thế này?"

Muốn gặp ca ca, lẽ nào không nên làm đẹp một chút hay sao?

Thẩm Nghiên nhỏ giọng nói: "Thay đổi phong cách, nói không chừng hấn sẽ thích."

Kỷ Dao co rút khóe miệng.

"Nếu như không được, lần sau ta lại đổi phong cách khác."

"Ồ." Kỷ Dao có chút không biết nên phản ứng như thế nào, thầm nghĩ quân bọ họ lẫn lộn qua lại như thế nào, dù sao cho dù có tệ đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể tệ hơn kiếp trước được.

Kỷ Đình Nguyên mắc mồi vào câu thả xuống hồ, ngồi xuống câu cá.

Kỷ Dao đợi ăn, cho nên kêu gã sai vặt nhóm lửa.

"Dao Dao, sao Nguyệt Nhi tỷ và Tà đại nhân không tới?" Thẩm Nghiên cảm thấy kì lạ.

Nhưng Kỷ Dao một chút cũng không cảm thấy kì lạ, tỷ tỷ từ trước tới nay đều an tĩnh, còn tỷ phu, cũng giống vậy, không đến là bình thường, hai người ở trong nhà đánh đàn đối thơ, cũng không có gì là không tốt.

Thẩm Nghiên gật gật đầu: "Ngược lại cũng đúng, cho nên cười thê tử lập gia đình cần có sở thích giống nhau, như vậy mới thoải mái."

"Đúng vậy," Kỷ Dao nhân cơ hội khuyên bảo hai câu, "hếu tỷ đã hiểu được đạo lý này, thì nên...."

"Nên cái gì? Ta và ca ca muối cũng có chung sở thích, hấn thích câu cá, ta cũng thích, hấn thích uống rượu, ta, ta cũng thích."

Kỷ Dao than nhẹ một tiếng.

Thẩm Nghiên tìm một chỗ tốt nhất, nhìn trộm Kỷ Đình Nguyên.

Công tử bên hồ mặc áo xanh đi giày đen, thần sắc thanh nhàn, càng nhìn càng thấy anh tuấn, hai tay nàng ta không tự chủ được đưa lên nâng má phẩn.

một người to như vậy, cho rằng cô lau có thể che khuất hay sao? Kỷ Đình Nguyên liếc ngang thấy cô nương kia, trong lòng dâng lên ngọn lửa không tên, suýt nữa đem cần câu vút vào trong nước.

Nhưng như vậy thì không câu được cá, Kỷ Đình Nguyên rời tầm mắt, xem như không nhìn thấy.

Thế nhưng bóng dáng tiểu cô nương phản chiếu xuống mặt nước, áo trắng quần trắng, theo từng làn nước dập dờn, cứ nhiên có thể nhìn thấy một cách rõ ràng, hấn ta rốt cuộc không thể nhịn nổi nữa, quát: "đi xa một chút, ở đây làm cái gì?"

Thẩm Nghiên bị dọa giật mình.

hấn ta sao có thể phát hiện ra mình?

Nàng ta vội vàng đứng lên, đi tới chỗ Kỷ Dao.

Vậy mà lại không đấu khẩu với hấn ta, Kỷ Đình Nguyên ngờ ngác, quay đầu lại nhìn, tiểu cô nương đã ngồi xuống rồi, yên yên tĩnh tĩnh, dường như vô cùng nghe lời.

hấn ta cau mày.

Thẩm Nghiên đương nhiên là nhẫn nhịn, lần trước Kỷ Dao bảo nàng ta mềm một chút, nàng ta trở về liền nghĩ không nên đối nghịch với Kỷ Đình Nguyên. không phải là nàng ta thích Kỷ Đình Nguyên hay sao, đương nhiên phải thuận theo hấn ta một chút, nếu như như vậy mà Kỷ Đình Nguyên vẫn không thích nàng ta, nàng ta liền không có biện pháp nào khác.

Nhưng trước đó, nàng ta khẳng định phải thử xem sao.

Sau đó Kỷ Đình Nguyên câu được rất nhiều cá, thắng lợi trở về.

.....

Vừa mới lập hạ.

Kỷ Nguyệt thấy bắt đầu có muối, sai nha hoàn đổi sang rèm cửa sổ mỏng, đệm chân dày nặng cũng bị đổi thành loại nhẹ mỏng.

Thấy trong phòng bận rộn, Tạ Minh Kha cười cười đi vào: "Đừng làm mình mệt quá."

"không mệt," Kỳ Nguyệt đưa cho y một danh sách, "muốn mang đi tặng cho phụ thân, chàng xem xem, có thích hợp không?"

Rất nhiều đồ dùng hàng ngày, còn có điểm tâm đặc sản trong Kinh Thành, còn có lá trà, linh chi, nhân sâm trăm năm, Tạ Minh Kha cười, trong lòng cảm thấy ảm áp: "Phụ thân biết được nàng quan tâm như vậy, nhất định sẽ thích, vậy liền cho người đưa đi, mặc dù có lẽ phụ thân không dùng tới."

Kỳ Nguyệt liền phân phó xuống, lại nhìn Tạ Minh Kha một cái: "Có chuyện gì sao?" Mặc dù là ngày hưu mộc, nhưng Tạ Minh Kha rất bận, vào thời điểm này thường sẽ không về phòng.

"thật thông minh, Sở vương điện hạ mời ta tới Vân Hòa Cư uống trà."

"Vân Hòa Cư?" Kỳ Nguyệt nghe thấy cái tên này, "hình như là một nơi rất thú vị, thiếp ngược lại chưa từng tới đó."

"Nàng chưa từng tới?" Tạ Minh Kha ngờ ngẩn, nhưng một lát sau liền hiểu rõ, năm trước Kỳ gia mới chuyển tới Kinh Thành, Kỳ Nguyệt rất nhanh liền gả cho y, chưa từng tới cũng là bình thường, y nắm lấy tay nàng ấy, "nếu không thì nàng đi cùng ta? Trà của Vân Hòa Cư uống rất ngon, không có quán trà nào có thể so sánh, cho nên trà sư ở đó còn được phái vào cung."

"Nhưng thiếp nghe nói, hình như chỉ có nam nhân mới có thể tới."

"Mới đầu là như vậy, nhưng danh tiếng càng ngày càng lớn, các vị phu nhân và cô nương cũng ngưỡng mộ mà tới, cũng không thể thực sự ngăn cản được? Chỉ cần nữ giả nam trang, Vân Hòa Cư liền không quản, cứ lâu dài như vậy, còn chuyên môn ngăn cách dành một chỗ cho khách nữ, các cô nương cũng xem như một lạc thú khác lạ."

"Vậy sao?" Kỳ Nguyệt có chút động tâm, "nhưng không phải là chàng phải cùng Sở vương điện hạ...."

"Vậy không bằng mời Dao Dao cùng đi, nàng cũng có bạn?" Tạ Minh Kha nói, "chỗ đó không những có trà ngon, cũng có danh họa xuất sắc để thưởng thức." Thê tử của y yêu thích sự tao nhã, những nơi thanh u.

Kỳ Nguyệt rốt cuộc cũng bị thuyết phục: "Thiếp cũng lâu rồi chưa gặp Dao Dao, nó lại ham chơi, khẳng định còn muốn tới đó hơn thiếp."

Tạ Minh Kha liền ra lệnh cho người đi kiểm hai bộ y bào thích hợp với hai tỷ muội Kỳ Nguyệt.

Khi đưa trang phục tới Kỳ gia, Liễu thị cảm thấy đầu đầy mơ hồ, ngược lại Kỳ Dao nghe thấy có thể đến Vân Hòa Cư, vô cùng hưng phấn, lập tức liền thay trang phục.

"Đứa trẻ này." Liễu thị dờ khóc dờ cười, "đi rồi đừng có gây thêm phiền phức cho cô gia và Nguyệt Nhi đấy."

"Đương nhiên sẽ không, chỉ là đi uống trà, sao con có thể gây phiền phức được?" Kỳ Dao cũng rất nhớ tỷ tỷ, lại có chỗ chơi vui như vậy, đúng là vô cùng hợp ý.

Nàng lập tức ngồi kiệu tới Tạ phủ.

Ai nghĩ tới, vừa mới đi cùng Tạ Minh Kha và Kỳ Nguyệt tới Vân Hòa Cư, liền đối diện trực tiếp với Tống Văn.

Kỳ Dao suýt nữa thì trốn ra sau lưng tỷ tỷ.

không phải là uống trà cùng tỷ tỷ hay sao, sao lại đụng mặt Tống Văn vậy?

Bên tai nghe thấy giọng nói trong trẻo của Tống Văn: "Tạ đại nhân, người đến thật sớm, ta suýt nữa thì thất lễ...." nói xong ánh mắt rơi xuống người Kỳ Dao, mâu quang hơi động.

Vừa mới nhìn còn nghĩ Tạ Minh Kha mang theo hai người bạn, muốn giới thiệu với hắn ta, nhưng thiếu niên thanh tú như mỹ ngọc thể này hiển nhiên là tiểu cô nương!

Bởi vì nàng có một đôi lông mày, một đôi mắt phẳng phất như chứa đầy cảnh xuân.

Tống Văn cong khóe môi.

Nhân sinh nơi nào cũng có thể tương phùng.

Nhưng hắn ta cũng không nhìn nhiều, nếu không đoán sai, vị công tử thanh tú còn lại chính là Kỳ Nguyệt thê tử của Tạ Minh Kha, hắn ta hơi gật đầu.

Kỳ Nguyệt không cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, kéo Kỳ Dao đi sang một bên.

Kỳ Dao nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, sao tỷ không nói với muội là Sở vương điện hạ mời tỷ phụ?"

Kỳ Nguyệt sững sờ: "Sao vậy, muội quen biết ngài ấy sao?"

"Dạ, xem như vậy đi." Kỳ Dao có chút ảo não, bởi vì khó mà giải thích, cũng không thể nói Tống Văn có ý nghĩ với nàng, mà nàng không có ý gì với hắn ta đi?

"Muội là cảm thấy loại người trong Hoàng tộc, chúng ta tiếp xúc ít thì tốt hơn."

Muội muội này, sao nhiều ý nghĩ như vậy, Kỳ Nguyệt cười nói: "Tướng công là quyền thần, tránh không được, còn về phần chúng ta, vốn dĩ cũng chỉ là gặp mặt một lần mà thôi."

Thực sự không thể nói rõ.

Kỳ Dao trầm nghĩ, hôm nay Tống Văn mời Tạ Minh Kha, khẳng định là muốn lôi kéo y, đến nay Thái tử vẫn mãi mà chưa bị phế, ắt hẳn trong lòng Tống Văn gấp gáp, có thể rất nhanh sẽ có hành động.

Thái tử e rằng bị xui xẻo rồi....

không đúng, Thái tử có khả năng là trùng sinh, Kỳ Dao đột nhiên cảm thấy hoang mang, nếu như là vậy, vậy Tống Văn chưa chắc sẽ thắng, vậy tỷ phụ tham dự vào....

Kỳ Dao nhận không được quay đầu nhìn một cái, không ngờ đối diện trực tiếp với ánh mắt của Tống Văn.

Bốn mắt nhìn nhau, dường như có cái gì đó từ trong mắt nam nhân phóng ra, nóng rực sáng ngời, Kỳ Dao trong lòng giật thót, lập tức quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Chuyện ở hồ Chân Châu, Tạ Minh Châu mất mặt trước các vị cô nương, một thời gian sau không dám ra ngoài, nghĩ tới sự vô tình của Tống Vân, à ta không biết đã đập vỡ bao nhiêu đồ nữa.

Nha hoàn bên người cũng phải chịu tội, mấy ngày nay không dám lại gần à ta.

Tạ Minh Thiều nhìn bọn nha hoàn đều trốn ở dưới hiên nhà, liền biết muội muội lại tức giận rồi, hắn ta bước nhanh vào sương phòng.

"Minh Châu, muội lại nhốt bản thân ở trong phòng rồi?"

Nếu không còn có thể làm gì?

Ngày đó không chỉ Tống Vân, ngay cả Phúc Gia công chúa cũng không giúp à ta, mấy cô nương kia không biết ở sau lưng chê cười à ta như thế nào, à ta thực sự không muốn gặp người nữa.

"Sở vương điện hạ ở Vân Hòa Cư," Tạ Minh Thiều nói, "từ trước ta đã đáp ứng muội...."

Nhắc tới người này, Tạ Minh Châu yêu hận đan xen, cắn răng nói: "hắn ở Vân Hòa Cư thì làm sao? Ca ca còn không rõ chuyện ngày đó hay sao, đến nay không ai không biết, cho dù muội có đi gặp, hắn có thể thích muội sao?"

"Cho nên muội muốn từ bỏ rồi?" Tạ Minh Thiều lạnh lùng nói, "ta nói cho muội biết, không chỉ Sở vương điện hạ, phu thê Tạ Minh Kha cũng có mặt ở đó, còn có Kỳ Dao kia...."

"Cái gì? Tiệp nhân kia cư nhiên cũng ở Vân Hòa Cư?" tròng mắt Tạ Minh Châu bỗng chốc mở lớn, lạnh lùng nói, "sao nàng ta lại ở đó? Lẽ nào là đi gặp mặt riêng với Tống Vân?" nhất định là vậy, nếu không sao có thể trùng hợp như vậy? không ngờ Tống Vân lại yêu thích tiệp nhân kia như vậy.

"Ca ca," Tạ Minh Châu kéo tay áo Tạ Minh Thiều, "huynh nhất định phải giúp ta báo thù!"

"Đương nhiên, nếu không sao ta phải nói với muội làm gì? Muội liền đợi tin tức tốt đi." Tạ Minh Thiều cong khóe miệng, lộ ra nụ cười âm độc.

Lúc này Tạ Minh Kha đang uống trà với Tống Vân.

Đối với Sở vương điện hạ này, Tạ Minh Kha vẫn luôn có hảo cảm, nếu không hôm nay cũng sẽ không tới đây gặp mặt, trong lòng y, vẫn luôn cảm thấy Sở vương điện hạ thích hợp với Đồng cung, càng thích hợp trở thành một vị trữ quân.

Tống Vân tao nhã lịch sự, đầy bụng kinh luân, nói chuyện với Tạ Minh Kha rất hợp nhau.

Mặc dù hai bên đều không thể hiện rõ, nhưng Tạ Minh Kha đã biết rõ ý tứ của Sở vương điện hạ, hi vọng y có thể dốc sức cho hắn ta, phụ tá hắn ta đăng lên Hoàng vị. Nhưng Tạ Minh Kha cũng không đồng ý ngay lập tức, với tình thế hiện nay, thái độ của Hoàng thượng không rõ ràng, mà Thái tử cũng không buồn nản như trước, nếu như bị cuốn vào vòng tranh đấu này, bản thân y thất bại thì cũng thôi, nhưng Kỳ Nguyệt nên làm thế nào?

Cho dù thương thức Tống Vân, nhưng Tạ Minh Kha đã có thể tử, cho nên càng cẩn thận hơn trước đây, hắn không chỉ phải suy nghĩ cho một người nữa rồi.

Khi hai người kia trò chuyện, Kỳ Nguyệt và Kỳ Dao cũng đang nhân nhả thích ý uống trà.

Hải Đường viên trong Vân Hòa Cư, là Tạ Minh Kha đặc biệt chọn lựa cho họ.

Xung quanh nhà trúc thanh tịnh đẹp đẽ, hoa hải đường nở rộ, giống hệt những đám mây hồng theo từng đóa từng đóa, vị trí dưới cây hải đường cách nhà trúc gần nhất có bày một bộ bàn ghế gỗ, còn có hai con cừu tuyết trắng, trên cổ có đeo chuông lục lạc nhỏ, khi đi lại liền kêu đình đình đình đình. Ở phía sau nữa, là một bãi cỏ xanh mướt, nở đầy trăm loại hoa dại, hấp dẫn bướm bướm bay tới.

Kỳ Dao ngồi trên ghế mềm, xem mấy bức tranh của Triệu Chân treo trên tường trúc, cảm khái nói: "Muội ở đây mấy ngày cũng không thấy buồn chán."

Kỳ Nguyệt cũng rất vừa lòng, cầm bút lông ở trên bàn lên, vẽ hai con cừu kia: "Chẳng trách Vân Hòa Cư nổi tiếng trong Kinh Thành như vậy, chủ nhân phía sau xác thực là phải bỏ ra không ít tâm tư.

"Là tiêu tốn một đồng tiền đi." Kỳ Dao nhướn mày, đem non xanh nước biếc, phong cảnh diễm viên chuyển tới Kinh Thành, đó là quy mô tầm cỡ nào cơ chứ?

Nàng xán lại xem tỷ tỷ vẽ tranh: "Có điều tỷ phụ đúng là hiểu tỷ tỷ, không phải tỷ tỷ thích tác phẩm của Triệu Chân hay sao?" Nàng chọc chọc Kỳ Nguyệt, "tỷ tỷ, dịp trước không thấy tỷ đập thanh, tỷ và tỷ phụ ở trong nhà không ra ngoài sao?"

Kỳ Nguyệt đỏ mặt, sảng giọng: "Muội hỏi làm gì?"

"Muội hiểu kì mà!"

Kỳ Nguyệt không thêm đề ý nàng: "Lại nào, ta đều không vẽ nổi nữa rồi."

Thấy mặt nàng ấy càng ngày càng đỏ, Kỳ Dao dừng lại, trong lòng trộm cười.

Mặc dù hai tý muội ăn mặc giống công tử, nhưng dung mạo thanh lệ, làm sao có thể che dấu được chứ.

Nữ trà sư rót trà cho hai người đứng ở bên cạnh, vô cùng hăm mộ.

Gia cảnh nhà nàng ta bản hàn, từ nhỏ đã bị đưa tới đây học tay nghề để nuôi cả nhà, không giống các cô nương kim chi ngọc diệp này, từ nhỏ đã cầm y ngọc thực, đến Vân Hòa Cư, lại là phong hoa tuyết nguyệt, không biết cái khổ của nhân gian. Nhưng rất nhanh nàng ta có thể thoát khỏi địa phương này, không bao giờ phục vụ những người này nữa.

Trong đầu nữ trà sư hiện ra bộ dáng anh tuấn của một nam nhân, hẳn ta thường xuyên tới Vân Hòa Cư, mỗi lần đều gọi nàng ta vào phục vụ rót trà. hẳn ta mặc y phục hoa lệ, phong lưu phóng khoáng, phẩm vị trà hương nói mạch lạc rõ ràng đâu ra đấy, nàng ta đã sớm thầm thích người đó rồi.

Sau đó có một ngày, người đó ôm nàng ta vào lòng.

Sắc mặt nữ trà sư hơi đỏ, nghĩ tới đôi tay đỡ thân thể của nàng ta, cả người nhịn không được run rẩy.

Nếu như nàng ta làm tốt chuyện này, có thể trở thành thiếp thất của người đó, có thể ngày ngày ở bên hắn ta, cũng có nha hoàn của chính mình, đình viện của chính mình, từ đó về sau không cần phải nhìn sắc mặt của người khác nữa.

Nàng ta hít sâu một hơi, ôn nhu hỏi Ký Dao: "cô nương, còn muốn trà nữa không?"

Ký Dao nói: "Lại rót thêm một chút nữa."

Trà này đúng là tuyệt diệu, cũng không biết làm sao chế thành, uống một ngụm đều lưu lại mùi hương.

Nhưng nàng thích trà hoa hơn, bởi vì chủng loại đa dạng, hoa quế, hoa nhài, hoa cúc, muốn loại nào có loại đó, nàng nói: "Đợi lát nữa pha cho ta một bình trà hoa quế."

"Vâng." Nữ trà sư ôn nhu đáp lại.

Lúc này bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng huyền oán, Ký Nguyệt dừng bút giữa chừng, nghiêng tai lắng nghe, hình như có người hô hào đi lấy nước.

Sắc mặt nàng ấy đột nhiên thay đổi.

Ký Dao cũng nghe thấy, kinh ngạc nói: "Sao lại lấy nước? Tỷ tỷ, chúng ta đi xem sao, vạn nhất đốt cháy tới đây thì nguy."

Tỷ muội hai người vội vàng ra ngoài, quả nhiên ở phía xa bốc lên khói đen, nhưng không nhìn thấy lửa, Ký Dao nói: "Có thể là phòng bếp đốt cháy đồ." Kiếp trước nàng từng tới Vân Hòa Cư, biết phương hướng đó, nếu như bốc cháy thì khói không thể nhỏ như vậy được.

Cũng không biết là ai sợ hãi này nọ, nào ra động tĩnh, làm hỏng hứng thú.

Ký Nguyệt không động, hơi hơi cau mày: "Có thể nào có cái gì đó..." nàng ấy cũng không thể nói rõ, chỉ cảm thấy chuyện này kì quái.

Tỷ tỷ từ trước tới nay đều cẩn thận, Ký Dao hỏi: "Tỷ tỷ cảm thấy là chuyện gì?"

"Ta cũng không biết." Ký Nguyệt nắm chặt tay Ký Dao, "chúng ta nên cẩn thận hành sự," phản phó Trầm Hương, "đi nói với tướng công một câu, nói vừa rồi có người hô bị cháy, không biết chàng có nghe thấy không," lại dặn dò thêm, "nếu như vẫn đang nói chuyện với Sở vương điện hạ, thì không cần làm phiền." Bản thân nàng ấy cũng có thể ứng phó tình huống.

Ký Dao nhìn tỷ tỷ, cảm thấy tỷ ấy đúng là hiền thê lương mẫu, chẳng trách kiếp trước Hoàng thượng yêu thích tỷ ấy.

Hai tỷ muội đi ra ngoài, trong Hải Đường viên yên tĩnh.

Nữ trà sư chỉ cảm thấy trái tim nhảy bùm bùm.

Nàng ta nhìn ra ngoài một cái, lấy đồ từ trong tay áo ra, vụng trộm đổ vào trong trà.

Nghe nói được tính của loại thuốc này chậm, cũng không lập tức phát tác, vậy thì cho dù Ký Dao có uống phải, cũng không có quan hệ gì tới Hải Đường viên, như vậy thì nàng ta sẽ không bị liên lụy.

Nữ trà sư làm xong việc, vội vàng chạy ra ngoài, muốn đi tranh công, ai ngờ vừa mới nhìn thấy khuôn mặt của nam nhân, phía sau liền bị người ta dùng khăn bịt miệng, nàng ta chưa kịp nói gì, liền bị ngắt đi.

Ánh mắt nhắm nghiền, không có động tĩnh gì nữa, nam tử nhìn nàng ta một cái, trong lòng chán ghét.

Loại bộ dáng này còn muốn trèo cao? Cũng không soi gương xem, nếu như nàng ta không phải là trà sư, hẳn ta mới lười để ý tới!

Cho dù chỉ là thiếp thất của hắn ta, cũng không thể là loại mặt hàng như thế này được, dù sao cũng phải là...nghĩ tới bộ dáng thanh lệ của nữ nhân nào đó, thần sắc trở nên mê đắm, nhưng rất nhanh đã trở thành vụn vụn, đá nữ trà sư một phát: "Tìm một chỗ, đợi đến khi xảy ra chuyện thì ném nàng ta xuống hồ." Lại cúi người nhét một khối ngọc bội vào trong tay áo nàng ta, "cái thứ tham tài, gia thiện tâm, khi chết cho người một vật kỉ niệm."

Đến lúc đó nếu chuyện bị phát hiện, cũng chỉ có thể nói là nữ trà sư trộm đồ của khách, loại người này, có chuyện gì mà không thể làm ra? Đừng nói chỉ là một chuyện hạ được.

Có lẽ là vì đồ kỉ gia thế của khách nữ.

Gã sai vật lĩnh mệnh, đem nữ trà sư lôi đi, giấu ở một chỗ vắng vẻ.

Trong Hải Đường viên.

Lúc này hai tỷ muội trở về.

Hải Đường viên cũng không có gì thay đổi, ngược lại là bức họa Ký Nguyệt vẽ, bị gió thổi bay rơi xuống đất.

Ký Dao nhặt lên, nhìn quanh bốn phía, phát hiện không thấy nữ trà sư đâu, thầm nghĩ có phải là đi chuẩn bị trà hoa quế cho nàng rồi không?

E rằng là như vậy.

Nàng ngồi xuống, bụng ly trà vừa uống dở.

Chính vào lúc này, đột nhiên nhìn thấy một nam nhân đi từ cửa tới, đường vân hoa sen thêu bằng chỉ vàng ở góc áo bào như ẩn như hiện, phảng phất như lúc nào cũng có thể nở rộ. Nàng ngơ ngẩn, vẫn chưa mở miệng, lại thấy hắn đoạt đi chung trà trong tay nàng.

Kỷ Dao ngây ra như phỗng.

Chuyện gì xảy ra vậy?

đang yên đang lành sao lại đoạt trà của nàng, có khát đến mức độ đó sao?

không đúng, hắn còn thiếu trà để uống sao, trừ khi.... trong trà này có độc?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Nhưng sao Dương Thiệu lại tới?

Kỷ Dao cảm thấy vô cùng kì quái, ánh mắt đảo quanh khuôn mặt hắn.

nói ra thì, đang là thời điểm giao mùa xuân hạ, là lúc náo nhiệt nhất của Vân Hòa Cư, sắc màu rực rỡ, cảnh lá sum sê, vừa đến ngày hưu mộc, thiệp mời gửi tới Hoài Viễn Hầu phủ đều đếm không hết. Kiếp này Dương Thiệu có chí hướng của hắn, cũng có dã tâm, người nào nên kết giao hắn rất rõ ràng, cho nên nhận lời tới Vân Hòa Cư.

Ai ngờ tới, nghe nói Sở vương điện hạ cũng có mặt.

Đó là đối thủ mà hắn đề ý nhất, đương nhiên phải thám thính rõ ràng, sau đó liền biết ngoài Tống Vân ra, cùng tới còn có phu thê Tạ Minh Kha và Kỷ Dao.

hắn lập tức phái người tới phụ cận Hải Đường viên.

Kết quả có người hô lên bị cháy, Trần Tố nghi ngờ là kẻ điệu hồ ly son, tóm lấy người kia bắt báo Dương Thiệu, cho nên mới xuất hiện tình cảnh vừa rồi.

Dương Thiệu buông ly trà xuống: "May mà chưa uống vào, nếu không bản Hầu không biết nên làm sao để cứu người."

Giọng nói hơi có chút trách cứ.

Kỷ Dao giả bộ: "Ta chỉ là cầm lên, cũng chưa chắc sẽ uống, trà đó đều nguội rồi."

"Người cho rằng không uống ly này liền không sao? Cả ấm trà đều có độc," Dương Thiệu nhướn mày, "cũng không xem cho cẩn thận...."

"thì sao?" Còn muốn giả bộ nàng? Chiếu theo lời hắn nói, thì bản thân mình suýt nữa thì chết, hắn còn hung dữ với nàng! Tiểu cô nương hơi mím môi, tức tới mức sắc mặt như ánh ban mai.

"không có gì," Dương Thiệu thấy nàng bất mãn, thu liễm hỏa khí vừa rồi, nói, "ta lo lắng cho người."

Ôn nhu đột nhiên như vậy làm vẻ mặt căng cứng của Kỷ Dao buông lỏng.

Nàng chống tay ra sao lưng, nhìn vào nước trà: "Nước này thực sự bị hạ độc? Sao có thể được? Lần đầu tiên ta tới Vân Hòa Cư, kết thù với ai cơ chứ? Nước trà vẫn là do nữ trà sư của Vân Hòa Cư pha mà."

Trong trí nhớ, kiếp trước chưa từng nhìn thấy nữ trà sư kia, lần này cũng là lần đầu gặp mặt, vô duyên vô cớ sao phải hại nàng?

Kỷ Dao không hiểu ra sao.

Dương Thiệu đang muốn giải thích, nhưng lại thấy Trầm Hương nhanh chóng chạy vào: "Phu nhân, người không sao chứ? cô gia nói, kêu người và cô nương lập tức rời khỏi Hải Đường viên."

Kỷ Nguyệt nhìn Dương Thiệu, liền biết chuyện này không đúng, đến nay Tạ Minh Kha cũng nói như vậy, nàng ấy truy hỏi: "Tướng công đâu?"

Trầm Hương nghĩ tới sắc mặt băng lãnh của Tạ Minh Kha lúc nãy, lạnh lùng mình một cái, nhỏ giọng nói: "Hình như tới, tới Hà Hương lầu gì đó."

Đất của Vân Hòa Cư rất rộng, mọi một viện đều có tên, cũng có cảnh sắc tương ứng với tên, Hà Hương lầu ý nghĩa như tên, dưới lầu có một hồ nước, trồng đầy hoa sen, trên mặt nước trong veo, còn có thuyền hoa tinh xảo cung cấp cho khách chèo thuyền vui chơi.

Lúc này Tạ Minh Thiệu đang nằm trên nhuyễn tháp trong lầu, thích ý nghe nhạc nhân hát khúc, đợi lát nữa Kỷ Dao trúng thuốc, đến khi thuốc phát huy tác dụng, hắn ta liền nhét người vào lòng Tạ Minh Kha.

Đợi đến lúc đó danh tiếng của Tạ Minh Kha thoắt không chịu được, Kỷ Dao này không chỉ là em vợ của y mà còn là cô nương Tống Vân ngưỡng mộ trong lòng, nếu như bị Tạ Minh Kha ngủ rồi, y còn có mặt mũi nào mà nhìn Kỷ Nguyệt hay sao? Tống Vân cũng sẽ hận y tận xương, con đường làm quan nhất định không thuận lợi.

Kỷ Dao kia liền không cần nói tới nữa, chỉ có thể nhảy xuống sông, mới có thể rửa sạch bản thân mình.

Đúng là nhất tiễn song điêu.

Tạ Minh Thiệu càng nghĩ càng vui vẻ, đợi lát nữa chỉ cần truyền tin Kỷ Nguyệt bị ngắt liền có thể dụ y tới Hải Đường viên...

hắn ta nhắm mắt lại, cùng hát khúc theo nhạc nhân.

đang lúc say sưa, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân bước nhanh đến, cho rằng là gã sai vật nào đó không hiểu quy củ, Tạ Minh Thiệu đang muốn quát mắng, đột nhiên cổ áo bị tóm mạnh, sau đó một quyền trực tiếp đánh lên mũi hắn ta.

Tạ Minh Thiệu cảm thấy một trận đau đớn mãnh liệt.

hắn ta mở trừng mắt ra, nhìn thấy Tạ Minh Kha.

"Người, người làm gì vậy!" Tạ Minh Thiệu kinh hãi trượt xuống dưới tháp mềm, "người điên rồi, người làm gì mà đánh ta?" Cao giọng gọi gã sai vật, "ngăn y lại cho ta!"

"Kẻ nào dám ngăn cản?" Từ xa nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo, Tống Văn đã đi tới cửa rồi.

không ngờ Sở vương điện hạ cũng tới, Tạ Minh Thiệu chấn kinh, vội vàng hành lễ: "Gặp qua Điện hạ, có điều Điện hạ tới vừa đúng lúc, Đại ca của ta e rằng điên rồi, còn mong Điện hạ...."

Chưa nói hết câu, Tạ Minh Kha đã lạnh lùng nói: "hói, nói tiếp đi, ta xem người giáo biện đến đâu!"

Trong lòng Tạ Minh Thiệu giật thót, quay đầu lại nhìn: "Đại ca, có phải có hiểu lầm gì không? Ta hôm nay chỉ ở Hà Hương lầu, tất cả mọi người đều có thể làm chứng, không biết Đại ca có ý gì?" đang nói, trong mũi liền chảy ra máu, vội vàng dùng khăn tay ngăn lại, "kinh động làm phiền tới Sở vương điện hạ, Đại ca, chúng ta có lời gì vẫn là nên trở về nhà rồi nói, một quyền này, ta không trách người."

Cho rằng chỉ cần giáo biện vài câu là có thể thoát thân hay sao?

Tạ Minh Kha nói: "Mang lên đây!"

Lý Ngọc lập tức dẫn một nữ tử đi vào Hà Hương lầu.

Đúng là nữ trà sư vừa mới pha trà cho hai tỷ muội Kỷ gia.

Sắc mặt Tạ Minh Thiệu đại biến.

hắn ta rõ ràng đã kêu gã sai vật giấu người cho tốt, làm sao lại bị phát hiện rồi? Trong lòng lạnh lẽo, lập tức phủ nhận: "Người này là ai, Đại ca, đang yên lành bắt một cô nương tới làm gì?"

Giả vờ không quen nàng ta.

Khuôn mặt nữ trà sư vận vẹo, nàng ta vì Tạ Minh Thiệu làm ra chuyện hại người, kết quả hắn ta lại vô tình vô nghĩa như vậy, lợi dụng xong liền giết nàng ta! Nàng ta nhớ rất rõ ràng, hắn ta cho người làm mình ngắt đi, nữ trà sư kêu lên: "Tạ công tử, người rõ ràng đã đáp ứng ta...."

"Ta đáp ứng người cái gì, đừng có ngậm máu phun người!" Tạ Minh Thiệu lạnh giọng nói, "người dám vu cáo hãm hại ta, cần thận mạng nhỏ của người!"

Đồ dù sao cũng là Nhị công tử Tạ phủ, ngoại tổ phụ của hắn ta còn là Bá gia, nữ trà sư cả người run rẩy, không dám nói tiếp.

Tạ Minh Thiệu cười lạnh: "Đại ca, ta rốt cuộc là có thù oán gì với người, mà người phải đối đãi với ta như thế này? Người này, ta chưa từng gặp mặt, Đại ca tìm được ở chỗ nào vậy? Lại cho nàng ta nhiều ngân lượng, hay là.... đây là người quen cũ của Đại ca?"

không đợi Tạ Minh Kha mở miệng, bên ngoài cửa như vang lên tiếng lẫn như hồ lô, trong miệng liên tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Công tử, cứu ta!" Kê đó thê lương kêu lên, "công tử, tiểu nhân không muốn chết!"

Tạ Minh Thiệu ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy ba người đi tới, ha người bộ dáng tinh tế, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, là hai tỷ muội Kỷ gia vẫn giả làm công tử, người còn lại dáng người anh tuấn vĩ ngạn, mặc cẩm bào màu xanh nhạt thêu hoa văn hoa sen, bên eo mang một thanh trường kiếm, trên vỏ kiếm là bảo thạch hào quang lấp lánh, đúng là Hoài Viễn Hầu Dương Thiệu.

"hói," Dương Thiệu đi tới bên người gã sai vật, nhàn nhạt nói: "nói xem chủ tử người sai người đi tới nhà bếp phóng hỏa như thế nào."

Gã sai vật đó bị đánh tới sọt: "Tiểu nhân không muốn phóng hỏa, công tử nói chỉ cần làm cho một ít khói bay lên là được, đến lúc đó kêu vài tiếng ở Hải Đường viên, đen Tạ phu nhân và Kỷ cô nương dụ ra ngoài, để nữ trà sư dễ dàng hạ được."

"Công tử nào," Dương Thiệu nhướn mày, "hói rõ ràng một chút."

"Vâng, vâng," gã sai vật run run rẩy rẩy chỉ vào Tạ Minh Thiệu, "là hắn ta, là hắn ta."

Tạ Minh Thiệu sắc mặt tái mét, xông lên muốn đánh gã sai vật, trong miệng nói: "Hay cho đồ chó nhà người, cư nhiên dám hãm hại ta, ta lệnh cho người phóng hỏa lúc nào! Xem ta đánh chết người...." còn chưa đi tới trước mặt gã sai vật, Dương Thiệu đã đẩy một chưởng qua, đem Tạ Minh Thiệu đánh ra xa một trượng, trực tiếp đâm vào tường, đột nhiên nôn ra một ngụm máu.

Vô cùng chật vật, trong lòng Kỷ Dao thầm cảm thấy thống khoái, ngẩng đầu nhìn Dương Thiệu một cái.

Nam nhân cũng không chú ý tới, thần sắc nhàn nhạt, tự thân sinh ra uy phong.

Tạ Minh Thiệu ngồi trên đất, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy mọi người lạnh mắt nhìn, trong lòng nhịn không được sinh ra hàn khí, hắn ta ôm ngực đứng lên, nhìn về phía Tống Văn, khẩn thiết nói: "Sở vương điện hạ, bọn họ là cùng một đám người, hôm nay câu kết với nhau hãm hại ta...Sở vương điện hạ, ta đối với ngài một lòng trung thành, xin Điện hạ minh giám, nếu như Điện hạ có thể chủ trì công đạo, Tạ gia chúng ta...."

"Tạ gia?" Tạ Minh Kha cười lạnh, "ha, dựa vào người mà cũng xứng sao?"

Tạ Minh Thiệu tức tới mức suýt nữa thì ói máu.

Tổng Vân nói: "Thường Thanh, đem bọn chúng giải tới Thuận Thiên phủ, nói cho Tri phủ, chuyện ngày hôm nay bản Vương cũng là một trong những nhân chứng, có thể tùy thời hỏi thăm, đồng thời ra lệnh lập tức tra rõ, mong Tri phủ hợp tác."

Bởi vì Phủ doãn Thuận Thiên phủ chính là phụ thân của nàng, để tránh hiềm nghi, Tổng Vân để cho Tri phủ thay thế, nhưng phụ thân có thể tham gia.... (Thực ra đoạn trước tác giả viết Kỳ Chương là Tri phủ, nhưng sau này cứ thấy gọi là Phủ doãn, mình đổi theo tác giả nhé)

Kỳ Dao liếc nhìn Tổng Vân một cái.

Tổng Vân phát hiện ra, hơi mỉm cười: "Chắc hẳn lệnh tôn có thể xử lý theo lẽ công bằng."

Nhìn thế nào, cũng thấy hần ta bênh vực bọn họ, Kỳ Dao nói: "Đa tạ Điện hạ."

Tiểu cô nương trang điểm một thân nam trang, không có trang phục chăm thoa tiền điểm nhiều màu sắc, nhưng lại thể hiện rõ đường nét khuôn mặt tươi đẹp, cánh môi hồng hào, giống như một bông son trà nở rộ sáng chói.

Ánh mắt Tổng Vân dừng trong chốc lát: "Cũng không đến mức nói lời cảm tạ, thực sự là có người gieo gió gặt bão." Phản phó Thường Thanh, "còn không mang đi?"

"Vâng." Thường Thanh gọi mấy gã hộ vệ tới, áp giải bọn chúng tới Phủ Thuận Thiên.

Tạ Minh Thiệu cũng ở trong số đó, cao giọng nói: "Các người dựa vào cái gì mà bắt ta, các người không có chứng cứ, đợi đó cho ta...."

Thường Thanh lấy khăn tay ra nhét vào miệng hần ta.

Tổng Vân nói với Tạ Minh Kha: "Quý phủ xảy ra chuyện, hôm nay không thể tâm tình với người được nữa."

"Để cho Điện hạ chê cười rồi." Tạ Minh Kha cảm thấy hổ thẹn vì Tạ Minh Thiệu.

Tổng Vân không nhiều lời nữa, lúc sắp đi đột nhiên nói với Dương Thiệu: "Dương Đô đốc vậy mà cũng ở Vân Hòa Cư, sớm biết vậy nên cùng mời tới đây."

"Sau này còn có cơ hội, Điện hạ."

một lần lại một lần gặp mặt, mỗi lần thấy Kỳ Dao, Dương Thiệu đều xuất hiện, lần gần đây nhất là ở Minh Nguyệt Lâu. Tổng Vân đột nhiên hiểu rõ, ngày đó hần căn bản không phải là trách móc Kỳ Dao, hần chỉ vì muốn Kỳ Dao rời khỏi mình mà thôi, vì không để cho nàng nhận chiếc hoa đăng mình tặng.

hần ta nhượng đuôi lông mày, sau cùng ánh mắt rơi trên người Kỳ Dao.

Ánh mắt đó nặng tựa nghìn vàng, Kỳ Dao cảm giác được, ngẩng đầu lên, Tổng Vân đã rời đi tầm mắt, đi về phía cửa lầu.

Nàng hơi hơi ngần ngừ.

Dương Thiệu nhìn thấy, không nói lời nào.

Tạ Minh Kha tiến lên cảm tạ.

Dương Thiệu nói: "Chỉ là chuyện thuận nước đẩy thuyền, nếu như ta không có mặt, Dục Thiện người cũng sẽ có biện pháp...." Trần Tổ nói, lúc đó Tạ Minh Kha cũng phái người tới Hải Đường viên, chỉ là giữa đường phát hiện ra hần, nên quay đầu lại.

Có Dương Thiệu ở đó, xác thực là không cần phải lo lắng, Tạ Minh Kha đi tới bên người Kỳ Nguyệt, nắm lấy tay nàng ấy: "Mặc dù ta vẫn luôn cẩn thận, nhưng không ngờ tới hần ta cư nhiên dám làm xằng làm bậy ở Vân Hòa Cư, nếu không tuyệt đối sẽ không mang nàng tới đây."

"Ai có thể nghĩ tới chứ, hơn nữa, có chàng ở cùng ta không sợ." Kỳ Nguyệt hơi mỉm cười, "không phải là đã bắt được hần ta rồi hay sao?"

Thê tử trang điểm thành công tử có một loại phong tình khác, Tạ Minh Kha muốn giơ tay ra niết khuôn mặt nàng ấy, nhưng y nhịn lại.

Hai người mặc dù chuyện gì cũng không làm, nhưng ánh mắt giao nhau vô cùng triền miên.

Kỳ Dao nhìn thấy không khỏi đỏ mặt, tránh ra ngoài cửa.

Tiểu cô nương đứng trước hồ sen, nhìn lá sen xanh khắp hồ phát ngốc, Dương Thiệu đi tới: "Mặc dù Tạ Minh Thiệu đã bị bắt, nhưng đừng quên, người còn có một địch nhân."

Là nói Tạ Minh Châu sao? Kỳ Dao trầm ngâm "Theo Hầu gia thấy, Tạ Minh Thiệu sẽ bị phán xử như thế nào?"

"Xúi giục giết người, hạ thuốc, e rằng phải ngồi tù hai ba năm." Bởi vì dù sao cũng chưa kịp phạm án giết người.

"Tiện nghi cho hần ta." Kỳ Dao hừ lạnh.

"hần ta ở trong tù cũng sẽ không trải qua tốt đẹp được đâu." Giọng nói Dương Thiệu nhàn nhạt, Tạ Minh Thiệu này đã quen cuộc sống xa xỉ của công tử nhà giàu, nhà giam nhất định sẽ bức hần ta tới mức phát điên.

Chỗ đó rất không thoải mái, nghe nói quanh năm không thông gió, rất dễ nhiễm bệnh, trong lòng Kỳ Dao coi như thờ phào, nghiêng người, nghiêm túc hành lễ với Dương Thiệu: "Hôm nay đa tạ Hầu gia."

Dương Thiệu nói: "Hai chữ đa tạ bản Hầu đã nghe nhiều, ngược lại là Kỳ cô nương có thể lấy cái gì tạ ơn đây?"

Nam nhân buông mắt nhìn nàng, trong mắt có thâm ý.

Kỷ Dao hơi chuyển động mắt: "Hầu gia muốn gì mà chẳng có, một cô nương gia như ta, có thể có đồ vật mà Hầu gia không có hay sao?"

"Đương nhiên, ví dụ như bùa bình an lần trước."

Đó là do nàng đích thân cầu được, ý nghĩa bất đồng.

Kỷ Dao sùng sốt.

Dương Thiệu lấy bùa bình an ra: "Lẽ nào ngươi đã quên rồi?"

Bùa giấy màu vàng nhạt bằng phẳng nằm trong lòng bàn tay hắn, hoàn hảo không hao tổn gì, giống y hệt lúc nàng mang tặng hắn.

Nhưng hắn đã đi đánh trận, lưu giữ tốt như vậy, khẳng định là để ở chỗ sát người, Kỷ Dao thầm nghĩ, hắn cư nhiên trân trọng như vậy, cho dù trở về Kinh Thành đã bao nhiêu ngày, vẫn còn giữ lại.

Nhất thời, trong lòng chấn động, như thủy triều bên bờ biển.

Nàng nghiêng đầu nói: "Vậy Hầu gia còn muốn cái gì, nếu như ta có thể làm được, tự nhiên là...." trong lòng thầm nghĩ, sắp tới tết Đoan Ngọ rồi, có phải là làm một sợi dây trường thọ, hoặc túi hương?

Nhưng những cái này dường như hơi thân mật quá.

"Có một đồ vật, ngươi có thể cho ta...." Dương Thiệu hơi cúi đầu.

Ánh mắt nam nhân trở nên thâm sâu, có loại cảm giác chân tình ở trong đó.

Kỷ Dao hỏi: "Cái gì...."

Còn chưa hỏi rõ ràng, đã thấy hắn đã cúi đầu, áp sát nàng.

Nàng vô thức lùi lại.

hắn giơ tay, lòng bàn tay đặt ở sau ót nàng, làm cho nàng khó mà động đậy.

Khoảng cách của hai người gần trong gang tấc, nàng đối diện với đôi mắt đen láy, giống như đầm nước sâu không thấy đáy, bên tai nghe thấy lời nói của nam nhân: "Đem chân tình của ngươi giao cho bản Hầu... Lần này cũng vậy, bản Hầu hứa cho ngươi một đời vinh hoa phú quý."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Giọng nói trầm lắng, giống như một lời điện đánh vào lòng Kỷ Dao.

Nghe ý tứ của Dương Thiệu, là chỉ cần nàng thích hắn, hắn liền để nàng trở thành Hầu phu nhân!

Vậy không phải giống như kiếp trước hay sao? Nhưng kiếp trước hắn là nói như thế này, "Kỷ cô nương, nếu như nàng nguyện ý gả cho ta, ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng, không để nàng phải chịu một chút uất ức." Sau đó, là thực sự đối tốt với nàng, nhưng cả Hầu phủ, bao nhiêu thân thích của Dương gia, cũng chỉ có một mình Dương Thiệu thích nàng. Cho đến lúc chết, Thái phu nhân cũng không thật tâm tiếp nhận người con dâu là nàng.

Trong lòng có chút ngọt ngào, có chút buồn bực, Kỷ Dao không biết nên trả lời như thế nào.

Tiểu cô nương mím môi, ánh mắt phức tạp.

không hề lập tức đồng ý, mày kiếm của Dương Thiệu nhướng lên.

Vừa rồi khi nhìn thấy phản ứng của Tổng Vân, trong lòng hắn liền dâng lên sự lo lắng, cảm thấy sốt ruột, loại cảm giác đó làm hắn không thể tiếp tục đứng ở khỏi điểm chờ đợi nữa.

Đừng nhìn thấy gia thế hắn hiển hách, đến nay còn làm Đồ đốc, nhưng đối với Kỷ Dao, bắt nguồn từ trí nhớ kiếp trước, hắn từ đầu tới cuối đều không tự tin như vậy, hơn nữa đối thủ lại là Tổng Vân, người từng làm Kỷ Dao như si như cuồng, cho nên hắn chỉ có thể từ bỏ kế hoạch ban đầu, để Kỷ Dao gả cho hắn sớm hơn.

Nhưng nàng cư nhiên....

Ngón tay Dương Thiệu dùng sức, đem đầu của nàng đẩy lên trước một chút: "Ngươi không muốn?"

Cánh môi gần như chạm vào nhau, không hiểu tại sao Kỷ Dao đột nhiên nghĩ tới tư vị hai người hôn nhau triền miên với nhau trước đây, mặt nàng hơi đỏ, tránh khỏi đôi môi góc cạnh rõ ràng của hắn, hơi hơi nghiêng đầu nói: "Hầu gia, ta còn nhỏ, hơn nữa, hôn nhân đại sự là chuyện một mình ta có thể quyết định hay sao? Cho dù là Hầu gia, lẽ nào không nên bẩm báo trước với Thái phu nhân hay sao?"

Tiểu cô nương hai má ửng đỏ, rất rõ ràng là đang xấu hổ, Dương Thiệu thấy nàng không hề lộ ra thần sắc chán ghét, trong lòng vui mừng, ôn nhu nói: "Chỉ cần ngươi đồng ý, cộc hôn sự này tự nhiên sẽ thành."

Kỷ Dao hoài nghi: "Thái phu nhân thực sự đồng ý sao? Hai nhà chúng ta không môn đăng hộ đối!"

Là đang suy nghĩ tới điều này?

Kiếp trước hẳn lấy nàng. Kỳ Dao đáp ứng ngay lập tức, nhưng lúc đó là vì không gả được cho Tống Văn, lại ham muốn phú quý của Hầu phủ, lần này, nàng tuổi vẫn còn nhỏ nhưng lại cần thận hơn.

Dương Thiệu trầm ngâm: "Người là nữ nhi của Phù doãn Thuận Thiên Phủ, Kỳ gia lại có quan hệ thông gia với Tạ phủ, cũng xem như xứng đôi với bản Hầu."

Nhà bọn họ đến nay đã lên một tầng cao mới, nếu Thái phu nhân trước đây ghét bỏ địa vị Kỳ gia thấp kém, kiếp này thực sự sẽ có thay đổi hay sao?

Thực ra nếu không phải kiếp trước Thái phu nhân cứ ngột ngạt nàng, ngày tháng trôi qua nhất định là ung dung tự tại, chỉ cần không nghĩ tới Tống Văn, nàng và Dương Thiệu có lẽ có thể sống tới bạch đầu giai lão, sao phải...

Trong lòng Kỳ Dao không ngừng chuyển động, đột nhiên nghe thấy tiếng nói của tỷ tỷ vang lên từ phía sau: "Dao Dao!"

Nàng cả kinh, vội nhìn Dương Thiệu một cái.

Dương Thiệu buông tay.

Nhưng đã muộn rồi, Kỳ Nguyệt đã nhìn thấy một màn vừa rồi, nhưng lại bất động thanh sắc, cười nói: "Hôm nay đa tạ Hầu gia tương trợ, ngày khác nhất định sẽ đáp tạ Hầu gia."

Dương Thiệu nói: "Ta và Dục Thiện là bạn tốt, giúp cái gì cũng là đương nhiên."

Tạ Minh Kha tiến lên nói: "Bất kể ra sao, phần nhân tình này ta xin ghi nhớ, lần sau mời người tới Tạ phủ uống rượu, nhưng chắc phải đợi một thời gian."

Dương Thiệu biết rõ, xảy ra chuyện này, Tạ phủ nhất định sẽ có một khoảng thời gian không yên bình.

Bốn người tạm biệt nhau ở cửa.

"Kỳ cô nương, tạm biệt." Nam nhân nhìn nàng nói.

rõ ràng là đang nhắc nhở nàng chuyện thành thân, Kỳ Dao làm như không nghe thấy, quay người lên xe ngựa.

Đừng có nhìn thấy kiếp này nàng ngoan ngoãn một chút, thực chất vẫn là một tiểu hồ ly tinh, Dương Thiệu híp mắt, nếu như nàng kéo dài, hẳn trực tiếp đến cửa cầu thân, không tin Kỳ gia không đồng ý!

Dương Thiệu cười ngựa trở về.

Trong xe, Kỳ Nguyệt nhìn muội muội một cái, nhỏ giọng nói: "Muội và Hoài Viễn Hầu rốt cuộc có quan hệ gì, muội có thích Hầu gia?"

Lúc trước ở Hải Đường Viên, bất kể là nói chuyện hay động tác, hai người đều lộ ra sự thân mật, càng không nói tới sự thân cận ở Hà Hương Viên, sao nàng ấy có thể không hoài nghi cơ chứ.

Kỳ Dao hừ đáp: "Ai thích hẳn chứ."

"Vậy thì là Hầu gia thích muội?" Kỳ Nguyệt nắm lấy tay muội muội: "muội cũng mười bốn rồi, không thể lơ mơ như vậy được, nếu như không thích Hầu gia, nên nói rõ ràng, tránh gây ra hiểu lầm..."

"Muội cũng không phải..." Kỳ Dao đỏ mặt.

Dương Thiệu nói muốn cưới nàng, giờ phút đó nàng không hề phản cảm, thậm chí có chút vui mừng, dù sao cũng là phu quân kiếp trước của nàng, so với nam nhân khác coi như hiểu rõ gốc rễ. Hơn nữa, điều kiện của hắn cũng tốt, lớn lên anh tuấn, còn là Đại Đô đốc, khẳng định là lựa chọn hàng đầu cho vị trí hôn phu.

Nàng chỉ là có chút lo lắng về Thái phu nhân, còn có, nha hoàn hạ độc trong nhà hắn...

Kỳ Nguyệt nhìn ra chút manh mối: "Vậy muội đang suy nghĩ?"

"Ừm" Kỳ Dao gật gật đầu.

Kỳ Nguyệt ôn nhu nói: "Suy nghĩ một chút cũng là điều nên làm, nếu như thành thân, còn phải được hai nhà đồng ý, nhưng tỷ xem Hầu gia ngược lại là thành tâm thành ý."

Mấy lần tương trợ đều là vì muội muội này, nàng ấy bây giờ mới phát hiện ra.

Kỳ Dao nhếch khóe miệng.

Vốn dĩ nàng vẫn nghĩ Dương Thiệu sẽ không nhìn trúng nàng, kết quả hắn không chỉ thích nàng, còn muốn cưới nàng nhanh chóng như vậy, trong lòng tất nhiên là vui mừng, chính là không biết Thái phu nhân thế nào.

Nàng vừa mừng vừa lo.

.....

Tuyển phi đã qua nửa năm, nhưng những phi tử được tuyển chọn vào cung chẳng có ai được sủng ái, Hoàng Thượng chỉ làm ra vẻ sủng ái một chút, rất nhanh liền vứt ra sau đầu, không nhìn nhiều thêm một cái nào nữa.

Phí bao nhiêu sức lực, kết quả là giỏ trúc đựng nước thành công đã tràn.

Thái Hậu nhịn không được lại nghĩ tới Kỳ Nguyệt.

Nếu như lúc đầu đem nàng ấy vào cung, thì từ nhất định sẽ thích, đến lúc đó có thể phân đi một nửa sự sủng ái của Hoàng Quý phi, Thái Hậu cảm thấy vô cùng hối hận.

trên đời này sẽ không có người giống nhau như vậy nữa.

Bà ta nhin không được đi thám thính tình hình của Kỳ Nguyệt.

Thái giám bẩm báo: "...Tạ phủ đang náo loạn tới mức không gỡ ra nổi, Nhị công tử Tạ Minh Thiều hiện đang bị nhốt trong địa lao phủ Thuận Thiên, nghe nói vì hấn ta thiết kế hãm hại Tạ đại nhân và Nhị cô nương Kỳ gia."

"Vậy sao?" Thái Hậu kinh ngạc, "nói ra ta nghe xem nào."

Thái giám đem mọi chuyện nói rõ ràng tường tận.

Thái Hậu đột nhiên vỗ mạnh một cái lên bàn.

Lúc đầu bà ta không động tới Kỳ Nguyệt, chính là vì nể mặt Thái tử, ai ngờ Tạ Minh Kha này cư nhiên gặp mặt Tổng Vân ở Văn Hòa Cư!

Văn Hòa Cư này bà ta còn không biết hay sao? Chính là nơi quyền quý gặp mặt vui chơi thương nghị chuyện riêng, Tạ Minh Kha đến đó sẽ không phải là đầu quân cho Tổng Vân đi? Ý rõ ràng là thầy giảng bài của Thái tử, Thái Hậu híp mắt, Tổng Vân lại giúp đỡ Tạ Minh Kha như vậy, còn nguyên ý làm nhân chứng đối đầu với Nhị phòng Tạ gia, thực sự ra quá rõ ràng rồi.

Thái giám không biết tại sao Thái Hậu tức giận, cả người hấn ta run rẩy.

Thái Hậu đúng là vô cùng tức giận.

Nếu sớm biết Tạ Minh Kha không nguyên ý phụ tá Thái tử, bà ta sao phải bỏ qua Kỳ Nguyệt? Đến nay ngược lại rất tốt, hai bên đều rơi vào khoảng không, cũng chỉ có tôn nhi ngốc của bà ta, uống công làm người tốt.

Nghĩ tới Tổng Diệm còn cười nử nhi Kiều gia, Thái Hậu tức tới mức đập vỡ ly trà.

Đúng vào lúc này, bên ngoài có một thái giám vội vội vàng vàng chạy vào, kêu lên: "Thái Hậu, Hoàng Thượng bị ngất trên buổi tảo triều, Thái y đang chữa trị..."

Thái Hậu cả kinh, vội đứng lên.

Trong chớp mắt, cả người đều lung lay, cung nữ phải tiến lên đỡ mới đứng vững được.

Bà ta vội vàng đi thăm Hoàng đế.

Bởi vì phát bệnh vào buổi tảo triều, cả triều đình đều biết chuyện này.

Sau khi dùng cơm trưa, Liêu thị nói: "Hoàng Thượng đang lúc tráng niên, sao lại như vậy? Nghe tướng công nói, đang nói chuyện, đột nhiên liền ngã quỵ xuống."

Kỳ Dao tính toán thời gian, so với kiếp trước không sai lệch một chút nào.

Hoàng thượng chính là phát bệnh vào cuối tháng tư, hình như là vì thức khuya dậy sớm cần chỉnh, quá mức mệt mỏi, dẫn đến thân thể mệt nhọc quá độ, sau đó vẫn luôn không khỏe. Cũng từ ngày này trở đi, ông liền suy xét tới việc phế Thái tử, dễ dè cho nhi tử mà ông yêu thương nhất là Tổng Vân có thể tiến nhập Đông cung.

Nhưng mà lần này....

Kỳ Dao trầm nghĩ, nàng cũng khó có thể đoán được kết quả.

Liêu thị thờ dài một hơi, lại nhắc tới Kỳ Nguyệt: "Tạ Minh Thiều kia quả thực không phải người, cùng là huynh đệ, cư nhiên rắp tâm hãm hại cô gia, cô gia có chỗ nào đắc tội Tạ Minh Thiều chứ. hiện tại Tạ Minh Thiều ngồi tù, cô gia và Nhị phòng thủy hỏa bất dung, Nguyệt Nhi ở Tạ gia không biết trôi qua thế nào?"

"không sao, Xuân Lâm Các đây hộ vệ cơ mà, sợ cái gì? Hơn nữa, Nhị phòng đuối lý, còn có thể làm gì tỷ tỷ sao? Náo ra chuyện, đối với danh tiếng của Nhị lão gia cũng không tốt." Lời mặc dù nói như vậy, nhưng kiếp trước là Tạ Minh Châu chết trước, sau đó mới tới lượt Tạ Minh Thiều, lần này ngược lại, hơn nữa còn nhiều thêm một người là tỷ tỷ, Kỳ Dao vẫn cảm thấy lo lắng.

Chuyện này cũng truyền tới tai Tạ Tri Thận.

Lúc nhỏ ông là do Tạ lão phu nhân nuôi lớn, vốn dĩ không muốn làm tới mức gia đình rạn nứt, nhưng không ngờ Tạ Minh Thiều làm ra chuyện như vậy, thực sự là bi ôi đê tiện.

Có thể thấy Nhị phòng dạy dỗ trai gái như thế nào!

Tạ Tri Thận đứng trước bàn, nhìn một bản đồ vật do Kỳ Nguyệt đưa tới, hơi hơi lắc đầu.

Con cháu tốt như vậy, ông thực sự không thể để con cháu chịu ủy khuất, làm khó nhĩ tử, Tạ Tri Thận nâng bút viết một phong thư, sai người đưa tới Tạ phủ.

.....

Hoàng đế cuối cùng cũng được cứu tỉnh, dần dần hồi phục thần trí, Phúc Gia công chúa cũng thờ phào nhẹ nhõm, tâm vui đùa lại trở dậy, mắt thấy trong viện hoa cỏ tươi tốt, nàng ta nghĩ tới Kỳ Dao từng chơi cỏ với mình.

Trước đây đáp ứng mời nàng tới xem cò trắng, không thể dời ý được, vừa đúng lúc có thể mời thêm Kỳ Nguyệt tới, vẽ cho nàng ta một bức tranh cò trắng, Phúc Gia công chúa lập tức sai cung nhân đi đón hai tỷ muội vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Con trai bảo bối hiện nay đang chịu khổ trong ngục, Nhị phu nhân đêm không thể ngủ, khóc kể trước mặt lão phu nhân.

"Cũng không biết có phải do Phủ doãn lấy việc công báo thù riêng, hay là Minh Kha mua chuộc nha dịch, con muốn đi đưa một chút đồ, bọn họ cũng ngăn cản không cho mang vào..."

Đó là cháu trai của mình, lão phu nhân cũng vô cùng yêu thương, khiếp sợ nói: "Phủ Thuận Thiên bất cận nhân tình như vậy?"

"Vâng, cho dù con nói ra danh tính tướng công, hoặc danh hào của gia phụ, cũng không đồng ý dân xếp."

Lão phu nhân cá giận nói: "Lẽ nào lại có cái lí đó."

Đúng lúc Kỷ Nguyệt tới thình an, lão phu nhân quát: "Cho nàng ta vào."

Mặc dù hai phòng vì Tạ Minh Thiệu mà xảy ra mâu thuẫn lớn hơn, nhưng các loại lễ tắc Kỷ Nguyệt không thể sơ xuất, chỉ không ngờ mới sáng sớm tỉnh mơ Nhị phu nhân đã có mặt ở nhà chính, nàng ấy hơi khom lưng: "Gặp qua tổ mẫu, Nhị thẩm."

Nhị phu nhân lau lau mắt, khuôn mặt phẫn hận.

Lão phu nhân nói: "Đến đúng lúc lắm, ngồi xuống đi."

Kỷ Nguyệt nghe theo.

"Minh Thiệu hiện nay bị nhốt trong phủ Thuận Thiên, phụ thân ngươi lại là phủ doãn phủ Thuận Thiên, ngày mai ngươi liền trở về nói một câu, đề lệnh tôn tạo điều kiện thuận lợi. Minh Thiệu đã biết sai rồi, có câu con hư biết nghĩ quý hơn vàng, không bằng đổi một phòng giam rộng rãi hơn, chúng ta ngày ngày mang chút rượu và đồ ăn tới, cũng miễn cho Phủ Thuận Thiên phải cung cấp đồ ăn..."

Đúng là mực cười.

Trong lòng Kỷ Nguyệt nghĩ, thoải mái như vậy còn gọi là ngồi tù hay sao? Thứ nhất không thể khiến Tạ Minh Thiệu tự suy nghĩ thay đổi tốt hơn, thứ hai nếu chăm sóc như vậy, phụ thân không phải sẽ gánh tội danh bất công hay sao?

Nghe lão phu nhân nói xong, nàng nói: "Bất kể chỗ nào đều có quy tắc riêng của nó, nha môn càng phải như vậy, phụ thân thân là triều thần Đại Yến, mỗi một việc đều làm theo pháp luật, không thể tự mình làm chủ, xin tổ mẫu lượng thứ."

"Ngươi nói cái gì!" Nhị phu nhân giận dữ, "cái thứ vô tình vô nghĩa, ngươi hiện nay là thiếu phu nhân Tạ gia, đều là người một nhà, sao có thể độc ác như vậy?"

Kỷ Nguyệt nhàn nhạt nói: "Nhị thẩm, chữ ác độc này e rằng không dùng được lên người ta mới phải."

Tạ Minh Thiệu mới thực sự là ác độc kia.

Nhị phu nhân tức tới mức trợn trắng mắt, loại khẩu khí vừa rồi thực sự là cực giống khẩu khí của Tạ Minh Kha, bà ta cầu tình Tạ Minh Kha hạ thủ lưu tình, y chính là nói một câu như vậy cực tuyệt, sau đó Tạ Minh Thiệu liền bị phán tội.

Lão phu nhân nói: "Minh Thiệu có sai, nhưng nó còn nhỏ tuổi xúc động nhất thời, ngươi liền lượng thứ đi."

"Tổ mẫu, con thực sự không dám làm chủ thay phụ thân, còn về Nhị đệ, hiện nay hắn ta đã nhận trừng phạt, con cũng không oán giận, chỉ hi vọng hắn ta ngồi tù ba năm sau trở về, có thể hối cải triệt để."

"Ở địa phương đó ba năm còn có thể sống hay sao?" Nhị phu nhân tiến lên vài bước, nhìn nàng ấy chăm chăm, "bao nhiêu người chết trong lao ngục, ngươi liền không thể để phụ thân ngươi giúp đỡ một chút hay sao? Đối với ông ta mà nói cũng chỉ là việc nhấc tay chỉ lao, ai có thể biết được mà tuyên truyền ra ngoài cơ chứ?"

"Phụ thân chính trực, thanh liêm, ta quyết không để phụ thân phải khó xử." Phụ thân ngồi lên vị trí đó lẽ nào dễ dàng hay sao? Ông vốn ngu dốt, chỉ dựa vào một lòng trung thành và siêng năng, thêm một chút vận khí mới có thể làm Phủ doãn, những quan viên bên dưới chưa chắc tâm phục, nếu bị người tố cái sai lầm, nói không chừng phụ thân phải chịu tội.

Kỷ Nguyệt sẽ không làm liên lụy tới phụ thân.

Nhị phu nhân nghe vậy, tức tới mức ngã ngửa, chỉ tay thẳng vào Kỷ Nguyệt: "Được được được, ngươi thật là..." quay đầu nhìn lão phu nhân, "mẫu thân, người xem nó ức hiếp Nhị phòng chúng con như vậy!"

Lão phu nhân cũng cảm thấy Kỷ Nguyệt quá mức vô tình, lạnh lùng nói: "không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật, dù sao Minh Thiệu cũng là chất nhi của Tri Thận, nếu Tri Thận ở đây, sẽ không để cho ngươi và Minh Kha làm loạn như vậy, đều không đặt Nhị thúc Nhị thẩm các ngươi vào trong mắt!"

Còn nhắc tới Tạ Tri Thận... Kỷ Nguyệt nghĩ tới lá thư được gửi tới, nói "hai phòng bất hòa, không bằng lúc này tách ra," nhàn nhạt nói: "Nếu như tổ mẫu cảm thấy con và tướng công ức hiếp người khác, thực sự là xin lỗi, Nhị thúc Nhị thẩm ủy khuất như vậy, sao còn phải sống chung một chỗ, để ngày ngày đụng mặt."

"Cái gì, ngươi nói cái gì!" Nhị phu nhân cả người phát run, Kỷ Nguyệt cư nhiên dám đuổi bọn họ đi, sao nàng ta có lá gan đó.

Bà ta tiến lên định nắm lấy vạt áo Kỷ Nguyệt, nhưng Kỷ Nguyệt lùi về sau một bước, lập tức có hộ vệ tiến lên chắn ở phía trước.

Lão phu nhân cũng không ngờ Kỷ Nguyệt lại mạnh mẽ tới vậy.

Mỗi một câu đều có thể chặn lại, trong bóng có gai, cuối cùng còn ám thị phân nhà, lão phu nhân đang định trách cứ, lại nghe thấy nha hoàn bẩm báo, nói trong cung cho người tới đóng Kỷ Nguyệt.

"Ai mời thiếu phu nhân đi?"

"Phúc Gia công chúa."

Lão phu nhân trầm mặt.

Tạ Minh Kha thành thân, Phúc Gia công chúa tặng lễ vật tới, lão phu nhân đã quên chuyện này rồi, cháu dâu này rất được Phúc Gia công chúa yêu thích...

"Phúc Gia công chúa mời thiếu phu nhân đi có chuyện gì?" Lão phu nhân lại hỏi.

"hỏi là đi xem cò trắng, bắt được ở hồ Chân Châu."

Lão phu nhân không dám kéo dài, chỉ có thể thả người.

Kỷ Nguyệt hành lễ cáo từ.

Nhi phu nhân thấy vậy, vội nói: "Mẫu thân, thật quá mức đáng hận, phải làm thế nào mới tốt! Con không muốn dọn đi, nơi này là nơi Minh Thiệu và Minh Châu lớn lên....người nói, không phải là Đại bá bày mưu đặt kế đấy chứ?"

Tạ Tri Thận?

Đứa con trai này, cuối cùng vẫn là bệnh vực con trai con dâu của nó, kể mẫu như bà thì tính là cái gì? Lão phu nhân nhắm mắt: "để cho ta nghĩ lại đã."

.....

Trong thời gian hoàng thượng dưỡng bệnh, vẫn kiên trì phê duyệt tấu chương, Tống Văn thường xuyên tới thăm nom, hôm nay lại dâng lên một kiến nghị sửa chữa sông ngòi.

"Những năm gần đây thường có lũ lụt, chỉ dựa vào phát lương thực cứu khẩn cần bản không thể trị được tận gốc, Nhi thần nghĩ nên bắt tay từ bên trong. Nhi thần xem xét bản đồ sông ngòi Đại Yến, giống như sông Hồng Hà, sông Biệt, sông Bạch Vũ đều có thể cho người đi thị sát...."

Hoàng thượng vừa nghe vừa gật đầu: "Trẫm đã sớm nghĩ tới, chỉ là bị trì hoãn, nay được con nhắc nhở, đúng là nên làm như vậy."

"Phụ hoàng anh minh."

Hoàng thượng lệnh cho hần ta ngồi xuống: "Người hai ba ngày lại chạy tới Hộ bộ, so với quan phụ trách còn siêng năng hơn, đó là dung túng cho bọn chúng lười biếng!" Đánh giá nhi từ một chút, "đừng chỉ đề ý tới mấy chuyện công này, lần trước Thụy nhi nói không sai, Diêm nhi đã thành thân rồi, con cũng nên suy nghĩ cho tốt."

"Nhi thần không vội, có thể đợi thêm hai năm nữa."

"Cái gì mà hai năm, con đều mở phủ bên ngoài rồi, nên tìm một thê tử chủ trì nội trợ cho mình." Hoàng thượng cười nói, "nếu con không chịu chọn, trẫm sẽ thay con lựa chọn."

"Phụ hoàng" Tống Văn sùng sốt, hần ta không muốn cưới một người mà mình không thích, mặc dù như vậy có thể lấy lòng Phụ hoàng, "Nhi thần biết rồi, nhưng Nhi thần muốn hỏi Phụ hoàng một câu, giả sử Nhi thần ngưỡng mộ một cô nương, Phụ hoàng có thể thành toàn hay không?"

"Đứa ngọc, hôn sự của Diêm nhi Trẫm đều đồng ý rồi, còn không đồng ý cho con hay sao?" Hoàng thượng dừng một chút, "làm sao, trừ khi đã có nhân tuyển rồi?"

"Nhi thần cũng không chắc chắn, đến lúc đó tự nhiên sẽ bẩm báo Phụ hoàng."

Tống Diêm cưới Kiều An, đứa con này không biết sẽ cưới ai, Hoàng thượng nhìn khuôn mặt tuấn tú của hần, trong lòng dâng lên chút chua xót.

Trong bốn người con, ông yêu quý nhất Tống Văn, thông minh độ lượng, lương thiện thân thiết, nếu không phải lúc đầu vì Thái Hậu, sớm lập Tống Diêm làm thái tử, thì Tống Văn nhất định là lựa chọn hàng đầu. Sau đó đích trường tử nhiều lần phạm sai, ông cũng có suy nghĩ muốn phế bỏ Thái tử, ai ngờ Đại nhi từ lại bắt đầu hiểu chuyện.

Đến nay lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt.

Hoàng thượng thăm thờ dài, hỏi: "Có phải con lại đi tìm Yên Yên," bỏ tấu chương xuống, "cùng đi thôi."

Thái y dặn dò không nên quá mệt nhọc, ông đã xem tấu chương một lúc rồi, cũng nên ra ngoài đi lại một chút.

.....

Lúc này Kỷ Dao đã vào cung rồi, Phúc Gia công chúa nóng vội, trực tiếp lệnh cho cung nữ dẫn nàng đến chỗ cò trắng, nàng ta tự mình đợi sẵn ở đó.

Kỷ Dao vừa đi tới, Phúc gia công chúa liền vẫy tay: "Kỷ cô nương, mau đến xem cò trắng của ta!"

Trước mắt là một hàng rào cực lớn vây thành một chiếc lồng, tương tự như hồ Chân Châu, chỉ là quy mô nhỏ hơn nhiều. Bên trong là một hồ nước, bên cạnh cũng trồng cỏ lau, chỉ thấy hai con cò trắng nhàn nhã đi bên cạnh hồ, thỉnh thoảng cúi đầu bắt một con cá, nhanh chóng nuốt vào bụng.

Kỷ Dao thán phục: "thì ra nuôi như vậy, thật lợi hại!"

Nàng cho rằng không nuôi nổi, nhưng xem ra là do nàng xem nhẹ mức độ xa hoa của Hoàng gia.

Phúc Gia công chúa cười đắc ý: "La ta nghĩ ra đó, như thế này không làm bị thương cò trắng, bọn chúng cũng không thể bay đi, chính là tiêu tốn không ít thời gian."

đang nói, đằng sau truyền tới giọng nói của Thái hậu: "Yên Yên, Kỷ cô nương đã tới chưa?"

Thái hậu tâm tình không tốt, hôm nay Thái tử bồi xem cò trắng, Thái tử phi lại không tới, Thái tử sợ Tổ mẫu lại vô cớ bới móc thê tử của hần ta.

Trong lòng Kỷ Dao nhảy dựng, sao Hoàng Thái hậu cũng ở đây?

Nàng vội vàng tiến lên hành lễ.

Tiểu cô nương của năm ngoái đã lớn lên rồi, Thái Hậu vẫn nhớ ngũ quan xinh xắn của nàng, hôm nay nhìn lại, giống như hoa Thược được trong hoa viên, nở rộ kiều mị.

"Đứng lên đi." Thái hậu ban ngồi.

Kỷ Dao tạ ơn, ngồi xuống.

Thái tử Tống Diễm ngồi ở bên trên, lúc này nhìn về phía Kỷ Dao.

Kỷ Dao cũng nhìn xem Thái tử.

Trong ấn tượng, Thái tử người này có chút âm lãnh, buồn bực không có chí hướng, nhưng hiện tại, vẻ mặt hắn ta dường như rất sáng sủa, còn cười với nàng, vô cùng ôn hòa.

Kỷ Dao trầm nghĩ, hắn ta không phải thực sự là trùng sinh đấy chứ? Bởi vì biết trước tương lai, cho nên trở nên tự tin.

Xuất phát từ lễ phép, nàng hơi cười cười.

Ái ngờ, Thái tử đột nhiên chỉ vào điểm tâm trước mặt, phân phó cung nhân: "Mang tới cho Kỷ cô nương ăn thử, giờ này e rằng cũng đói bụng rồi."

Đó là một đĩa bánh hoa sen, hương vị ngọt ngào ngon miệng, nhưng Kỷ Dao lại bị dọa, Thái tử này có ý gì!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyển Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Đừng nói là Kỷ Dao, ngay cả Hoàng Thái hậu cũng phải nhìn Tống Diễm một cái.

Tống Diễm nói: "Kỷ cô nương và Yên Yên vô cùng hợp nhau, ta cũng xem người như muối muối mà đối đãi."

Thái tử xem nàng là muối muối....

Kỷ Dao có chút bất an, nàng thực sự không quen Thái tử.

Phúc Gia công chúa ở bên cạnh cười vui vẻ nói: "Nếu như vậy thì tốt rồi, ta chính là thiếu một tỷ tỷ đó! Kỷ cô nương, nếu người là muối muối của Đại ca, vậy thì chính là tỷ tỷ của ta."

Nàng không dám nhận đâu.

Kỷ Dao chuyển mắt: "Công chúa không phải có một vị Hoàng tẩu sao, ta nhớ rõ Kiều cô nương rất dịu dàng, làm tỷ tỷ là thích hợp nhất."

"Đúng vậy, ta cũng rất thích Hoàng tẩu, nhưng gần đây Hoàng tẩu không thoải mái, nếu không nhất định sẽ tới đây tương bồi."

Cái gì mà không khỏe, rõ ràng là tôn nhi sợ thế tử bị ủy khuất, Hoàng Thái hậu trừng mắt nhìn Tống Diễm, tôn nhi này đúng là không biết cố gắng. Trước đây còn biết quyết tranh hơn thua với Tống Văn, nhưng hiện tại sau khi làm xong chuyện Hoàng thượng giao phó, liền cả ngày điên loạn đảo phượng với Kiều An.

Nếu không phải nàng ta tính cách dịu ngoan, sinh ra cũng không phải bộ dáng yêu mị lăng lợ, bà sẽ thật sự cho rằng là hồ ly tinh đấy.

Khi Thái Hậu suy nghĩ, Kỷ Nguyệt đã đến.

Lại lần nữa nhìn thấy Thái hậu, Kỷ Nguyệt vô cùng cẩn thận, nhưng hiện nay đã là phu nhân, cũng không thể tiến cung hầu hạ nữa đi, nàng ấy hành lễ với Thái hậu, Thái tử.

Mấy tháng không thấy, nữ nhân này càng ngày càng xinh đẹp, Thái hậu nghĩ, khi chưa gả cho người, còn thiếu một chút ý nhị, lần này thực sự là giống người kia như đúc, e rằng Hoàng thượng nhìn thấy cũng sẽ chán kinh. Bà xoay chuyển ý nghĩ trong đầu, ánh mắt híp lại.

Phúc Gia công chúa kéo cánh tay Kỷ Nguyệt, vô cùng yêu thích: "Lâu rồi không gặp, Tà phu nhân, biệt lai vô dạng?"

Nghe thấy ba chữ Tà phu nhân, Kỷ Nguyệt cười cười: "Lẽ vật lần trước của Công chúa, ta vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm tạ. Ta rất tốt, làm phiền Công chúa nhớ đến."

"Tạ ơn cái gì, người vẽ nhiều tranh cho ta như vậy, là điều nên làm, nếu thực sự muốn cảm tạ, không bằng lại vẽ cho ta một bức tranh cò trắng?" Nàng ấy chỉ cho Kỷ Nguyệt xem, "đáng tiếc ngày đó người không tới, chỉ có Nhị cô nương ở hồ Chân Châu, ngày đó ta bắt được hai con, càng nuôi càng béo."

Trong hồ đầy cá, không béo mới là lạ, Kỷ Nguyệt mỉm môi cười: "Đúng là xinh đẹp, vậy hiện tại ta liền vẽ cho Công chúa."

"Được!" Phúc Gia công chúa đã sớm đợi lời nói này của Kỷ Nguyệt, lệnh cho cung nữ bố trí bàn án, này biện bút mực giấy và nghiên mực.

Kỷ Nguyệt bắt đầu vẽ tranh.

Nhìn từ mặt nghiêng, đường nét cực giống, ánh mắt Thái Hậu nhìn không chớp mắt, Kỷ Dao nhìn thấy, trong lòng bồn chồn lo lắng, tổng cảm thấy hôm nay Thái hậu có chút quỷ dị.

Bà sẽ không...

Nhưng tỷ tỷ đã gả cho người rồi!

Kỷ Dao vẫn rất lo lắng, đứng dậy đi tới bên cạnh tỷ tỷ.

Kỷ Nguyệt không dùng bút, hết sức chuyển chú.

Kỷ Dao nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, tỷ ở Tạ phủ có tốt không? Lão phu nhân và Nhị phòng có từng làm khó tỷ? Nếu thực sự không được, liền trở về nhà ở, nhà chúng ta hiện nay to lắm."

Kỷ Nguyệt mỉm cười.

"Tỷ cười cái gì?"

"Có phải mẫu thân bảo muội hỏi?"

"Chúng ta lo lắng cho tỷ."

"không sao, trước khi tới đây tỷ có gặp Tô mẫu và Nhị thẩm, bọn họ có bắt nạt, còn dự định muốn phụ thân dần xếp, chăm sóc Tạ Minh Thiều một chút, nhưng bị tỷ cự tuyệt rồi." Kỷ Nguyệt dừng một lát, "chuyện này muội đừng nói cho phụ thân và mẫu thân biết, tỷ chỉ nói cho muội."

Tỷ tỷ là muốn nói, tỷ ấy hoàn toàn có thể ứng phó được.

Nghe có vẻ không hề miễn cưỡng, Kỷ Dao gật gù đầu: "Được."

Tổng Vân đi cùng Hoàng thượng tới thăm muội muội, trên đường gặp được Tam hoàng tử Tổng Thụy.

Tổng Thụy kinh ngạc: "Phụ hoàng và Nhị ca cũng đi xem cò trắng?"

"Cò trắng?" Tổng Vân khó hiểu.

Cho dù khai phủ bên ngoài, thông tin không đến mức không linh thông như vậy chứ, Tổng Thụy hoài nghi Tổng Vân giả vờ không biết, cũng không chọc thủng, cười nói: "Hôm nay Bạch Lộc Uyển náo nhiệt rồi đây, bất kể là Hoàng tử mẫu, hay là Đại hoàng huynh, Yên Yên, đều có mặt, nghe nói còn mời cả tỷ muội Kỷ gia."

Tổng Vân thần sắc ngưng đọng.

hắn ta nghĩ tới hành vi của Tổng Thụy bên hồ Chân Châu, Tam đệ này không phải là vì Kỷ Dao mới đi tới Bạch Lộc Uyển đây chứ?

Hoàng thượng cười: "Vậy sao, vậy chúng ta cũng tới tham gia náo nhiệt."

Ba người đi về phía trước.

đi tới trước khu rào quây, quả nhiên nhìn thấy những người được Tổng Thụy đề cập tới đều đang có mặt, bao gồm Thái hậu, Hoàng thượng cao giọng cười nói: "Mẫu hậu cũng có hứng thú xem cò trắng cùng Yên Yên?"

Vừa nghĩ đến Hoàng thượng Hoàng thượng liền tới.

Hoàng Thái hậu được như ý nguyện: "Còn phải nói, điểm này của Yên Yên đúng là không tệ, trong cung chúng ta còn chưa nuôi thú điều bao giờ, hiện nay cũng có thêm một chỗ thú vị."

Hoàng thượng giả áo, trừ người trong Hoàng tộc, tỷ muội Kỷ gia phải quỳ xuống hành lễ.

Dư quang ánh mắt của Kỷ Dao rơi trên thân ảnh minh hoàng kia, chỉ cảm thấy chói mắt, trong lòng bất ổn, hận không thể lập tức mang tỷ tỷ rời đi.

Tiểu cô nương cúi đầu, chỉ nhìn thấy hai đóa châu hoa cài trên mái tóc đen nhánh, giống như cánh hoa đào trong gió, hơi hơi lay động.

Tổng Vân nghĩ tới câu hỏi vừa rồi của Phụ hoàng.

Những năm nay hắn ta chưa gặp được người hợp ý, nhưng quen biết với Kỷ Dao vô cùng kỳ diệu, từng bước từng bước, từng chút từng chút, tiểu cô nương này khắc vào trong lòng hắn ta. Nếu như có hỏi là ai, hắn ta chỉ có thể nghĩ tới Kỷ Dao, nhưng tâm tư của Kỷ Dao thì sao....

Mi tâm Tổng Vân hơi cau lại.

Lúc này Hoàng thái hậu nói: "Hoàng đế quá vất vả và cần cù, mới có thể nhiễm bệnh, khó có được thời tiết đẹp như hôm nay, nên ra ngoài tản bộ, đúng lúc có mấy đứa nhỏ ở đây, hưởng phúc thiên luân chi nhạc." Bà cố ý chỉ vào Kỷ Nguyệt, "Hoàng thượng xem, Yên Yên mời hai người khách, có một người đặc biệt giỏi vẽ tranh, đang vẽ cò trắng cho Yên Yên."

"Là người đó..." Hoàng thượng cũng có nghe nói qua, "Yên Yên từng nhắc tới, đã từng vẽ qua gà con vịt con." đang nói, liền tiến lên hai bước, muốn nhìn rõ hơn, "đều đứng lên đi, không cần câu thúc."

Kỷ Dao gấp muốn chết.

Kiếp trước dưới sự thịnh sùng của Hoàng quý phi, tỷ tỷ còn có thể trực tiếp thăng lên hàng tứ phi sinh hạ Hoàng tử cho Hoàng thượng, có thể thấy được sự yêu thích của Hoàng thượng tới mức nào, hiện nay mặc dù đã gả cho Tạ Minh Kha, nhưng cũng khó bảo đảm Hoàng thượng không nảy sinh ý nghĩ. Đó chính là Cửu ngũ chí tôn, cho dù đoạt thể, thì đã làm sao?

Tuyệt không thể để Hoàng thượng nhìn rõ tỷ tỷ!

Nàng linh cơ vừa động, lúc đứng lên làm như bị tê chân, loạng choạng một cái làm đổ bàn án, cả người cả tay đều dính mực. Đúng lúc tỷ tỷ đỡ nàng, lại giả bộ hoảng loạn giơ tay quệt lên mặt tỷ tỷ.

Kỷ Nguyệt suýt nữa biến thành mặt đen.

"Ồi!" Phúc Gia công chúa bị dọa nhảy dựng, phi tới bên người nàng, "Kỷ cô nương, người không sao chứ? Sao lại ngã rồi? Có đau không?"

Hoàng thượng cũng ngưng ngẩn, sự chú ý hoàn toàn đặt trên người Kỷ Dao, căn bản là không rảnh mà nhìn Kỷ Nguyệt.

Kỷ Dao không dám trì hoãn, lập tức quỳ xuống nhận sai, cao giọng nói: "Thần nữ đáng chết, kinh động tới Hoàng thượng, thỉnh Hoàng thượng trách phạt!"

Mặc dù chuyện xảy ra đột ngột, nhưng Kỷ Nguyệt lập tức đoán ra ý của muội muội, cũng quỳ xuống theo: "Hoàng thượng, muội muội lỡ mạng, nhưng không phải cố ý, thỉnh Hoàng thượng tha thứ cho muội muội."

Sao có thể trách hai người họ được?

Phúc Gia công chúa thấy vậy, bước vội tới trước mặt Hoàng thượng, kéo ống tay áo của ông: "Phụ hoàng, bọn họ không phải cố ý, là con mời người tới vẽ tranh, người muốn trách thì trách con, người ngăn vạ lần đừng trách phạt bọn họ, nếu không con không có người chơi cùng nữa, Phụ hoàng!"

Tổng Diêm cũng nói đỡ: "Phụ hoàng, xin đừng tức giận, Kỳ cô nương tuổi nhỏ, có lẽ bị chân long của người dọa sợ, nhất thời nhất gan."

Tiểu cô nương này là người trong lòng của Dương Thiệu, hẳn ta nhất định phải bảo toàn!

Người người đều cầu tình, chuyện lớn tới mức nào vậy? không đợi hai đứa con khác mở miệng, Hoàng thượng phát phát tay: "Trẫm giống người không phân phải trái đúng sai như vậy hay sao? Chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương, Trẫm còn có thể làm khó hay sao? Thôi, nhanh chóng sửa soạn lại, lần sau gặp Trẫm đừng có sợ hãi như vậy."

"Tạ Hoàng thượng long ân!" Kỳ Dao cao giọng hô vạ tuế, khoe miệng nhếch lên.

Loại chuyện này, Hoàng thượng sẽ không so đo, lại thêm Phúc Gia công chúa cầu tình, khẳng định sẽ không bị giáng tội. Tỷ tỷ nhân cơ hội đi rửa mặt, cũng có thời gian để nghĩ biện pháp khác.

Nhưng xảy ra chuyện này, bút giấy mực nghiên mực rơi đầy đất, Hoàng thượng cũng không dậy nổi hứng thú, nói vài câu với Phúc Gia công chúa, liền dẹp đường hồi Ngự thư phòng.

Thái hậu tức giận quá mức.

Vừa rồi rõ ràng là bà nhìn thấy Kỳ Dao cố ý làm như vậy, đừng nói cái gì mà sợ hãi, có mà gan lớn bằng trời, dám diễn kịch trước mặt bọn họ, đúng là nghề con không sợ hổ...nghĩ nghĩ, Thái hậu tí mỉa đánh giá Kỳ Dao.

Váy áo của Kỳ Dao bị mực nhiễm bẩn, đen một đám, nhưng một chút cũng không làm suy giảm ngũ quan thanh lệ, đặc biệt là đôi mắt, linh động sinh tư, mình điểm động lòng.

Chẳng trách nàng phạm sai, lại có nhiều người đứng ra cầu tình như vậy.

cô nương này không đơn giản.

Nếu như có thể trở thành phi tần, nhất định là một chủ tử không an phận, nói không chừng có thể nhấc lên sóng gió trong hậu cung, hiện nay trong cung quá mức yên bình, chỉ có một người kia đặc sùng!

"Tìm bộ váy áo mới cho Kỳ cô nương." Thái hậu phân phó, lại vẫy tay với Kỳ Dao, "ngươi qua đây."

Kỳ Dao cứng người, chậm chậm đi tới.

"Mặc dù Hoàng thượng không trách phạt, nhưng chỗ ta không thể cứ bỏ qua như vậy," Thái hậu dùng giọng điệu trên đe dưới búa, "đến, uống hết ly rượu này, như vậy ta mới tha cho ngươi được."

"Hoàng tử mẫu," Tổng Diêm nói, "sao người phải làm khó nàng?"

Ly rượu này, nàng uống xong nhất định sẽ say, Tổng Vân nói: "Hoàng tử mẫu, e rằng tư lượng của nàng không tốt."

"Đều cầm miệng cho ta." Thái hậu liếc xéo Tổng Vân một cái, thăm nghĩ tôn nhi này từ trước tới nay đều không hợp với bà, cư nhiên cũng nói chuyện giúp cô nương này, có thể thấy vừa rồi bà suy nghĩ không hề sai chút nào, cười cười, "chỉ là uống ly rượu mà thôi, còn có thể xảy ra chuyện gì, rượu hoa quả này uống rất ngon."

"Nhưng mà, tư lượng của Thần nữ e rằng không ổn."

"không sao, nếu như say ta liền sai người đưa ngươi về nhà," Thái hậu nói, "cũng vì thấy ngươi hoạt bát đáng yêu mới thưởng cho ngươi," dừng một chút, "hoặc là do Tạ phu nhân uống, ta xem tư lượng của Tạ phu nhân chắc là không tệ."

Tỷ tỷ uống càng không được, Thái hậu vốn dĩ nhắm vào tỷ tỷ, nàng thì có thể có chuyện gì? không đợi tỷ tỷ phí lời, Kỳ Dao cầm ly rượu lên uống.

Thái hậu vô cùng vừa lòng, sắc mặt cũng nhu hòa hơn: "Mau đi tắm rửa, đổi váy áo mới."

Bà ra hiệu ánh mắt, hai cung nữ tiến lên đỡ Kỳ Dao.

Mà Kỳ Nguyệt không bị bản trang phục, chỉ đi rửa mặt, Kỳ Nguyệt lo lắng nhìn muội muội một cái, chỉ thấy muội muội càng đi càng xa, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng thấp thỏm.

Nhưng có lẽ muội muội sẽ không sao? Rất rõ ràng vừa rồi Thái hậu lợi dụng muội muội để ép nàng ấy uống rượu, nhưng bị muội muội dành trước.

Nàng ấy phải nhanh chóng tẩy rửa đi gặp Công chúa, lại cầu xin Công chúa tìm muội muội.

Kỳ Nguyệt nhanh chân rời đi.

Men rượu của rượu hoa quả rất nhanh phát huy tác dụng, Kỳ Dao chỉ cảm thấy ý thức mơ màng, bình thường nàng uống vài ngụm đã say, đừng nói là uống cả một ly đầy.

Nhưng nàng cũng không đặc biệt lo lắng, dù sao Thái hậu là muốn đối phó tỷ tỷ, nàng chỉ là thay tỷ tỷ uống rượu, hiện nay bị say, cũng chỉ khó coi một chút, đến lúc đó tự nhiên tỷ tỷ sẽ đón nàng cùng về nhà.

Kỳ Dao lung la lung lay được cung nữ đỡ đi.

không biết đi tới một cung điện nào đó, bọn họ liền thả nàng ra, nàng nhắm mắt, nghe thấy cung nữ nói: "Đem váy áo của nàng cởi ra, tắm rửa sạch sẽ một chút, xem ra hoàn toàn say rồi, đợi lát nữa đưa tới...Hoàng thượng..."

Nàng nghe không rõ, nhưng cảm thấy những lời nói này không bình thường.

Bọn họ muốn tắm rửa sạch sẽ cho nàng rồi đưa đến đâu, tại sao nhắc tới Hoàng thượng?

Kỷ Dao động động mí mắt, nghĩ ra, nhưng toàn thân không có một chút sức lực.

một ý nghĩ dần dần hiện ra, vừa rồi Hoàng Thái hậu ban rượu không phải là đối phó tỷ tỷ, mà là đối phó nàng sao? Bà cố ý nhắc tới tỷ tỷ, để kích nàng uống mà thôi.

Nghĩ tới về mặt có một chút vừa lòng của Thái hậu, trong lòng Kỷ Dao phát lạnh.

Nếu như thực sự như vậy, nàng tuyệt không thể lưu lại ở chỗ này.

Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ, cơ thể hoàn toàn không thể cử động, nàng cảm thấy bản thân như bị đốt cháy, cũng không thể suy nghĩ thêm điều gì nữa, cuối cùng trong đầu nàng chỉ xuất hiện một bóng dáng của nam nhân.

Dương Thiệu.

hắn sẽ tới cứu nàng sao?

Nếu như hắn biết, khẳng định sẽ tới, nhưng hắn không ở trong cung....

hắn có lẽ còn ở ngoài thành.

Kỷ Dao dần dần mất đi tri giác.

không lâu sau, có một bóng người đi vào, đứng bên cạnh nàng.

Váy áo bị dính mực của tiểu cô nương còn chưa cời ra, vết mực lan ra, cả bộ trang phục gần như biến thành màu đen. Nhưng khuôn mặt nàng đỏ ửng thường, xinh đẹp giống như ánh ban mai.

Người đó chần chờ chốc lát, khom lưng nhỏ giọng gọi: "Kỷ cô nương."

Nàng không có phản ứng gì.

hắn ta giơ tay nhẹ nhàng đụng vào mặt nàng.

Ông tay áo hạ xuống, cũng bị nhiễm chút mực đen.

Cánh mũi người thấy mùi thơm nhàn nhạt của thiếu nữ, mặt hắn ta hơi đỏ, thu tay lại phản phó cung nhân: "Mang đi."

thật chẳng hiểu nữ chính tại sao lại được người thích, chắc vì có mệnh nữ chính, đọc chỉ cảm giác nữ chính như cục xương, tiểu cầu thích cục xương theo bản năng thôi chứ chẳng có lý do gì. Thực sự phải nói là chưa từng thấy Hoàng cung nào max đơn giản như trong câu chuyện này, trí tuệ các nhân vật cứ gọi là IQ mẫu giáo, phân cảnh như phim Ấn độ. Các trạng thái và cách giải quyết của các nhân vật là sững sờ, ngơ ngẩn, cầu xin, nhờ giúp đỡ, nói được hai câu thì khen tuyệt đỉnh thông minh, mà có kẻ sách gì toàn chằm lừng, nào thấy thông minh chỗ nào đâu.... Mình ít khi nhấn lời bình trong truyện, vì cảm thấy bản thân editor còn chệch thì ai thèm đọc, nhưng phải nói là mình hơi thất vọng với cái hồ này, không phải so sánh chứ gần đây mình đọc Dịch nữ vô song thấy đây mới đúng là truyện trùng sinh cổ đại. Thui mình chỉ nhấn lời bình trong chương này thui, kết luận lại thực ra truyện đọc giải trí thì vẫn được)

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Kỷ Dao đi thay trang phục mà mãi vẫn chưa trở lại.

Kỷ Nguyệt đã sớm rửa xong mặt, nhện không được tiến lên hỏi Hoàng Thái hậu: "Thái hậu nương nương, xin hỏi hiện tại muội muội ở đâu?"

Hoàng Thái hậu một trận đau đầu.

Loại ngu xuẩn kia không biết làm việc kiểu gì, ngay cả một tiểu cô nương cũng không trông coi được, bà nói: "Kỷ cô nương uống say rồi, đang yên giấc, đợi lát nữa người về xong có lẽ cũng tỉnh rồi."

Muội muội không uống được rượu, lẽ nào đúng là ngủ rồi sao? Kỷ Nguyệt hoài nghi, nhưng nàng ấy không giám trái ý Thái hậu, muội muội ở trong tay Thái hậu, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Nàng ấy trở lại bàn vẽ, nhỏ giọng nói với Phúc Gia công chúa: "không biết muội muội lần này uống say sẽ như thế nào, ta rất lo lắng."

"không sao, ta thay người đi xem xem!" Phúc Gia công chúa lập tức bám lấy Thái hậu.

Hoàng thái hậu qua loa có lệ với nàng ta.

không dễ gì mới lừa được Công chúa rồi đi, bà nhỏ giọng nói với Thái giám: "Còn chưa tìm thấy hay sao?"

"Vâng."

"Hỗn trưởng, nàng ta đều say rồi còn có thể đi đâu, nhất định là ở trong cung..." Thái hậu cau mày, không phải là tôn tử nào cứu nàng ta rồi đi đấy chứ? Vừa rồi một người hai người đều cáo lui, toàn bộ đều không ở bên cạnh bà, sẽ là ai đây? Bà thực sự không rõ.

Có tình lại không thể khua chiêng gõ trống, chuyện nào không thể náo lớn được.

"đi tìm tiếp."

Thái giám lĩnh mệnh.

Lúc này Tổng Diệm cũng đang sốt ruột, hẳn ta cảm thấy Tô nẫu này sinh tâm tư xấu, nếu không đang yên lành sao lại chuốc say một tiểu cô nương làm gì? Nhưng hẳn ta lại không tìm thấy Ký Dao, hẳn ta đến chậm một bước, Ký Dao đột nhiên mất tích rồi, cung nữ bên cạnh Hoàng Tô nẫu hình như cũng loạn như ruồi không đầu.

Nghĩ tới Dương Thiệu, trán Tổng Diệm toát ra mồ hôi, nhỏ giọng nói với Khương Xuân: "Người nhanh đi nói cho Dương Đồ đốc biết, để hẳn tiến cung, nói Ký cô nương say rượu ở trong cung...nếu cấm quân ngăn cản, liền nói bản cung cho mời, có chuyện thỉnh giáo Dương Đồ đốc."

"Vâng." Khương Xuân bước nhanh rời đi.

"Chạy cho ta!" Tổng Diệm ở sau quất lớn tiếng, Ký Dao tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì, Dương Thiệu có ân với hẳn ta, tuyệt không thể cô phụ.

Khương Xuân lập tức chạy nhanh như bay, nhanh như chớp chạy ra khỏi cung.

Trong Phù Ngọc Điện.

Ký Dao được bốn canh giải rượu, dần dần thanh tỉnh.

Mở mắt ra, nàng thấy xà nhà cao cao, trên đó khắc đồ án phức tạp nhiều màu, chỉ là rất cũ, phủ đầy bụi bặm.

Giống như một nơi bỏ hoang.

đang định xem tí mi đây là chỗ nào, bên tai liền nghe thấy giọng nói của Tổng Vân: "Cuối cùng người cũng tỉnh rồi."

Bởi vì đột nhiên, Ký Dao hơi hơi run rẩy: "Điện hạ?" một lúc say, nàng liền nói: "Đây là chỗ nào?"

Lúc trước nàng bị Hoàng Thái hậu ép uống rượu, say tới mức hồ đồ, vốn muốn chạy trốn nhưng một chút sức lực cũng không có, sau đó triệt để không làm được gì.

"Đây là Phù Ngọc Điện."

Vốn là nơi ở của sủng phi Tiền triều, sau đó phát sinh huyết án, chỗ này liền bị bỏ trống. Tổng Vân nhìn Ký Dao, đột nhiên hỏi: "Sao lúc trước người cố ý đâm vào bản án, làm cho cả người nhiễm mực?" Có lẽ Phụ hoàng sẽ không để ý tới những việc nhỏ nhặt này, nhưng hẳn ta có phát giác ra chút khác thường.

Ánh mắt nam nhân sắc bén.

Ký Dao biết không thể giấu diếm được, thành thật nói: "Trước đây Thái hậu nương nương muốn tỷ tỷ tiến cung làm phi, sau đó tỷ phụ tương cứu mới có thể tránh khỏi, hôm nay vào cung lại gặp phải Hoàng thượng..."

"Lẽ nào người cảm thấy Phụ hoàng sẽ cường đoạt thê tử của Triều thần?" Tổng Vân nhin không được cười lạnh, phụ thân của hẳn ta không phải người như vậy.

"Là ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng lúc đó thực sự không dám mạo hiểm." Ký Dao thấy Tổng Vân tức giận, có chút hoảng sợ, nhưng nếu hẳn ta đã mang bản thân tới đây, chắc là do hẳn ta cứu nàng? Nàng hơi định thần lại, "ta cũng biết Hoàng thượng là minh quân, nhưng Thái hậu...thì khó nói rồi."

không thể nói xấu Hoàng thượng, Hoàng Thái hậu lại khác biệt.

Bởi vì ở kiếp trước, Hoàng Thái hậu chính là địch nhân của Tổng Vân, khi Tiền hoàng băng hà, Thái tử tự vẫn, Hoàng Thái hậu vẫn luôn đối đầu với Tổng Vân, lợi dụng tỷ tỷ đối phó Tổng Vân.

Đến nay xem ra, Thái hậu đúng là không phải đồ tốt lành gì, kiếp này cư nhiên dám lợi dụng nàng!

Nàng mới bao nhiêu tuổi?

Ký Dao tức giận vô cùng.

Tiểu cô nương cần mời, trong lòng phẫn nộ không thể nào nói ra, Tổng Vân an ủi: "Người không cần sợ, bà ấy không tìm đến đây được."

Từ khi hẳn ta sinh ra Hoàng Thái hậu đã không thích, sau đó làm việc xuất sắc hơn Thái tử, càng chịu dả kích khắp nơi, cho nên Tổng Vân đã sớm tích lũy sự bất mãn đối với Hoàng Thái hậu, chỉ là trước mặt phụ thân vẫn bày ra bộ dáng cung kính, chưa từng đối nghịch với bà.

"Đợi lát nữa người lộ diện nói chuyện, biết nên nói như thế nào rồi chứ?"

Chuyện này bất kể là Thái hậu, hay là Ký Dao, khi gặp mặt lại chỉ có thể giả bộ không biết, ánh mắt Ký Dao hơi chuyển động: "Liền nói sau khi ta say, tự mình sẽ chạy loạn, không cần thận chạy nhầm chỗ, may mà gặp được một cung nhân..."

"Ừ?" Tổng Vân nhướng mày, "không nói gặp được ta hay sao?"

Gặp hẳn ta, vậy e rằng người khác sẽ nghĩ nhiều.

Ký Dao vội nói: "không dám liên lụy tới Điện hạ, ân cứu giúp ngày hôm nay của Điện hạ đã không có gì báo đáp, ta tuyệt đối sẽ không khai Điện hạ ra."

Tổng Vân cười rộ lên.

"Có khai ra hay không không quan trọng, chỉ sợ Thái hậu sớm muộn gì cũng nghĩ ra là do bản vương... Người cũng đã sớm nợ ân tình này rồi."

Trong lòng Ký Dao lộp bộp.

Lời nói này có chút ý vị thâm trường, nàng chậm rãi nói: "Ân tình của Điện hạ, sau này nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp."

Ý là, hiện tại sẽ không báo đáp.

Tổng Vân dương cao khỏe miệng: "Cái gọi là báo đáp của Kỳ cô nương, thực sự là không có bao nhiêu thành ý."

Vậy cần thành ý như thế nào, lẽ nào lấy thân báo đáp hay sao? Kỳ Dao trầm mặc, không dám nói nhiều, cho dù Thái tử là tròng sinh, cũng không nhất định có thể thắng được Tổng Vân, cho nên không thể đắc tội người này, cả đời này nàng chỉ muốn trôi qua những ngày lành của mình.

Những cái khác, hoàn toàn không nghĩ tới, cũng không muốn so đo những ân oán của kiếp trước, chuyện kiếp trước làm sao có thể tính toán rõ ràng được? Có khi lại bồi thêm đời này của mình vào ấy chứ.

Thấy nàng không nói chuyện, liền biết nàng muốn tránh né.

Người có bề ngoài ôn hòa nhưng thực tế bên trong rất kiêu ngạo như Tổng Vân không khỏi cảm thấy có chút thất bại, thực ra hắn ta muốn có được Kỳ Dao rất dễ dàng, để Phụ hoàng ban hôn là được, nhưng hắn ta không muốn ép buộc.

"Có thể đứng dậy không?" hắn ta hỏi.

Kỳ Dao vẫn luôn ngồi, nghe thấy lời này vội vàng đứng lên, nhưng rất rõ ràng men rượu chưa tan đi, vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, cả người lao đảo một cái.

Hắn ta giờ tay ra đỡ nàng.

Cánh tay bị nắm lấy, cánh mũi Kỳ Dao ngửi thấy mùi mặc hương, cảm thấy hai người cách nhau quá gần, liền nói: "Ta không sao."

"Chỉ dựa vào bộ dáng của ngươi muốn tự mình đi tới Ngự hoa viên căn bản là điều không thể, còn cần Bản vương đỡ ngươi."

Nam nhân nhắc tới danh hào của mình, quá nửa là vì gia tăng mức độ uy nghiêm, để người khác nghe lời, Kỳ Dao hỏi: "Ngài không mang theo cung nữ hay sao?"

"Ừm."

"A?" Cả người Kỳ Dao cứng ngắc, vậy làm sao mang nàng tới đây được?

Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tổng Vân.

Tiểu cô nương hơi đỏ mặt, hiển nhiên nghĩ tới chuyện khác rồi, Tổng Vân đột nhiên có chút do dự, cư nhiên không có làm rõ.

Nhất thời bầu không khí trở nên vi diệu.

Chính vào lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới vài tiếng gọi "Thái tử điện hạ", đánh vỡ sự yên tĩnh ở trong Điện.

Thái tử này cũng là vô cùng kì quặc, hôm nay vẫn luôn bảo hộ nàng, Kỳ Dao nhìn ra bên ngoài, nhưng không ngờ tới, người đến không chỉ có Tổng Diêm, còn có Dương Thiệu nữa.

Nhìn thấy nam nhân đột nhiên đi tới gần, con mắt Kỳ Dao trừng to.

Sao hắn có thể tiến cung? Sao hắn ở cùng một chỗ với Thái tử? Sao hắn tìm được tới đây? một loạt câu hỏi lướt qua trong đầu nàng.

Mà sự chú ý của Dương Thiệu đều đặt lên người nàng.

Bởi vì theo như hắn nhìn thấy, nửa người Kỳ Dao đều dựa vào trong lòng Tổng Vân.

Ha, say rượu say tới tận đây!

"Nhị đệ, thi ra thực sự là đệ mang Kỳ cô nương rồi đi." Tổng Diêm nhướng mày, "Ta nói mà, còn có ai có thể xuất quỷ nhập thần như vậy." Hắn ta vẫn luôn không tìm thấy, nhưng khi Dương Thiệu tiến cung, ở phương xa bắn tới một mũi tên, bên trên viết ba chữ "Phù Ngọc Điện."

Cũng không biết là ai có ý đồ lợi tin tức, nhưng có thể khẳng định rằng, tuyệt đối không phải người của Thái hậu.

Hai bên giằng co, Kỳ Dao đi về phía trước.

Nhưng Tổng Vân lại nắm rất chặt, nàng quay đầu lại nhìn.

"Là ta cứu ngươi ra ngoài." Giọng nói của Tổng Vân lạnh nhạt, đang trách cứ Kỳ Dao không có lương tâm.

Kỳ Dao sững sờ.

Thấy nàng do dự, ánh mắt Dương Thiệu híp lại, cung kính nói: "Sở vương điện hạ, ngài từ trước tới nay kính hiền lễ sĩ, lòng dạ ngay thẳng, đến nay lại muốn tổn hại trong sạch của một cô nương gia hay sao? Hôm nay nàng bị Thái hậu bức ép, Điện hạ lẽ nào cũng muốn miễn cưỡng nàng hay sao?"

Những lời chỉ trích này thực sự là chối tai, Tổng Vân dù sao cũng là người coi trọng danh dự, chậm rãi buông tay ra.

Dương Thiệu nhìn Kỳ Dao, ánh mắt muốn nói nàng qua đây.

Kỳ Dao đi tới bên cạnh hắn, nhờ giọng nói: "Hầu gia sao lại ở trong cung? Là Thái tử điện hạ nói cho ngài hay sao?"

So với lúc ở bên cạnh hắn ta hoàn toàn khác biệt.

Tiểu cô nương hoàn toàn thả lỏng.

Tổng Vân nhìn thấy rõ ràng, trong lòng đột nhiên đau nhói.

Loại cảm giác này rất nhạt, nhưng là lần đầu tiên trong đời hắn ta cảm giác được.

Tổng Diệm thấy Dương Thiệu cuối cùng cũng gặp mặt Kỳ Dao, cảm thấy bản thân làm được một chuyện đại công đức, trong lòng vui vẻ, vỗ vỗ bả vai Tổng Vân: "Nhị đệ, lần này may mà có đệ, nếu không e rằng Kỳ cô nương bị Hoàng tổ mẫu tính kế hãm hại."

Cái này có gì mà vui vẻ?

Tổng Vân hơi sững sốt, Hoàng thái hậu không phải là núi dựa của Tổng Diệm hay sao, Tổng Diệm vẫn luôn nghe theo Hoàng thái hậu, nhưng sau khi Tổng Diệm cưới Kiều An, tính cách cũng trở nên ôn hòa hơn, Phụ hoàng mới có thể chần chừ cân nhắc.

Lẽ nào là do Dương Thiệu chỉ giáo.

Tổng Vân cười cười: "không ngờ quan hệ giữa Đại ca và Dương Đô đốc lại gần gũi thân thiết như vậy."

Tổng Diệm nhất thời cứng đờ: "Nào có nào có, ta vừa đúng lúc có chuyện cần thỉnh giao Dương đô đốc."

Vậy sao! cũng chỉ có bản thân Tổng Diệm tin tưởng thôi.

Tổng Vân ngẩng đầu nhìn Dương Thiệu, Dương Thiệu cũng nhìn Tổng Vân một cái.

Kể từ hôm nay trở đi, hần không thể ần tàng nữa, cuối cùng cũng đến lúc chính diện giao phong, Dương Thiệu kéo tay Kỳ Dao: "đi, đi gặp Hoàng thái hậu."

Lòng bàn tay của nam nhân có chút nóng, hình như cháy mồ hôi, hần nhất định là gấp rút như lửa chạy từ quân doanh tới.

Nàng biết mà, hần nhất định sẽ tới cứu nàng.

Kỳ Dao ồm một tiếng.

Hai người từ Phù Ngọc Điện đi ra.

Kết quả vừa rời khỏi Phù Ngọc Điện Dương Thiệu liền dừng lại: "Thực sự là Tổng Vân cứu ngươi mang tới Phù Ngọc Điện hay sao, không có người khác?"

Kỳ Dao nói: "Ta không biết, ta bị say."

"Vô tri vô giác?"

"Ừm."

Thấy nàng ngây thơ gật đầu, trong lòng Dương Thiệu giống như bị kim đâm.

Đánh giá tiểu cô nương, mặc dù váy áo bị nhiễm mực, tóc tai cũng rối loạn, nhưng khuôn mặt lộ ra điểm lệ động lòng, khó tránh khỏi Tổng Vân sẽ làm cái gì đó. Nhưng hần cũng không thể trách Kỳ Dao, bộ dáng say rượu của nàng như thế nào, hần là người rõ nhất.

So với ngày thường còn câu hồn hơn!

hần ngăn chặn cơn tức trong lòng, hỏi: "Ngươi cảm thấy Sở vương điện hạ thế nào?"

Cái này có chút khó trả lời, nếu không nhắc tới ân oán kiếp trước, kiếp này Tổng Vân đối xử rất tốt với nàng, cũng không thể nói Tổng Vân không tốt đi? Dương Thiệu cũng không phải người mù, Kỳ Dao nói: "Tạm tạm."

Tạm tạm?

Dương Thiệu nói: "Vậy ngươi thích hần ta không?"

"Chuyện này sao có thể!" Kỳ Dao trầm nghĩ, chuyện nàng sợ nhất chính là lại yêu thích Tổng Vân, khẳng định sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ngược lại rất dứt khoát đấy.

Dương Thiệu nói: "Ngươi thích ta không?"

"Cái gì...."

Kỳ Dao mặt đỏ bừng, sao hần lại trực tiếp như vậy.

Nàng cúi đầu xuống.

Dương Thiệu tiến lên bức ép: "Có thích hay không?"

Kỳ Dao lùi ra sau: "Cái này...."

Trong lòng nàng như đánh trống thùng thùng.

hần nhẹ nhàng ép tới trên tường: "Câu hỏi đơn giản như vậy, vừa rồi trả lời nhanh như vậy, sao lần này lại không trả lời được?"

Kỳ Dao cảm thấy ngay cả tai cũng đỏ rồi, dù sao cũng từng là phu thê, nàng không có khả năng không có cảm giác với Dương Thiệu, nhưng bị hần trêu chọc như thế này, nàng không muốn nhận thua, đang lúc muốn nói "không thích", nam nhân nâng cằm nàng lên, hôn xuống.

Thực sự là quá đột ngột, nàng hoàn toàn không có sự chuẩn bị.

Đợi đến khi hồi thần, hần đã ngẩng đầu lên rồi, chiếc hôn nhẹ nhàng, lướt qua nhanh như cánh bướm.

Trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

Mặc dù bọn họ từng hôn qua vô số lần, nhưng sau khi trải qua cái chết, liền cách nhau một kiếp người, nhưng cái hôn của hắn vẫn giống như kiếp trước, nhiệt độ đó...Kỷ Dao ngo ngác nhìn hắn, không biết tại sao, khóe mắt đột nhiên nóng lên.

Phản ứng này có chút kì quái, lẽ nào không phải là nên xấu hổ hay sao, Dương Thiệu nói: "Có phải là cảm thấy không đủ?"

Khóe miệng nam nhân nhếch lên, mang tới cảm giác tùy ý.

Kỷ Dao cắn môi: "Cái gì không đủ, ngài dám tiếp tục...."

hắn lại cúi đầu xuống.

Dưới ánh tà dương, chỉ thấy tiểu cô nương bị che lấp hoàn toàn trong lòng nam nhân cao lớn.

Đầu tường nhỏ ra cảnh hoa Hải đường, gió nhẹ thổi qua, cánh hoa xoay tròn rơi xuống, rơi xuống y bảo màu xanh đậm của nam nhân.

hắn thực sự không kim nổi lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Tổng Diệm đến tìm Dương Thiệu, bắt gặp một màn này, liền vội vàng phát tay kêu thái giám trốn đi, hắn ta cũng tự giác nhẹ nhàng đi xa một chút.

Nam nhân hôn ngày càng sâu, Kỷ Dao dù sao cũng là cô nương gia, không dám làm càn như hắn, vẫn còn đang trong cung đấy, nàng hung hăng véo hắn một cái.

Dương Thiệu bị đau, hơi buông lỏng ra.

Kỷ Dao trách mắng: "Xin Hầu gia tự trọng!"

Vừa rồi môi lưỡi giao triền, nàng rõ ràng là có phản ứng, hiện tại lại bảo hắn tự trọng...Dương Thiệu cười nhẹ một tiếng, giờ ngón cái lau khóe môi nàng: "Bản Hầu hơi đường đột, sau này sẽ chú ý."

hắn lau đi cái gì, nàng đương nhiên rõ ràng, Kỷ Dao càng đỏ mặt, hận không thể giậm chân.

Nam nhân này thực sự quá liều lĩnh, còn chưa cưới nàng đã hôn nàng, nhưng cảm giác đó lại cực giống với kiếp trước, nàng hơi hoảng hốt đã bị hắn chiếm hết tiện nghi. Nhưng nàng không hề nghĩ rằng Dương Thiệu trùng sinh, bởi hắn rất khác biệt so với trước, bất kể là thái độ đối với nàng, hay là có những lúc hắn nhìn nàng bằng ánh mắt....

Kỷ Dao tránh tay của hắn: "Ta phải đi gặp Thái hậu."

cô nương rụt rè hắn có thể hiểu được, dù sao vẫn chưa thành thân, Dương Thiệu không tiện cưỡng cầu, dù sao thái độ của Kỷ Dao đã nói lên tất cả.

Nàng thích hắn hôn nàng, tư vị của nàng vẫn ngọt ngào như vậy, Dương Thiệu nghĩ nghĩ ánh mắt cũng sáng lên, dù Kỷ Dao có thay đổi tới mức nào, thì điểm này vẫn hoàn toàn giống kiếp trước.

Khi suy nghĩ, ánh mắt cũng rời xuống dưới.

Kỷ Dao sợ hắn lại muốn hôn, liền bịt chặt miệng, chỉ để lộ ra một đôi mắt sáng lấp lánh.

Bộ dáng đó vô cùng đáng yêu, hắn vứt bỏ ý niệm vừa mới hiện ra trong đầu, cúi đầu hôn lên mu bàn tay nàng.

Hơi ấm khiến nàng tê dại, nàng muốn thu tay lại nhưng lại sợ để lộ môi, chỉ có thể bất đắc dĩ trừng hắn.

hắn cười khê ra tiếng, không tiếp tục trêu chọc nàng nữa.

"Đội lát nữa gặp Thái hậu, đã biết nên nói như thế nào hay chưa?"

Y hệt câu hỏi của Tổng Diệm, bọn họ đều coi nàng như tiểu cô nương không hiểu thế sự hay sao, trong lòng Kỷ Dao thầm nghĩ, hiện tại nàng càng thêm hiểu biết về Thái hậu, muốn ứng phó không khó.

Hai người đang nói chuyện, Tổng Diệm đi từ nơi xa tới.

"Đương Đô đốc, chuyện phía sau giao cho ta đi, ngươi không tiện ra mặt."

Dù sao Dương Thiệu vào cung gấp, đột nhiên tới Ngự hoa viên, Hoàng Thái hậu khẳng định sẽ nghi ngờ, trong lòng Dương Thiệu cũng biết rõ điểm này, gật đầu nói: "Hôm nay đa tạ Điện hạ."

"Giữa ta và ngươi nói gì tới cảm ơn, xin Dương Đô đốc yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố Kỷ cô nương."

Dương Thiệu nghĩ nghĩ, rồi mời Tổng Diệm rời bước tới chỗ xa nói chuyện riêng.

"Nếu như Hoàng Thái hậu khiển trách, đừng ngại náo loạn, dù sao cũng là Điện hạ ngài cứu Kỷ cô nương, Hoàng thượng nhất định có thể phân biệt đúng sai....Đương nhiên, đó là vạn bất đắc dĩ mới làm vậy."

"Dù sao Thái hậu có ơn diu đất Điện hạ, phải chọn lựa như thế nào, còn phải xem Điện hạ ngài."

Kiếp trước, chính vì Hoàng Thái hậu, Thái tử mới làm đường lạc lối, hần ta muốn đăng vị bắt buộc phải dứt khoát với Hoàng Thái hậu. Nhưng Dương Thiệu cũng không tiện nói rõ, hai bà cháu có hơn hai mươi năm tình cảm, vạn nhất ép buộc quá, mọi chuyện lại thành ra phản tác dụng.

Tổng Diêm có chút hiểu ra, nhưng không lên tiếng.

Dương Thiệu không tiện lưu lại trong cung, nói với Kỷ Dao một tiếng: "Nếu lại có chuyện, cầu cứu Thái tử điện hạ là được."

Kỷ Dao rút cuộc cũng hiểu được tại sao Tổng Diêm bảo vệ nàng, thì ra là vì Dương Thiệu. Kiếp này, Dương Thiệu vậy mà lại bị Thái tử lôi kéo!

Xem ra quả nhiên Thái tử là trùng sinh, đề đối kháng với Tổng Vân, gấp gáp chiêu binh mãi mã, thu nạp Dương Thiệu gia thế hiển hách, chiến công lừng lẫy về dưới trướng. Nhưng rút cuộc thủ đoạn của hần ta là gì? Dương Thiệu cũng không phải kẻ dễ nghe lời người khác như vậy.

Thấy tiểu cô nương phát ngốc, Dương Thiệu khẽ vuốt tóc nàng: "Nghe thấy hay chưa?"

Giống như vuốt ve mèo vậy, mặt nhỏ của Kỷ Dao kéo căng: "Nghe thấy rồi, Hầu gia có thể đi rồi!"

Dương Thiệu cười, quay người rời đi.

Đúng là được một tác lại tiến lên một bước, cư nhiên dám xoa đầu nàng, Kỷ Dao hừ một tiếng, ngẩng đầu lên lại đối diện ánh mắt của Tổng Diêm. Nam nhân bày ra bộ mặt hiểu rõ, nàng liền nhận không được mà đỏ mặt, hoài nghi nụ hôn vừa rồi đã bị Tổng Diêm nhìn thấy.

Tổng Diêm ho nhẹ: "Kỷ cô nương, mời."

Hai người đi tới Ngự hoa viên.

Thái giám và cung nữ vẫn đang tìm Kỷ Dao, kết quả nàng cư nhiên xuất hiện cùng với Tổng Diêm.

Hoàng Thái hậu vô cùng kinh ngạc: "Các người sao lại...."

"Sau khi Kỷ cô nương say rượu, thần trí không thanh tỉnh, xông vào nơi khác, đúng lúc bị tôn nhi bắt gặp," Tổng Diêm cười cười với Thái hậu, "Kỷ cô nương bị kinh sợ, váy áo này thôi không cần đổi nữa, xin Hoàng tổ mẫu cho phép nàng trở về nghỉ ngơi."

Đứa trẻ này!

Vậy mà lại bị hần ta phá hủy kế hoạch, Hoàng Thái hậu tức tới mức sắc mặt xanh mét, hận không thể cầm ly rượu đập tới.

Những năm này, rút cuộc là ai ủng hộ hần ta? Hoàng đế không thích nhi tử là hần ta, triều thần không tôn trọng vị trữ quân như hần ta, đều là bà ở bên trong duy trì quan hệ, kết quả hần ta không niệm ân tình, nhiều lần không thèm đếm xỉa đến Tổ mẫu, không những cưới Kiều An, còn nhúng tay vào chuyện của bà.

Hoàng Thái hậu cũng không còn tâm trạng để tính kế tiếp nữa, nói: "Các người đều lui ra đi."

Giọng nói băng lãnh, dọa Phúc Gia công chúa một trận.

Thấy tâm trạng Hoàng tổ mẫu không tốt, hôm nay thực sự không thuận lợi, Phúc Gia công chúa liền ra lệnh đưa hai tỷ muội Kỷ gia xuất cung.

Lần này Kỷ Nguyệt cũng không về Tạ gia, mà cùng Kỷ Dao về Kỷ gia.

Hai người dừng lại trước cổng nhà, Kỷ Nguyệt nói: "Vừa rồi không tiện hỏi muội, sau khi muội tình nguyện rút cuộc phát sinh chuyện gì? Thực sự là Thái tử điện hạ gặp được muội hay sao?"

Chuyện này quá mức phức tạp, liên lụy tới ba người Tổng Vân, Dương Thiệu, Tổng Diêm, Kỷ Dao không biết nên giải thích như thế nào, e rằng càng nói tỷ tỷ càng mơ hồ. Nàng lựa chọn giấu diếm, Thái tử điện hạ đã thành thân rồi, sẽ không gây ra hiểu lầm: "Hoàng Thái hậu mưu đồ bất chính, là Thái tử điện hạ xuất thủ tương trợ."

Kỷ Nguyệt kinh ngạc.

Trong ấn tượng, Thái tử không phải một trữ quân hiểu rõ lý lẽ, nhưng hần ta lại cứu muội muội.

"May mà như vậy, coi như thoát được một kiếp." Kỷ Nguyệt nắm tay muội muội, "lần sau ngàn vạn lần không được hành sự lỗ mãng, tỷ tự có biện pháp, muội không cần gánh chịu thay tỷ."

Tỷ tỷ rất thông minh, đáng tiếc tỷ ấy không biết chuyện kiếp trước, Kỷ Dao chỉ hi vọng đời này tỷ tỷ có thể bình bình an an, nàng cười cười, "Được, muội nghe lời tỷ."

Kỷ Nguyệt liếc nhìn nàng một cái: "Cái bộ dáng này của muội, mẫu thân nhìn thấy lại hỏi han một phen...."

"thì nói không cần thận trọng đồ nghiên mực, những cái khác chỉ có muội biết tỷ biết."

Loại chuyện này cho dù nói cho mẫu thân biết, bà cũng không có biện pháp nào, chỉ càng thêm phiền não thôi, Kỷ Nguyệt gãi tay xoa đầu muội muội: "thật ngoan, nhưng chuyện này tỷ nhất định phải nói với tướng công, cũng không thể để Hoàng Thái hậu tiếp tục hồ náo như vậy!" Ánh mắt Kỷ Nguyệt chuyển lạnh, thực sự là vô cùng căm tức.

Nếu như là Tạ Minh Kha, có lẽ có thể nghĩ ra biện pháp ngăn chặn tận gốc, cũng nên chủ động xuất kích, không thể để Hoàng Thái hậu tiếp tục dùng mưu kế, như vậy quá bị động, Kỷ Dao đang suy nghĩ, bên tai đột nhiên nghe thấy câu hỏi của tỷ tỷ: "Muội và Hầu gia...."

Trong lòng nàng có quý, nghe vậy giật thót: "Cái gì? Cái gì Hầu gia?"

Kỷ Nguyệt mỉm cười.

Kỷ Dao hơi đỏ mặt: "Vừa rồi tỷ tỷ muốn hỏi gì vậy?"

"Chuyện của muội và Hầu gia, tỷ vẫn luôn giấu mẫu thân, bản thân muội phải tự có tính toán, đừng có lơ mơ không rõ. Nếu như nghĩ kỹ rồi, vẫn là nên sớm bẩm báo cho trưởng bối mới phải."

"Ừm, muội biết rồi." Kỳ Dao gật đầu.

Kỳ Nguyệt không hỏi thêm, cùng Kỳ Dao đi vào gặp Liễu thị.

Kỳ Dao thăm nghĩ, hiện nay e rằng cũng không dễ mà hồ đồ cho qua, hẳn đều hôn nàng rồi, còn có chuyện gì không dám làm nữa, kiếp này Dương Thiệu quá can rờ.

Lại nói sau khi hai tỷ muội rời đi, Tống Diễm muốn bồi Hoàng thái hậu về Từ Tâm Điện.

Nhưng Hoàng thái hậu lạnh giọng cự tuyệt: "Lão bà như ta không dám làm phiền người đại giá? Tự ta trở về, người muốn làm cái gì liền đi làm đi!"

"Hoàng tổ mẫu." Tống Diễm biết bà đang trách mình, nhỏ giọng nói, "Kỳ cô nương là muội muội của Tà phu nhân, Tà đại nhân giảng bài cho tôn nhi...."

"Vâng, Tà đại nhân giảng bài cho người, nhưng sau lưng thì sao? Y gặp mặt Tống Văn ở Văn Hòa Cư, chỉ có người chẳng hay biết gì!" Hoàng thái hậu chỉ vào hán ta, ngón tay đều có chút run rẩy, "trong cung này, chỉ có ta thực tâm đối đãi với người, kết quả.... tốt, ta liền coi như không có đứa cháu như người!"

"Hoàng tổ mẫu," Tống Diễm nghe thấy bà nói lời tức giận như vậy, vội vàng quỳ xuống: "Hoàng tổ mẫu, tôn nhi biết sai."

"Người biết sai cái gì, trong mắt người đã sớm không có Tổ mẫu là ta rồi, người biến đi cho ta!" Hoàng Thái hậu bực tức, toàn thân phát run.

Tống Diễm thấy bà quá mức tức giận, cũng không dám nói thêm, chỉ có thể hành lễ cáo lui.

Trở về Đông cung, không khỏi có chút rầu rĩ không vui.

Thấy hán ta không giống trước đây tiến lên ôm lấy mình, Kiều An âm thầm suy nghĩ, có lẽ ở Ngự hoa viên phát sinh chuyện gì, nhưng nàng ta cũng không hỏi han, chỉ bưng một ly trà thơm mát tới: "Là đồ tiền công, hôm qua Phụ hoàng lệnh cho người mang tới, thiếp đã thử qua, đặc biệt thơm mát."

Giọng nói thê tử ôn nhu, đã làm tiêu tan phần nửa buồn bực trong lòng hán ta, Tống Diễm quay đầu nhìn, tiếp nhận ly trà: "Người mùi thực sự không tệ."

"Đúng vậy, nghe nói là trà sinh trưởng trên núi Vụ Sơn, buổi sáng sương trắng mịn mù, trên lá đọng lại những hạt sương." Cánh tay nàng ta chạm vào mu bàn tay hán, "Điện hạ mau uống thử xem."

Tống Diễm liền uống một ngụm.

"Thế nào?"

"Ừm, không tệ." mùi hương thơm ngát thấm vào miệng, lại có một chút vị đắng rất đặc biệt, hán ta uống hết đặt ly trà xuống, đem thê tử ôm vào trong lòng, "còn phải ăn một chút đồ ngọt nữa."

Kiều An đỏ mặt, cup mắt xuống.

Nàng ta luôn luôn yên tĩnh dịu ngoan như nai con, Tống Diễm cúi đầu hôn một cái, đụng vào cánh môi mềm mại, chỉ cảm thấy tâm trạng ngày càng bình thản, nói chuyện mới phát sinh với nàng ta.

"Tổ mẫu đối xử với ta rất tốt, nhưng ta lại ba lần bốn lượt làm bà thất vọng." Tống Diễm nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Kiều An, đầu đặt trên đỉnh đầu nàng ta, "trước đây ta phạm sai lầm, người khác không thêm đề ý tới ta, chỉ có Hoàng tổ mẫu không rời không bỏ, nghĩ mọi biện pháp thay ta...."

Kiều An biết chuyện trước đây của hán ta, Thái tử luôn bị người khác chỉ trích, bị người khinh thường, nhưng khi nàng ta gặp Thái tử, vẫn luôn cảm thấy hán ta không xấu xa như vậy, hiện tại già cho hán ta, càng khẳng định suy đoán của mình không hề sai. Nàng ta ôn nhu nói: "Điện hạ là cảm thấy mình bất hiếu?"

"Lẽ nào không phải?"

"Nếu nói bất hiếu, vậy hôm nay biết rõ Hoàng tổ mẫu muốn đi xem cò trắng, Điện hạ lại bảo thiếp thân già bộ thân thể không khỏe, không đi hầu hạ, vậy không phải cũng xem như bất hiếu sao?"

Tống Diễm ngơ ngẩn.

"Điện hạ biết Hoàng tổ mẫu không thích thiếp thân, nhưng vẫn luôn bệnh vực thiếp thân, Điện hạ đã sớm bắt hiếu rồi. Nhưng thiếp thân biết, đó không phải sự thực. Trong "Chú giải của thập tam kinh" có giải thích, bất hiếu có ba điều, trong đó có 'thấy phụ mẫu phạm sai nhưng không khuyên nhủ, khiến họ phạm vào bất nghĩa', trong lòng Điện hạ thực ra là cảm thấy Hoàng tổ mẫu không đúng, cho nên mới ngăn cản, đó mới thực sự là hiếu thuận, cho dù để cho Phụ hoàng đánh giá, người cũng sẽ ủng hộ Điện hạ."

Nàng ta ngừng đầu, trong mắt đầy nhu tình, từng chữ từng chữ tiến vào lòng hán, nói lời cực kỳ tri kỷ.

Tống Diễm nói: "Nàng thực sự cảm thấy ta không sai?"

"Ừm, nhưng Thái hậu từ đầu tới cuối là Tổ mẫu của Điện hạ, tuyệt đối không thể quyền, đợi Thái hậu hết giận, thiếp thân cùng Điện hạ đi thăm Tổ mẫu, cầu xin bà tha thứ, có được không?"

Hoàng tổ mẫu vẫn luôn cảm thấy Kiều An không xứng với hán ta, nhưng có được thê tử như nàng, hán ta còn cầu mong gì nữa!

Cho dù chỉ vì Kiều An, hán ta cũng phải phẫn chấn lại, không thể khiến Thái tử phi là nàng trở thành trò cười được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Tạ Minh Kha đã biết chuyện buổi sáng thế từ phát sinh xung đột với Tổ mẫu và Nhị thẩm từ lời bẩm báo của hộ vệ, từ Hàn Lâm Viện đi ra, liền đi tìm Kỳ Nguyệt.

Kỳ Nguyệt cũng là vừa mới về nhà, vừa rồi mẫu thân lôi kéo tay nàng ấy hỏi đông hỏi tây, nhắc tới chuyện con nói dối, bảo nàng ấy chú ý ăn uống, lại lặng lẽ nhắc nhở các loại phương pháp để có con, nói tới mức nàng ấy đỏ mặt tai hồng, cho nên khi gặp Tạ Minh Kha, nàng ấy có chút ngượng ngùng.

"Có phải là mệt rồi hay không?" Tạ Minh Kha săn sóc đỡ nàng ấy tới nhuyển tháp để ngồi, "hôm nay vất vả cho nàng rồi."

Những chuyện vụn vặt trong nhà đã đủ phiền phức rồi, còn bị Phúc Gia công chúa mời vào cung.

Y để Kỳ Nguyệt nằm ở trong lòng mình: "Nếu không ngủ một chút đi."

"Thế này không ngủ được."

"Vậy thì dựa vào."

Khí tức trên người nam nhân rất nhẹ nhàng, giống như trúc trên núi, Kỳ Nguyệt nhắm mắt dưỡng thần rồi nói: "Hôm nay thiếp đắc tội Tổ mẫu và Nhị thẩm rồi."

"Ta biết, nàng vốn dĩ cũng không cần nhường họ, đợi qua tết Đoan Ngọ ta sẽ nói rõ ràng với Tổ mẫu chuyện phân nhà." Tạ Minh Thiệu ngồi tù, y và nhị phòng không thể tiếp tục chung sống hòa bình được, ban ngày y ở nha môn, không tránh khỏi lo lắng cho Kỳ Nguyệt, "nếu như Tổ mẫu không chịu đồng ý, ta sẽ mời Đường Tổ phụ ra mặt."

Đó chính là thân đệ đệ của Tạ lão gia tử.

Sau khi Tạ lão gia tử qua đời, trong tông tộc ông ấy là người có uy tín nhất, ông cũng rất yêu quý đứa cháu Tạ Minh Kha này. Chuyện này coi như thành công một nửa, nhưng Kỳ Nguyệt vẫn nhắc nhở: "không cần quá miễn cưỡng, vạn nhất truyền ra tin đồn gì ảnh hưởng tới tiền đồ của chàng."

"Hai phòng chúng ta không hợp, nàng cho rằng người khác không biết hay sao? không cần lo lắng." Tạ Minh Kha vỗ vỗ tay nàng ấy, "hôm nay vào cung như thế nào?"

trên mặt Kỳ Nguyệt hiện ra thần sắc lo âu, đem chuyện từ đầu tới cuối nói cho Tạ Minh Kha nghe: "Sau này công chúa lại cho mời, e rằng phải viện cớ không đi thôi."

"Nào có đạo lý đó," Tạ Minh Kha đứng phắt dậy, lạnh lùng nói, "Thái hậu thực sự là ức hiếp người quá đáng!"

"Tướng công," Kỳ Nguyệt bị y dọa nhảy dựng, vội kéo ống tay áo y, "Chàng đừng kích động, chuyện này ắt sẽ có biện pháp giải quyết."

nói cứ như là y sẽ vào cung tìm Thái hậu tính sổ không bằng, Tạ Minh Kha quay người: "Ta không ngờ tới mức tiến cung va chạm bà ta, có điều muốn tránh thoát cũng không dễ, tránh được nhất thời chứ tránh được cả đời hay sao? Nếu Thái hậu muốn Hoàng thượng gặp nàng, vậy thì như ý nguyện của bà ta!"

.....

Sắp tới tết Đoan Ngọ

Năm ngoài cả nhà đi xem thuyền, kết quả tỷ tỷ bị mời tới Đình Thanh Âm, nàng cũng không được trôi qua một cái tết Đoan Ngọ vui vẻ, còn vì say rượu mà bị Dương Thiệu đưa về nhà.

Lần này, chắc là sẽ bình bình an an!

Kỳ Dao lấy dây ngũ sắc kết sợi dây trường thọ cho ca ca, so với túi hương tỷ tỷ làm, nàng không thể so sánh được, còn không bằng làm một cái món quà mới lạ.

"Lại lấy thêm một chút hạt châu tới." Nàng nói.

Mộc Hương tới kho phòng lấy một hộp to tới, trong đó có các loại hạt châu nhiều màu, trân châu, ngọc châu, bảo châu, màu gì cũng có, đựng vào nhau phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Những thứ này năm ngoài có nghĩ cũng không dám nghĩ tới, Kỳ Dao nói: "thật đẹp!"

"Trong kho phòng còn có nữa, lúc trước cô gia tặng lễ đếm cũng không hết, cho dù đưa cho cô nãi nãi (Kỳ Nguyệt) mang bớt đi thì vẫn còn rất nhiều. Phu nhân sợ chuột cắn hỏng, còn thương lượng với Chu ma ma bảo nuôi một con mèo."

Tỷ tỷ hiểu thuận, thấy phụ mẫu sắp đồ cưới cho tỷ ấy tới mức đảo rỗng cả nhà, liền lưu lại rất nhiều lễ vật trong nhà, Kỳ Dao trầm nghĩ, nuôi con mèo để trông kho phòng ngược lại rất tốt, nuôi cái loại toàn thân tuyết trắng, đôi mắt xanh xanh, nàng chọn một hạt châu từ trong hộp, giống như màu hạt châu này, màu sắc lam thẫm, long lánh ngọt ngào, giống như nước biển mênh mông... nàng chưa từng nhìn thấy biển, nhưng Dương Thiệu từng tới Vân Châu, hẳn có nhắc tới biển ở nơi đó.

Hạt châu này ngược lại rất thích hợp dùng cho hân.

đang nghĩ ngợi, bên ngoài truyền tới tiếng kêu của Bạch Quà: "Ai nha, cô nương, dê trứng rồi!"

Kỳ Dao ngơ ngẩn: "Cái gì? Dê trứng?"

Bạch Quà nói: "Rùa dê trứng rồi!"

"Hả?" Kỳ Dao vô cùng kinh ngạc, nhanh chóng chạy đi xem, lần đầu tiên nàng nghe nói rùa đẻ trứng, bọn chúng cũng không phải gà vịt ngỗng nha.

Kết quả, trong đám cát mà hai con rùa ngủ đông thực sự có hai quả trứng tuyết trắng, độ lớn bằng ngón tay, nhỏ nhỏ dài dài.

Kỳ Dao tròn mắt há hốc mồm.

Đợi đến khi Kỳ Đình Nguyên về nhà, liền nhìn thấy một bóng người chạy ra khỏi thư phòng của hân ta.

Kỳ Đình Nguyên bị dọa nhảy dựng, phát hiện ra là muội muội mới thờ phào một hồi.

"Muội ở đây làm cái gì?"

"Đội huynh đó, ca ca, rửa đê trứng rồi." Kỳ Dao nắm lấy tay áo hấn ta lôi kéo đi ra ngoài, "huynh mau cùng muội đi xem xem, chuyện này phải làm sao mới tốt!"

"Cái gì mà phải làm sao? Ta cũng không phải rửa, ta làm sao mà biết được?" Kỳ Đình Nguyên đau đầu, nhưng vẫn đi xem cùng Kỳ Dao.

Hai huynh muội ngồi xổm bên cạnh vại sứ, Kỳ Đình Nguyên xem đủ nửa canh giờ: "Vẫn là đê chúng nó tự nghĩ biện pháp đi, dù sao cũng là trứng của chúng nó, lẽ nào còn có thể ăn mất hay sao? À, muội nhớ để nha hoàn bón cho chúng chút tôm cá, nói không chừng đói lên thật sự sẽ hạ khẩu đấy."

Kỳ Dao chán kinh: ".....được."

Sau đó chăm sóc rất chăm chỉ, một đôi rửa ăn tới mức ngày càng béo, Kỳ Đình Nguyên sợ muội muội bón cho chúng ăn quá nhiều, lại đến nhắc nhở "có chừng có mực thôi."

Vài ngày sau, rốt cuộc cũng tới tết Đoan Ngọ.

Khác với năm trước, năm nay Hoàng thượng cũng xuất hành, cho nên phụ tử Kỳ Chương phải tới bên ngoài cung đội từ sớm, đến lúc đó bách quan cùng Hoàng thượng cùng nhau khởi hành tới sông Bạch.

Hậu cung Phụng vị bỏ trống nhiều năm, Hoàng Quý Phi vẫn luôn đắc sủng nhưng chưa từng được ngồi lên vị trí đó, các cung nhân trong điện cảm thấy ủy khuất Hoàng Quý Phi, nhưng Hoàng thượng chưa từng có ý nghĩ lập bà ta làm Hậu. Hôm nay gặp Hoàng thượng, bà ta vẫn giống như trước đây, giống như chim nhỏ nép vào người ông.

Hoàng thượng nắm tay Hoàng Quý Phi, đánh giá một chút nói: "Tú Sơ, nhìn kỹ mới thấy, nàng vẫn là nàng của mười mấy năm trước."

Hoàng Quý Phi khẽ cúi: "Hoàng thượng chỉ biết treu đùa thần thiếp, tôi qua thiếp còn nhờ được một sợi tóc trắng...."

Hoàng thượng che miệng bà ta.

Từ cổ mỹ nhân như danh tướng, Tú Sơ của ông vĩnh viễn cũng không già. Nhưng bản thân ông lại già rồi, lần này nhiễm bệnh, cũng không biết tới khi nào mới khỏe, e rằng ngày tháng ông bồi bên cạnh bà không còn lâu nữa, cho nên đột nhiên nghĩ tới muốn mang bà cùng nhau đi xem thuyền rồng.

Hoàng Quý Phi cảm thấy tay Hoàng thượng có chút lạnh, nhẹ nhàng nắm lấy: "Hoàng thượng, e rằng người mặc đồ có chút mỏng."

"Vây nàng sưởi ấm cho trẫm." Hoàng thượng đem bà ta ôm vào lòng.

Hoàng Quý Phi xấu hổ tới mức đỏ mặt.

Ngón tay của Hoàng thượng nhẹ nhàng sờ khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Quý Phi, trong lòng cảm thấy thương tiếc, hoặc là ông nên để bà trở thành Hoàng hậu của ông, đường đường chính chính trở thành thê tử của ông. Nhiều năm trôi qua, ông vẫn luôn có suy nghĩ này, nhưng bởi vì Thái hậu, vì Thái tử, vẫn luôn gác lại một bên, muốn nói rằng ông phụ lòng ai, duy nhất chỉ có nữ tử trước mặt này.

Hoàng Quý Phi không biết suy nghĩ của Hoàng thượng, nhỏ giọng nói: "Các thần tử đang đợi ở bên ngoài, các Hoàng tử có lẽ cũng đã tới rồi."

Hoàng thượng buông tay, kéo bà ta đi ra khỏi cung điện.

đi tới cổng cung cấm, đám người Tổng Diêm, Tổng Văn đều cao giọng gọi Phụ hoàng, cùng nhau cúi đầu hành lễ.

Phúc Gia công chúa xà tới bên người mẫu thân: "Mẫu phi, chúng ta rốt cuộc có thể cùng nhau đi xem thuyền rồng rồi."

"Đứa trẻ ngốc, xem con vui chưa này."

"Còn không phải do mẫu phi chẳng bao giờ xuất cung hay sao?" Phúc Gia công chúa cong môi.

"Được rồi, được rồi," Hoàng thượng vỗ trán nữ nhi, "sau này mỗi dịp tết Đoan Ngọ, Trẫm đều ân chuẩn cho mẫu phi của con xuất cung."

Tổng Diêm ở bên cạnh nghe vậy trong lòng lộp bộp một trận, Hoàng Quý Phi cho dù có được sủng tới mức nào cũng chỉ là phi tần, sao có được vinh quang bậc này? Lẽ nào Phụ hoàng muốn để Hoàng Quý Phi làm Hoàng hậu hay sao? Vậy đem Thái tử như hấn ta đặt ở đâu? hấn ta hơi cau mày, có chút không vui.

một cánh tay nhỏ bé giơ ra nắm lấy tay hấn ta, Kiều An nhỏ giọng nói: "Quý phi nương nương rất đáng thương, nhiều năm như vậy chưa từng xuất cung, thật không dễ dàng."

Đáng thương, có thể đáng thương hơn mẫu thân của hấn ta hay sao? Mẫu thân của hấn ta từ trước tới nay chưa từng chiếm được trái tim của Phụ hoàng.

Tổng Diêm mím môi.

Kiều An biết hấn ta không thoải mái, lắc lắc tay hấn ta.

Tổng Văn nhìn thấy, nghĩ tới lần trước hấn ta cứu Kỳ Dao, vốn nghĩ Hoàng Thái hậu sẽ tìm hấn ta tính sổ, kết quả Tổng Diêm lại tự mình gánh chịu hết, Hoàng Thái hậu vô cùng tức giận, bao nhiêu ngày qua đều không gặp mặt Tổng Diêm.

Đại hoàng huynh này thực sự khác trước, trong lòng Tổng Văn nhất thời cũng không thể nói rõ là cảm giác gì.

Bởi vì thời gian không còn sớm, Hoàng thượng cùng Hoàng Quý Phi ngồi xe rồng, phát tay lệnh cho mọi người xuất phát.

Mười hai lá cờ lớn dẫn đầu, theo sau là đội ngũ thanh du (mình không hiểu chữ này, để hấn viết nha), các binh sĩ tay cầm cung tên và trường thương, đi ngay sau mười hai người cầm cờ, lại thêm đội ngũ đánh nhạc cụ, bách quan cùng đồng hành, có thể nói một đường cờ bay phấp phới, thanh thế rung trời.

Bách tính theo sau, cao giọng hô vạn tuế.

Từ xa đã nghe thấy tiếng chiêng trống truyền tới, Kỳ Nguyệt quay đầu, nghĩ tới lời dặn của Tạ Minh Kha không khỏi có chút căng thẳng.

Nhưng dù sao cũng phải đối mặt, nếu không sẽ mãi lo lắng như chim sợ cành cong.

Lần này cũng giống như trước đây, Phúc Gia công chúa lại mời rất nhiều cô nương tới Đình Thanh Âm, nhưng Kỷ Nguyệt không ở trong đó, bởi vì Hoàng Quý Phi khó khăn lắm mới ra ngoài, nhiều vị phu nhân nhận được lời mời tới lầu gác tương bồi.

Kỷ Nguyệt đi tới trong đình, giữa đường gặp được Kỷ Dao.

Kỷ Dao tránh khỏi tỷ nữ, nói với tỷ tỷ: "Tỷ tỷ, hôm nay Hoàng thượng cũng tới."

"Tỷ biết," thần sắc Kỷ Nguyệt bình tĩnh, "muội không cần lo lắng."

đi tới gần đình dài lâu gác, Kỷ Nguyệt nói: "Tỷ phải đi lên rồi."

Kỷ Dao thất kinh: "Tỷ không phải đi gặp Công chúa hay sao?"

trên lầu, có Hoàng thượng trên đó a!

Kỷ Nguyệt thấy nàng thần sắc lo lắng, ôn nhu nói: "Tỷ là đi bồi Quý Phi nương nương, muội nhanh đi gặp Công chúa đi, đừng có nghĩ ngợi lung tung."

Trong khi Kỷ Dao ngây người, Kỷ Nguyệt đã quay người lên lầu gác rồi.

Trái tim trong ngực đột nhiên đập nhanh, sợ tỷ tỷ gặp chuyện, quanh quẩn mãi bên dưới, do dự xem có nên cùng đi lên trên hay không.

đang lúc định bước lên, thì cảm thấy bên eo bị buộc chặt, cả người bị kéo đi, sau lưng dựa vào một chỗ ấm áp mà rắn chắc.

Nàng suyt nữa thì hết lên.

Nam nhân thấp giọng nói: "Là ta."

"Hầu gia!" Kỷ Dao thờ phào một hơi, "dọa chết ta rồi, ngài sao lại..." đang nói, phát hiện bản thân mình làm ồ trong lòng hấn, vội vàng tránh thoát.

hấn buông tay, nàng giống như con thỏ nhảy ra.

Có đáng sợ như vậy sao, đều đã hôn qua rồi.

Dương Thiệu như rồng mây: "Người ở đây đợi ai?"

"Tỷ tỷ." Kỷ Dao chỉ chỉ bên trên, "tỷ ấy ở trên lầu gác."

"Nàng ấy đi làm cái gì?"

"nói là đã thương lượng tốt với tỷ phu, ta cũng không biết." Kỷ Dao gấp gáp, "đáng tiếc ta không nhìn thấy."

Cũng không biết là gấp cái gì nữa, chuyện Tạ Minh Kha còn không giải quyết được thì nàng có thể giải quyết được chắc. Dương Thiệu buồn cười, trầm ngâm một lát: "Thực ra muốn nhìn không khó, người đi cùng ta tới một chỗ."

hấn quay người đi.

Kỷ Dao vội vàng đi theo.

đi tới chỗ khuất, chỉ thấy bốn phía đều là cây cối cao to, cành lá sum sê, Dương Thiệu đột nhiên ôm chặt eo nàng, nhỏ giọng nói: "Đừng kêu."

Nàng còn chưa kịp phản ứng.

Hai chân nam nhân đạp đất, cũng không biết lấy cái gì ta khỏi ống tay áo, ánh bạc lấp lánh, hai ba nhát liền mang nàng lên ngọn cây, giống như cưỡi mây đạp gió vậy.

Đừng nói kêu lên, Kỷ Dao kinh hoàng tới mức căn bản không phát ra được tiếng nào, lúc ngồi trên cây, hay cánh tay ôm hấn thật chặt.

không dám buông ra, nàng sợ ngã chết!

Dương Thiệu cong khóe miệng, rất tốt.

Sớm biết như vậy, đã sớm mang nàng như thế này.

Kỷ Dao kinh hồn chưa định, không dễ gì mới lấy lại được tinh thần, rướn người hỏi: "Lầu gác ở chỗ nào?"

"Phía Đông," Dương Thiệu nói, "người nhìn thấy không?"

ần ần có một chỗ hình như là lầu gác, nhưng cách quá xa, căn bản không nhìn rõ người bên trong đang làm gì, càng không nói tới chuyện nhận ra ai là tỷ tỷ.

Kỷ Dao tức giận.

"Kẻ lừa đảo!"

Tiểu cô nương lớn lên như vậy, tức giận tới mức nào vẫn dễ nhìn.

Dương Thiệu nói: "Bản hầu bảo đảm tỷ tỷ người không sao."

Kỷ Dao nói: "Làm sao bảo đảm?"

"Người muốn bản Hầu bảo đảm như thế nào?"

"Cái này...." Kỳ Dao chuyển động con người, "Ngài có thể lấy Hầu phủ ra bảo đảm? Nếu như tỷ tỷ xảy ra chuyện gì, không tiếc dùng tới tất cả các biện pháp để cứu tỷ ấy."

"Có thể."

Bởi vì hần tin Tạ Minh Kha, cũng tin Hoàng thượng, Hoàng thượng đăng cơ hơn hai mươi năm, khiêm tốn có thừa, cần chính yêu dân, tiến lùi có độ, những việc này cũng không phải dựa vào đầu óc thông minh là có thể làm được, đức hạnh của ông cũng khiến người khác tôn kính.

Mặc dù không có ai là hoàn hảo, Hoàng thượng cũng từng phạm sai lầm, nhưng tuyệt đối sẽ không đoạt thê của người khác.

Kỳ Dao thấy hần ngay lập tức đã đồng ý, thì hơi ngẩn người.

Dương Thiệu cũng không phải người ăn nói lung tung, hần nói như vậy, thì nhất định là thật.

Vậy thì tỷ tỷ thực sự không có chuyện gì?

Thần kinh vừa thả lỏng, nàng rất nhanh chú ý tới động tác của mình, mặt nhất thời đỏ rực, run giọng nói: "Ngài mang ta xuống dưới, ta không xem lâu gác nữa."

"Vẫn chưa xem tí mĩ, sao lại không xem nữa?" Nam nhân nhàn nhạt nói, "người buông tay ra cũng sẽ không rơi xuống dưới."

Làm chuyện lừa gạt người khác còn trấn định như vậy, Kỳ Dao phát hiện da mặt Dương Thiệu dày siêu cấp, uống công trước đây nàng còn cảm thấy hần là quân tử.

Đúng rồi, trước đây hần không thích nàng.

Kỳ Dao vẫn không dám buông tay, cảm thấy dưới chân trống không, tùy thời đều có thể rơi xuống.

Nhưng cứ ôm như thế này.... tư thái hiện tại của nàng cũng đủ xấu hổ, cả người dán lên người hần, mông còn ngồi trên đùi hần. Mặt nàng càng ngày càng đỏ, mặc dù, kỳ thực bọn họ trước đây từng là phu thê. Nhưng bởi vì Dương Thiệu không phải trùng sinh, đối với nàng mà nói, hần chính là một nam nhân hoàn toàn mới, nàng nhìn không được cảm thấy xấu hổ.

"Hầu gia," cuối cùng nàng cũng phải cầu xin hần, "ta sợ, ngài mang ta xuống dưới."

"Vậy người ôm chặt một chút."

"Ngài...." Kỳ Dao cắn môi, thật sự là một tên trứng thối.

Bộ dáng của nàng vừa yêu kiều vừa xấu hổ, làm cho Dương Thiệu nóng đầu.

Trong trí nhớ, Kỳ Dao của kiếp trước cũng từng như vậy, nhưng cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, căn bản không thực sự thích hần.

Lần này không giống, hần tận mắt chứng kiến nàng dần dần thay đổi, từ bắt đầu là sợ hãi cho tới tín nhiệm sau này, tới thích, từng bước từng bước chân thực như vậy.

hần giờ tay dài ra, đem nàng ôm chặt vào lòng: "Hôm nay là ngày tết Đoan ngo, người có đồ gì tặng cho bản Hầu?"

Tặng cái quý!

Kỳ Dao trầm nghĩ, trong hà bao của nàng ngược lại có một sợi kết trường mệnh, nhưng hôm nay hần ức hiếp nàng như vậy, mới không muốn tặng cho hần đâu. Ừm, vốn dĩ cũng không nghĩ tới tặng hần, giữ lại mình xem.

"Tặng cái gì?" Kỳ Dao ngây thơ chớp chớp mắt, "có muốn ăn bánh trung không, mang mấy cái liền đó, ở chỗ nương."

Giã ngọc với hần.

Dương Thiệu đột nhiên cúi đầu hôn.

Kỳ Dao không dám động đây lung tung, cũng không trốn được, chỉ có thể ngửa đầu ra sau, nhưng lại bị hần giữ lấy.

rõ ràng là ở trên cây, nhưng hần giống như đang ở trên mặt đất bằng phẳng vậy.

Kỳ Dao mím chặt môi, không quá nguyên ý.

Dương Thiệu cũng không dám hôn nhiều, e sợ thực sự chọc giận nàng, ăn chút ngọt cũng đủ rồi, ôm lấy nàng, từ trên cây nhảy xuống.

"Ta phải đi gặp công chúa, nếu không e rằng công chúa lại cho người đi tìm."

Dương Thiệu cũng không ngăn cản, chỉ là đột nhiên lấy ra một thứ từ trong tay áo, cầm lên đầu nàng: "đi đi."

Nam nhân quay người rời đi.

Kỳ Dao đem đồ vật rút ra, tỉ mỉ xem xét, cư nhiên là một chiếc châm hồ điệp bằng vàng, cánh bướm mỏng như cánh ve, gia công tinh xảo, chắc hẳn là đồ của Ngọc Mãn Đường.

Chẳng trách vừa rồi muốn hỏi lễ vật, là muốn trao đổi...

Nhưng tặng một cách qua loa như này, cầm lên là xong chuyện? không phải hần sợ bị cự tuyệt đấy chứ, sĩ diện?

Kỳ Dao cười khúc khích.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Lại nói tới bên trên lầu gác, Hoàng thượng nói chuyện với Hoàng Quý Phi vài câu, sau đó quay đầu nói chuyện với các thần tử, phía dưới có vài phu nhân ngồi bên phía Hoàng Quý Phi, kể mấy chuyện thú vị cho bà nghe, khiến cho Hoàng Quý Phi rất vui vẻ. Đúng lúc này, Kỳ Nguyệt tiến vào lầu gác.

Giống như ngày thường, nàng ấy không trang điểm quá điểm lệ, mặc áo mỏng màu xanh ngọc bích thêu hoa sen, phía dưới là váy dài xếp nếp màu mật ong, vô cùng mộc mạc, nhưng mặc dù vậy vẫn hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Hoàng thượng nhìn thấy có chút giật mình, dường như đột nhiên trở về hai mươi năm trước, tiểu cô nương đó đứng trong gió, quay đầu cười với ông, ngọt ngào gọi: "Điện hạ".

Đầu ông đột nhiên đau nhức.

Suýt nữa thất thố, muốn tiến lên nắm lấy cánh tay Kỳ Nguyệt, muốn hỏi nàng ấy có tốt hay không.

Trước khi lâm chung, tiểu cô nương thân hình khô gầy nằm trên giường bệnh, thì thảo gọi "Điện hạ", nhưng ông không có biện pháp nào, trơ mắt nhìn nàng ấy chết đi. Lúc đặt vào quan tài gỗ, ông đứng ở bên cạnh nhìn, chiếc đinh đóng trên quan tài gỗ, từng chút từng chút bị đóng vào, phảng phất giống như đóng vào lòng ông. Hoàng thượng đột nhiên trở nên thanh tĩnh.

Cho dù giống tới mức nào, thì cũng không phải là nàng, tiểu cô nương đó của ông đã sớm không còn trên nhân thế nữa rồi!

Vĩnh viễn cách biệt, không bao giờ có thể gặp lại, đến nay có một nữ tử giống tới mức này, rốt cuộc ông không nhận được. Chỉ trong tích tắc, ông nhìn thấy nữ tử này cười về một hướng nào đó, hơi hơi mỉm cười, giống như gió nhẹ thoảng qua.

Ông nhìn theo, phát hiện người ngồi ở đó là Tạ Minh Kha.

Thần tử trẻ tuổi mới cưới thì từ cách đây không lâu, Hoàng thượng bưng tỉnh đại ngộ, thì ra là phu nhân của Tạ Minh Kha!

Sắc mặt ông có chút đỏ lên, quay đầu đi.

Kỳ Nguyệt tới gần hành lễ, ngồi bên dưới Hoàng Quý Phi.

Hoàng Quý Phi liếc thấy dung mạo Kỳ Nguyệt thanh lệ, dịu dàng động lòng người, liền hỏi thêm vài câu, một vị phu nhân ở bên cạnh đáp: "Chẳng trách Hoàng Quý Phi nương nương yêu thích, Phúc Gia công chúa cũng rất thích thiếu phu nhân, thường xuyên mời tiền cung."

"Vậy sao? Bản cung đều không biết," Hoàng Quý Phi cười nói, "ngươi thực sự thường xuyên tới?"

Kỳ Nguyệt nhỏ giọng nói: "Hồi nương nương, thực ra chỉ có hai lần, là Công chúa hiếu khách."

Hoàng thượng nghe thấy lời này không khỏi cau mày, đột nhiên nghĩ tới ngày đó đi gặp Phúc Gia công chúa có xảy ra chút chuyện, vị thiếu phu nhân này có lẽ là...Ánh mắt xẹt qua một tia sáng, cảm thấy hình dáng rất giống, lúc đó khi Thái hậu chỉ cho ông xem, muội muội của vị Tạ phu nhân này bị ngã một cái, đem mực bôi lên mặt tý tý!

Giờ khác này, ông đột nhiên ý thức được, sau khi xảy ra sự việc tiểu cô nương quỳ dưới đất nhận sai kia e rằng là cố ý làm vậy, vì không muốn ông nhìn thấy vị Tạ phu nhân này.

Mà chính vào ngày hôm đó, Thái hậu và Thái tử phát sinh mâu thuẫn, cho đến ngày hôm nay Thái hậu vẫn chưa tha thứ cho Thái tử, khi ông hỏi lý do, Đại nhi tử chỉ nói là do hấn ta sai, chọc giận Tổ mẫu.

Ông đang dưỡng bệnh, lại phải phê duyệt tấu chương, không có tâm sức mà quản sâu.

Khuôn mặt Hoàng thượng trầm xuống.

Lại nói, Kỳ Dao nhận được trăm vàng nhưng cũng không cài lên đầu, sợ bị người khác phát hiện nên chỉ cất trong tay áo.

Chỗ Phúc Gia công chúa, các quý nữ cười nói vui vẻ, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười như tiếng chuông bạc, khi nàng bước vào, đúng lúc trên sông vang lên tiếng trống, cuộc đua thuyền rồng lập tức bắt đầu rồi, Phúc Gia công chúa mời mọi người lên lầu gác xem đua thuyền.

Năm ngoái Kỳ Dao bỏ lỡ, lần này khó mà được đứng ở vị trí trên cao để xem, nàng cũng có chút hứng thú.

trên lầu gác đầu là công tử thế gia quyền quý, hoặc là trọng thần được Hoàng thượng trọng dụng, các cô nương khuê nữ không khỏi có chút thấp thỏm, muốn nhìn nhưng lại ngại ngùng. đi tới lầu hai, bắt gặp gặp được mấy vị công tử trẻ tuổi, người người cảm y hoa phục, dung mạo bất phàm, trong đó đương nhiên có Dương Thiệu, hấn mặc cẩm bào màu xanh ngọc, đầu đội kim quan, thân hình tuấn vĩ cao lớn, khí thế bức người.

Bọn họ ở phía Đông, các cô nương liền đứng ở phía Tây.

Khi Kỳ Dao đi qua, trong tay Dương Thiệu bung ly rượu, có vẻ như không để ý, thực ra ánh mắt nhìn lên đầu nàng.

Chiếc trăm vàng hồ điệp không thấy đâu, ánh mắt hấn híp lại.

Kỳ Dao dư quang liếc qua đã sớm phát hiện ra ý đồ của nam nhân, rất muốn làm mất quý vị hấn, tặng như vậy nàng mới không thêm cái đầu. Nhưng vẫn giả vờ không biết, mặt không biểu tình đi qua.

Tiểu nha đầu, sau này tính sổ cũng không muộn!

Khóe miệng Dương Thiệu nhếch lên.

Nụ cười đó đặc biệt động lòng người, có mấy cô nương nhìn không được đỏ mặt, thậm chí đoán xem hấn đang nhìn ai.

Nhưng bọn họ không hề nghĩ tới người được nhìn là Kỳ Dao, Kỳ Dao nhờ có quan hệ với Kỳ Nguyệt mới được Phúc Gia công chúa chú ý, dựa vào gia thế, căn bản là môn không đáng họ không đối. Mà Dương Thiệu tuổi trẻ, đã là quan nhất phẩm,lại có hầu tước tra tuyền con nối, tay nắm binh quyền, nghe nói Thái tử và Sở vương đều muốn lôi kéo hấn.

Đó đương nhiên là rõ ràng, các cô nương vừa nói chuyện phiếm với Công chúa vừa suy tính chuyện trung thân đại sự của mình.

trên mặt sông, mười hai thuyền rồng đã vào vị trí, xếp thành hàng ngay ngắn ngăn ngắn, các cung nữ cầm mâm bạc tới khiến mọi người chú ý, để gia tăng niềm vui cho cuộc đua thuyền rồng.

Các cô nương chỉ rất mạnh tay, có người đặt một lượng bạc, có người đặt mười lượng, Phúc Gia đặt hai mươi lượng cược Chương gia thắng, Kỳ Dao thực sự không mang nhiều bạc, nàng quên còn có một tiết mục như thế này, nghĩ nghĩ lấy một xâu tiền đồng trong hà bao ra, cược Lý gia thắng, nàng nhớ rằng kiếp trước Lý gia đạt giải nhất, nhưng có rất nhiều chuyện đã thay đổi, chưa chắc đã đúng, dù sao cũng chỉ là đặt cược cho vui.

Dương Thiệu vẫn luôn chú ý nàng, giọng nói của nàng rất êm tai, từ xa truyền tới, vẫn truyền vào tai hắn một cách rõ ràng.

Nghe thấy nàng cược Lý gia, Dương Thiệu cũng theo nàng cược mười lượng bạc.

Kết quả thực không ngờ tới thực sự là Lý gia thắng.

Dương Thiệu thấy Trần Tổ mang tới ba mươi lượng bạc, vô cùng kinh ngạc, vận khí kiếp này của Kỳ Dao tốt như vậy? Trước đây nàng xem thuyền rồng chưa bao giờ đặt cược thắng.

Nhưng mà giờ này kiếp trước hắn đang ở Vân Châu, nên không biết Kỳ Dao đặt cược cho nhà nào, có lẽ chính là Lý gia? Nhưng chưa từng nghe thấy nàng khoe khoang nhắc tới mình cược thắng tiền bao giờ, Dương Thiệu có chút xuất thần: "Người cầm lấy đi mời Hứa Như Nam, Trần Liệt uống rượu."

"Đa tạ Hầu gia." Trần Tổ cười híp mắt cắt vào trong ngực.

Kỳ Dao cũng nhận được ba xâu tiền đồng, thăm nghĩ cuộc đua thuyền rồng quả nhiên không thay đổi, vẫn là Lý gia thắng, xem ra ảnh hưởng của việc nàng trùng sinh không có gì lớn, chắc chỉ có thể thay đổi vận mệnh của những người xung quanh nàng thôi, ngược lại không biết Thái tử.... Nàng thăm nghĩ, Thái tử đặt cược nhà nào vậy? Nếu như cũng là Lý gia, vậy gần như có thể khẳng định hắn ta là trùng sinh!

Đáng tiếc, nàng cũng không tiện liêu lĩnh đi hỏi, hơn nữa, cho dù Thái tử là trùng sinh, cũng không có quan hệ quá lớn tới nàng, nghĩ nghĩ liền thôi.

Xem xong cuộc đua thuyền rồng, Hoàng thượng liền hỏi cung, lập tức gọi Thống lĩnh cấm vệ quân tới hỏi một hồi, sau đó lại lệnh Thái tử tới Ngự thư phòng.

Nhìn thấy biểu tình trên mặt phụ thân, Tống Diễm có chút kinh hoàng, không biết là có chuyện gì, hắn ta nhỏ giọng nói: "Phụ hoàng bớt giận, thân thể người quan trọng, người muốn hỏi gì thì từ nhất định hết mực trả lời."

"Vậy người khai báo rõ ràng cho Trẫm, rốt cuộc che giấu chuyện gì, tại sao Thái hậu lại tức giận với người như vậy?"

Tống Diễm mím chặt môi.

Cư nhiên còn không nói.

"Tốt tốt tốt, người không nói có phải hay không?" Hoàng thượng lạnh giọng nói, "Vậy Trẫm đích thân đi hỏi Thái hậu!"

"Phụ hoàng!" Tống Diễm gấp gấp, vội vàng quỳ xuống, "đều là nhi thần sai, xin Phụ hoàng đừng trách Tổ mẫu, Tổ mẫu là vì nhi thần..."

"Câm miệng cho ta, bà sẽ vì người, mà muốn hại Trẫm phạm vào bất nghĩa? Muốn biến Trẫm thành hôn quân bị người trong thiên hạ phi nhổ?" Hoàng thượng bị hành vi của Thái hậu khiến cho tức giận tới mức văng đầu, chống bàn nói, "người đã sớm biết ý đồ của bà, liền không nên dung túng, còn giấu diếm Trẫm!"

Tống Diễm cúi đầu: "Là lỗi của nhi thần."

"Có phải Thái hậu còn chuốc say Nhị cô nương Kỳ gia, muốn tặng cho Trẫm?"

Tống Diễm toát mồ hôi trán.

"Là người cứu tiểu cô nương đó? Cho nên Thái hậu oán giận người?"

Tống Diễm không biết nên trả lời như thế nào.

Hoàng thượng nổi giận nói: "Người còn không thành thực khai báo?"

"Phụ hoàng, người phải bảo trọng thân thể." Tống Diễm dập đầu, "ngần sai vạn sai đều là nhi thần sai, xin Phụ hoàng không nên trách móc Tổ mẫu, Tổ mẫu chỉ là nhất thời hồ đồ...."

"Thái hậu hồ đồ? Bà ấy là bị điên thì đúng hơn!" Hoàng thượng thở hỗn hển, trước đây chỉ cảm thấy Thái hậu có chút ngang ngược, có chút dã tâm, bởi vì ân tình trước đây ông vẫn luôn bao dung, nhưng không ngờ tới bà ấy càng ngày càng không có điểm dừng!

Uổng công lúc trước ông còn để cho Thái hậu tuyển tú, nhét vài phi tần vào cung, kết quả căn bản không thể làm bà vừa lòng.

Hoàng thượng nói: "Người từ nay về sau không cần tới Từ Tâm Điện nữa."

"Phụ hoàng...."

"Đức hạnh như vậy không xứng làm Thái hậu!" Hoàng thượng đỡ Tống Diễm đứng dậy, may mà hài tử này còn có lương tâm, không bị Thái hậu ảnh hưởng. "Diễm nhi, chuyện này con không làm sai, chính là quá mức mềm yếu, quân vương quý ở chỗ biết phân biệt thị phi đúng sai, biết lắng nghe lời phải, không vì tình cảm mà làm điều sai trái, có thể quyết đoán đúng lúc....Diễm nhi, cho dù đó là Tổ mẫu của con, con cũng nên vì đại nghĩa, công bằng công minh....Con thực sự còn phải học nhiều điều, tuyệt đối không được bỏ bê, nhưng cũng không cần quá mức lo lắng, con còn trẻ, vì phụ tin rằng con sẽ không phụ sự kỳ vọng của mọi người."

Bao nhiêu năm rồi, lần đầu tiên phụ thân nói chuyện với hắn ta như vậy, Tống Diễm đột nhiên cảm thấy khóe mắt cay cay, nước mắt không thể khống chế được mà rơi xuống.

Hoàng thượng ngăn ra: "Con đứa trẻ này, sao lại khóc rồi?"

"Phụ hoàng," Tống Diễm nghẹn ngào, "Nhi thần không biết."

Thấy hắn ta khóc giống như một đứa trẻ, Hoàng thượng đột nhiên có chút hiểu rõ, trong lòng ông sinh ra áy náy, ông có chút bất công với hắn ta!

Tư chất của Tổng Diệm không tốt bằng Tổng Văn, lại bởi nguyên nhân về mẫu thân ruột, từ đầu tới cuối ông không thích đứa con này, nhưng rốt cuộc cũng là cốt nhục của mình.

Hoàng thượng thờ dài: "Được rồi, đã lớn rồi, còn khóc."

Tổng Diệm cũng cảm thấy có chút mất mặt, lau lau mắt.

"Trở về nghỉ ngơi đi."

"Phụ hoàng người cũng nghỉ ngơi nhiều, không cần tức giận, nhất định phải bảo trọng thân thể."

Hôm nay hai phụ tử nói chuyện, Tổng Diệm đột nhiên cảm thấy hân ta không làm Thái tử cũng chẳng sao, chỉ cần Phụ hoàng có thể sống lâu trăm tuổi là tốt rồi, chỉ cần ông mãi mãi ở bên cạnh, hòa ái dạy dỗ hân ta, giống như lúc còn nhỏ vậy.

Thái tử lui ra ngoài.

Hoàng thượng nhìn bóng lưng hân ta, trong lòng một trận chua xót, trước đây ông chỉ cảm thấy mình cô phụ Hoàng Quý Phi, nhưng mấy đứa con của mình, ông có thể thành toàn cho ai?

Xuất thân cao quý nhất trên đời này cũng chỉ có Hoàng gia, mà vô tình nhất, tàn nhẫn nhất, cũng là Hoàng gia.

Bạn đang đọc truyện *Phụ Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Nghe theo mệnh lệnh của phụ thân, Tổng Diệm không dám đi tới Từ Tâm Điện nữa.

Hoàng Thái Hậu không khỏi cảm thấy kì quái, đứa trẻ này luôn tới xin lỗi, sao gần đây lại không xuất hiện dù chỉ một lần, bà sai người đi thăm dò, kết quả một tên thái giám vội vội vàng vàng đi tới, lỏn giọng hô: "Thái Hậu nương nương, cảm vệ quân đột nhiên tới bắt người..."

"Cái gì?" Hoàng Thái Hậu nói, "bắt ai?"

Thái giám phủ phục trên mặt đất: "Hình như là đám người Văn Tuyết, Văn Thái, đều bị đuổi ra khỏi cung rồi."

Hoàng Thái Hậu chấn kinh, mạnh mẽ đứng bật dậy: "Ai hạ mệnh lệnh!"

"Là, là Hoàng Thượng."

Hoàng Thái Hậu ngưng ngẩn, từ từ ngồi xuống: "Sao có thể như vậy," bà nắm chặt tay vịn của ghế dựa, "ngươi tận tai nghe thấy sao?"

"Thái Hậu nương nương, trong cung này ngoại trừ Hoàng Thượng, ai dám bắt người của ngài chứ!"

Đúng vậy, ngoài Hoàng Thượng ra còn có ai đâu?

Hoàng Thái Hậu vội vàng đứng dậy, đi tới Minh Đức Điện.

Nghe nói mẫu thân tới, Hoàng thượng mời bà vào, giọng nói nhàn nhạt: "Ắt vì chuyện của cung nữ đi."

Nhi từ quá mức bình tĩnh, trong lòng Hoàng Thái Hậu hơi hoảng: "Hoàng Đế, người vô cớ đuổi bọn họ, dù sao cũng phải có một lí do chứ, đám người Văn Tuyết đã hầu hạ ta bao nhiêu năm, ta đã quen dùng họ rồi, không muốn đổi cung nữ khác."

"Hành vi của bọn họ không đoan chính, dĩ hạ phạm thượng, làm xằng làm bậy... muốn bao nhiêu lí do, Trẫm đều có thể nói cho người nghe!" Hoàng thượng gác bút son, "Mẫu hậu, sau này bất kể là chuyện của Trẫm, hay chuyện của Diệm Nhi người đều không cần xen vào, chỉ cần an dưỡng tuổi già cho tốt là được."

Thân thể Hoàng Thái Hậu lung lay: "Hoàng Đế, lời này có ý gì?"

"Người không rõ hay sao?" Hoàng thượng nâng mắt nhìn bà ta, "cứ bắt Trẫm phải nói rõ từng chuyện từng chuyện một hay sao? Những năm này, Trẫm đối xử với người như thế nào, Thái tử đối xử với người như thế nào, trong lòng người rõ ràng, nhưng Trẫm có điều không hiểu rõ, tấm lòng chân thật của người lại ở đâu?"

"Đúng, trước đây Trẫm được người trợ giúp, bước lên Hoàng vị, nợ người ân tình, cho nên người làm cái gì Trẫm nhất nhất đều đồng ý. Người muốn phong đệ đệ của mình thành Quốc công gia, Trẫm đồng ý phụng, người muốn chất nữ gả vào Lư gia, Trẫm liền ban hôn, người muốn tuyền phi, Trẫm cũng cho phép. Nhưng cho dù là chuyện gì cũng phải có mức độ.... mẫu thân, Trẫm hỏi người một câu, có phải người hi vọng Trẫm sớm chết?"

"Cái gì!" Hoàng Thái Hậu kinh hãi, bước nhanh tới trước mặt Hoàng thượng. "ngươi là con trai ruột của ta, ta sao lại muốn ngươi chết sớm?"

"Nếu không phải vậy, thì xin mẫu thân dừng tay, Trẫm thực sự rất mệt mỏi, chỉ hi vọng trong cung có thể yên bình một chút."

Trong phút chốc, khuôn mặt Hoàng thượng lộ ra vẻ mệt mỏi.

Nhìn thấy nhi tử rõ ràng gầy đi, hòa khí đầy trong lòng Thái hậu khó mà phát tác, chỉ có thể hóa thành một tiếng thờ dài: "Ta chỉ mong ngươi có thể yêu thương bảo hộ Diệm Nhi."

"Vậy xin mẫu thân đừng mãi mòn tình phụ tử giữa Trẫm và Diệm Nhi nữa!"

Hoàng Thái Hậu chấn động.

"Mẫu hậu thỉnh trở về, Trẫm còn có tấu chương phải xem."

"Hoàng Đế..."

"Lui ra đi." Giọng nói của Hoàng thượng lạnh lùng, không nhìn Thái hậu nữa.

Trong lòng biết nhi tử đang tức giận, cho dù tôn quý như Thái hậu cũng không dám làm trái ý, bà chỉ có thể nghe theo.

Chỉ là lúc đi tới cửa, nhìn không được quay đầu lại nhìn, nhi tử cao lớn tuấn mỹ năm đó thực sự đã già rồi, vừa rồi nhìn gần, khóe mắt đều có nếp nhăn. Bà vẫn luôn nghĩ cho Thái tử, muốn giữ vững địa vị của hắn ta, nhưng còn Nhi tử của chính bà thì sao? Bà vậy mà lại sợ sệt nhi tử của mình.

Đây vốn dĩ chính là nhi tử mà bà thương yêu nhất.

Hoàng Thái Hậu thở dài một hơi, Hoàng đế còn đang bị bệnh, bà sao phải so đo làm gì? Đợi hết bệnh, chỉ cần Hoàng đế không thiên vị Tống Văn, mẫu thân như bà cũng không dồn mọi chuyện tới đường cùng nữa!

.....

Chuyện phát sinh trong cung truyền tới tai Tạ Minh Kha, y biết từ nay về sau Hoàng Thái Hậu sẽ không lợi dụng tỷ muội Kỳ gia nữa, rốt cuộc cũng có thể yên tâm, đồng thời đưa ra đề nghị phân nhà với Nhị phòng.

Tạ Nhị phu nhân sống chết không đồng ý, Tạ Minh Kha liền mời Đường tổ phụ Tạ An Lễ tới.

Chuyện xấu của Tạ Minh Thiều cả tông tộc Tạ gia đều biết, ngay cả Tạ Tri Thận cũng ủng hộ nhi tử, Tạ An Lễ đương nhiên sẽ đứng về phía y.

"Đường tổ phụ nói giờ Mùi sẽ tới," Tạ Minh Kha nói với Kỳ Nguyệt, "lúc đó chúng ta tới chính phòng nói chuyện, chỉ cần không động vào Tổ mẫu, Nhị thúc Nhị thẩm không thể chơi xấu được."

"Ừm." Kỳ Nguyệt gật gật đầu.

nói rất ít, Tạ Minh Kha cảm thấy kì quái: "Sao vậy? Có phải là sợ hay không?"

"không phải," Kỳ Nguyệt hơi đỏ mặt, "hình như thiếp...."

"nói đi, chuyện gì?" Tay Tạ Minh Kha đặt lên vai nàng ấy.

"Nguyệt tín của phu nhân chưa tới, đã vài ngày rồi, có lẽ là có hi!" Trầm Hương thấy phu nhân xấu hổ, nhanh mồm nhanh miệng nói giúp nàng ấy.

Tạ Minh Kha ngơ ngẩn, tiếp theo liền cười lên: "Còn không mau đi mời đại phu," y gọi Lý Ngọc, "mau đi!"

"Chưa chắc đã phải."

"Bất kể có phải hay không, dù sao cũng phải khám xem sao." Tạ Minh Kha đỡ nàng ấy ngồi xuống, ý cười trên mặt ngày càng sâu, "nàng gả cho ta cũng gần một năm rồi, cũng nên có rồi, có lúc ta cũng nghĩ hay là có chỗ nào sai sót, có phải do ta...."

"Tướng công." Kỳ Nguyệt ngăn cản y nói tiếp.

Tạ Minh Kha bày ra bộ dáng nghiêm chỉnh: "Xem ra là đúng rồi."

Kỳ Nguyệt đỏ mặt.

Đại phu tới Tạ phủ rất nhanh, bắt mạch cho Kỳ Nguyệt.

Tạ Minh Kha đứng ở bên cạnh, nín thở ngưng thần.

Sau một lúc, đại phu buông tay ra.

"Sao rồi, có rồi phải không?" Tạ Minh Kha vội hỏi.

Đại phu thấy nam nhân trẻ tuổi vẻ mặt mong chờ, chấp tay thi lễ, chúc mừng: "Chúc mừng Tạ đại nhân, Tạ phu nhân, phu nhân có hi rồi!"

Đúng là thật, Tạ Minh Kha ngày thường ôn trọng bình tĩnh, lúc này suýt nữa nhảy cẫng lên, cố gắng áp chế, tỉ mỉ hỏi đại phu: "... có thể ra khỏi phủ hay không? Bình thường ăn cái gì? Đồ ăn dầu mỡ có được hay không, hay phải ăn uống thanh đạm? Phu nhân hơi gầy yếu, có trở ngại gì hay không?"

một chuỗi câu hỏi, Trầm Hương nghe tới mức tròn mắt há hốc mồm.

Kỳ Nguyệt mỉm cười.

Lần đầu tiên nàng ấy thấy Tạ Minh Kha dài dòng như vậy!

Đại phu cũng kiên nhẫn, nhất nhất trả lời.

Tạ Minh Kha đưa một bao lì xì dày cộm cho Đại phu, sai Lý Ngọc tiễn đại phu ra cổng.

"Có nghe thấy không, nàng phải tinh tâm tĩnh dưỡng." Tạ Minh Kha trở lại cầm lấy tay Kỳ Nguyệt, "nhất định không được tức giận, cũng không được xuất môn, đúng rồi, ta lập tức mời nhạc phụ nhạc mẫu tới, nhạc mẫu nhất định sẽ chăm sóc nàng thật tốt. Dù sao ta cũng không có kinh nghiệm gì, sẽ có chỗ thiếu sót...."

"Tướng công, chàng quên là hôm nay Đường tổ phụ sẽ tới hay sao?" Kỳ Nguyệt nhắc nhở y, "mẫu thân bên đó không cần gấp, thiếp vừa mới có hi, không phải đại phu đã nói rồi hay sao? không cần căng thẳng."

Tạ Minh Kha lúc này mới nhớ tới, tay vỗ trán, trầm ngâm: "Vậy thì đợi qua hai ngày nữa."

Y càng kiên định muốn Nhị phòng chuyển đi.

Nhị thăm trước đây muốn lấy mạng y, nếu như để bà ta biết Kỳ Nguyệt có hi, không chừng có thể nghĩ ra chiêu trò âm hiểm gì cũng nên, bà ta tuyệt đối không mong y có con nối dõi!

Đợi Tạ An Lễ tới, Tạ Minh Kha bảo Kỳ Nguyệt an tâm chờ đợi, một mình y đi tới chính phòng.

Tạ Tri Kính nhìn thấy Tạ An Lễ, trầm giọng nói: "Đường thúc, Minh Kha là tiểu bối không hiểu chuyện coi như xong, ngài cũng tới tham dự hay sao?" Ông ta không cam tâm bị người ta đuổi ra ngoài, chuẩn bị giáo huấn Tạ Minh Kha một trận, nhưng hôm nay y lại mời Tạ An Lễ tới.

Tạ An Lễ cười cười, chỉ nói chuyện với lão phu nhân: "Lúc Đường ca còn sống, nếu ta về nhà, chuyện đại sự bằng trời cũng gác lại một bên, huynh đệ chúng ta không chuyện gì là không nói với nhau. Đường tẩu, người còn nhớ không?"

Lão phu nhân biết Tạ An Lễ đang tạo áp lực cho mình: "Đường đệ, một nhà Tri Kính từ nhỏ sống ở đây, từ trước tới nay chưa từng rời khỏi."

"nói như vậy, ta cũng từng sống ở đây, trước đây khi chưa phân nhà, Tạ phủ ở Kinh thành đều sống chung với nhau, có phải là cả đời ở cùng nhau hay không?"

Lão phu nhân á khẩu không trả lời được.

"Mỗi phòng đều có vận mệnh của mình, Đường tẩu, ta khuyên tẩu một câu, con cháu tự có phúc của con cháu, đạo lý này Đường ca rất rõ ràng, cho nên đã sớm phân nhà phân nghiệp rồi, là của ai thì nên thuộc về người đó. Minh Kha là nhi tử độc nhất của đại phòng, được nhiều hơn một chút là đương nhiên, hơn nữa những năm này các người luôn sống trong phủ đệ của Tri Thận, Tri Thận cũng không tính toán gì không phải sao? Trong Kinh thành này có ai mà không khen nó nhân hậu?"

nói cứ như là bọn họ vô si không bằng, Nhị phu nhân tức giận nói: "Đường thúc, ngài không thể nói giúp Minh Kha như vậy được, đối xử bất công y như phụ thân vậy, tướng công và Đại bá đều là con cháu Tạ phủ, dựa vào cái gì phụ thân lại phân tài sản như vậy?"

Tạ An Lễ trợn trắng mắt: "Đường ca đã khuất núi rồi, trừ khi người muốn đi gặp mặt trực tiếp, rồi hỏi cho rõ ràng?"

Nhị phu nhân tức tới mức ngã ngửa.

"Minh Kha mời ta đến, để chủ trì công đạo, ta thấy hôm nay đúng là ngày hoàng đạo, không bằng liền phân nhà luôn, cũng đừng có cái cớ ồn ào nữa, mọi người nên lưu lại chút tình nghĩa." Tạ An Lễ nhìn lão phu nhân, "Đường tẩu, tẩu thấy thế nào? Năm đó tẩu gả vào Tạ phủ, Gia phụ và nội tử đều giúp đỡ tẩu, tẩu nói xem, ta có thể hại tẩu hay sao? Tri Thận, Minh Kha những năm qua đối xử khất khe với tẩu hay sao?"

Lão phu nhân đỏ mặt.

Tạ lão gia tử rất có danh vọng, sau khi lão phu nhân gả tới, vẫn luôn kính trọng lão gia tử, cho nên lúc đầu ông ấy để lại rất nhiều sản nghiệp cho Tạ Minh Kha, lão phu nhân không dám phân đối. Tạ An Lễ này giống lão gia tử tới bảy tám phần, lão phu nhân cũng không biết nên nói cái gì nữa.

"Tri Kính, nếu Đường thúc của con đã tới đây, vậy chỉ có thể...."

"Mẫu thân, con sẽ không chuyển đi!" Nhị phu nhân rất không cam lòng, "chuyện bất công như vậy, từ trước tới nay mới thấy lần đầu!"

Tạ Minh Kha thấy bà ta chơi xấu, đã sớm có chuẩn bị: "khế ước nhà đất của Tạ gia đều ở trong tay ta, nếu Nhị thẩm đã không muốn chuyển đi, cũng đừng trách chất nhi không nể tình." nói xong nhìn Tạ Tri Kính, "Nhị thúc, trước khi giải quyết phân nhà, ta có chuyện muốn nói với thúc."

Tạ Tri Kính cười lạnh một tiếng, không nói gì.

"Năm trước ta bị bao vây ám sát ở Lạc Nguyệt Đàm, suýt nữa thì chết, may nhờ có Hoài Viễn Hầu tương trợ mới nhất được cái mạng trở về.... Ngày hôm đó, biết ta đi tới Lạc Nguyệt Đàm chỉ có người trong phủ đệ này, Nhị thúc cảm thấy, sẽ là ai hạ thủ giết người đây?"

Tạ Tri Kính chấn kinh, lập tức liền nghĩ tới thể tử của mình, nhưng ông ta không lộ ra chút biểu tình nào: "Sợ là bọn đạo phi trộm cướp đi."

"Có lẽ là vậy." Tạ Minh Kha nói, "sau đó ta có thể rằng, nếu như lại gặp phải bọn trộm cướp loại này, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt!"

Tạ Tri Kính trong lòng kinh hoàng.

Tạ Minh Kha nói xong, không nói tiếp nữa, mà đi tới cửa ra mệnh lệnh: "Nếu hôm nay Nhị thúc Nhị thẩm không chuyển nhà xong, các người phải giúp đỡ nhiệt tình, cho dù có chuyển tới ngày mai, cũng phải giúp đỡ chuyển thật sạch sẽ."

Đây là muốn cưỡng chế động thủ rồi.

Lúc này tâm trạng Tạ Tri Kính rất phức tạp, nhìn thể tử một cái: "đi thôi, trở về thu dọn đồ đạc!" Dưới danh nghĩa của ông ta có vài tòa trạch viện, tùy tiện chọn một nơi là có thể ở được, nếu chất nhi đã nói rõ ràng tới mức này, còn có thể nói thêm cái gì được nữa?

"Tướng công!" Nhị phu nhân lôi kéo ông ta nói, "tướng công, chàng thực sự muốn...."

"Ta nói đi là đi!" Tạ Tri Kính tốt xấu gì cũng là đàn ông, không đến mức quẩn lấy không buông.

Ông ta rào bước đi ra ngoài.

Nhị phu nhân mất đi sự ủng hộ của trượng phu, hung hăng trừng mắt nhìn Tạ Minh Kha, cũng nhắc chân rồi đi.

Nhi tử nhi tức sống sờ sờ bị đuổi đi, lão phu nhân trong lòng sinh ra oán hận, đứng lên nói: "Nếu người đã căm ghét Nhị thúc Nhị thẩm của người như vậy, lão bà tử như ta cũng không làm chương mất người nữa! Ta cũng sẽ không ở nơi này nữa!"

Tạ Minh Kha không sợ loại uy hiếp này.

Y cũng không phải kẻ ham hư danh, bên ngoài bình luận như thế nào y không quan tâm, chỉ cần không thẹn với lương tâm mình là được, y nhàn nhạt nói: "Tùy ý Tổ mẫu, người ở đây, ta

và Nguyệt Nhi sẽ hiếu thuận với người. Người tới chỗ Nhị thúc, ắt hẳn cũng là một nơi ở tốt."

Lão phu nhân thấy y không thêm giữ mình ở lại, cũng không tự rước lấy nhục nữa, lập tức ra lệnh cho người thu thập hành lý.

Tạ Minh Kha hành lễ tạ ơn Tạ An Lễ: "Nội tử hôm nay có khám đại phu, có hi rồi, qua hai ngày cháu nhất định sẽ đăng môn bái tạ."

"Ồi chào, đúng là đại hi sự, nhanh đi nói cho phụ thân người hay." Tạ An Lễ vỗ vỗ bả vai y, "Đường ca thương nhất là người, lúc sắp đi cũng dặn dò ta chiếu cố người nhiều hơn. Là Tri Thận tâm địa tốt, nên mới bao dung cho chúng mãi, đến nay cũng coi như thanh tịnh rồi....Đội phụ thân người khỏi bệnh trở về, các người sẽ trôi qua những ngày hạnh phúc."

Ông cười híp mắt, cáo từ rồi đi.

Bởi vì sự quyết tâm của Tạ Minh Kha, Lão phu nhân và Nhị phòng rất nhanh liền rời khỏi Tạ phủ, Tạ Minh Châu nhìn thấy một hàng xe chở đồ đạc được kéo đi, trong lòng tràn đầy hận ý, nhưng không nghĩ ra bất kì biện pháp nào.Ca ca vì à ta mà chịu khổ trong ngục, hơn nữa à lại bị Công chúa ghét bỏ, Tống Văn lại không thích à, còn có thể làm sao được?

À tức giận đập vỡ bộ ấm trà còn dư lại trong sương phòng, cúi đầu rời khỏi phủ đệ mà à đã ở rất lâu.

Trong nhà liền trở nên an tĩnh.

Tạ Minh Kha phái hộ vệ canh gác tuần tra ở cửa lớn, cửa sau, các vị trí ngõ ngách.

"Sau này không cần sợ hãi nữa, có thể an tâm dưỡng thai rồi, ta đã viết thư cho phụ thân," Tạ Minh Kha ôn nhu nói, "chỗ nhạc phụ nhạc mẫu cũng đã thông báo rồi, để họ ngày kia tới đây, chúng ta cũng tiện thu dọn lại, để có những chỗ trống."

Kỷ Nguyệt cười: "Chàng thực sự để mẫu thân ở lại đây sao?"

"Sao nào?"

"Mẫu thân ở đây, phụ thân làm sao sống qua ngày!" Kỷ Nguyệt biết tình cảm phu thê giữa hai người họ, phụ thân làm sao rời khỏi mẫu thân được, "tự bản thân thiếp có thể ứng phó, chỉ cần mời thêm vài bà tử có nhiều kinh nghiệm là được."

"thật sao?" Tạ Minh Kha không yên tâm.

"thật, chàng càng như vậy càng căng thẳng, như vậy thiếp càng cảm thấy sợ hãi."

Tạ Minh Kha nghĩ nghĩ: "Vậy thôi, thử trước xem sao, nếu như không ổn, lại mời nhạc mẫu qua."

"Vâng." Kỷ Nguyệt dựa vào lòng y, "chỉ cần tướng công ngày ngày trở về, bồi thiếp trong chốc lát là được."

Y cười lên: "Cái này đơn giản nhất."

Nhìn gò má hơi hơi phồng hồng của thê tử, y cúi đầu ôn nhu hôn nàng ấy.

Tin tức Tạ phủ phân nhà truyền tới Kỷ gia từ lúc buổi sáng, nghe nói bọn họ chuyển đồ từ trưa tới tối, sau đó tin tức Kỷ Nguyệt có hi truyền tới, lúc đó trời cũng tối mịt rồi.

Phu thê Kỷ Chương vô cùng vui mừng. Liễu thị nói: "Rốt cuộc cũng có thể yên tâm rồi, nếu không thực sự phải đón Nguyệt Nhi về nhà mẹ đẻ ở đấy!"

"Cũng không xem xem Tạ đại nhân là ai," Kỷ Đình Nguyên nói, "có chuyện gì mà hẳn không giải quyết được hay sao, lo lắng suông."

"Ta lo lắng nhất chính là người đấy!" Liễu thị nhìn thấy nhi tử liền ghét bỏ, "Tạ đại nhân còn nhỏ hơn người mà sắp có con rồi, còn người thì sao? Cả ngày chỉ biết ở bên ngoài làm loạn, cô nương tốt không muốn, rốt cuộc người muốn cái gì? Nếu người thành gia lập nghiệp rồi, ta quản nhiều một chút cũng chẳng thấy mệt." Bà chỉ chỉ Kỷ Dao, "Dao Dao còn hiểu chuyện hơn người, nó muốn gả cho người khác dễ hơn người nhiều."

"Vậy sao?" Kỷ Đình Nguyên hoài nghi, "cái này chưa chắc, tính cách muội muội...."

Lửa còn đốt tới trên người nàng, Kỷ Doa gấp một cái bánh ngô sen nhét vào miệng Kỷ Đình Nguyên: "Ăn cơm của huynh đi, cẩn thận bị ghen."

Muội muội là muốn làm hấn ta ghen chết hay sao? Miếng bánh to như vậy!

Kỷ Đình Nguyên bị sặc ho vài tiếng.

"Nuông, đừng để ý ca ca," Kỷ Dao nói, "tuổi của huynh ấy cũng không lớn, người xem trong triều cái đại nhân gì...."

"Bao đại nhân,"Kỷ Chương nghe ra ý của nữ nhi, "Bao đại nhân đã ba mươi rồi, vẫn chưa cưới thê tử."

Liêu thị bị hai cha con này chọc tức tới mức không biết phát ra kiểu gì, hừ một tiếng: "Các người đều bao che nó, sau này gây họa các người tự đi mà xử lý!"

Muội muội thật tốt, Kỷ Đình Nguyên niết niết vạt áo muội muội ở dưới bàn.

Kỷ Dao tròn mắt, vừa rồi còn nói nàng tính cách không tốt không gả được ra ngoài.

Kỷ Đình Nguyên nhe răng cười: "Muốn cái gì, ca ca mua cho muội, vừa nhận được bổng lộc."

"Muốn chân châu, muốn bảo thạch!"

"Được được được, ngày mai mua cho muội, đúng lúc ngày mai hưu mộc."

Ca ca ngoan như vậy, Kỷ Dao liền không so đo nữa, có điều tỷ tỷ có hi rồi, khẳng định phải đánh một chiếc khóa vàng tặng cho cháu trai hoặc cháu gái: "Chúng ta tới Ngọc Mãn Đường đặt trước khóa vàng, tiệm bọn họ gia công tinh tế, đội làm xong cũng phải mất một khoảng thời gian."

Kiếp này tốt hơn kiếp trước, Tạ gia Nhị phòng sớm chuyển ra ngoài, cũng tránh cho kết cục cuối cùng bị Tạ Minh Kha giết chết, sau này nước sông không phạm nước giếng cũng coi như là kết cục tốt nhất, đương nhiên tiền đề là Nhị phòng không gây chuyện.

Kỷ Đình Nguyên nói: "Tốt, vậy thì đánh một đôi khóa vàng."

Liêu thị nghe thấy hai huynh muội thương lượng chuyện quà tặng, tâm trạng lại trở nên vui vẻ, nhắc nhở: "Lại mua thêm một đôi ngọc bội, có vàng có ngọc mới tốt."

Ngày hôm sau, hai huynh muội dùng cơm trưa xong liền tới Ngọc Mãn Đường.

Ngày lưu mộc, cửa tiệm khách tới nườm nượp, tiểu nhị bận tới mức chân không chạm đất, chỗ này vừa tiếp đãi xong, chỗ kia lại có người tới, hai huynh muội họ đến hơi muộn, phải đợi rất lâu.

Khó khăn lắm mới đến lượt, không ngờ có một cô nương cướp lượt, roi da trong tay phát ra: "Buôn bán kiểu gì thế? Ta tiêu tốn bao nhiêu bạc trong cửa tiệm của các người, các người tiếp đãi như thế này hay sao?"

Giọng nói ngạo mạn vô cùng, Kỷ Dao ngẩng đầu nhìn phát hiện ra đó là Hứa Linh Nhi.

Nữ nhi của Diên An Hầu, kiếp trước vốn là Thái tử phi, sau đó phát hiện Thái tử không có chút tiền đồ, Diên An Hầu phủ lại bị đoạt tước, liền quay ra muốn câu dẫn Tổng Vân, sau cùng rơi xuống vách núi mà chết.

Kiếp này Thái tử cưới Kiều An, Hứa Linh Nhi này vẫn là khuê nữ chưa gả cho ai.

Thấy Kỷ Dao nhìn mình, Hứa Linh Nhi nhếch đôi môi đỏ mọng: "Nhìn cái gì? Còn không tránh ra!"

"Tránh ra? không biết đến trước được trước hay sao?" Kỷ Đình Nguyên thấy muội muội tự nhiên bị chỉ trích, đương nhiên sẽ không bỏ mặc, "bỏ bạc ra thì đã làm sao? Người có bản lĩnh thì mua cả Ngọc Mãn Đường đi, như vậy người tự nhiên có thể ra vào tùy tiện, nếu không thì lui ra sau cho ta."

"Người nói cái gì?" Hứa Linh Nhi tức giận, cầm roi ngựa chỉ vào Kỷ Đình Nguyên, "người có biết ta là ai không?"

"Vậy người có biết luật lệ Đại Yến hay không?" Kỷ Đình Nguyên nhìn roi ngựa trong tay à ta, "người dám làm người khác bị thương, ta lập tức khiến người phải ngồi tù, cha người cũng chẳng bảo vệ nổi người!"

Hung hăng như vậy, còn không phải vì có phụ thân ở phía sau chống lưng hay sao, nếu không chỉ dựa vào tuổi tác non nớt của à ta có thể có bản lĩnh gì?

Kỷ Đình Nguyên hung dữ lên quá thực có thể dọa người, vẻ kiêu căng của Hứa Linh Nhi bị đè ép xuống, cắn răng nói: "Ai nhìn thấy các người tới trước?" À nhìn ra sau, "ai tới nói xem nào?"

An tĩnh không một tiếng động, mãi sau mới nghe thấy một giọng nói ôn nhu: "cô nương, là hai vị này tới trước, mong cô nương đợi một lát không cần nóng nảy, chỉ là đợi một lúc, nếu không ngại thì uống ly trà tiêu bớt hỏa khí."

không ngờ thực sự có người dám đứng ra nói chuyện, sắc mặt Hứa Linh Nhi thay đổi, dậm chân lùi ra sau.

Kỷ Đình Nguyên nhìn qua, phát hiện ra là một cô nương mặc váy áo màu nguyệt bạch, đôi mi thanh tú, chiếc mũi cao thẳng, mắt phượng môi đỏ, vô cùng thanh lệ, hẳn ta hướng người đó cười cười: "Đa tạ cô nương."

"không cần khách sáo." cô nương đó rất trang nhã đáp lại.

Kỷ Đình Nguyên kéo kéo tay áo muội muội: "Dao Dao, mau cảm ơn."

Kỷ Dao há há miệng, nhưng không phát ra được thanh âm nào.

Bởi vì cô nương đó là Chu Lương âm, kiếp trước, là người nâng đỡ kị cả một đời, cừu hận cả một đời!

Rốt cuộc nàng ta tới Ngọc Mãn Đường từ lúc nào? không , phải là nàng ta vào kinh thành từ lúc nào? Ký ức của Kỷ Dao có chút mơ hồ, trong trí nhớ, kiếp trước nàng quen biết Tổng Vân nhân dịp tết Trung Cửu, mà Chu Lương âm hình như quen Tổng Vân vào tháng mười một, thời tiết lúc đó có tuyết bay, nàng nhìn thấy Tổng Vân và Chu Lương âm cùng sánh vai đi trong tuyết, trong tay cầm chiếc dù thêu hoa mai, hình ảnh cực kỳ duy mỹ.

Đương nhiên, lúc đó nàng suýt nữa thì tức tới chết.

"Muội muội?" Kỷ Đình Nguyên cau mày, "muội sao vậy?"

Kỷ Dao quay người, hơi mỉm cười: "không biết phương danh cô nương là gì, ân tình hôm nay ta nhất định ghi nhớ."

Tươi cười của tiểu cô nương giống như hoa quế, ngọt ngào, nhưng có một loại ý vị không nói nên lời, Chu Lương âm nói: "Ta họ Chu, tên Lương âm, chỉ là chuyện nhỏ, đâu tính là ân tình được chứ?" dùng một lát, "cô nương có thể cho biết phương danh?"

"Ta gọi Kỷ Dao."

"A, Kỷ cô nương," Chu Lương âm nâng tay, "người mau đi chọn trang sức đi."

Phía sau còn có người đang đợi.

Kỷ Đình Nguyên liền kéo muội muội đi đặt khóa vàng, hai người chọn lựa mất một lúc mới chọn được kiểu dáng ưng ý, sau đó lại mua thêm một đôi ngọc bội tuyết trắng.

Sau khi trả xong bạc, Kỷ Đình Nguyên cất kỹ ngọc bội, hai người liền rời khỏi.

Lúc này Hứa Linh Nhi cũng mua xong, mắt thấy Chu Lương âm ở phía trước, nghĩ tới vừa rồi nàng ta xen vào việc của người khác, trong lòng lại tức giận, tới gần một chút, đột nhiên rung roi ngựa.

Chiếc roi đó vô cùng linh hoạt, nhanh chóng cuốn lấy hai chân Chu Lương âm, Chu Lương âm không phòng bị, cả người liền ngã trên đường phố.

Kỷ Dao ở phía sau nhìn thấy mất trọn tròn.

Bởi vì trên đường rất đông đúc, hai bên bày sạp hàng, còn có xe bò, xe ngựa, Chu Lương âm ngã xuống e rằng sẽ bị thương.

Hứa Linh Nhi này thực ác độc!

Như nàng nghĩ tới, Chu Lương âm quả nhiên bị ngã trên đất, có một con ngựa bị dọa sợ nhấc cao hai chân, suýt nữa dẫm lên lưng Chu Lương âm, xa phu rất có bản lĩnh, cứng rắn khiến cho ngựa ngưng lại.

Nha hoàn nhanh chóng tiến lên đỡ người, Hứa Linh Nhi thì đã báo được thù nên rời đi vô thanh vô tức.

Xe ngựa bị bắt dừng lại, Thái phu nhân ngo đầu ra từ bên trong, cau mày nói: "Xảy ra chuyện gì?"

"Lão phu nhân, xin lỗi, ta không cẩn thận bị ngã, cản trở đường đi của người." Chu Lương âm vội vàng xin lỗi.

Tiểu cô nương bị thương một chút ở mặt, đầu tóc rối loạn, Thái phu nhân nhìn thấy nàng ta đáng thương, mắt thấy cũng đã tới Ngọc Mãn Đường, liền từ trên xe ngựa bước xuống: "Ai nha, cô nương tốt như vậy sao lại bị ngã thành thế này? Mau đi tìm đại phu tới xem sao...." lại hỏi thêm, "người là cô nương nhà nào?"

"Chu gia, Đại bá của ta là Hộ bộ tả thị lang."

"Ồ," Thái phu nhân búng tỉnh đại ngộ, "ta nhớ ra rồi, nghe Chu phu nhân nói qua, có một chất nữ từ Thanh Châu tới, có lần tuyết rơi bị đông lạnh, vẫn luôn sinh bệnh, phải không?"

"Vâng." Chu Lương âm gật đầu, "hôm này va chạm lão phu nhân rồi."

"không đến nỗi, ngược lại người đi đường phải cẩn thận hơn."

Kỷ Dao đứng ở cửa nhìn thấy vậy, cả người liền cứng ngắc.

Nàng chưa từng thấy Thái phu nhân ôn hòa như vậy, nàng làm con dâu của Thái phu nhân hai năm, chưa từng nhận được sự yêu thích của bà, mà Chu Lương âm này mới lần đầu gặp mặt, Thái phu nhân lại quan tâm như vậy....

Thực sự là rất chăm chọc!

đang nghĩ ngợi, bên tai nghe thấy tiếng vó ngựa, nàng không cần đoán cũng biết là Dương Thiệu, hần thường xuyên bởi Thái phu nhân tới Ngọc Mãn Đường.

"Hầu gia...." Kỷ Đình Nguyên đang muốn nói chuyện, nhưng bị Kỷ Dao kéo trốn phía sau chiếc xe bán táo đỏ.

Kỷ Đình Nguyên không hiểu ra sao, nhỏ giọng hỏi: "Làm cái gì? Đó không phải là Hầu gia hay sao, không chào hỏi sao?"

"không đi." Kỷ Dao cắn môi, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy Thái phu nhân đang giới thiệu Chu Lương âm với Dương Thiệu.

Chu Lương âm là một mỹ nhân từ trong trứng, kiếp trước Tổng Vân vì nàng ta mà coi hàng ngàn hàng vạn cô nương khác như không tồn tại, còn Dương Thiệu thì sao, có phải đột nhiên sẽ nhìn trúng nàng ta?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Truớc Của Ta Là Quyên Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Mặc dù cô nương kia bị ngã có chút chật vật, nhưng không tổn hại tới vẻ đẹp thanh lệ của nàng ta, Dương Thiệu lập tức nhận ra Chu Lương âm, Sở vương phi của kiếp trước, Hoàng hậu tương lai của Đại Yên.

Tới bây giờ nàng ta mới xuất hiện, ắt hẳn vì Tổng Vân thích Kỷ Dao, đem thê từ tiền định của hắn ta vứt sang một bên.

Cũng không biết kiếp này hai người họ đã gặp nhau chưa, Tổng Vân có thay đổi không? Nếu như Tổng Vân thay đổi, cũng coi như giải quyết được một vấn đề nan giải, hần thực sự không muốn Tổng Vân bám lấy Kỷ Dao.

Thái phu nhân nói: "Đây là chất nữ của Chu đại nhân Hộ bộ tả thị lang, vừa rồi bị ngã trước xe ngựa...."

"Chu cô nương bị thương, nên đi khám đại phu ngay mới phải, mẫu thân lôi kéo người ta làm gì?" Dương Thiệu liếc mắt nhìn nha hoàn đỡ Chu Lương âm, "đưa cô nương nhà các người tới Hối Xuân Đường, chính là ở chỗ rẽ phía trước."

Giọng nói nam nhân nhàn nhạt, nhưng lại mang một loại uy nghiêm.

Hai nha hoàn vội vàng đáp vâng.

Chu Lương âm nói: "Đa tạ Hầu gia chỉ đường."

Nếu muốn thực sự cảm tạ hần thì nhanh nhanh gặp mặt Tổng Vân đi, Dương Thiệu cười nhàn nhạt: "Đừng khách sáo, mong cô nương sớm ngày bình phục."

Chu Lương âm lại cáo từ Thái phu nhân, đi tới Hối Xuân Đường.

Nhìn bóng lưng lưng linh tinh tế của Chu cô nương, Thái phu nhân nói: "Nhị phòng Chu gia lại có một cô nương như thế này, không những xinh đẹp, tính cách cũng khiến người khác thích...." ánh mắt dừng ở mặt nhĩ từ liền trên gheo, "gặp nhau khéo như vậy, coi như là người có duyên."

Mẫu thân thực sự là nghĩ nhiều, Dương Thiệu nói: "Theo như con biết Nhị phòng Chu gia chỉ còn độc nhất một nữ nhi này."

Ý trong lời nói là phụ mẫu của Chu Lương âm đều mất rồi.

Nghe thấy lời này, Thái phu nhân thu lại thần sắc trên ghẹo, không nhắc tới nữa.

Kỷ Dao ở phía xa nhìn thấy, không biết bọn họ nói những gì, trong lòng như có mèo cào, tính cách của Kỷ Đình Nguyên cũng phải kẻ thích trốn tránh, nên hắn ta đột nhiên đi ra từ sau xe hàng.

Thân hình của Kỷ Đình Nguyên cao lớn, Dương Thiệu lập tức phát hiện ra, nói với Thái phu nhân: "Mẫu thân vào trước đi."

Nam nhân trẻ tuổi trước mặt mặc một bộ áo dài màu hè màu xanh nhạt, ngũ quan tuấn tú, giữa lông mày tràn đầy hăng hái, Thái phu nhân thấy kì quái: "Đây là bằng hữu của con? Ai vậy, ta lần đầu gặp mặt."

"Kỷ công tử."

"À." Bộ não của Thái phu nhân xoay chuyển rất nhanh, bà nghĩ tới ngay Kỷ nhị cô nương, đây chắc là ca ca của nàng ta rồi, "Con nói xong liền vào, hôm nay ta muốn chọn một đôi ngọc bội, hai chiếc trâm vàng, hai đôi vòng tay, lại mua thêm một ít chân châu."

"Mua nhiều như vậy?"

"Đúng, ai bảo ta không có con dâu, nên chỉ có thể mua cho mình thôi!" Thái phu nhân còn không quên nói móc một câu xong mới đi vào trong tiệm.

Dương Thiệu cảm nín, hắn còn không phải đang đợi Kỷ Dao đến tuổi cập kê hay sao? Tiến lên nói chuyện với Kỷ Đình Nguyên: "Người cũng tới Ngọc Mãn Đường?"

"Ta vừa mới đi ra, Đại muội muội có hi, ta cùng Nhị muội đặt một đôi khóa vàng."

"Vậy sao?" Dương Thiệu cười rộ lên, cảm thấy vui mừng thay cho Tạ Minh Kha, "vậy ta cũng phải chuẩn bị trước một phần lễ vật lớn," hắn nhìn trái phải một cái, "Nhị cô nương đâu, vẫn trong cửa tiệm sao?"

"không phải." Hôm nay hành vi của muội muội thực sự cổ quái, Kỷ Đình Nguyên nhìn ra sau một cái.

Ánh mắt này liền bán đứng Kỷ Dao rồi, Dương Thiệu phát hiện ra một góc váy màu xanh nhạt lộ ra ngoài, hắn đi tới chỗ đó, đối diện với ánh mắt lăm lăm lét lét của Kỷ Dao.

"Nhị cô nương không nguyên ý gặp bán Hầu?" Dương Thiệu nhìn nàng thật kỹ.

Ánh mắt đó cực kỳ bức người, Kỷ Dao hơi hơi cúi đầu: "Hầu gia nhiều lần giúp đỡ, ta sao có thể trốn ngài, do hôm nay thời tiết nóng bức...."

"Ồ chỗ này tránh nắng?" Dương Thiệu hơi nhướn mày, cái cố này coi như rất độc đáo mới mẻ.

Nghe ra sự châm biếm trong lời nói của hắn, Kỷ Dao cắn môi.

Nàng thực sự không biết nên giải thích như thế nào.

Kiếp trước quan hệ của nàng với Thái phu nhân quá kém, đúng lúc lại gặp Chu Lương âm, Thái phu nhân nói chuyện với Chu Lương âm vô cùng hợp nhau, lúc đó nàng hoàn toàn không muốn hiện thân.

Dương Thiệu không biết nguyên do trong đó, chỉ cho rằng Kỷ Dao đơn thuần là muốn trốn hắn.

Nhưng vì sao? rõ ràng tết Đoan ngo lần trước, bọn họ trở nên thân mật hơn rồi mà.

Bầu không khí có chút cứng nhắc, Kỷ Dao bị ánh mắt thâm trầm của hắn đè ép, cảm thấy cái cổ của mình không thẳng lên được, nàng ho nhẹ một cái: "Vừa rồi ta, nhìn thấy một cô nương bị ngã...."

"Đúng rồi, thương thế của vị Chu cô nương đó sao rồi?" Kỷ Đình Nguyên chen lời, "lúc chúng ta mua trang sức, vị Chu cô nương đó trạng nghĩa trợ giúp, không nghĩ tới lại bị kẻ khác vung roi ngựa khiến cho bị ngã." Mặc dù hắn ta không tận mắt chứng kiến, nhưng nhất định là do vị cô nương hống hách kia động thủ.

thì ra bọn họ quen nhau trong Ngọc Mãn Đường.

Dương Thiệu nói: "Hình như không nặng lắm, hiện nay đã đi tới Hồi Xuân Đường rồi."

Kỷ Dao quan sát vẻ mặt của hắn, không phát hiện ra có gì bất thường, hơi hơi yên tâm một chút, xem ra hắn không bị mê hoặc bởi nhan sắc của Chu Lương âm.

Nghĩ như vậy, ngược lại cảm thấy may mắn vì hắn quen biết nàng trước, nếu như hắn quen biết Chu Lương âm trước thì rất khó nói, dù sao Chu Lương âm cũng là nhân vật chính, kiếp trước ngoại trừ Tống Vân, rất nhiều công tử thế gia cũng ái mộ nàng ta, ví dụ như anh Quốc công trẻ tuổi, nhi tử của Hộ bộ thượng thư....

Khóe miệng nàng nhếch lên, trong mắt có chút vui mừng.

không biết vì sao vẻ mặt nàng lại thay đổi như vậy, Dương Thiệu cup mắt nhìn nàng chăm chú.

Kỷ Dao đột nhiên nói: "không lâu trước đây lão rùa có đẻ hai quả trứng đó."

"Là đôi rùa đó sao?" Dương Thiệu kinh ngạc.

"Đúng vậy, sợ rằng sắp ấp ra rùa con rồi."

"Hay đấy, lần sau bán Hầu nhất định tới xem."

Kỷ Đình Nguyên vô cùng hoan nghênh: "Đến lúc đó ta sẽ chuẩn bị sẵn rượu ngon... nghe nói từ lượng của Hầu gia cực tốt, chuẩn bị mười vò cũng không quá chứ?"

"Phụng bồi đến cùng." Dương Thiệu cười cười, lại nhìn Kỳ Dao một cái, rồi quay người tiến vào Ngọc Mãn Đường.

Nghe có vẻ như hai người muốn đấu rượu, Kỳ Dao cau mày: "Ca ca, huynh không biết tửu lượng của Hầu gia, huynh còn dám uống rượu với ngài ấy!"

"Lẽ nào muội biết sao?"

Kỳ Dao trầm nghĩ nàng đương nhiên là biết rất rõ, tửu lượng của Dương Thiệu đứng số một số hai trong triều, có lần ca ca uống thua không phục, đến nhà uống rượu với Dương Thiệu, kết quả hai người uống suốt buổi chiều, sau đó ca ca bị đưa tới y quán khám đại phu!

Đương nhiên Dương Thiệu cũng là ngủ li bì suốt một ngày, chuyện này truyền tới tai Hoàng thượng, người liền muốn tổ chức một cuộc thi đua rượu, nhưng đáng tiếc vì sức khỏe của Hoàng thượng không tốt nên mới thôi, nếu không Dương Thiệu nhất định đoạt giải nhất.

Nhưng nàng đương nhiên sẽ không nói, chỉ bảo: "Nhìn cái là biết huynh không thắng nổi, Hầu gia là người luyện võ, thân thể vốn đã cường tráng hơn huynh."

Thấy muội muội coi thường mình, Kỳ Đình Nguyên cười lạnh: "Đến lúc đó muội chống mắt lên mà xem."

Ca ca quá mức hiếu thắng, càng nói càng phản tác dụng, Kỳ Dao liền cầm miệng, trầm nghĩ nếu ngày đó Dương Thiệu tới, nàng phải bảo hẩn nhường ca ca, đừng uống tới mức bị thương là được.

Dương Thiệu đi vào Ngọc Mãn Đường gặp Thái phu nhân, liền nhìn thấy hai người khác, một người là Du Tổ Hoa, một người khác là mẫu thân Du thị của ả ta.

Về mặt của hẩn lập tức trầm xuống.

Thái phu nhân biết tính khí của nhi tử, cười nói: "Tổ Hoa đã biết sai rồi, con thân là biểu ca, đừng có không độ lượng như thế!" Du Tổ Hoa gần đây có thù bức hoa mai "Điều pháp liên hoa kính" tặng bà, dụng tâm lương khổ như vậy, bà có thể không tha thứ cho biểu chất nữ này hay sao? Làm người sao có thể toàn diện, có tâm hướng về phía trước là tốt rồi, "Tổ Hoa, tới, xin lỗi biểu ca của con đi."

"Biểu ca, trước đây là lỗi của muội, sau này muội nhất định sẽ không phạm phải nữa." Du Tổ Hoa cung cung kính kính hành lễ.

"Thiệu Nhi, đều do ta không dạy dỗ tốt đứa trẻ này, thời gian vừa qua ta cũng đã giay báo nó rồi..."

không đợi bà ta nói hết lời, Dương Thiệu nhàn nhạt nói: "Mẫu thân muốn tha thứ nàng ta là chuyện của mẫu thân, qua lại ngày lễ ngày tết ta sẽ không quản, nhưng nếu muốn ở lại trong Hầu phủ, liền bỏ ngay cái ý định đó đi!" Nhìn Thái phu nhân một cái, "hầu mẫu thân đã tìm được người đi cùng, vậy nhi tử không làm phiền người nữa."

Du thị cả người cứng nhắc, nhìn bóng lưng rời đi của nam nhân, cảm thấy trên mặt bóng râm.

một trường bối như bà ta đích thân mang nữ nhi tới nhận lỗi, hẩn cư nhiên dám ngó lơ, thực sự là tức chết đi được!

Thái phu nhân hòa giải: "Nó cả ngày thao luyện binh mã, tính khí như pháo nổ, người đừng để ý, ta là mẫu thân của nó, còn không phải cũng bị đối xử như vậy hay sao? Nếu nó đồng ý qua lại, vậy là được rồi."

Nhưng không được ở trong Hầu phủ, làm sao tới gần Dương Thiệu? Du Tổ Hoa đau đầu.

Năm nay Du Tổ Hoa đã cập kê, Thái phu nhân thấy tiểu nhị cầm tới một khay châu ngọc, liền chọn hai chiếc châm thoa bằng vàng, cài lên tóc Du Tổ Hoa.

Ánh sáng óng ánh làm cho khuôn mặt của cô nương càng thêm kiều diễm.

Du Tổ Hoa trong lòng vui vẻ, cảm thấy Thái phu nhân vẫn thích mình, có lẽ là tặng mình bộ trang sức này, ai ngờ lại nghe thấy Thái phu nhân nói: "hỏi tới thì Tổ Hoa cũng nên nghị thân rồi? Các người đã chọn được người thích hợp hay chưa? Nếu chưa có, ta sẽ lưu ý giúp, không thể khiến Tổ Hoa ủy khuất được."

Lời này biểu đạt rõ ràng không có ý muốn ả ta trở thành con dâu của Thái phu nhân.

Bất kể là Du Tổ Hoa hay Du thị đều biến đổi sắc mặt.

Những năm này, hi sinh nữ nhi này đưa tới bên người Thái phu nhân, đầu phải vì câu nói này của bà, Du thị cười cười: "không vội, ngược lại là Hầu gia, người đã chọn được người thích hợp cho Hầu gia hay chưa?"

Thái phu nhân thờ dãi: "Nó mà nghe lời ta thì tốt rồi, người này không muốn người kia không muốn, ta cũng đau đầu, đừng nói tới Đại đô đốc làm cho vinh quang cửa nhà, ta thà rằng nó chỉ là một tham tướng sớm cưới thê tử sinh nhi tử còn hơn."

Chưa chọn được người, vậy nữ nhi vẫn còn cơ hội, Du thị ra hiệu bằng ánh mắt cho Du Tổ Hoa, Du Tổ Hoa càng trở nên ân cần.

Chu Lương âm bị thương ở chân, sau khi khám ở Hồi Xuân Đường liền trở về nhà.

Chu phu nhân nghe được tin tức, vội vàng tới thăm

"Ôi chao, đang yên đang lành lại bị ngã một cái?" Chu phu nhân thương hại đỡ nàng ta ngồi xuống, "đừng vội hành lễ làm gì, nói cho ta biết chuyện gì xảy ra."

Trong lòng Chu Lương âm biết rõ ắt hẳn do vị cô nương kia ra tay độc ác, nhưng nàng ta không tận mắt nhìn thấy nên không dám nói bừa, nhỏ giọng nói: "Là do con không nhìn đường đi, khiến cho bá mẫu phải lo lắng rồi."

Mẹ đề nàng ta mất sớm, Phụ thân là Tri phủ Thanh Châu, mấy năm trước Thanh Châu xảy ra lũ lụt, phụ thân vì cứu lẽ dân bách tính không tiếc thân mình đích thân xuống nước, ai ngờ lại bị nước lũ cuốn đi không thấy tăm tích, nhưng cũng nhờ việc này mà thanh danh vang xa, Hoàng thượng còn đích thân mở miệng khen ngợi, ban thưởng vàng bạc châu báu an ủi thân nhân.

Chu đại nhân nhớ tới chất nữ này, đợi đến khi nàng ta hết hạn đẻ tang liền đón tới Kinh thành.

Chu phu nhân cũng tận tâm chiều cõ, sau khi dặn dò Chu Lương âm nghỉ ngơi cho tốt liền rời đi, đợi cửa vừa đóng lại, liền hỏi nha hoàn: "Cũng không phải đi đường núi gặp ghềnh khúc khuỷu, đang yên lành sao lại ngã được?"

Nha hoàn không dám giấu diếm, đem đầu đuôi sự việc kể rõ ràng.

"Những người khác không nói gì, chỉ có nó là quan nhiều chuyện, đứa trẻ này...." Chu phu nhân lắc đầu, trầm ngâm, "Thái phu nhân thực sự hòa ái dễ gần với nó hay sao?"

"Vâng, một chút cũng không trách cứ."

Thái phu nhân của Hoài Viễn Hầu phủ, Chu phu nhân đương nhiên có gặp qua, khóe miệng lộ ra chút tươi cười: "Đứa trẻ này cũng là may mắn, nếu như gặp phải người khác, không biết sẽ bị khiển trách như thế nào nữa, đúng rồi, Hoài Viễn Hầu cũng có mặt ở đó, hẳn đã nói những gì?"

"Chỉ bảo cô nương đi khám xem thương thế ra sao, có chi đường giúp."

Chu phu nhân trầm ngâm: "Được rồi, người lui ra đi." (Thực sự thấy đáng thương cho những nha hoàn vô danh, bình thường thì chẳng bao giờ được xuất hiện, cứ xuất hiện cái là chỉ có cái tên chung "nha hoàn")

Tướng công đón Chu Lương âm tới Kinh thành, chính vì chuyện chung thân đại sự, nói là thanh niên ở Thanh Châu không bằng thanh niên Kinh thành, nhất định phải chọn cho nàng ta một chàng rể tốt.

Mặc dù không phải con ruột, nhưng nếu có một mối hôn sự tốt, đối với Chu gia bọn họ chỉ có lợi chứ không có hại.

Chu phu nhân nghi chân chốc lát, liền đi tới chính phòng.

Qua hai ngày, Tạ phủ đã dọn dẹp xong, đợi hai cha con Kỷ Chương hạ triều, cả nhà liền đi tới thăm Kỷ Nguyệt.

Kỷ Nguyệt đã sớm phân phó nhà bếp chuẩn bị thức ăn.

Đến đúng thời điểm dùng cơm trưa, mọi người quây quần ngồi bên chiếc bàn vuông.

Liêu thị lôi kéo cánh tay nữ nhi dặn này dặn nọ, cả một bữa cơm trôi qua còn chưa nói xong.

"Lúc nàng mang thai Đình Nguyên đâu có cẩn thận như vậy." Kỷ Chương không nhịn nổi, "đừng dọa Nguyệt Nhi, đã có cô gia, còn có nhiều người hầu phục vụ như vậy, nhất định là không chút sơ hở rồi."

"Đúng vậy, nương, tướng công như vậy, người cũng như vậy, con liền ngồi suốt ngày trên giường không đi xuống là được rồi, như vậy an toàn nhất, được không?" Kỷ Nguyệt nói đùa.

Mọi người đều cười.

Liêu thị cũng cảm thấy bản thân quá mức lo lắng: "Thôi được, nếu như con đã có tính toán, vi nương cũng không nhiều lời nữa, nhưng mấy tháng gần đây không nên ra ngoài."

Kỷ Nguyệt gật gật đầu.

Kỷ Dao lại nghĩ khác mọi người, mắt thấy Liêu thị quay sang dặn dò Tạ Minh Kha, liền đi tới gần tý tý nói nhỏ: "đợi đứa trẻ sinh ra xong mới xuất môn, dù sao Tạ phủ lớn như vậy, đình viện như lâm viên trồng nhiều cây cảnh, tỷ muốn ngắm cảnh liền ngắm trong nhà là được, vạn lần không được xuất phủ."

Lại thêm một người nữa.

Kỷ Nguyệt nói: "Muội là sợ Nhị thúc Nhị thẩm gây bất lợi sao?"

"Còn có Tạ Minh Châu, nàng ta không phải người tốt lành gì." Kiếp trước cả chuyện phóng hỏa đều có thể làm, còn có chuyện gì không dám làm nữa hay sao, "để tỷ phụ phái thêm vài hộ vệ nữa, không được để người lạ tiến vào, còn cô, bên kia tặng quà tới vạn lần không được nhận."

Tiểu cô nương tuổi còn trẻ đã cẩn thận như vậy, Kỷ Nguyệt cười vuốt tóc nàng: "Được, tỷ không xuất môn, đợi sinh con xong lại nói sau."

Ánh mắt rơi xuống bụng, vô cùng ôn nhu.

Có lẽ là con trai đi? Kỷ Dao thăm cầu phúc, phải thuận lợi sinh ra đấy.

Cả nhà ở tới giờ hội mới rời đi.

Sau khi gặp nữ nhi tâm trạng Liêu thị dễ chịu hơn nhiều, đoạn thời gian này lại tiếp tục cầm kim khâu, nói là muốn làm tã lót cho cháu chai hoặc cháu gái ngoại, thấy nữ nhi ở trong nhà nhàn rồi, cũng kêu Kỷ Dao cùng làm với mình.

"cô nương gia có thể không tinh thông cầm kỳ thư họa, nhưng nữ hồng nhất định không được quá kém. Trước đây là do ta quá nuông chiều con, đúng lúc nhân cơ hội này phải học tập thật tốt, hay làm sẽ khéo tay." Liêu thị dạy bảo Kỷ Dao, "năm sau con cũng cập kê rồi, đến lúc đó chọn một nhà chồng..." nói tới đây, liếc nhìn nữ nhi một cái.

Kỷ Dao bị bà nhìn tới mức tim đập bình bình, nói: "hương nhìn con làm gì? phu gia còn không phải do nương chọn, phụ thân làm chủ hay sao?"

Lời thì nói như vậy, nhưng không phải nó được Hoài Viễn Hầu nhìn trúng rồi hay sao? Phu gia này quá hiển hách, Liêu thị sợ Kỷ Dao không ứng phó nổi, không chống đỡ nổi.

"Thêu cho tốt, thêu xiêu xiêu vẹo vẹo còn ra thể thống gì?" Liêu thị đi tới chỉ ra chỗ sai, "tháo ra thêu lại."

Kỷ Dao liếc nhìn mẫu thân, nghe theo.

Dưới sự chỉ dạy nghiêm khắc của Liêu thị, nữ hồng của Kỷ Dao tiến bộ vượt bậc.

Trong cung truyền ra tin tốt, Thái tử phi Kiều An có hi rồi.

không chỉ Hoàng thượng ban thưởng, ngay cả Hoàng Thái hậu cũng phá lệ tặng hai thanh ngọc như ý, cùng một ít linh chi nhân sâm, nói là cho Kiều An bồi bổ thân thể.

Tổng Diêm mừng rỡ, hẳn ta nghe lời Dương Thiệu sớm lấy Kiều An, lại cây cầy không ngừng nghỉ quả nhiên được quý tử như ý muốn, mặc dù Thái y còn không nói rõ, nhưng cũng có thể nghe ra, mười phần thì có tám chín phần là nhi tử. hẳn ta coi Kiều An như bảo bối giấu trong Đông cung, e sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hoàng Thái Hậu nghe tin, cười khẽ một tiếng: "Đứa ngọc này coi như làm đúng chuyện này, nếu thực sự là nhi tử, Hoàng thượng yêu thích cháu trai, đối với Thái tử cũng sẽ khoan dung

hon. Truyền lời xuống, kêu bọn chúng hầu hạ cho tốt, nếu làm không tốt, ta sẽ lấy đầu của chúng xuống!"

Đứa cháu dâu Kiều An này bà không thêm đề ý tới, nhưng đứa trẻ thực sự là quý giá, hơn nữa, bà làm như vậy, thì Hoàng thượng cũng không nói gì được.

Tin mừng truyền ra, Phúc Gia công chúa cũng tới chúc mừng.

"Mẫu phi dặn dò muội không được mời tỷ ra ngoài chơi nữa...." nàng ta lấy ra một quyển thoại bản, "vậy, cho tỷ cái này giải sầu, rất hay đấy."

Kiều An cười: "Đa tạ công chúa."

"Đừng khách sáo, đợi tỷ sinh con xong, trong cung chúng ta càng thêm náo nhiệt!" Phúc Gia công chúa nhìn Kiều An, đột nhiên thở dài, "Đại hoàng huynh đã có con rồi, nhưng Nhị ca vẫn chưa cưới thế tử, thật là đau đầu."

Tổng Thụy đang đi vào đúng lúc nghe thấy lời này, mâu quang chuyển động:"Chuyện này còn không phải quá dễ hay sao, Yên Yên, để phụ hoàng ban hôn, Nhị ca lập tức sẽ thành thân."

"Ban hôn?" Phúc Gia công chúa chớp chớp mắt, "ban cho ai? Muội cũng không biết Nhị ca thích ai."

Xa tận chân trời gần ngay trước mắt.

Đợi thăm Hoàng tẩu xong, hai người liền rời khỏi Đông cung, Tổng Thụy nói với Phúc Gia công chúa: "Yên Yên, muội thực sự không biết Nhị ca thích ai sao?"

Phúc Gia công chúa nghi hoặc: "Lời này của tam ca có ý gì?"

Tổng Thụy bước gần hai bước, khom lưng nói nhỏ vào tai nàng ta: "Nhị ca thích Kỳ nhị cô nương."

"Cái gì?" Phúc Gia công chúa tròn tròn mắt, "huynh nói thật?"

"Đương nhiên, không tin muội thử xem là biết." Tổng Thụy lại nhắc nhở một chuyện, "còn nhớ chuyện bên hồ Chân Châu không, lúc đó là ai bênh vực Nhị cô nương, không nể mặt Tạ gia."

Phúc Gia công chúa nhớ lại.

Thực đúng là Nhị ca giáo huấn Tạ Minh Châu, đến nay nghĩ cẩn thận, hình như đó là lần đầu tiên Nhị ca nói chuyện giúp đỡ một cô nương, lẽ nào thực sự là....

Phúc Gia công chúa trong lòng vui vẻ: "Đa tạ Tam ca."

Tổng Thụy mỉm cười.

Tiểu cô nương ngốc này chính là dễ bị lừa, không, cũng không tính là lừa gạt, Tổng Văn xác thực thích Kỳ Dao, có Phúc Gia công chúa chặn ngang một cái, e rằng mâu thuẫn giữa Dương Thiệu và Tổng Văn ngày càng sâu, nhất định sẽ có một màn kịch hay. Tốt nhất là kéo thêm cả Thái tử vào, vậy thì càng đặc sắc hơn nữa.

Về mặt Tổng Thụy dần dần trở nên lạnh lùng.

Bệnh của phụ thân cũng không biết lúc nào mới khỏi, vạn nhất ngày nào đó khuất núi, cục diện như bây giờ ngược lại là Tổng Diêm chiếm hết chỗ tốt, thuận lợi đăng cơ. Nếu như Tổng Diêm đăng cơ, cho dù là Tổng Văn cũng khó mà lay động, dù sao có Dương Thiệu tay nắm binh quyền cố thủ Kinh thành, muốn tạo phản không dễ.

Chỉ có thể tận sức quấy rối thành một vùng nước đục thôi!

.....

Dương Thiệu đúng hẹn tới, Kỳ Đình Nguyên chuẩn bị rất nhiều rượu ngon, cũng sai nhà bếp nấu mấy món nhắm rượu.

Nghe tin hai người uống rượu ở viện của Kỳ Đình Nguyên, Liễu thị hí hóp mắt nhìn nữ nhi: "Hầu gia cùng Đình Nguyên đúng là mới gặp đã quen."

"Vâng, đều thích uống rượu."

Sợ rằng không phải vì vậy, mà là vì nữ nhi.

Bà từng nghe nói Dương Thiệu rất bận, ngoại trừ thao binh luyện mã, còn phải chương quản Đô đốc phủ, lại thêm bao nhiêu gia tộc muốn mời, Kỳ gia bọn họ thì tính là gì? Dương Thiệu sẽ bớt thời gian tới uống rượu cùng Kỳ Đình Nguyên sao?

Mẫu thân lại nhìn chăm chăm nàng, Kỳ Dao giả vờ không biết, cúi đầu thêu hoa.

Đóa hoa mẫu đơn nở rộ dưới tay nàng, điểm lệ bức người, nhưng Liễu thị cảm thấy nữ nhi càng xinh đẹp hơn, ngày một trưởng thành, giống như đóa phù dung ngâm nước, nhan sắc không những thanh tú xinh đẹp, liếc nhìn đầu ngón tay mà xem, thon dài như bạch ngọc, chẳng trách Hoài Viễn Hầu nhìn trúng.

Hai người thêu một lúc, một canh giờ trôi qua, chỗ Kỳ Đình Nguyên vẫn chưa kết thúc.

"Đứa trẻ này đúng là không có chừng mực," Liễu thị có chút bất mãn, "vạn nhất chuốc say Hầu gia thì biết làm sao! Lẽ nào lại cho người khiêng Hầu gia về phủ hay sao?"

Trong mắt bà, đương nhiên là nữ tử uống được rượu, ngày ngày ra ngoài kêu gọi bạn bè không phải chỉ vì rủ đi uống rượu hay sao, ai có thể so được với tửu lượng của nó? Liễu thị cũng chưa gặp được ai lợi hại hơn.

Ngược lại Kỳ Dao lại lo lắng cho ca ca, nói: "Nương, con đi xem xem sao."

"Được, khuyên nó đừng uống nữa."

Kỳ Dao đặt kim chi trong tay xuống, đi ra ngoài.

Bởi vì đối trạch viện, mỗi người bọn họ đều có chỗ ở riêng của mình, Kỳ Đình Nguyên thân là nữ tử độc nhất chiếm Đông viện, hẳn ta trông trức quanh viện rất là thanh u đẹp đẽ. đi tới

trước thư phòng, có một đầm nước nhỏ, bên hồ là gần mười cây hoa mai, đợi đến mùa đông, ngược lại có chút ý cảnh "Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiển, hoa mai di động nguyệt hoàng hôn"(tha thứ cho mình lười tìm hiểu dịch ra thuần việt).

Kỷ Dao bước qua, đi tới gian phòng phụ phía Đông.

Hai nam nhân đang uống rượu.

Nhưng ngoài cửa đã nhìn thấy mây vờ rượu rỗng rồi, Kỷ Đình Nguyên ngồi không ra ngồi, một chân gác cao, đập trên ghế dựa, bộ dáng giống tay ăn chơi đàn đúm. Dương Thiệu ngược lại, vẫn là bộ dáng đường hoàng, trong tay hấn cầm ly rượu, giọng nói vang vọng: "Nếu nói về trận chiến nguy hiểm nhất, thì chính là trận tại sườn núi Lạc Mã, địa thế ở đó hiểm trở, hôm đó còn có gió to, cung tên bắn ra, còn chưa bay được một trượng đã rớt xuống..."

Cư nhiên nói tới chuyện đánh trận với Tần vương, Kỷ Dao không đi vào, dựa vào cửa nghe trộm.

Giọng nói nam nhân dễ nghe, giống như tiếng đàn trầm thấp, quanh quẩn bên tai, mãi không tan đi.

Kiếp trước, dường như nàng chưa từng nhận nại lắng nghe, đặc biệt là những chuyện liên quan tới đánh giặc, thỉnh thoảng nhìn thấy vết sẹo trước ngực hấn, cũng chỉ là chạm vào một chút rồi thôi. Trong lòng nàng, Dương Thiệu chỉ là một người có thể cho mình vinh hoa phú quý mà thôi.

Nàng dần dần quay lưng, dựa người vào tường.

Qua một lúc sau, mới hồi thần, Kỷ Dao ngó đầu vào nhìn, thấy bọn họ lại uống hết một vò rượu nữa.

"Ca ca, đừng uống nữa." Nàng đi vào trong, bàn tay đặt lên ly rượu của Kỷ Đình Nguyên, "huong lo lắng cho huynh, vẫn là nên biết điểm dừng thì tốt hơn." Liếc nhìn Dương Thiệu một cái, "xin Hầu gia cũng không nên uống thêm nữa."

Là sợ hấn không được, hay sợ Kỷ Đình Nguyên không được?

Dương Thiệu nâng ly rượu, uống cạn.

"Ngài..." Kỷ Dao cắn răng, những nam nhân này, sao đều hiểu thắng như vậy? Uống rượu thôi mà cũng phải phân rõ thắng thua!

Kỷ Đình Nguyên thấy Dương Thiệu uống cạn, vội vàng rót vào miệng theo.

Kỷ Dao nóng nảy, kéo kéo vạt áo Dương Thiệu ở dưới bàn, nhỏ giọng nói: "Hầu gia, ta biết ngài lợi hại, ca ca uống không bằng ngài, ngài bỏ qua cho huynh ấy, có được hay không?"

Dương Thiệu liếc mắt, thầm nghĩ sao nàng biết được tư lượng của hấn tốt hơn Kỷ Đình Nguyên?

"Võ công của ngài cao, lại biết đánh giặc, trong quân doanh đều là nam nhân hào sảng, có ai mà không mạnh hơn ca ca cơ chứ, Hầu gia lại là Đại tướng quân, càng là đỉnh cấp!"

Ngược lại biết võ móng ngựa (nịnh hót), Dương Thiệu cong khóe miệng: "Uống thêm một ly nữa liền thôi."

hấn rót rượu ra.

Kỷ Đình Nguyên cũng rót, sau khi hai người uống xong, Kỷ Dao liền đợi Dương Thiệu nói chuyện, kết quả lại nhìn thấy ca ca cả người lung lay, ngã quỵ trên bàn, ngủ mê man.

Mới hơn một canh giờ, ca ca cư nhiên đã say rồi!

Xem ra tư lượng của ca ca còn chưa luyện tới mức đỉnh cao, bởi vì vài năm sau rõ ràng huynh ấy có thể uống với Dương Thiệu cả buổi chiều.

Dương Thiệu có chút ngoài ý muốn, đứng lên nói: "đi thôi."

"đi đâu?"

"không phải là đi xem trứng rùa hay sao?"

"À" Kỷ Dao mang hấn đi xem

đi tới gần vại gốm sứ nam nhân liền ngồi xổm xuống, nhìn thấy có hai quả trứng dẫu trong cát, nhỏ nhỏ dài dài, hấn giờ ngón tay ra đụng vào, cười khê nói: "thật là khó có được."

"Đúng vậy, ta cũng là lần đầu tiên nghe nói đấy."

"Vậy người phải chăm sóc cho tốt, khiến bọn chúng thuận lợi ấp trứng ra thành rùa con đấy."

"Ừm, đương nhiên." Kỷ Dao gật gật đầu, "mỗi ngày ta đều xem một chút, nếu như ấp thành công thì tốt... ta liền tặng ngài một con."

"Tặng? Lễ nào đến lúc đó không phải là người bê cả vại gốm sứ qua hay sao?"

"Cái gì?" Kỷ Dao ngẩn ngơ, sao phải chuyển vại gốm sứ đi.

Nhìn thấy ánh mắt chứa ý cười của nam nhân, nàng đột nhiên tỉnh ngộ, ý của hấn là đợi khi nàng gả qua, sẽ đem đôi rùa này chuyển qua Hầu phủ.

Mặt Kỷ Dao đỏ bừng.

Dương Thiệu đứng lên: "Qua một thời gian nữa, ta sẽ mời người tới Hầu phủ." hấn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tiểu cô nương, "Người nói xem tháng tám hay tháng chín thì tốt hơn?"

Muốn nàng gập mặt Thái phu nhân.

Kỷ Dao cảm thấy căng thẳng: "Sang năm đi !"

Sang năm... sang năm nên nghị thân rồi, Dương Thiệu nói: "không được."

Chương 52

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Nếu không được, vậy thì chọn một trong hai tháng là tháng tám và tháng chín.

Theo tính cách vô cùng cường thế của Dương Thiệu ở kiếp này, Kỳ Dao biết mình không trốn tránh được, chỉ có thể nói: "Tháng chín."

Chỉ hơn kém nhau một tháng, cũng nhất định phải chọn tháng chín sao, Dương Thiệu trầm nghĩ, rốt cuộc là bởi vì Kỳ Dao nhỏ tuổi nên sợ, hay là vì lập trường thay đổi bất định? Hẳn là vì nguyên nhân phía trước, dù sao trước đây Kỳ Dao cũng từng suy nghĩ, lo lắng mẫu thân không đồng ý.

"Cũng không phải sẽ ăn nạng." Dương Thiệu khẽ vuốt búi tóc của nàng, "muộn không bằng sớm, vẫn nên chọn tháng tám đi, đừng sợ, ta cũng sẽ có mặt cùng nàng."

Giọng nói vô cùng ôn nhu, trong lòng Kỳ Dao hơi cảm thấy yên tâm, có lẽ sẽ giống như những gì hắn nói, phụ thân thẳng quan, tỷ tỷ lại gả vào Tạ phủ, Thái phu nhân có lẽ sẽ không cảm thấy nàng không xứng với hắn như trước nữa. Nhưng mà nàng vẫn không tự tin, nghiêng đầu nhìn hắn: "Vạn nhất (nhỡ đâu) Thái phu nhân không thích thì sao?"

"Vạn nhất?" Dương Thiệu cong khóe miệng, "không có vạn nhất, chỉ cần bản Hầu thích là được."

Lời này làm gò má nàng đỏ bừng, bởi vì biết hắn không nói dối.

Kiếp trước, Dương Thiệu thực sự giải trừ muôn vàn khó khăn rồi cưới nàng, chỉ là quá mức cường cầu, kết quả từ đầu đến cuối đều không tốt. Mà Kỳ Dao hi vọng đời này nàng có thể trôi qua viên mãn, cho nên, thái độ của Thái phu nhân rất quan trọng.

Tiểu cô nương cúi đầu, dường như vẫn có chút nhút nhát, Dương Thiệu nói: "không cần căng thẳng, đến lúc đó cứ giống như lúc ở nhà, bình thường thế nào thì cứ biểu hiện như vậy, mẫu thân rất hòa ái."

Gặp nàng liền không hòa ái rồi, Kỳ Dao nói thầm trong lòng, làm sao cũng không thể quên được ánh mắt lạnh nhạt của Thái phu nhân, nhưng ngoài miệng thì vẫn đáp ứng.

Ước hẹn xong, Dương Thiệu chuẩn bị rời đi.

Lúc sắp đi, liếc nhìn chỗ nàng đang ở, chỉ thấy dưới mái hiên có treo lồng chim vàng anh, hai con chim bên trong lồng hót tới hót lui.

"Đây là nàng nuôi?"

"Vâng, ca ca tặng, nói là hiện nay đình viện rộng lớn, không nên để quạnh quẽ."

Kiếp này nàng cư nhiên lại yêu thích những động vật nhỏ này, Dương Thiệu nói: "Nếu đã sợ quạnh quẽ, có thể nuôi thêm những loài khác nữa."

Kỳ Dao cười híp mắt: "Sắp nuôi thêm một con mèo nữa rồi."

"Vậy sao, là loại mèo gì?"

"không biết, nương nói dùng để trông kho phòng, nhưng ta dự định để Chu ma ma đi mua một con mèo trắng, loại có con mắt màu xanh biếc, lông dài mượt."

Đó là mèo sư tử, hẳn nhớ là Thọ Xuân trưởng công chúa có một con, thường xuyên ôm trong lòng, Dương Thiệu không nói thêm gì, cáo từ rời khỏi.

Kỳ Dao trở lại từ cửa thùy hoa nhìn thấy ánh mắt kinh nghi của Mộc Hương.

Những lời vừa rồi nha hoàn này đều nghe thấy, Dương Thiệu cũng không tránh hiềm nghi, nhưng hôm nay từ trong lời nói của mẫu thân nàng cũng biết chuyện này sớm muộn gì cũng không giấu nổi, cho nên cần phải giải thích gì nữa hay sao? đều đã đi gặp Thái phu nhân rồi, chỉ có thể thành thật báo cáo phụ mẫu thôi.

Quả nhiên sau khi Liễu thị biết được, vạn phần vui sướng, nhưng ở phương diện khác lại lo lắng xem Thái phu nhân có đồng ý hay không.

Dương Thiệu là một phần, hẳn thích không có nghĩa là Thái phu nhân cũng thích, giống như Tạ gia, nhìn xem nào thành cái gì rồi, may mà Tạ Minh Kha mạnh mẽ cứng rắn, may mà đã phân nhà ở riêng rồi. Nhưng sau khi trải qua chuyện này, Liễu thị cũng rất đề ý xem suy nghĩ của người thân bên thông gia như thế nào.

Nhưng trước mắt xem ra người làm bà đau đầu nhất vẫn là Kỳ Đình Nguyên.

Có điều Liễu thị không nghĩ tới rằng, không chỉ có bà, Thẩm phu nhân cũng chịu đựng sự gây vò như vậy, có hôm đến tụ họp nhện không được dốc bầu tâm sự: "Nghiên Nhi nhà tôi ấy à đột nhiên thích uống rượu, làm tôi sầu lo quá! Bà nói xem, làm gì có cô nương nào ham uống rượu cơ chứ? Cả cái Kinh thành này cũng không tìm được!"

Liễu thị trong lòng lộp bộp, Thẩm phu nhân không biết, nhưng bà biết đấy.

Nhất định là Thẩm Nghiên vì thích nhện tử, nhưng không được hỏi đáp, cho nên mượn rượu tiêu sầu!

Nhìn xem chuyện tốt mà tiểu tử chết dẫm kia gây nên đi.

Bà vẫn không dám nói rõ với Thẩm phu nhân, ánh mắt xoay chuyển: "Bà cũng đừng vội, có thể chỉ là nhất thời mê say. Dao Dao nhà tôi không phải cũng như vậy hay sao, có đợt yêu thích châu báu, liền mua như bại gia, hiện tại tốt rồi, gần đây lại yêu thích nữ hồng. Nếu không bà để Thẩm cô nương tới nhà chúng tôi, tôi bảo Dao Dao khuyên thử xem, bà xem có được hay không?"

Thẩm phu nhân cũng không dám nói rõ sự việc với Liễu thị, nữ nhi nhà mình phát si phát ngốc, nên không dám cường cầu Kỳ gia, hơn nữa phía Kỳ Đình Nguyên tạm thời cũng không có ý cưới thế tử! Bà nghĩ một chút liền đáp ứng, để nữ nhi đi xem một cái, có lẽ có thể giải tỏa phần nào nỗi khổ tương tư.

Bữa cơm buổi tối hôm đó, Liễu thị liền phát tác.

"Khiến cô nương tốt đẹp nhà người ta trở thành ngày ngày uống rượu, con có phải là tạo nghiệt quá sâu hay không? Chính là lần trước con hất đổ vò rượu, làm tổn thương trái tim của cô nương đó, lẽ nào không thể nói chuyện từ từ được hay sao? Con bảo ta làm sao ăn nói với Thảm phu nhân đây? Lúc nhà chúng ta vừa chuyển tới Kinh thành, đều là Thảm phu nhân chia tay ra giúp đỡ, đứa trẻ này con nói xem!"

Kỷ Đình Nguyên cười lạnh: "cô nương gia có thể uống được bao nhiêu rượu, nhiều nhất là một ly nửa ly, giống như Dao Dao uống vài ngụm là hỏng rồi, không uống chết được."

"Con, con....." Liễu thị tức tới mức không nói nên lời.

Kỷ Đình Nguyên đứng dậy: "Nàng ta muốn uống, thì để cho nàng ta uống no thì thôi!" nói xong liền xoay người rời đi, cơm cũng chưa ăn xong.

Kỷ Chương ai một tiếng: "Khó khăn lắm nó mới trở về ăn cơm, bà ép nó làm gì?"

"Ai ép nó?" Liễu thị cau mày, "tôi là cảm thấy có lỗi với Thảm phu nhân! Hơn nữa, Thảm cô nương có chỗ nào không tốt? Ông nhìn nó xem, đừng nhìn thấy nó có một đôi mắt hai cái mũi, hình dáng giống người...."

Lời còn chưa dứt, Kỷ Dao nhìn không được phì một tiếng.

Nương thực sự là vô cùng tức giận, ca ca còn có hai cái mũi hay sao?

Kỷ Chương cũng cười.

Lúc này Liễu thị mới phát hiện mình nói sai, cắn răng nói: "Tên tiểu tử chết dần, thực sự làm ta tức chết đi được!"

"Nương, Thảm cô nương không nhất định là mượn rượu tiêu sầu, người nghĩ nhiều rồi, nàng ta chính là thích uống rượu mà thôi." Kỷ Dao phát hiện mẫu thân rất là bênh vực Thảm Nghiên, đời trước hình như cũng vậy, bọn họ ai ai cũng đứng về phía Thảm Nghiên, ca ca có thể không tức giận hay sao?

"Nàng ta thích uống rượu?"

"Đúng vậy, nàng ta nói với con mà, cho nên không thể trách ca ca được." Kỷ Dao dự định kiếp này sẽ kiên định không rời ủng hộ ca ca, ca ca không muốn lấy thể từ liền không lấy, nàng tuyệt đối không cưỡng ép ca ca.

Liêu thị nhìn thấy nàng khẳng định như vậy, cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc Thảm Nghiên tới, Kỷ Dao hỏi một câu, quả nhiên là đang luyện tập uống rượu.

"Nỗi sầu của ta quá nhiều, uống rượu làm sao có thể tiêu tan được?" Thảm Nghiên không ngờ mẫu thân và Kỷ phu nhân sẽ nghĩ theo chiều hướng này.

"Ta cũng nói như vậy, nhưng tỷ đừng làm chuyện ngốc." Nàng biết chắc nhất định Thảm Nghiên là vì ca ca, nên muốn tôi luyện ra tư lượng, bởi ca ca cùng nhau uống rượu.

Thảm Nghiên cup mắt xuống, đột nhiên cười một tiếng: "thì ra là như vậy, nhưng ta cảm thấy rượu uống rất ngon, muối xem rượu cao lương này, mùi thơm nồng mũi, vị ngọt thuần đầy dư vị, còn rượu Trạng nguyên hồng, hương thơm ngào ngạt, uống vào miệng rất êm dịu (không bị sặc mùi rượu), còn có rượu Phần, ngọt ngào sáng khoái...."

nói có dẫn chứng rõ ràng, Kỷ Dao nhìn chăm chăm nàng ta: "Tỷ ngược lại thực sự thích uống rượu?"

"Đương nhiên." Thảm Nghiên vỗ vỗ túi rượu treo bên eo, "muội có cần thử một chút không?"

Mặc dù tư lượng của Kỷ Dao chẳng ra làm sao, nhưng nàng ngửi thấy mùi thơm của rượu, con trùng tham ăn lại bò ra, nàng nói: "vậy ta chỉ uống một chút!"

Thảm Nghiên nói: "Đây là rượu bách hoa, đặc biệt mang tới cho muội uống, thích hợp với cô nương gia, trong Kinh thành không mua được đâu, chỉ có ở huyện Từ mới có, 'hàng ta vẫy tay, sai Mộc Hương cầm ly rượu tới chắt ra một chút đưa cho Kỷ Dao, 'cũng không quá nồng, có lẽ muội có thể uống được.'"

"Dù sao cũng ở nhà, không sao." Kỷ Dao miễn cưỡng nếm thử hai ngụm, chỉ cảm thấy mùi thơm ập vào cánh mũi, dư vị ngọt ngào, vô cùng yêu thích, "rượu này của tỷ thực không tệ."

"Vậy ta tặng muội một vò, cũng đưa cho Kỷ Đại nhân, Kỷ phu nhân uống thử một chút."

Kỷ Dao tạ ơn, lại nói: "Nếu Thảm phu nhân đã lo lắng, sau này tỷ vẫn là nên uống ít một chút, chuyện gì cũng phải có điểm dừng."

"Ta biết rồi, thực ra ta cũng không bị say, không biết tại sao mẫu thân lại nghĩ như vậy."

Sau khi Thảm Nghiên trở về, buổi chiều tối liền bảo gã sai vặt mang rượu ngon đem tới.

Buổi tối Liễu thị rót cho mỗi người một ly.

Kỷ Đình Nguyên không biết lai lịch, uống một ngụm chỉ cảm thấy rượu này uống không quá sáng khoái, nhàn nhạt không thích hợp cho đàn ông uống, ngược lại mùi vị rất lạ, có một mùi thơm đặc biệt.

"Ai mua vậy?" Kỷ Đình Nguyên nhìn Kỷ Dao, hoài nghi là muội muội mua, "không phải muội không uống được rượu hay sao, đừng thấy rượu này nồng độ không mạnh, nhiều nhất là uống nửa ly liền say."

Kỷ Dao trực tiếp nói: "Là Thảm cô nương mang tặng."

"Nàng ta?"

Kỷ Đình Nguyên đột nhiên biến đổi sắc mặt thành lạnh lùng.

Ca ca như cục đá thối, Kỷ Dao cũng không quản hấn ta nữa, nói chuyện với Liễu thị: "Nương uống thử xem, lần sau nói với Thảm phu nhân, Thảm cô nương cũng không phải là mượn rượu tiêu sầu, nàng ta chỉ là uống chơi thôi, bảo phu nhân không cần lo lắng."

Liêu thị thờ phào một tiếng, cùng Kỳ Chương uống thử rượu.

Hương thơm vương vấn khắp căn phòng, nhưng Kỳ Đình Nguyên không đụng vào ly rượu kia nữa, hẳn ta đột nhiên nghĩ tới bình rượu bị mình hắt đổ, cũng không biết bên trong đựng rượu gì.

E rằng cũng là loại rượu kì quái như thế này đi, Thẩm Nghiên, nàng ta biết hẳn thích loại rượu gì sao?

Nàng ta căn bản là không hiểu, chả hiểu làm sao tự nhiên lại nói yêu với thích cái gì.

Kỳ Đình Nguyên cười lạnh một tiếng.

.....

Rất nhanh đã sắp tới lễ thất tịch.

Phúc Gia công chúa lại liệt kê một danh sách, dự định mời một số cô nương tiến cung cùng trải qua ngày lễ này với mình, Hoàng Quý Phi nói: "Con đấy, vẫn còn giống trẻ con, sắp lớn thêm một tuổi nữa rồi, không được tùy hứng như trước nữa."

"Tùy hứng như thế nào?" Phúc Gia công chúa đầu môi, "các cô nương gia ở trong nhà cũng rất buồn tẻ, cùng chơi với con, không phải là điều rất vui vẻ hay sao?"

"Cái này rất khó nói, vạn nhất thân thể bọn họ không thoải mái thì sao."

"Vậy thì nói với con, con cũng đâu có ép buộc."

"Nhưng bọn họ chưa chắc đã dám làm" Hoàng Quý Phi vượt đầu nữ nhi, "không thể cậy vào sự sủng ái của Hoàng thượng giành cho con, mà không biết điểm dừng. Qua vài năm nữa, con cũng phải gả cho người khác, lẽ nào vẫn sống như trong cung hay sao?"

"Con không muốn gả cho người khác!" Phúc Gia công chúa uấn éo, "con muốn ở bên mẫu phi cả đời."

"Đứa ngốc."

"Con chính là không muốn gả cho người khác!"

Tiếng nói của Phúc Gia công chúa truyền ra cửa, Tống Vân cười cười đi từ cửa tiến vào, "Yên Yên, ai bảo muội gả cho người khác?"

"Ca ca!" Nàng ta xà đến, "mẫu phi nói muốn muội gả cho người khác!"

Nhìn mẫu thân một cái, Tống Vân nói: "Gả thì đúng là phải gả, nhưng vẫn còn sớm." hẳn ta đưa đồ ở trong tay ra, "lễ thất tịch huynh không đến nữa, nhìn xem có thích hay không?"

Cư nhiên là một đôi ngọc hình cò trắng, giống y như thật, Phúc Gia công chúa để trong lòng bàn tay, vô cùng yêu thích: "thật đẹp!"

Nàng ta sờ đến sờ đi không nỡ bỏ xuống.

Tống Diễm mỉm cười.

Ca ca thực sự rất yêu quý nàng ta, cái gì cũng có thể tìm ra để dụ dỗ cho nàng ta vui, Phúc Gia công chúa nghĩ tới lời Tống Thụy nói, đem ngọc cò trắng đưa cho cung nhân cất đi, kéo Tống Vân đi tới trước bàn án.

"Đây là cô nương muội muốn mời, ca ca huynh nhìn xem."

"Nhìn để làm cái gì?" Tống Vân đầu óc mơ hồ.

"Chính là nhìn xem thôi." Phúc Gia công chúa đem giấy Tuyên Thành đẩy tới trước mặt hẳn ta.

Tống Vân liếc mắt một cái liền phát hiện ra tên của Kỳ Dao.

Nghĩ tới lần trước nàng vào cung gặp nguy hiểm, không khỏi cau mày, mặc dù Thái hậu đã bị giáo huấn, nhưng không biết đã thật sự từ bỏ hay chưa, hẳn ta nhìn Phúc Gia công chúa: "Suốt ngày tổ chức trong cung cũng không thú vị, nếu không hay là tới chỗ huynh trải qua lễ thất tịch."

Phúc Gia công chúa ngơ ngác, không biết ca ca có ý gì.

Nàng ta vốn dĩ cho rằng ca ca nhìn thấy tên Kỳ Dao, sẽ muốn vào trong cung để gặp Kỳ Dao cơ!

Lẽ nào Tam ca nói linh tinh?

Nàng ta đảo mắt, lại xuất ra một kẻ: "Ca ca, muội rất thích Kỳ nhị cô nương, có thể mời nàng cùng tới Vương phủ không?"

Tống Vân không đồng ý ngay lập tức, ngược lại là Hoàng Quý Phi cảm thấy không ổn thỏa, giáo huấn: "Sao có thể tùy ý mời cô nương gia tới Vương phủ? Yên Yên, con đừng nói linh tinh, khiến ca ca con khó xử."

Tức chết đi được!

Phúc Gia công chúa lại nói: "Mẫu phi, lễ thất tịch bái chúc nữ, chính là vì cầu lang quân như ý. Con cảm thấy Kỳ nhị cô nương rất tốt, con muốn cầu cho nàng một chàng rể hiền..." vừa nói vừa nhìn ca ca, chỉ thấy thần sắc ca ca không được tự nhiên, nàng ta đột nhiên tóm lấy tay áo của Tống Vân, "ca ca, huynh cảm thấy Kỳ nhị cô nương gả cho ai thì tốt?"

Vấn đề này bảo Tống Vân trả lời như thế nào đây? Trong lòng tự dung cảm thấy một trận rối rắm: "Yên Yên, đừng hồ nháo, chuyện chung thân đại sự của người ta sao có thể để muội làm chủ?"

Giọng nói cư nhiên có chút lạnh lẽo.

Nhưng trong lòng Phúc Gia công chúa lại mở cờ trong bụng, không cần nói thêm nữa, ca ca khẳng định là tức giận rồi, nghe thấy Kỳ nhị cô nương phải gả cho người khác, huynh ấy

liền không vui.

Phúc Gia công chúa nhìn xem xét ca ca, cười ngọt ngào."Muội biết sai rồi, không nói nữa, ca ca." sau đó thì chuyển đổi đề tài, nói về câu chuyện lễ thất tịch.

Kỷ gia.

Kỷ Dao thì không suy nghĩ gì về chuyện mừng lễ thất tịch cả.

Tỷ tỷ có hỉ rồi, nàng không tiện làm phiền, chỉ ở trong nhà ăn ăn rồi thêu thêu. Ai ngờ buổi chiều Liêu thị tới, bên cạnh là Chu ma ma đang bế một con mèo trắng

"Hầu gia đúng là có lòng." Liêu thị cười híp mắt nói, "Chu ma ma đang buồn lo không biết nên đi đâu mua, Hầu gia liền sai người mang đến rồi."

"A" Kỷ Dao ngờ ngác, sau đó nghĩ ra ngày trước Dương Thiệu tới uống rượu có hỏi nàng về chuyện nuôi mèo, lúc đó cũng chỉ là tùy tiện nói một câu, nhưng hần lại ghi nhớ.

Con mèo này nho nhỏ, khoảng hai tháng tuổi, con mắt có màu xanh như nước biển, Kỷ Dao ôm trong lòng, bàn tay vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, nó nhỏ giọng kêu, tiếng kêu tình tẻ, đúng là vật nhỏ yếu ớt.

Kỷ Dao cực kỳ yêu thích.

Liêu thị nhìn thấy như vậy, thầm nghĩ cô gia tương lai thật thích nữ nhi, càng nghĩ càng hi vọng cộc hôn sự này sẽ thành công, bà nói: "lặng đến rồi cũng không tiện đem trả lại, con lần sau phải cảm tạ Hầu gia đấy."

Kỷ Dao vắng một tiếng.

Liêu thị cùng Chu ma ma rời đi.

Kỷ Dao đem mèo nhỏ đặt trên đất, nó cũng không trốn đi, mà quẩn quýt lấy nàng, hai chân còn bám lên chân nhỏ của nàng, muốn bò lên trên.

"Vật nhỏ còn bám người." Kỷ Dao cười, "có phải là Hầu gia dạy mi?"

Mèo nhỏ: "Meo."

"Đúng thế à?" Kỷ Dao vuốt vuốt đầu nó, "Hầu gia đã đặt tên cho mi chưa?"

"Meo."

"Vậy thì kêu mi là Miêu Miêu."

Mộc Hương và Bạch Quả nghe thấy vậy liền cười phá lên.

Trần Tổ mang mèo đến tặng xong liền trở về bẩm báo.

Dương Thiệu phát phát tay cho hần ta lui.

Mặc dù không nhìn thấy Kỷ Dao, nhưng hần biết chắc chắn nàng sẽ thích. Con mèo đó là do hần tỉ mỉ chọn lựa, đặt biệt bám người, sau này Kỷ Dao nhìn thấy mèo, sẽ nghĩ ngay tới hần.

Nó sẽ luôn bầu bạn bên cạnh Kỷ Dao, thẳng cho đến khi nàng gả cho mình.

Đứng trước cửa sổ, tưởng tượng ra bộ dáng yêu thích của tiểu cô nương, sau đó Dương Thiệu đi tới chính phòng gặp Thái phu nhân.

"Tháng sau con muốn mời một vị khách tới." Dương Thiệu trình trọng một cách kỳ lạ.

Thái phu nhân quan sát sắc mặt hần, không khỏi ngồi thẳng người: "cô nương nhà ai vậy?" nếu như là quan viên nào đó, hần sẽ không nhắc tới với bà, nếu là chuyện các phu nhân tụ họp, tự bà sắp xếp, Dương Thiệu cũng không nhúng tay vào, vậy chỉ còn dư lại duy nhất một khả năng.

Mẫu thân vẫn là rất hiểu hần.

Dương Thiệu nói: "Là Kỷ gia nhị cô nương."

"Cái gì?" Thái phu nhân ngờ ngẩn, người đó không phải vẫn còn nhỏ hay sao, lúc trước nhắc đến, bà không đem chuyện đó để trong lòng... đúng rồi, đã qua một năm rồi, qua vài tháng nữa, là đến tuổi cập kê.

Thái phu nhân đánh giá hần một chút: "Con đã sớm nhìn trúng Kỷ cô nương này rồi?"

"không phải." Dương Thiệu không muốn thừa nhận, "tới năm nay mới chú ý nàng, con dự định để mẫu thân nhìn thử xem."

"Tất nhiên là phải nhìn xem sao." Khó có người được nhì từ nhìn trúng, Thái phu nhân đã đồng ý một nửa rồi, nhưng phải cho người đi điều tra Kỷ gia này một chút mới được, rốt cuộc là gia đình như thế nào, "vậy thì ngày mừng năm tháng tám mời tới đi."

Đợt này, viện của Kỷ Dao rất náo nhiệt.

Chím hót, mèo kêu, hai con rùa bơi lội trong nước, nàng mỗi ngày trừ việc thêu nữ hồng, thời gian còn lại chính là chơi đùa với chúng qua ngày.

Hoa quế tỏa ra mùi hương bay phiêu đảng, bắt tri bắt giắc đã tới tháng 8 rồi.

Hoài Viễn Hầu phủ gửi thiệp mời tới.

Liêu thị rất coi trọng việc này, đích thân đi tới phòng Kỷ Dao dẫn dò Chu ma ma trang điểm cho nàng.

Dựa theo kinh nghiệm của Kỷ Dao, Thái phu nhân không thích kiểu trang điểm đậm, nàng liền mượn danh nghĩa của Dương Thiệu để nói ra, Chu ma ma cũng thu

liềm một chút không trang điểm quá lố, cuối cùng Kỳ Dao mặc lên người chiếc áo tay hẹp màu tím nhạt bên trong là áo yếm thêu hoa sen, bên dưới là quần nhiều nếp gấp thêu chỉ bạc, khi bước đi như ánh sáng chuyển động của dòng nước, lộ ra bên ngoài, mười phần thần thái.

Liều thị rất vừa lòng, lúc này mới để cho nữ nhi xuất môn.

Kỳ Dao ngồi kiệu đi tới Hoài Viễn Hầu phủ, trong lòng nàng tâm sự nặng nề, kết quả đi được nửa đường thì bị chặn lại, Trần Tổ nói: "mời cô nương lên xe, nhanh một chút."

Kỳ Dao không khỏi cảm thấy kì quái, nhưng Trần Tổ là tâm phúc của Dương Thiệu, hẳn ta nói như thế này khẳng định là Dương Thiệu sai bảo, cho nên nàng liền nghe theo.

Ái ngờ tới vừa mới lên xe cánh tay liền bị túm chặt, Kỳ Dao không phản ứng kịp, ngã vào lòng nam nhân.

hắn không uống rượu, trên người có một mùi hương mát lạnh, Kỳ Dao lập tức nhận ra, nhỏ giọng kêu: "Hầu gia?"

Dương Thiệu không nói chuyện, cúi đầu đánh giá nàng.

Tiểu cô nương mặc áo màu tím, màu sắc này khiến nàng như lớn hơn một tuổi, cũng tôn lên làn da trắng nõn của nàng, hắn nhướng mày: "không tệ."

"Lê nào Hầu gia vì muốn tự mình xem xét nên tới?" Kỳ Dao trầm nghĩ, hắn nói cũng như không, nhưng thực ra trong lòng lo lắng Thái phu nhân có thích mình hay không?

"Xem xét? không đến mức đó," Dương Thiệu dựa vào gần hơn một chút, "chỉ là rất lâu không gặp..." hắn có chút nhớ nàng, đến Hầu phủ rồi không thể thân cận như thế này được.

Ngũ quan của nam nhân bức tới gần, mặt Kỳ Dao có chút nóng, nhắc nhở: "Đừng làm nhòe trang điểm của ta."

Cũng không phải hôn mặt nàng, nhòe cái gì cơ chứ? hắn nắm lấy tay nàng: "Có thích mèo bản Hầu tặng không?"

"Có, nó rất ngoan," đôi mắt Kỳ Dao cong như trăng lưỡi liềm, "ta đi đến đâu, nó đi theo đến đó, buổi tối còn cùng ngủ với ta nữa."

Cùng ngủ? Trong lòng Dương Thiệu cảm thấy có chút vi diệu.

"Đừng quá thân cận nó, mèo dù sao cũng là mèo, cả ngày đi lại trên mặt đất bẩn thỉu, nếu dưỡng thành thói quen rồi thì sẽ không sửa được." hắn không muốn sau này thành thân rồi, con mèo đó còn bò lên giường, ngủ ở giữa bọn họ, quả thực là không thể tha thứ.

Kỳ Dao chưa từng nuôi mèo: "thói quen không tốt?"

"Đương nhiên, những vật nhỏ đó đều giống nhau, nào là mèo, là ngựa, nếu như không huấn luyện từ sớm, sẽ có lúc gây phiền phức, ví dụ như ngựa chiến, quyết không được để nó lùi bước trong lúc chiến đấu.

"Con ngựa Lương Câu của Hầu gia cũng vậy sao?"

"Lúc vừa mới nuôi nó, đã tính khó thuần, ta dùng mất một ngày một đêm mới thu phục được nó." Dương Thiệu vuốt tóc Kỳ Dao, trong lòng trầm nghĩ, thực ra Kỳ Dao cũng như vậy, hắn vì muốn nàng thích mình, mà tiêu tốn bao nhiêu tâm huyết?

Đến nay coi như thành công rồi.

Trong lòng vui vẻ, hắn dựng một chút lên môi Kỳ Dao.

Kỳ Dao lui lại: "Hầu gia...."

Ánh sáng xuyên qua khung cửa sổ rơi xuống mặt nàng, đôi môi nàng vô cùng kiều diễm, tron bóng mềm mại, Dương Thiệu nói: "Bản Hầu tặng nàng một con mèo, nàng dù sao cũng phải tạ ơn chứ?"

"Lê nào không phải do Hầu gia cam tâm tình nguyện tặng hay sao, sao lại đòi quà đáp lễ rồi?"

Tiểu nha đầu giáo hoạt, Dương Thiệu siết chặt cánh tay trên eo nàng, đem nàng dán chặt vào lồng ngực mình: "không chỉ có một con mèo, bản Hầu còn tặng nàng một chiếc trâm vàng, tại sao hôm nay lại không mang?"

Còn chưa nghĩ thân mà, sao có thể công khai đeo trang sức đó cơ chứ, Kỳ Dao nói: "Đồ cũng không thể tặng như vậy, phải...."

"Cũng phải làm sao?" Dương Thiệu nâng cằm nàng lên, "đợi đến khi nàng gả cho ta mới tặng? Ha, đến lúc đó tặng nàng một trăm chiếc là được, nhưng hiện nay nàng đang thiếu nợ ta."

Nam nhân hôn xuống, mang theo một loại khí thế không cho phép cự tuyệt.

Kỳ Dao nhin không được nhắm mắt lại.

Mặc dù trời ngày thu, khí hậu cũng ẩm áp, hai người đều ăn mặc mỏng manh, nhưng dán chặt vào nhau như thế này rất nhanh liền cảm thấy nóng. Cánh tay hắn đặt ở bên hông nàng chỉ cảm thấy vòng eo vừa nhỏ vừa mềm mại, cả người liền giống như bị lửa thiêu đốt. Dù sao cũng là nam nhân trưởng thành, ba lần bốn lượt đối mặt với cô nương mà mình yêu thích, khó tránh khỏi việc nảy sinh ý nghĩ, vốn dĩ chỉ là giải tỏa một chút nỗi tương tư nhưng càng hôn càng sâu.

hắn không ngừng can quết giữa môi nàng, lúc thì ôn nhu, lúc thì cuồng nhiệt, bên trong Kỳ Dao không phải là một tiểu cô nương không hiểu sự đòi, đối với nụ hôn của hắn cũng rất quen thuộc, trong lòng trầm nghĩ Dương Thiệu như thế này rõ ràng là đã nảy sinh dục vọng, chỉ là vẫn còn kìm chế, nhưng cứ áp chế mạnh mẽ như thế này, đến cuối cùng sẽ không nhịn được....

Trái tim Kỳ Dao đập dồn dập, dùng sức đẩy hắn ra.

Dương Thiệu hơi dừng lại, chỉ nghe thấy tiểu cô nương hàm hồ nói dưới môi hắn: "Hầu gia, ta, ta có đồ muốn tặng ngài."

Lời này ngay lập tức khơi dậy hứng thú của hắn, Dương Thiệu ngừng đầu: "Rốt cuộc cũng có chút lương tâm."

Kỳ thực lúc đến Kỳ Dao có mang theo bên người.

Bởi vì hắn tặng nàng một con mèo cực kỳ đáng yêu, dạo gần đây nàng càng nuôi càng thích, đương nhiên cũng muốn cảm tạ chút, đúng lúc lần trước chưa tặng.. nàng lấy ra đưa cho

Dương Thiệu.

Vậy mà lại là dây kết trường thọ.

đã qua tết Đoan ngo rồi, lẽ nào cái này nàng đã sớm chuẩn bị?

"Tại sao trước đây không tặng?" hấn hỏi.

Lúc đó Kỳ Dao suy nghĩ không kiên định, làm thì đã làm ra, nhưng tặng ra ngoài hình như hơi đường đột, hiện nay cũng đi gặp Thái phu nhân rồi, tặng Dương Thiệu cũng không đến mức bị cho là không biết rụt rè.

Dương Thiệu nói: "Đeo lên cho ta."

hấn hơn kéo ống tay áo lên.

Kỳ Dao cầm sợi dây bằng hai tay, buộc lên tay hấn, nhẹ nhàng thắt nút.

Sợi tơ ngũ sắc cực kỳ bắt mắt, ánh mắt Dương Thiệu nhìn nó, đột nhiên nghĩ tới kiếp trước, đến dịp tết Đoan ngo hấn cũng từng hướng Kỳ Dao đòi lễ vật, nhưng nữ hồng của nàng kém, túi hương thêu không được, liền làm một sợi kết trường thọ. Lần đầu tiên kết xiêu xiêu vẹo vẹo. hấn cũng coi như là bảo bối mà đeo, năm thứ hai nàng gả vào Hầu phủ, học được kiểu kết mới, nhìn đẹp hơn nhiều, hơn nữa còn biết gắn ngọc châu vào cuối đoạn dây.

Chính là giống sợi dây này đang đeo cho hấn, ngọc châu màu lam đậm đụng vào nhau, kêu đĩnh đĩnh như tiếng chuông.

âm thanh gần ngay bên tai, lại dường như xa tận chân trời.

Dương Thiệu giật mình bừng tỉnh, lẽ nào Kỳ Dao là... trùng sinh? Nếu không tại sao lại kết ra sợi dây trường thọ kiểu này?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Tư thế của hấn có chút cứng ngắc, duy trì một lúc liền buông thông tay xuống, lại nhìn tiểu cô nương ở trong lòng mình, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Chẳng trách cuộc đua thuyền rồng lần trước, nàng đặt cược Lý gia thắng, chẳng trách nàng biết được tư lượng của mình cao hơn Kỳ Đình Nguyên, hoặc là chuyện Kỳ Chương thắng quan có liên quan tới nàng. Buồn cười là hấn một chút cũng không biết, như bị nằm trong cái trống bịt kín, còn cho rằng Kỳ Dao ngây thơ đơn thuần, giống như tuyết trắng đầu mùa, nghĩ tới chuyện có thể ngay lập tức cưới nàng mà cảm thấy dương dương đắc ý.

Ngón tay Dương Thiệu xẹt qua dây kết trường thọ, nhàn nhạt nói "không ngờ tay nghề của nàng cũng không tệ."

"Cũng không phải đồ gì khó làm." Kỳ Dao thăm nghĩ, bởi vì kiếp trước được mẫu thân yêu thương, tính cách kiêu căng, mười ngón tay không chạm nước, cái gì cũng không biết, nhưng sau đó đến Hầu phủ cô học kết dây trường thọ từ Phurong nương, sau đó mới biết làm.

"Cho dù không khó, nhưng cũng phải học chứ? Học từ ai vậy?"

Kỳ Dao đương nhiên không nói lời thực lòng, chớp chớp mắt: "Học từ tỷ tỷ, còn có nương."

không chột dạ chút nào, Dương Thiệu thăm nghĩ, trước đây hấn làm sao nhìn ra được? Kiếp trước Kỳ Dao chính là nữ tử vô tình giao hoạt, mà hiện nay đổi một bộ da càng mềm mại yếu ớt, cho dù có chỗ nào không đúng, hấn đều nghĩ theo hướng là nàng ngượng ngùng, căn bản không hề có suy nghĩ khác.

hấn chính là bị Kỳ Dao giấu diếm như vậy.

Đương nhiên, cũng có một phần do hấn tự đại, hấn cảm thấy trên đời này chỉ có hấn là đặc biệt, vạn lần không nghĩ tới Kỳ Dao cũng là một trong số đó.

hấn buông mi mắt, chỉ cảm thấy châm chọc.

Xe ngựa đi tới trước cửa Hầu phủ thì dừng lại, đã cách một đời, nhưng phủ đệ không có gì khác biệt, Kỳ Dao đi trên đường hành lang, ánh mắt liếc qua bình phong, núi giả, hoa cỏ cây cối, đình đài lầu gác, chỉ có một loại cảm giác quen thuộc.

Đích đến là Huệ không Đường của Hầu phủ, Thái phu nhân đều ở đó tiếp đãi khách nhân, Kỳ Dao cũng biết, mà Dương Thiệu lại đi tới chỗ cửa tam môn, là hướng đi tới Huân Chính Đường. Kỳ Dao ngờ ngẩn, đó là nơi thực thi gia pháp, cho dù kiếp trước nàng ở Hầu phủ, cũng chưa từng tới đó một lần.

Thái phu nhân không nên ở đó gặp nàng mới đúng!

Tiểu cô nương ngừng chân, khuôn mặt nghi hoặc.

Bất kể khách nhân nào lần đầu tiên tới Hầu phủ, đều theo sát phía sau người dẫn đường, trừ khi nàng biết đường đi.

Càng xác định chuyện kia là sự thật, Dương Thiệu cảm xúc càng nhấp nhô. hấn hận Kỳ Dao, khi biết nàng đối với hấn không có một chút thật lòng nào, hấn không thể giết chết nàng, nhưng đến khi nàng thật sự chết đi, hấn lại cảm thấy khổ sở, đến nay nàng lại đứng trước mặt hấn, lòng hấn giống như nổi lên sóng to gió lớn, không biết làm thế nào để bình tĩnh.

hấn khó mà bình tĩnh nổi.

"Hầu gia?" Kỳ Dao gọi khẽ, "ngài làm sao vậy?"

Thân ảnh cao lớn đó đứng dưới ánh chiều tà, không hề động đậy, làm nàng tự nhiên có chút hoảng loạn.

Dương Thiệu quay người lại: "đi nhầm đường rồi."

Trạch viện nhà mình mà cũng có thể đi sai, Kỳ Dao cảm thấy có chút buồn cười, khóe miệng cong lên, nhỏ giọng hỏi: "Hôm nay chỉ mời một mình ta thôi sao?"

Dương Thiệu còn chưa trả lời, đã nghe thấy phía trước truyền tới tiếng nói chuyện của cô nương, cư nhiên đã có mấy vị cô nương đến rồi.

Mẫu thân, vẫn là như vậy, cứ hi vọng hắn có thể cưới một thê tử thập toàn thập mỹ, nhưng cuối cùng thì bà cũng không phản đối.

Kỳ Dao lại hơi thay đổi sắc mặt.

Biết nàng tới, Thái phu nhân còn mời những vị khách khác, thiết nghĩ ắt hẳn là bất mãn đối với gia thế của nàng, nàng ngẩng đầu nhìn Dương Thiệu.

"Làm theo những gì ta đã nói từ trước là được."

Kỳ Dao cúi đầu ừ một tiếng.

Hai người sóng vai bước vào Huệ không Đường.

Hình như cũng không có biểu hiện gì khác biệt, Dương Thiệu buông mắt đánh giá Kỳ Dao, nàng vẫn là bộ dáng ngoan ngoãn, nếu như hắn không tự phát hiện ra, có phải là liền cưới nàng như vậy hay không? Nhưng còn ý nguyện chân thật của Kỳ Dao thì sao? Mặc dù kiếp này nàng không chọn Tống Văn... có lẽ vì nàng đã biết, sớm muộn gì Tống Văn cũng sẽ cưới Chu Lương âm, chỉ cần có chút đầu óc thì sẽ không tiếp tục phạm sai nữa.

Nàng chỉ là đang tránh giấu lên vết xe đổ mà thôi.

"Biểu ca!" Du Tổ Hoa ở phía trước nhìn thấy Dương Thiệu, lớn tiếng cười, lại đi tới hướng Kỳ Dao, "Kỳ cô nương, lần trước ta vô lễ, còn mong cô nương đừng để ý."

Du Tổ Hoa lại có thái độ giống hệt kiếp trước.

Nàng ta là một người thông minh, rất nhanh liền nhận rõ tình thế quay sang lấy lòng nàng, để mưu cầu cho con đường sau này.

Gặp dịp thì chơi ai mà chẳng biết? Kỳ Dao cười cười: "Du cô nương nặng lời rồi, chỉ là hiểu lầm thôi."

Tiểu cô nương mắt ngọc mây ngài, thân thể được bao bọc bởi váy áo màu tím nhạt, rất ưu nhã, nhìn thì có vẻ không giống mười bốn tuổi.

Du phu nhân thấy nàng đi xa, mới nhỏ giọng hỏi: "Đây chắc là cô nương mà Thiệu nhi nhìn trúng?"

"Đúng vậy." Du Tổ Hoa cắn răng, "nương đừng nhìn nàng ta tuổi nhỏ, tâm cơ lại rất thâm trầm đấy, cũng không biết làm thế nào khiến biểu ca động tâm. Bỏ qua bao nhiêu thiên kim của danh gia vọng tộc, cứ khăng khăng nhìn trúng nàng ta, có lẽ là do sử dụng thủ đoạn bản thủ gì không chừng."

Hồi tưởng lại phản dung sắc đó, Du phu nhân cười cười: "Thái phu nhân nhất định là không thích."

"Vì sao?" Du Tổ Hoa kì quái, sao mẫu thân lại chắc chắn như vậy?

Du phu nhân không đáp lại.

Lúc đi tới gần Huệ không Đường, nhìn thấy vài vị cô nương dưới gốc cây mai, Dương Thiệu nói: "Ta đi trước một bước để gặp mẫu thân, nàng từ từ hãy đến."

Kỳ Dao nói vâng.

Sau khi Dương Thiệu rời đi, nàng và mấy vị cô nương làm lễ chào hỏi, một trong số đó lộ ra thần sắc kinh ngạc, ôn nhu nói: "Kỳ cô nương, là cô nương sao."

Kỳ Dao cả người cứng ngắc: "Chu cô nương?"

Thái phu nhân cư nhiên còn mời cả Chu Lương âm!

thật ngoài ý muốn, nhưng nghĩ cẩn thận lại cũng không có gì kì quái, lần trước Chu Lương âm ngã trước xe ngựa của Thái phu nhân, dựa vào thể chất khiến người yêu thích của nàng ta, Thái phu nhân làm sao có thể không chú ý tới? Kỳ Dao miễn cưỡng nở nụ cười: "Đúng là khéo thật, lại gặp cô nương rồi, chuyện lần trước còn chưa có cảm tạ cô nương một cách tử tế."

Thái phu nhân mời rất đột ngột, nhưng Thái phu nhân là người ôn hòa, nên Bá mẫu cũng thúc giục nàng ta tới, cho nên nàng ta liền tới, chính là có chút không ngờ tới có thể gặp được Kỳ Dao. Chu Lương âm ở Kinh thành không có bằng hữu, đối với Kỳ Dao nàng ta có một loại cảm giác rất thân thiết.

Nàng ta lại gần hai bước, nắm lấy tay Kỳ Dao: "Chuyện đó không cần nhắc lại nữa, ta thấy chúng ta rất có duyên, đợi lát nữa cùng nhau đi thưởng hoa nhé."

Do trải nghiệm trước đây, Kỳ Dao cảm thấy một trận không thoải mái, suýt nữa hất tay ra.

Kiếp trước, bọn họ là kẻ địch của nhau đấy!

Thấy nàng câu nệ, Chu Lương âm mỉm cười, buông tay ra: "Dọa đến cô nương rồi?"

"không, không phải, có chút không quen."

Tiểu cô nương cư nhiên còn đỏ mặt, Chu Lương âm cảm thấy Kỳ Dao rất đáng yêu.

Kỳ Dao cạn lời.

Dương Thiệu gặp Thái phu nhân, đình đặc ngồi xuống: "Con ngược lại không biết hôm nay mẫu thân lại mời nhiều cô nương như vậy, rõ ràng con..."

"Xem nhiều một chút chẳng có gì là không tốt," Thái phu nhân bưng trà uống một ngụm, "nữ nhi độc nhất của Binh bộ Tả thị lang Trần cô nương, tam cô nương của Vinh Gia Hầu phủ, hai cô nương này vô cùng nổi bật, người trong nhà cũng nguyên ý kết thân, chỉ xem ý của con thế nào thôi. Ngoài ra, còn có Chu cô nương, mặc dù nói phụ mẫu song vong, nhưng phụ thân nàng ta làm quan thanh liêm, phẩm hạnh cao thượng, mắt nàng cũng là vì bách tích."

"Ký cô nương có điểm nào không tốt?" Dương Thiệu chỉ hỏi vấn đề này.

"Cũng không có điểm nào không tốt, chỉ là cảm thấy gia thế có chút đơn bạc, tuổi cũng còn nhỏ, con không cần vội vàng định xuống." Thái phu nhân rất trầm ổn, cũng không có ý muốn tranh cãi với nữ tử, "hầu sau khi con gặp mặt, vẫn kiên quyết muốn cưới, ta còn có thể không thành toàn cho con hay sao?"

Dương Thiệu cười, không nói gì.

Thái phu nhân đặt chung trà xuống, đi ra ngoài cùng hần.

"Năm nay hoa quế nở đẹp, ta bảo phòng bếp chuẩn bị chút bánh hoa quế, cá hoa quế, táo đỏ hoa quế củ sen, còn có rượu hoa quế ủ từ năm ngoái... cả một bàn tiệc hoa quế."

Hai người đi ra bên ngoài, các vị cô nương đều tiến lên hành lễ.

Những cô nương này bà đều gặp qua, chỉ có Ký Dao là chưa từng gặp, cho nên trong một đám người bà nhìn một cái là nhận ra ngay.

Tiểu cô nương ngũ quan xinh xắn, đang lứa tuổi dậy thì, trong một đám đại cô nương trưởng thành cư nhiên không có chút thua kém nào, váy áo màu tím nhạt làm nổi bật lên làn da như ngọc của nàng, dưới sự chiếu rọi của ánh nắng mặt trời, còn sinh ra màu hồng tự nhiên, trắng nõn kiều diễm như cánh hoa.

Thái phu nhân trầm nghĩ, chẳng trách nữ tử nhìn trúng, chỉ là đôi mắt kia không tốt, quá mức câu người, làm bà nghĩ tới thiếp thất bên người trượng phu trước kia, bà phải tốn bao nhiêu công sức mới đuổi được người đó đi, thủ đoạn gì cũng dùng hết, mới vẫn hồi được trái tim của trượng phu.

Cho nên ấn tượng đầu tiên, Thái phu nhân không quá thích.

Ký Dao cảm nhận được.

Thái phu nhân vẫn luôn như vậy, bà rất đề ý toàn cục, cho dù không tiếp nhận nàng, nhưng ngoài mặt vẫn cho qua, chính là cái loại đối xử lạnh lùng không nói lời nào.

Nàng nhất thời có chút chán nản.

Hôm nay đã rất chú ý rồi, nhưng Thái phu nhân vẫn như vậy, có lẽ sự chán ghét của bà đối với nàng sẽ không thay đổi, đã sớm định sẵn như vậy rồi. Trừ khi nàng không gả cho Dương Thiệu, giống như tỷ tỷ chọn một lương phối khác, mới có sự thay đổi hoàn toàn mới.

Nhưng mà như thế....

Ký Dao liếc nhìn Dương Thiệu một cái, hần khẳng định sẽ tức chết, không, kiếp này hần cường thế như vậy, có lẽ là nàng sẽ không có quả ngon mà ăn.

Đột lát nữa nàng phải nói với Dương Thiệu, Thái phu nhân không thích nàng, để Dương Thiệu nghĩ cách.

Kiếp này, nàng chỉ hi vọng nhà bọn họ ở chung hòa hòa thuận thuận.

đang lúc nghĩ ngợi, bên tai liền nghe thấy tiếng nói của Thái phu nhân: "Nhìn thấy các cô nương trẻ như vậy, ta đều cảm thấy bản thân mình trẻ ra, đi, đến trong vườn ngắm cảnh. Hoa quế đã nở rộ rồi, cây bạch quả cũng rất đẹp, một liên ngồi ở dưới gốc cây, đột lát nữa ăn bánh hoa quế, còn có rượu hoa quế."

Trần Viện nữ nhi nhĩ Binh bộ Tả thị lang nói: "Trước khi đến, mẫu thân nói rượu hoa quế của Hầu phủ vô cùng thơm ngọt, năm ngoái mẫu thân được uống một ngụm, đến hiện tại vẫn còn nghĩ tới hương vị của nó."

"Đột lúc người trở về, liền mang về cho bà ấy một hũ." Thái phu nhân nói, "sức khỏe của bà ấy vẫn tốt chứ? Ta nhớ là bà ấy thường xuyên đau đầu."

"Vẫn như vậy, có điều Hoàng thượng phái ngự y tới khám, nên đã đỡ hơn rất nhiều rồi." Giọng nói của Trần Viện bình tĩnh, nhưng ngự y kia không phải ai cũng có thể mời được.

Thái phu nhân cười nói: "Vậy thì tốt, mong rằng lệnh đường sớm ngày khang phục."

Trần Viện tạ ơn, ánh mắt lướt qua người Dương Thiệu.

Cho dù không nhắc tới gia thế, ngũ quan, thân hình của Dương Thiệu đều làm nữ tử động tâm, Du phu nhân nhìn thấy, trong lòng trầm nghĩ nữ nhi của mình đúng là khó mà so sánh được, chẳng trách Thái phu nhân không nhìn trúng, nữ tử có thiên kim danh gia vọng tộc coi trọng như vậy, Du Tổ Hoa thì tính là cái gì chứ?

Du phu nhân tiến lên đỡ Thái phu nhân.

Du Tổ Hoa vô cùng yên tĩnh đi theo sau, thỉnh thoảng nói vài câu với các cô nương khác, vô cùng ôn hòa.

Thái phu nhân hôm nay mời hai mẹ con nàng ta tới, chính là vì muốn họ chết tâm, đồng thời cũng là để xem xét xem Du Tổ Hoa có thực sự thay đổi hay không.

Dù sao cũng đã có mười mấy năm cảm tình, không phải một sớm một chiều là có thể vứt bỏ.

Mọi người đi tới khu vườn lớn nhất của Hầu phủ, liền cùng nhau thưởng hoa.

Chu Lương âm quả thực là ở cùng nàng, cũng không chủ động bắt chuyện với ai, đương nhiên, các cô nương khác không quen họ, nên cũng không tiếp cận. Ký Dao đột nhiên nghĩ tới, kiếp trước Chu Lương âm không có bạn thân khuê mật nào, sau khi nàng ta tới Kinh thành, vừa lộ mặt liền bị xa lánh.

Sau đó được Tống Văn yêu thích, càng trở thành cái gai trong mắt mọi người, hận không thể đem nàng ta ăn sống nuốt tươi.

Chỉ là kiếp này....

Ký Dao nhìn Chu Lương âm, cảm giác trong lòng khó mà miêu tả nổi.

Cũng không biết, nàng ta đã gặp qua Tống Văn hay chưa?

Các nha hoàn rất nhanh liền bưng tới các loại điểm tâm như bánh hoa quế, kẹo hoa quế, Thái phu nhân ngồi ở trên đầu, Trần cô nương và Mộc cô nương của Vinh Gia Hầu phủ mỗi người ngồi một bên, ngược lại là Kỳ Dao ngồi cách xa, ở chỗ đối diện.

Thấy các cô nương khác nghĩ mọi cách để chọc Thái phu nhân vui vẻ, Kỳ Dao lại giống cái hũ nút, ánh mắt Dương Thiệu hơi hơi híp lại, quay người đi xa.

Trong bữa tiệc, Thái phu nhân còn mời nghệ nhân tới đàn hát, các cô nương đổi thơ cho vui, một bữa cơm mất đến hơn một canh giờ.

Cơm no rượu say, mọi người mới lần lượt cáo từ.

"Lần sau lại tới, thời tiết cũng lạnh rồi, sẽ mời các người ăn tiệc của." Thái phu nhân cười, tiễn bọn họ rồi đi, ánh mắt rơi xuống người Kỳ Dao, vẫn không có chút thân thiện nào.

đi tới cửa thùy hoa, Trần Viện nhìn Kỳ Dao một cái: "Kỳ cô nương, nghe nói người cùng Hầu gia đã sớm quen biết, đúng không?"

Kỳ Dao nói: "Đúng vậy, Hầu gia quen ca ca của ta."

"Ồ, là thật à, ta xem bộ dáng vừa rồi của Thái phu nhân, còn cho rằng đó là lời đồn cơ, thì ra các người thực sự quen biết nhau à." Nàng ta cười một cách ý vị thâm trường, quay người ngồi lên kiệu, "tiệc của lần sau, không biết còn có thể gặp Kỳ cô nương hay không?"

không đợi Kỳ Dao trả lời, đã buông rèm ruồng, nàng nghe thấy tiếng cười phát ra từ bên trong.

Kỳ Dao cắn môi.

Trần Viện rõ ràng là đang cười nhạo nàng, nói Thái phu nhân không để nàng vào mắt.

Nàng muốn phản bác, nhưng mà chuyện đó đúng là sự thật.

Chu Lương âm nhò giọng nói: "Người không cần để ý tới nàng ta, tức giận ngược lại là chứng thực lời nói của nàng ta."

Quá chậm chọc rồi, cư nhiên là kẻ địch kiếp trước ở bên cạnh an ủi nàng, Kỳ Dao ho nhẹ một tiếng: "Đa tạ Chu cô nương, ta sẽ không để ý... sắc trời không còn sớm, Chu cô nương cũng trở về nhà thôi."

"Ừm." Chu Lương âm ngồi lên kiệu rồi đi.

Kiệu của Kỳ Dao lại không rời đi thành công như vậy.

Dương Thiệu đột nhiên chui vào, đẩy nàng ngồi dịch sang bên cạnh.

trên người nam nhân có mùi rượu nồng nặc, Kỳ Dao nói: "Hầu gia, ngài như thế này e rằng không ổn, đây là kiệu của ta...."

Cái này không ổn, cái kia không được, mỗi khi hắn muốn thân mật hơn một chút, Kỳ Dao đều không muốn, rõ ràng trước đây nàng là thê tử của hắn.

hắn có chỗ nào làm không được?

Dương Thiệu muốn đem nàng áp xuống dưới thân, muốn hung hăng tàn sát bữa bãi, nhưng cuối cùng hắn không động.

"Hôm nay gặp qua mẫu thân, thấy thế nào?" hắn hỏi.

Kỳ Dao hỏi: "Cái gì mà cảm thấy thế nào với không thế nào?"

"Nếu như nàng cảm thấy được, bản Hầu lập tức tới nghị thân."

"A," Kỳ Dao cả người cứng ngắc, "Thái phu nhân đồng ý rồi?"

"Ừ." Bà có đồng ý hay không, lẽ nào Kỳ Dao không biết hay sao? Nàng là người rõ nhất còn gì, dù mẫu thân có không thích đến mức độ nào, cũng sẽ không phản đối.

Kỳ Dao trầm mặc.

sự trầm mặc đó giống như một cái gai đột nhiên đâm vào người, làm cả người hắn đau đớn.

Vừa rồi hắn hỏi tưởng lại quá trình quen biết Kỳ Dao trong kiếp này, liền rõ ràng, trong lòng Kỳ Dao thực ra không thích hắn.

Bọn họ thế nhưng là phu thê đấy, trước đây hắn sùng ái Kỳ Dao như vậy, Kỳ Dao đều không hiểu hay sao? Cho dù lúc mới đầu hắn có chút hung dữ, sau khi gặp lại hắn đã thu liễm hơn nhiều rồi, nhưng Kỳ Dao từ trước đến giờ chưa từng chủ động thân cận, chưa từng nghĩ muốn gả cho hắn, chưa từng nghĩ tới việc thích hắn.

Cuối cùng đáp ứng hắn, còn không phải vẫn giống như kiếp trước hay sao, chỉ vì hắn đối với Kỳ Dao quá tốt thôi.

Nàng làm sao hiểu được cái gì là tương tư, cái gì là dây vô? Loại cảm giác đó, nàng chỉ thể nghiệm trên người Tống Văn đi.

Dương Thiệu nhàn nhạt nói: "Nàng có phải là không muốn gả cho bản Hầu?"

"Ta..." không phải nàng không muốn, nhưng thái độ của Thái phu nhân như vậy, nàng làm sao gả? Gả tới sẽ giống như kiếp trước, nàng nhỏ giọng nói, "có thể cho ta thời gian suy nghĩ không?"

"Lí do là gì?"

"Ta cảm thấy Thái phu nhân không thích ta."

"Chỉ cần nàng gả tới, sớm muộn gì mẫu thân cũng sẽ thích nàng. Ta đối với nàng tình thâm ý trọng, hiểu thuận đối với mẫu thân, ai cũng không làm khó nàng."

Ngữ khí của hắn cư nhiên có chút lạnh, Kỳ Dao sững sốt, vốn dĩ nàng hi vọng Dương Thiệu giống kiếp trước, có thể an ủi nàng, nói "có hắn ở bên, không cần sợ hãi", hắn sẽ đi khuyên

Thái phu nhân, vì cũng có thể là Thái phu nhân có gì đó hiểu lầm nàng mà thôi, nhưng hẳn lại chỉ nói tới chuyện sau hôn nhân.

Kỷ Dao cắn môi: "Ta vẫn còn chưa cập kê, đợi đến sang năm nhắc lại chuyện này, không gấp."

"Sang năm?" Dương Thiệu cười khẽ.

Ánh sáng nhạt rơi vào trong mắt hắn, giống như một hồ băng.

Kỷ Dao tự dưng cảm thấy một cổ lạnh lẽo.

Hai tay nàng hơi nắm chặt.

Dương Thiệu lại không nói gì nữa, chui ra khỏi kiệu.

"Trung thu, bản Hầu lại hỏi nàng một lần nữa, nàng tốt nhất nghĩ cho cẩn thận."

.....

Kỷ Dao trở về phủ, Liễu thị liền ra nghênh đón.

"Sao rồi? Thái phu nhân đối với con như thế nào?"

Kỷ Dao đang thấy phiền lòng, căn bản không biết nên trả lời mẫu thân như thế nào, liền kể qua loa: "Con cũng không biết, hôm nay có rất nhiều cô nương..."

"Cái gì, rất nhiều cô nương?" Liễu thị kinh ngạc, "không phải chỉ mời một mình con thôi sao?" gờm càng già càng cay, bà rất nhanh liền phản ứng kịp, "Thái phu nhân không vừa ý con, đúng không? Nếu không Hầu gia đích thân mời con tới, bà ấy không nên làm như vậy!"

Kỷ Dao mím môi.

Liễu thị thở dài một tiếng: "Là ta nghĩ quá đơn giản, cửa Hầu phủ đâu phải dễ vào? Thôi, nếu Thái phu nhân đã không nguyên ý, vậy liền thôi."

Kỷ Dao sa sút: "Nương, người cũng cảm thấy như vậy sao?"

"Nếu không thì sao? Con nhìn Nguyệt nhi xem, lão phu nhân kia chỉ là kẻ mẫu, lại có con trai ruột của mình, cô gia mới có thể đề nghị phân nhà, nhưng Hầu gia không thể, Hầu gia là con trai độc nhất trong nhà, con thân làm con dâu, làm sao có đạo lý không hầu hạ mẹ chồng được? Nếu Thái phu nhân nể mặt Hầu gia thì thôi, nếu không nể mặt, còn không phải là náo tới mức gà bay chó chạy?"

Nhưng vấn đề là, Thái phu nhân vẫn là rất nể mặt Dương Thiệu.

Kỷ Dao nói: "Thái phu nhân không xấu như vậy."

"Vậy sao?" Liễu thị trầm ngâm, "vậy cứ để sau này xem sao, dù sao con vẫn chưa cập kê, không cần gấp."

Mẫu thân cũng nói như vậy, Kỷ Dao gật gật đầu.

Vừa về đến phòng mình, mèo con liền chạy ra, meo meo hai tiếng, chạy vòng quanh chân nàng.

Bởi vì nàng để ý, các nha hoàn cách một thời gian liền tắm cho mèo một lần, nên lông của nó trắng như tuyết. Kỷ Dao ôm nó lên, khẽ vuốt, nó liền phát ra tiếng khò khè khò khè, mắt đều híp lại, bộ dáng như muốn ngủ.

Tâm trạng của nàng đột nhiên tốt lên.

"Hôm nay ta nhìn thấy Hầu gia rồi."

"Khò khè khò khè."

"Đáng tiếc không thể mang mi theo, nếu không để Hầu gia nhìn thấy, mi béo thành cái dạng gì rồi."

"Meo?"

Mèo nhỏ ngẩng đầu, dùng đôi mắt xanh biếc nhìn nàng.

"Vật nhỏ, mi nghe hiểu sao?" Kỷ Dao xoa xoa đầu nó, nhỏ giọng nói, "Hầu gia nói Trung thu sẽ hỏi lại ta, mi nói xem ta nên trả lời như thế nào?"

Ánh mắt cuối cùng của hắn rất lạnh, làm nàng nghĩ tới một khoảnh khắc trong kiếp trước, còn có lần áp nàng lên tường nữa....

Nàng đột nhiên cảm thấy, thực ra bản thân nàng không hiểu Dương Thiệu.

Chuyện đại sự như vậy, tại sao chỉ cho nàng thời gian suy nghĩ trong mười mấy ngày, rõ ràng nàng còn chưa cập kê, hẳn liền một chút cũng không đợi được sao?

Nàng chậm chậm cúi đầu, đem gò má áp lên người mèo con, bộ lông rất mềm rất ấm, ấm áp giống như cái ôm của hắn.

Kỷ Dao hơi hơi thở dài.

Chuyện này, Liễu thị cũng không nói với Kỷ Chương, Kỷ Đình Nguyên, ngược lại là Kỷ Đình Nguyên thấy muội muội không hoạt bát giống như ngày thường nên lôi kéo nàng hỏi han.

"Sao vậy, là ai ức hiếp muội?"

"không có, trong nhà có ai dám ức hiếp muội sao?"

"Vậy thì là bị ức hiếp ở bên ngoài?" Kỷ Đình Nguyên làm bộ dáng xắn tay áo lên.

Từ trước tới nay ca ca vẫn luôn đối tốt với nàng, Kỳ Dao nói: "không phải, chỉ là cảm thấy có chút bức bối, không dậy nổi tinh thần."

"Vậy thì dễ, ca ca mang muội đi chơi."

"Chơi cái gì?"

"Trò chơi bên ngoài rất nhiều... đột trước có một gánh hát, rất có ý tứ," Kỳ Đình Nguyên nhướng mày, "muốn đi xem không?"

"Gánh hát gì vậy?"

"Gánh hát Xuân Vinh, hát Huy kịch."

Đó là gánh hát thịnh hành một thời, năm nay xuất hiện trong Kinh thành, sau đó nổi danh, các nhà quyền quý thi nhau mời tới nhà, trước đây Kỳ Dao cũng từng nghe qua, lúc đó là Hoài Viên Hầu phủ phải đặt lịch trước mấy tháng mới mời được họ tới.

"đi chứ!" Nàng lập tức đáp ứng.

Kỳ Đình Nguyên nói với Liễu thị một tiếng, liền dẫn muội muội đi xem kịch.

Danh bài ngoài cửa quả nhiên là gánh hát Xuân Vinh.

Khách nhân ở bên trong nghe kịch đã ngồi gần kín hết, nhưng với sự kết giao rộng rãi của Kỳ Đình Nguyên, nói một tiếng với quản sự, liền có hai chỗ trống ở trên lầu hai.

"Chỗ này mặc dù không xem được rõ ràng như hàng ghế đầu, nhưng yên tĩnh... ta nói muội nghe, so với hàng đầu tiên còn khó mua hơn." Kỳ Đình Nguyên giơ ra bốn ngón tay, "tiêu tốn tầng này của ta đấy."

Lại khoe khoang, Kỳ Dao đương nhiên là phải khen: "đều đã bắt đầu hát rồi ca ca còn có thể mua được, lợi hại!"

Kỳ Đình Nguyên liền cười, lấy tay áo lau ghế cho muội muội, lại hỏi: "muốn ăn cái gì, ta mua cho muội, lạc đưa điểm tâm đều có, đợi một lát là bưng lên."

"Muốn ăn lạc mặn, còn có một bình trà hoa."

"Được." Kỳ Đình Nguyên đi xuống đặt đồ ăn.

Kỳ Dao nhìn xuống dưới một cái, phát hiện vị trí chỗ này không tệ, nàng nhìn thấy người khác, nhưng người khác không nhìn thấy nàng, mà đài kịch cũng nhìn thấy rất rõ.

Còn về âm thanh, hát Huy kịch có ai là không lớn giọng, khẳng định là dễ nghe.

Nàng miễn nguyện ngồi xuống.

Kết quả lúc này cũng có người ngồi xuống, đoạt mất ghế của Kỳ Đình Nguyên.

"Ngồi sai," Kỳ Dao đang định nhắc nhở, khi ánh mắt liếc nhìn khuôn mặt kẻ đó, liền thay đổi giọng, "Tam, điện hạ, tại sao là...."

"Xui." Ngón tay Tống Thụy đặt lên môi, "bọn họ đều không quen ta, người nhỏ giọng một chút." liếc nghiêng nhìn nàng một cái, "hôm nay ngươi cũng tới nghe kịch?"

Kỳ Dao không đáp, bình tĩnh nói ra lời trong lòng: "không phải Điện hạ nên ở trong cung hay sao, tại sao lại ở đây?"

hắn ta muốn đến thì đến, ai quản việc này chứ? Tống Thụy nhướng mày, ánh mắt đảo qua người nàng.

Mấy tháng không gặp, so với tiểu cô nương trong tiết thanh minh lần trước lớn hơn không ít, càng hấp dẫn ánh mắt người khác, hắn ta từ từ đáp: "Ta lập tức sẽ mở phủ đệ, tại sao không thể ra ngoài?"

Đúng rồi, sau này hắn ta là Tĩnh Vương!

Kỳ Dao nhìn chằm chằm Tống Thụy, trong lòng thấp phản bất an.

Trùng hợp như vậy, Tống Thụy cũng tới xem kịch, hắn ta không phải là thường xuyên tới đây đấy chứ? Lễ nào kiếp trước ca ca gặp hắn ta ở đây? Nếu không sao lại tùm lại một chỗ được? Có điều kiếp này, ca ca sẽ không làm chuyện ngốc nữa đi, dù sao nàng không nhìn trúng Tống Văn, nên ca ca sẽ không bắt mối với Tống Văn!

Hơn nữa, kiếp này, có thể là Thái tử đăng cơ làm Hoàng đế cũng nên? Ca ca không đến mức phải tạo phản....

Nhưng nàng vẫn không muốn ca ca quen biết Tống Thụy, hơi hơi mỉm cười nói: "Tam điện hạ, chỗ này là vị trí của gia huynh."

Kỳ Đình Nguyên sao?

Tống Thụy nói: "hắn tới rồi, cũng chỉ có thể nhường cho ta ngồi, không phải sao?"

Kỳ Dao không còn lời nào để nói, phút chốc, nàng đột nhiên đứng lên.

Vậy thì đem hai chỗ ngồi này nhường lại cho hắn ta, nàng dẫn ca ca đi chỗ khác, rời khỏi lầu nghe kịch.

Lúc này, bên dưới truyền tới tiếng huyên náo, kịch mở màn rồi.

Tống Thụy một phát chế trụ cánh tay nàng, dùng sức kéo xuống: "Ngồi xuống cho ta!"

Kỳ Dao cứng rắn bị kéo trở về.

"Vị trí này từ lúc bắt đầu là của ngươi, thì chính là của ngươi, còn về phần ca ca ngươi..." hắn ta hướng thuộc hạ ra hiệu bằng ánh mắt, lập tức liền có quản sự tới dọn ra một chỗ trống ở bên cạnh, "hôm nay ba người chúng ta cùng nhau nghe kịch."

Thôi được.

không đi thì không đi, đợi lát nữa nàng nói với ca ca Tổng Thụy ước hiếp nàng như thế nào, xem hấn ta làm sao lôi kéo ca ca được, trong lòng Kỳ Dao thầm xoay chuyển ý định, khỏe miệng nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Lúc Kỳ Đình Nguyên đi lên phát hiện chỗ ngồi của mình bị đoạt mất rồi, bên người muội muội có một nam nhân ngồi rất gần, hấn ta bước vội tới nắm lấy bả vai của kẻ đó, nhường mảy nói: "Vị công tử này, e rằng người ngồi sai chỗ rồi."

Tổng Thụy hơi hơi quay đầu, vẻ mặt lạnh nhạt.

Tốt xấu gì cũng sống ở trong Kinh thành hai năm, Tổng Thụy theo chỉ thị của Hoàng thượng cũng thường xuyên tới nha môn làm việc, Kỳ Đình Nguyên làm sao không nhận ra được, liếc nhìn nam nhân mảy kiểm mắt phượng, môi mỏng mũi cao, hấn ta sợ run nói: "Tam điện hạ?"

"Ta thấy chỗ ngồi của người không tệ, muốn đổi chỗ với người, Kỳ đại nhân không để ý chứ?"

không thể đối xử giống với Hứa Linh Nhi như lần trước được, đây dù sao cũng là Hoàng tử, cho dù Kỳ Đình Nguyên tính khí lớn cũng phải tận lực thu liễm. hấn đem lạc mảy trên tay trái đặt lên bàn: "Chỉ là một chỗ ngồi, nếu Tam điện hạ nhìn trúng liền thôi," hấn ta kéo cánh tay của Kỳ Dao, "đi sang bên này."

Có ca ca chống lưng, Kỳ Dao vội vàng đứng lên đổi sang bên cạnh, Kỳ Đình Nguyên liền ngồi vào vị trí cũ của nàng, đem tách trà và Tổng Thụy ra.

Thân hình hấn ta thon dài, Kỳ Dao kiều nhỏ, ngay lập tức liền bị che khuất hết, Tổng Thụy cong môi mỉm, Kỳ Đình Nguyên này ngược lại rất thương muội muội, nhưng nếu có một muội muội xinh đẹp câu nhân như thế này thì Tổng Thụy cũng sẽ yêu thương thôi.

Tổng Thụy dựa lưng ra ghế, nghe hát kịch.

Kỳ Dao tiến sát vào ca ca, nhỏ giọng nói: "Ca ca, Tam điện hạ không phải người tốt, vừa rồi còn ước hiếp muội, vốn dĩ muội muốn rời đi nhưng hấn ta cứng rắn kéo muội lại, còn nói cái gì cho dù là ca ca, vị trí kia vẫn phải nhường cho hấn ta thôi, thực sự là kiêu căng ngang ngược quá mức."

Kỳ Đình Nguyên quả nhiên tức giận: "hấn ta còn làm cái gì nữa?"

"hấn ta..." Kỳ Dao không nghĩ ra được cái khác, đem chuyện cũ trước đây nói ra, "tháng ba năm nay lúc đi đập thanh, hấn ta ở hồ Chân Châu suốt nửa thì chen muội rớt xuống hồ, sau đó còn bắt lấy muội không buông, nếu không phải còn có người khác vây xung quanh thì không biết hấn ta còn làm gì nữa, muội lúc đó không dám nói với ca ca."

Kỳ Đình Nguyên lập tức nắm tay thành quyền.

Thấy sắc mặt Kỳ Đình Nguyên khó coi, Kỳ Dao cũng không dám quá phận, vạ nhất kích thích ca ca tới mức động thủ đánh Tổng Thụy thì sao, vậy thì không được! Ca ca sẽ rơi mũ ô sa mất, cho nên nàng nhỏ giọng nói: "Ca ca, đừng kích động, muội cũng không có gì tổn hại, nói với ca ca chỉ là muốn nhắc nhở huynh mà thôi, không cần để ý tới hấn ta, đi lại gần với hấn ta làm gì."

một hoàng tử như hấn ta, còn cần sự để ý của mình? Kỳ Đình Nguyên lại cảm thấy muội muội suy nghĩ nhiều, nhưng một đại nam nhân như Tổng Thụy ước hiếp một tiểu cô nương, Kỳ Đình Nguyên rất khinh thường.

Mặc dù nói nhỏ, nhưng âm sắc ngọt ngào của tiểu cô nương vẫn lẫn trong tiếng hát kịch bay vào tai Tổng Thụy, Tổng Thụy liếc mắt nhìn thấy chuỗi châu hoa trên đầu nàng, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là nàng đang nói xấu hấn ta, hình như nàng rất không thích hấn ta.

Cũng không biết vì sao, hấn tốt xấu gì cũng là Hoàng tử, cho dù không được Phụ hoàng yêu thích như Tổng Vân, thì vẫn là hậu duệ quý tộc, nếu sau này đắc thế, vẫn có thể quân lâm thiên hạ. Nghĩ nghĩ lại nghĩ tới Tổng Vân, thậm chí cảm thấy kì quái, Phúc Gia công chúa cư nhiên còn chưa tìm Phụ hoàng ban hôn.

Ngày trước Kỳ Dao mất tích trong cung, Thái tử vội vội vàng vàng mời Dương Thiệu tiến cung, liền có thể nhận ra hai người cùng phe với nhau, hấn ta có ý báo cho Thái tử biết Kỳ Dao ở Phủ Ngọc Điện, đáng tiếc tính cách Tổng Vân khiêm tốn hòa nhã, cư nhiên không náo ra chuyện gì, hấn ta không đợi được nữa rồi.

Tổng Thụy kêu gã sai vặt đem một bình rượu tới, rót ra một ly.

Sau khi uống xong, hấn ta đưa một cái cốc ngọc cho Kỳ Đình Nguyên: "Nghe nói từ lượng của Kỳ công tử như sông như biển, ngàn chén không say, ta không thể sánh bằng, nhưng mảy từ khăng định phải hiến cho Kỳ đại nhân."

Nhắm đúng vào sở thích à!

hấn ta muốn làm cái gì? Kỳ Dao bị dọa, tay che đi cốc ngọc: "Tam điện hạ, hôm nay ca ca cùng ta tới xem kịch, e rằng không uống rượu được."

"Chỉ có một cốc, còn sợ say sao?" Danh tiếng của Tổng Thụy ở bên ngoài không kém, người nên lung lạc hấn ta cũng sẽ không bỏ qua, Kỳ gia này mặc dù căn cơ mỏng, nhưng có mối hôn nhân với Tạ phủ, tính cách Kỳ Đình Nguyên hào sảng rất hợp mắt hấn ta, gặp được đương nhiên phải uống với nhau rồi.

Ngoài ra, thái độ tránh như tránh tà của Kỳ Dao càng làm hấn ta cảm thấy hứng thú.

"Kỳ cô nương, đừng sợ, nếu Kỳ đại nhân say thì tự nhiên ta sẽ đưa hấn hồi phủ." Ánh mắt Tổng Thụy dừng trên đôi tay ngọc của nàng, "xin Kỳ cô nương tránh ra, cẩn thận đụng phải rượu."

Cầm thấy mu bàn tay bóng rẩy, Kỳ Dao đem tay rút về.

nói đến rượu, Kỳ Đình Nguyên cũng không sợ hãi, nhưng uống rượu với Tống Thụy, hẳn thực sự không muốn: "Xin Tam điện hạ thứ tội, lời nói của muội muội có lí, nếu ta đã mang muội ấy ra ngoài, thì không thể uống rượu quên hình được, trở về nhất định sẽ bị mẫu thân trách phạt. Hôm khác, ta lại uống cùng Điện hạ sau."

Xem ra sức ảnh hưởng của Kỳ Dao đối với Kỳ Đình Nguyên là rất lớn, Tống Thụy không miễn cưỡng, đem cốc ngọc thu lại: "đã nói rồi đấy nhé."

Thái độ ôn hòa, không hề có ý trách phạt, Kỳ Đình Nguyên cảm thấy có chút kì quái. Vừa rồi muội muội cáo trạng, Kỳ Đình Nguyên đã chuẩn bị sẵn tâm lí phải đưa đẩy một phen, kết quả cư nhiên Tống Thụy dễ nói chuyện đến không ngờ.

không chỉ như vậy, qua một lúc sau, hẳn ta còn sai gã sai vật mang lên bàn bọn họ rất nhiều điểm tâm.

Vốn dĩ Kỳ Dao chỉ có một đĩa lạc nặn, trà hoa, kết quả lại có thêm một đĩa bánh hạt dẻ, một đĩa bánh hoa quế, một đĩa mứt kim quất, còn có bánh đậu xanh, bánh trôi Cầm Châu.

Kỳ Dao kinh ngạc nhìn Tống Thụy một cái.

hắn ta còn cần nài nỉ để khiến Tống Vân, Dương Thiệu và Thái tử đầu đến ngơoi chết ta sống, đương nhiên phải nuôi cho tốt rồi, Tống Thụy hướng nàng câu môi cười.

nói đến bốn vị hoàng tử ở trong cung đều có điểm riêng biệt, Tống Vân như trích tiên thanh quý xuất trần, Thái tử giống Hoàng thượng anh tuấn bất phàm, Từ hoàng tử thân thể yếu ớt rất ít khi lộ diện, còn vị Tống Thụy này lại có một chút tà khí, cho nên nụ cười của hắn ta khiến Kỳ Dao rung cả mình.

Nàng quay đầu tránh đi, cầm trà hoa lên uống một ngụm để dè ép kinh sợ.

Kỳ Đình Nguyên trong lòng cảm thấy kì quái, hoài nghi Tống Thụy này là nhìn trúng muội muội, nếu không sao lại tốt như vậy? Còn về việc muội muội nói bị ức hiếp... có thể là có gì đó hiểu lầm, những Hoàng tử này quen thói kiêu căng, nhìn trúng muội muội nên có chút tiếp xúc cũng là điều có thể xảy ra.

Kỳ Đình Nguyên cau mày.

Bởi vì Tống Thụy giống như một con rắn độc ở bên cạnh, Kỳ Dao cũng không có tâm tư nghe kịch, đương nhiên những điểm tâm này nàng cũng không dám ăn, vạn nhất bên trong có đồ gì đó, muốn khóc cũng không kịp.

Hết kịch, sau khi Kỳ Đình Nguyên cáo từ Tống Thụy, Kỳ Dao liền vội vàng lôi kéo ca ca xuống lầu.

Tống Thụy liếc nhìn bàn đồ ăn, điểm tâm hắn ta kêu mang tới chẳng động một chút nào.

Cũng là trong dự kiến.

hắn ta bước tới, bụng ly trà Kỳ Dao đã uống qua lên, hình như có thể tưởng tượng ra hình dáng đôi môi nàng khi áp lên miệng ly, còn có vết son đỏ lưu lại.

.....

Sắp tới tết Trung thu rồi, Kỳ Dao có chút lo lắng.

Mặc dù Dương Thiệu đối với nàng không tệ, nhưng vì trải qua kiếp trước, nàng vẫn luôn cố kỵ Thái phu nhân, còn có chuyện trúng độc trước kia, à nha hoàn đó...lần trước nàng tới Hầu phủ cũng không nhìn thấy à ta, nhưng nói không chừng là đang hầu hạ ở chỗ nào đó trong Hầu phủ cũng không chừng, nàng không muốn quyết định qua loa đại khái như vậy.

Chỉ là như vậy, sợ rằng sẽ chọc giận Dương Thiệu.

Lúc sắp đi biểu cảm của hắn khi nói những lời đó, dường như hàm chứa muôn vàn nỗi buồn, nhưng nàng không hề biết một chút nguyên do, hay là vẫn nên đợi đến lúc gặp mặt, nói chuyện từ từ thì hơn.

đã có chủ ý, Kỳ Dao hơi hơi thả lỏng, nhưng điều không ngờ tới là Dương Thiệu mãi mà chưa tới gặp nàng, ngược lại đến bữa tối, trong phủ xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Nhìn tiểu cô nương ở đối diện, Kỳ Dao tròn tròn mắt:"Công chúa, người sao lại..."

Phúc Gia công chúa cư nhiên tới nhà bọn họ.

"Ta đến tìm người chơi." Phúc Gia công chúa chớp chớp mắt, "đội lát nữa chúng ta cùng nhau đi đến sông Thái Liên thả đèn lồng, có được không?"

Đây là chuyện nhỏ, quan trọng là Hoàng thượng có biết không, nếu như Phúc Gia công chúa trốn ra ngoài, vạn nhất gặp phải chuyện gì, nhà bọn họ không gánh nổi trách nhiệm đâu. Kỳ Dao lập tức nói: "Công chúa, người đơn độc đến đây hay sao? Hôm nay ngắt hoa sen người người đông đúc, ta sợ Công chúa sẽ bị thương."

"không sao, ta có hộ vệ." Phúc Gia công chúa nhìn ra là nàng đang lo lắng, "ta nói qua với Phụ hoàng rồi, Phụ hoàng cũng đã phê chuẩn."

"Nếu đã như vậy...."

"Ai nha, ta đã nói không sao, đi, người đi theo ta là được." Phúc Gia công chúa lôi kéo tay nàng, "ta đã lệnh cho hộ vệ chuyên môn dẹp ra một chỗ trống rồi, hai người chúng ta cũng nhau ngắm trăng thả đèn lồng."

Đừng thấy Phúc Gia công chúa tuổi còn nhỏ, sức lực ngược lại không hề nhỏ đâu, Kỳ Dao trực tiếp bị nàng ta túm đi. đi tới cửa thùy hoa, nhìn thấy rất nhiều hộ vệ, lúc này mới thở phào một hơi.

Sông Thái Liên là dòng sông bảo hộ Kinh thành, tiền triều trước kia khi chưa đến đây xây dựng Kinh đô, trong sông trồng đầy hoa sen, cứ mỗi khi đến tháng sáu tháng bảy là nở rộ, bách tính đua nhau ngồi thuyền nhỏ đi dạo chơi trên sông nên mới có tên là sông Thái Liên. Sau đó thành trì mở rộng, hoa sen trên con sông này ít đi, nhưng tên gọi thì không thay đổi, dòng nước vẫn trong xanh như trước, mỗi dịp tết Trung thu người trẻ tuổi liên đua nhau tới bên sông để bái nguyệt, thả đèn lồng, vô cùng náo nhiệt.

Kỳ Dao ngồi trên xe ngựa của Phúc Gia công chúa, dặn dò: "Ta có thể bồi Công chúa đi chơi, nhưng mong Công chúa tiết chế, trước giờ Tuất cần phải trở lại trong cung."

Có chút giống giọng điệu của tỷ tỷ, Phúc Gia công chúa cười híp mắt nói: "Được được, Kỳ cô nương nói sao ta liền nghe vậy, chỉ cần người vui là được." Dựa gần vào nàng, có một loại thân mật không nói nên lời.

Kỷ Dao kinh ngạc, không biết vì sao Công chúa lại như vậy.

"Thái tử phi có tốt không?" Nhảm chán chẳng có chuyện gì, Kỷ Dao đành tìm hiểu tin tức.

"Ừm, ăn tốt uống tốt, mập một vòng." Phúc Gia công chúa lắc lắc đầu, "chính là giống như ngồi tù vậy không được ra khỏi cửa, Đại ca trông coi rất kỹ, hiện tại ta cũng rất ít gặp Đại tẩu, nhưng mẫu phi nói, Đại ca như vậy vì muốn Đại tẩu thuận lợi sinh ra đứa bé."

Thái tử đôi với Kiều An thật là quan tâm, kiếp trước hẳn ta nạp Kiều An làm thiếp, hai người không có con nối dõi. Nhưng cũng không trách được, lúc đó Hứa Linh Nhi là Thái tử phi, ả ta kiều căng hống hách như vậy há có thể dung thứ cho Kiều An sinh con? Thái tử lại phải dựa vào thế lực của Diên An Hầu, đương nhiên không để ý tới Kiều An rồi.

Nghĩ vậy, Kỷ Dao lại thở dài một tiếng, kiếp trước nàng cũng chưa từng hoài thai, Dương Thiệu không nói gì, nhưng Thái phu nhân lại sốt ruột thúc giục, còn nói tặng Tổng từ quan âm, lại để Du Tổ Hoa ở trong phủ, nhưng Dương Thiệu thay nàng ngăn cản.

Kiếp này không biết....

Tiểu cô nương hơi hơi cau mày, Phúc Gia công chúa nhìn thấy, nhỏ giọng nói: "Kỷ cô nương, người vì sao lại ưu sầu, nói ra nghe xem, ta thay người giải ưu."

Nếu giống như Công chúa thì tốt, muốn cái gì có cái đó, tương lai còn có một vị hôn phu cưới nàng ta ngày ngày sùng bái nàng ta, Kỷ Dao nói: "không có gì, chính là cảm thấy Thái tử phi rất có phúc."

"Đúng vậy, Đại ca đối với tẩu ấy tốt lắm, cơm cũng bón cho ăn." Phúc Gia công chúa bẹp bẹp miệng, "có lần bị ta nhìn thấy, còn tránh đi... có điều Kỷ cô nương, nếu như người gả cho người khác, vậy thì hôn phu tương lai cũng sẽ đối xử rất tốt với người." Ca ca ôn nhu như vậy, sẽ đối xử tốt với Kỷ Dao.

Kỷ Dao đỏ mặt: "Sao Công chúa lại nói tới ta rồi?"

Nếu nói đến chuyện bón cơm, kiếp trước Dương Thiệu cũng từng làm qua nhiều lần, cái gì hẳn cũng nguyện ý bón.

Phúc Gia công chúa chỉ cười không nói gì.

Lúc xe ngựa dừng lại, Kỷ Dao mới hiểu Phúc Gia công chúa cười cái gì, bởi vì trước xe ngựa, Tổng Vân đình đặc đứng ở đó, hình như hẳn ta cũng không ngờ tới, trên mặt lộ ra chút kinh ngạc.

Phúc Gia công chúa dựa vào tay ca ca nhảy xuống xe ngựa, đến lượt Kỷ Dao, nàng ta nói: "Ca ca, huynh đỡ Kỷ cô nương một chút, nàng ấy đứng không vững."

"không cần." Kỷ Dao vội nói, "không cần làm phiền Điện hạ."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Mà Kỷ Dao không biết gì, vẫn cho rằng Dương Thiệu cực kỳ nhẫn nại, nên không ép bức nàng quyết định chuyện hôn sự ngay, nàng an tâm trở về nhà.

Lúc này, Kỷ Đình Nguyên còn ở bên ngoài uống rượu, đã chuốc say mấy người bạn tốt rồi, nghe nói trong ngõ Hối Nguyệt mới mở một quán rượu, trong tiệm có rượu Trạng Nguyên Hồng cực kỳ đậm đà, hẳn ta lại cùng đám hồ bằng cầu hữu của mình vai kề vai đi tới, đi thưởng thức mùi vị tươi mới.

Quán rượu rất lớn, Kỷ Đình Nguyên kêu năm vô rượu, cùng Tô công tử, Lý công tử đến nhà gian thưởng thức.

Phàm là xuất môn đệ hội bạn bè, bên cạnh hẳn ta nhất định là có Tô Thăng, Lý Băng Như, người trước xuất thân trâm anh thế gia, còn Lý Băng Như lại là đệ tử hàn môn, ba người xuất thân có cao có thấp, nhưng lại vô cùng thân thiết với nhau. Cho nên lúc đầu khi Kỷ Nguyệt phải gả cho người khác, hẳn ta cũng từng lựa chọn một trong những người bạn này, nhưng sau này là Tạ Minh Kha đến cưới.

Ba người nói chuyện một lúc, Tô Thăng cười nói: "Trạng Nguyên Hồng (rượu Thiệu Hưng) này thực không tệ, nhưng so với rượu Chu gia đích thân chưng cất có kém một chút."

"Thăng ở chỗ mùi vị độc đáo, chắc là ủ rượu ở nơi thường xuyên phủ tuyết."

Lý Băng Như cười khê: "nói đến phẩm rượu, thực sự là không có ai vượt qua người, người nên đi mở một tiệm rượu, sinh ý nhất định là hưng thịnh."

"Chuyện phiền phức như vậy ta không làm." Kỷ Đình Nguyên trầm nghĩ, không những không có thời gian, nếu bị mẫu thân biết được còn không biết sẽ bị mắng tới mức nào nữa.

Trong tay Tô Thăng chuyển động ly rượu, đột nhiên nhỏ giọng nói: "Muội phu người gần đây có tiết lộ chuyện liên quan tới Thái tử? Nghe nói Thái tử phi hoài thai long tôn..." hẳn ta cười ha một tiếng, "quanh co khúc khuỷu, vô dĩ cho rằng Thái tử nhất định sẽ bị rơi đài, nhưng ngược lại là hiện nay lại nắm chắc phần thắng."

Ngay từ rất sớm có nhiều người đứng về phe Tổng Vân, bỏ đá xuống giếng đối với Tổng Diêm, không biết hiện nay trong lòng họ có tư vị gì đây.

"Tuồng đại nhân không phải viện cớ bệnh từ quan rồi sao, e sợ Thái tử trả thù mà bị dọa tới mức rời khỏi Kinh thành, năm kia chính là ông ta ngăn cản Thái tử một phát, làm cho Từ đại nhân ủng hộ Thái tử bị biếm chức quan." Lý Băng Như ý vị thâm trường: "may mà những người trẻ tuổi như chúng ta lời nói không có trọng lượng."

Nếu không sẽ bị đẩy vào trong vũng nước đục này, tiến thoái lưỡng nan.

Kỷ Đình Nguyên nói: "Muội phu ta là người nào cơ chứ, đừng nói tiết lộ tin tức, ngay cả hai từ Thái tử cũng chưa từng nhắc qua."

"Cẩn thận ngôn từ đến như vậy?"

"Vì mạng nhỏ của chúng ta liền phải cẩn thận lời nói." Kỷ Đình Nguyên nâng cao ly rượu, "vẫn là uống rượu thôi."

Đừng nhìn Kỷ Đình Nguyên ngày thường hào sảng, từ trước tới nay chưa từng nói linh tinh, Tô Thăng đành chịu, hỏi: "Thuyết lưu dân" của ngươi vẫn chưa trình lên đâu? Địa danh Kiến Châu lại có tai, đang vào thời điểm như vậy, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi."

Kỷ Đình Nguyên nhức đầu: "Uống xong trở về liền viết, còn thiếu một chút."

Mấy người uống hết một vò rượu, Kỷ Đình Nguyên muốn đi vệ sinh nên đi ra khỏi nhà gian, chỉ nghe thấy bên ngoài một trận huyên náo, có giọng nói thô to vang lên: "Ôi, tiểu công tử này uống rất được đấy, đến đến, ta uống với ngươi vài ly, nếu ngươi có thể thắng ta, tiền rượu ta liền trả thay ngươi."

"Ai thèm tiền rượu của ngươi có chứ?" Tiểu công tử đó rất kiêu ngạo, "bỏ công tử muốn, cả tiệm rượu đều có thể mua được."

Kỷ Đình Nguyên vừa nghe thấy giọng nói này quen thuộc, vô thức bước lại gần hai bước, chỉ thấy tiểu công tử ở phía Đông mặc một thân áo xanh, thân hình gầy nhỏ, dưới ánh đèn cây sắc mặt hơi hơi đỏ, sống mũi như có nước chuyển động, hắn ta cau mày, đi tới đó.

Chiếc ghế đối diện đột nhiên có người ngồi xuống, Thẩm Nghiên kinh ngạc, nhưng sau khi nhìn rõ người tới là Kỷ Đình Nguyên, khoe miệng liền giương lên, khuôn mặt cũng càng đỏ hơn.

"Kỷ công tử."

"Ngươi đến đây làm gì?" Kỷ Đình Nguyên lại lạnh giọng nói, "không biết đây là quán rượu hay sao?"

sự vui mừng vừa mới dâng lên đột nhiên tan thành mây khói, hôm nay Thẩm Nghiên vốn dĩ muốn thưởng nguyệt cùng Kỷ Dao, kết quả nghe nói Kỷ Dao bị Công chúa mang đi rồi, cho nên liền tới đây, nàng ta cụp mắt xuống: "Rượu ở đây không tệ, ta đến thử xem sao."

"Ngươi cho rằng ngươi trang điểm thành nam tử người khác sẽ không nhận ra?" Kỷ Đình Nguyên cau mày, thực sự là quá bất mắt, hắn từ vừa rồi muốn đổi rượu với nàng ta, rõ ràng là muốn thân cận nàng ta, "ngươi đứng ở đây hò hét, Thẩm Nghiên, ta nói cho ngươi biết, cho dù ngươi có uống thêm rượu đi nữa ta cũng sẽ không phản ứng gì."

"Thế nào?" Thẩm Nghiên cũng không hi vọng hắn ta thích mình, tới Kỷ gia bao nhiêu lần rồi, có lần nào mà hắn ta không dưng mảy tron mắt? Hôm nay ngược lại lại tới quán chuyện không đâu, nàng ta nhỏ giọng nói, "không biết Kỷ công tử nói không phản ứng là ý gì?"

Kỷ Đình Nguyên vô cùng tức giận.

Trong lòng nàng ta biết rõ còn hỏi, hắn ta sẽ không thích Thẩm Nghiên.

"đi!" Kỷ Đình Nguyên quát, "hề không ta sẽ cho người nói lại với lệnh tôn."

Vạn nhất Thẩm Nghiên say ở đây, mẫu thân khẳng định sẽ trách tội lên đầu hắn ta, hắn ta không phải người vô tội sao? Cũng không phải hắn ta bảo Thẩm Nghiên uống rượu.

Vốn dĩ Thẩm Nghiên muốn rời đi, nhưng bị Kỷ Đình Nguyên thúc giục, nàng ta lại không muốn nữa.

"Ta còn chưa uống đủ, rượu Trạng Nguyên Hồng này không tệ." Thẩm Nghiên nâng ly rượu lên.

Kỷ Đình Nguyên một phát đoạt đi: "Ngươi đã từng nghĩ say rượu ở đây, sẽ như thế nào không?"

Chút rượu này thì tính là gì? Thẩm Nghiên thầm nghĩ nàng mới không ngốc như vậy!

Chỉ là phản ứng của Kỷ Đình Nguyên có chút ngoài dự kiến, mặc dù có thể là hắn ta sợ mình làm liên lụy tới, nhưng dù sao cũng là quan tâm mình, khoe miệng Thẩm Nghiên lại nhìn không được mà nhếch lên, nhìn chằm chằm Kỷ Đình Nguyên: "Ta không biết, chính là cảm thấy rượu hợp khẩu vị, Kỷ công tử, ngươi có muốn uống cùng ta vài ly?"

thật là phiền phức.

Kỷ Đình Nguyên suy nghĩ chốc lát: "Ta uống với ngươi, có phải là uống xong ngươi sẽ rời đi?"

"Được." Thẩm Nghiên gật đầu.

Kỷ Đình Nguyên cầm một ly rượu tới.

Hai người mỗi người một ly rượu đầy.

Kỷ Đình Nguyên nói: "Ngươi muốn uống nhiều như vậy?" Sợ rằng điên rồi đi, loại rượu mạnh như thế này mười mười uống một ngụm liền ngã, nàng ta lại muốn uống cả một ly đầy.

Thẩm Nghiên nhìn ra hắn ta đang kinh ngạc, cầm ly rượu lên uống mấy ngụm hết sạch.

Kỷ Đình Nguyên chấn kinh: "Ngươi như thế này sẽ..." sẽ lập tức say đấy?

hắn ta nhìn chằm chằm tiểu cô nương, chỉ thấy gò má nàng ta đỏ ửng, so với ánh mặt trời còn đỏ hơn, mỗi nàng ta bị rượu ngấm vào tron bóng, càng thêm diễm lệ.

hắn ta cảm thấy Thẩm Nghiên ngay lập tức sẽ ngã xuống.

Nhưng không có, Thẩm Nghiên lại rót ra một ly, cười híp mắt nói: "Bạn rượu tri kỷ ngàn chén ít, Kỷ công tử."

hắn mỗi ngày kêu gọi bằng hữu, làm bạn với rượu chính là loại hăng hái này đi, "Đòi đặc ý cho niềm vui tận hưởng. Chén vàng kia đừng cạn dưới trăng ngàn", có chút cảm giác phiêu phiêu thoát khỏi thế tục, cho dù có chút phiền não, rượu ngon vừa uống vào bụng liền biến mất tăm mất tích.

Vĩnh viễn đều là một thanh niên phấn chấn, có chí tiến thủ.

"Kỷ công tử, lại cạn tiếp." Nàng ta bụng rượu lên.

Kỷ Đình Nguyên còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Tô Thăng và Lý Băng Như đi tới, Tô Thăng kinh ngạc nói: "Ngươi đi vệ sinh tới tận đây? Đây là ai, không giới thiệu cho chúng ta một chút hay sao?" Cư nhiên là một tiểu cô nương, Kỷ Đình Nguyên lúc nào thì quen biết tiểu cô nương vậy?

Kỷ Đình Nguyên cảm thấy một trận đau đầu.

"Hai vị công tử, mời ngồi." Thẩm Nghiên tự mình giới thiệu, "ta là bạn của Kỷ nhị cô nương, ta gọi Thẩm Nghiên."

"Ồ." Tô Thăng cười lên, "Kỷ nhị cô nương thì ta đã từng nghe qua, nhưng chưa từng gặp mặt, nói tới, Tán Minh, sao người không mang muội muội người tới uống rượu? Đại muội muội của người gả cho Tạ đại nhân thì thôi, Nhị muội muội chắc có thể mang tới chứ?"

Có thể cái quý!

"Muội ấy không uống được." Kỷ Đình Nguyên cự tuyệt, lại nhìn chăm chăm Thẩm Nghiên, "người cũng thôi được rồi đấy."

Cứ thúc giục nàng ta rồi đi mãi, Thẩm Nghiên nói: "Đợi uống thêm một ly nữa ta liền rời đi." Nàng cầm lên, "ly này của công tử còn chưa uống đâu."

Kỷ Đình Nguyên đương nhiên không coi là gì, một ngụm uống hết.

Nam thanh niên tư thái tiêu sái, rượu uống xuống, hầu kết chuyển động, Thẩm Nghiên nhìn thấy, hơi hơi thờ dãi, làm sao đây, nàng ta chính là nhìn trúng Kỷ Đình Nguyên, Kỷ Đình Nguyên làm cái gì thì trong mắt nàng ta cũng vô cùng anh tuấn.

Ánh mắt tiểu cô nương ngốc lảng, Tô Thăng đẩy đẩy Lý Băng Như, ám thị Lý Băng Như nhìn xem.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều biết là chuyện gì.

Hai nam nhân không nhịn được cười.

Thẩm Nghiên bị họ cười có chút ngại ngùng, quay đầu đem ly rượu đặt tới bên miệng uống xuống, chốc lát ly rượu liền trống không.

"Lợi hại." Tô Thăng nhướn mày, "rượu Trạng Nguyên Hồng này ta chỉ có thể uống được vài ly, vì quá nồng."

"Vẫn tốt, nồng nhất vẫn là Thiêu Dao Tử."

Lời này của Thẩm Nghiên vừa nói ra, cả ba người đều nhìn nàng ta, Lý Băng Như cười nói: "Lẽ nào cô nương đã từng uống qua sao?"

"Ừ, chỉ uống được một ly, lúc đó ta uống qua Thiêu Dao Tử của Liêu Châu, đủ mùi vị nhất."

"Ồi chao, hiếm có, trong các cô nương cư nhiên có người thích uống rượu!" Tô Thăng vỗ tay một phát, "lần sau chúng ta uống rượu, cũng mời cô nương tới...."

"nói lên thiên cái gì?" Kỷ Đình Nguyên cắt ngang, "nàng ta không có chừng mực, người cũng không có chừng mực hay sao?"

Còn không phải vì Kỷ Đình Nguyên người sao, Tô Thăng cảm thấy oan uổng, cười nhạt một cái.

Kỷ Đình Nguyên đứng lên: "đi thôi, đã uống hai ly rồi."

Thẩm Nghiên chống bàn đứng lên.

Nàng ta học nam tử, thất đại ngọc ở eo, nhỏ bé tinh tế, giống một thiếu niên chưa trưởng thành. Nhưng trước ngực lại hơi nhô ra, rốt cuộc vẫn là cô nương mười tám tuổi.

Kỷ Đình Nguyên hơi do dự, nói với Tô Thăng, Lý Băng Như: "Các người tiếp tục uống, ta đi trước đây."

Biết rằng hẳn ta muốn đưa tiễn, hai người liền thức thời cáo biệt.

Thẩm Nghiên đi tới cửa, nhìn nam nhân bên cạnh chỉ cảm thấy mình như nằm mơ, sớm biết như thế này có thể khiến Kỷ Đình Nguyên đưa nàng ta trở về, nàng ta nguyện ý uống tới chết!

Tiểu cô nương một đường đều cười trộm, Kỷ Đình Nguyên chỉ cảm thấy đau não.

hắn ta nhất định là người cực tốt bụng mới nghĩ tới chuyện làm việc thiện này!

Mất thấy Thẩm Nghiên ngày càng đi gần mình, hắn ta nhướn mày: "Người đừng có được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, cách xa một chút."

một tiếng quát to lại khiến Thẩm Nghiên bị sợ nhảy dựng.

Thực ra nàng ta không phải cố ý, thực sự là không kiểm soát được mà đi sát về phía đó, hình như trên người Kỷ Đình Nguyên có gì đó thu hút nàng ta.

Nàng ta dựa sang bên cạnh.

"Lần sau đừng có tới quán rượu uống rượu một mình, không phải lần nào cũng gặp được ta đâu." Kỷ Đình Nguyên khuyên răn.

"Vậy ngày thường công tử tới đâu để uống rượu?"

Làm sao, lẽ nào còn muốn tới tìm hắn ta sao? Kỷ Đình Nguyên lạnh giọng nói: "Người đừng uống rượu nữa, một cô nương gia giống cái gì rồi."

"Uống rượu cũng không phân nam nữ, giống như nhà thơ tiền triều Ôn Thái Xuân rất biết uống rượu, do đó mới viết ra "sớm tối say nằm dưới bàn, tương tự mùa xuân này ", nữ tử vì sao không thể uống rượu? Ta còn muốn mở một quán rượu, thu thập rượu ngon khắp thế gian." Đến lúc đó, Kỷ Đình Nguyên ở trong quán rượu đó muốn uống loại nào cũng được.

"Đúng là một chí hướng to lớn." Kỷ Đình Nguyên lại cười nhạt, "người cũng không phải là Ôn Thái Xuân, người mở quán rượu sẽ chỉ hủy hoại thanh danh nữ nhi nhà quan của người mà thôi."

Nàng ta cắn môi: "Ta không quan tâm, dù sao thì trong mắt công tử, ta cũng chẳng có danh tiếng gì."

Kỷ Đình Nguyên ngơ ngẩn.

Hồi tưởng lại, hẳn ta thực sự đã từng mắng qua Thẩm Nghiên như vậy.

Nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt.

Mắt thấy đã đến trước cửa Thẩm gia, hẳn ta dừng lại, nhìn Thẩm Nghiên: "Thẩm cô nương, ta thật lòng khuyên ngươi một câu, ngươi không nên tiếp tục như thế này nữa."

"Cái gì tiếp tục?" Nàng ta ngẩng đầu, trong mắt phảng phất như có các mảnh nhỏ tinh quang lấp lánh, đường viền sắc nhọn của nó, có thể đâm thương người khác.

không, chỉ có thể đâm bản thân nàng ta bị thương mà thôi.

Kỷ Đình Nguyên nhàn nhạt nói: "Ngươi không cần tiếp tục thích ta nữa, ta sẽ không cưới ngươi."

Rốt cuộc vẫn là câu nói này.

Thẩm Nghiên nói: "Vậy công tử có cưới người khác không?"

Kỷ Đình Nguyên trầm mặc.

"Nếu như không có, vậy ta sẽ không đáp ứng công tử." Khóe mắt Thẩm Nghiên có chút nóng. "Kỷ Đình Nguyên, trước thời điểm đó, ta vẫn sẽ luôn thích công tử."

Mặc dù nàng ta không biết vì sao bản thân mình lại cố chấp như vậy, nhưng lần đầu tiên gặp hẳn ta liền khắc ghi trong lòng, hình bóng của hẳn ta, nhất cử nhất động của hẳn ta, bất kể là tốt hay xấu, Thẩm Nghiên đều không có cách nào quên được.

Hôm nay Kỷ Đình Nguyên đưa nàng ta về nhà, nàng ta càng không có cách nào quên được.

"Kỷ Đình Nguyên, hoặc là công tử càng hung dữ với ta hơn một chút."

Giọng nói nàng ta mềm mại, giống như loại kẹo ngọt nhất trên đời.

"Ngươi điên rồi." Kỷ Đình Nguyên nghiêng đầu, không nhìn nàng ta nữa, "trở về đi."

hắn ta quay lưng rời đi.

Thẩm Nghiên nhìn bóng lưng hẳn ta, muốn cười lại muốn khóc, hẳn ta lại cự tuyệt, nhưng mà hôm nay, sao hẳn ta lại không hung dữ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Bất kể Đại Yến hưng thịnh tới mức nào thì hàng năm tai ương vẫn ập đến, mặc dù Hoàng thượng đã tận sức đàn xếp cho lễ dân bách tính, nhưng chẳng thấm vào đâu, dân chúng lưu lạc khắp nơi.

Vào cuối tháng tám, Kỷ Đình Nguyên trình lên tấu chương, viết "thuyết lưu dân", đề nghị tăng cường ở phủ huyện, cho phép dân lưu lạc ở vùng phụ cận có thể nhập hộ tịch, các nơi dân cư thưa thớt như Tần Châu, Hồ Châu vừa đúng lúc có thể gia tăng dân số. Có hôm Hoàng thượng nhìn thấy tấu sớ này vô cùng mừng rỡ, cùng bàn với Cố Diên Niên, đồng thời hỏi thăm lý lịch của Kỷ Đình Nguyên ra sao.

Bởi vì Kỷ Đình Nguyên là quan viên lục phẩm, không được nhập diện tham dự buổi tảo triều, nên Hoàng thượng không có ấn tượng.

Cố Diên Niên cười nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, đó là nhi tử của Tri phủ Thuận Thiên Kỷ Chương, nhậm chức quan tại Sứ bộ, làm việc linh hoạt rất có chủ kiến."

"Vậy sao?" Hoàng thượng trầm ngâm, "hầu đã như vậy, nên tận dụng đồ vật, tận dụng người tài, liền phái hẳn ta đi giải quyết chuyện này..." sau đó cầm bút viết một đạo thánh chỉ.

"Hoàng thượng, tình trạng lũ lụt năm nay tốt hơn những năm trước, đặc biệt là sông Hồng, bởi vì được kịp thời tu sửa, nên không có tổn thất gì."

Là đang kể công của Tổng Văn.

Ông làm sao có thể không biết? Hoàng thượng buông bút xuống, thần sắc phức tạp.

Từ trước Hoàng thượng đã để lộ một chút ý nghĩ của mình trước mặt Cố Diên Niên, có ý muốn phế bỏ Thái tử, bởi vì Tổng Diệm làm việc không có phong phạm của người kế vị, nhưng đứa trẻ đó hiện nay đã thay đổi, lại sắp sinh cho ông một đứa cháu, Hoàng thượng cảm thấy vô cùng khó xử, thực sự không thể nói ra lời phế truất được, nếu làm vậy thì sau này ông làm sao đối mặt với đích trưởng tử, còn có mẫu hậu của nó nữa!

Vừa mới cách đây không lâu ông còn trách cứ Thái hậu hành vi không đúng, nếu như ông vô duyên vô cớ phế bỏ Thái tử, thì không phải bản thân ông cũng theo gót Thái hậu hay sao?

"Văn nhi là đứa trẻ tốt, nó làm việc ở bên ngoài, ngươi hãy chỉ giáo nó nhiều hơn... đúng rồi, Trẫm cũng dự tính để Thụy nhi tự mình mở phủ, hai huynh đệ chúng cũng có thể chăm sóc cho nhau."

Thân là Hoàng tử, ai không muốn đoạt đích? Chăm sóc nhau kiểu gì đây? Cố Diên Niên thầm nghĩ đây là Hoàng thượng không muốn đưa ra bất kỳ một quyết định nào, dự định tiếp diễn cục diện hiện tại!

Hoàng thượng đang trốn tránh, nhưng Cố Diên Niên không giám truy vấn, đáp một tiếng rồi cáo lui.

Hoàng thượng nhìn tấu chương, bóp mi tâm, nghĩ ngợi chốc lát liền đứng lên, vịn tay thái giám đi vào nội thất nghỉ ngơi.

Tình trạng hiện nay Hoàng thượng thật sự không dám chết, chỉ có thể mong đợi bản thân có thể sống thêm vài năm, như vậy mới có thời gian sắp xếp những chuyện phía sau, để tránh chỉ vì nhất thời lựa chọn sai lầm, dẫn tới Đại Yến suy bại.

"Thuốc đại bổ đâu?"

"Đến rồi đây." Thái giám bưng tới, "Hoàng thượng không sợ đắng sao?"

Đắng đến mấy cũng phải uống. Hoàng thượng ừng ực vài ngụm liền uống hết, nằm xuống giường nhắm mắt đi ngủ.

Sau khi Tống Thụy được phong Tĩnh Vương dọn đến Tĩnh vương phủ, ngay sau đó có một đạo thánh chỉ lệnh cho Kỳ Đình Nguyên rời Kinh đi trấn an, sắp xếp cho nạn dân ở các nơi.

Kỳ Chương vô cùng kinh ngạc, nhìn nhĩ tử: "Con viết 'thuyết lưu dân' từ lúc nào, sao ta chẳng biết gì?"

Liêu thị nói: "Ông biết mới lạ đấy, từ sáng tới tối nó nghĩ cái gì, chúng ta có ai hiểu được hay sao?" Ngoài miệng thì ghét bỏ, nhưng lại sai gã sai vặt mang thêm mấy bộ y phục, "thời tiết sắp lạnh rồi, đừng để nó bị đông lạnh, một khi ra ngoài liền nhớ phải tùy thân mang theo vũ khí, những nạn dân kia có những kẻ dối đến phát điên, nói không chừng sẽ lao tới cướp bóc, không được để Đình Nguyên bị thương!"

Mẫu thân thường xuyên trách cứ, nhưng trong nháy mắt, Kỳ Đình Nguyên hiểu được mẫu thân rất yêu thương mình, chỉ là ngôn từ cử chỉ ngày thường của bản thân mình không được mẫu thân yêu thích.

"Nuông, người yên tâm, cũng không phải đến nơi nguy hiểm gì, con chỉ là trợ giúp quan viên địa phương thôi."

"Dù sao con phải nhớ làm việc cẩn thận, tính tình của con như vậy ta không yên tâm." Liêu thị nhịn không được lau nước mắt, bà vẫn luôn cảm thấy nhĩ tử của mình là một tiểu tử tóc mọc lưa thưa, còn chưa trưởng thành.

Kỳ Dao kéo tay mẫu thân: "Ca ca thông minh đến chừng nào cơ chứ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nhất định sẽ bình bình an an!" Ca ca chính là nhìn thi hồ đồ, nhưng thực ra làm việc gì cũng có nguyên tắc, giống như kiếp trước vậy, nếu chuyện này hoàn thành, đợi đến khi hồi Kinh nhất định sẽ được thăng quan.

Vẫn là muội muội hiểu hần ta, Kỳ Đình Nguyên cười cười: "Dao Dao, ta sẽ mang quà về cho muội."

Ngân vạn lần đừng có mua búp bê sứ gì đó, còn nếu mua châu bảo, hiện nay năng cũng không quá ham thích, Kỳ Dao nói: "Muội muốn măng khô Kiến Châu, nghe nói cực kỳ tươi ngon."

Mèo con tham ăn, Kỳ Đình Nguyên cười: "Được, mang một đồng về cho muội," hần ta kêu gã sai vặt mang hành lý tới cáo biệt cùng phụ mẫu, "nếu không có gì ngoài ý muốn, tháng ba sang năm là có thể trở về, phụ thân, mẫu thân bảo trọng."

Kỳ Chương không nở xà nhĩ tử, chỉ là nam nhĩ chỉ tại bốn phương, ông vỗ vỗ bà vai nhĩ tử: "Ồ bên ngoài làm việc phải khiêm tốn, đừng khư khư cố chấp, phải biết lắng nghe ý kiến, những quan viên đó đều là người lão làng dày dạn kinh nghiệm..." đang nói thì nghe thất gã sai vặt bẩm báo là Tạ Minh Kha tới Kỳ gia.

Nhất định là tỷ tỷ lo lắng cho ca ca, Kỳ Dao bước vội ra đón, ngọt ngào nói: "Tỷ phu, có phải tỷ tỷ báo huynh tới?"

"Cho dù Nguyệt nhĩ không nói, ta cũng sẽ tới." Tạ Minh Kha cười, mang hai đôi giày đưa cho Kỳ Đình Nguyên, "hàng làm cho huynh, vừa đúng lúc có thể dùng đến, lần này huynh đi tới năm Châu, sợ rằng dễ gãy sẽ bị thủng cả lỗ mắt," lại dặn dò thêm, "hầu như gặp khó khăn gì, có thể đi tìm Tường lão gia Tường Tiến Khôn, ông ấy có quan hệ sâu xa với Tạ phủ chúng ta, nhất định sẽ trợ giúp huynh."

Tường Tiến Khôn là nguyên lão tam triều, vì nguyên do thể chất suy yếu nên sớm cáo lão hồi hương, về Kiến Châu ở cùng con cháu, Kỳ Chương đại hi: "mau cảm tạ Minh Kha!"

"Đa tạ muội phu." Kỳ Đình Nguyên tạ ơn, nhưng trong lòng không hề để ý, hần ta từ trước tới nay là người kiêu ngạo, cảm thấy dựa vào năng lực của bản thân hoàn toàn có thể giải quyết được, nhưng Tạ Minh Kha xác thực có ý tốt, "muội phu, xin chuyển lời tới đại muội muội, để muội ấy đường thai cho tốt."

"Được." Tạ Minh Kha hơi mỉm cười.

không trì hoãn thêm nữa, Kỳ Đình Nguyên cáo biệt với mọi người, xuất môn rồi đi.

Kỳ Dao nhìn ngoài cổng hơi hơi xuất thần, Kỳ Đình Nguyên rời Kinh, Dương Thiệu có lẽ cũng biết tin, nhưng hần cư nhiên không tới, nhắc tới mới nhớ cũng hơn một tháng không gặp hần rồi.

hần rất bận sao?

Nhưng mà Kỳ Đình Nguyên lại nhìn thấy Dương Thiệu ở trên đường, hần đi ra từ quán trà cùng Tà đô ngự sử Đồ Sát Viện Đào Tư Thuận, hai người nói nói cười cười, dường như rất vui vẻ, Kỳ Đình Nguyên đang muốn tiến lên hần huyền vài câu đề cáo biệt, ánh mắt lại bị thu hút bởi sợi kết trường thọ trên cổ tay Dương Thiệu.

Bởi vì Dương Thiệu cầm túi rượu, ống tay áo rộng trượt lên, nên nhìn thấy rất rõ ràng.

Kỳ Đình Nguyên phát hiện cái đó giống hệt sợi kết mà mình đeo.

Sợi kết này là muội muội tặng hần ta vào dịp tết Đoan Ngọ năm nay, phần đuôi sợi kết có gắn vài hạt châu màu trắng, điểm khác biệt duy nhất ở sợi kết Dương Thiệu đang đeo chính là màu sắc của hạt châu.

Đó khẳng định là do muội muội làm!

Bình thường hần ta đều ở bên ngoài uống rượu ít khi ở nhà, lần trước Kỳ Dao khai báo mọi chuyện với phụ mẫu hần ta chẳng hề hay biết, nhưng lúc này hần ta lập tức nghĩ tới Dương Thiệu tặng muội muội một con mèo, trước đây cũng tặng một con rùa, đột nhiên có chút bưng bình, xem ra muội muội cùng Dương Thiệu lưỡng tình tương duyệt, vậy Hầu gia không phải sẽ trở thành nhị muội phu của hần ta hay sao?

Trong lòng không khỏi vui mừng, muốn tiến tới nói chuyện, kết quả chỉ trong chốc lát, Dương Thiệu đã ngồi vào xe ngựa dừng trước quán trà, phu xe nhanh chóng đánh ngựa chạy về phía trước.

Thôi, đợi khi trở về gặp nhau cũng không muộn, Kỳ Đình Nguyên quay người đi về hướng công thành.

.....

Nổi tiếp nạn hạn hán vào tháng bảy tháng tám, Kinh thành đột nhiên bùng phát nạn châu chấu, nông dân không thu hoạch được hạt gạo nào, toàn bộ đều hướng tới Kinh thành xin miếng cơm ăn.

Kỷ Dao vừa mới đi thăm ty tử trở về, chỉ thấy ở đầu đường Bạch Tượng dựng lên một dãy lều, rất nhiều nạn dân xếp hàng ở đó, vô cùng chật chội.

Nàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nói với Mộc Hương ở bên ngoài kiệu: "Người đi xem xem có chuyện gì."

Mộc Hương vội vàng đi tìm hiểu, qua một lúc trở về bẩm báo: "cô nương, là Chu cô nương!" Ấn tượng của Mộc Hương đối với Chu cô nương cũng rất tốt, lần trước ở Ngọc Mãn Đường chính nghĩa giúp đỡ, ở Hầu phủ còn cùng thưởng hoa với cô nương. "Chu cô nương mua rất nhiều gạo để phát cháo, ai ai cũng khen nàng là bồ tát sống."

Chu Lương âm bồi vì được Hoàng thương ban thưởng qua, tiền tài không thiếu, kiếp trước cũng từng phát cháo như vậy, mặc dù kết quả tốt, nhưng quá trình không hề thuận lợi.

Kỷ Dao trầm ngâm chốc lát, bước xuống kiệu.

"cô nương muốn đi đâu vậy?"

"đi xem Chu cô nương." Kỷ Dao vịn tay Mộc Hương, tránh khỏi nạn dân trực tiếp đi tới dãy lều.

Chu Lương âm vì muốn hoạt động một cách thuận tiện, nên trang điểm vô cùng gọn gàng, cả người không mang một kiện trang sức nào, tóc đen búi lên, cầm một chiếc trâm mộc, càng hiện rõ dung mạo thanh lệ vô song.

Nhìn thấy Kỷ Dao, nàng ta rất kinh ngạc vui mừng: "Kỷ cô nương, lâu rồi không gặp! cô nương tới gặp ta sao, hay là đúng lúc đi qua chỗ này?"

"Ta trở về từ chỗ ty tử, nghe nói cô nương đang phát cháo nên tới xem." Trước đây Kỷ Dao đối với hành động của Chu Lương âm chẳng hề để ý, chỉ cảm thấy nàng ta làm vậy để mua danh chuộc tiếng, lợi dụng thanh danh của phụ thân để lôi kéo lòng người, hiện tại nàng lại không hoài nghi chút nào, nhưng vì nguyên do Tạ Minh Châu nhất định sẽ tham dự vào chuyện này, nên nàng muốn nhân cơ hội diệt trừ tận gốc tai họa ngầm Tạ Minh Châu, tránh cho sau này lại nháy ra làm hại đến ty tử.

"Chu cô nương trách tâm nhân hậu, ta vô cùng khâm phục và kính trọng." Kỷ Dao mỉm cười nhẹ nhàng, "ta muốn xuất ra chút sức lực, không biết Chu cô nương có để ý hay không?"

"Sao có thể để ý được, cô nương tới giúp thì tốt quá, có thể trợ giúp cho càng nhiều nạn dân hơn." Chu Lương âm kéo tay nàng, "ta hiểu được cô nương là người thiện tâm."

Ồi, nàng chẳng được tính là thiện tâm đâu, đặc biệt là kiếp trước... nhưng vì sao kiếp này Chu Lương âm lại tin tưởng nàng như vậy? Kỷ Dao sờ sờ mặt, bản thân mình lúc mười bốn tuổi thực sự khiến người khác yêu thích như vậy sao?

Thấy bộ dáng nàng nghi hoặc không hiểu gì, Chu Lương âm mỉm cười, nàng ta cảm thấy Kỷ Dao ngây thơ hồn nhiên đến đáng yêu.

"Mộc Hương." Kỷ Dao lấy ngân lượng từ trong hà bao ra, "người tới tiệm gạo mua hai mươi lăm cân gạo, kêu bọn họ nhanh chóng nấu chín, lập tức mang tới đây."

"Vâng." Mộc Hương lập tức đáp ứng, nhanh chóng rời đi.

Kỷ Dao đứng cùng một chỗ với Chu Lương âm, thấy nàng ta có lúc nhìn thấy nha hoàn không kịp phát cháo liền đích thân múc cháo giao cho nạn dân, giọng nói dịu dàng, không khỏi nghĩ tới gia thế của Chu Lương âm, nàng ta ít nhiều có bị ảnh hưởng bởi Chu đại nhân đi? Nàng bước lên hai bước, lau đi vết cháo dính trên tay áo của Chu Lương âm: "Chu cô nương, nạn dân quá nhiều, chúng ta nên cẩn thận một chút, tránh gây nên náo động."

Chu Lương âm ngăn ra, một lúc lâu sau mới nói: "Đa tạ nhắc nhở." Sau đó liền ghé tai nói với nha hoàn vài câu.

Hôm nay không chỉ có Chu Lương âm mà còn có những người giàu khác cũng phát cháo, cho nên trên đường vô cùng lộn xộn, Dương Thiệu thân là Đô đốc ngũ quân, vì đảm bảo sự an toàn của Kinh thành nên tới tuần tra.

đi tới đường Bạch Tượng, từ xa đã nhìn thấy Kỷ Dao, nàng đang đứng trước một thùng cháo, xung quanh lộn xộn nhốn nháo, chỉ có nàng giống như sắc màu tươi sáng nhất trên thế gian, không kịp đề phòng mà rơi vào trong mắt.

Dương Thiệu ngồi trên lưng ngựa, cầm túi rượu lên uống một ngụm.

Trần Tố nhìn thấy, cảm thấy gần đây Hầu gia càng thích uống rượu hơn rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể uống một hai ngụm, hẳn ta nhỏ giọng nói: "Hầu gia, là Kỷ nhị cô nương."

hắn cũng không phải bị mù, lẽ nào không nhận ra hay sao?

Đôi mắt, cánh mũi, đôi môi đỏ hẳn đã quá quen thuộc, ánh mắt Dương Thiệu lướt qua cần cổ thon dài của nàng, vạt áo tuyết trắng, rồi xuống dưới đường cong tuyệt đẹp, ả ả ả có thể nhìn thấy bông hoa thực được màu mận tím nở rộ trên chỗ cao ngất ấy.

Trần Tố khuyên bảo: "Hầu gia, có cần đi gặp Kỷ nhị cô nương, đã lâu Hầu gia...."

Còn chưa nói hết lời, Dương Thiệu đã quay đầu ngựa lại, đi tới một con đường khác.

Gặp mặt có gì tốt, có chỗ nào của nàng mà hắn chưa nhìn qua, cho dù thoát sạch hết, hiện nay hắn cũng chẳng có chút hứng thú nào.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Tạ Minh Châu im hơi lặng tiếng đã lâu, đến nay rốt cuộc cũng đợi được cơ hội để bản thân ả cứu vớt lại chút danh tiếng.

Mới sáng sớm ả đã sai hạ nhân đi mua gạo, mang về nhà bếp nấu thành cháo.

Tạ Nhị phu nhân biết tin nên đến hỏi thăm.

"Nương, người chưa nghe được tin gì hay sao, không lâu trước đây phát sinh nạn châu chấu, hiện nay trong Kinh thành đều là nạn dân, Hoàng thượng cho phép phát cháo cứu tế, Tạ gia chúng ta đương nhiên không thể thờ ơ bàng quan."

Khó có khi nữ nhi thiện tâm như vậy, nhưng Nhị phu nhân lại lo lắng: "Nạn dân cái gì, nạn châu chấu mới xảy ra bao lâu mà trong nhà ngay cả một hạt gạo cũng không có cơ chứ, chẳng qua chỉ là muốn tôi chiếm chút lợi mà thôi. Những người đó, cố ý mặc rách mặc đói, cũng không biết trên người có mắc bệnh gì hay không, con phải cẩn thận..." lại thở dài một hơi, "ca ca con ở trong ngục chịu khổ, nào thấy ngục tốt tốt bụng giúp đỡ đâu."

Nghĩ tới chuyện này bà ta lại tức giận chết, cố tình nhà lao đó lại thuộc sự quản lý của phủ Thuận Thiên, bị Kỳ Chương quản tới mức kỉ luật nghiêm minh, không có chỗ nào chui được.

Tạ Minh Châu thăm nghĩ đợi à ngốc đầu trở lại, tự nhiên sẽ cứu ca ca.

À trở về phòng trang điểm một phen, liền ra lệnh cho hạ nhân tới đường Bạch Tượng tìm một vị trí thích hợp.

Kết quả lều chưa dựng được bao lâu, liền phát hiện có người tới chặn ngang một chân, kêu người đi hỏi mới biết là chất nữ của Tả thị lang Hộ bộ Chu đại nhân, tên Chu Lương âm.

À vụng trộm đi quan sát, chỉ thấy Chu Lương âm bộ dáng dịu dàng thanh lệ, chẳng hiểu sao liếc mắt nhìn thấy tướng mạo có chút giống Kỳ Nguyệt, có điều Kỳ Nguyệt hơi lạnh nhạt, nàng ta có phần xinh đẹp tuyệt trần hơn. một cô nương không danh không tiếng, ăn nhờ ở đậu ở nhà người khác, cư nhiên dám tới tranh giành danh tiếng với ả?

Tạ Minh Châu vô cùng căm tức, đang lúc nghĩ kế, lại biết tin Kỳ Dao cũng ở cùng một chỗ với Chu Lương âm, lửa giận của ả liền vọt lên đỉnh.

Chính vì Kỳ Dao, ả mới rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, bị các quý nữ khinh thường, không thể không tránh đi, đợi cho mọi người quên đi chuyện xấu của ả.

Dù sao cũng phải xả ra nỗi bức tức đó, một lần hành động hủy đi cả hai người này!

À lập tức quay người, kêu vài gã sai vặt tới nói nhỏ, đưa cho chúng một thỏi bạc: "đi nói với Từ Lộ, bảo hắn ta nhất định phải hoàn thành cho ta."

Từ Lộ là tâm phúc của Tạ Minh Thiệu, hiện nay Tạ Minh Thiệu ngồi tù, Từ Lộ này cũng muốn báo thù thay cho chủ tử.

Gã sai vặt lĩnh mệnh, nhanh chóng bước đi.

Tạ Minh Châu lại tiếp tục phát cháo, thậm chí còn mở rộng thêm một lều phát cháo nữa, thu nạp càng nhiều nạn nhân tới xin cháo, bởi vì ả biết nghĩa cử cao đẹp này nhất định sẽ truyền tới tai Trường công chúa Thọ Xuân, Thọ Xuân công chúa tin phật, thường tới Tịch Diệu Am, biết được tin này nhất định sẽ cho mời ả.

Lại nói sau khi Tống Thụy mở phủ, giống như ngựa hoang thoát cương ngày ngày tiêu dao ở bên ngoài, hôm nay nghe nói nạn dân tiến vào nội thành nên cũng tới ngó xem sao, đi tới đường Bạch Tượng liền phát hiện ra Kỳ Dao.

hắn ta dừng bước, suy nghĩ chốc lát liền quay người đi tới Sở Vương phủ, ngày tốt như vậy, không thể không mời Nhị ca ra ngoài đi dạo được!

Bởi vì hành động của Tạ Minh Châu nên ít đi rất nhiều nạn dân, mọi người đều đi tới lều của ả, Kỳ Dao liền biết Tạ Minh Châu nhất định đã ra tay rồi.

Kiếp trước, vào lúc này, Tạ Minh Châu đã bị bại vài lần dưới tay Chu Lương âm, sau đó khi ả phát cháo lại phát hiện Chu Lương âm cũng đang phát cháo, liền giờ thủ đoạn bản thủ để hãm hại, khiến Chu Lương âm bị tai bay vạ gió, nhờ có Tống Văn ra tay mới cứu vãn được cục diện. Nhưng bởi vì kẻ ra tay hãm hại biến mất tăm mất tích, nên không thể hỏi tội Tạ Minh Châu được, lúc đó nàng ta từ địch của Chu Lương âm, biết rõ là Tạ Minh Châu hạ thủ nhưng không hề báo cho họ biết.

Giả sử lần này Tạ Minh Châu tiếp tục giả trò, nàng nhất định sẽ lộ à ra!

Kỳ Dao thấy cháo trong nhà đã mang tới, nói với Mộc Hương: "đi tìm sáu tên sai vặt thân hình cường tráng, ta muốn giao việc cho họ."

Mộc Hương đáp lời.

Đợi gã sai vặt tới, Kỳ Dao nhỏ giọng phân phó.

Chu Lương âm thấy thần sắc nghiêm trang của nàng, quan tâm hỏi: "Kỳ cô nương, nhìn cô nương có chút bất an, có phải do suy nghĩ quá nhiều."

"Có thể là ta nhất gan, rất ít khi đối diện với nhiều người như thế này."

Nhìn thế nào cũng thấy Kỳ Dao là một cô nương mềm mại, chưa từng chịu khổ, còn nàng ta lúc ở Thanh Châu đã tận mắt chứng kiến phụ thân nhảy xuống sông, bị dòng nước cuốn trôi, từ đó về sau nàng ta liền cảm thấy chẳng còn chuyện gì đáng sợ hơn thế nữa. Nàng ta ôm lấy bả vai Kỳ Dao: "cô nương liền đứng bên cạnh ta, không cần sợ hãi."

Động tác quá thân mật, Kỳ Dao cảm thấy không quen: "không sao, Chu cô nương mau đi phát cháo đi, nhiều cháo như vậy, nói không chừng phát không hết đâu."

Chu Lương âm cười: "Vay cô nương tránh đi một chút, cẩn thận dính cháo lên người."

Kỳ Dao mặc áo váy rất đẹp, có lẽ là mới may, nhất định là nàng nhất thời nảy sinh ý nghĩ tới thăm mình, sau đó mới nghĩ tới chuyện mua gạo phát cháo.

Chu Lương âm suy nghĩ chốc lát, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng la đầu đón, nàng ta ngẩng đầu lên xem, chỉ thấy một nam tử trung niên mặc quần áo rách nát ôm bụng đi tới: "Các người rút cuộc phát cháo gì, ăn vào khiến ta đau bụng, có phải là bên trong bỏ gạo mốc gạo hỏng? Tiệm gạo bán không nổi mới mang ra cho các người làm việc thiện, các người không coi mạng chúng ta là mạng người!"

Quả nhiên tới rồi, Kỳ Dao nhỏ giọng kêu gã sai vặt trông chừng người này, tránh cho hắn ta trộn lẫn vào đám đông, nhân lúc hỗn loạn mà trốn đi.

"Vị đại ca này, nhất định là hiểu lầm," Chu Lương âm ôn nhu nói, "gạo mà chúng ta mua đều là gạo mới, vận chuyển từ Tần Vệ tới, có lẽ là người bị bệnh rồi, không bằng đi khám đại phu..."

"Khám đại phu cái gì!" Kẻ đó kêu toáng lên, "ta chính là ăn cháo mới đau bụng, cháo này của người có độc, hai người các người là kẻ độc ác, tại sao lại muốn hại chúng ta?" đang nói, từ trong miệng đột nhiên phun ra một búng máu.

Lời nói vừa rồi không nhất định có tác dụng, nhưng máu này là chân thật, đám người nhất thời loạn hết cả lên, người người kinh hoàng, có kẻ nhất gan liền lao vào bên trong lều chất

vấn: "Các người không phải là thực sự hạ độc đầy chứ? Con ta còn nhỏ như vậy, làm sao có thể chịu được?"

Kẻ gây loạn vừa rồi thấy vậy còn chưa đủ loạn, hấn ta trực tiếp nôn ra máu, lẫn lộn trên đất.

Có lẽ ngay từ đầu trong miệng gã ngâm đồ gì đó, tương tự như máu, cắn vào liền chảy ra, Kỳ Dao kéo Chu Lương âm: "Chúng ta mau đi."

Chu Lương âm kinh ngạc nhìn Kỳ Dao, có chút nghi hoặc, nhưng nàng ta cũng biết rõ hôm nay nhất định là bị người khác hãm hại, nếu không sao đột nhiên lại có người nôn ra máu? Gạo của nàng ta đều là gạo tốt, nàng ta không hề tiện tới mức lấy gạo mốc gạo hỏng đi cứu tế nạn dân.

"Chúng ta rời đi rồi, không phải sẽ bị oan uổng hay sao?" Chu Lương âm không cam tâm, nàng ta nhìn gã sai vật của Kỳ Dao, "chúng ta nên bắt kẻ đó lại, thẩm vấn rõ ràng."

Đầu óc cũng không tệ, Kỳ Dao nói: "Đúng là nên bắt, nhưng ta cảm thấy chúng vẫn còn có hậu chiêu, cô nương gia như chúng ta thân thể yếu ớt, vạn nhất bị thương thì biết làm sao?"

Chu Lương âm trầm ngâm.

sự huyền ảo ở đường Bạch Tượng rất nhanh đã bị binh sĩ tuần tra phát hiện ra, bẩm báo Dương Thiệu.

Trần Tố hỏi: "Là ở đâu đường, hay cuối đường?"

"Đầu đường, hình như là lều phát cháo của hai vị cô nương, có nạn dân ăn cháo bị đau bụng."

Nạn dân gì, thời điểm này tới gây chuyện không nhất định là nạn dân, trùng hợp như vậy, đúng vào lều phát cháo của Kỳ Dao và Chu Lương âm, Chu Lương âm này kiếp trước gây thù chuốc oán vô số, kiếp này e rằng cũng là như vậy, còn về Kỳ Dao... kẻ phiền phức, Dương Thiệu thầm nghĩ một câu, đang yên đang lành lại muốn phát cháo làm loạn, hấn không đi không được, có lẽ chỉ là tai nạn!

Dù sao cũng ở trong phạm vi chức trách của hấn, Dương Thiệu phóng ngựa tới đường Bạch Tượng.

Chỉ trong chớp lát, không chỉ có kẻ cầm đầu kia ngã xuống đất, mà còn thêm một kẻ nữa, lúc này loạn thành đoàn, đám nạn dân thị nhau tiến lên chất vấn, Kỳ Dao kêu gã sai vật chặn lại, vội vàng rời khỏi lều phát cháo cùng Chu Lương âm. trên đường càng thêm chật chội, Kỳ Dao không hề buông lỏng cảnh giác, nàng nhớ rằng Tạ Minh Châu còn có hậu chiêu.

Chính vào lúc này, ả sẽ phái một người tới...

Nàng nhìn phía trước, đột nhiên dừng lại.

Ở chỗ xa, cách mười mấy bước, có một đại hán thân thể cường tráng xách một thùng cháo đi tới chỗ hai người họ, về mặt kẻ đó có chút dữ tợn, bên trong thùng là cháo loãng nóng hổi, hơi nóng cuộn cuộn bốc lên.

"đi, lùi ra sau," Kỳ Dao lại hét lên với gã sai vật, "đề ý hấn ta!"

Chu Lương âm tự thấy mình ở Kinh thành không kết thù với ai, trừ cô nương lần trước vung roi ngựa ra, cho nên lúc này cả đầu nàng ta mơ hồ, đơn giản là bị Kỳ Dao dắt mũi đi.

Hai người lùi ra sau.

Đúng vào lúc này, đại hán bước nhanh đuổi theo, dường như không xách nổi thùng cháo, cả thùng cháo đột nhiên bay lên cao, đổ về hướng đám người Kỳ Dao.

Cháo nóng như vậy, nếu như dính lên mặt, có đẹp như hoa như ngọc tới mức nào thì cũng sẽ bị hủy hết, Kỳ Dao che mặt, quát to: "Chu cô nương, mau tránh sang bên cạnh."

May mà cách đại hán đủ xa, nàng ngược lại không sợ, binh sĩ cũng sẽ đến ngay lập tức.

Nhưng nạn dân xung quanh thì bị dọa tới mức hồn bay phách tán, tán loạn va chạm vào nhau, trong phút chốc, có bóng người nhảy từ trên lưng ngựa xuống, một phát đập lên thùng cháo, thùng cháo vốn dĩ bay về phía trước, đột nhiên bay lên cao, giống như pháo hoa bắn lên trời vậy, bay thẳng lên giữa không trung, sau đó "ào ào" một tiếng rồi xuống bên cạnh nạn dân.

Nước cháo bắn tứ tung, giống như giọt mưa trắng đục rơi xuống.

"Bắt lại cho ta!" Người đó lại trở về lưng ngựa, lớn tiếng quát.

Kỳ Dao mới phát hiện ra cư nhiên là Dương Thiệu, trong lòng nàng vui mừng.

Nhưng đại hán kia có võ công, các binh sĩ xông lên, hấn ta đột nhiên rút ra một cây đao, giao đấu với các binh sĩ.

Nạn dân ở xung quanh lại được phen kinh sợ, tiếp tục loạn thành một nồi cháo.

Bên tai Kỳ Dao đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi khẽ: "Kỳ cô nương, mau tới đây!"

Nàng nhìn theo hướng của tiếng nói, phát hiện ra Tống Văn.

không biết hấn ta tới đây từ khi nào....

Nhưng nàng sao có thể qua đó?

Nàng sẽ không tới chỗ Tống Văn, hơn nữa, bên cạnh nàng còn có một Chu Lương âm!

Thấy nàng chậm chạp không động, Tống Văn gấp gáp, sợ nàng bị thương nên nhanh chân bước tới. đang lúc sắp đụng vào cánh tay của Kỳ Dao, đột nhiên xuất hiện một chiếc roi ngựa quất tới, giống như tia chớp, cứng rắn bức hấn ta lùi lại một bước.

trên thế gian này cư nhiên còn có người dám làm vậy với hấn ta?

Tống Văn nổi giận, đang muốn phát hỏa, lại nhìn thấy một thân ảnh màu đỏ nhạt giống như lá rụng bay tới.

nhẹ nhàng như vậy, mong manh yếu đuối, nếu hấn ta tránh ra cô nương đó nhất định sẽ bị ngã, chính vào lúc hấn ta do dự, cô nương đó đã đụng vào lòng hấn ta.

Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Tổng Vân, khỏe miệng Dương Thiệu nhếch lên, tiền phạt tiền tới Tây Thiên, Chu Lương âm này kiếp trước là của hắn ta, kiếp này vẫn nên thuộc về hắn ta đi, ít tới đây đưa với người khác thôi!

hắn quay người rời đi.

Khi đi ngang qua Kỳ Dao, vốn dĩ không muốn để ý tới nàng, nhưng nhìn thấy nạn dân xung quanh như châu chấu bay loạn, hắn đột nhiên bắt lấy tay Kỳ Dao, đưa nàng ra khỏi đường Bạch Tượng.

hắn bước đi cực nhanh, Kỳ Dao bước theo có chút loạn choạng, kêu lên: "Hầu gia, ngài chậm một chút."

hắn đột nhiên dừng lại.

"Sau này đừng xuất đầu lộ diện làm những việc như thế này nữa," Dương Thiệu lạnh giọng quát mắng, "nếu không phải là ta, nàng hôm nay làm sao có thể may mắn thoát khỏi đây."

Giọng điệu rất không tốt, nhưng Kỳ Dao cảm thấy hắn đang lo lắng cho mình, trong lòng vẫn cảm thấy vui mừng. Mặc dù rất lâu không gặp, nhưng biết nàng gặp nguy hiểm, hắn liền tới ngay lập tức.

Có điều cho dù hắn không tới, thùng cháo kia cách xa như vậy nên cũng sẽ không có chuyện gì, hơn nữa nàng đã cho người để ý kẻ xách thùng cháo rồi, hiện nay có Dương Thiệu xuất thủ, Tạ Minh Châu khẳng định không thể trở mình được nữa, nếu như tội nặng hơn một chút, nói không chừng à cũng sẽ ngồi tù giống ca ca ả. Kỳ Dao vui như hoa nở, hoàn toàn không tức giận: "Ta nhớ rồi, Hầu gia."

Ngoan như đứa trẻ, Dương Thiệu sừng sốt, vô thức nói: "Biết là tốt, trở về đi."

Nhanh như vậy đã kêu nàng rời đi? Xem ra hắn thực sự rất bận, Kỳ Dao nhìn hắn chăm chú, đang muốn nói chuyện, đột nhiên kiêng mũi chân, cầm khăn tay lau mặt hắn.

"Làm cái gì?" hắn cau mày.

"Có một chút..." nàng đụng vào mặt hắn, có lẽ do vừa rồi đá thùng cháo nên bị dính vào, "là nước cháo, ngài đợi một chút."

Ngón tay mát lạnh của nàng lướt nhẹ qua môi hắn.

Đôi môi đỏ mọng gần trong gang tấc, hơi thở như lan, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng hàng lông mi dài cong, sống mũi cao thẳng, gò má trong trắng lộ hồng của nàng.

Dường như có một chiếc lông vũ quét nhẹ qua trái tim hắn, ánh mắt Dương Thiệu càng ngày càng sâu, đột nhiên bắt lấy tay nàng bắt nàng dừng lại: "Chỉ là nước cháo thôi, không cần quán."

"đã lau sạch rồi." Kỳ Dao cầm khăn tay đưa hắn xem, "ngài tốt xấu gì cũng là Đô đốc, lẽ nào mang khuôn mặt dính đầy nước cháo đi tuần tra hay sao?"

Vậy cũng không cần nàng quán, Dương Thiệu nói: "Được rồi, người đi đi."

hắn huyt sáo một cái, tọa kỵ lập tức chạy tới.

hắn xoay người lên ngựa.

Có thể là gấp gáp đi giải quyết chuyện vừa rồi? Kỳ Dao thấy hắn vẫn trung ra một bộ mặt nghiêm túc, rốt cuộc cũng cảm thấy có chút kì quái, muốn hỏi hắn vì sao lâu như vậy mới xuất hiện, nhưng cuối cùng không hỏi. Là bản thân nàng muốn suy nghĩ, hắn cũng đồng ý rồi, nếu bây giờ hỏi hắn thì không thỏa đáng lắm, nàng có chút nghi hoặc quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng thướt tha của tiểu cô nương, Dương Thiệu gỡ túi rượu đưa tới bên miệng uống một ngụm, đột nhiên nhỏ giọng mắng một câu, rồi giục ngựa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Vừa rồi Chu Lương âm đột nhiên bị một lực đẩy ra, căn bản không thể kiểm soát, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình ngã vào lòng của một nam nhân xa lạ.

Nàng ta xấu hổ đỏ bừng cả mặt, vội vàng nói: "Xin lỗi, vị công tử này, không cần thận dụng phải ngài rồi."

không liên quan tới nàng ta, một cô nương gia không thể có được tốc độ nhanh như vậy, Tổng Vân ôn nhu nói: "không cần tạ lỗi, người có bị thương không?" Ánh mắt rơi xuống khuôn mặt của nữ tử, lúc này mới nhìn rõ dung mạo của nàng ta.

Mất phương mây liễu, môi đỏ mũi quỳnh, màu da tuyết trắng làm người khác phải sáng ngời đôi mắt, hắn ta hơi giật mình, dâng lên một loại cảm giác như đã từng quen biết...bởi vì trên gò má nàng ta có một vết sẹo rất nhỏ gần như không thể nhìn thấy, hình như có liên quan tới kì ức nào đó, hắn ta đột nhiên có chút hoảng hốt.

"Ta không bị thương."Sau khi Chu Lương âm đứng vững, nhìn một cái thùng cháo bị đổ trên mặt đất, hơi hơi thở dài, "không nghĩ tới sẽ có kết quả như thế này, vốn dĩ cho rằng..." có thể cứu giúp nạn dân một cách tốt đẹp, để bọn họ được no bụng, ai ngờ ngược lại lại hại bọn họ.

Thực sự là phát sinh náo động như Kỳ Dao nói!

Nghĩ tới Kỳ Dao, Chu Lương âm đôi mắt nhìn bốn phía, nhưng không thấy Kỳ Dao đâu, vừa rồi khi bọn họ ở cùng nhau, hình như vị công tử này muốn đi tới gặp Kỳ Dao, nhưng sau phút chốc nàng ta lại bị đẩy ra.

"Kỳ cô nương đâu?" Nàng ta vội hỏi.

Bị Dương Thiệu đưa đi rồi, chiếc roi ngựa vừa rồi khẳng định là kiệt tác của hắn, sắc mặt Tống Văn có chút trầm xuống.

Có một nha hoàn nhìn thấy, nhỏ giọng nói: "Được một nam tử cứu đi, có lẽ bọn họ quen biết nhau."

Chu Lương âm thờ phào một hơi, cáo từ Tống Văn: "Lều phát cháo là do ta dựng lên, cần phải đến nha môn một chuyến để bẩm báo rõ ràng, chuyện hôm nay xin công tử lượng thứ."

Chẳng hiểu tại sao lại bị phá đám, nàng ta phải tìm ra kẻ sai khiến phía sau!

Tống Văn thấy nàng ta muốn rời đi, chau mày lại, có một cảnh tượng chẳng hiểu sao tự nhiên thoáng hiện, trong đám cháy ngập trời, có một tiểu cô nương nhỏ tuổi co rút thân mình dưới tượng phật, lấy ra một viên kẹo nói, "ngươi không cần sợ, ăn cái này."

Sương khói mù mịt, đồ vật ở trước mắt đều không nhìn rõ nữa, hít thở không thông, ăn cái gì mà ăn....

E rằng phải chết ở trong đây!

"Nhị ca!" Đột nhiên có một tiếng gọi vang lên bên tai, gọi Tống Văn thức tỉnh.

trên mặt hắn ta vẫn còn sót lại một chút hoảng sợ, Tống Thụy không khỏi thất vọng.

Nhị ca nhà mình không khỏi quá mức nhả nhận rồi, mỗi một lần đối đầu với Dương Thiệu, đều để Dương Thiệu dễ dàng mang Kỳ Dao rời đi, nếu là Tống Thụy, sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy!

Cứ tiếp diễn như vậy, thì làm gì còn kịch hay mà xem nữa?

thật là vô vị, Tống Thụy cảm thấy vô cùng mất hứng, sớm biết như vậy còn không bằng hắn ta tự mình ra tay cướp thay Tống Văn cho rồi, nói ra thì, cũng là vì huynh trưởng thôi mà.

"Nhị ca, Dương Thiệu này thực sự kiêu căng, Nhị ca vẫn tiếp tục nhìn hay sao?"

Nếu không thì sao? Dương Thiệu hiện nay là nhân vật chạm tay có thể bóng, chọn thời điểm này để ra tay chỉ gây thêm bất lợi cho mình mà thôi, hơn nữa, hiện nay thái độ của phụ hoàng đối với Thái tử lại có thay đổi, nếu như mình phạm sai lầm, sẽ không còn cơ hội, hắn ta cũng không muốn phụ hoàng thất vọng về mình.

Tống Văn nhàn nhạt nói: "Dương đô đốc vừa rồi giải quyết chuyện thùng cháo, tránh cho nạn dân bị thương, kiêu căng ở chỗ nào? Ta còn phải bẩm báo với phụ hoàng, ban thưởng cho Dương đô đốc đấy."

Luận về nhân nại, bản thân Tống Thụy có cười ngựa cũng không đuổi kịp, Tống Thụy hơi hơi mỉm cười: "Nhị ca đúng là trạch tâm nhân hậu, chẳng trách trong thiên hạ không ai là không khen."

Mặc dù nghe ra ý châm chọc, nhưng Tống Văn không thêm đề ý.

Sao với Thái tử, Tống Thụy giao hoạt hơn nhiều, hắn ta phải thường xuyên đề phòng Tống Thụy đánh lén.

Lại nói Dương Thiệu bắt được người hát cháo, lập tức dẫn tới Hình bộ.

Quan viên Hình bộ nghe tin, vội vàng đến gặp mặt.

"Chỉ là một kẻ lưu manh không quan trọng, cũng đáng để Hầu gia đích thân chạy tới một chuyến?" Quan viên cười nói, "hôm nay Hầu gia đã vất vả rồi."

"Lưu manh?" Dương Thiệu nhướng mày, ngón tay gõ gõ hai cái trên bàn, "ngươi có biết tên lưu manh này làm bị thương bao nhiêu người? Tính riêng những người bị bỏng cũng lên tới mười người, dọa đến nạn dân, còn về việc kinh sợ mà đâm đạp nhau bị thương có đến hơn năm mươi người." Lại chuyện chủ đề, "Tịch đại nhân, lần phát cháo này là Hoàng thượng đích thân phê chuẩn, nhưng hôm nay lại có kẻ tới phá hoại, thậm chí còn muốn nhân chuyện đó chủ mưu giết người, theo như Tịch đại nhân thấy, người này nên phán tội như thế nào?"

Tịch đại nhân kinh ngạc: "Kẻ nào to gan như vậy?"

"Ta cũng không biết, còn không phải là dựa vào Tịch đại nhân điều tra mọi chuyện rõ ràng hay sao?" Dương Thiệu nói, "Dương mỗ đợi tin tốt từ Tịch đại nhân."

"Cái này là chuyện trong phạm vi của Hình bộ, đương nhiên phải điều tra rõ ràng, xin Hầu gia yên tâm." Tịch đại nhân tiễn Dương Thiệu rời đi.

hắn vừa mới đi tới cửa, liền nghe thấy Trần Tổ bẩm báo: "Vừa rồi Kỳ cô nương phái người tới nói, nàng biết kẻ mạo danh nạn dân hiện đang ở đâu."

Xem ra nàng đã sớm có mưu tính, không phải đơn thuần muốn phát cháo cứu tế. Lúc trước Dương Thiệu còn cảm thấy kì quái, đến nay đã hiểu rồi, nàng dựa vào trải nghiệm của kiếp trước để bảo thủ.

"Bắt người đem tới đây."

"Vâng." Trần Tổ lĩnh mệnh.

.....

Tạ Minh Châu gây ra họa lớn, kinh sợ không thể chịu nổi, Nhị phu nhân thấy à com cũng không ăn, nghĩ tới chuyện phát sinh vào ngày phát cháo, nên gọi à tới hỏi thăm.

À biết không thể giấu nổi, nên kể lại mọi chuyện.

Nhị phu nhân không thể giữ nổi bình tĩnh, kinh hô: "Sao con không thương lượng với ta? Con điên rồi? Dám tự mình gây ra loại chuyện này! Lẽ nào con chưa từng nghĩ tới hậu quả hay sao?"

"Nương, do Kỳ Dao kia ức hiếp người khác, con thực sự là quá mức tức giận cho nên mới..." à nhào vào lòng Nhị phu nhân, cắn răng mở miệng, "vấn đề nàng ta tránh thoát, rõ ràng con đã tính kẻ đầu vào đó rồi!" Nạn dân tiến lên chân vắn, Kỳ Dao và Chu Lương âm khẳng định sẽ kinh hoàng không có cách nào giải quyết, khi chạy trốn sẽ bị người xách cháo đựng vào, bị bỏng mặt, tất cả chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, không có liên quan gì tới à!

Nhưng ai ngờ, tất cả đều thất bại, không những vậy, những người đó còn bị bắt tới Hình bộ. rõ ràng có nhiều nạn dân như vậy, trốn trong đám đông, ai có thể nhận ra cơ chứ?

"Nương, người nhất định phải cứu con." Tạ Minh Châu lau nước mắt nói, "con không muốn ngồi nhà lao, con sợ, nương, người nghĩ biện pháp đi."

Đợi đến khi Tạ Tri Kính trở về, Nhị phu nhân liền thương lượng với ông ta, Tạ Tri Kính tức giận tới mức đi đuổi đánh Tạ Minh Châu, nhĩ tử như vậy thì thôi, không ngờ nữ nhĩ cũng vô pháp vô thiên thế này! Trách không được Tạ Minh Kha không coi trọng người thúc thúc như ông ta, một đôi con trai con gái không biết suy nghĩ, chỉ khiến Tạ gia mất mặt mà thôi!

Khi Tạ Tri Kính đuổi đánh Tạ Minh Châu, có nha dịch tới nhà, mời Tạ Minh Châu tới Hình bộ.

Bởi vì Dương Thiệu đã đánh tiếng từ sớm, quan viên Hình bộ không dám xử lí qua loa, mất thời gian một ngày một đêm cuối cùng cũng điều tra rõ ngọn nguồn sự việc.

Khi phát hiện ra là thiên kim Tạ phủ, ông ta cũng từng do dự, nhưng Tạ gia đã phân nhà rồi, một nhà Tạ Tri Kính làm sao sánh được với danh vọng của Tạ Tri Thận? Ông ta cũng không hợp với Tạ Minh Kha, mà Tạ Minh Kha cố tình lại là thầy giảng bài của Thái tử, hiện nay Thái tử có hi vọng trở mình, kẻ gốc cũng biết nên làm như thế nào.

Ông ta không chút do dự phán Tạ Minh Châu tội danh lưu đầy.

Cùng lúc đó, Tạ Tri Kính cũng bị các quan viên thi nhau vạch tội, buộc tội ông ta dung túng nữ nhĩ gây thương tích cho người khác, coi thường luật pháp, còn có người đào lên chuyện cũ năm xưa, nói Tạ Minh Thiệu bôi nhọ sự trong trắng của nữ tử, Tạ Tri Kính từng che dấu chuyện xấu thay cho nhĩ tử, gây nên xôn xao dư luận.

Mặt già của Tạ Tri Kính không chịu nổi đòn đánh chủ động từ quan, Hoàng thượng niệm tình ông ta nhiều năm phục vụ triều đình, chỉ biếm chức quan, giáng xuống Tri phủ đồng tri, nhận chức ở Linh Châu.

Nhị phu nhân mất hết hi vọng, không tới Linh Châu cùng trượng phu, mà tới nơi lưu đầy cùng nữ nhĩ. Lão phu nhân tức tới mức bệnh liệt giường, Nhị phòng Tạ gia trong phút chốc trở nên tiêu điều.

Rốt cuộc vì sao lại đến bước đường này, Ký Dao là người rõ ràng nhất, thứ nhất khẳng định là do Dương Thiệu bắt người mang tới Hình bộ, thứ hai là lời buộc tội đáng sợ đó, không cần nói cũng biết, nhất định là Tạ Minh Kha ở phía sau thúc đẩy, y vốn là kẻ tàn nhẫn, làm sao có thể không bỏ đá xuống giếng cơ chứ?

Nhưng cũng coi như diệt trừ tận gốc một tai họa, nàng cũng có thể kẻ cao gối ngủ, không cần lo lắng tỷ tỷ bị Nhị phòng ức hiếp.

Ký Dao cười híp mắt vuốt ve con mèo trong lòng.

Chuyện này rất nhanh đã truyền tới tai Thái phu nhân, hôm nay gặp nhĩ tử bà liền hỏi: "Con có mặt tại hiện trường, người cũng là do con bắt được, vậy Chu cô nương và Ký cô nương thế nào, có bị thương không?"

Chu Lương âm phát cháo cứu tế bà không cảm thấy kì quái, Chu Lương âm bị phụ thân ảnh hưởng mưa dầm thấm đất nên tâm lương thiện không kém phụ thân bao nhiêu, về phần Ký Dao, Thái phu nhân thực sự có chút ngoài ý muốn. Trong ấn tượng, bộ dáng của tiểu cô nương này sinh ra rất không an phận, cư nhiên cũng sẽ làm việc thiện.

"không bị thương." Lời ít ỏi nhiều.

Thái phu nhân liếc nhĩ tử từ một cái: "Chỉ có vậy?"

"Nương còn muốn hỏi cái gì?"

"Lần trước ta mời nhiều cô nương như vậy, con rốt cuộc dự tính như thế nào?"

Dương Thiệu nhàn nhạt nói: "không có dự tính gì."

Vừa nghe liền biết hẳn không nhìn trúng những người bà chọn, Thái phu nhân có chút không vui, nghiến tức hỏi: "Con vẫn muốn cưới Ký cô nương kia?"

"nói sau đi."

"Cái gì!" Thái phu nhân sừng sốt, "cái gì gọi là nói sau?"

"Chính là không cần gấp," Dương Thiệu cầm túi rượu lên uống một ngụm, "nhĩ tử cảm thấy thời gian vẫn còn sớm, không bằng kiến công lập nghiệp trước."

"Kiến công gì, lập nghiệp gì?" Thái phu nhân tức tới mức đứng bật dậy, "con hiện nay là quan nhất phẩm Đô đốc, còn muốn thế nào nữa? Lễ nào con còn muốn làm..." suýt nữa đem hai chữ "Hoàng đế" nói ra khỏi miệng, đó là đại nghịch bất đạo, nhĩ tử cũng sẽ không tạo phản, nhưng đang yên lành, nói cái gì mà kiến công với chả lập nghiệp? Nó còn chê quyền lực không đủ lớn hay sao? Nó đều nắm giữ tất cả binh mã trong Kinh thành rồi đây!

Thái phu nhân không khỏi kinh sợ, e sợ nhĩ tử vì không cưới được cô nương mình yêu thích, mà đi lệch đường.

"Được, nếu con muốn cưới Ký nhĩ cô nương, vì nương sẽ không ngăn cản." Thái phu nhân không thể không nhượng bộ, "đợi đến sang năm nàng ta cập kê, vì nương sẽ cho người tới nghị thân, con thấy thế nào?"

Thái độ của mẫu thân hẳn đã sớm biết, nhất định là đồng ý, Ký Dao cũng hiểu rõ, nhưng như vậy thì sao? Cho dù hiện tại hẳn đi nói với Ký Dao, mẫu thân đồng ý rồi, nàng khẳng định vẫn sẽ do dự, Dương Thiệu bỏ qua suy nghĩ đó, không, hẳn không muốn tiếp tục loay quanh trong vấn đề này nữa.

"Nương, nhĩ tử nói lời thật lòng, tạm thời không muốn thành thân, bất kể là Ký cô nương hay những cô nương khác." Dương Thiệu nói xong, cởi ra áo khoác đã ướt thấm vớt cho Trần Tổ, rồi đi tắm.

Thái phu nhân gọi Trần Tổ lại: "Ngươi qua đây."

Trần Tổ cảm thấy da đầu tê dại.

"Thiệu nhĩ rốt cuộc là bị làm sao?" Thái phu nhân cũng là người từng trải, nên truy vấn, "lễ nào nó cãi nhau với Ký nhĩ cô nương?"

"Tiểu nhân không biết."

"Ngươi không biết?" Thái phu nhân vỗ mạnh lên bàn, "đừng tưởng rằng ngươi là tâm phúc của Thiệu nhĩ, ta liền không dám đánh ngươi!"

Thái phu nhân xuất thân danh môn, từ xưa tới nay đều rất uy nghiêm, nhưng so với Dương Thiệu của hiện tại.... Trần Tổ cảm thấy gần đây Dương Thiệu âm tình bất định, hẳn ta hoàn

toàn không dám đắc tội, bịch một tiếng quỹ xuống: "Tiểu nhân nguyện ý bị đánh, tùy ý Thái phu nhân xử lí."

Thái phu nhân tức tới mức ngã ngựa.

.....

Thời gian như thoi đưa, rất nhanh đã tới tết âm lịch rồi.

Kỷ Dao nhìn hai quả trứng trong vại gốm sứ đã bị đông lạnh lại rồi mà rùa con vẫn chưa ra, liền biết ấp trứng bị thất bại, nằng thở dài nâng chúng nó lên, kêu Mộc Hương đi đào một cái hố ở hậu viện đem chúng chôn xuống.

Mặc dù rùa con không xuất hiện, nhưng mèo nhỏ bắt tri bắt giác đã trở thành một con mèo mập, lông toàn thân dày dặn, vuốt lên càng thoải mái. Mùa đông ngồi bên cạnh nó, chẳng cần lò sưởi tay nữa, gió tay đặt dưới bụng nó liền ấm áp ngay tức thời.

Mỗi một lần như vậy, nằng đều nghĩ tới Dương Thiệu.

Hai ba tháng trời qua rồi, trừ lần gặp mặt ở đường Bạch Tượng, hắn chưa từng tới nhà nằng, hắn đang đợi đáp án của nằng hay sao? Nhưng không khỏi quá mức an tĩnh rồi, không giống hắn của trước đây chút nào.

Kỷ Dao cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Trước tết âm lịch, trong nhà nhận được thư của Kỷ Đình Nguyên, nói mọi chuyện đều tốt, không cần quá mong nhớ, còn về chuyện công vụ một chữ cũng không nhắc đến, khiến Liêu thị tức tới mức mắng hắn ta vài câu, nói đứa trẻ này khiến bà không bớt lo, cũng không biết nói về những chuyện khác hay sao, may mà không tới vài tháng nữa liền trở về, đợi đến khi trở về thu thập nó cũng không muộn.

Nhưng Kỷ Dao biết, đợi đến lúc đó mẫu thân phát hiện ca ca thăng quan, cười còn không kịp, làm sao còn nghĩ tới chuyện trừng trị huynh ấy.

Hôm nay, Kỷ Dao tới Tạ phủ thăm tỷ tỷ.

Bụng của Kỷ Nguyệt hoàn toàn lộ rõ, hành động rất bất tiện, Kỷ Dao đỡ tỷ tỷ đi lại dưới mái hiên, ngắm hoa trong viện.

"Ca ca viết một phong thư làm nương tức giận, muội đếm đếm, không tới một trăm chữ." Kỷ Dao kể chuyện trong nhà cho tỷ tỷ nghe.

Kỷ Nguyệt sắc giọng: "Ca ca cũng thật là, nếu đã viết thì sao không viết nhiều thêm một chút, tính tình huynh ấy như vậy chẳng trách suốt ngày bị nương nói, nhưng nương cũng chỉ là nói ngoài miệng thôi, đợi ca ca trở về bà liền quên ngay."

"Còn không phải sao?" Giống hệt với suy nghĩ của nằng, Kỷ Dao nói, "đã bắt đầu chuẩn bị quần áo mùa xuân cho ca ca rồi!"

Hai người nhìn nhau cười.

Tạ Minh Kha bưng tới hai bát canh tổ yến: "Đều vào trong đi, uống cho ấm bụng."

Kỷ Dao lại đỡ tỷ tỷ đi vào.

Hai người bụng lên ăn.

Tạ Minh Kha đứng bên cạnh Kỷ Nguyệt, hỏi han ân cần.

Kỷ Dao nghe tí mị, đại loại là hỏi về các vấn đề như chân có nhức mỏi hay không, con có động tĩnh gì không, khẩu vị có tốt không, đều là những vấn đề sau khi có hi mới xuất hiện, kiếp trước nằng chưa từng được thể nghiệm.

Đứng vào lúc này, có hạ nhân vào bẩm báo Dương Thiệu tới chơi.

Kỷ Dao có chút kinh ngạc, đã lâu rồi nằng không gặp người đó, nhưng hắn lại tới Tạ phủ.

"Tỷ phu, Hầu gia tới làm gì?"

"Chắc là tới tìm ta chơi cờ, mấy ngày trước gặp hắn trước nha môn, hắn nói nhàm chán không có việc gì lật xem một quyển sách dạy chơi cờ rất hay, nên muốn tìm đối thủ luyện chơi cờ." Tạ Minh Kha vỗ vỗ bả vai Kỷ Nguyệt, "có Dao Dao bồi nằng rồi, ta đi một lát."

"Vâng." Kỷ Nguyệt nói, "cũng không phải lần đầu tiên, chàng đi rồi ta có thể thanh tịnh hơn một chút."

Tạ Minh Kha cười, thê tử còn chê y nhiều lời.

Thấy Tạ Minh Kha rời đi rồi, Kỷ Dao hỏi: "Tỷ tỷ, Hầu gia thường xuyên tới đây sao?"

"Cũng không hẳn, không cố định, có điều lần trước đi săn bắt được mấy con mèo, hắn có mang tới tặng một con hươu bào." Kỷ Nguyệt cười nhìn nằng, "chắc cũng mang tới tặng nhà chúng ta chứ?"

Hoàn toàn không có!

Kỷ Dao cau mày, rốt cuộc hắn bị làm sao, thà rằng tới nói chuyện cùng tỷ phu chứ không chịu tới nhà bọn họ.

Còn có hươu bào, ngon như vậy cũng không mang tới tặng, trong lòng Kỷ Dao cảm thấy không vui, nhưng tỷ tỷ mở miệng hỏi, nằng không tiện trả lời, nói cho có lệ: "Ừm."

Cứ canh cánh mãi chuyện này, nằng cảm thấy thời gian trôi qua có chút gian nan, mắt thấy tỷ tỷ có chút buồn ngủ, thấy tỷ tỷ ngủ thiếp đi rồi, một mình nằng lặng lẽ đi tới thư phòng ở Xuân Lâm Các.

Xuyên qua cửa sổ, từ xa đã nhìn thấy Dương Thiệu ngồi đối diện với Tạ Minh Kha, bên trái bọn họ đặt trà nóng hổi, trong thời tiết đóng băng lạnh giá này bốc lên một chút khói ấm.

Cũng không biết đợi bao lâu, Dương Thiệu rốt cuộc cũng đi ra.

Nàng trốn sau núi già, nghe thấy hần nói với Tạ Minh Kha: "Trước tết âm lịch sẽ mang tặng một con nai, ta đã hẹn với Trình tướng quân, Vĩnh Gia Hầu đi săn bắt, nếu ngươi có hứng thú...."

"Ta không hề có hứng thú." Ý trong lời nói, y phải ở nhà bồi Kỳ Nguyệt.

"Vậy ngươi liền đợi ăn đi." Dương Thiệu chấp tay cáo từ.

Tạ Minh Kha gọi hần lại: "Hôm nay Dao Dao cũng tới."

Dương Thiệu sừng sốt: "Vậy sao?"

Cũng không có gì lạ, Kỳ Nguyệt có thai không tiện xuất môn, Kỳ Dao thích tỷ tỷ như vậy nhất định sẽ thường xuyên tới thăm, chỉ là không ngờ tới lại trùng hợp vào đúng ngày hôm nay.

"Ngươi muốn đi gặp không?" Tạ Minh Kha hỏi, y biết tâm tư của Dương Thiệu đối với Kỳ Dao.

"Khó có khi nàng tới bồi phu nhân của ngươi, liền không làm phiền nữa."

Tạ Minh Kha không ngờ hần sẽ nói như vậy, cảm thấy có chút kì quái, có điều Kỳ Dao là cô nương gia, có thể là hần cảm thấy không tiện? Cho nên cũng không hỏi thêm, tiễn Dương Thiệu rời đi.

Bóng lưng của hai người dần dần đi xa.

Kỳ Dao dựa trên núi già, đột nhiên hiểu ra lí do tại sao dạo này hần không tới gặp nàng, thì ra hần đã sớm không còn tâm tư kia nữa, nếu không thì tại sao trong trường hợp nàng ở gần ngay dưới mí mắt như vậy, mà hần cũng cự tuyệt gặp mặt một lần?

Chẳng trách lần trước gặp mặt ở đường Bạch Tượng thái độ của hần lạnh lùng như vậy, uống công nàng gây thơ cho rằng Dương Thiệu tức giận, do hần bận rộn công vụ, nhưng hần ngày ngày đi săn, còn đánh cò cùng Tạ Minh Kha.

hần căn bản không muốn cưới mình, hần căn bản là....

Nàng chỉ cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn, khó chịu không nói nên lời, mắt nóng lên, cư nhiên có giọt nước mắt chảy xuống, giống như là nước đá trượt qua khuôn mặt.

Roi xuống đất tạo thành hạt châu băng giá.

Nàng kéo chặt áo khoác lông hồ ly, chạy ra khỏi núi già, hần không muốn gặp nàng, bọn họ không bao giờ gặp lại nhau nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Sau khi Kỳ Nguyệt thức dậy phát hiện không thấy Kỳ Dao đâu, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy có nha hoàn, liền hoài nghi muội muội đi gặp mặt Dương Thiệu rồi.

Kết quả không lâu sau, Tạ Minh Kha trở lại, nàng ấy nằm trên giường hỏi: "Hầu gia đã cáo từ rồi sao?"

"Ừ." Tạ Minh Kha ngồi xuống bên giường, "ta hỏi hần có muốn gặp mặt Dao Dao không, hần nói không cần, sợ quấy rầy hai tỷ muội nàng, sao vậy?"

Nghĩa là không có gặp mặt, Kỳ Nguyệt cảm thấy kì quái, cái này không đúng a!

đang nghỉ ngơi, Kỳ Dao chạy từ bên ngoài vào, trong tay cầm mấy cành hoa mai vàng, cười nói: "Muội thấy hoa nở đẹp quá, bẻ xuống cho tỷ cắm vào bình."

Nàng cắm từng cành từng cành vào bình hoa cổ tròn.

Kỳ Nguyệt quan sát muội muội, thấy nàng thần sắc tự nhiên, nên hoài nghi bản thân mình chắc là nghĩ nhiều rồi, muội muội thực sự đi hái hoa. Nhưng mà, vì sao không dẫn theo nha hoàn? Trời lạnh thời tiết đóng băng... Kỳ Nguyệt sáng giọng: "Muội không sợ lạnh hay sao mà một mình đi hái hoa."

"Đột nhiên tâm huyết dâng trào." Kỳ Dao không kể lại phát hiện của bản thân, e sợ tỷ tỷ sẽ lo lắng, nên chuyển đề tài, "Tỷ phụ, tỷ tỷ, hai người đã đặt tên cho cháu trai ngoại của muội hay chưa?"

"Muội biết chắc là cháu trai ngoại hay sao?" Kỳ Nguyệt mỉm cười.

"Đương nhiên, lẽ nào không phải?"

Đại phu xác thực nói như vậy, là nhi tử, Tạ Minh Kha nói: "Phụ thân đặt một chữ "Tiềm".

Tạ Tri Thận người cũng như tên, đặt một cái tên cũng rất cẩn thận, cư nhiên đặt tên là Tiềm, có nghĩa là không khoe khoang, phải biết che dấu, có lẽ là mang ý nghĩa tôn từ làm người khiêm tốn.

"Tên hay." Kỳ Dao cười, thực ra trong lòng lại cảm thấy khi nói ra miệng nghe không hay, nhưng Tạ Tri Thận là ai, Trạng nguyên ba kì thi liên tiếp là thi Hương, thi Hội, thi Đình, ông ấy đặt tên chỉ có đúng chứ không có sai.

hiện nay chỉ đợi cháu trai ngoại ra đời, hi vọng ca ca có thể trở về Kinh thành trước khi tỷ tỷ sinh đẻ!

Sau tết âm lịch.

Kỷ lão gia tử cho người mang tới một xe đồ đạc, đều là gà vịt nuôi trong thôn trang, còn có măng tươi đào trên núi, lão gia tử đặc biệt dặn dò nhất định phải mang tới Tạ gia, để cháu gái bồi bổ thân thể.

Măng đó thơm miễn bàn, buổi trưa nấu canh vịt, Kỷ Dao uống tận hai bát lớn.

Nhìn nữ nhi ngày càng trưởng thành, Liễu thị có chút phát sầu.

Trước đây Hoài Viễn Hầu không phải bày ra chút ý tứ đó hay sao, đến nay đã qua vài tháng, đều không tới mời Kỷ Dao nữa, lẽ nào đã cắt đứt tâm tư kia rồi? Bà hoài nghi cũng là có lý do, dù sao gần đây Dương Thiệu không tới Kỷ gia, nữ nhi cũng nói ngày hôm đó Thái phu nhân có mời rất nhiều cô nương tới, có lẽ đã chọn được người rồi.

Bà nhịn không được thở dài một hơi.

"Nương, đang yên lành, lại làm sao vậy? Lẽ nào ghét bỏ đồ Tô phụ gửi tới không đủ nhiều?"

"Ôi chao, con đứa trẻ này, còn có tâm trạng trên đùa vi nương?" Liễu thị hoài nghi nhìn nữ nhi một cái, sao nữ nhi lại không có chút tâm trạng bất thường nào vậy?

Kỷ Dao nói: "Vi sao lại không có tâm trạng?"

Nhìn dáng vẻ như không biết gì, Liễu thị do dự một chút rồi nói: "Con và Hầu gia...."

Chuyện này dù sao vẫn phải nói cho rõ ràng, Kỷ Dao nghiêm túc nói: "Con và Hầu gia không có gì, nương, người về sau đừng nhắc tới ngài ấy nữa. Hai nhà chúng ta môn không đáng họ không đối, hà tất phải tự làm mình bề mặt."

Vậy là hồng rồi? Liễu thị có chút đáng tiếc, nhưng nhà bọn họ xác thực không thể trào cao, bà có nói thêm gì đi chăng nữa thì cũng là sát muối lên vết thương của nữ nhi! Thôi, thôi, Hầu phu không nhìn trúng, tự nhiên sẽ có nhà khác nhìn trúng, lão gia tốt xấu gì cũng là quan tam phẩm đấy, không sợ không chọn được đối tượng như ý!

"không nhắc thì không nhắc tới nữa," Liễu thị cười híp mắt gấp một miếng thịt vịt cho nữ nhi, "ăn nhiều thêm chút, cao thêm chút nữa mới tốt."

Lúc nhỏ ngọc tuyết đáng yêu, hiện nay đến tuổi rồi, thì phải có bộ dáng của đại cô nương, lớn lên xinh đẹp thì càng nắm chắc!

Ánh mắt từ ái này như đang thúc giục nàng béo lên rồi đợi "giết mổ" vậy.

Đúng rồi, nàng sắp cập kê rồi.

Kỷ Dao nhai kỹ thịt vịt, không ngừng suy nghĩ.

Nếu Dương Thiệu đã không muốn đợi, vậy nàng không cần phải suy nghĩ nữa, dù sao với gia thế nhà mình ban đầu nàng cũng không muốn gả cho hắn, cũng không cần lại quen hắn nữa, không cần lại gả vào Hoài Viễn Hầu phủ, vậy thì coi như từ trước tới nay chưa từng quen biết đi, loại chuyện này nàng đã quá quen rồi.

Bên tai nghe thấy Liễu thị nói: "Ngày cập kê, Nguyệt nhi không thể tới, cô gia mời Lưu thiếu phu nhân làm lễ cho con, Lưu thiếu phu nhân này lúc trẻ cũng là đại tài nữ."

"Tên là Lý Văn Huệ sao?" Kỷ Dao sáng mắt, "vậy thì đúng là khó cầu."

Lý Văn Huệ là nhà thơ hiếm có của Đại Yến, tài hoa hơn người, vẽ tranh cũng là nhất đẳng, ngàn vàng khó cầu.

Liễu thị nói: "Con xem, biết cầm kỳ thư họa vẫn là tốt, con phải cố gắng một chút, học Nguyệt nhi nhiều vào."

"Nữ hồng của con đã có tiền triển rồi, nương lại bắt con học cái khác, đúng là tham lam."

"Nha đầu chết tiệt, còn không phải vì tốt cho con hay sao?" Liễu thị chọc chọc đầu nàng, "cô gia xuất thân danh gia vọng tộc, nhìn xem bằng hữu mà cô gia qua lại xem, có ai là không bụng đầy kinh luân? nói không chừng phu quân tương lai của con cũng là do cô gia giới thiệu, con không nên học một chút để nhiệm hương mực mùi sách hay sao?"

"Được được được, con học." Kiếp trước mẫu thân cũng không có nhiều yêu cầu như vậy, lần này tỷ tỷ gả cho một phu quân tốt, suy nghĩ của nương cũng có thay đổi.

Thấy nữ nhi đáp ứng, Liễu thị rất vui mừng, lại bảo nàng uống thêm canh vịt.

Đợi đến cuối tháng, Kỷ Dao cập kê.

Hai mẫu nữ Thẩm gia đã tới từ sớm, thấy nữ nhi tay trong tay nói chuyện với Kỷ Dao, Thẩm phu nhân không khỏi kể khổ, trút bầu tâm sự với Liễu thị rằng Thẩm Nghiên vụng trộm mở một quán rượu.

"Làm ta tức muốn chết, đều trách ta đã quá sùng nó, không coi tiền là tiền cứ thế vứt cho nó dùng, lần này thì tốt rồi, cả việc làm ăn nó cũng tự làm."

"Vậy sao, mở ở đâu vậy?"

"Đường Đông Đình." Thẩm phu nhân nói, "tướng công cũng tức giận không nhẹ, nhưng lại không nỡ đánh nữ nhi, dù sao cũng đã dựng tiệm xong rồi, nghe nói đã nhập một ít rượu, qua một đoạn thời gian nữa sẽ khai trương, bà nói xem..." lại thờ dài, tự an ủi bản thân, "nhưng thời gian này ngược lại không tệ, tìm kiếm yên tĩnh trong náo loạn, ta liếc xem có lẽ có thể kinh doanh, tốt xấu gì cũng mạng huyết mạch Thẩm gia ta, bộ nào không đến nỗi quá ngốc."

Thẩm phu nhân cố ý đem chuyện này nói ra, chính là để Liễu thị chuẩn bị tâm lý, ai bảo nữ nhi thích Kỳ Đình Nguyên cơ chứ, lời này của bà ấy cũng là đập thụp trước rồi tuyên dương sau.

Ai ngờ Liễu thị cũng thờ phào một hơi: "Vậy thì tốt, không lãng phí tiền là được, mở quán rượu thì có làm sao? Trong Kinh thành có rất nhiều quán rượu, danh tiếng vang xa." Bà thật sự không muốn nhi tử của mình gây họa cho cô nương nhà người ta, nên thăm dò hỏi: "nhưng có phải là A Nghiên nên nghị thân rồi hay không?"

Thẩm phu nhân nói: "Đúng vậy, đúng là nên nghị thân rồi, ta thấy Đình Nguyên nhà các người cũng vậy." Nếu như Kỳ Đình Nguyên thực sự cưới thê tử, nữ nhi của bà ấy có thể ngưng lại cũng nên, nếu vậy không phải là sẽ chết tâm hay sao, "hoặc là đợi Đình Nguyên nhà bà trở về, ta giới thiệu cho vài cô nương?"

"Vậy có được không?"

Nếu Thâm Nghiên nghe thấy câu này chắc tức tới chết, đây là nương ruột của nàng ta hay sao!

Nhưng nàng ta không hề biết, mà đang nói chuyện về quán rượu với Kỷ Dao: "Đội làm xong, ta mời muội tới... có thể không cần uống rượu, vì có cả trà và điểm tâm, đương nhiên cũng có món ăn."

Sợ là điên rồi đi, mở quán rượu ư, Kỷ Dao nói: "Ai nha, tỷ sẽ không khiến Thâm gia lỗ hết đấy chứ?"

"Sao có thể, rượu của ta cực ngon." Thâm Nghiên nháy mắt, "trước khi mở quán ta có tìm ngoại tổ phụ giúp đỡ, ngoại tổ phụ cũng thích uống rượu, vừa nghe thấy ta muốn mở quán rượu liền vô cùng vui vẻ, lập tức nhét cho ta ba trăm lượng, còn tìm quân sự chọn rượu thay ta nữa."

Được rồi, Kỷ Dao hăm mộ ghen tị.

"Đứng rồi, cái này tặng muội." Thâm Nghiên đưa tới một cây trăm ngọc, "muội không thích đồ quý giá, nhưng lễ vật khác, đây là ngọc dương chi thượng đẳng...Ta bảo đảm, không có liên quan gì tới ca ca muội hết, chính là muốn tặng muội một cây trăm tốt mà thôi."

Kỷ Dao trầm ngâm: "Muội có thể nhận, nhưng tỷ đáp ứng muội, nếu như không thể lưỡng tình tương duyệt với ca ca muội tuyệt đối không được thành thân. Nếu ca ca tìm thấy nữ tử hợp ý, cũng xin tỷ thành toàn, được không?"

"Muội đúng là thiên vị quá đáng!" Thâm Nghiên hừ một tiếng, "yên tâm, hần ta thành thân rồi, ta, ta nhất định... ta nhất định cách hần ta thật xa, ta sẽ rời khỏi Kinh thành."

Mặc dù chỉ là giả thuyết, nhưng Thâm Nghiên nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy rất đau lòng.

Thấy nàng ta đỏ mắt, Kỷ Dao đột nhiên cảm thấy trong lòng chua xót, nếu như ngày nào đó Dương Thiệu cũng cười thê tử, cười người khác, liệu nàng có....

sẽ không, nàng sẽ không buồn bã.

Kiếp trước nàng chưa từng buồn bã vì hần, kiếp này cũng sẽ không.

Kỷ Dao sôi nổi làm lễ vật, rất nhiều phu nhân và cô nương tới xem, tin tức truyền tới tai Thái phu nhân, bà lại thăm dò nhi từ một phen.

"Kỷ nhi cô nương kia vật gì rồi đó."

Dương Thiệu hơi dừng tay, nhàn nhạt nói: "Từ lúc nào mà mẫu thân trở nên quan tâm nàng ta đến vậy?"

Có thể không quan tâm sao?

Đó là cô nương nhi tử từng để ý, cũng không biết tại sao đột nhiên lại náo ra thành như vậy, Thái phu nhân thấy hần lại lớn thêm một tuổi, không muốn quá so đo về gia thế của Kỷ gia nữa, nhần nại nói: "Thiệu nhi, con đừng tranh hơn thua với nương nữa."

"Ai tranh hơn thua với người?" Dương Thiệu ăn xong cơm, đứng dậy nói, "người từ từ ăn, đừng chỉ cả ngày quan tâm tới mấy chuyện này, nhi tử rất bận."

"Bận cái gì, thú rừng trong nhà còn ăn chưa hết, con là đem những hoảng, con thỏ rừng kia ra để trút giận hay sao? A, hay là muộn như thế này còn muốn thao binh luyện mã, con đúng là bận...."

Dương Thiệu quay đầu liền rời đi.

Thái phu nhân chỉ bóng lưng hần, mắng: "Đúng là bộ dáng giống nhau!"

Ý bà là nói Dương Thiệu giống lão Hầu gia.

Bình thường thì thấy hành sự mạnh mẽ vang dội, nhưng cái lần mà bà tổng tiến tiểu thiếp đó đi, rất lâu sau đó lão Hầu gia đều không thêm để ý tới bà, vừa mới bắt đầu còn cho rằng lão Hầu gia sủng ái thiếp thất đó, sau đó mới biết, ông ấy tức giận vì trách bà không tín nhiệm, không nói lời thật lòng. Trời đất chứng giám, thiếp thất đó bộ dáng mị hoặc, một đôi mắt có thể câu hồn, lại thường xuyên quanh quẩn bên người lão Hầu gia, bà làm sao có thể tin ông ấy được!

Mặc dù sau đó có làm hòa, nhưng phải mất rất nhiều thời gian, đến nay đứa trẻ này cũng vậy, có chuyện gì cũng giấu trong lòng, bà làm sao hiểu được.

.....

Kỷ Đình Nguyên năm ngoái đi tới vùng phụ cận Tần Châu, Hồ Châu, tiến hành quản chế đối với nạn dân, hơn nữa còn có mục kiểm tra đức tính, nếu là nạn dân ngang bướng, đều trực tiếp đuổi về cố hương. Hơn nữa còn phải nhập gia tùy tục, phạm là những nơi heo lánh, bị núi cao ngăn trở, thường xuyên xuất hiện đạo tặc, thì phải mở rộng thành trì.

Mãi đến tháng hai năm nay mới khởi hành trở về.

Mà lúc này Kinh thành ẩm áp nở đầy hoa, đúng là thời tiết tốt.

Thọ Xuân trưởng công chúa cũng rời Tịch Chiếu Am trở về Kinh thành, bà đi thăm Hoàng thượng đang bị bệnh.

"Ta thường khuyên đệ tin Phật, đệ lại không muốn, tin Phật có thể bình tâm tĩnh khí." Bà là tỷ tỷ ruột của Hoàng thượng, nói chuyện tương đối thoải mái, cũng không có xưng hô là Hoàng thượng.

Hoàng thượng nói: "Vì sao phải tâm bình tĩnh khí?"

"Vì sao? Tự nhiên vì tốt cho sức khỏe!" Thọ Xuân trưởng công chúa vuốt ve con mèo sư tử ở trong lòng, "nhìn xem trước đây đệ bị Diễm nhi khiến cho tức giận, có lần suýt nữa thì ngất, đệ cho rằng ta không biết? Đệ tin Phật rồi, sẽ không tức giận như vậy nữa, vạn sự đều có nguyên do mà."

Có cái rắc ấy!

Hoàng thượng trầm nghĩ, còn không phải là do Thái hậu không dạy dỗ tốt đứa trẻ đó hay sao, hiện tại coi như tốt rồi. Ông nói: "Hiện nay Diễm nhi tốt lên nhiều rồi, rất lâu rồi đệ không tức giận với nó nữa."

"Vậy sao?" Thọ Xuân trưởng công chúa cười lên, "có lẽ do ta ngày ngày cầu Phật đấy."

Cũng chỉ có bà tin mà thôi, Hoàng thượng nói: "Sao đột nhiên lại vào cung, không đi nghe kinh Phật sao?"

"Mang tới cho đệ hai viên thần đan," Thọ Xuân trưởng công chúa nói, "có lợi cho sức khỏe của đệ, đệ ăn thử xem, nếu như hiệu quả tốt, ta lại mang thêm tới."

Trước đây Hoàng thượng sẽ không tin, nhưng hiện nay ông không dám chết, nói thực lòng mặc dù Thái tử trở nên tốt hơn, nhưng thiên phú hoàn toàn không thể so sánh với Tổng Văn, nếu như cứ quyết định như vậy, tổng cảm thấy có chút không cam tâm, ông cần thêm thời gian tiếp tục quan sát.

Hoàng thượng cảm lấy nuốt xuống.

Thọ Xuân trưởng công chúa thầm nghĩ, thực ra cũng chỉ là thuốc nhuận phổi, ăn không chết, nhưng nếu Hoàng thượng đã tin, trong lòng ông sẽ thấy thoải mái, cảm thấy lấy đĩnh được một chút ánh sáng của Phật. Tâm trạng tốt lên thì sức khỏe cũng sẽ tốt lên theo.

"Đừng rồi, hiện nay Văn nhi và Thụy nhi đều mở phủ rồi, Hoàng thượng không ban hôn cho chúng hay sao?"

"Hai đứa trẻ này, không cần nhắc tới nữa." Hoàng thượng cau mày, "từng đứa từng đứa đều không muốn thành thân, trong khi Diễm nhi đã sắp có con rồi!"

Về điểm này, vẫn là Thái tử tốt hơn.

Thấy ông lại không vui, Thọ Xuân trưởng công chúa lắc lắc đầu, có gian sơn thì có tác dụng gì, đúng là làm mình mệt chết, nhưng có điều, nếu không cần, thì có lẽ rất nhiều năm trước đệ đệ đã bị nhị đệ giết chết rồi, đời bên đều khó.

"Nếu không thì để ta xem xét giúp chúng nó?" Thọ Xuân trưởng công chúa xung phong nhận việc.

"Tỷ nguyên ý, đương nhiên là tốt nhất." So với Thái hậu, Hoàng thượng tín nhiệm Thọ Xuân trưởng công chúa hơn, bởi vì bà tin Phật, không tham quyền thế, không có dã tâm.

Thọ Xuân trưởng công chúa sau khi trở về liền bắt tay chuẩn bị.

Đợi đến cuối tháng hai, phát ra rất nhiều thiệp mời, mời các cô nương trong Kinh thành, ngoài ra còn mời bốn vị Hoàng tử.

Tổng Diễm vốn dĩ không muốn đi, hẳn ta muốn ở bên cạnh Thái tử phi, bụng Kiều An quá lớn, thường xuyên bị chuột rút hai chân, nhưng nàng ta cứ nhịn không nói ra, loại hiểu chuyện như vậy càng khiến hẳn ta thêm đau lòng. Nhưng Kiều An lại nói khó khăn lắm Trưởng công chúa mới mở tiệc, nói thế nào cũng nên tới tham gia.

Tổng Diễm nghĩ nghĩ, cảm thấy có lý, nên cuối cùng vẫn đi.

Lúc đi gặp tứ hoàng tử Tổng Trùng ở trong cung, thấy Tổng Trùng chốc chốc lại ho khan một trận.

Tứ đệ này thực sự là tạo nghiệt, lúc còn trong bào thai, mẫu thân ruột của hẳn ta bị Hiền phi thiết kế, sau khi sinh ra liền yếu ớt nhiều bệnh.

"Tứ đệ, đệ có vội không? Nếu không bảo Thái y tới xem một chút?"

"không sao, đa tạ Hoàng huynh quan tâm." Tổng Trùng mười bảy tuổi, nhưng thân hình lại gầy gò nhỏ bé.

Tổng Diễm lắc lắc đầu, nắm bả vai Tổng Trùng đi về phía trước.

Khi Kỷ Dao nhận được thiệp mời, không hề cảm thấy kinh ngạc.

Trong trí nhớ, kiếp trước Thọ Xuân trưởng công chúa cũng tổ chức yến tiệc, mời các cô nương trẻ tuổi, lúc đó nàng cũng tới, muốn nhân cơ hội dụ dỗ Tổng Văn, kết quả không cần nghĩ cũng biết. Kỷ Dao cảm thấy nghĩ lại mà kinh, nhưng mà Thọ Xuân trưởng công chúa có nuôi một con mèo sư tử, thực sự là cực kỳ xinh đẹp.

Cho nên khi nàng nuôi mèo, cũng muốn có một con giống vậy.

Nghĩ nghĩ, nàng giờ tay ra vuốt ve mèo con.

Nó đang cuộn thành một cục, ngủ say ngất trời, bị chủ tử vuốt ve, ngoan ngoãn nâng cằm lên, kêu meo một tiếng, hình như đang nói, lại vuốt nhiều thêm một chút.

Thấy thân hình béo mập của nó, Kỷ Dao nói: "không ra sao cả, cũng không biết vận động nhiều một chút hay sao, béo thành cái gì rồi!"

Bạch Quà nói: "không gấp, đợi thời tiết ấm áp hơn chút nữa, đảm bảo cô nương sẽ không tìm thấy nó đâu."

"A? Vì sao?"

"Nó muốn đi tìm mèo cái sinh...."

"A!"

Mộc Hương đỏ mặt, đẩy Bạch Quà: "Người nói linh tinh gì với cô nương thế!"

Có điều Kỷ Dao đã nghe hiểu rồi, lại nói nếu mèo con muốn vậy thì làm sao đây.

Làm sao bây giờ, đến lúc đó sẽ không chạy đi mất đấy chứ? Kỷ Dao phát sầu.

Bạch Quà nói: "Nếu không xin Hầu gia mua thêm một con nữa tới, hợp thành một đôi, như vậy sẽ không chạy đi mất."

Mới không muốn tìm hẳn đâu!

Kỷ Dao nói: "Ta tự mình nghĩ cách," một con mèo sư tử mà thôi, lẽ nào còn không mua được hay sao? Nàng sẽ không đi tìm Dương Thiệu nữa, nghĩ nghĩ đột nhiên vỗ một phát lên mông mèo, "khốn kiếp!"

"Méo?" Mèo con ngơ ngác nhìn nàng.

Loại biểu tình này chọc cười Ký Dao.

Chu ma ma tới: "cô nương nhanh một chút, không đi sẽ muộn mất, người mời là Thọ Xuân trưởng công chúa đấy."

Thọ Xuân trưởng công chúa là người rất hòa ái, Ký Dao không sợ, nhưng vẫn đứng dậy đi trang điểm, rồi ngồi kiệu tới phủ Trưởng công chúa.

Phủ đệ cũng không quá hào nhoáng, Trưởng công chúa không thích những thứ đó, bà thường xuyên đề xướng đơn giản hóa, không phô trương lãng phí, cho nên chỗ nào cũng thể hiện ra sự đặc biệt của bà, trong phủ ngoài hoa cỏ tươi tốt ra, đình đài lầu gác ít đến đáng thương, nhưng phía đông có một hồ hoa sen rất lớn, đó là nơi Trưởng công chúa thích nhất.

Vây quanh hồ sen, cũng coi như phong cảnh hợp lòng người.

Ký Dao vừa tới liền gặp Thẩm Nghiên, hai người lập tức riu rít trò chuyện, sau đó lại gặp Chu Lương âm, Ký Dao giới thiệu Chu Lương âm với Thẩm Nghiên.

Bởi vì Trưởng công chúa chưa tới, ba người đi bộ dọc theo bờ hồ.

Du Tổ Hoa ở phía sau nhìn thấy, không khỏi cười khinh miệt, lần trước ả tới Hoài Viễn Hầu phủ, biết được tin tức từ một ma ma, hiện nay Dương Thiệu không muốn cười bất kỳ ai, nói như vậy, Ký Dao cũng là mất hết mặt mũi rồi, hoặc là nàng ta còn chưa biết tin đâu?

Cười thoải mái như vậy, đợi lát nữa ả sẽ nói tin tốt này cho Ký Dao nghe.

Thọ Xuân trưởng công chúa đang nói chuyện cùng bốn Hoàng tử.

"Đều là các cô nương đã cập kê, gia thế cũng không tệ, ta đương nhiên vẫn chưa chọn lựa gì cả, cô nương trong Kinh thành nhiều quá mà....hơn nữa còn phải xem bản thân các người thích ai nữa, đúng không?" Ánh mắt của bà lần lượt lướt qua Tống Vân, Tống Thụy, "đặc biệt là hai người các người, chọn cho từ tế, đừng khiến Hoàng thượng phải bận tâm, chuyện triều chính còn chưa đủ mệt hay sao? Sức khỏe Hoàng thượng lại không tốt, các người không thể bất hiếu như vậy được."

Tống Vân, Tống Thụy cúi đầu đáp vâng.

Thọ Xuân trưởng công chúa lại nhìn Tống Diêm: "Còn người, có muốn chọn một Trắc phi hay không?"

"không cần, không cần." Tống Diêm lắc đầu như trống bỏi, "ta có Thái tử phi là đủ rồi."

Đứa trẻ này quả nhiên là trở nên tốt hơn, Thọ Xuân trưởng công chúa gật gật đầu.

Còn về Tống Trừng, chỉ có thể đợi hần ta khỏi bệnh lại nói sau, xương cốt thể kia sao chịu nổi giày vò.

Bị cô mẫu nói một phen, bốn vị Hoàng tử nhìn các cô nương ở bờ hồ đối diện.

Tống Vân trước tiên là nhìn thấy Ký Dao, sau đó nhìn thấy Chu Lương âm...

hần ta nghĩ ngợi, rồi sai người đi truyền lời.

Vừa thấy có kịch để xem, mặc dù không có ôm bao nhiêu hi vọng, nhưng Tống Thụy đã làm tốt công tác chuẩn bị nghe lên rồi.

Quả nhiên Tống Vân hẹn gặp Ký Dao.

đã sớm đoán sẽ có việc này, Ký Dao bình tĩnh đối mặt: "Điện hạ là muốn hỏi, vì sao ta nhiều lần tránh né Điện hạ có phải không?"

"Đúng."

không nói dối là không được, Ký Dao thờ dãi: "Thực ra ta nằm mơ một giấc mộng, trong mộng Điện hạ giết chết ta, giấc mộng này không chỉ xuất hiện một lần, mà thường xuyên quấy rầy, ta rất sợ Điện hạ!"

"hiện giờ nàng còn sợ ta?" Tống Vân không nghĩ tới là lí do này, mi tâm nhíu lại.

"Đúng vậy, vì trong mộng, ngài không chỉ giết ta, còn giết cả cha của ta, tỷ tỷ của ta!" Ký Dao nghĩ tới kiếp trước, thần sắc có chút khó phân biệt được đâu là thật đâu là giả, "cho nên gặp Điện hạ ta đều tránh đi, ta vĩnh viễn sẽ không thân cận Điện hạ."

Giống như lời thề vậy, trái tim Tống Vân không khỏi đau nhức, giữa hần ta và Ký Dao, cư nhiên sẽ bị ngăn cách bởi một giấc mộng!

Ký Dao nói: "Xin Điện hạ không cần nhớ mong ta nữa, đối với Điện hạ mà nói, ta chẳng qua chỉ là sự mới mẻ nhất thời, Điện hạ chưa chắc đã thực sự thích ta."

Tống Vân sững sờ.

hần ta và Chu Lương âm chú định sẽ ở bên nhau, nàng mới không muốn làm chuyện đại đột như kiếp trước nữa đâu, Ký Dao nhân nhạ nói: "Điện hạ, tiểu nữ cáo từ."

Thoát khỏi Tống Vân, nàng đi về phía trước.

Kết quả đến góc ngoặt gặp phải Du Tổ Hoa.

Vừa rồi thấy nàng rời khỏi, Du Tổ Hoa liền cảm thấy rất hiếu kì, nên theo đuôi tới, đáng tiếc chưa nhìn thấy gì thì Ký Dao đã trở về rồi.

"Du cô nương?" Ký Dao nhướn mày, "người ở đây làm gì?"

"Ta? Ta đương nhiên là đi dạo, ngược lại không biết Ký cô nương lên lên lút lút hẹn gặp mặt riêng với ai đây?"

"hỏi linh tinh cái gì vậy, Du cô nương, xin cô nương quản lí tốt cái miệng của mình!"

Tiểu cô nương giọng điệu nghiêm khắc, có chút khinh thường. Du Tổ Hoa nhất thời vô cùng tức giận, trước đây là nể mặt Dương Thiệu muốn cưới nàng cho nên mới nhẫn nhịn. hiện tại Kỷ Dao thì tính là cái gì? Du Tổ Hoa cười lạnh nói: "Người cho rằng người có gì nổi bật? Ta nói cho người biết, biểu ca đã sớm không cần người nữa rồi! Muốn làm Hầu phu nhân sao, người đừng nằm mơ nữa."

Ha, thì ra vì vậy mà Du Tổ Hoa lại hiện nguyên hình.

Đúng là buồn cười, Kỷ Dao nói: "Cho dù ta không gả cho Dương Thiệu, cũng không đến lượt người, người vẫn là nên soi gương xem lại bản thân đi."

"Người nói cái gì!" Du Tổ Hoa giận dữ, ả ta ghét nhất điểm này, chính là khuôn mặt ả ta không xinh đẹp bằng Kỷ Dao.

"Trong lòng người rõ ràng," ngón tay Kỷ Dao lướt qua khuôn mặt mình, nhướn đuôi mắt câu hồn đoạt phách, "còn có, ta nói cho người biết, là ta không muốn gả cho biểu ca của người. Nếu người đã nói ra chuyện này, vậy làm phiền người trở về nói với Dương Thiệu, bảo hắn từ nay về sau đừng tới gặp ta nữa."

"Người người người..." Du Tổ Hoa thực sự là tức điên lên được.

Từ trước tới nay ả chưa từng thấy cô nương nào hung hăng như vậy.

Dựa vào cái gì chứ, nàng ta là cái thá gì? Du Tổ Hoa nhào lên, muốn xé xác Kỷ Dao ra.

Đột nhiên, một cánh tay kéo lại ả, đẩy cả người ả đổ về phía trước.

Du Tổ Hoa không đề phòng bị ngã xuống, gương mặt đập xuống đất, ăn một miệng đất bụi, ả ngẩng đầu đang muốn mắng chửi, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy một gương mặt vô cùng anh tuấn, có điều về mặt lại vô cùng âm lạnh.

"Tĩnh, Tĩnh vương Điện hạ..." Du Tổ Hoa bị dọa tới mức giọng nói run rẩy, hoàn toàn không biết vì sao Tĩnh vương Điện hạ lại ra tay với ả.

"Cút." Tổng Thụy lạnh lùng nói.

"Tĩnh vương Điện hạ..."

"không nghe thấy hay sao?" Tổng Thụy nhướn mày, "có phải là còn muốn uống một chút nước?"

Phía trước chính là hồ nước.

Du Tổ Hoa không dám nói thêm lời nào nữa, bò dậy bỏ chạy mất dạng.

"Đa tạ Ta điện hạ." Kỷ Dao cũng kinh ngạc trước sự xuất hiện của Tổng Thụy, hắn ta đứng lúc đi qua, hay là...

"Ả ta chán sống, đáng bị đánh."

Tổng Thụy nhìn chằm chằm mặt Kỷ Dao.

Lần này so với lúc ở lâu xem kịch, lại có chút thay đổi, dung mạo của nàng càng thêm xinh đẹp, hoa đào mùa xuân cũng không sánh bằng.

Nghĩ tới những lời vừa rồi nàng nói chuyện với Tổng Vân và Du Tổ Hoa, hắn ta liền cảm thấy vô cùng hứng thú.

Chắc chắn, cô nương này không đơn giản, hai người đàn ông đều bị nàng cự tuyệt, ngược lại nàng muốn gả cho ai đây?

Tổng Thụy đột nhiên tiến lại gần thêm hai bước.

Tà khí trên người nam nhân rất đậm, Kỷ Dao muốn lùi lại, kết quả bị hắn ta bắt lấy cánh tay: "Kỷ nhị cô nương, vừa rồi không phải nàng nói lời cảm tạ bản Vương hay sao, bản Vương giúp nàng cơ mà, nàng sợ cái gì?"

Nàng làm sao có thể không sợ?

Tổng Thụy này không muốn yên lành làm Tĩnh vương, nhất quyết muốn tạo phản với ca ca nàng, sau đó thất bại, lúc nàng chết đi chỉ thấy trong sách ghi ca ca chết rồi, về phần kết cục của Tổng Thụy, nghĩ nghĩ cũng biết là không tốt hơn bao nhiêu, ắt hẳn cũng là chết thôi.

Cho nên, nàng có thể không sợ hay sao?

Nhưng nam nhân nắm rất chặt, trong đôi mắt hẹp dài của hắn ta, hiện lên sự uy hiếp một cách rõ ràng, Kỷ Dao không dám nói chuyện linh tinh.

Ở vị trí không xa, Tổng Diễm trốn ở phía sau gốc cây ngân hạnh, không khỏi toát mồ hôi trán.

Dương Đô đốc rốt cuộc là yêu thích cái loại nữ tử gì vậy, lần trước bị Tổng Vân lết lút mang đi, lần này lại trêu chọc Tổng Thụy!

không được, hắn ta phải ra mặt mới được!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Kỷ Dao biểu hiện ra sự kinh sợ làm nàng càng trở nên điềm đạm đáng yêu, Tổng Thụy thực sự cảm thấy tiểu cô nương này đúng là gió chiều nào theo chiều ấy. Khi đối mặt với Tổng

Vân, vì biết Tống Vân ôn hòa nhã nhặn, nên khi nói dối mà thái độ vẫn thân nhiên, lúc gặp Du cô nương kia thì lại độc miệng gay gắt.

hiện nay đối mặt với hấn ta, lại bày ra bộ dáng tiểu bạch thỏ, để bản thân hấn ta bỏ qua nàng?

Thú vị!

"không bằng Nhị cô nương nói lời thực lòng đi," thân hình hấn ta hơi nghiêng về phía trước, rất có hứng thú hỏi thăm, "Nhị cô nương rốt cuộc muốn cái gì, bản Vương thực sự rất hiếu kì."

Vừa rồi nàng cự tuyệt hai người đàn ông, một người là Sở vương Điện hạ được Phụ hoàng vô cùng yêu quý, một người là Đại đô đốc tay nắm binh quyền, nhưng Kỳ Dao cự nhiên đều cự tuyệt, nàng rốt cuộc muốn cái gì? Ngay cả Tống Vân và Dương Thiệu đều không thể thỏa mãn?

"không biết Tam điện hạ có ý gì?" Kỳ Dao không rõ hấn ta đang hỏi cái gì, đang yên đang lành hỏi nàng làm cái gì, thực sự là chẳng hiểu ra làm sao cả, "đợi lát nữa Thọ Xuân trưởng công chúa lên ra ngoài rồi, mong Tam điện hạ buông tay, nếu như Trường công chúa hỏi tới, sợ rằng không sẽ không dễ đáp lời."

"Vậy ta sẽ trả lời thay ngươi, liền nói ở cùng một chỗ với bản Vương đi."

Sau lưng Kỳ Dao xuất ra một tầng mờ hơi lạnh.

Nàng biết rõ mục đích của Thọ Xuân trưởng công chúa, bà muốn tuyển phi cho hai đứa cháu trai, nếu Tống Thụy nói như vậy, sợ rằng nàng sẽ gặp tai ương!

đang muốn vòng vo với Tống Thụy thì phía sau truyền tới giọng nói nghiêm khắc của nam tử: "Tam đệ, buông nàng ra."

Tống Diệm đi tới.

"Đại hoàng huynh?" Tống Thụy không ngờ bộ ngựa bất ve, chim sẽ ở sau, Tống Thụy hơi cười: "Đại hoàng huynh, đây là chuyện giữa đệ và Nhị cô nương, mong Đại hoàng huynh không nhúng tay vào."

Giữa bọn họ thì có chuyện gì cơ chứ?

Kỳ Dao là đệ tử tương lai của Dương đô đốc, Tống Diệm không cho phép Tống Thụy hồ nháo như vậy, vội bước lên trước, trách mắng: "Kỳ cô nương là khách cô cô mời tới, đệ làm vậy không sợ chọc giận cô cô hay sao?"

"Chọc giận? Đại hoàng huynh, hôm nay chính cô cô bảo đệ tới tuyển chọn một Vương phi,"khóe miệng Tống Thụy nhếch lên, "đệ đương nhiên phải nhìn cho kĩ càng rồi."

nói cứ như là chọn rau ở chợ không bằng ấy.

Tống Diệm thấy hấn ta vô lý, nghiêm giọng quát: "Tam đệ, Kỳ cô nương là thiên kim của Tri phủ phủ Thuận Thiên, ca ca nàng nhận lệnh tới Kiến Châu trấn an nạn dân. Phụ tử Kỳ gia vì nước vì dân, hết lòng hết sức, đệ thân là Hoàng tử, cự nhiên lại đối xử với nữ nhi của triều thần như vậy hay sao!"

Lời này nói rất chính nghĩa, Tống Thụy không khỏi nhượng mảy.

Lần trước ở trong cung, hấn ta tận mắt chứng kiến Tống Diệm dẫn Dương Thiệu nhập cung, lại cùng Dương Thiệu đi tìm Kỳ Dao. Nếu nói Tống Diệm thích Kỳ Dao, điều này không thể xảy ra, nếu nói không thích, vậy thì Tống Diệm tại sao lại đối tốt với Dương Thiệu như vậy? Dương Thiệu là người như thế nào, cho dù hấn có thể làm cánh tay đắc lực, thì cũng không đủ để một Trữ quân phải làm tới mức độ này.

Tống Thụy buông tay: "Chỉ là đùa một chút với Kỳ cô nương thôi, Đại hoàng huynh không cần căng thẳng. Huynh hỏi thử Kỳ cô nương, có phải vừa rồi đệ cứu nàng hay không?"

Kỳ Dao khó mà phản bác.

Xác thực không thể phủ nhận rằng Tống Thụy không giúp đỡ một chút nào.

Du Tổ Hoa kia không biết kiềm chế sự kích động, vừa rồi nàng chỉ là thù cũ thêm hận mới nên mới nhanh mồm nhanh miệng như vậy, không ngờ tới Du Tổ Hoa lại vút bỏ lễ nghi của nữ tử, cự nhiên muốn động tay động chân, giống như một bà điên vậy!

Kỳ Dao nói: "Tam điện hạ giúp ta một việc nhỏ."

Việc nhỏ....

Tống Thụy liếc nàng một cái, cái đó là việc nhỏ sao.

Tống Diệm vẫn không dám thả lỏng: "Kỳ cô nương, cô nương đi theo ta thôi."

"Vâng, Thái tử điện hạ."

Kỳ Dao biết Tống Diệm qua lại với Dương Thiệu, lần này tới giúp đỡ nhất định là vì nể mặt Dương Thiệu, vậy thì, đi theo Thái tử dù sao cũng an toàn hơn đi theo Tống Thụy nhiều.

Nàng đi theo sau.

Bị Tống Diệm quấy rầy, vấn đề của hấn ta còn chưa nhận được câu trả lời, Tống Thụy rất thất vọng, nhưng không thể vội vàng được, chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

"Kỳ cô nương, cô nương không bị dọa sợ chứ?" Giọng nói Tống Diệm ôn hòa, "Tam đệ này của ta có chút vô liêm sỉ."

"May mà Điện hạ tới kịp thời, đa tạ."

"không cần, ta chịu ơn của Hầu gia, nên làm vậy."

Nghe thấy lời này, Kỳ Dao cắn cắn môi, thực sự không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ có thể trầm mặc.

Cảm thấy nàng giống như ngượng ngùng, Tống Diệm nhỏ giọng nhắc nhở: "Kỳ cô nương, hôm nay cô nương nhất định phải đề phòng Nhị đệ và Tam đệ, nếu như bọn họ bảo người truyền tin, cô nương tuyệt đối không nên gặp mặt. Vạn nhất bọn họ nói muốn cưới cô nương, vậy sẽ rất phiền phức, nhưng cô nương yên tâm, ta sẽ giải thích trước mặt Phụ hoàng, dù

sao cũng phải có thứ tự trước sau chứ."

Ý trong lời nói, nàng quen biết Dương Thiệu trước, khẳng định là sẽ gả cho Dương Thiệu.

Khóe miệng Kỷ Dao nhếch lên, đột nhiên cảm thấy cảm tình của Tống Diễm và Dương Thiệu cũng không sâu sắc lắm, nếu không thì tại sao Thái tử lại không biết tâm tư của Dương Thiệu cơ chứ?

hắn căn bản không muốn gặp nàng nữa, làm sao còn nhắc tới việc cưới nàng. Nhưng có câu nói này của Tống Diễm, cũng coi như là chuyện tốt, dù sao nàng cũng không muốn trở thành Vương phi.

"Vậy ta xin đa tạ Thái tử điện hạ." Nàng mỉm cười, nhún gối hành lễ.

Tiểu cô nương hiểu biết lễ nghĩa, lớn lên xinh đẹp, chẳng trách Dương Thiệu yêu thích, Tống Diễm chấp tay ra sau: "Kỷ cô nương không cần khách khí." Dừng một chút lại nói, "cô nương đi cùng ta cũng không tiện lắm, vạn nhất bị cô cô hiểu lầm... hiện tại cô nương đi tới nơi tụ hội đi."

Kỷ Dao đáp ứng, đi về mặt trước của hồ nước.

Tống Diễm ở sau dõi mắt nhìn theo, thấy nàng an toàn đi tới chỗ đám đông rồi, hắn ta mới rời đi.

Đúng lúc Thọ Xuân trưởng công chúa đi ra, liếc nhìn một đám cô nương nói: "Các người không cần câu nệ, chỗ ta chỉ có phòng ốc sơ sài, mọi người cứ tự nhiên."

Bà làm người ôn hòa, nói như vậy khiến cho các cô nương đều bật cười.

Thọ Xuân trưởng công chúa sai nha hoàn bưng điểm tâm, đồ ăn lên, còn có rượu hoa quả.

"Phật nói 'một ngày ăn một bữa, quá trưa không ăn', mặc dù ta tin Phật, nhưng lại không ngăn được cái miệng, cho nên những đồ ăn này ngon như vậy, các người cùng thưởng thức xem sao." Thọ Xuân trưởng công chúa nói đùa, "ta cũng chỉ mang ra được mấy món này thôi."

Các cô nương lại được phen cười vui vẻ, ai ai cũng cúi đầu ăn thử.

"Rượu hoa quả này, nói là quỳnh tương ngọc lộ cũng không quá." một giọng nói kiều mị cất lên, "thần nữ đoán, đây có lẽ là rượu táo đỏ, táo đỏ được hái từ hậu viện của Trường công chúa, Thần nữ đoán có đúng hay không?"

Hậu viện của Trường công chúa trồng một vườn, đợi đến ngày thu đông, táo đỏ liền chín thơm giòn ngon miệng, bà bảo sư phụ chung cất rượu trong cung ngâm thành rượu táo đỏ cho bà. Trường công chúa hơi mỉm cười: "thật thông minh, người đoán đúng rồi, ta thưởng cho người một bình."

"Tạ Trường công chúa."

Mọi người đều hâm mộ nhìn người được thưởng rượu.

Kỷ Dao không quay đầu, bởi vì vừa nghe liền biết đó là nữ nhi Diên An Hầu Hứa Linh Nhi, một quý nữ hung hăng can quấy. Kiếp trước ả ta gả cho Thái tử, kiếp này không thành công, nên muốn kiếm một chức Vương phi đây mà.

Nhưng chẳng liên quan gì tới nàng, Kỷ Dao nhìn rượu táo đỏ trước mặt, màu rượu đỏ tươi, câu dẫn người khác uống nó, nàng muốn uống thử một ngụm, nhưng lại không dám, sợ rằng lát nữa bị say, đang lúc phân vân thì nghe thấy tiếng nói của Trường công chúa: "Đột trước ta nghe thấy có rất nhiều cô nương đi phát cháo, đều tới đây cho ta nhìn xem"

Nàng là được hưởng ké chút ánh sáng từ Chu Lương âm, rốt cuộc có tính hay không?

Nhưng ma ma bên người Trường công chúa lại đọc tên từng người, Kỷ Dao chỉ có thể đi qua, đồng thời đi cùng nàng còn có Chu Lương âm, Trần Viện, Khương Chi... tổng cộng có năm vị cô nương.

Bọn họ vây quanh Trường công chúa.

Trường công chúa liếc mắt nhìn, thấy các cô nương đều không tệ thì âm thầm gật đầu, bà vẫn là yêu thích người thiện tâm.

Hứa Linh Nhi ở bên cạnh xem, đột nhiên phát hiện ra Chu Lương âm và Kỷ Dao, hai người đó từng làm mất mặt ả ta ở Ngọc Mãn Đường, ả ta cho rằng Chu Lương âm đã bị giáo huấn rồi, kết quả nàng ta vẫn dám phát cháo trong Kinh thành, giả mù mưa sa làm việc thiện cái gì cơ chứ!

Tay ả ta bắt lấy roi ngựa bên eo.

Trường công chúa là tỷ tỷ duy nhất của Hoàng thượng, mặc dù bà không màng danh lợi, nhưng không có ai dám đắc tội Trường công chúa cả, có cơ hội này, người ta cũng chỉ nghĩ tới lấy lòng bà mà thôi.

Trần Viện nhìn thấy mèo của Trường công chúa, cười nói: "Mèo của ngài thật đẹp, cũng hiếm có, từ trước tới nay tiểu nữ chưa từng nhìn thấy loài mèo này trong Kinh thành."

Đó là sủng vật của bà, được khen đương nhiên là vui vẻ, Trường công chúa vuốt ve bộ lông dài mượt của mèo: "Loại mèo sư tử này cực hiếm thấy, Bảo Tự Quốc tiến cống cho tiền triều, tổng cộng mười hai con, sau đó sinh sản nhiều thêm mấy con, có những con không sống sót được bao lâu, đến nay tính trong cả nước Đại Yên cũng chỉ có khoảng mấy chục con mà thôi."

Kỷ Dao kinh ngạc, thì ra mèo này quý giá như vậy!

Nàng đột nhiên có chút lo lắng, nhỏ giọng nói: "Trường công chúa, thần nữ có một câu hỏi muốn thỉnh giáo ngài."

"Người nói."

"Nếu như trong nhà chỉ có một con mèo sư tử, vậy phải làm sao? Nghe nói nó lớn lên rồi sẽ..." Kỷ Dao cảm thấy có chút nóng mặt, "hèn tới chỗ nào để mua thêm một con nữa?"

Trường công chúa cười, còn cho rằng nàng hỏi vấn đề gì, kết quả lại quan tâm tới chuyện sinh sản của mèo, vị cô nương này rất đáng yêu.

"Người nuôi một con mèo sư tử?"

"Vâng."Kỷ Dao gật gật đầu.

Trưởng công chúa trầm ngâm: "Con mèo cái này của ta năm ngoái có sinh hai con mèo con, một con tặng cho Vĩnh Gia Hầu lão phu nhân, một con bị Hoài Viễn Hầu cầm kinh phạt tới đôi... nếu không, người đi hỏi bọn họ xem, chắc là chúng đều lớn rồi."

Kỷ Dao sùng sốt.

hắn chẳng nhắc tới chút nào.

Thấy tiểu cô nương biểu tình phức tạp, trong lòng Trần Viện hơi động, thăm dò: "Nếu loại mèo này hiếm có như vậy, Kỷ cô nương, con mèo sử tử của cô nương từ đâu mà có?"

Lúc ở Hoài Viễn Hầu Phủ, Trần Viện từng châm chọc nàng, Kỷ Dao nhàn nhạt nói: "một vị bằng hữu tặng ta, không tiện tiết lộ danh tính."

Cảm nhận được sự kiên cường trong lời nói của nàng, Trần Viện cắn răng, trực giác mách bảo người tặng chính là Dương Thiệu, nhất thời cảm thấy tức giận.

Sau lần đó Thái phu nhân cũng không tổ chức tiệc của gì hết, cũng không biết đã chọn được người hay chưa? không đến nỗi chọn Kỷ Dao đi? Gia thế của nàng làm sao có thể so sánh với mình cơ chứ, phụ thân mình là Tả thị lang, Trần Viện cảm thấy bất bình. Chỉ có điều gia giáo của ả tốt, trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

Đợi đến giờ Thân, cảm thấy các cháu trai của mình nên nhìn đều nhìn hết rồi, Trưởng công chúa liền giải tán tiệc, trở về phòng chính hỏi thăm bọn họ.

"Có vừa ý ai không?"

"không có."

"không hề."

Hai đứa cháu đồng thanh trả lời, lời ít ý nhiều.

Cảm thấy có chút tức giận, Trưởng công chúa hít thở sâu: "Nhiều cô nương như vậy cũng không chọn được một người, chẳng trách Hoàng thượng tức giận như vậy!"

"Cũng không phải là không có," Tống Thụy nói, "cháu cảm thấy...."

Tống Diễm nghiêm giọng nói: "Đệ cảm thấy cái gì, đệ cảm miệng cho ta!"

Quả thực là tức tới mức gợn chân, Tống Thụy mỉm cười, Đại ca thật thú vị, bảo hộ Dương Thiệu như vậy, lẽ nào Dương Thiệu là cha.... không, không, là ân sư? hắn ta không tin, việc Tống Diễm khiến Phụ hoàng hồi tâm chuyển ý, cũng không thể là công lao của một người được.

hắn ta nói: "Đệ chỉ muốn nói là đệ không gấp, đợi Nhị ca chọn trước đi."

Tống Vân không nói lời nào.

Trưởng công chúa nói: "Ta xem ngược lại có vài nhân tuyển, như Chu Lương âm Chu cô nương, Khương Chi Khương cô nương, còn có Kỷ Dao Kỷ cô nương, Từ Uyển Ngọc Từ cô nương, mấy cô nương này đều không tệ, các người tự mình nghĩ xem."

Chu Lương âm? Tống Vân cau mày, Lương âm... hình như đã từng nghe thấy ở đâu đó.

Nhưng tại sao nghe như thế nào cũng không ra cơ chứ, lại thêm hôm nay Kỷ Dao cự tuyệt hắn ta, khiến tâm trạng Tống Vân rất hậm hực, nói cáo từ rồi rời đi.

Kỷ Dao ngồi kiệu trở về phủ.

không ngờ Du Tổ Hoa vẫn luôn kiềm chế một bụng tức giận, suốt vài canh giờ đều tính toán làm sao để báo thù, cư nhiên chặn Kỷ Dao ở cuối đường Tập Hiền.

Mộc Hương chắn ở phía trước, trách mắng: "Du cô nương, người làm cái gì vậy?"

Du Tổ Hoa nói: "Kêu cô nương nhà các người đi ra, lời vừa rồi chúng ta còn chưa nói xong đâu."

Đúng là bà điên, Kỷ Dao cũng không lộ mặt, chỉ cảnh cáo: "Du Tổ Hoa, nếu người vẫn không chịu rời đi, ta liền báo kiệu phu đuổi người đi. Người tốt xấu gì cũng xuất thân từ thư hương môn đệ, vẫn nên giữ lại chút mặt mũi cho bản thân đi."

Du Tổ Hoa đảo mắt, đột nhiên đổi sang giọng ôn nhu: "Ta không cãi nhau với cô nương, Kỷ cô nương, ta chỉ muốn nói chuyện rõ ràng với cô nương, cô nương đi ra đi."

Bọn họ nói chuyện gì? Nàng quá hiểu Du Tổ Hoa rồi, chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả! Kỷ Dao mới không trúng kế đâu, nàng nói với kiệu phu: "Nếu Du cô nương vẫn tiếp tục ngăn chặn, các người liền kéo nàng ta ra."

Đúng là tiện nhân!

Có điều nàng ta lập tức sẽ phải hối hận, Du Tổ Hoa liếc mắt nhìn phía trước, nhìn thấy thân ảnh cao lớn đang đi về phía này, trong lòng đại hỉ, di chuyển tới gần cửa sổ của kiệu: "Kỷ cô nương, những lời cô nương nói với ta lúc trước, có còn nhớ hay không?"

Kỷ Dao không nói gì.

"cô nương vừa nói với ta, bảo ta chuyển lời tới biểu ca, không cần tới tìm cô nương nữa, lời này có đúng không? không chỉ như vậy, cô nương còn hẹn gặp mặt riêng Tĩnh Vương nữa! cô nương bảo Tĩnh Vương làm ta bị thương, Kỷ cô nương..." Du Tổ Hoa đang nói, dường như lúc này mới phát hiện ra Dương Thiệu, vội bịt miệng, "biểu ca, sao huynh lại ở đây?"

Tiếng xưng hô này khiến Kỷ Dao trong lòng co rút.

Đường Tập Hiền rất gần Hoài Viễn Hầu phủ, chẳng trách Du Tổ Hoa sẽ chặn đường ở đây, ả thích Dương Thiệu nên khẳng định là hiểu rõ lộ trình trở về nhà của hắn, vừa rồi nói những lời kia chủ yếu cũng là để Dương Thiệu nghe thấy mà thôi.

"Biểu ca..." Du Tổ Hoa nhìn kiệu, "Kỷ cô nương ở bên trong, hôm nay bọn muội tới phủ của Thợ Xuân trưởng công chúa làm khách, những lời đó là nàng ta đích thân mở miệng nói, muội tuyệt đối không lừa huynh, nếu như nói sai sự thật, muội nguyện ý bị ngũ lôi đánh trúng!"

Ai bảo Kỳ Dao kiêu căng ngạo mạn, nói ra những lời này, đến nay bị Dương Thiệu nghe thấy rồi!

Nhưng Dương Thiệu cũng không tức giận, chỉ phân phó Trần Tổ: "Tiễn nàng ta về Du phủ, nói với Du phu nhân, nếu sau này còn xuất hiện trước mặt bản Hầu, đừng trách ta không lưu tình."

Cái gì....

Kỳ Dao nói ra lời như vậy, vậy mà hắn không có phản ứng gì, ngược lại quay lại đối phó ả? không xuất hiện trước mặt hắn, vậy thì là vĩnh viễn không được xuất hiện hay sao? Là bảo Mẫu thân đưa ả rời khỏi Kinh thành sao?

Sắc mặt Du Tổ Hoa trắng bệch dọa người, thét lên: "Biểu ca, Kỳ Dao thực sự nói với muội như vậy, nàng ta không muốn gả cho biểu ca, không muốn gặp lại huynh nữa, muội không nói dối! Biểu ca, muội chỉ muốn tốt cho huynh, để huynh nhìn rõ bộ mặt thật của nàng ta mà thôi!"

"Mang đi." Dương Thiệu nhàn nhạt nói, một chút hi nộ cũng không lộ ra ngoài.

Trần Tổ ở bên cạnh đột nhiên lại cảm thấy một trận khủng hoảng, vội vàng kêu Trần Liệt cùng nhau kéo Du Tổ Hoa rời đi.

Bên ngoài đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, tiếng thét to, tiếng rao bán đều biến mất, nàng chỉ nghe thấy tiếng bước chân của hắn, đi từ bên cửa sổ của kiệu tới phía trước, sau đó chặn trước rèm kiệu.

Cách một tầng vải màu xanh đậm, nàng có thể tưởng tượng ra dáng đứng của hắn.

Nhất định là thẳng tắp.

Cách rèm vải, nàng thậm chí có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn, hình như có một sức mạnh vô hình, đè ép trái tim nàng.

Nhất thời nàng cảm thấy hô hấp khó khăn, nhưng nàng từ từ nâng cằm lên.

Nếu như lúc này Dương Thiệu vén rèm lên chất vấn, nàng có thể nói với hắn như thế này, nàng không muốn tiếp tục gặp mặt hắn nữa, từ nay về sau, bọn họ đi đường riêng của mình.

không phải hắn hi vọng như vậy hay sao?

Những ngày này, hắn không phải chưa từng nghĩ tới nàng, nhớ tới nàng hay sao?

Nàng nắm chặt tay, nhìn chằm chằm tấm rèm che.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Nhưng, không hề có một chút động tĩnh nào cả.

Nàng đều không biết nam nhân đó còn đứng ở bên ngoài hay không nữa, cho đến khi nghe thấy Mộc Hương hỏi: "Cô nương, có phải là nên bảo kiệu phu nâng kiệu trở về hay không?"

Kỳ Dao sững sờ.

hắn cư nhiên không gặp nàng, chỉ như vậy liền rời đi rồi, hắn còn không thèm hỏi xem những lời đó có phải sự thật hay không, hắn thậm chí, ngay cả một từ cũng không nói với nàng, hắn hoàn toàn không để tâm.. bản thân nàng nghĩ như thế nào.

Thôi, có những lời không nhất thiết phải nói ra miệng.

Nàng hơi hơi buông lỏng tay, lúc này mới phát hiện ra không biết từ lúc nào, móng tay cư nhiên để lại vài vết hằn trên mu bàn tay, cảm giác hơi đau nhói như kim châm.

Ngón tay vuốt lên, vết hằn đó giống như hình trăng non.

Nàng nhỏ giọng nói: "Đi thôi."

Mộc Hương kêu kiệu phu nâng kiệu, đồng thời thở dài một hơi.

Vừa rồi Mộc Hương thấy Hầu gia đứng trước rèm kiệu, nhưng ngài chỉ đứng một lát rồi rời đi ngay, vốn dĩ còn cho rằng ngài sẽ nói vài câu với cô nương đấy.

Xem ra cô nương và Hầu gia thực sự là không có khả năng, nàng ta cau mày, cũng không biết rốt cuộc là nguyên do gì, mà cô nương không muốn gả, Hầu gia cũng không tới nữa.

Tiểu nha đầu hoàn toàn nghĩ không ra.

Lại nói Du Tổ Hoa bị Trần Tổ áp giải về Du phủ.

Du phu nhân nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của nữ nhi, cực kỳ khiếp sợ, quát hỏi: "Xảy ra chuyện gì, Tổ Hoa?"

Du Tổ Hoa khóc nức nở: "Nương, biểu ca ức hiếp con, xem lòng tốt của con thành lòng lang dạ thú."

Đúng là đồ ngu xuẩn, Trần Tổ thầm nghĩ, Kỳ nhi cô nương ở trong lòng Hầu gia quan trọng tới mức nào ả ta không nhìn ra hay sao, phạm lỗi hết lần này tới lần khác, Hầu gia làm sao có

thể dung thứ? hần ta đem chuyện vừa phát sinh kể lại một lần, chuyện lời nói: "Hầu gia nói, nếu Du cô nương còn lộ mặt trong Kinh thành nữa, thì đừng trách Hầu gia hạ thủ không lưu tình."

"Người nói cái gì?" Du phu nhân không dám tin, "nó là nữ nhi của Du gia ta, Thiệu nhi hần không khỏi quan rộng quá rồi!"

Trần Tổ đáp: "Du phu nhân không nguyên ý, vậy thì có thể thử xem sao."

Du phu nhân sắc mặt trắng bệch.

một tên tùy tùng cư nhiên dám nói lời như vậy, bà ta thực sự là tức không chịu được, lập tức đi tới Hoài Viễn Hầu phủ gặp Thái phu nhân.

"...giữa đường giữa chợ liền sai Trần Tổ và Trần Liệt áp giải Tổ Hoa về nhà, còn nói không cho Tổ Hoa xuất hiện trong Kinh thành nữa, cả Kinh thành này đều là của hần hay sao? Người xem xem, sao lại bá đạo như vậy." Du phu nhân khóc kể, "Tổ Hoa từ nhỏ lớn lên ở đây, hai người là thanh mai trúc mã, hần sao có thể tuyệt tình như vậy?"

Thái phu nhân nghe mà người cứ như trên mây, nghi hoặc hỏi: "là vì chuyện gì?"

"Còn không phải là vì Kỳ nhi cô nương đó hay sao," Du phu nhân nghiêng người về phía Thái phu nhân, nhỏ giọng nói, "Tổ Hoa thể độc, ta tin nó không dám nói dối. Hôm nay nó tới phủ Thọ Xuân trưởng công chúa làm khách, có nhắc tới Thiệu nhi với Kỳ nhi cô nương, cô nương kia cư nhiên dám nói không muốn gả cho Thiệu nhi, còn bảo Tổ Hoa chuyển lời, bảo chuyển lời tới Thiệu nhi là vĩnh viễn đừng tới gặp nàng ta. Tổ Hoa tức giận không nhịn được, liền nói với Thiệu nhi, ai ngờ Thiệu nhi lại đối xử với nó như vậy cơ chứ."

Bà đã nói mà, nhi tử khẳng định là cãi nhau với vị cô nương kia!

Thái phu nhân suy nghĩ chốc lát, liền nói: "Thiệu nhi thực sự có chút quá đáng, có điều chuyện giữa Thiệu nhi và Kỳ cô nương, Tổ Hoa thực sự không nên nhúng tay vào."

"Biểu thám," Du phu nhân không khỏi tức giận, "Tổ Hoa cũng là vì muốn tốt cho Thiệu nhi mà thôi."

Nếu thực sự muốn tốt cho hần, sao lại chuyển lời kiểu đó? Còn cố tình chặn lại trên đường nhi tử về nhà, mục đích còn không phải là khích bác li gián hay sao? Thái phu nhân đối với Du Tổ Hoa thất vọng hết lần này tới lần khác, bụng dạ ả ta chứa quá nhiều ý nghĩ xấu xa, bà nghiêm mặt nói: "Thiệu như hành sự có chút kích động, ta xin lỗi thay nó, nhưng để tránh vết xe đổ, người vẫn là gả Tổ Hoa ra ngoài sớm một chút thì tốt hơn, hai đứa chúng nó không nên gặp mặt nhau một lần nào nữa."

"Biểu thám," Du phu nhân trong lòng trầm xuống, "người không thực sự coi loại người như Kỳ cô nương kia là con dâu của mình đấy chứ?"

"Ta tự có chủ kiến, người không cần quản." Thái phu nhân phát phát tay, "lời hôm nay ta nói, người đừng có nghe tai này ra tai kia, tốt nhất nên để trong lòng. Chỗ ta thì dễ nói chuyện, nhưng chỗ Thiệu nhi không dễ như vậy đâu, nếu nó thực sự muốn làm chuyện gì, ngay cả ta cũng không ngăn cản nổi."

Du gia bọn họ dựa thế Dương gia, kể từ sau khi Dương Thiệu trở thành Đại đô đốc, địa vị của Du lão gia ở trong triều cũng được nâng cao hơn, bao nhiêu người muốn kết giao. Nếu như ngày nào đó Dương Thiệu rút kiếm chặt đứt tình nghĩa, vậy thì Du gia nhất định là tồn thất trầm trọng.

Lời của Thái phu nhân chính là ủng hộ nhi tử, Du phu nhân miệng đắng chát: "Nếu ngài đã nói như vậy, ta sẽ suy nghĩ cẩn thận."

"Vậy thì tốt, trở về trấn an Tổ Hoa một chút, bảo nó ở trong nhà tránh một thời gian."

Ý là không cần tới Hầu phủ thỉnh an nữa, Du phu nhân thở dài, đứng dậy cáo từ.

Thái phu nhân kêu nha hoàn rót ly trà nóng, bụng lên uống một ngụm.

"Vừa rồi người cũng nghe thấy, người cảm thấy Kỳ cô nương đó thế nào?" Bà hỏi Đường ma ma ở bên cạnh.

Đường ma ma cười cười: "Nô tì cảm thấy Kỳ cô nương này gan lớn lắm đấy ạ, tính tình dường như cũng rất cương quyết."

"Vậy sao? Tính khí Thiệu nhi như vậy, làm gì có cô nương nào dám nói chuyện với nó như vậy? Kỳ cô nương này..." Thái phu nhân nghĩ tới đôi mắt câu nhân của Kỳ Dao, nhìn không được lắc lắc đầu, xem người đứng là không nên xem diện mạo bên ngoài. Vốn cho rằng nàng ta sẽ bám lấy nhi tử, kết quả ngược lại không phải như vậy, mà là nhi tử cả ngày giống như ăn phải đạn pháo, ai chọc nó thì người đó gặp họa.

Du Tổ Hoa chính là đụng phải hòng súng, còn là hòng súng đã nhét đầy thuốc nổ!

Thái phu nhân trầm nghĩ, có nên mời Kỳ cô nương tới ăn một bữa cơm hay không?

.....

Bởi vì mèo sư tử khó tìm, Kỳ Dao sợ rằng con mèo của nàng thực sự sẽ bỏ chạy mất, nên kêu Chu ma ma đi nghe ngóng xem nhà nào có mèo sư tử, nàng muốn mua thêm một con nữa. Chỗ lão phu nhân phủ Vinh Gia Hầu khẳng định là không được, không nói tới việc không biết nó là đực hay cái, chỉ riêng một điều có thể khẳng định con mèo đó chính là huynh đệ tỷ muội của miêu miêu nhà nàng, nên không tiện ghép thành đôi.

Chu ma ma tìm kiếm vài ngày nhưng không có kết quả: "cô nương à, có thể mua được loại mèo này khẳng định là quyền quý vọng tộc, tin tức nhà bọn họ không dễ nghe ngóng, không bằng nhờ cô gia giúp đỡ."

Xem ra cũng chỉ có thể tìm Tạ Minh Kha.

Đúng lúc Kỳ Nguyệt sắp lâm bồn, mấy ngày trước Liễu thị liền tới Tạ gia để chăm sóc đại nữ nhi, cũng mời cả bà đỡ, Kỳ Dao nói: "không bằng ta cũng dọn tới đó ờ."

"hỏi linh tinh cái gì, cô nương!" Chu ma ma ngăn cản, "thân phận của phu nhân khác biệt, có thể đi, người là cô nương gia làm sao có thể tới ở nhà tỷ phu được cơ chứ? không được không được, vạn nhất bị kẻ nào lười dài lăm lời nói ra ngoài sẽ ảnh hưởng tới danh tiết của cô nương mất."

Ài, vậy chỉ có thể đợi đến ngày tỷ tỷ sinh con ra mới được đến, Kỳ Dao lại hỏi: "Ca ca có gửi thư về hay không, rốt cuộc tới khi nào mới hồi Kinh?"

"Chắc là hai ngày tới." Chu ma ma bấm đốt ngón tay tính toán, "gần đây trời trong xanh không mưa, xe ngựa đi lại cũng thuận lợi."

Quả nhiên, sau hai ngày Kỳ Đình Nguyên trở về nhà.

không cô phụ Kỳ Dao, hần ta mang một nửa xe ngựa khô Kiến Châu trở về, Kỳ Dao đại khái có thể ăn trong vòng nửa năm!

"Đại muội vẫn chưa sinh đấy chứ?" hần ta rất quan tâm chuyện này, "có điều sinh rồi cũng tốt, như vậy ta liền không cần phải lo lắng nữa, trở về liền có thể ôm cháu ngoại."

"Còn chưa sinh, phải đợi mấy ngày nữa." Kỷ Dao lấy khóa vàng đặt từ trước ở Ngọc Mãn Đường ra, "đến lúc đó mang đi tặng."

"Đặt tên hay chưa?"

"Gọi là Tiềm ca nhi."

"Nurong đâu?" Kỷ Đình Nguyên lấy đồ ở bên ngoài vào, "ta mua vật liệu may mặc của Kiến Châu, có sáu cuộn, các người cầm đi may y phục. Còn có một hộp trăn châu hồng, muội cầm lấy chơi, mua cho phụ thân hai thỏi mực, mực thơm Kiến Châu...."

Ca ca nhìn thì vô tâm vô phé, nhưng ra ngoài một chuyến lại mang đầy đồ về, cũng không bỏ sót bất cứ ai trong nhà cả.

Kỷ Dao cười híp mắt ôm lấy cánh tay ca ca: "Cảm ơn ca ca!"

"Đúng rồi, còn có hai vò rượu ngon," Kỷ Đình Nguyên liếc muội muội một cái, "mang cho Hâu gia."

"Ai?" Kỷ Dao thân hình cứng ngắc.

"Ai, còn có ai vào đây nữa, Dương đồ đốc đốc," Kỷ Đình Nguyên chau trọc nhìn muội muội, "muội cho rằng ta không biết hay sao?"

Kỷ Dao đề phòng: "Huynh biết cái gì?"

"Được rồi, còn che che dấu dấu làm gì." Kỷ Đình Nguyên nheo mắt muội muội, nhỏ giọng nói: "huynh nhìn thấy dây kết trường thọ của Hâu gia, không phải do muội tặng hay sao?"

Vậy thì chính là Nhị muội phụ trương lai rồi, đương nhiên phải mua quà tặng.

Kỷ Dao xụ mặt: "không phải muội tặng."

"Muội coi ta là kẻ mù hay sao?" Kỷ Đình Nguyên lộ ra sọc kết trường thọ trên cổ tay, "giống như đúc, muội lừa ai chứ? Hơn nữa, hạt châu này không phải hạt châu bình thường!"

Kỷ Dao cắn môi.

trên mặt nàng cũng không có một chút xấu hổ nào, ngược lại vô cùng phức tạp, Kỷ Đình Nguyên nhìn thấy vậy thì cảm thấy kì quái, hần ta buông đồ trong tay xuống hỏi: "Làm sao, muội và Hâu gia...."

"Bọn muội không có gì," nàng nói, "huynh hiểu nhầm rồi."

Nàng càng phủ nhận, Kỷ Đình Nguyên càng hoài nghi.

"Hả, không có gì mà tặng cái này? Ta còn không hiểu muội hay sao? Loại đồ vật như thế này, ngoài huynh ra, muội chỉ tặng cho ý trung nhân thôi!" Kỷ Đình Nguyên đột nhiên bắt lấy cánh tay muội muội, "muội trốn tránh hết lần này tới lần khác, không chịu thừa nhận, lẽ nào là Dương Thiệu cô phụ muội?"

Trong phút chốc, nàng nhìn thấy trong mắt ca ca lướt qua chút hàn ý, đột nhiên nàng nghĩ tới kiếp trước, ca ca vì nàng mà đối đầu với Tống Văn.

Nhưng ca ca không phải đối thủ của Tống Văn.

Dương Thiệu của kiếp này, cũng không phải là người dễ chọc!

Kỷ Dao ngốc luôn, cũng không biết nên trả lời như thế nào, lẽ nào nói, là bản thân nàng cô phụ Dương Thiệu hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Thấy nàng không nói gì, Kỷ Đình Nguyên kéo nàng vào trong nhà, ấn nàng ngồi xuống ghế.

"hỏi đi, là chuyện gì? Nếu hần thực sự ức hiếp muội, ca ca có biện pháp báo thù thay muội!"

Ca ca thì có cái biện pháp khi gió gì, tà môn ngoại đạo à? Dương Thiệu là Đồ đốc ngũ quân đấy, ca ca có thể làm gì? Kỷ Dao ổn định tâm trạng: "Ca ca, Hâu gia không ức hiếp muội, là muội suy nghĩ tường tận, cảm thấy hai người bọn muội không hợp nhau."

"Sao lại không hợp nhau?" Kỷ Đình Nguyên rất là thương thức Dương Thiệu, hần anh dừng thiện chiến, ngăn con sóng dữ ở Vân Châu, đánh bại Tần Vương, hần còn có thể uống rượu rất giỏi, ngăn chén không say. Đương nhiên, quan trọng nhất là, Dương Thiệu đối xử với muội muội không tệ, không phải là đã từng cứu muội ấy vài lần rồi hay sao, cho nên hần ta cảm thấy rất nghi hoặc, "nếu ngài ấy không ức hiếp muội, làm sao lại không thích hợp đây?"

nói ra thì rất dài.

Kỷ Dao thờ dài: "Rất nhiều điểm không hợp nhau, muội không thích hần uống rượu, không thích hần đánh giặc, không thích hần ngày ngày thao binh luyện mã. Thái phu nhân cũng không thích muội, biểu muội của hần muội cũng không thích, cái gì muội cũng không thích...."

Khóe miệng Kỷ Đình Nguyên co rút.

hắn ta cảm thấy bản thân mình có lẽ đảo ngược rồi, xem ra không phải Dương Thiệu phụ muội muội, mà là muội muội hắn ta thay lòng đổi dạ.

"Muội không nói dối ta đấy chứ?" hắn xác nhận lần cuối.

"Đương nhiên không có, ca ca huynh cũng không nghĩ thử xem, nếu như Hầu gia phụ muội, muội sẽ che giấu hay sao? Cho dù ca ca không báo thù thay cho muội, muội cũng không để hắn trôi qua tốt đẹp!"

Cái này cũng đúng, Kỳ Đình Nguyên suy nghĩ trong chốc lát, muội muội nhà mình tính cách ra sao, sao có thể bị thiệt thòi? Muội ấy chính là trái ót nhỏ! Nếu như Dương Thiệu phụ muội ấy, muội ấy không thể tốt bụng bảo hộ hắn như thế này được.

Nhưng nếu như vậy, Dương Thiệu không phải sẽ rất đáng thương hay sao? Nghĩ nghĩ lại lắc đầu, hắn là Hầu gia cơ mà, lẽ nào có thể chỉ vì muội muội mà không thành thân hay sao, trong Kinh thành không biết còn có bao nhiêu cô nương nguyện ý liên hôn với Hầu phủ đâu, hoàn toàn không cần lo lắng.

Nhưng rượu này vẫn là nên tặng, liền coi như quà bồi thường.

.....

Kỳ Đình Nguyên trấn an nạn dân một cách ôn hòa, các Tri phủ lần lượt dâng tấu khen ngợi, Hoàng thượng vui lòng, thăng chức cho hắn ta trở thành Tả tham đô Ngự sử của Đô sát viện, quan chính tứ phẩm.

Kỳ Chương đêm đó liền uống nửa vò rượu, say nửa thì nôn đến chết, Liễu thị nghe tin liền hoảng sợ: "không có ta trông chừng là không xong, làm bừa! Cũng không xem lại bản thân mình bao nhiêu tuổi rồi, còn uống rượu cùng nhĩ tử cơ đấy."

"Phụ thân cũng là quá vui mà thôi, khó có dịp." Kỳ Nguyệt cười, "nương, người chẳng qua là đang ở đây thôi, nếu người ở nhà, con không tin nương lại không uống cùng đâu."

Liễu thị cũng bật cười, vuốt vuốt mái tóc: "Ồi, ta vẫn luôn lo lắng cho Đình Nguyên, không ngờ đứa trẻ này cũng rất có tiền đồ, lúc trước nương sợ nó ở bên ngoài sẽ xảy ra chuyện, kết quả không ngờ tới mọi chuyện lại ổn thỏa như vậy."

"Vậy nương sau này không cần phải lo lắng cho huynh ấy nữa."

"Sao có thể không lo lắng, còn phải nhìn chăm chăm nó thành thân nữa!" Nhắc tới chuyện này, lại nghĩ tới Kỳ Dao, bà nói với Kỳ Nguyệt, "Dao Dao cập kê rồi, Nguyệt nhĩ, có phải là con nên nói với cô gia một câu, xem xem bên người y có công tử nào thích hợp hay không?"

Tạ Minh Kha nhậm chức ở Hàn Lâm Viện, đồng liêu của y đều xuất thân cát sỹ, tài trí hơn người, chức vụ cũng thanh quý, sau này tiến nhập nội các có thể quyết định chuyện quốc gia đại sự.

Kỳ Nguyệt sững sờ, thầm nghĩ mẫu thân không biết chuyện của muội muội với Hầu gia hay sao?

Vậy thì không thể kéo dài thêm nữa, nàng ấy nghĩ một lát rồi thăm dò: "Nương, con thấy Hầu gia làm người không tệ."

"Đừng nhắc tới nữa!" Liễu thị phát tay liên tục, "Dao Dao có gặp qua Thái phu nhân, bà ấy không vừa ý, sau đó Hầu gia không tới nhà chúng ta nữa, làm sao còn thành đôi được?"

Kỳ Nguyệt đột nhiên nghĩ tới lời nói ngày đó của Tạ Minh Kha, Dương Thiệu không muốn gặp muội muội, xem ra thực sự là không thể thành. Nàng ấy tiếc nuối thờ dãi một hơi: "Con nói với tướng công, chàng ấy nhất định có thể giới thiệu vài người."

"Vậy thì tốt." Ánh mắt của cô gia khẳng định không tệ, Liễu thị lại trở nên vui vẻ.

Kỳ Nguyệt lúc này đột nhiên cau mày lại.

"Sao vậy? không thoải mái?" Liễu thị đỡ nàng ấy, "có phải là đau chỗ nào hay không, hay là làm sao...."

"Con cũng không biết, cảm thấy có chút đau."

"Ồi chao, đau kiểu gì?" Mấy hôm trước có xuất hiện chút tơ máu, chính là hiện tượng trước khi lâm bồn, bây giờ bắt đầu đau rồi, không phải là sắp sinh đấy chứ? Liễu thị vội nói, "mau đi mời bà đỡ tới!"

một canh giờ sau, xác thực là sắp sinh rồi, Kỳ Dao vội vàng ngồi kiệu đi tới Tạ phủ.

Kỳ Nguyệt lúc này đã đau chảy mồ hôi, Kỳ Dao tiến tới nắm lấy tay tỷ tỷ: "Sao không nói sớm một chút, sắp sinh rồi sao?"

"Còn không phải sợ mọi người lo lắng, bảo ta không được làm phiền mọi người sớm như vậy." Đại nữ nhĩ từ trước tới nay đều hiểu chuyện, Liễu thị nói, "Nguyệt nhĩ, con nhất định sẽ bình an, đừng sợ, nương ở bên cạnh con."

"Tỷ phu đâu?" Kỳ Dao nhìn quanh bốn phía, "lẽ nào tỷ tỷ không nói cho tỷ phu biết?"

"Đã cho người đi thông báo rồi, chắc là lập tức liền trở về...."

Lời vừa dứt, liền nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân chạy nhanh, Kỳ Dao ngẩng đầu lên xem, chỉ thấy Tạ Minh Kha chạy từ bên ngoài vào, trên mặt đều là mồ hôi, cái này không tính là gì, mũi quan trên đầu y cư nhiên bị lệch xiêu vẹo!

Từ trước tới nay nàng chưa từng thấy Tạ Minh Kha lúi thúi như vậy.

Khóc mũi nàng nhếch lên.

Liền ngay cả Kỳ Nguyệt cũng cười: "Tướng công, chàng mau chỉnh lại mũ áo."

"Chỉnh cái gì, nàng đều sắp sinh rồi!" Tạ Minh Kha không hề để ý hình tượng của bản thân mình, bàn tay đặt lên đầu vai nàng, "nàng sao rồi, đau không? Có phải là rất khó chịu hay không?" Y lấy ra khăn tay lau mồ hôi cho nàng ấy, "ta nên sớm trở về mới phải...."

"Chàng cũng không biết là hôm nay sinh, trở về làm cái gì?" Kỳ Nguyệt nói, "không cần lo lắng, thiếp không sao."

Tạ Minh Kha không nói chuyện, chỉ là đem tay nàng ấy đặt vào lòng bàn tay mình, nắm thật chặt.

Bà đỡ nói: "Tạ đại nhân, Kỳ cô nương, các người đều ra ngoài đi."

Lúc này phụ tử Kỳ Chương cũng tới nơi, hiện giờ đã là buổi chiều tối rồi. Bọn họ vây quanh bên cạnh Kỳ Nguyệt.

Liều thị hiểu rõ tâm trạng của nữ nhi, lúc bà sinh con cũng như vậy, phát phát tay: "Đều ra ngoài đợi đi, để Nguyệt nhi và cô gia nói với nhau mấy câu."

Sinh con không phải chuyện dễ dàng.

Tạ Minh Kha nghe thấy vậy, trong lòng trầm xuống, tay nắm càng chặt.

"Chàng làm đau thiếp rồi." Kỳ Nguyệt sắc giọng.

Y vội vàng buông lỏng một chút, nhìn vào mắt thê tử: "Nguyệt nhi, nàng nhất định phải bình an, nàng không được..." mặc dù bụng đầy kinh luân, nhưng đến giờ khắc này, y cư nhiên không nói nổi một lời, chỉ có thể đặt tay nàng ấy lên môi hôn, "ta ở bên ngoài đợi nàng."

Nàng ấy cười: "Có thể sẽ phải đợi lâu đấy."

"Sao có thể? Nàng sẽ sinh con rất nhanh, ta đi báo nhà bếp nấu sẵn canh cho nàng, nàng muốn ăn cái gì?"

"Cháo trắng."

"Hay là ăn cháo cá đi, hoặc là canh gà, tổ phụ tặng gà, còn mấy con liễn."

"không được, nương nói ăn không nổi, thiếp liễn muốn ăn cháo trắng."

"Được được được, thì cháo trắng." Tạ Minh Kha trong lòng trầm trọng, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, y biết Kỳ Nguyệt cũng sợ hãi giống mình, chỉ có điều sợ hãi cũng không có tác dụng gì, bọn họ cùng nhau vượt qua, y nhẹ nhàng ôm Kỳ Nguyệt vào lòng. "ta luôn nghĩ Tiềm nhi sinh ra có bộ dáng như thế nào, đợi lát nữa liễn có thể nhìn thấy rồi."

Kỳ Nguyệt dựa vào y: "Vâng."

Hai người vẫn chưa tách nhau ra, bà đỡ có chút gấp gáp: "Tạ đại nhân, làm lỡ thời gian không tốt, mau đi ra đi."

Kỳ Nguyệt đã rất đau rồi, Tạ Minh Kha cúi đầu hôn một cái lên gò má nàng ấy: "Ta đợi nàng và hài tử."

Y đi ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại, chỉ có từng chậu từng chậu nước nóng không ngừng được mang vào.

Kiếp trước khi tỷ tỷ sinh con nàng không ở bên cạnh, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy bị giày vò khổ sở như thế này.

Nàng yêu quý tỷ tỷ, sợ chuyện xấu sẽ xảy ra, mặc dù trong lòng biết trước tỷ tỷ sẽ không sao.

Nhưng thấy dáng vẻ lo sợ bất an của Tạ Minh Kha, nàng lại cảm thấy vui mừng thay cho tỷ tỷ. Chỉ cần tỷ tỷ bình an sinh xong, một đời của tỷ tỷ nhất định là viên mãn. Có tướng công thương yêu, có đứa con đáng yêu, có tương lai đầy mong đợi.

Đây là tất cả những gì nàng ngưỡng mộ.

Kiếp trước, nàng chỉ có một tướng công như vậy, những cái khác đều không có, Kỳ Dao vuốt ve bụng, hài tử cũng không có.

Nàng thờ dài một hơi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bên trong truyền ra tiếng trẻ con khóc, Tạ Minh Kha lập tức nâng cao tinh thần, vội vàng xông tới cửa.

một nhà Kỳ gia cũng vây quanh, kiễng chân mong đợi.

Bà đỡ ôm một đứa trẻ đi ra, cười nói: "Chúc mừng Tạ đại nhân sinh được quý tử! Là một công tử!"

Kỳ Chương ôm lấy, đứa trẻ mập mạp bụ bẫm, mặt đỏ hồng.

Đây là cháu ngoại của ông!

"Tỷ tỷ sao rồi?" Kỳ Dao hỏi.

"Phu nhân rất lợi hại, sinh con ra rất nhanh." Bà đỡ đáp.

Tạ Minh Kha đã xông vào phòng sinh rồi.

Kỳ Đình Nguyên cười rộ lên: "Muội phu coi như thờ phào nhẹ nhõm được rồi, vừa rồi y cứ như bị điên ấy, đập đá không ngừng."

"Đập đá gì?"

"Đá ở trên mặt đất."

Quả nhiên là đợi đến phát điên rồi.

Kỳ Dao và ca ca cùng nhau vào trong, Kỳ Chương ôm cháu ngoại đi ở phía sau.

Tỷ tỷ giống như là vớt ra từ trong nước vậy, cả người ướt đẫm, Kỳ Dao nhìn thấy thế mắt liền đỏ ừng, nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, tỷ sao rồi? Tiềm ca nhi rất tốt."

"Tỷ cũng rất tốt, chỉ là có chút mệt." Cổ hợng Kỳ Nguyệt có chút khô.

Liêu thị lau mắt: "Nghỉ ngơi vài ngày liền tốt... Nguyệt nhi hiện tại không thích hợp nói chuyện, chúng ta đều ra ngoài đi, để nó nghỉ ngơi." Bà đuổi người ra ngoài.

Mọi người đều rất biết điều, hiểu được hai phu thê cần bày tỏ nỗi lòng. Kỳ Dao đứng lên, liếc nhìn cháu ngoại nhỏ, thấy cháu ngoại nhắm mắt ngủ, liền đi ra ngoài.

Kỳ Đình Nguyên cũng nhìn một cái, nói với Kỳ Dao: "Tiểu hài tử cư nhiên có bộ dáng như vậy, chẳng giống ai cả."

"Bây giờ huynh mới biết?"

"Là sao? Muội đã sớm biết rồi?"

"Muội đọc sách nhiều hơn huynh, đương nhiên là biết."

Kỳ Đình Nguyên đá một hòn đá bay lên: "nói bậy!"

Kỳ Chương ở phía sau cười, thấy thế từ cũng đi ra ngoài rồi, liền nắm lấy tay bà, cảm khái nói: "Hôm nay đúng là ngày tốt." Ông đặc biệt cảm thấy mãn nguyện, mấy đứa trẻ đều tốt, lúc còn nhỏ ông ở trong nhà đọc sách, cứ cảm thấy mình có đọc cũng chẳng làm nên chuyện gì, từ trước tới giờ chưa dám nghĩ tới sẽ có ngày hạnh phúc như hôm nay.

Liêu thị không nói gì, chứng kiến giây phút nữ nhi sinh con ra, bà cũng cảm thấy, hôm nay chuyện gì bà cũng không so đo tính toán nữa.

Trong phòng, Tạ Minh Kha bung cháo trắng bón cho Kỳ Nguyệt.

"Thực sự là không ăn nổi," Kỳ Nguyệt nói, "liền ăn trước bấy nhiêu thôi."

"Được." Tạ Minh Kha đặt bát xuống, bây giờ mới có thời gian tỉ mỉ quan sát thế tử, "vắt và cho nàng rồi, cư nhiên nặng những ba cân."

"Như vậy mới tốt, nếu như gầy quá lại phải lo lắng." Mặc dù lúc sinh Kỳ Nguyệt cũng sợ hãi, nhưng hiện tại thả lỏng, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy ấm áp, đó là nhi tử của nàng ấy và Tạ Minh Kha, bất luận thế nào cũng phải sinh ra, "Tiêm ca nhi giống tướng công mới tốt."

"Vì sao, giống nàng cũng vậy mà." Tạ Minh Kha nhẹ nhàng vuốt má nàng ấy, "giống nàng, dễ nhìn biết bao."

Kỳ Nguyệt hơi đỏ mặt, bộ dáng hiện tại của nàng ấy khẳng định là vô cùng khó coi, nàng ấy nhỏ giọng nói: "chính là giống chàng... thiếp thích bộ dáng của chàng."

Kỳ Nguyệt từ trước tới nay đều nội liễm, lần đầu tiên nói ra lời nói kiểu này, Tạ Minh Kha cảm thấy trong lòng ngọt ngào, khẽ cười: "Chỉ vì bộ dáng? không có lí do nào khác nữa sao?"

"Sao chàng tham lam như vậy?"

"không phải tham lam, ta thích tất cả của nàng, nàng chỉ thích mỗi vẻ ngoài của ta, ta không cam tâm."

Kỳ Nguyệt cắn môi cười, nhắm mắt lại: "Thiếp mệt lắm, muốn nghỉ ngơi."

Thực ra không nói y cũng biết, Tạ Minh Kha cúi đầu hôn lên môi nàng ấy: "Ừ, ngủ đi, ta ở bên cạnh nàng."

Y ghé đầu xuống bên cạnh tay nàng ấy.

Trong phòng yên tĩnh, ánh trăng bên ngoài len lỏi chiếu vào, vô cùng ấm áp.

.....

Tỷ tỷ sinh con xong, tự nhiên là có bà vú chăm sóc, nhưng vì chưa qua thời gian ở cũ, Liêu thị vẫn cảm thấy lo lắng, cho nên vẫn chưa rời khỏi Tạ phủ.

Bà không ở nhà, liền lưu lại Chu ma ma lo liệu mọi chuyện, chỉ huy một đám hạ nhân chăm sóc cuộc sống hàng ngày của chủ tử.

Nhưng có một hôm, Hoài Viễn Hầu phủ bất ngờ gửi thiệp mời tới, nói là mời Kỳ Dao tới ngắm hoa.

Chu ma ma ấn tượng sâu sắc đối với Dương Thiệu, vẻ ngoài mày kiếm mắt sáng đường đường chính chính, giờ tay nhắc chân đều uy nghi mười phần, lại thêm danh vọng của Hầu phủ, Chu ma ma thực sự không dám từ chối, liền đáp ứng, sau đó mới cho người đi bẩm báo Liêu thị.

Liêu thị cảm thấy kì quái: "Đột nhiên lại mời Dao Dao, lẽ nào Thái phu nhân thay đổi ý kiến rồi? Vậy rốt cuộc có phải đi hay không...ôi chao, vẫn là nên đi, Hầu gia không phải là giao hảo với cô gia hay sao, dù sao cũng phải nể mặt, đề Dao Dao đi tới đó một chuyến."

Bà cau mày: "Xem như là tìm hiểu chiều gió, được liền được, không được thì thôi, dù sao không phải cô gia đã chọn được mấy người rồi sao?"

Kỳ Nguyệt đang ôm con, nàng ấy nói: "Đều đáp ứng rồi còn có thể không đi hay sao? Bậc tài giỏi như Hầu gia, Thái phu nhân có thể dạy dỗ ra một Hầu gia như vậy ắt cũng là người có chừng mực, con nghĩ bà ấy sẽ không làm khó Dao Dao."

Liêu thị liền sai người đi truyền lời tới Chu ma ma.

trên danh nghĩa thiệp mời do Thái phu nhân phái người đưa tới, Kỳ Dao cảm thấy rất kinh ngạc, trong trí nhớ, Thái phu nhân chưa từng chủ động mời nàng, lần này là chuyện gì đây.

"Trang điểm tí mi cho cô nương." Chu ma ma phân phó.

Mộc Hương chải tóc cho Kỳ Dao.

Kỳ Dao hoài nghi rằng Thái phu nhân có phải bảo nàng tới để cảnh cáo nàng cách xa Dương Thiệu hay không, chuyện lần trước ở đường Tập Hiền, chuyện của Du Tổ Hoa, Thái phu nhân khẳng định là biết rõ, có thể là bà cảm thấy do nàng xuất ra quý kẻ gì đó cũng nên.

Thôi, dù sao cũng phải nói rõ!

Nàng không muốn để Thái phu nhân cảm thấy rằng, bản thân nàng dường như đang nghĩ mọi biện pháp để gả cho Dương Thiệu.

Mộc Hương thì tâm trạng lại đầy mong đợi, nàng ta nghĩ tới ngày hôm đó, cảnh tượng cô nương và Hầu gia cùng nhau xem rùa, cứ cảm thấy hai người rất đẹp đôi, nếu như có cơ hội xoay chuyển thì thật tốt!

Mở hộp nữ trang ra, Mộc Hương lựa chọn trăm thoa một cách tỉ mỉ.

Bị tiếng va vào nhau thanh thủy của ngọc thạch hấp dẫn, Kỳ Dao cúi đầu nhìn xem, đột nhiên phát hiện ra cây trăm trước đây Dương Thiệu tặng.

Nàng nhận lúc Mộc Hương cài trăm lên tóc, liền cảm lấy nó ra để trong tay áo. Nếu ngay cả mặt cũng không muốn nhìn thấy nhau, hà tất gì phải lưu lại thứ đồ này? Nếu có cơ hội gặp được, nàng liền trả nó lại cho hắn.

Đợi trang điểm xong, nàng ngồi kiệu tới Hoài Viễn Hầu phủ.

Thái phu nhân vì muốn che giấu mục đích của mình, nên mời thêm mấy cô nương khác nữa, dù sao bà không hiểu rõ tâm tư của nhi tử, hôm nay chỉ là thăm dò thôi.

Kỳ Dao ngồi trong phòng khách, cũng không nhìn thấy Trần Viện.

Trần Viện kia không phải là người Thái phu nhân vừa ý hay sao, sao lại không mời ả, cái này có chút kì quái.

"Tuổi tác lớn rồi càng ngày càng cảm thấy tĩnh lặng cô đơn, nên muốn nói chuyện với mấy tiểu cô nương các người một chút." Thái phu nhân nhìn Kỳ Dao.

So với năm ngoái, cô nương này thực sự đã trưởng thành rồi, giữa lông mày sáng sủa rực rỡ, khi con ngươi chuyển động giống như có ánh sáng nở rộ, làm người khác phải chú ý nàng. Nhan sắc này thực sự không thể chê bai, chính là quá mức bắt mắt, qua vài năm nữa không biết còn điểm lệ tới mức nào.

Thái phu nhân không thích loại tướng mạo này, nhưng nếu như nhi tử thích, con người lại lương thiện thì bà sẽ không có ý kiến gì.

Nhi tử đều bao nhiêu tuổi rồi? Bà cũng không nghiêm khắc như vậy.

"Kỳ cô nương, nghe nói lần trước cô nương phát cháo cùng Chu cô nương, đúng không?"

"Đều là công lao của Chu cô nương." Kỳ Dao cười cười, "tiểu nữ chỉ là đúng lúc gặp được Chu cô nương, nhìn thấy nạn dân đáng thương, mới có ý nghĩ đó."

Cũng không có ý nghĩ muốn độc chiếm công lao, Thái phu nhân nghe vậy thì gật đầu: "Ta chính là nghe nói nề nếp gia phong của Kỳ gia không tệ."

Cư nhiên còn khen nàng? Kỳ Dao suyt chút nữa thì há to miệng.

Nhưng hiện nay thái độ của Thái phu nhân đối với nàng thế nào có quan trọng không? Lúc nàng đang suy nghĩ, Dương Thiệu đã ra quyết định rồi. Lúc đầu nói cho nàng mười ngày suy nghĩ, sau đó thì qua loa với nàng, nói cái gì mà không cần miễn cưỡng.

Nhưng trên thực tế, hắn đã không muốn đợi nàng nữa rồi.

hắn căn bản không muốn cưới nàng.

"Thái phu nhân tán thưởng, tổ tiên ông cha đều là nông dân, nếu nói tới gia phong nề nếp thì cũng chỉ được mỗi thuần phác thôi." Kỳ Dao nhìn sang bên cạnh, "so với các cô nương ngồi ở đây còn kém xa."

Ánh mắt Thái phu nhân chớp động, cảm thấy Kỳ Dao rất có cốt khí.

Các cô nương ở trong Kinh thành, có ai là không muốn lấy gia thế làm vinh, nàng cư nhiên lại chủ động đề cập tới mặt yếu của mình, nếu là người khác sẽ chỉ tránh né thôi.

Thái phu nhân cười lên, đồng thời ra hiệu bằng ánh mắt cho Đường ma ma.

Bà rất nhanh liền mời các cô nương đi ngắm hoa.

Kết quả trong quá trình ngắm hoa, Kỳ Dao phát hiện các cô nương khác càng ngày càng đi nhanh, khi nàng muốn đuổi kịp, lại bị một nha hoàn kéo chân sau.

Nha hoàn đó tay chân vụng về, đem một bát canh gì đó đổ lên tay nàng, bàn tay nàng đột nhiên bị dính dính, may mà không bỏng, chỉ bị bẩn thôi.

Nha hoàn quỳ xuống nhận tội, xin Kỳ Dao tha thứ.

Loại kịch này kiếp trước Kỳ Dao đã chứng kiến nhiều, thậm chí ắt hẳn do Thái phu nhân sai sử, có điều mục đích có chút kì quái. Bởi vì mặc dù Thái phu nhân không thích nàng, nhưng từ trước tới nay chưa từng giờ thù đoạn chiêu trò gì. Bà chỉ lạnh nhạt nàng thôi, hoặc là khi nàng làm sai, Thái phu nhân sẽ nghiêm khắc trách cứ vài câu, những cái khác thì không có.

Kỳ Dao kì quái, chẳng lẽ Thái phu nhân muốn nàng gặp Dương Thiệu?

Nhưng mà vì sao?

Nàng cảm thấy vô cùng khó hiểu, lấy khăn tay ra lau tay.

Chính vào lúc này, phía sau truyền tới tiếng bước chân vội vàng, "đất đất đất, đất đất đất", đi trên đường nhỏ trải đá xanh, vang lên âm điệu rất nhịp nhàng.

Ngón tay Kỳ Dao ngừng lại, rồi tiếp tục lau, cho đến khi thân ảnh đó lướt qua bên người nàng, muốn đi tiếp về phía trước, nàng đột nhiên gọi: "Hầu gia."

Dương Thiệu không kịp đề phòng.

hắn không hề biết mẫu thân mời Kỳ Dao tới, vừa rồi mẫu thân nói có việc gấp, thúc giục hắn nhiều lần, hắn mới trở về.

Ai ngờ tới, Kỳ Dao lại ở đây.

Giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương vang lên bên tai, làm hấn nghĩ tới ngày đó đứng trước rèm kiệu, nghĩ tới thời khắc chỉ cách nàng một bức rèm.

hấn từng nghĩ, Kỳ Dao sẽ nói gì.

Nhưng từ đầu tới cuối nàng đều không đụng vào bức rèm đó.

Rốt cuộc vẫn là không thể tránh khỏi, hấn dừng lại bước chân.

hấn thực sự không thể hoảng loạn bỏ chạy trước mặt Kỳ Dao.

Dương Thiệu quay đầu lại, nhìn về phía tiểu cô nương đứng trong rừng hoa đào, nàng mặc chiếc áo màu xanh nhạt, một chiếc váy thêu nụ hoa màu hồng trên nền vải trắng, cả người đều toát ra sự tươi đẹp trong ngày xuân.

hấn nhàn nhạt nói: "không biết Kỳ cô nương có chuyện gì?"

Về mặt nam nhân lãnh đạm, bày ra chút xa cách, chỉ là khuôn mặt vẫn vô cùng anh tuấn, đôi lông mày dài phấn chấn, đôi mắt đen láy, cánh mũi cao thẳng, còn có đôi môi mang hình dáng tuyệt đẹp... trong đầu Kỳ Dao hiện rõ cảnh tượng hấn hôn nàng trong xe ngựa.

Đúng vậy, chuyện đó, có phải hấn cũng quên rồi hay không? Từng hôn nàng, ôm nàng, chỉ vì nàng muốn suy nghĩ, hấn liền vứt nàng ra sau đầu hay sao.

Nàng nhìn bốn phía, trừ nha hoàn của mình, tất cả những người khác đều không thấy đâu.

Rất tốt.

Bất kể sổ sách của Thái phu nhân là gì, thì đều hợp ý nàng.

Kỳ Dao thu lại khăn tay bị bẩn, lấy chiếc trâm vàng từ trong tay áo ra.

Dưới ánh nắng mặt trời, cánh bướm hơi hơi lay động, dường như muốn bay lên vậy, nàng đi tới gần Dương Thiệu.

Trái tim hấn dần dần co thắt lại.

Kỳ Dao dừng cách hấn khoảng mấy bước chân, đem chiếc trâm đưa cho hấn: "Những lời nói dư thừa ta sẽ không nói nữa, nghĩ ắt hấn Hầu gia rất rõ ràng, chiếc trâm này trả lại cho ngài."

Đầu nhọn chiếc trâm giống như đâm thẳng vào trái tim hấn, Dương Thiệu gợn tay ra nhận lấy: "Ta đều quên có vật này rồi, cũng không phải đồ gì đáng tiền, sao ngươi phải trả lại? không cần có thể vứt đi."

"Dù sao cũng đáng giá mấy chục lượng bạc, mặc dù Hầu gia phú khả địch quốc, cũng không nên lãng phí như vậy đi?"

Ha, Dương Thiệu cười khê, đem châm vàng cất vào trong tay áo.

"Kỳ cô nương nói rất đúng, bản Hầu sẽ ghi nhớ trong lòng." hấn quay người rời đi.

Thấy hấn muốn rời đi, Kỳ Dao nói: "Hầu gia, nếu vật đã trả về chủ cũ, vậy xin Hầu gia trả lại sợi kết trường thọ cho ta."

Dương Thiệu sững sốt.

"Lẽ nào Hầu gia cũng quên chuyện này rồi?" Kỳ Dao nắm chặt tay, ca ca không phải nói nhìn thấy hấn đeo hay sao, lẽ nào hấn đã gỡ ra rồi?

Đáng tiếc hiện tại hấn đang buông tay xuống, ống tay áo rộng che đi mất, cái gì nàng cũng không nhìn thấy. Nhưng nàng cảm thấy, Dương Thiệu không đến nỗi vứt nó đi.

Đó xem như là vật may mắn, có thể bảo vệ thân thể an khang.

Kỳ Dao nói: "Nếu như Hầu gia để trong thư phòng, xin Hầu gia lấy ra trả lại ta."

hấn trầm mặc không lên tiếng.

hấn có thói quen cất đồ trong thư phòng, chỉ là sợi kết trường thọ....

Đó là đồ vật duy nhất mà cả hai kiếp nàng tí mì làm ra tặng hấn, nàng cư nhiên muốn đòi lại sao? Kỳ Dao so với hấn nghĩ còn vô tình hơn!

hấn quay người trở lại.

Giấy phút đó, ánh mắt hấn lạnh hơn bất cứ lúc nào.

Kỳ Dao trong lòng giật thót, vô thức lùi ra sau một bước.

"Hôm nay ngươi tới chính là để tính toán sổ sách với ta hay sao?" Nam nhân bức tới, nắm chặt cánh tay nàng, món nợ giữa hấn và nàng, vĩnh viễn đều không thể tính rõ ràng được!

Cả người nam nhân giống như cất chứa gió bão, có loại cảm giác muốn hủy diệt nàng, Kỳ Dao đột nhiên cảm thấy hối hận.

Sớm biết vậy liền không đòi dây trường thọ gì đó nữa....

"Hầu gia." Nàng nhỏ giọng nói, "ta không cần nữa."

"không cần nữa?" Dương Thiệu kéo nàng tới gần, gần như dán lên ngực hấn, "không phải muốn tính toán rõ ràng hay sao, vật quy chủ cũ?"

Kỳ Dao nói: "không, ta cũng có thể không cần lấy lại."

Tại sao hấn đột nhiên trở nên dọa người như vậy?

không phải hẳn muốn cắt đứt quan hệ giữa hai người bọn họ hay sao, nàng chỉ là muốn quan hệ của hai người cắt đứt triệt để hơn mà thôi.

hắn cười lạnh: "Ta chỉ tặng ngươi một chiếc trâm vàng hay sao?"

"Hả!" Trong lòng Kỳ Dao đột nhiên nhảy dựng, lẽ nào hẳn muốn nàng trả lại rùa và miêu miêu sao?

A, không được đâu!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Rùa là một đôi, còn có rùa cái của nàng nữa, cho nên nếu trả lại có nghĩa là chia cắt gia đình của hai con rùa. Miêu Miêu, nàng nuôi nó từ hai tháng tuổi tới mười tháng tuổi, càng không thể bỏ được!

Nàng không thể trả.

Kỳ Dao có vẻ mệt mỏi: "Rùa và mèo con, lúc trước Hầu gia mua mất bao nhiêu bạc, ta trở về liền cho người mang tới trả." Thậm chí nàng có thể trả nhiều hơn một chút, tuyệt đối không để Dương Thiệu bị thiệt.

Nhưng lời vừa dứt liền cảm thấy cánh tay đau đớn, hình như nam nhân nắm càng chặt hơn. Nàng đột nhiên nghĩ tới lời Thợ Xuân trưởng công chúa từng nói, Dương Thiệu dùng kinh Phật để đổi mèo, hay là hẳn muốn lấy lại kinh Phật? Độ khó của việc này rất cao đấy, nàng làm sao dám đi hỏi kinh Phật của Thợ Xuân trưởng công chúa cơ chứ.

Kỳ Dao đang suy nghĩ, nên không biết sắc mặt của Dương Thiệu đã thay đổi mấy lần.

Kiếp trước hẳn tặng Kỳ Dao bao nhiêu đồ vật, hẳn đem tất cả những thứ mình có thể tặng đều tặng cho nàng, bao gồm cả trái tim hắn, kiếp này cũng giống vậy, nhưng nàng nghĩ tới những cái gì? Rùa, mèo?

Trong lòng nàng, bản thân hẳn chẳng là cái gì hết!

Rùa, mèo, nàng đều không muốn từ bỏ, còn hẳn thì sao, nàng cố ý mang trâm vàng tới, muốn cùng hắn nhất đao lưỡng đoạn. Muốn cắt đứt hết mọi quan hệ một cách sạch sẽ, ngay cả một sợi kết trường thọ cũng không lưu lại cho hắn.

Đúng là... rất tốt.

Giọng nói của hắn âm trầm: "Những thứ đó đều có thể mua, nhưng người nợ ta nhân tình, làm sao trả lại?" Ngón tay hắn niết thịt trên cánh tay nàng, nhả ra từng chữ từng chữ, "lấy mạng để trả sao?"

Cảm giác dường như hẳn muốn xé thịt của nàng ra vậy, Kỳ Dao cảm thấy sợ hãi, cảm thấy quyết định ngày hôm nay sai hoàn toàn rồi, nàng không nên nghĩ ra chủ ý ôi thiêu như vậy.

Nàng không nên mang trâm vàng tới trả hắn...

Nhưng mà, bọn họ cái gì cũng không nói rõ ràng, nếu không phải ngày hôm đó ở sau núi giả nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Dương Thiệu và Tạ Minh Kha, có lẽ nàng vẫn còn chẳng hay biết gì. Nàng vẫn sẽ cho rằng Dương Thiệu đang cho nàng thời gian suy nghĩ, quan tâm săn sóc biết bao, kiên trì nhẫn nại biết bao!

Hoặc là bởi vì, trong lòng nàng luôn có suy nghĩ, nên mặt đối mặt cắt đứt thì hơn, giống như lúc ở trong kiệu nàng nghĩ ra nên nói như thế nào, nhưng vẫn luôn không có cơ hội nói ra miệng.

Nhưng sự u ám của Dương Thiệu bức tất cả suy nghĩ của Kỳ Dao quay về, nàng nào dám nhắc tới chuyện cắt đứt triệt để sạch sẽ cơ chứ, nàng nhỏ giọng nói: "Hầu gia, chuyện này là ta không đúng, ta không nên nhắc tới, sợi kết trường thọ ngài cứ giữ lại đi."

Nàng co rút cánh tay của mình, sự sợ hãi trên khuôn mặt lộ ra không sót chút gì.

hắn chẳng hề động đậy, nhìn nàng giãy dụa trong lòng bàn tay hắn, giống như một đóa hoa yếu ớt. Hắn từng nghĩ mình sẽ bảo vệ đóa hoa này trưởng thành, nở rộ, rồi ngắt lấy, đem về nhà, vĩnh viễn đều ở bên cạnh hắn, cho đến giờ khắc cuối cùng của sinh mệnh.

Nhưng, hắn nghĩ sai rồi.

Chỉ là, hôm nay Kỳ Dao lại cố tình tới trêu chọc....

Nam nhân chăm chú nhìn nàng, ánh mắt hắn như kim châm nhọn hoắt, Kỳ Dao phát hiện bản thân mình căn bản không giãy ra được, đột nhiên dừng cự quậy.

"Hầu gia, rốt cuộc ngài muốn thế nào?" Nàng nâng cao giọng khí nói, "ngài không muốn trả sợi kết trường thọ, ta đã đồng ý rồi. Còn về rùa và mèo, bởi vì ta đã nuôi rất lâu, tâm huyết bỏ ra không phải thứ vàng bạc có thể bù đắp."

Chỉ có tâm huyết của nàng là không thể dùng vàng bạc để bù đắp?

hắn thì sao?

Dương Thiệu không nói gì, vẫn chỉ nhìn nàng.

Kỳ Dao trong lòng hoảng sợ, nàng sợ nhất loại biểu cảm này của Dương Thiệu, làm thế nào cũng không nhìn thấu, nàng cặp mắt né tránh, không ngờ lại nhìn thấy cổ tay của hắn.

Bởi vì bắt nạt, tay áo trượt lên đến khuỷu tay, trên cổ tay hằn mang một sợi kết trường thọ.

Đúng là sợi kết mà nàng tặng, hắn không hề cắt trong thư phòng.

Kỷ Dao sững sờ.

không phải là hắn không thích nàng hay sao, tại sao đã trôi qua lâu như vậy mà vẫn còn đeo sợi kết này? Nhưng mà, nếu như nói thích nàng, tại sao bao nhiêu tháng qua hắn không xuất hiện, cho dù là ngày đó chỉ cách nhau một bức rèm kiêu, hắn cũng không nguyện ý gặp mặt nàng.

đang nghỉ hoặc thì Dương Thiệu đột nhiên buông tay.

Ánh mắt vừa rời của tiểu cô nương giống như ánh sáng nóng rực, đốt hắn thương tích đầy mình.

Tay áo trượt xuống, hắn quay lưng lại: "Người đi đi, lần sau đừng tới Hầu phủ nữa, cho dù là mẫu thân có mời... người không tới cũng không có ai trách người."

hắn cho rằng nàng muốn tới đây hay sao? Kỷ Dao suy nghĩ nửa thì đáp trả một cách mỉa mai, nhưng nghĩ tới chuyện khó khăn lắm mới bảo vệ được rùa và Miêu Miêu, nên nàng nhẫn nhịn, hành lễ nói: "Hầu gia yên tâm, ta sẽ không tới nữa, cáo từ."

Nàng quay người rời đi.

Dương Thiệu nghe thấy tiếng bước chân ngày càng xa, đột nhiên nắm chặt sợi kết trường thọ trên cổ tay, một phát giật xuống.

Dường như muốn giật bỏ trói buộc của Kỷ Dao đối với hắn vậy.

Trần Tổ bị dọa nhảy dựng.

Đồ vật này Hầu gia đeo đã lâu, lẽ nào muốn vứt đi hay sao? Đến lúc đó, hắn ta có nên nhặt về hay không?

Nhưng mà, hắn ta nhìn thấy Dương Thiệu không vứt đi mà nhét vào trong tay áo.

Ở chỗ xa, một bóng người vội vội vàng vàng chạy tới chỗ Thái phu nhân, đem mọi chuyện bẩm báo rõ một năm một mười.

Mặc dù không biết rõ mọi chuyện từ đầu tới cuối, nhưng đại khái cũng biết được quan hệ của hai người như thế nào.

Nếu như nhi tử không thích cô nương đó, làm sao có thể dừng lại giữa chừng để nói chuyện với nàng ta, nếu chỉ là nghe nàng ta nói chuyện, thì tại sao lại đi bắt lấy cánh tay của cô nương nhà người ta cơ chứ?

Thái phu nhân lắc lắc đầu, nhi tử này!

Bà phải tìm cơ hội để hỏi cho rõ ràng.

.....

Kỷ Dao trở về nhà, răn đe nha hoàn không được đem chuyện kia tiết lộ, Mộc Hương Bạch Quà gật đầu liên tục.

Hẹn gặp mặt riêng ảnh hưởng tới danh tiết của cô nương, mặc dù chỉ là đi tra đồ nhưng cũng không thể để người khác biết được, chính là Mộc Hương thực sự cảm thấy rất thất vọng, vốn cho rằng có thể xoay chuyển tình thế, kết quả cô nương cư nhiên khiến Hầu gia tức giận như vậy.

thật là dọa người ta sợ chết khiếp!

May mà Hầu gia không làm gì, liền tha cho cô nương.

Mộc Hương vỗ vỗ ngực.

Đầu tháng tư, trong cung truyền ra tin tức tốt, Thái tử phi sinh được một nhi tử mập mạp, Hoàng thượng vô cùng yêu thích, thưởng thật hậu hĩnh cho Thái tử phi Kiều An, Hoàng Thái Hậu vì có được chất trai, cho nên không ghét Kiều An như trước nữa.

Đây là cháu trai đầu tiên, Hoàng thượng rất coi trọng, lễ tắm ba ngày mời rất nhiều trọng thần tới tham dự, ăn mừng việc vui.

Dương Thiệu cũng ở trong số đó, mà Tạ Minh Kha thân là thầy giảng bài của Thái tử, đương nhiên không bị bỏ sót.

Nghe nói Dương Thiệu đã đi tới cửa Đông Cung, Tống Diễm đích thân ra đón.

"Dương đô đốc." hắn ta tươi cười đầy mặt, "biệt lai vô dạng."

"Vi thần vẫn khỏe, Điện hạ thì sao?"

"Tốt đến không thể tốt hơn." Tống Diễm cảm thấy có được nhi tử này, địa vị của hắn ta càng thêm ổn định, Phụ hoàng rất yêu thích, hai ngày nay hỏi thăm cháu trai rất nhiều lần.

Người có tuổi thì đều thích con cháu đầy đàn, cho dù là chân mệnh thiên tử cũng không ngoại lệ, Dương Thiệu nói: "Điện hạ nên sinh thêm vài đứa nữa."

"A, không được." Tống Diễm lắc đầu, "An An sinh một đứa đã chịu biết bao nhiêu khổ cực, ta không nỡ để nàng chịu khổ, đợi qua một thời gian nữa lại nói."

Xem ra hắn ta thực sự động chân tình rồi, Dương Thiệu mỉm cười: "Chuyện này không gấp nhất thời, vẫn phải xem tâm ý của Điện hạ như thế nào."

hiện nay Tống Diễm ngồi vững vị trí Thái tử, nếu nói đến gấp, thì cũng là vị kia gấp mới đúng. Nhưng nói ra cũng kì quái, bệnh tình của Hoàng thượng nhẹ hơn kiếp trước nhiều, trong trí nhớ của hắn, vốn dĩ vào thời điểm này Hoàng thượng đã giao chính vụ cho Tống Văn xử lí rồi.

Nhưng hiện tại, Hoàng thượng vẫn có thể xem tấu chương, ra quyết sách.

đang nghĩ, liền nghe thấy tiếng Tống Diễm nói: "Đương đồ đốc khi nào thành thân? Lần trước ở phủ Trường công chúa, ta có gặp Kỳ nhị cô nương."

Dương Thiệu đáp: "Vi thần vẫn chưa nghĩ kĩ."

"Ôi, Dương đồ đốc, người nên nghĩ nhanh một chút!" Tống Diễm nhìn trái nhìn phải một hồi, nhỏ giọng nói, "nếu không phải là ta ra mặt giúp, nói không chừng Tam đệ đã làm gì Kỳ cô nương rồi cũng nên, hắn ta không văn nhả như Nhị đệ!"

Du Tô Hoa nói là Kỳ Dao hẹn gặp mặt riêng Tĩnh Vương.

hắn tin rằng Kỳ Dao không muốn gặp hắn, nhưng câu nói của Du Tô Hoa, hắn cũng không tin.

Lúc ở hồ Chân Châu, Kỳ Dao đã thể hiện rõ sự không thích của mình đối với Tống Thụy, nàng là người trùng sinh, bởi vì đoán được kết cục của Tống Thụy, cho nên làm sao có thể làm loại chuyện hẹn gặp mặt riêng ngu ngốc đó được?

Nhưng bất kể Kỳ Dao như thế nào, Tống Thụy này xác thực... Dương Thiệu nghĩ nghĩ liền cau mày, có liên quan gì tới hắn? Loại nữ nhân vô tình vô nghĩa như Kỳ Dao, nếu không phải vì rùa và mèo, ngay cả sợi kết trường thọ đã tặng hắn cũng muốn đoạt đi, hắn còn lo cho nàng làm cái gì?

Tống Diễm nói: "Nếu như người muốn cưới Kỳ cô nương, nói với ta là được, đến lúc đó ta xin Phụ hoàng ban hôn." nói xong thì gặp Tạ Minh Kha.

Tạ Minh Kha tiến tới chúc mừng: "Chúc mừng Điện hạ sinh được quý tử!"

"Cũng chúc mừng Tạ đại nhân." Tống Diễm cười nói, "lệnh lang sắp đầy tháng rồi đúng không?"

"Đúng vậy, còn có chín ngày nữa thôi." Nghĩ tới nhi tử, khuôn mặt Tạ Minh Kha đầy ý cười và sự ôn nhu, vô cùng mãn nguyện.

Bởi vì lễ tắm ba ngày vẫn chưa bắt đầu.

Tống Diễm liền bảo hai người tới Thiên điện uống trà trong thời gian chờ đợi.

Hương trà nồng đậm, màu sắc trong suốt, hơi hơi có màu xanh nhạt.

Dương Thiệu nói: "Dục Thiện, người giảng bài cho Điện hạ đã lâu, cảm thấy Điện hạ rốt cuộc là người như thế nào?"

"Tương lai tiến xa." Vốn dĩ Tạ Minh Kha không ôm hi vọng gì đối với Tống Diễm, nhưng Tống Diễm ngày càng chịu khó, không những vậy, hình như ý chí cũng khác trước, dần dần lấy lại được phong thái nền cốt của Trữ quân.

Cả người đều trở nên ôn hòa.

"Như vậy thì tốt." Thực ra Dương Thiệu không nhất định muốn Tạ Minh Kha đầu quân cho Tống Diễm, chỉ cần y không giúp đỡ Tống Văn là được.

hắn đi tới ngày hôm nay, đã không thể quay đầu nữa rồi, cho nên Tống Văn tuyệt đối không thể làm Thái tử được.

Tạ Minh Kha thông minh cỡ nào cơ chứ, y đã sớm nhìn ra manh mối, nhưng không nói toạc ra, loại chuyện này đôi bên trong lòng hiểu rõ là được. hiện nay y có thể từ có nhi tử, cuộc sống đầm ấm, nên không muốn bị cuốn vào bất kỳ vòng tranh đấu nào.

Đương nhiên, nếu là trường hợp bất đắc dĩ, vậy thì lại là chuyện khác.

Nhưng hôm nay gặp được Dương Thiệu, y cũng có một vấn đề muốn hỏi.

"Ta nhận sự ủy thác của nhạc mẫu và nội tử (thê tử), mấy ngày nay đang tuyển vị hôn phu giúp Nhị cô nương, nếu Hầu gia có nhân tuyển thích hợp, có thể giới thiệu cho ta biết hay không."

Dương Thiệu đang uống trà, nghe vậy liền bị sặc.

Ho vài tiếng, hắn nhìn Tạ Minh Kha: "Người còn làm loại chuyện này?"

"Ta cũng không còn cách nào khác," Tạ Minh Kha mỉm cười, "Hầu gia chắc cũng biết Nhị cô nương đã cập kê rồi, với tính cách vội lo của nhạc mẫu, bà hi vọng việc hôn nhân của Nhị cô nương sớm ngày định xuống, đương nhiên ta cũng phải xuất ra một phần sức lực."

Ánh mắt Dương Thiệu lóe lên, nhàn nhạt nói: "Kỳ nhị cô nương cũng nghĩ như vậy sao?"

Nghe thê tử nói, Kỳ Dao và Dương Thiệu đã không còn khả năng rồi, cho dù lần trước có tới Hầu phủ làm khách, cũng không thay đổi gì, y bụng lý trả lên kẻ môi: "Tại sao Hầu gia lại muốn biết suy nghĩ của Nhị cô nương? Lệnh của cha mẹ lời của bà mối, Nhị cô nương lẽ nào có thể làm chủ hay sao?"

"Chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi." Dương Thiệu nói, "dựa vào bản lĩnh của người, còn lo không chọn được người thích hợp hay sao?"

"Xác thực là có một người." Tạ Minh Kha đặt ly trà xuống, "bằng tuổi ta, hiện tại nhậm chức trong Hàn Lâm Viện... Từ Lang, người nhất định cũng quen hắn ta."

Từ gia giống Tạ gia, đều là danh môn thế gia, Từ Lang đó mười bảy tuổi vào Hàn Lâm Viện, so với Tạ Minh Kha còn sớm hơn một năm, nếu hắn không nhớ nhầm, Từ Lang rất nhanh sẽ được thăng chức phụ trách tế rượu tại Quốc Tử Giám, về phần dung mạo thì như trăng thanh gió mát.

Dương Thiệu nhượng mày: "không tệ."

Nhưng gia thế Từ gia và Kỳ gia có phải là không được môn đăng hộ đối lắm hay không? Từ Lang sẽ nhìn trúng Kỳ Dao sao?

Tạ Minh Kha nghe thấy hai chữ bình luận của hắn, trầm ngâm chốc lát: "Hầu gia không có lời gì muốn nói hay sao? Thực sự không có ai để giới thiệu?"

"Đúng." Dương Thiệu cầm chặt ly trà, "so với nhân tuyển xuất sắc của người, bản Hầu còn có thể đề cử được người nào khác sao?"

Lẽ nào thực sự không thành? Tạ Minh Kha hơi hơi lắc đầu.

Đợi đến khi các quan viên đều tới, chuẩn bị bắt đầu lễ tắm gội ba ngày, hai người liền đứng lên đi ra ngoài.

đi tới cửa Thiên điện, ly trà trên bàn đột nhiên nứt ra một vết nứt nhỏ, nước trà chảy ra ngoài, rớt xuống đất. một lúc sau, chỉ nghe thấy một tiếng giong tan, cả ly trà đã bị chia năm xẻ bảy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Cháu ngoại nhỏ sắp đầy tháng rồi, Kỳ Dao vốn dĩ muốn thuê thêm hai kiện y phục mùa hè nữa, nhưng Liêu thị không cho, chỉ bảo nàng ở trong nhà vẽ tranh viết chữ, còn ra lệnh cho phụ thân và ca ca phá đích thân dạy dỗ. Buổi chiều sau khi Kỳ Dao viết xong, Kỳ Đình Nguyên từ nha môn trở về sẽ tới kiểm tra. Nếu Kỳ Đình Nguyên đi uống rượu, liền tới phiên Kỳ Chương lên.

Hôm nay, Kỳ Dao lại ngồi luyện thư pháp, trên giấy tuyên thành trắng như tuyết, từng chữ từng chữ hiện ra, có loại cảm giác linh động khéo léo, là thể chữ Khải tiêu chuẩn.

Liêu thị ở bên cạnh nhìn vô cùng hài lòng, cười nói: "Nhìn xem, không phải là cũng có thể viết ra hay sao? Trước đây là do con quá lười biếng, lại thêm được ta dung túng." Bà cầm giấy tuyên thành lên, "ôi chào, đẹp biết bao, đợi Nguyệt nhi ở cử xong, ta sẽ bảo Nguyệt nhi chỉ dạy con vẽ tranh."

"Tỷ tỷ không phải chăm sóc Tiềm ca nhi hay sao, làm sao có thời gian?" Nàng gác bút nhỏ lên khay gác bút.

"không phải còn có bà vú hay sao, ta nghe cô gia nói còn muốn mua một vài nha hoàn để chăm sóc Nguyệt nhi ti mi. Hơn nữa, vẽ tranh vốn là sở trường của Nguyệt nhi, dạy con một chút có thể tốn bao nhiêu thời gian chứ?" Chỗ Đại nữ nhi bà đã không còn gì phải lo lắng nữa, nên đương nhiên chỉ còn lại tiểu nữ nhi thôi.

Kỳ Dao cũng không nói nữa, có thể thường xuyên gặp mặt tỷ tỷ, càng thêm vui mừng.

Liêu thị đặt giấy tuyên thành xuống, nghĩ tới Tạ phủ sắp tổ chức lễ đầy tháng, liền cười híp mắt: "Dao Dao, cô gia nhắc tới một vị Từ công tử, ngày mai con liền có thể gặp được."

"Từ công tử nào?" Kỳ Dao hỏi.

"Tên là Từ Lang, cùng nhậm chức trong Hàn Lâm Viện với cô gia, cô gia nói để hai người con gặp mặt xem sao."

Từ Lang?

Kỳ Dao chẳng có chút ấn tượng nào.

Kiếp trước nàng một lòng thích Tống Văn, làm sao có thể chú ý tới những nam nhân khác, còn về phần Dương Thiệu cũng chỉ là gặp qua ở Ngọc Mãn Đường, sau đó một lòng cầu cưới nàng, nên mới tiếp xúc với nhau... nghĩ tới Dương Thiệu, trong đầu nàng đột nhiên lóe lên hình ảnh sợi kết trường thọ ngày đó.

Nàng thực sự không hiểu tâm tư của Dương Thiệu!

"Có nghe thấy không?" Liêu thị thấy nàng thất thần, nắm lấy tay nữ nhi, cảm thấy có chút lạnh, "Dao Dao, không nên bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Từ gia kia nương đã nghe ngóng qua rồi, thực sự là thư hương môn đệ, Từ nhị công tử mười bảy tuổi liền trúng cử Tiến sĩ vào Hàn Lâm Viện, so với cô gia còn sớm hơn một năm."

Kỳ Dao cau mày: "Điều kiện tốt như vậy, nhà chúng ta có thể treo cao hay sao?"

"Cái này con không cần lo, Đại thiếu phu nhân của Từ gia cũng không phải người xuất thân thế gia, nhà bọn họ không để ý tới gia thế cao thấp."

Kỳ Dao mỉm cười.

Mẫu thân rất vừa ý, nhưng nàng cũng chỉ nghe vậy thôi, kiếp này, nàng càng muốn sống tùy theo hoàn cảnh, nếu như thực sự thích hợp, đương nhiên sẽ nguyện ý gả, tuyệt đối không cố chấp như kiếp trước, cứ nhất quyết chỉ muốn gả cho một người, vậy sẽ không có kết quả tốt.

Đợi đến ngày hôm sau, nàng cũng không ăn mặc trang điểm quá cầu kì, chỉ là mặc tính xảo hơn so với ngày thường một chút mà thôi, để tránh bị mẫu thân cảm ràm.

Liêu thị đánh giá một chút, khen ngợi nói: "Ánh mắt chọn vải của Đình Nguyên không tệ." Bà đang nói chiếc váy thêu hoa lan màu phi thủy mà nàng đang mặc.

Dưới ánh mặt trời, màu vải không thể phân định rõ là xanh lam, hay là tím, màu sắc sẽ thay đổi theo mỗi bước đi, hoa lan thêu chỉ vàng ở bên trên trông rất sinh động, dường như thực sự đang nở rộ trên làn váy vậy. Kỳ Dao cũng rất thích: "Còn có một chiếc váy bằng vải lụa mỏng màu trắng thêu lá cây cũng rất đẹp."

"Lần sau mặc thử xem." Liêu thị cười kéo nàng lên kiệu.

Xuất phát từ lễ phép, Tạ Minh Kha vẫn là gửi thiệp mời tới Tạ lão phu nhân, nhưng vì nguyên nhân con trai ruột bị biếm chức, lão phu nhân căn bản không thèm để ý tới Tạ Minh Kha, còn mắng cho tùy tùng tới đưa thiệp một trận. Tạ Minh Kha cũng không bận tâm, nên làm y cũng đã làm, còn về phần thái độ của lão phu nhân y sẽ không để bụng.

Ngược lại là phụ thân trở về, làm cho y cảm thấy rất vui mừng.

Tạ Tri Thận ở Kinh thành, càng khiến cho nhiều khách tới chúc mừng lễ đầy tháng hơn.

Lúc Kỳ Nguyệt tới, trong Xuân Lâm Các đã có hai vị phu nhân ngồi ở đó, nàng nhận ra, là hai người con dâu của Đường tổ phụ của Tạ Minh Kha - Tạ An Lễ, bởi vì Kỳ Nguyệt vẫn chưa hết ở cử, nên hai phu nhân đó tới đây hỗ trợ tiếp đãi khách khứa.

Sau khi Kỳ Dao thỉnh an hai người họ, liền đi tới chỗ tỷ tỷ và cháu ngoại nhỏ.

So với lúc mới sinh, mặt Tiềm ca nhĩ không còn đỏ như trước nữa, đôi mắt mở ra, tròn xoe, đen lúng lẳng.

"Muội muốn làm hai kiện y phục mùa hè cho Tiềm ca nhĩ, nhưng nương không cho, chỉ gục muội viết chữ vẽ tranh." Kỳ Dao kể khổ với Kỳ Nguyệt, "vốn lúc trước không có nhiều yêu cầu như vậy, bà ấy muốn dưỡng muội thành đại tài nữ gì đó, lưu danh muôn đời nữa chứ."

Kỳ Nguyệt cười phì: "Vậy sao?"

"Tỷ tỷ, tỷ còn cười, lần sau khuyên nương giúp muội đi."

"Sao phải khuyên bảo, đợi đến khi muội định thân nương chắc chắn không thúc giục nữa." Kỳ Nguyệt trêu ghẹo, "đến lúc đó chỉ bắt muội làm giày thôi."

Kỳ Dao câm nín không đáp lời nổi.

"Ất hẳn nương cũng đã nói qua với muội rồi, hôm nay gặp xem sao, nếu như thích thì tướng công tự nhiên sẽ ra mặt nói giúp."

"Mọi người nghĩ thật tốt, muội thích người ta, người ta liền thích muội hay sao?" Kỳ Dao không tự tin như vậy, Dương Thiệu kiếp trước không phải là khẳng khái một mực với nàng hay sao, kiếp này chẳng qua chỉ quen nhau sớm hơn hai năm, cuối cùng cũng lật lọng giữa chừng không phải sao? Còn bảo nàng không được tới Hầu phủ nữa.

Kỳ Nguyệt cười nói: "Dao Dao muội như vậy rất đáng yêu, ai sẽ không yêu thích cơ chứ? Hơn nữa, tướng công cũng không phải người lỗ mãng, y đương nhiên sẽ hành sự cẩn thận." Nàng ấy kéo tay Kỳ Dao, "khó có khi tướng công nguyện ý giới thiệu, nhất định là một người không tệ."

Có thể vào Hàn Lâm Viện, đều là tài tử trăm dặm mới có một người, nhất định là không tệ, chính là không biết tính cách ra sao, Kỳ Dao trầm nghĩ, nàng thực sự là hoàn toàn không tưởng tượng ra, hoặc là có khi kiếp trước chưa từng gặp qua.

Kỳ Nguyệt gọi Trầm Hương tới: "Dẫn cô nương tới Hoài Hương Đình."

"Từ công tử đó ở trong đình sao?"

"Đúng vậy, chắc là ở một chỗ cùng tướng công."

Vậy là muốn nàng giả vờ đi tìm Tạ Minh Kha, thuận tiện làm quen với Từ công tử sao? Kỳ Dao gật gật đầu, đi theo Trầm Hương tới cái đình ở phía Đông Xuân Lâm Các.

Kể từ khi Nhị phòng dọn ra ngoài, những chỗ bị chiếm trước kia đều trống không, có một số viện phá đi thông với nhau, có vài chỗ bị san bằng. Mà Hoài Xuân Đình chính là ở gần chỗ bị san bằng, xung quanh có thay đổi rất lớn, phía trước đào hồ nước, phía sau trồng rất nhiều hoa thực được, mẫu đơn, mùi thơm ngào ngạt.

đi được nửa đường, Kỳ Dao hỏi: "Hôm nay mời bao nhiêu khách tới, người biết không?"

"Hon trăm người đấy ạ!" Trầm Hương nói, "đầu bếp ở trong phủ đều không đủ nhân lực, nên đặc biệt tới từ lâu mời thêm mấy người, còn dọn ra hai sân để bày tiệc nữa. Nô tỳ thấy trong Kinh thành, chẳng có mấy nhà làm lễ đầy tháng nào nhiệt như vậy," dừng một chút, "hình như ngay cả Thái tử điện hạ cũng tới."

Tổng Diệm?

Kỳ Dao trầm nghĩ, Thái tử trùng sinh này rất được đấy, vừa muốn lôi kéo Dương Thiệu, vừa muốn lôi kéo Tạ Minh Kha, đây là muốn ép Tổng Vân vào đường chết hay sao! Chẳng trách Tổng Vân của kiếp này không ra sao, cư nhiên tới tận bây giờ vẫn chưa đoạt được vị trí Thái tử.

đang nghĩ ngợi, Trầm Hương đang dẫn đường phía trước đột ngột dừng lại, chỉ vào một công tử ở phía trước: "cô nương, mau nhìn, đây chính là Từ công tử."

không phải nói là gặp nhau ở Hoài Xuân Đình hay sao, sao lại gặp nhau trên đường đi rồi?

Mẫu thân và tỷ tỷ vô cùng tán thưởng, nên trong lòng Kỳ Dao cũng rất hiếu kì, ngẩng đầu lên quan sát tỉ mỉ, thấy một công tử mặc chiếc áo choàng màu lam nhạt thêu hoa văn trúc, bởi vì đứng nghiêng, nên nhìn không rõ toàn bộ diện mạo, nhờ ánh sáng chỉ thấy làn da trắng bóc, mũi cao, hình như rất thanh cao thoát tục.

"Sao tỷ phu lại không có mặt?" Kỳ Dao nhỏ giọng nói, "cho dù là gặp mặt, ta cũng không tiện đường đường chính chính nói chuyện với vị công tử đó đi?"

"Có phải là thiếu gia bị vị khách nào đó mời đi rồi không?" Trầm Hương phát sầu, như vậy thì làm sao gặp nhau, "nếu không thì cô nương đợi một chút, nói không chừng thiếu gia rất nhanh sẽ quay lại."

Nàng ta kéo Kỳ Dao tới cửa động núi giả ở phía sau, để ẩn nấp.

Ai ngờ Kỳ Dao vừa đi tới đó, một cánh tay đột nhiên giơ ra đem nàng ôm vào lòng, nhỏ giọng nói: "Gặp mặt ả? Kỳ cô nương gấp gấp muốn giả ra ngoài như vậy?"

Giọng nói dễ nghe, lại mang theo chút tai khí, Kỳ Dao vừa nghe đã biết là ai, vội vàng giả dụa, đồng thời trách mắng: "Tam điện hạ, đây là Tạ phủ, xin ngài tự trọng!"

Phụ tử Tạ Tri Thận đều là trọng thần trong triều, Thái tử Tổng Diệm tới chúc mừng, nên hẳn ta liền tới cùng, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu vẫn là hẳn ta nhớ thương Kỳ Dao.

Lần trước bị Tổng Diệm ngăn cản, hẳn ta vẫn còn chưa tận hưởng đâu, kết quả hiện tại lại bị hẳn ta phát hiện ra, Kỳ Dao cư nhiên muốn móc nối quan hệ với Từ Lang.

Từ Lang này dù có tài tới mức nào đi chăng nữa, thì địa vị cũng không thể so sánh với Dương Thiệu và Tổng Vân chứ?

"Kỳ cô nương, người đừng giả dụa nữa, càng giả dụa ta càng không thể kiềm chế bản thân mình, vạn nhất làm người bị thương, đợi đến khi Phụ hoàng hỏi tới, ta liền nhân cơ hội xin Phụ hoàng ban hôn." Tổng Thụy nhân nhạ nói, nhưng lại dọa Kỳ Dao chết khiếp, nếu như bọn họ bị người khác phát hiện ra tình cảnh hiện tại, thực sự là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Nàng lấy lại tinh thần: "Tam điện hạ, người rốt cuộc muốn thế nào? Xin hãy nói thẳng."

Tiểu cô nương ngẩng đầu, một đôi mắt long lanh như sao, câu hồn đoạt phách, Tổng Thụy cùng nàng đối mắt, đột nhiên trái tim run lên, cánh tay bắt giác ôm chặt hơn.

Thực đúng là càng lớn càng xinh đẹp.

"Bổn Vương muốn hỏi người, vì sao không nguyện ý gả cho Nhị hoàng huynh? Còn có Dương đô đốc...."

Vấn đề gì vậy trời!

Kỷ Dao ngờ ngác, nàng chọn ai không chọn ai thì có liên quan gì tới hần ta? Vì sao nàng phải nói cho hần ta biết?

"E rằng cái này không liên quan gì tới Tam điện hạ đi."

"Đúng là không liên quan, nhưng Nhị hoàng huynh và ta huyết mạch tương liên, ta thấy tiếc thay cho huynh ấy, nếu như Kỷ cô nương không nói ra một lí do thích đáng, bản Vương sẽ không buông tay."

Huyết mạch tương liên, cái cớ này mà cũng nói ra miệng được, Kỷ Dao gấp gấp muốn tránh thoát khỏi hần ta, nhỏ giọng nói: "Bởi vì ta không thích Sở vương Điện hạ, ta cũng không thích làm Vương phi, có được không?"

"Đối với Dương Thiệu cũng là như vậy sao?"

"Đúng, ta đều không thích, cho nên không tiện miễn cưỡng, cho dù bọn họ xuất thân cao đến đâu đi chăng nữa." Thực ra nguyên nhân từ chối hai người đó rất phức tạp, căn bản là không thể nói rõ ràng. Kỷ Dao động động cổ tay, "Tam điện hạ đã biết được nguyên nhân rồi, có thể buông tay ra được chưa?"

Nếu như là sự thật, thì nàng đúng là cực kì có cốt khí, hai người đó tùy tiện lấy một người ra cũng đều là kẻ hiển được bao nhiêu cô nương trong Kinh thành thiết tha mơ ước, Tống Thụy cúi đầu hỏi: "Vậy Kỷ cô nương thích dạng nam nhân như thế nào?"

"Tam điện hạ..." lòng mi Kỷ Dao rung động, "ta đã trả lời câu hỏi trước của Điện hạ rồi, xin người buông ta ra."

Tống Thụy chẳng thèm nghe theo, Trầm Hương thấy vậy thì gấp gấp, vội vàng đi bảm bảo Tạ Minh Kha.

Đó là Hoàng tử, nàng ta không dám xông tới trước mặt Hoàng tử đâu!

Mộc Hương thấy chủ tử bị chế trụ, nhỏ giọng nói: "Tam điện hạ, cô nương là đi gặp Tạ đại nhân, người mau thả cô nương ra."

"Đội nàng trả lời rồi, bản Vương tự nhiên sẽ thả."

Tống Thụy này thực sự là trướng thối, ép hỏi cái này, nàng căn bản không biết nên trả lời như thế nào! Đột nhiên nghe thấy phía trước hình như có tiếng nói chuyện, sợ bị người khác nhìn thấy, tay trái Kỷ Dao lén lút thò ra sau đầu mò được cây trâm vàng, rút xuống dùng sức đâm vào cánh tay Tống Thụy.

hần ta bị đau, tay hơi buông lỏng.

Nhân cơ hội, Kỷ Dao vội vàng thoát ra, chạy ra bên ngoài.

Bởi vì quá vội, nên đụng phải lồng ngực một người ở trước cửa động.

Thấy nàng sắp ngã trên đất, người đó gờ tay ra đỡ lấy, ôn nhu nói: "Xin lỗi, ta không chú ý... cô nương không sao chứ?"

Nàng ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy một khuôn mặt vô cùng tuấn tú, tinh xảo như nữ tử vậy, lông mày tựa núi xa, đôi mắt hẹp dài, đồng tử màu hổ phách trong trẻo ôn nhu, có thể làm người ta ngay lập tức hăm sâu vào trong đôi mắt ấy.

hần ta lớn lên... thật đẹp mắt, đây là ấn tượng đầu tiên của Kỷ Dao.

Nam nhân cũng đang nhìn nàng.

Tiểu cô nương mặt như mỹ ngọc, đôi mắt như thu thủy, eo nhỏ nhắn đang dựa vào cánh tay hần ta, cảm thấy mềm mại nói không nên lời, hần ta đột nhiên cười: "cô nương là Kỷ nhị cô nương đúng không?"

Nghe Tạ Minh Kha nói, Tạ thiếu phu nhân có một muội muội rất xinh đẹp, rất đáng yêu.

Kỷ Dao không kịp phản ứng, chỉ nghe thấy tiếng gọi của Tạ Minh Kha từ sau truyền tới: "Hoài Căn...."

Nàng quay đầu lại nhìn, chính diện đối diện một đôi mắt tối đen như mực.

Đó không phải mắt Tạ Minh Kha, mà là Dương Thiệu, hần đang đứng sòng vai bên cạnh Tạ Minh Kha, chỉ là ánh mắt của hần trầm tĩnh như vậy, không hề gọn sòng chút nào.

Giống như một vùng biển tĩnh lặng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Theo Dương Thiệu thấy, lúc này Kỷ Dao dựa nửa người vào lòng vị công tử đó, eo của nàng bị người ta nắm giữ, lộ ra hình dáng nhỏ nhắn, vô cùng mê người.

Nhưng hần không cảm thấy gì.

Bất kể là dó kị, khó chịu, phẫn nộ, cái gì cũng không có.

Trước mặt Kỷ Dao, hần chỉ nên lộ ra một đôi mắt, lộ tay chân, còn trái tim của hần không được có bất cứ phản ứng gì, bởi vì Kỷ Dao không liên quan gì tới hần.

Nghe thấy giọng Tạ Minh Kha, vị công tử kia buông tay ra:"Dục Thiện, huynh tới rồi!.. vừa rồi ta không cẩn thận đụng phải vị cô nương này."

Giờ khắc này, Tạ Minh Kha có chút lúng túng

Vừa rồi Dương Thiệu đến phủ, bởi vì hắn là ân nhân cứu mạng y, quan hệ không phải tầm thường, cho nên Tạ Minh Kha đích thân ra đón, ai ngờ tới mới nói mấy câu liền thấy Trầm Hương xuất hiện.

Biết được tin Tổng Thụy đang ức hiếp Kỳ Dao, y vội vàng tới cứu, nhưng lại bất gặp cảnh tượng như thế này - Kỳ Dao ở cùng một chỗ với Từ Lang!

Lần trước ở trong Đông Cung y cố tình thăm dò Dương Thiệu, nhắc tới người tên Từ Lang này, giới thiệu hắn ta cho Kỳ Dao, nhưng không nghĩ tới, hôm nay ở ngay trước mặt Dương Thiệu.... Dù sao cũng phát sinh rồi, chỉ có thể để nó trôi qua, Tạ Minh Kha đang định mở lời, đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên: "cũng do bản Vương không đúng, vừa rồi dọa tới Kỳ cô nương."

Kỳ Dao bây giờ mới phát hiện ra Tổng Thụy còn chưa rời đi, hắn ta đang dựa vào tường thạch bích ở cửa động, tư thái biếng nhác, bên môi còn nở nụ cười khó lường.

Khi nàng đụng phải Từ Lang, khẳng định hắn ta có nhìn thấy.

Tổng Thụy người này thực sự đáng ghét, Tạ Minh Kha vội đuổi tới cũng là vì đối phó hắn ta, nhưng Từ Lang cũng có mặt ở đây, ngược lại lại không tiện nói gì. Vạn nhất Tổng Thụy không giữ mồm giữ miệng gây ra hiểu lầm, ảnh hưởng tới danh tiết của Kỳ Dao, vậy thì cọc hỗn sự này sẽ không thành rồi.

Tạ Minh Kha chỉ có thể nhẫn nhịn: "thì ra Tĩnh vương Điện hạ cũng ở đây."

Hoàng tộc dù sao cũng có địa vị cao hơn một bậc, Từ Lang và Dương Thiệu đều tiến lên hành lễ.

Tổng Thụy đáp: "Rất nhiều năm trước bản Vương từng tới Tạ phủ một lần, lúc đó hình như là lễ mừng thọ năm mươi tuổi của Tạ lão gia tử... hôm nay lại tới, rục rờ hẳn lên, bản Vương xuất phát từ sự hiếu kỳ nên tùy ý đi dạo, liền gặp được Kỳ cô nương," hắn ta nhìn về phía Kỳ Dao, "cũng là do trùng hợp."

Kỳ Dao bị hắn ta nhìn lông tơ đều dựng hết cả lên, muốn dựa vào gần Tạ Minh Kha một chút.

Kết quả Tạ Minh Kha lại đứng ở giữa, bên trái bên phải y chính là Từ Lang và Dương Thiệu, nàng nghĩ nghĩ, đứng ở bên cạnh Từ Lang. Vạn nhất đi tới bên Dương Thiệu, hẳn nhất định là ghét bỏ nàng, nói không chừng còn trừng mắt nhìn nàng ấy chứ!

Dương Thiệu là quan võ, quân Phủ Đô đốc ngũ quân, Từ Lang nhậm chức ở Hàn Lâm Viện, bình thường cơ bản là không có giao thiệp. Cho nên Từ Lang này từ trước tới nay hẳn chưa từng chú ý, hiện nay Kỳ Dao chọn đứng ở bên đó, hẳn nhìn không được nhìn sang một cái. Chỉ thấy Từ Lang mi thanh mục tú, môi đỏ răng trắng, có loại vẻ đẹp của nữ tử, nhất thời liền nghĩ tới Tổng Vân.

Hai người đó có vài phần giống nhau....

Con người Dương Thiệu chuyển động, có một thứ gì đó bị áp chế rất lâu đang dần dần bùng lên.

Mặc dù hẳn không làm ra động tác gì, nhưng Trần Tổ đi theo chủ từ nhiều năm đứng ở phía sau lại cảm nhận được sát ý nồng đậm

Hôm nay thực sự là hỗn loạn, vốn dĩ chỉ muốn hai người gặp mặt, kết quả lại liên quan tới Tĩnh vương, lại có thêm Dương Thiệu, thực sự là hỗn loạn vô cùng. Tạ Minh Kha không muốn tiếp tục ở trong tình cảnh như vậy nữa, y nói: " Thời gian không còn sớm nữa, nên nhập tiệc rồi "

Kỳ Dao cũng vội đáp: "Tỷ phu, vậy muội đi tiếp đãi khách nữ."

Sợ nàng lại gặp nguy hiểm, Tạ Minh Kha nói: "Lý Ngọc, người đi cùng đi."

Lý Ngọc lĩnh mệnh.

Kỳ Dao hành lễ với đám người Từ Lang, chuẩn bị cáo từ.

Lúc Từ Lang hồi lễ, lại nghe thấy một tiếng động, có một đồ vật từ tay áo của hắn ta rơi xuống, tỉ mỉ nhìn xem, là một đóa châu hoa màu hồng nho nhỏ.

Ắt hẳn là lúc đụng vào nhau, bị mắc vào y phục của hắn ta, Từ Lang nhặt lên: "Kỳ cô nương, cô nương rơi đồ."

Kỳ Dao nhìn lại, nhìn thấy một đóa châu hoa nằm trong lòng bàn tay như ngọc của hắn ta.

Đúng là của nàng.

Ca ca mang một hộp hồng châu từ Kiến Châu về, màu sắc vô cùng xinh đẹp, hồng hồng, mềm mại, nàng làm mấy đóa hoa liền.

Nàng đi tới: "Ta không chú ý tới." Tiểu cô nương cười híp mắt, đôi mắt cong cong như trăng khuyết, "đa tạ công tử."

Giơ tay ra, cầm lấy đóa châu hoa.

Đứng gần như vậy, khó tránh khỏi nghĩ tới việc đụng chạm đầu ngón tay, sắc mặt Tổng Thụy tối lại, có loại xúc động muốn bao chặt ngón tay nàng.

Kỳ Dao nhận lại châu hoa liền cáo từ.

Tiểu cô nương đáng người cao ráo, trang phục mùa hè phác họa đường dáng của nàng, hiện rõ nhất chính là eo kia, giống như dương liễu trong gió vậy.

Dương Thiệu thấy ánh mắt của Từ Lang chưa từng rời khỏi, dõi theo mãi tới khi nàng đi xa.

Trong lòng hắn giống như bị gõ mạnh một cái,

Kỳ Dao cuối cùng cũng trưởng thành rồi, dần dần giống với bộ dáng hắn thấy lúc đầu ở kiếp trước, điểm lệ động lòng người, kiếp này, nàng không muốn gả cho Tổng Vân nữa, nàng sẽ có rất nhiều sự lựa chọn.

Chỉ là trong những sự lựa chọn đó, từ đầu tới cuối không hề có hắn.

Vừa rồi một ánh mắt Kỳ Dao cũng không hề nhìn hẩn, thà đứng bên cạnh Từ Lang, cũng không nguyên ý cách hẩn gần một chút, đến cuối cùng, ngay cả một người xa lạ hẩn cũng không bằng hay sao?

Dương Thiệu cười khỏ.

Có chút gì đo đỏ xuất hiện trong mắt, giống như ánh chiều tà vậy.

Kỳ Dao trở về bên cạnh tỷ tỷ, Kỳ Nguyệt hỏi: "Thế nào?"

"Xem ra là người ôn hòa khiêm tốn, không tệ." Kỳ Dao nghĩ nghĩ nói, "nhưng muốn đàm hôn luận gả, không thể chỉ dựa vào một lần gặp mặt đúng không?"

Kỳ Nguyệt cười nói: "Đương nhiên, khẳng định là phải gặp qua Từ phu nhân, phải tới Từ phủ một chuyến, mà Từ gia cũng sẽ tới Kỳ gia."

Nếu như vậy, nếu như gia tộc hai bên đều vừa ý, bản thân thực sự phải gả cho Từ Lang sao? Đột nhiên, Kỳ Dao cảm thấy nôn nóng không rõ lí do.

Nàng thực sự không có ý định mãnh liệt muốn gả cho người khác.

Nàng cũng sợ sau khi gả cho người ta, ngày tháng trôi qua không như ý.

Từ Lang này, thật sự thích hợp với nàng sao? Tuy nhiên, diện mạo thực sự không tệ, Kỳ Dao thầm nghĩ, hoặc là nàng nên đợi thêm một hai năm nữa?

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ, bùm bùm lộp bộp.

Kỳ Nguyệt ôm Tiềm ca nhi trong lòng, sợ đứa nhỏ hoảng sợ, kết quả đứa nhỏ gan lớn, tỉnh rồi chỉ mở to mắt, ngoan ngoãn không động đậy.

Kỳ Dao vây quanh xem, giờ tay sợ mặt nó.

Mềm mềm sờ vào so với tất cả mọi thứ đều thoải mái hơn, làm nàng nghĩ tới Miêu Miêu... nhưng Miêu Miêu nói thế nào cũng chỉ là mèo, sao có thể so sánh với trẻ con được?

Trẻ con càng đáng yêu hơn, nó dần dần sẽ biết nói, biết gọi nương, gọi cha, sau khi trưởng thành sẽ giống ba huynh muội họ vậy, thân thân mật mật cùng phụ thân mẫu thân.

Kiếp này, nàng cũng muốn có đứa con của chính mình.

Nghĩ tới chuyện này, Kỳ Daoo lại có chút muốn thành thân, đến lúc đó, nàng muốn sinh hai đứa, một nam một nữ!

đang ước ao, đột nhiên có cánh tay kéo nàng, Liễu thị nói: "Mau đi ra ngoài cùng các vị phu nhân, cô nương nhập tiệc, còn trốn ở đây làm gì."

Kỳ Dao nói: "Con ở cùng tỷ tỷ."

"Đợi trở về rồi lại ở cùng." Liễu thị kéo nàng ra ngoài, lại nhỏ giọng hỏi, "Từ công tử đó thế nào? Vừa rồi nương lên đi nhìn một cái, lớn lên không những tuấn mỹ, mà còn tao nhã lịch sự, chắc con cũng vừa ý chứ?"

Tỷ tỷ hỏi, mẫu thân cũng hỏi, Kỳ Dao cảm thấy đau đầu: "Cũng tạm, nhưng con vẫn phải suy nghĩ một chút!"

nói cũng tạm chính là không tệ, Liễu thị cũng bận, dự định trở về nhà rồi hỏi Kỳ Dao tỉ mỉ hơn, đẩy nàng tới sân trước: "Mau đi dùng tiệc, nhớ khéo miệng một chút, nói chuyện kết giao với các cô nương, đều là những người hay qua lại với Tà gia, đều là danh gia vọng tộc đó...."

không biết còn nói bao nhiêu lời nữa, Kỳ Dao bước nhanh đi ra.

Sân viện đó bày mười mấy bàn tiệc, đã có nhiều cô nương ngồi xuống rồi, Thẩm Nghiên vẫy tay với nàng: "Mau tới, Dao Dao," lại hỏi, "muội đi đâu vậy? Vừa rồi ta ở chỗ Nguyệt nhi tỷ cũng không nhìn thấy muội đâu."

Kỳ Dao ngại không dám nói mình đi gặp công tử, khê ho nói: "không làm cái gì, muội đi tiếp đón các vị phu nhân thôi."

Thẩm Nghiên cũng chỉ tùy tiện hỏi nên không truy cứu tới cùng, chỉ nói nhỏ: "Quán rượu của ta sắp khai trương rồi, muội nhất định phải tới đấy nhé."

"Được, tới lúc đó tỷ phát thiệp mời cho ta là được."

đang nói chuyện, các món ngon từng đĩa từng đĩa được bưng lên, sơn hào hải vị món gì cũng có, mỗi một món đều làm vô cùng tinh xảo, không keo kiệt ngân lượng chút nào.

Các cô nương đều ăn rất vui sướng.

trên bàn tiệc cũng có rượu, rượu ở bàn của các cô nương là rượu hoa quả, không giống bàn của các nam nhân, từng vò từng vò đều là rượu mạnh, không biết uống thành dạng gì rồi.

Ngày đại hỉ, Kỳ Dao nhịn không được nhấp một ngụm, nói với Thẩm Nghiên: "Đợi lát nữa tỷ về cùng ta."

Thẩm Nghiên nói: "Được, muội yên tâm uống đi, loại rượu này không thể làm ta say được."

Mặc dù như vậy, Kỳ Dao cũng không dám uống quá nhiều, chỉ uống vài ngụm mà thôi, mặt nàng đã đỏ ửng lên rồi, giống như hoa mẫu đơn điểm lệ vậy.

Du Tố Hoa ở bàn tiệc sân bên cạnh liếc nhìn bóng lưng nàng, hận tới mức cắn răng.

Hôm nay Tà phủ làm tiệc rượu mừng đầy tháng, Du gia bọn họ cũng tới chúc mừng, Tà Minh Kha không biết ân oán giữa Du Tố Hoa và Kỳ Dao, Du Tố Hoa lại cầu xin mẫu thân à ta, cuối cùng mới được tới dự tiệc.

Vì à ta muốn báo thù.

Bởi vì Kỳ Dao, mẫu thân đem à ta gả tới chỗ khác, về sau à ta sẽ không bao giờ nhìn thấy Dương Thiệu nữa, Kỳ Dao hủy diệt giấc mộng cả đời à!

À ta sẽ không để cho Kỳ Dao trôi qua tốt đẹp.

Đây là cơ hội duy nhất.

Chính vào lúc này, đột nhiên có một nha hoàn tới truyền lời.

Kỷ Dao nghe thấy một câu, hơi hơi ngẩn người, nghĩ rồi lại nghĩ, nói với Thẩm Nghiên: "Muội ra ngoài một lát, đợi lát nữa sẽ quay lại."

Nàng đứng lên đi ra ngoài.

Có chút say rượu, bước chân hư không, nàng dựa vào tay Mộc Hương nâng đi, đi tới chỗ mà nha hoàn kia nói, là chỗ ở bên ngoài viện.

Trước mặt, có một nam nhân dáng người cao thẳng đang đứng đó, một thân áo bào màu lục, góc áo thêu hoa văn kì lân, uy phong lẫm lẫm.

Kỷ Dao cau mày hỏi: "không biết Hầu gia có chuyện gì?"

"Người có nhìn thấy Du Tổ Hoa?" Lúc Dương Thiệu uống rượu đột nhiên phát hiện ra Du đại nhân, biểu cữu của hắn, lúc hai người nói chuyện, hắn hỏi về Du Tổ Hoa đã bị đưa đi hay chưa. Du đại nhân ập a ập ứng, đầu đầy mồ hôi, hắn mới biết được Du Tổ Hoa cứ nhiên cầu xin Du đại nhân, xin tới Tạ phủ.

Tổng kết hành vi tác phong từ trước tới nay của ả, nghĩ ắt hắn sẽ không có chuyện gì tốt lành.

"Ả ta ở đây sao?" Kỷ Dao kinh ngạc, "ta không nhìn thấy."

Quá nhiều cô nương, nàng làm sao có thể nhìn hết được.

Dương Thiệu nói: "Có lẽ là trốn ở trong gian nào đó." Đột nhiên hắn tiến lên, một tay bắt lấy tay nàng, "đi theo ta."

"A!" Kỷ Dao nói, "đi đâu?"

Dương Thiệu không đáp, nhanh chân đi về phía trước.

Mộc Hương đuổi theo ở phía sau: "Hầu gia, ngài không thể mang cô nương đi được! Hầu gia..." nhưng không dám nói quá lớn tiếng.

Kỷ Dao cũng vùng vẫy: "Cho dù Du Tổ Hoa có đến, vậy thì làm sao? Ta lập tức tìm ra ả ta, đem ả đuổi ra khỏi Tạ phủ," đi quá nhanh, nàng cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, vùng tay nói, "ngài buông ra, ta không đi theo ngài, ta phải trở về...."

Nghe có vẻ rất bất mãn, Dương Thiệu hí mắt lại.

hắn đặc biệt tới để nhắc nhở nàng, mang nàng rời khỏi chỗ nguy hiểm, nàng cứ nhiên không biết tốt xấu....

Nhưng mới cách đây không lâu, Từ Lang kia chỉ là tặng nàng một đóa hoa, nàng đều có thể cười xán lạn như vậy. Kỷ Dao, nàng xem hắn như kẻ thù hay sao?

Dương Thiệu dùng sức, đem nàng kéo vào trong lòng: "Bỏ Hầu tới cứu nàng."

"Cứu cái gì," chẳng hiểu ra sao hết, Kỷ Dao hừ nói, "ta không sợ Du Tổ Hoa, ả ta thì tính là cái gì? Ta dùng một ngón tay, là có thể đâm ả ta ngã quỵ...."

Từ trước tới nay Du Tổ Hoa chưa từng là đối thủ của nàng, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều không để vào mắt. Bởi vì cho dù Du Tổ Hoa giờ thù đoạn gì, đều không muốn làm tổn thương trái tim Dương Thiệu.

Kiếp trước, chỉ có nàng có được.

Dương Thiệu chỉ đối với nàng khăng khăng một mực.

Kiếp này, Dương Thiệu cũng không thích Du Tổ Hoa, từ đầu tới cuối ả ta đều không có cơ hội.

Tiểu cô nương sắc mặt đỏ ửng, ánh mắt mê li, Dương Thiệu tiến lại gần, ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt toát ra từ môi nàng.

thì ra là có chút say.

hắn so đo với quý say rượu làm cái gì?

không, hắn sẽ không so đo với Kỷ Dao, một nữ nhân không tâm không phé, vì sao hắn phải để ý xem trái tim nàng thuộc về ai, có thể căn bản là nàng không có trái tim!

Trước mặt hắn chỉ có khuôn mặt diễm lệ của nàng, đôi mắt như làn thu thủy, đôi môi đỏ hơi chu như thỉnh cầu người khác hôn lên.

hắn nâng cằm nàng lên, đột nhiên hôn một cái.

Mộc Hương ở phía sau trừng mắt há miệng, giọng nói kẹt trong cổ họng, một chút cũng không phát ra được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyển Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Mà Du Tổ Hoa đuổi theo ở phía sau cũng phát điên rồi.

Lần trước Ký Dao nói lời tuyệt tình như vậy, nói là sẽ không gả cho hấn, nhưng Dương Thiệu lại động tâm với nàng ta, còn hôn nàng ta! Rốt cuộc nàng ta có chỗ nào tốt?

Gia thế không tốt, cũng không có tài danh, chẳng qua chỉ có mỗi khuôn mặt mà thôi!

Ngũ quan Du Tổ Hoa trở nên vụn vụn.

Mặc dù Ký Dao uống rượu, nhưng cũng không say tới mức độ không hay biết gì, trong đầu nổ bùm một tiếng, cả người cứng ngắc, không biết vì sao Dương Thiệu làm như vậy.

hấn đang làm cái gì!

Nàng phản ứng kịp, dùng sức đẩy hấn.

hấn siết chặt ót nàng, miệng lưỡi tàn sát bừa bãi.

Dường như muốn ăn sạch sẽ vậy, môi lưỡi Ký Dao phát đau, cảm thấy hấn như là mãnh thú, trong lòng gợn gợn rút cây trâm vàng trên đầu đâm vào cánh tay hấn, giống như đâm Tống Thụy vậy.

Nàng cảm thấy biện pháp này rất tốt, rất dễ dàng thoát thân.

Mũi trâm sắc nhọn gây nên đau đớn, quả nhiên làm Dương Thiệu bình tĩnh lại.

"Người, người buông ta ra..." trong tay Ký Dao nắm chặt cây trâm, trừng mắt nhìn Dương Thiệu, "người còn đối với ta như vậy nữa, ta, ta sẽ nói cho tỷ phụ biết!" nàng lớn tiếng kêu, "Mộc Hương, Mộc Hương!"

Mộc Hương vừa rồi đơ như khúc gỗ, không biết nên làm gì mới tốt, hồi thần lại vội vàng chạy tới chỗ cô nương.

"Người buông ra," Ký Dao giờ cây trâm lên, "nếu không ta sẽ đâm tiếp."

Đôi mắt trong veo của nàng vụt sáng lấp lánh, vô cùng đáng yêu, Dương Thiệu trầm nghĩ, bộ dáng này bất kể bị nam tử nào nhìn thấy, đều sẽ nhìn không được mà động tâm.

Ký Dao đúng là hồ ly tinh, là cái loại làm người ta hận tới mức ngứa răng.

Hận tới mức không có chỗ phát tiết!

Nhưng khi hấn hôn nàng, tất cả cảm xúc đều được giải phóng.

hấn hít thở.

"Người có tha không..." Ký Dao lại muốn đâm hấn.

Dương Thiệu buông tay.

Đương nhiên không phải bởi vì sợ hãi.

Ký Dao thoát khỏi vòng vây, bước chân loạng choạng bỏ nhào vào Mộc Hương, lắp bắp nói: "Chúng ta trở về."

"Trở về đâu?" Dương Thiệu nói, "Du Tổ Hoa đang ở ngay đây..." ả nhất định sẽ làm chuyện gây bất lợi cho Ký Dao, Nếu không thì vì sao phải cầu xin tới Tà phụ? ả ta không hiện thân trước mặt hấn để khẩn cầu tha thứ, hiển nhiên là muốn tới đối phó Ký Dao, vậy giờ khắc này....

Trong lòng hấn khẽ động.

Vẫn chưa hiểu hấn đang nói gì, Ký Dao đầu óc mơ hồ, lại trải qua một trận dày vò, mí mắt dần dần nặng trĩu.

"Mạng cô nương nhà các người đi gặp thiếu phu nhân." Dương Thiệu đột nhiên nói, "đừng để nàng chạy loạn, vạn nhất xảy ra chuyện gì, người không gánh nổi đâu."

Du Tổ Hoa là người nào, Mộc Hương còn chưa biết đâu, thấy thần sắc Dương Thiệu nghiêm túc, nàng ta gật đầu đáp ứng.

Nhìn bóng lưng Ký Dao, Dương Thiệu nhỏ giọng phân phó Hứa Như Nam: "Người lên lút đi theo, nhìn từ xa, đợi lát nữa đem Mộc Hương...tùy cơ hành động."

Hứa Như Nam giống Trần Tổ, đều vào sinh ra tử cùng Dương Thiệu trên chiến trường, lập tức liền hiểu rõ ý của chủ tử, ả nấp đi vào trong rừng cây.

Thấy Dương Thiệu và Ký Dao đã tách ra, Du Tổ Hoa nắm chắc bình ngọc trong lòng, nhanh chóng đuổi theo.

Cơ thể Ký Dao mềm mại, nhưng khi say rượu thì nặng hơn ngày thường nhiều, Mộc Hương đỡ Ký Dao đã mệt tới mức thờ dờ. Nàng ta dùng bước, đem Ký Dao đặt ngồi dựa vào gốc cây, dự định đợi một lát. Chỗ này lúc nào cũng có nha hoàn đi qua, đến lúc đó bảo bọn họ cùng đỡ Ký Dao với nàng ta.

Tiểu nha đầu mệt rồi, tinh thần cũng không tập trung như trước, lúc đang mệt nhọc, có một hòn đá cực nhỏ bay tới đánh trúng gáy nàng ta, sau đó liền hôn mê.

Du Tổ Hoa rón ra rón rén, trong tay cầm hòn đá vốn định dùng để đánh ngất Mộc Hương, kết quả phát hiện con nô tỳ đó không có bất kỳ cử động nào, nhìn có vẻ như ngủ rồi.

Ký Dao cũng vậy, ngủ tới mức hoàn toàn không biết gì.

Lông mi dài rủ xuống, tạo nên một tầng bóng râm.

Mũi của nàng cực kỳ cao, môi cũng đầy đặn, đủ tuổi...Du Tổ Hoa nghĩ tới bộ dáng Dương Thiệu hôn Ký Dao, trong lòng hận ý ngập trời, lấy một bình ngọc từ trong lòng ra.

Muốn đồ cái này lên mặt Ký Dao, cho dù trước đây Ký Dao điểm lệ cỡ nào, cũng sẽ không có nam nhân nào nguyện ý liếc nhìn một cái nào nữa! Khi bọn họ gặp Ký Dao, sẽ chỉ thấy buồn nôn mà thôi!

Hôm nay thực sự là thiên thời địa lợi.

Du Tổ Hoa chuẩn bị mở nắp bình ngọc đồ lên mặt Kỳ Dao.

Chính vào giờ khắc này, có người tiếp cận không một tiếng động, một phát nắm lấy bả vai của ả.

"Ai!" Du Tổ Hoa tức giận, "ngươi là ai?"

Hứa Như Nam đoạt đi bình ngọc trong tay ả, lạnh giọng nói: "cùng ta đi gặp Hầu gia."

Dương Thiệu!

Du Tổ Hoa nhũn chân trong nháy mắt.

Hứa Như Nam vỗ Mộc Hương tỉnh dậy, áp giải Du Tổ Hoa rời đi.

Đợi đến khi gặp Dương Thiệu, lại nhìn thấy người đứng bên cạnh hắn là Du lão gia, Du phu nhân, sắc mặt Du Tổ Hoa liền tái xanh, nhưng ả lập tức bày ra bộ dáng đáng thương, khóc nói: "Cha, nương, không biết vì sao biểu ca lại bắt con, con chỉ là ở bên ngoài ngắm hoa, bị lạc đường."

Hứa Như Nam đưa bình ngọc ra: "Đây là của Du cô nương."

"không phải," Du Tổ Hoa hét lên, "đó không phải của ta, là biểu ca hãm hại ta, không phải của ta!"

Lúc đầu nữ nhi cầu tình nói rằng ta ở trong nhà quá lâu, muốn ra ngoài cho thông thoáng, nói chuyện cùng các cô nương, Du phu nhân nhất thời liền tin tưởng.

Dù sao rất nhanh sau đó sẽ gả Du Tổ Hoa ra ngoài, không thể quá mức tuyệt tình. Du gia nhà bọn họ là thân thích của Dương gia, phu quân tương lai của nữ nhi cũng không kém, vậy thì vẫn phải dựa vào nữ nhi này để lôi kéo quan hệ. Du phu nhân làm hòa: "Có phải là hiểu lầm hay không? Thiệu nhi, Tổ Hoa đều nói là đi ngắm hoa rồi, còn nói cái bình đó không phải của nó...."

"Ý của bà là, bản Hầu vu oan hãm hại hay sao?"

Du phu nhân không dám nói gì.

Du lão gia lau lau mồ hôi lạnh trên trán, khuyên Du Tổ Hoa: "Tổ Hoa con vẫn là thành thật nói rõ, có phải con đi tìm Kỳ cô nương để xin lỗi không? A, bình ngọc này là lễ vật, có phải hay không? Con mau nói với Hầu gia, con biết sai rồi."

Đều là phụ thân mẫu thân ruột của mình, vốn dĩ nên bỏ ra một phần sức lực bảo hộ mình, nhưng bọn họ lại sợ Dương Thiệu, Du Tổ Hoa đỏ cả mặt.

Đúng vậy, cho nên ả mới muốn một phần quang vinh, nếu như ả có thể gả cho Dương Thiệu, ai gặp ả cũng sẽ phải nhường nhịn một chút, cho dù là phụ thân, mẫu thân cũng vậy.

"không phải của con," Du Tổ Hoa cắn răng nói, "con chỉ đi ngắm hoa, Kỳ cô nương gì đó, con chưa từng gặp."

"Vậy bình ngọc này có phải của ngươi?" Dương Thiệu hỏi.

"không phải." Du Tổ Hoa đáp, "muội không biết đây là cái gì!"

Dương Thiệu nhàn nhạt nói: "Nếu đã không biết, đồ đồ trong bình ngọc này ra, để Du cô nương thưởng thức cho tốt."

Hứa Như Nam mở bình ra, người thấy một mùi gay mũi.

"Đồ ở đâu, Hầu gia?"

"trên mặt."

"Á!" Du Tổ Hoa hét lên, giống như nhìn thấy quỷ vậy, "ngươi đừng tới đây, ngươi dám đồ lên mặt ta? Ngươi đừng tới đây... cha, nương, mau cứu con!"

Cái này có giống như không biết đồ trong bình ngọc là gì hay sao?

Du lão gia cảm thấy sau lưng lạnh toát.

"Cái này là lục phân du (Axit sulfuric)." Dương Thiệu đưa bình ngọc cho Du lão gia, "không biết nàng ta lấy được từ đâu, có thể đi hỏi nha hoàn của nàng ta."

Mấy nha hoàn kinh hoàng tới mức sắc mặt trắng bệch.

Lục phân du sẽ đốt cháy da thịt, đốt tới mức nát vụn, vĩnh viễn đều không thể hồi phục, cái này nếu thực sự đồ lên mặt Kỳ cô nương... Du lão gia không nhịn nổi nữa, tiến tới tát cho Du Tổ Hoa một phát: "Ngươi thực sự là đánh mất hết mặt mũi Du gia nhà chúng ta! Cách làm độc ác như vậy đều có thể nghĩ ra được?" trừng mắt nhìn Du phu nhân, "đây chính là nữ nhi do bà dạy dỗ?"

Du phu nhân cũng không nghĩ tới Du Tổ Hoa khốn nạn tới mức này.

Du lão gia tức tới mức run tay, đột nhiên bình ngọc bị nghiêng, có mấy giọt rơi xuống cánh tay Du Tổ Hoa.

Dường như có ngọn lửa cực nóng đốt cháy bùng bùng, y phục lập tức bị thủng hai lỗ, Du Tổ Hoa a a hét lên, đau tới mức cả người co quắp, tay chân luống cuống be bét vết thương, nhưng đụng vào liền đau, ả ta hận không thể lăn lộn trên mặt đất.

"Cha, nương, con sai rồi, con sẽ không như vậy nữa... Hầu gia, biểu ca, huynh tha cho muội, muội không dám nữa, muội sẽ không bao giờ... ả, ta phải đi khám đại phu, nương, mau cứu con!"

Du lão gia đương nhiên là cố ý làm vậy, nếu không giáo huấn nữ nhi một trận, không dễ ăn nói với Dương Thiệu, ngoài ra cũng không dễ ăn nói với cả Tạ gia nữa.

Tạ Tri Thận, Tạ Minh Kha là người ông ta có thể đắc tội hay sao?

"Thiệu nhi, đợi đến khi trở về, ta lập tức đưa Tô Hoa rời khỏi Kinh thành... cháu thấy thế nào?"

Nên sớm làm như vậy, cố tình cứ muốn kéo dài tới ngày hôm nay cơ.

Dương Thiệu nói: "đi khám đại phu đi."

hắn rời đi.

"Kỷ cô nương ở đâu?"

Hứa Như Nam đáp: "Ở rừng mai phía trước, có điều cũng có thể là được nha hoàn đỡ tới chính phòng rồi."

Dương Thiệu đi tới rừng mai.

Kỷ Dao vẫn ở đó, chỉ có điều trong rừng mai có thêm một người nữa.

hắn ta ngồi xổm bên cạnh Kỷ Dao, nhỏ giọng nói chuyện.

"đã tốt hơn chưa?" trong tay nam nhân cầm một hòn đá tuyết trắng.

"Ừm, đây là đá gì vậy?" Kỷ Dao hiểu kì, "từ trước tới nay ta chưa từng biết rằng đá có thể giải rượu."

"Đây là đá Điểm Thương, từ lượng của ta kém, lúc nào cũng mang theo người," hắn ta cười nói, "ta biết Dục Thiện cũng không giỏi uống rượu, mang thêm một viên cho y, kết quả không dùng tới... Kỷ đại nhân từ lượng kinh người, rượu tới đều bị Kỷ đại nhân cản hết, ta vẫn còn nghĩ, không biết cô nương có giống Kỷ đại nhân hay không."

"không, từ lượng của ta cực kém," Kỷ Dao vuốt mặt mình, "hôm nay ta chỉ uống có ba ngụm rượu."

Giọng điệu vô cùng oán trách.

Xem ra trong xương cốt nàng muốn uống được nhiều hơn một chút, nhưng lại không chịu nổi.

"Đá này tặng cô nương," hắn ta nói.

Kỷ Dao sùng sốt: "Đá Điểm Thương có phải là rất quý hay không?"

"không phải, chỉ là nơi sản sinh ra nó cách Kinh thành có chút xa mà thôi, ở Điền Nam, nhưng trong nhà ta có rất nhiều," hắn ta nhét cho nàng, "cô nương không nhận, ta cũng không tiện thu lại."

Đá này ngâm trong miệng giải rượu, bên trên có dính nước bọt của nàng.

Kỷ Dao đỏ mặt, nói: "Vậy thì đa tạ công tử."

Nàng gơ tay ra nhận lấy viên đá Điểm Thương tròn tròn đó.

Giống như vừa rồi, cầm lấy đóa hoa trong lòng bàn tay nam nhân vậy.

Dương Thiệu đứng ở xa nhìn xem, mãi lâu sau đột nhiên cười khò.

hắn lấy sợi kết trường thọ đã bị đứt từ trong tay áo ra.

Nó nằm ở trong lòng bàn tay hắn, giống như vết rách bị rách ra.

Nó không thể trói buộc được hắn nữa, bởi vì hắn tuyệt đối sẽ không giống trước đây, nhưng nó có thể trói buộc Kỷ Dao, để nàng dòi dòi kiếp kiếp chi có thể ở bên cạnh hắn.

"đi tìm người sửa lại, nhất định phải khiến nó giống hết lúc đầu."

Trần Tố đầu đầy mồ hôi lạnh: "Cái này...."

"Cái này là cái gì? Sửa không được, thì bảo người ta làm lại một sợi kết khác! Là không có sợi dây ngũ sắc, hay là không có chân châu?" Giọng nói nam nhân băng lãnh.

Trần Tố vội vàng nhận lấy, trịnh trọng cất đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 67

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Kỷ Dao trở về chỗ Kỷ Nguyệt.

Kỷ Nguyệt nhìn thấy nàng, kinh ngạc hỏi: "Các cô nương tan tiệc rồi sao?"

"Vẫn chưa." Kỷ Dao nói, "mọi uống mấy ngụm rượu, đầu óc choáng váng...."

Sau đó Dương Thiệu sai người tới truyền lời, nói có chuyện quan trọng, nàng đi gặp hắn, hắn hôn nàng... Kỷ Dao đột nhiên nghĩ tới, có chút hoảng hốt.

"Muội ấy à, không biết là giống ai nữa, đến tỳ còn có thể uống được một chén rượu." Kỳ Nguyệt mỉm môi cười, "hầu đã không thoải mái thì nghỉ ở đây một lát."

Kỳ Dao uống nước, gọi Mộc Hương rót trà.

Kỳ Nguyệt ngồi ở trên giường thêu hoa.

Đột nhiên có một nha hoàn chạy vào nhỏ giọng bẩm báo, Kỳ Nguyệt kinh ngạc hỏi: "Vậy sao, hiện tại sao rồi?"

Hình như có chuyện gì mới lạ, Kỳ Dao dựng tai lên nghe.

"Du cô nương bị thương rồi, một đường khóc lóc rồi đi, trên đường Du lão gia còn trách móc nàng ta... nô tỳ đi hỏi mấy người ở gần đó, ai cũng không biết đầu đuôi ra sao."

Kỳ Dao trong lòng khẽ động, hỏi thăm: "Du cô nương nào vậy?"

"Gọi là Du Tố Hoa, Du gia này vốn dĩ tướng công cũng không qua lại với họ, bởi vì là thân thích của Hầu gia, tôi tặng lễ đầy tháng nên cũng không tiện cự tuyệt."

thật đúng là à!

Kỳ Dao chuyển động con ngươi, thầm nghĩ Dương Thiệu không nói dối, Du Tố Hoa thực sự tới phủ đệ này, nhưng vì sao à lại bị thương? Là Dương Thiệu hạ thủ sao?

Kỳ Nguyệt không hề biết muội muội có mâu thuẫn với Du Tố Hoa, nhắc nhở nha hoàn: "Đừng tuyên cáo ra ngoài, chuyện riêng tư của Du gia, liền coi như không biết."

"Vâng." Nha hoàn lui xuống.

Bởi vì không đầu rượu, đám nữ quyến rất nhanh liền tan tiệc, bên khách nam lại uống tới giờ Mùi mới ngừng.

Sau khi đám người Kỳ Chương tới thăm Kỳ Nguyệt và Tiềm ca nhi liền trở về nhà.

không cần nói, Kỳ Đình Nguyên lại uống tới mức say bí tỉ, nếu như không phải vì cần rượu thay cho Tạ Minh Kha, Liễu thị khẳng định sẽ trách cứ hấn ta một trận.

Phân phó phòng bếp nấu canh giải rượu bùng lên cho nhĩ tử, bà đi tới phòng của Kỳ Dao trò chuyện: "Lúc trước con nói muốn suy nghĩ một chút, là sao, cảm thấy Từ công tử này không đủ tốt hay sao? Ta nghe Nguyệt nhĩ nói, Từ công tử là người trẻ tuổi đầy hứa hẹn trong Hàn Lâm Viện, không ai bì nổi."

"Con không nói là không tốt." Kỳ Dao thầm nghĩ, hấn ta còn tặng nàng một hôn đá Điểm Thương, cảm thấy người đó vô cùng ôn hòa, sẵn sọc, "con chỉ là muốn gặp mặt thêm mấy lần, không phải có câu nói, biết người biết mặt không biết lòng hay sao?" Kiếp trước nàng không quen Từ lang này, thực sự không thể nói là hiểu biết hấn ta được.

"Đứa trẻ này, từ khi nào biết cẩn thận như vậy? Nguyệt nhĩ gả cho người cũng chưa từng..."

"Tỳ phu đã từng cứu tỳ ty mấy lần, lại một lòng cầu cưới, con cùng với Từ công tử hôm nay mới quen biết, nương liền hỏi có được hay không." Kỳ Dao chu môi, "lẽ nào nương và cha chỉ gặp mặt một lần liền thành sao?"

Đứa trẻ này đúng là tùy hứng!

Liễu thị bị nàng nói tới mức không tiếp nổi lời.

Nhưng trước khi thành thân với Kỳ Chương đã hiểu rất rõ về ông, nhà bà làm buôn bán, Kỳ Chương viện có tới cửa tiệm rất nhiều lần, bà cũng lén lút đi gặp ông ấy.

"Vậy thì nói sau, nếu Từ gia có ý, ta sẽ nói với con, con đừng có phát cáu bậy bạ với ta, bỏ lỡ thôn này liền không còn tiệm nào nữa đâu!" đã không có con rể Hầu gia, không thể lại mất đi con rể biên tu Hàn Lâm được, "đó là người tỳ phu con giới thiệu, y còn có thể nhìn sai người, hại con hay sao?"

Lần này Kỳ Dao bị ghen lời.

Xác thực là ánh mắt của Tạ Minh Kha rất chuẩn, Từ Lang này khẳng định là phẩm hạnh tuyệt hảo.

Thuyết phục được nữ nhĩ, Liễu thị mãn nguyện rồi đi.

Kỳ Dao ngồi trước gương, để Mộc Hương gỡ trang sức trên đầu xuống.

Mộc Hương từng cây từng cây gỡ xuống.

Trong đó có cây trâm hoa mai bện sợi tơ kim loại khảm ngọc hôm nay bị nàng rút ra hai lần, Kỳ Dao cầm trong tay, hướng đầu nhọn khẽ đâm một cái, lòng bàn tay liền đau. Nàng thực sự cảm cái này đâm Dương Thiệu, Dương Thiệu cũng thực sự đã hôn nàng? Nhưng vì sao? hấn không phải là không thích nàng hay sao?

Cái đó không phải là ảo giác do say rượu gây ra đấy chứ?

không, nàng không say tới mức đó.

Mộc Hương thấy chủ tử trầm tư, nhịn không được nhỏ giọng nói: "cô nương, chuyện hôm nay nô tỳ cũng không được nói với phu nhân sao?"

Quả nhiên là thật, Mộc Hương đều nhìn thấy rồi.

"không thể." Kỳ Dao nói, "để nương biết được, bà sẽ tức điên lên mất."

Nếu như Dương Thiệu không muốn cưới nàng, mà vẫn làm ra loại chuyện đó, Kỳ gia bọn họ có thể làm gì Dương Thiệu cơ chứ? Còn không phải là đánh gãy răng mà vẫn phải nuốt mếu vào trong hay sao? Bị ca ca biết được, thì càng khó lường.

Nàng đem hậu quả nói cho Mộc Hương nghe.

Nghĩ tới sự liều lĩnh của nam nhân đó, Mộc Hương gật gật đầu: "Nô tỳ hiểu được."

Hoài Viễn Hầu phủ.

Thái phu nhân đang nói chuyện với Dương Thiệu.

Bởi vì chuyện của Du Tổ Hoa đã nhanh chóng truyền tới tai bà.

Tiểu cô nương đó gần như do một tay bà nuôi lớn, Thái phu nhân thực sự không dám tin, vô cùng hối hận: "Sớm biết có ngày hôm nay, ta thực sự không nên để nó tới Hầu phủ. nói ra thì, đều do ta sai, nhất định là do ta không nuôi dạy nó tử nhỏ cho tốt, đem tâm tính nó nuôi dưỡng thành độc ác như vậy."

"Có liên quan gì tới người chứ? Con cũng là do người nuôi lớn." Dương Thiệu an ủi Thái phu nhân, "do bản thân ả không học cho tốt, ai cũng không thể cứu nổi."

"Hi vọng sau khi nó tới Sở Châu có thể hối cải triệt để!" Thái phu nhân thờ dài một hơi.

Dương Thiệu cũng không biết nên nói gì, hần không xem trọng Du Tổ Hoa như vậy.

hắn bung ly trà lên uống một ngụm.

Thái phu nhân nghiêng mắt quan sát nhi tử.

Chuyện này nói ra thì không phải là vì Kỳ Dao hay sao? Bà đã sớm muốn nói chuyện tử tế với nhi tử, hôm nay đúng là thời cơ tốt.

"Có phải con đối với Kỳ cô nương vẫn còn vương tư tình?" Thái phu nhân vào luôn chủ đề, "cho nên những cô nương mà ta tìm, một người con cũng không nhìn trúng, con chỉ nhớ mong nàng ta, đúng không?"

Còn vương tư tình....

Đó là tình cảm cách cả một đời.

Ngón tay Dương Thiệu vuốt ve ly trà: "Đúng vậy, mẫu thân, con đối với nàng còn vương tư tình."

Cảm xúc không thể lừa dối người khác, bất kể hắn trốn tránh tới mức nào, nhẫn nại tới mức nào, cuối cùng cũng sẽ có vết nứt, giống như một thanh đao sắc bén nhất thiên hạ, đâm xuyên trái tim hắn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn không biết bản thân mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Cho nên biện pháp tốt nhất, chính là tiếp nhận - Kỳ Dao có thể không thật lòng, nhưng Kỳ Dao nhất định phải ở bên cạnh hắn.

Cư nhiên thừa nhận rồi, Thái phu nhân trong lòng vui mừng: "Vậy ta lập tức tới đề thân?"

So với kiếp trước, thái độ của mẫu thân tích cực hơn nhiều, hắn hơi hơi mỉm cười: "Mẫu thân thích nàng không?"

"Ta thấy nàng ta giống đứa bé hiểu chuyện, con lại vừa ý nàng, ta đương nhiên là thích." Thái phu nhân hi vọng nhi tử thành thân, tuổi tác không còn nhỏ nữa, con nối dòng Dương gia đơn bạc, ít người quanh quệ, bà hi vọng con dâu có thể sớm ngày khai chi tán diệp, phủ đệ có thể náo nhiệt hơn một chút.

"Ý của mẫu thân, con hiểu rõ, nhưng có điều giữa con và nàng có một số vấn đề cần giải quyết."

Quả nhiên là cãi nhau, Thái phu nhân cảm thấy bản thân bà chẳng đoán sai chút nào, cau mày nói: "Có phải là con chọc cho Kỳ cô nương tức giận? Ai, rốt cuộc là vì chuyện gì? Tiểu cô nương đều thích người ta dỗ dành, con dành nhiều tâm tư một chút!"

"Nhi tử đã biết." Dương Thiệu trầm nghĩ, chỉ cần đừng bảo hắn đi đoán trái tim của Kỳ Dao, không có gì là không làm được.

không tới mấy ngày, Trần Tổ liền cảm sọi kết trường thọ về.

"Tìm một tú nương từng làm ở cục dệt trong cung sửa lại, Hầu gia ngài xem, một chút dấu vết cũng không có."

Dương Thiệu giờ lên trước ánh mặt trời để nhìn.

"Quả nhiên không khác chút nào," hắn vút một đỉnh bạc cho Trần Tổ, "làm không tệ."

Trần Tổ thấy hắn lại đeo sọi kết trường thọ lên tay một lần nữa.

Châu ngọc màu xanh lam đụng vào nhau, phát ra thanh âm thanh thúy.

"Tìm người nhìn chăm chăm Kỳ gia, bất kể tin tức gì cũng phải bẩm báo." Dương Thiệu phân phó.

Trần Tổ hỏi: "Nhìn chăm chăm liên tục hay sao?"

"Nhìn chăm chăm liên tục."

.....

Hôm nay, quán rượu của Thẩm Nghiên khai trương, nên đưa thiệp mời tới.

Bởi vì là ngày hưu mộc, Kỳ Chương kinh ngạc: "Tiểu cô này thực sự mở quán rượu sao? không thể tưởng tượng nổi, ta chưa từng nghe nói trong Kinh thành này có cô nương nào làm ăn buôn bán cả."

Liêu thị thảm than một tiếng, trợn trắng mắt liếc nhìn nhi tử.

Kỳ Đình Nguyên coi như không nhìn thấy.

Lần trước Thẩm Nghiên nói muốn mở quán rượu, hắn ta cho rằng chỉ là tùy tiện mở miệng thôi, không ngờ nàng ta làm thật, cũng không biết có thực sự vợ vét được rượu ngon thế gian hay không.

"Đình Nguyên, khó có khi tiểu cô nương mở quán rượu, con đi chúc mừng đi! Có con tọa trấn, những bằng hữu của con nhất định sẽ tới tham gia náo nhiệt."

Kỷ Đình Nguyên lập tức cứng mặt: "Con không đi, hôm nay con có chuyện."

Nàng biết trước ca ca sẽ không đi mà, nếu như phụ thân không nói, có lẽ huynh ấy còn hiếu kỳ mà đi xem một chút, vừa nói ra huynh ấy nhất định sẽ không đi.

Kỷ Dao nói: "Cha, không cần để ý tới ca ca, chỉ ba người chúng ta đi thôi. Con nghe A Nghiên nói, đầu bếp của quán rượu cũng rất lợi hại, món ăn gì cũng biết làm, có một người còn là ngư trù trong cung đi ra nữa!"

Đúng là đại tài khí thô.

"Vậy liền đi xem xem." Ngày thường Kỷ Chương ở nhà cũng có thói quen uống một vài ly rượu.

Ba người đang định đi, thì gã sai vặt đột nhiên chạy vào.

"Lão gia, phu nhân, có khách quý!"

Câu nói này khiến bước chân của Kỷ Đình Nguyên đã bước ra bên ngoài cửa phải dừng lại, hỏi: "Khách quý nào?"

"Hầu gia tới rồi."

"Hầu gia?" Liễu thị tròn mắt, "ngươi nói là Hoài Viễn Hầu sao?"

"Đúng vậy, phu nhân."

Liêu thị và Kỷ Chương hai mặt nhìn nhau, Kỷ Dao trong lòng lại đánh trống thùng thùng, không biết Dương Thiệu tới làm gì, không phải hẳn tới vì chuyện hôn nàng lần trước đấy chứ?

Liêu thị đầu đầy mơ hồ, ngờ ngác một lát liền nói: "Mau mời vào."

Rất nhanh, Dương Thiệu đã đi tới chính phòng, phía sau là Trần Tổ, trong tay hắn xách một giỏ trúc không lớn không nhỏ.

"Gặp qua Hầu gia." Người Kỷ gia đều hành lễ.

Liêu thị đối với chuyện lần trước ở Hoài Viễn Hầu phủ vẫn có chút để tâm, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Lâu rồi không gặp Hầu gia, ắt hẳn là do Hầu gia bận rộn công vụ?"

"Bận thao luyện binh mã, chẳng có chút thời gian rảnh nào, gần đây mới tốt hơn một chút."

Nghe thấy câu này, Kỷ Dao hừ mũi một tiếng.

Còn nói bận, mấy ngày mùa đông đợt trước còn không phải là săn thú từ sáng tới tối và đánh cờ hay sao? Tặng cho Tạ phủ bao nhiêu là thú hoang!

"thì ra là vậy," Liễu thị cảm thấy đây chỉ là cái cớ, cười cười, mời Dương Thiệu ngồi xuống, kêu nha hoàn rót trà, "không biết Hầu gia tới vì chuyện gì?"

Dương Thiệu ra hiệu bằng ánh mắt.

Trần Tổ vội đặt giỏ trúc lên bàn.

Dương Thiệu mở nắp đặt ra, mọi người nhìn vào, chỉ thấy bên trong có một con mèo cái trắng tuyết, đại khái khoảng bảy tám tháng tuổi, thấy có người nhìn mình, thân hình mèo con hơi co lại, kêu meo meo hai tiếng.

Liêu thị kinh ngạc: "Mèo này là mèo sư tử à?"

Nữ nhi vẫn luôn muốn mua một con mèo cái, bảo Chu ma ma tìm mọi biện pháp đi mua, nhưng lần nào cũng thất bại trở về, không ngờ tới Dương Thiệu lại mang tới tặng.

Ánh mắt Liễu thị có chút phức tạp.

"Là một con mèo sư tử cái, đúng lúc thành một đôi với con mèo trước đây." Dương Thiệu nói, "lần trước sơ xuất, quên mất mèo cũng phải có đôi có cặp, cho nên hôm nay mang tới để bù lại thiếu sót."

Tay hắn đặt trên giỏ trúc, ống tay áo trượt xuống, sợi kết trường thọ kia đang nằm trên cổ tay hắn.

Kỷ Đình Nguyên nhìn thấy, trong lòng một trận đồng tình.

Muội muội đều thay lòng đổi dạ rồi, Dương Thiệu vẫn còn nhớ mong nó, đúng là đáng thương! Hắn ta đẩy Kỷ Dao: "Xem Hầu gia tốt thế nào, đích thân mang mèo tới tặng muội, còn không cảm tạ?"

Kỷ Dao cũng nhìn thấy sợi kết trường thọ, thầm nghĩ hắn cư nhiên vẫn đeo.....

Kể từ lần trước nàng tới Hầu phủ, tới nay đã qua một quãng thời gian!

hắn rốt cuộc có ý gì?

Nhưng mà, nàng thực sự muốn mèo, cái này đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, chỉ dựa vào mèo, nàng đã phải nói lời cảm tạ rồi. Đương nhiên, bạc cần bỏ ra vẫn phải đưa, nàng không muốn thiếu nợ Dương Thiệu.

Kỷ Dao đi tới chỗ hắn.

Tiểu cô nương mặc y phục mùa hè màu vàng nhạt, váy trắng thêu lá mỏng, mình diễm giống như ánh mặt trời. Dương Thiệu nhìn nàng, con ngươi thâm sâu như biển.

Tới đây, cô nương xấu xa của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

"Đa tạ Hầu gia." Kỳ Dao đi tới trịnh trọng cảm tạ một tiếng, ánh mắt liếc nhìn mèo nhỏ, chỉ thấy nó giống hệt Miêu Miêu, bộ lông trắng muốt, đôi mắt xanh ngọc bích, ngoài cơ thể nhỏ hơn một chút, cơ hồ nhìn không ra điểm khác biệt, nhưng thực sự rất xinh đẹp.

Nàng cong khóe miệng: "Ta đang muốn mua một con mèo cái, may nhờ có Hầu gia... không biết Hầu gia tiêu tốn bao nhiêu?"

"Lấy từ chỗ một người bạn, đúng lúc người bạn đó có một đôi mèo, năm ngoái vừa mới sinh ba con, đây là con còn dư lại, không tốn bạc."

Kỳ Dao sùng sốt.

"Làm người tốt làm tới cùng, nếu đã tặng người một con rồi, tìm thêm một con nữa để ghép đôi là điều nên làm." Dương Thiệu nhắc chung trà lên uống một ngụm, hơi hơi mỉm cười, "Nếu người thực sự băn khoăn, liền coi như Kỳ công từ thiếu nợ ta đi, lần sau ta mời Kỳ công từ uống rượu."

Dựa vào phản ứng vừa rồi của người nhà này, thì Kỳ Đình Nguyên đối xử với hắn tốt nhất.

Quả nhiên Kỳ Đình Nguyên lập tức đáp ứng: "Vậy liền quyết định thế đi, lần trước uống rượu thua Hầu gia, ta phải thắng trở lại mới được!"

Kỳ Dao muốn bóp chết ca ca.

Sớm biết vậy thì ngày đó không nói linh tinh nữa, khiến ca ca cho rằng bản thân nàng bỏ rơi Dương Thiệu. Nhưng mà lúc đó, nàng thực sự cho rằng mình và Dương Thiệu sẽ không có bất kỳ tiếp xúc gì nữa.

"Mèo nhỏ mới đến có thể hơi nhát gan, người vẫn nên sắp xếp cho nó một chút đi." Dương Thiệu nhắc nhở, "con mèo trước chắc đã rất lớn rồi phải không?"

"Ân, đều một năm rồi."

"Kỳ cô nương, ta có thể đi nhìn nó không?"

Kỳ Dao không muốn đưa hắn vào nội viện, nghiêng đầu nói: "không biết nó có ở nhà không nữa, có lẽ là chạy đi chơi rồi."

"Vậy sao? Vậy thì thôi, ta vốn dĩ muốn nhìn xem nó có giống với con mèo của Thọ Xuân Trường công chúa hay không, dù sao cũng do mèo của Trường công chúa sinh ra."

Liêu thị kinh ngạc: "Ồi chao, Hầu gia mua từ chỗ của Trường công chúa sao." Cái này thực sự là đại nhân tình, bà vội nói, "Dao Dao, con mèo đó, không phải con gọi một tiếng là chạy ra hay sao, liền dẫn Hầu gia đi xem xem."

Đó dù sao cũng là Đại Đô đốc, hắn muốn nhìn mèo mà mình đã tặng một cái, là nhân chi thường tình, nếu nói lời ngăn cản không khỏi đắc tội người ta.

Kỳ Dao cảm thấy Dương Thiệu chính là có mục đích khác, nhưng không có cách nào, chỉ có thể dẫn hắn đi.

Mộc Hương xách giỏ trúc đi theo sau.

trên đường đi an tĩnh một cách quý dị, tiểu cô nương vô thanh vô tức, chỉ chăm chăm đi về phía trước.

Dương Thiệu đột nhiên nói: "Du Tổ Hoa đã đi tới Sở Châu rồi, sau này người không cần lo lắng nữa."

Ngày đó nàng say hoàn toàn không biết gì, sau đó nghe chuyện ở chỗ tỷ tỷ mới biết Du Tổ Hoa bị thương, chuyện này nàng có chút hứng thú, hỏi thăm: "À ta làm sao vậy?"

"Vốn dĩ ả muốn dùng lục phản du lên người người."

Kỳ Dao chấn kinh.

Trong trí nhớ, Du Tổ Hoa cũng không có ác độc như vậy, sao kiếp này lại...

"Thời gian trước, ta bảo Du phu nhân đưa ả ta rời khỏi Kinh thành, mẫu thân cũng không hề nói giúp, cự tuyệt gặp mặt ả ta, ả ta liền đem những chuyện đó trách lên đầu người." Dương Thiệu giải thích.

Kỳ Dao búng tỉnh đại ngộ.

Lẽ nào là vì thái độ của Thái phu nhân có thay đổi? Kiếp trước Thái phu nhân từ đầu tới cuối đều rất thích Du Tổ Hoa, hiện tại không thích nữa, cho nên Du Tổ Hoa cảm thấy vô vọng, cho nên mới làm ra loại chuyện đó? Kỳ Dao khẽ thờ phào một hơi, vậy thì thực sự phải cảm tạ Dương Thiệu rồi.

Nếu không thì bản thân nàng có lẽ sẽ trúng chiêu.

Lục phản du đổ lên mặt sẽ có cảm giác gì? Kỳ Dao không rét mà run.

"Đa tạ Hầu gia." Nàng hành lễ, nói xong lại có chút cứng người, hôm nay cư nhiên liền tiếp cảm tạ hai lần! Nàng không muốn thiếu nợ Dương Thiệu, nhưng tại sao lại càng nợ nhiều hơn thế này.

Kỳ Dao có chút buồn bực.

đi tới chỗ ở của nàng, Kỳ Dao gọi to: "Miêu Miêu."

"Meo!" Miêu Miêu lập tức nhảy từ trên cây xuống.

Cần đây nó thích trèo lên cao nhìn ra xa, lúc này nhìn thấy Kỳ Dao, không ngừng cọ cọ vòng quanh chân nàng, cái đuôi to dựng thẳng đứng, giống như cây cỏ lau xoắn tung.

"Miêu Miêu, nhờ phúc của Hầu gia, mày có bạn rồi đấy." Kỳ Dao bảo Mộc Hương đặt giỏ trúc xuống, đang định lật nắp đáy ra, mu bàn tay bị ngăn lại, bị nam nhân đặt tay áp xuống.

"Đừng để ở đây." hấn ngăn lại.

Lòng bàn tay áp lên, mang tới cảm giác thô ráp, Kỳ Dao thu tay lại: "Vì sao?"

"Bởi vì nó không quen chỗ này, nếu như thả ra ngoài sẽ bỏ chạy ngay lập tức", Dương Thiệu nhìn nhìn mèo đực, "tốt nhất nên đợi thêm hai tháng."

Vừa mới bắt đầu Kỳ Dao còn chưa hiểu ý, sau đó mới hiểu hấn nói Miêu Miêu lớn hơn mèo cái nhỏ rất nhiều, vạn nhất xx, tiểu mèo cái sẽ không chịu nổi.

Mặt nàng có chút đỏ.

"Vậy phải làm sao? Cũng không thể cứ để nó ở trong giỏ trúc mãi được."

"Có thể tìm một sương phòng."

"Sương phòng?" Kỳ Dao suy nghĩ chốc lát, bảo Mộc Hương xách giỏ trúc mang tới thứ gian phía Tây, hiện nay phủ đệ của Kỳ gia rất rộng lớn, chỗ nàng có mấy gian phòng, thứ gian phía Tây gần như không dùng tới, chỉ đặt một tủ y phục, hai chiếc hòm, một chiếc bàn bát tiên ở đó mà thôi.

Mộc Hương đem cửa sổ đóng lại.

Cửa lớn cũng đóng lại.

Vốn là một nơi sáng sủa liền trở nên tối tăm.

"Nuôi ở đây một thời gian, người nhớ thường xuyên tới thăm, quen thuộc với mèo con rồi mới thả nó ra." Ánh mắt Dương Thiệu rơi xuống mặt Kỳ Dao.

Càng tối, càng tôn lên làn da tuyết trắng của nàng, giống như lông trên người mèo con, nếu như Kỳ Dao cũng giống mèo con, nhốt trong phòng mấy ngày liền có thể nuôi dưỡng...

đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy tiếng Kỳ Dao hỏi: "Sao ngài lại biết những thứ này?"

hấn hồi thần, nhìn nàng: "Dương nhiên là vì nàng muốn nuôi, nên ta đặc biệt đi hỏi người khác. Nếu không phải là vì nàng, hôm nay ta sẽ không mang mèo tới tặng."

Trực tiếp như vậy, mặt Kỳ Dao đỏ bừng.

Thấy hai má nàng đỏ màu, khóe miệng Dương Thiệu nhếch lên.

Nàng thích nghe những lời như vậy, hấn liền nói cho nàng nghe, Kỳ Dao chính là người thích người khác sùng nàng.

hấn bước hai bước tiến lại gần.

Bị hơi thở mát lạnh trên người nam nhân tập kích, Kỳ Dao lùi lại phía sau một bước: "Thực ra ngài không cần làm vậy, tự bản thân ta cũng có thể mua được mèo."

"Ta làm vậy cũng vì tạ lỗi." Dương Thiệu nắm lấy tay nàng, "trước đây thái độ của ta không tốt."

Giọng nói nam nhân vừa trầm thấp vừa ôn nhu, Kỳ Dao cắn cắn môi: "Sao thái độ của ngài lại không tốt?"

"Ta cứ mãi không tới gặp nàng."

Hừ, hấn cũng biết vậy sao?

"Nếu đã không gặp, vậy thì vĩnh viễn không cần gặp nữa, Hầu gia hà tất phải nắm mãi không buông?" Kỳ Dao muốn rút cổ tay lại, "ta và Hầu gia không hợp nhau, không bằng mỗi người một ngà."

"Ta xác thực cũng muốn quên nàng..." Dương Thiệu nhìn vào mắt nàng, "nhưng khổ nỗi không quên được, mẫu thân cũng nói, bảo ta sớm tới đề thân, mẫu thân nói nàng rất tốt."

Thái phu nhân nói nàng tốt?

Kỳ Dao kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì lần trước tới Hầu phủ, thái độ của Thái phu nhân đã có thay đổi, cư nhiên phá lệ khen ngợi nàng.

Thấy nàng trầm mặc, Dương Thiệu nói: "Lúc đầu nàng nói muốn suy nghĩ, ta cảm thấy nàng không muốn gả cho ta, căn bản không đặt ta trong lòng, cho nên ta có chút tức giận."

Vậy tại sao hấn không nói thẳng ra? Chỉ vì như vậy mà gạt nàng sang một bên? Kỳ Dao cau mày.

"Hiện nay nàng đã biết nguyên nhân rồi, có thể tha thứ cho ta không?" Dương Thiệu vô cùng ôn nhu, "nàng muốn ta bù đắp bằng cái gì cũng được, bất kể là mèo, hay là những thứ khác... nàng muốn gì, ta đều cho nàng."

Kỳ Dao sùng sột.

Hình như đây là lần đầu tiên hấn ngoan ngoãn phục tùng như vậy.

Tất cả những lời cự tuyệt, cư nhiên có chút khó nói ra khỏi miệng.

Dương Thiệu thấy vậy liền ôm nàng vào lòng.

Mùi hương trên người tiểu cô nương lập tức bay vào trong mũi hắn, giống như hoa lan nở vào ngày xuân, nhàn nhạt, thơm dịu nhẹ.

Hắn cảm thấy thỏa mãn.

Cũng có chút trống rỗng.

Không biết loại cảm giác nào càng chân thực hơn.

Nhưng nàng là chân thật, đang ở trong lòng hắn, hắn cúi đầu tìm kiếm cánh môi nàng, Kỳ Dao lại che miệng: "Ngài là muốn ta lấy trâm ra đâm ngài hay sao?"

"Rốt cuộc nàng học được từ đâu vậy?" Môi Dương Thiệu dán lên mu bàn tay nàng, "được, ta không hôn chỗ đó, hôn chỗ này."

Hắn liếm liếm mu bàn tay nàng.

Cả người Kỳ Dao tê rần.

Hắn lại tiếp tục liếm, đôi mắt đen láy chứa ý cười nhìn nàng.

Kỳ Dao không chịu nổi, vội lùi ra sau: "Ngài đừng có được một tác lại muốn tiến một thước, đây là nhà ta."

Cửa sổ cửa chính đều đóng rồi, có làm sao, còn Mộc Hương thì đều đã nhìn quen rồi, Dương Thiệu liếc mắt nhìn nha hoàn đã sớm quay lưng lại, rồi nhìn Kỳ Dao: "Ai bảo nàng đáng yêu như vậy."

Tại Kỳ Dao nóng bỏng.

Nàng không thêm đề ý hắn, ngồi xổm xuống thả mèo con ra.

Mèo nhỏ lá gan nhỏ, quả nhiên là sợ người, nhanh chóng trốn ra phía sau tủ y phục.

Kỳ Dao khẽ gọi nó, nhưng nó không hề lộ mặt ra.

Nàng có chút phiền não.

"Đợi đến khi đói, sẽ đi ra tìm đồ ăn thôi, tới lúc đó nàng bụng đói ăn tới, nó liền thân thiết với nàng." Dương Thiệu nói, "nó thích ăn thịt gà."

Hắn còn hỏi kỹ tới mức này sao.

Kỳ Dao đáp: "Ta sẽ bảo nhà bếp chuẩn bị."

Nàng muốn mở cửa ra ngoài.

Dương Thiệu kéo cổ tay nàng lại: "Lần này nàng lại muốn suy nghĩ trong bao lâu?"

Có phải là nếu suy nghĩ lâu, hắn lại tức giận không đề ý tới nàng hay không? Mặc dù lần này hắn có vẻ thành tâm thành ý, nhưng mấy lần trước gặp nhau thái độ của hắn quá lạnh lùng, Kỳ Dao có chút sợ, hơn nữa chỗ Thái phu nhân có thực sự thích nàng hay không còn rất khó nói, còn có á tỷ nữ đó ở trong phủ....

Mặc dù ả vì muốn bảo vệ Dương Thiệu, nhưng cũng đủ đáng sợ.

Ngoài ra, kiếp trước nàng không có con, bắt kể là nàng hay là Dương Thiệu, đều từng mời thái y bắt mạch qua, không hề có một chút vấn đề gì, nhưng bọn họ chính là không sinh được con.

Không biết có phải do quyền sách đó nguyên rủa hay không, thân là nữ phụ, cho dù nàng có gả cho Dương Thiệu thân thể hiển hách, nhưng chú định không đạt được hạnh phúc.

Trong lòng Kỳ Dao đột nhiên cảm thấy buồn bã.

Nàng thực sự lo nghĩ quá nhiều, có lẽ Dương Thiệu rất tốt, nhưng làm sao nàng có thể nói với hắn những điều này? Nàng đột nhiên phát hiện, không phải nàng muốn suy nghĩ, nàng chỉ là không biết nên nói với hắn như thế nào mà thôi!

Lẽ nào nàng nói bản thân mình là trùng sinh?

Dương Thiệu sẽ tiếp nhận sao?

Không, ngay cả người nhà mình nàng còn chưa từng kể với họ, làm sao nàng có thể nói cho Dương Thiệu biết được?

Có lẽ tách xa khỏi hắn, là sự lựa chọn tốt nhất.

Không phải là trước đây bọn họ cũng tách xa nhau hay sao?

Trên thế giới này, không có ai rời khỏi ai mà không sống nổi cả, Dương Thiệu địa vị cao, tuần mỹ vô song, cuối cùng hắn cũng sẽ tìm thấy thể từ hợp ý thôi.

Nàng cũng giống vậy.

Kỳ Dao nhỏ giọng nói: "Hầu gia, ta nghĩ, chuyện này có lẽ không cần suy nghĩ nữa."

"Vì sao?" Dương Thiệu trầm nghĩ, lẽ nào nàng sẽ đáp ứng luôn sao?

"Ta cảm thấy..." nàng nhìn Dương Thiệu, ánh mắt giống như hồ nước mùa thu, có một loại bi ai tĩnh mịch, "ta không muốn..."

Dương Thiệu che miệng nàng lại.

"Câu nói đó vĩnh viễn đừng nói ra." Hắn cười nhàn nhạt.

Nếu nàng nói ra, hấn sẽ giết nàng!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Mỗi bị bịt kín, Kỳ Dao đương nhiên không nói ra được một chữ nào.

Nàng chỉ nhìn thấy sợi kết trường thọ lắc lư trước mắt nàng, làm ngực nàng tắc nghẽn.

Đúng rồi, Dương Thiệu vẫn luôn đeo cái này, khẳng định là cực kỳ thích nàng. Giống như hấn nói, hấn chỉ là tức giận vì nàng do dự nên mới không đến gặp nàng, nhưng hấn vẫn luôn đối với nàng nhớ mãi không quên.

Nàng kìm nén những lời muốn nói lại.

Lúc này Dương Thiệu mới buông tay.

Nàng hít thở sâu, trừng mắt nhìn hấn. Vừa hôn vừa bịt miệng, hấn thực sự xem nàng thành người của hấn sao!

"Ta đặc biệt tới tặng mề, không phải vì muốn nghe cái này." Dương Thiệu nhìn lòng bàn tay một cái, chỉ thấy bên trên có dính màu đỏ của son môi, đưa lên mũi ngửi, hơi hơi cười, "mùi hoa quế."

Đáng tiếc không được ăn.

Kỳ Dao bị hành động của hấn làm cho đỏ mặt, liếc nhìn sợi kết trường thọ trên cổ tay hấn: "Hầu gia, cái cũ không đi cái mới không tới, cái này của ngài cũng có thể đổi đi được rồi?"

Bảo hấn đổi người? Dương Thiệu cười: "Trừ khi người đó lại làm thêm một sợi khác, nếu không ta sẽ đeo cả một đời."

Kỳ Dao cắn môi.

Ý của Dương Thiệu, là nhất định phải cưới nàng?

Còn đeo một đời...

hấn thực sự thích nàng như vậy?

Kỳ Dao nhìn khuôn mặt anh tuấn của nam nhân, nhất thời ngửi vị tạp trần.

Sau khi Dương Thiệu cáo từ rời đi, Liễu thị vội vàng tới, nói nhỏ: "Xem mề mà xem lâu như vậy, có phải Hầu gia nói gì với con đúng không? Ngài ấy có phải là...."

"không nói gì, ngài ấy dạy con cách nuôi mề." Bản thân Kỳ Dao chưa nghĩ xong, sao có thể nói lời thực lòng với mẫu thân, khẳng định chỉ có gia tăng thêm phiền phức mà thôi.

"Vô duyên vô cớ tới tặng mề, còn dạy cách nuôi," Liễu thị tự mình lâm bầm, cảm thấy Dương Thiệu tựa hồ là hồi tâm chuyển ý, lại muốn cưới nữ nhi rồi, bà nghĩ một lát, đột nhiên nói, "vạn nhất Hầu gia nói cưới con, đừng vội đáp ứng, ai biết được giữa chừng có xảy ra biến cố gì nữa hay không!"

Hầu phủ động một cái là kinh người, bọn họ cũng có thể làm bộ làm tịch.

Liêu thị không hi vọng nữ nhi gặp phải tình cảnh như lần trước, mắt mặt biết bao, lần này phải suy nghĩ cho tốt.

Vốn dĩ nàng cũng không đáp ứng, Kỳ Dao nói: "Biết rồi, nương."

Xem thời gian không còn sớm, ba người đi tới từ trang Thâm Nghiên mở.

Từ trang tên Thanh Nguyệt từ trang, nằm ở đầu đường Đông Đình, cao ba tầng lầu, dưới mái hiên treo đèn lồng đỏ, trước cửa đốt pháo hoa, còn có múa sư tử. Con sư tử động một chút là đứng lên, miệng còn có thể bắn ra tiền đồng, dẫn tới những người trên phố vây quanh xem, tiểu hài tử nhất tiền trên đất, náo nhiệt vô cùng.

Sau khi kết thúc múa sư tử, trong lầu có nhạc nhân hát khúc, ngày hôm nay miễn phí tiền rượu.

Kỳ Dao trầm nghĩ, Thâm gia này quả nhiên là có tiền, mở một từ trang cũng đầu tư không ít bạc, nhưng như vậy rất nhanh sẽ gây dựng được danh tiếng.

"Đúng là không tệ, tiểu cô nương làm ra hình ra dạng, ta vốn dĩ còn nghĩ chỉ là trò đùa." Kỳ Chương đi vào bên trong, chỉ thấy trong lầu đã ngồi đầy người, trên mỗi chiếc bàn đều bày rượu ngon và thức ăn.

Liêu thị cũng rất kinh ngạc, trầm nghĩ nói không chừng có thể tạo nên thành tựu gì đó cũng nên.

Nghe nói bọn họ tới, Thâm Nghiên mặc một thân lục bào ra nghênh đón: "đã để dành vị trí ở lầu ba cho mọi người." Phát hiện Kỳ Đình Nguyên không tới, nàng ta có chút thất vọng, nhưng cũng là trong dự liệu.

Nhưng nàng ta tin rằng sớm muộn gì Kỳ Đình Nguyên cũng sẽ tới, từ trang của nàng ta ở trong Kinh thành sẽ mở ra một vùng trời.

"Lão gia, phu nhân, Dao Dao, ta mời mọi người uống rượu tốt nhất của từ trang!"

"Muội không cần rượu, muội cần thức ăn." Kỳ Dao gọi tên nói, "muội muốn Ôi tam ngư (cá kho), thịt anh đào bạch tương, thập hương qua (dưa thập cẩm)...."

Còn chứ nói xong, liền nghe thấy một tiếng cười khê: "Kỳ cô nương cũng thích ăn Ôi tam ngư?"

Nàng quay đầu nhìn, cư nhiên là Từ Lang.

"Từ công tử?" Nàng kinh ngạc, "sao công tử lại tới đây?"

"Nơi náo nhiệt nhất đường Đồng Đình ngày hôm nay chính là chỗ này." Từ Lang nhìn nàng, "nhưng, Kỳ cô nương không phải là không biết uống rượu hay sao?"

"Đúng vậy, cho nên ta giống Từ công tử, đều là tới ăn Ôi tam ngư."

Từ Lang bị nàng chọc cười: "Cực đúng." Lại hành lễ với đám người Kỳ Chương.

"Từ công tử." Liễu thị nhìn thấy hấn ta, cực kỳ cao hứng, "công tử cũng tới lâu ba sao?"

"Dưới lầu đã ngồi đầy rồi, ta có vị bằng hữu ở lầu ba, nói là giữ một chỗ cho ta." Nhìn hướng Thâm Nghiên, "cô nương chính là Thâm chương quỳ? một cô nương mờ mờ trăng thật là hiếm thấy, Từ mỗ vô phúc kính phục."

"Vậy công tử phải thường xuyên mang bằng hữu tới uống rượu mới được."

Từ Lang cười: "Nếu như rượu thực sự ngon, ta nhất định sẽ thường xuyên tới."

Có thể nhận thấy, hấn ta là một người cực kỳ cẩn thận, cũng không tùy ý hứa hẹn.

"Công tử uống qua sẽ biết." Thâm Nghiên rất tự tin.

Vừa nói chuyện, vừa đi lên lầu ba.

một nhà bọn họ ở Nhà gian, Liễu thị đóng cửa lại, nói với Kỳ Dao: "Nhìn Từ công tử ở khoảng cách gần, thực sự là lan chi ngọc thụ, cho dù là phụ thân con lúc trẻ cũng không bằng."

Lời này làm Kỳ Chương nhìn bà một cái: "Trước mặt nữ nhi, nói linh tinh cái gì."

Liêu thị cười híp mắt: "Ông ăn dấm cái gì, đó có thể là cô gia tương lai đấy." Bà vỗ vỗ tay Kỳ Dao, "ta thấy Từ công tử chắc là có ý với con, nếu không sao phải chủ động chào hỏi, nhìn xem, sở thích đều giống nhau."

Kỳ Dao cúi đầu không nói.

Nàng sờ sờ đá Diễm Thương trong hà bao.

Từ Lang này bất kể là tướng mạo hay cách ăn nói đều là thượng thừa, khi tiếp xúc với nhau cũng là như gió mát mùa xuân, giả sử hấn ta cưới nàng, chắc sẽ là một trạng phu không tệ, nhưng mà... vốn dĩ nàng còn chưa nghĩ xong, có tình hôm nay Dương Thiệu đột nhiên tới, vừa tặng mèo vừa nói những lời kia, nàng không biết nên làm gì mới tốt.

"Dao Dao, con cảm à?" Liễu thị truy hỏi, "nếu như cảm thấy hợp ý, có thể đi nói cho cô gia biết."

Kỳ Dao nói: "không biết."

"Cái gì?" Liễu thị phiền não, "bình thường không phải rất có chủ kiến hay sao, sao lại không biết rõ?"

"Dao Dao không muốn nói, bà đừng hỏi nữa." Kỳ Chương nói, "tuổi vẫn còn nhỏ, gấp cái gì, ở trong nhà thêm một năm nữa cũng được."

"Đúng vậy, cha!" Kỳ Dao khoác cánh tay Kỳ Chương, "ai con cũng không gả, ở cùng mọi người."

Liêu thị tức tới mức uống một ngụm rượu.

Biết rõ Kỳ Dao không uống được, Thâm Nghiên kêu tiểu nhị mang một bình trà tới.

Trà quân son ngân châm hãm trong nước, từng lá từng lá xanh nõn mỡ ra, nàng liếc nhìn lại nghĩ tới sợi kết trường thọ.

hấn nói muốn đeo cả một đời.

Nếu như nàng cự tuyệt hấn, hấn có khi nào thực sự không cưới thế nữa hay không? hấn chung tình như vậy, hấn chỉ là không biết chuyện kiếp trước, không biết suy nghĩ của nàng, cho nên lúc trước mới tức giận như vậy.

Đôi lại là nàng, có lẽ cũng sẽ như vậy?

Kỳ Dao cau mày, bụng chung trà lên uống

.....

Dương Thiệu rời khỏi Kỳ gia, kêu Trần Tổ thông qua cấm quân đưa thư cho Tổng Diệm.

Tổng Diệm lập tức đổi y phục đi tới địa điểm trong thư.

"Dương Đô đốc, có chuyện gì quan trọng sao?" Tổng Diệm có chút hưng phấn, bởi vì đoạn thời gian này Dương Thiệu chưa từng chủ động muốn gặp mặt hấn ta.

"Điện hạ mời ngài." Dương Thiệu rót trà cho hấn ta, "gần đây Điện hạ rất bận?"

"Phụ hoàng đề cho ta quản giám việc về 'bản đồ Đại Yên', Đại Yên có bao nhiêu đất đai, ta thấy mấy chục năm cũng vẽ không xong."

Hoàng thượng từ đầu tới cuối đều không tin nhiệm Tổng Diệm, cho nên mới giao cho việc đó, Dương Thiệu nói: "Chuyện bản đồ không cần gấp, càng chi tiết càng tốt, nếu như vẽ vội

vàng, tương lai dùng trong chiến sự, sẽ bắt lợi cho Đại Yến."

Bắt buộc phải vẽ sông núi một cách tường tận, các địa hình hang cốc khe suối đều phải vẽ.

Tổng Diệm nghe thấy có lí, vội nói: "Lời này của Dương Đồ đốc rất đúng!"

Dương Thiệu lại hỏi: "Sở vương điện hạ đang làm cái gì?"

"Nghiệm tra kho binh khí, hần ta đề nghị chế tạo hỏa pháo gì đó..." chiêu thức của Nhị đệ này rất nhiều, từ nhỏ đã như vậy, Tổng Diệm nhức đầu, "có điều gần đây ta gặp phải đệ ấy, dường như có chút tâm thần không yên."

Lẽ nào là vì Kỳ Dao?

Tổng Vân ở đời trước thuận buồn xuôi gió, vừa là Thái tử vừa cưới được cô nương yêu mến, chưa từng gặp phải chướng ngại.

Lần này, hần ta rốt cuộc cũng được ném thứ mùi vị của thất bại rồi.

Nếu vậy, Tổng Diệm càng phải đón gió phát lên, chỉ có Tổng Diệm triệt để nắm được hoàng quyền, bản thân hần mới có thể đứng ở đỉnh cao của quyền lợi.

Dương Thiệu trầm ngâm: "Điện hạ, người có biết ở Thương Châu có nạn ôn dịch? Tri phủ Thương Châu vì muốn áp chế bệnh tình, dự định đem tất cả mọi người trong Vu huyện đều giết chết, bao gồm cả trẻ con mới sinh ra và thiếu nam thiếu nữ mười mấy tuổi."

Tổng Diệm thất kinh: "trên thế gian lại có người tàn bạo như vậy sao?" hần ta hiện tại có hải tử, đặc biệt yêu thương hải tử, cho nên vô cùng căm giận, "ta lập tức bẩm báo Phụ hoàng!"

"Điện hạ không nghe nguyên nhân sao?"

"Đương nhiên là vì tiền đồ của bản thân, tin tức này chưa từng truyền tới Kinh thành, Phụ hoàng liền không biết lão ta ngồi không hưởng lợi." Tổng Diệm sắc mặt băng lãnh, "tin rằng có rất nhiều quan viên cấu kết làm việc xấu với lão ta."

"Xác thực là vậy, thôn làng, huyện thành phụ cận đều bị liên lụy, Điện hạ có thể kiến nghị Hoàng thượng phái Kim thái y, Lữ thái y tới đó điều trị, vì thần nghe nói bọn họ am hiểu điều trị bệnh ôn dịch."

"Còn có chuyện này?" Tổng Diệm thăm nghĩ chuyện gì Dương Thiệu cũng biết!

Lẽ nào Dương Thiệu thực sự là thần thánh trên trời, tới bảo hộ cho hần ta sao? Tổng Diệm đều muốn thấp hương dập đầu với hần.

Nhưng Dương Thiệu không hề tiết lộ, hần ta không dám truy hỏi, e sợ đắc tội thần thánh.

"Được, ta sẽ đích thân mang hai vị Thái y đi." Tổng Diệm phát ra hào ngôn, "Thái y có đơn thuốc hay như vậy, chẳng phải là có thể cứu được muôn dân trăm họ?"

Dương Thiệu nếu đã nói ra chuyện này, trong lòng tự nhiên hi vọng Tổng Diệm tới đó, nhưng hần lại lo lắng, ai ngờ Tổng Diệm lại chủ động nhắc tới chuyện này, ngược lại làm hần có chút do dự: "Mặc dù y thuật của Thái y cao minh, nhưng chưa chắc đã không có nguy hiểm, vì thần sợ Điện hạ...."

"Cứ do dự lưỡng lự như vậy sao có thể làm chuyện đại sự?" Tổng Diệm nhìn Dương Thiệu, "mấy ngày qua Dương Đồ đốc chỉ điểm cho ta, ta cũng hiểu được. Nếu ta đã muốn làm Thái tử, ta phải gánh vác trách nhiệm của Thái tử, phú quý có thể hưởng, vậy thì nguy hiểm cũng có thể gánh chịu. Hơn nữa chuyện này liên quan tới ngàn vạn mạng người, nếu không có ta tọa trấn, không nhất định có thể áp chế được đám quan viên tâm địa rắn rết kia!"

Giờ khắc này, hần ta không chút sợ hãi.

Dương Thiệu hơi mỉm cười, Thái tử rốt cuộc cũng có khác biệt, hần ta nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người.

hần dặn dò: "Điện hạ nhất định phải chú ý an toàn, không nên tiếp cận khu vực ôn dịch lưu truyền, nếu thực sự phải đi, hỏi xin thuốc uống của Kim Thái y, đề phòng ngừa."

"Vi thần chúc Điện hạ thuận buồn xuôi gió."

Kiếp trước, chuyện tất cả người trong Vu huyện bị giết hại mãi sau mới bị bại lộ, hiện nay Tổng Diệm đi tới đó trước, xem như là nhất tiễn song điêu. Vừa có thể khiến Tổng Diệm đạt được sự tin tưởng của Hoàng thượng, vừa có thể giải cứu sinh mệnh.

Tổng Diệm đã nhớ: "Nhờ lời cát ngôn của Đồ đốc." Dừng một chút, "Dương Đồ đốc, ngươi muốn cưới Kỳ cô nương?"

Thần thánh cũng cần có thể từ đi? Trước khi hần ta rời đi có thể làm một chuyện tốt.

"Hả?" Dương Thiệu nhướng mày.

"Ngươi không phải thích Kỳ cô nương sao?" Tổng Diệm nói, "ta có thể xin Phụ hoàng ban hôn cho ngươi."

Trong đầu Dương Thiệu sột quạ bộ dáng Kỳ Dao.

Nàng còn xấu xa hơn so với những gì hần nghĩ!

hần đã nói hết lời, thậm chí còn đeo sợi kết trường thọ, nàng ngược lại càng tuyệt tình hơn.

Ban hôn, cũng là một biện pháp, nhưng Tổng Diệm suy nghĩ quá mức đơn thuần, Kỳ Dao là nữ nhi của gia đình liên hôn với Tà phủ, phụ thân là quan Chính tam phẩm, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không tùy tiện ban hôn, có phải là Kiều gia đâu.

"không cần, Điện hạ sớm ngày trở về là được." Đến lúc đó Hoàng thượng sẽ không do dự nữa, nhận định Tổng Diệm là trừ quân, tâm nguyện đã thành, miễn cưỡng chống đỡ thân thể, nhất định là bệnh nặng không khỏi, tự nhiên sẽ giao đại quyền giám quốc cho Tổng Diệm.

Vậy thì hần không phải sẽ trở thành người trên vạn người hay sao?

Giả sử Kỳ Dao vẫn không nguyện ý, vậy đừng trách hần tùy tâm sở dục hoành hành ngang ngược.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyển Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.